

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

KENDİN OLMA CESARETİNİ GÖSTER

HAYAL'ET

MÜJDE AKLANOĞLU

HASREM

2.
baskı

Polisiye Roman

BİR HAYAL NE KADAR GERÇEK OLABİLİR?

Kayra ve Vural, taban tabana zıt ideolojilere ve geleceğe sahip iki deli.

Biri buz diğeri ateş, biri dinginlik diğeri gürültü, biri sabırlı diğeri tez canlı, biri saf diğeri kurt...

Kayra insanların iyi niyetine inanırken, Vural sadece sonuca ulaşmaya odaklıdır.

Kayra için duygular çok değerliken, Vural için saçma duyguların pul kadar değeri yoktur.

Kayra için sevgi hayatta en önem verdiği zenginlikken, Vural için insanların çıkarları her şeyden daha önemlidir.

Kayra kendi halinde, çok konuşan, çok düşünen, her ne kadar aykırı hareketleri olsa bile yurdum kızı olarak aile değerlerine ve ilkelerine bağlı olan, 3 çatlak arkadaşıyla bir evde yaşayan, henüz üniversiteli bir genç kızdır... İnandığı şeylerin arkasında durur, ona aşıl原因an değerlerden asla ödün vermez ve bilerek bir karıncayı dahi incitemez.

Onun tam zıttı olan Vural Namı, nam-ı diğer Hayalet... İhraç edildiği mesleğini tekrar geri alabilmek için kuralları ve adaleti hiçe sayan vicdanını kaybetmiş, acımasız ama prensip sahibi duygusuz bir katildir!

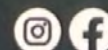
www.hasremyayinlari.com

HasremYayinlari

www.saturnyayinlari.com

saturnyayinevi

**Her güçlü insanın geçmişinde
ona başka çare bırakmayan
bir hikâye vardır.**

Yayın No: 35

HAYAL'ET
Müjde Aklanoğlu

İmtiyaz Sahibi / Müjde Aklanoğlu
Yayın Koordinatörü / Tülin Tekel
Editör / Serkan İlhan
Ön Okuma / Seher Alp
Son Okuma / Zeynep Duydu
Kapak / Crazy Creative®
İç Tasarım / Crazy Creative®

Baskı - Cilt / Bulut Dijital Matbaa San.Tic.Ltd.Şti.
Musalla Bağları Mah. İnciköy Sok. No: 1/A
Selçuklu/KONYA
Matbaa Sertifika No: 48120

Baskı: 2022
ISBN: 978-605-70552-7-9

© Hasrem Yayınları, 2022

HASREM

ve

 Satürn
Yayınları

HASREM YAYINLARI

Yayınevi Sertifika No: 40539

Başiskele / Kocaeli

www.hasremyayinlari.com

SATÜRN YAYINLARI

Yayınevi Sertifika No: 51027

Keçiören / Ankara

www.saturnyayinlari.com

HAYAL'ET

MÜJDE AKLANOĞLU

HASREM

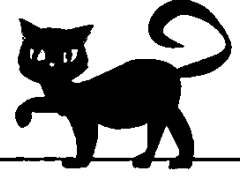
Müjde Aklanoğlu

1986 İstanbul doğumlu olan yazar, İTÜ Tekstil Teknolojileri ve Tasarım Fakültesi, Moda Tasarım mezunudur. Bu alanda birçok çalışmada dereceye girip ödüller almıştır. Altın Kalem ödüllü araştırmacı yazar, alanında bir ilk yaparak aşk romanlarının içerindeki boşluğu doldurmak amacıyla, eğitimler almaya başlamıştır. Kişisel gelişimden, psikolojiye, diksiyondan adab-ı muaşerete, iş disiplinininden, profesyonel hayata geçişe kadar birçok alanda sertifikası bulunan Aklanoğlu, Yaşam Koçluğu yapmaktadır. Yazdığı kitaplarla insanları eğitici, bilgilendirici ve motive edici bir durum sergilemektedir.

“Bana Sevmeyi Anlat, Bana Esmeyi Anlat, İki Yemin Bir Aşk, Yemin Bozdum Yolunda, Adı Bende Saklı, Kaderimde Saklı, Ecem, Ördü Kader Ağlarını, Yağmur Bulutu Unutursa, Edep Çiçeği, Bana Bir Masal Anlatsana, Rüyalar Gerçek Olsa, Rüyalar Gerçek Oldu, Bir Şans Daha, Kör Talih 1-2, Baksana Talihe 1-2, Araftayım, Geleceğim Sensin, Gamzelim (Bana Adımı Sor,) Gamzelim Ya’saklımsın, Yurtsuz, Kimsesiz, Zümrüt Kafes, Ayten, Kalpsiz ve Kime Niyet Kime Kismet” adlı eserleri bulunmaktadır...

Evli ve iki çocuk annesi olan yazar, kurucusu olduğu Hasrem Yayınları’nda hâlâ yazmaya devam etmektedir.

GİRİŞ

“İnsan, en zor anlarında kendine dayanabilmesi için, kendini çok sevmesi ve değer vermesi gerekir. Her şey insanın kendini sevmesiyle başlar, kendini sevmeyen biri başkasını nasıl sevebilir?

Müjde Aklanoğlu

Karanlığını, gözlerindeki zifiri acıyı görmeden dahi hissediyordu. Bakışlarının dudaklarına kaydığını ve onun teninden yayılan bu saf açıklıkla kıvrandığını da biliyordu. Fakat ne zamandır hissettiği gibi değildi bu sefer hiçbir şey! İlk defa bu tutku onu rahatsız etmiyordu! Önceden, sadece bakar, bedenine tuhaf bir deprem yayar, karanlığıyla ürkütterek korkuturdu ama şimdi... şimdi bir şeyler değişmişti! Zamansız, amansız bir soluksuzluk armağan ediyordu. Adlandıramıyordu. Sözcükler zihnine yağıyor ama diline düşemiyordu. Hep kaçtığı adamdan bu sefer korkmuyordu. Ona yaklaştıkça, alacalı bir at eziyordu toynakları ile kalbini, simsiyah bir ufuk çiziyordu gölgesi şafak vaktine. İçinde; çok derinlerde sakladığı ve bir türlü su yüzüne çıkaramadığı kalkanlarını indiriyor, derinden bir ok saplıyordu nabzına. Oysa varlığı cinayetti gülüşlerine, şimdi bir bir ortadan kaldırılan kaygıları bir güneş huzmesiyle sarılıyordu.

Çok zamandır ona karşı tutunduğu soğuk duvarları ateşe maruz kalmış çözümlüyor, ona karşı kurduğu mesafe bariyerleri bir bir yıkılıyordu. Yakınlığından sebep, tenine sızan ısı, yüreğinin üstünde kuvvetle atan kalbin her şiddetli vuruşu, bir balyoz darbesi olup tüm dirayetini yerle bir ediyordu.

İlk defa teninin sıcaklığını kendi bedeninde hissediyor, varlığının o bilinmez somut büyüsiyle dirayetini kaybediyordu. Dilinin ucuna gelen salt sözler yarım ve kuru bir soluk gibi güçsüzce donup kalırken, “Uzak dur,” demek istiyordu ama bunun boşuna bir çaba olacağını bildiği için, susuyordu.

Aralarındaki mesafeyi her dokunuşuyla kapatırken adam, avını yakalamaya hazır bir aslan gibi pençelerini açıyor, tırnaklarını ne istediğini bilerek omuzlarına bastırıyordu. Gerçeklere diz çökmesini ve artık onu

kabullenmesini emrediyordu. Bir kral idamesinde üzerindeki gücünü kullanırken, bir ömür gönüllü kölesi olacağını bildiriyordu kıza.

Artık, hayalleri gibi gerçekleri de onun olacaktı, hissediyordu!

“Acıya diz çöktürüyor her gülüşün, her adımında yeşeriyor binlerce umut. Hangi kıyametin gelişidir duruşun, soğuk mezarlara meydan okuyan hangi mevsimin çağıdır kokun? Söyle, nasıl aşarım pişmanlık dağlarımı? Nasıl kaldırıyorum karanlığımı şafaklardan? Söyle, tahammülüm kalmadı. Boşaltamıyorum asırlardır çürüyen acılarımı. Uzanma, içim paramparça, keskin acılarım seni de yaralar. Gölgelerimin arkasına sakladım kusurlu gururumu, damla damla eritip akıttığım karanlığıma süzülen mahzun bir mum olma, erime, ışık olmak için yanma.”

Konuşmuyordu ama karanlığı ses olmuş dalga dalga içine yayılıyordu. Hayalin bittiği menfezde, elinin altındaki narin teni hırpalar gibi okşadı. Kabaydı ve düşüncesizdi. Parmağının değdiği yerdeki ürperti, sağlam, yenilmez dediği her kalesini fethederek ruhuna süzüldü. Kayra, uzun zamandır rüyalarını işgal eden bu sır adamın yüzünü görmek için zorladı kendini ama yapamıyordu. Şu ana kadar hiç başaramamıştı. Hayallerindeki adamın simasını görememişti. Rüyalarından nefret ediyordu artık, kimse inanmıyordu her gece nöbet tuttuğu çilesine. Avare sanıyordu. Delirme diyorlardı! Senelerdir, onu görmek için verdiği çabası, bir türlü sonuçlanmamış, hiçbir zaman onun yüzüne ışık tutamamıştı gerçekleri...

Tam üç yıldır, muntazam olarak rüyalarına girip onu korkutmayı, aynı anda garip bir biçimde büyülemeyi başarabiliyordu. Ya bir sokak arasında görüyordu onu kan ter içinde soluk soluğa, ya da bir karanlıkta elini saçlarına daldırılmış, isyan ederken kaderine rast geliyordu. Ya katil gibi hissiz oluyordu duruşu, ya da hırsız gibi karanlık ve acımasız oluyordu. En çok bir mezar başında duruyordu düşünceli halde. İsimleri birbirine karışmış, karanlık saçlarına dolunay dolanmış, başı beyaz bir mezar taşına eğilmiş, soğuk toprağı okşayan titreyen ellerine kan bulaşmıştı. Rüyaları ile hayal ettiği adamın arasında kalan o soğuk mezar kaderleri olmuştu. İkisi de o mezarın başında duruyordu, zamanı durdurmuşçasına susuyordu.

Sonra ona bakıyordu göz yerine karanlık taşıyan çukurlar, ölümün soğukluğu yokluyordu kızın sinesini. Kaçıyordu o zaman ondan ve her köşe başında karşısına çıkıyordu kaçtığı hayali, gözlerini üzerine düşürüyor, gizliden izliyor, hiç sıklımadan takip ediyordu. Hissediyordu. Gölgesi

gibiydi uzun zamandır bu adam, attığı her adımın rotasını biliyordu.

Elini uzatıp, göremediği yüzündeki hüznü silmek istiyordu Kayra. Nereden çıkardığını bilmiyordu ama oradan kayıtsızca gülümsüyor gibiydi hüznü, ürküten duruşunda pişmanlığın, vicdan azabının izinin olduğunu hissediyordu. İkisnin de kalp atışlarını bozan, soluklarını kesen bir vicdan azabı... Nereden çıkarıyordu ki bu saçmalığı! Oysa, başına geçirdiği başlığın içindeki boşluk tamamen sisli ve karanlıktı. Sanki bu sınımsız beden kafası yoktu. Bunu düşündükçe akıl sağlığından korkuyor ve ürperiyordu. Adam onu bu düşüncelerinden çekip alırcasına omuzlarını okşadı. Sakinleştirdi. O anda yüreğinde bir şeyler titreşti kızın, yakından tanıdığı, bildiği şeylerdi bunlar.

Farkındalığın tüm hücrelerine aktığını hissetti.

Elleri usulca hareket ederek kolundan aşağıya süzüldü adamın. İri parmaklar ne istediğini bilerek tüm kıvrımları takip etti, hedefine sürüklendi ve durdu. Belini sahiplenici bir tutkuyla kavradı, bir an nefesi bedene tıkanıp kızın. Kaçamayacağını ikaz eder gibiydi baskın tutuşu. Canı yanıyordu. Acısını almasını diliyordu. Dokunamadığı, göremediği hayalet, acısını dindirsin istiyordu... Kayra ona dokunursa, ruhundaki tüm çıkmazlar çözülecek, tenindeki ıstırap denecek ve beynindeki pişmanlıkları kaybolacak, yaraları şifa bulacak, karanlık bedeni aydınlığa dönecek gibiydi.

Gözlerine bakmak için yanıp tutuşuyordu Kayra ama başaramıyordu. Hayalindeki adam neye ya da kime benziyordu. Gözlerinden yaşadığı karmaşayı açık bir kitap gibi okuyor muydu? Korkmasına rağmen merakına yenildiğini biliyor muydu? Çaresizliğinden beslenip saklandığı karanlığıyla, onu savunmasız bırakıyordu. Ve sanki yüzünde, kızın anlamayacağı kadar derin bir kaygıyla çizilen o şeyi arıyordu.

Niye bu kadar sıkı tutuyordu? Korkuyor muydu yoksa ellerinden uçup gitmesinden?

Teninden ziyade, yüz hatlarında maziden aradığı bir şeyler vardı! Geçmişinde tanışmışlar mıydı? Bulmak için deli gibi çırpındığı mazi miydi? Düşlerindeki adam, onun yüzünde neyi arıyordu? Aradığı her neyse, onlara hava gibi, su gibi muhtaç hissi yayıyordu. Sonra tutuşu sıklaştı. Aradığı her neyse, bulamazsa cezalandıracak bir azap meleği gibi sertleşti tutuşu. Eğildi.

“Nereden çıktın yine karşıma? Telaşlı anıların arasından korkular yağıyor içime. Efsaneler dökülen kirpiklerinden, sınımsız acı süzülüyor

geçmişe. Aralama dudaklarını, kıyamet kopacak sesinden firar eden ilk hüznünde... Ben kaçtıkça koşuyorum sana, uzaklaş istiyorum kaderimden... Sen yaklaştıkça ömrüme, inatçı yosunlar gibi sarıldıkça geleceğime, ölüm üfleyen gölgeler koşacak adımlarından. Bu azgın inadı at gülüşlerinden, benden arda kalan kalp vurmasın acıdan. Kayra! Kalbi benim, ömrü benim, kaderi benim karanlığımda sönecek mumum, benim rüzgârıma teslim olma. Nereden çıktın yeniden karşıma? Senin inadın mı daha yakıcı yoksa benim kaderim mi daha acımasız, bilemiyorum.”

“Sen birinden mi ayrıldın?”

“Ayrılık ne biliyor musun? Ne araya giren mesafeler ne de günler... Ayrılık insanın dokunacağı kadar yakın olduğu düşünce uzak durması... Ardında manzarası ışıldayan camlar dururken duvarlara boş boş bakması... Sesini duyacağı kadar yakın birine ödünç bir sağırlıkla konuşması... Ayrılık nefesinin öptüğü saçına rüzgâr, tenine buse düşürememek...”

O konuşuyor, sesinden acı damla damla içine akıyor, “Güçlü ol ey kalbim, güçlü ol,” diyor korkuları ve son defa tehditle fısıldıyor. “Kalbin Kayra, o benim! Sadece bana ait, kimseye veremezsin.” diye derin ve tok sesiyle tehdit ediyor, tüm tüylerini diken diken ediyor, o soludukça göğsünün altında bir yer acıyordu.

Şaşıırıyordu Kayra! Kalbi ona bir kez daha emanet olduğunu hatırlatıyordu, bu yüzden sanırım korkuyla elini kalbine siper ediyordu.

“Kalbin benim, sadece benim. Kimseye verme.”

Kalbini kimseye vermeyi düşünmüyordu ki! Yoksa düşünüyor muydu? Evet uzun zamandır bu kabuslardan kurtulmak için, gerçek bir adama, dokunuşlarına, sevgisine vermeyi düşünüyordu. İyi de bunu kendine bile itiraf edemezken, o nasıl biliyordu? Ilık nefesi yüzüne vururken adamın, soluklarının bozulan ritmine kalbinin duraksaması eklendi. Garip bir beklentiyle doldu teni. Dudaklarıyla soluklarından firar eden acısını kesmek ve ruhuna ilaç gibi öpücüklerini sürmek istedi.

“Az kaldı...” diye fısıldadı aşına olduğu tok sesi. “Az kaldı Kayram...” Neye az kalmıştı? Sesinden, neye ihtiyacı olduğunu çözemedi. “Yakında! Çok yakında!”

“Ne-ne yakında? A-az kalan ne?” diye sordu nefes nefese kalan kız.

Adamın gülümsediğini hissetti. Sonra kollarına alarak daha fazla çekti bedenini kendine ve sımsıkı sarıldı. Sıcacıktı. Samimiydi. Kopmacasına esir aldı varlığını, bıraksa sis gibi dağılacığından korkuyordu belli ki. Heyecan ve tamamlanma hissi, tüm hücrelerini ele geçirirken,

ayakuçlarında yükseldi Kayra.

“Böyle sinsice yaklaşıp derin bir boşluğun içine itemeyeceksin beni. Bu dermansız korkuyu yeneceğim, damla damla tüketemeyeceksin umudumu. Bu oyuna boyun eğmeyeceğim, sen giderken ardından bakıp korkulara düşmeyeceğim. Geleceğim, bulacağım ve dindireceğim acını Hayalet...” demek istedi ancak başaramadı. Yanağını adamın sert omzuna yasladığında, teselli edercesine okşadı göğsünü. Garip bir rahatlama hissetti ikisi de bedenlerinde. Gözleri kapanırken, gülümsemesine vuran huzuru saklayamadı kız, bu huzura muhtaç olduğunu gizleyemedi adam. Sanki tamamlanmıştı evren, ruhlarının eksik yanı bütünleşmişti. Ayrı ritimde atıyordu birbirine yaslanan bedenlerin içindeki o yumruk büyüklüğündeki organ.

“Her şey, bu kadar kolay,” dedirttiriyordu. “Sadece hisset...”

“Senden korkmuyorum artık Hayalet...” diye kendini rahatlatmaya çalıştı kız. “Artık hayal etmekten korkmuyorum...”

“Ne güneşi istiyorum karanlığıma ne de ilaç istiyorum artık yaralarım... Yalnız seni istiyorum yanıma Kayra, yalnızlığıma bir tek sen gerekiyorsun. Beni bul, unutma...” diye fısıldadı acıyan adam.

“Bulacağım, yemin ediyorum bulacağım ve yaralarını saracağım. Yeniden güneşe bakacaksın.”

“Benim güneşim sen olacaksın.”

Hayali daha sıkı sarılınca, kız huzurla gülümsedi. Ona bu kadar özgürce sokulmasına, adam kadar kendi de şaşırmıştı. Korkmuyordu artık ondan, kaçmıyordu da. Normalde, yakınlaşamaz, ne zaman elini uzatsa ondan kaçarak, çılgınlık atardı ve bu korkunun sonu hep bir kâbus olarak gerçeğe dönmesiyle son bulurdu fakat bu sefer başkaydı.

Adam donakalmıştı. Her zamanki gibi dokunmak istediğinde, “Hayır,” demesini, belki de onu iterek uzaklaştırmasını bekliyordu ama kız yapmamıştı. İlk defa itaatkâr olmuştu. Bedenini kollarına sorgusuzca sunmuştu. Kendini ona bırakmış ve tamamen onun insafına kalmıştı.

İstekle eğildi adamın başı. Dahası mümkünmüş gibi sıcak kollarına iyice çekti tenini, dudaklarını şakağının kıyısına sürterek, “Hani dağları denizleri aşarsın da bir çakıl taşıyla yıkılırsın ya işte öyle seni bulup görememek. Sana ihtiyacım var...” dedi. “Yaşamak için, sana ihtiyacım var.” Dudaklarını tenine sürttü. “Yüzümün çizgilerinden hüznü, gözlerimden vicdan azabını sil. Beni bul, acımı dindir.”

Kız kollarında ürkekçe dururken, kokusunu derin derin soluyordu

adamın. Bu sefer kimse izin istemiyor, sormuyor, korkutmuyor, sadece sahip olduğu her şeyi acımasızca ve hoyratça talep ediyordu. Gözlerini kapattı Kayra. Sanki kader, bedelini ödeyemeyeceği geleceği baştan yazıyordu. Alnına çilenin kalemi buse olup dokunuyordu. Sanki alın yazgısı onu sonsuz bir girdabın içine savurarak, ruhunun döne döne kaybolmasını izliyordu. Adamın iri bedenine sığan ve kalın kollarının arasında kaybolan her yanı alev almış, yüreğinde başlattığı bu yangın, tüm vücudunu sarmış, ruhuyla birlikte kavrularak lava dönmüştü.

Kız onun sarıldığı her saniye eriyip yok olma tehlikesiyle iç içe kaldı. Sonra nasıl olduğunu anlayamadığı bir anda, dudakları tutuştu onun yakıcı ateşiyle. Bir şey oldu, dünyada elektro manyetik bir alan patlamış, gökler delinip şimşekler çakmış, ya da araf kapısı aralanmıştı. Garip bir şey olmuştu. Ilık bir serinlik üflendi yüreklerine. Ruhlarını titretti. Birbirlerinin sıcaklığıyla ısınmak için tamamlandı bedenleri.

Adamın dudakları sıcak ve istekliydi. Ne istediğini bilerek, bir aşığın yarasına dokunup, şifa sürmesi gibi ilaç telkin ediyordu. Diline dolanan ıslak dilin mükemmel dansı, soluklarına karışan o muazzam karışım ve ağzında hissettiği ferah tat, günahın asil ve cezbedici tadıydı. Sanki senelerdir çöllerde dolaşıyormuş, sanki ruhu kalubeladan beri ateşlerde kavruluyormuş da bir damla suyu karanlık bir adamın busesinde bulmuş, kana kana içiyordu. Ruhu bir sirenin o eşsiz, mistik çağrısına kapılıp, büyülenmişti.

Kayra, bir zamanlar korktuğu bu adamın yüreğinde tutuklu kalıyordu. Tek bir öpücükle tüm bedeni atom parçalarına ayrılıp, gökyüzündeki yıldızlara ulaşmıştı. Daha fazlasını istiyordu. Çok daha fazlasını... Asılıyordu kollarına, talep ediyordu, tüm ruhunu, soluklarını yutmak, onun tadında yok olmak istiyordu. Onun başlattığı bu şehveti ve kaygıyı kabulleniş, büyük bir arzuyla birlikte yoksunluğu da ruhuna sürüklemişti. Artık hiçbir öpüş ona bu tamamlanmış hissini vermeyecekti. Hep yarım ya da eksik kalacağını bilmeden, adama kendini sunmuştu kız.

Sonra, bu ilk ve son öpüşün sahibi çektirdi dudaklarını aniden. Kopardı yüreğini gövdesinden. Suçlarcasına, “Sen o değilsin...” dedi, büyüye bozan sesi kızın yüreğine iri bir darbe indirdi. Kulaklarını bir iniltinin kucağına iterek, bedenini büyük bir yoksunlukla ortada bıraktı. Sonra dudaklarını yanağına, elmacık kemiğine sürterek kulaklarına taşıdı. Buz gibi kararlı sesiyle, “Sen...” dediğinde yeniden, savurdu titreyen kızı bir köşeye. “Sen; o olmayacaksın...”

Ağlamaya başlayan Kayra, ona ulaşmak için kollarını açtı, karanlığa çekilen adama uzanmak isteyince, bir kuyuya düştü. Karanlık bir kuyuydu bu, su onu çekip soluksuz bırakırken, havasızlıktan değil onsuzluktan ölüyordu. Üşüyordu, çırpınıyordu ve korkuyordu. Dehşet bir acıyla yatağında doğruldu. Eli boğazına gitmiş, ter içinde kalan bedeni soluk alamadığı için acıyordu. Diğer eli ritmi bozulmuş kalbinin üzerine taşınmış, hızla kalkıp iniyordu.

Sanki duracaktı bu ufak organ, ya da bu saatten sonra patlayacaktı... Bedeni hâlâ dokunuşların etkisinden çıkamamış halde hassas ve tetikteydi. Tüyleri diken diken olmuş, midesinin ortasında kocaman bir acıyla kalakalmıştı. Yine soru işaretlerinin göbeğine çekilmişti.

“Sen o değilsin?”

Kim değildi Kayra? Kimdi adamın aradığı!

Titreyen eli kalbinden ateş gibi yanan yanağına ve oradan kurumuş dudaklarına giderken, soluklarını düzene koymak için çabalıyordu. Bu lanet olasıca kâbusta neydi?

“Katil sensen, kurban benim...” demişti, “Gel çıkar bu mezarlıktan!”

Daha önce hiç dokunmamıştı hayaline. Öpmemişti. Sadece kâbuslarına gelip onu korkutarak, sürekli peşinden koşup yakalamaya çalışarak, o kaostan içinde tek başına bırakıp çekip giderdi. İlk defa korkmamıştı ondan ve ilk defa dokunmuştu tenine. Hissetmişti. Elllerinde hâlâ sert teninin sıcaklığı vardı. Dudaklarında öpüşünün büyüsü ve soluğunda nefesinin kokusu vardı. Karnındaki karıncalanma hissi gerçektir. Yaşadığı ateşin hararetinden sebep, ağzı hâlâ kupkuruydu.

“Allah’ım, neydi bu?”

“Kayra?” dedi yanındaki uyku sersemi ses. “İyi misin?” Yastığından dağınık başını kaldırmış, çapaklı gözlerini ovalayarak ona bakmaya çalışıyordu Çınar.

İyi miydi cidden? Kalbi neden acıyor, ritmi neden bozuluyordu? Neden ağlama hissiyle bocalıyor, bilmediği duygunun özlemini yaşıyordu. Hayalet’in acısını göğsünde hissediyordu. Kayra usulca sırtını yatağına koyup, ağrıdan çatlayacak gibi olan başını yastığına düşürdü. “İy-” boğazını temizledi. “İyiyim Çınar. Uyu sen...”

“Su getireyim mi?” diye sordu arkadaşı anlayışla. Anlamıştı yine o kâbuslardan bir tane daha gördüğünü.

“İyiyim...” dedi kız o ânı düşünmemeye çalışarak.

Aslında iyi değildi ve bu geceden sonra iyi olabileceğini hatta

uyuyabileceğini hiç sanmıyordu. Bundan sonraki gecelerde de uyku ona haram olacaktı!

Hissediyordu!

1. BÖLÜM

Ve 'son' yazısını hep alın yazısı yazar...

Aklını kaçırdığından korktu kız. Hayalle gerçekleri karıştırdığından sebep, bipolar olduğundan korktu, şizofren olduğunu bile varsayarak ilk bulduğu doktorun yolunu tuttu. O da yine ilaç verip, stres teşhisiyle kışına postayı koyarken, hayatına gerçek bir adam alması gerektiğini sohbet arasına serpiştirmişti. Stres değildi işte, hayal ve özlem hiç değildi. Bir insan üst üste aynı rüyayı kaç kere görürdü? Aynı adamı kaç kez hayal ederdi? Kokusunu, sesini, dokunuşunu hisseder miydi? O, her gece aynı adamın hayalini görmekten yorulmuştu.

'Hayaller, boş insanların icadı.' derdi babası, kafası boş olduğu için, kesin bu yüzden hayaller kurmaya başlamıştı. *Masallar, kalbi boş insanların buluşudur,*” derdi annesi, kalbini doldurmalıydı ki bir daha asla bu tür hayaller kurmamalıydı. O geceye kadar mütemadiyen kaçtığı Hayalet’e, o gece her anlamda teslim olmuştu ve bu onu korkutuyordu.

Her şeyin bir ilki olmalıydı. Gerçek bir ilk; yaşamalıydı!

O da ayağına gelen fırsatları geri çevirmedi. Kaçtığı gerçeklere sırtını tamamen döndü. İlk aşk, ilk dokunuş ve ilk arzuyu değerlendirdi. Kendine gerçek bir sevgili buldu. Her anlamda gerçek bir sevgili! İlk gerçek öpücüğün adı olur muydu bilmiyordu ama muazzam bir tadı vardı, onu artık bizzat tecrübe ediyordu. Fakat ne yaparsa yapsın, rüyasında gördüğü öpücüğün tadını bu tende bulamıyordu! Sımsıkı tutunduğu kollarında erimiyordu ama her sürtünüşle harika bir hissin girdabına sürükleniyordu. Hem de ikincisini tadarak, bunun artık bağımlılık yaptığını hissediyordu.

Lanet olsun, daha önce hangi akla hizmet öpüşmeden adamın koynunda bulmuştu ki kendini... Hayalindeki adamla o kadar kafayı bozmuştu ki, sarhoş olup unutmak istediği o gece kendini bu adamın koynunda bulmuştu. Hem de bir parti evinin salonunda... Kahretsin, bu adam ne zaman bu kadar aklını başından alır olmuştu da yatağına süzülerek tüm servetini ona bahşetmişti?

Dudaklarından çıkan o garip sesin, yanındaki duvarın dibinden gelen fındık farelerine ait olduğunu sanırken, aslında bu haz dolu seslere karışmış panik dolu iniltilerin kendisine ait olduğunu, hiçbir zaman kabul etmeyecekti. Öpüşmek keyifli iştî... Ve Kayra bu keyfi; eninde sonunda gerçek bir adamla yaşayacağını biliyordu.

Adamın meraklı, güzel, istekli elleri yanaklarını memnuniyetle ezip, hamur gibi yeniden şekil verirken, kızın balona dönen öfkesi iğne batmış gibi sönmüştü. Adam zevkten dört köşe olduğu öpüşmesini sonunda bitirdi. Alnını alnına yaslayarak, “Bu kadar şahane olduğunu bilseydim, bin ay daha beklemesdim seni. O geceden sonra bana ilk defa yaklaşıyorsun Kayra! İlk defa böyle istekle öpüşüyorsun.” dedi sitemle. Kendinden geçmiş, inleyerek memnuniyetini belirtti. Kayra, titriyor muydu? Heyecandan mıydı cidden, yoksa korkudan mı? Öpüşleri bir erkeği bu kadar çok mu etkiliyordu? Peki kendisi etkilenmiş miydi yoksa gerçek düşüncelerinden korkuyor muydu?

Oysa adam onu o kadar çok istiyordu ki, canı acıyordu. Bu geceyi yatakta sonlandırmadan bitirmeyeceğini; aklının karanlık bir köşesine yazdı. Bu sefer isteyerek olacaktı her şey. Onu hayal ettiği gibi baştan çıkaracak, nazlandıracak, sevecek ve kötü geçen ilk tecrübesini telafi edecekti... Hoyrat, hırçın ve aniden olmayacaktı hiçbir şey. Her hücrelerini aklına kazıyacak, yatağında istekli bir kadın bulacak, o geceki kabalığını unutturacaktı. Erkek ırkı denildiğinde, Kayra artık sadece onu düşünecek, bir tek onun hayalini kuracaktı.

Kız içindeki kelekleri kovalayıp mahcupça gülümserken, adam ellerini istemeyerek de olsa yanaklarından ayırdı. “Bekle, yemeğe çıkalım.” dedi garip bir tedirginliğin sardığı heyecanla.

Yemek mi? Kız onu hemen yatağa sürükleyeceğini sanırken, adam ona zaman tanıyordu! Tuhaftı! Bu ona göre davranış değildi. Kayra ona kendisini sunuyordu ikinci kez ve bu şansı asla kaçırmayacak olan Özcan, yemek diyordu! Adamın yakışıklı yüzüne bakan Kayra bu düşüncenin merakıyla dudağını ısırdı. Bakışları çakışınca utanç içinde gözlerini kaçırdı. Bakire kızlar gibi kızarmayı bırakmalıydı bir an önce çünkü artık el değmemiş değildi ve üstelik herkes bilirdi ki, Kayra arsızdı. Çok zaman utanmayı bilmezdi!

İşaret parmağını bir dakika der gibi kaldıran adam, “Hemen geliyorum.” dediğinde, “*Git git, sen gelene kadar ben ancak kendimi getiririm,*” diye düşünen kıza, arsızca göz kırptı.

Kendine çeki düzen veren Kayra, onun eve girmesiyle hemen cep telefonuna sarıldı ve özüne döndü.

“Behiye! Kızım var ya, yarın okula gelme, yemin ediyorum senin kör gözlerine lazer ameliyatı yapacağım. Çınar, arkadaşına son kez bak cicim, senin sonun onunkisine nal toplatacak! Lan, hani ev de kadın vardı? Niye beni gaza getirip düz duvara çıkardınız?”

Üç buçuk atan kıcı rahatlayarak genişledi. Telefonunu cebine koyup, arkadaşlarına üç-beş posta da içinden sövdükten sonra, bulutların üzerinde bale yapan şapşallar gibi sevgilisinin aralık bıraktığı kapıdan içeri süzüldü. İlk defa onun evine geldiği için, biraz tedirgindi. Aslında adamın evine geliş sebebi kollarına atılmak değildi, onu bir kadınla basıp, balkondan aşağı sallandırmaktı ama onun yerine kendini kollarında tereyağı misali erirken bulmuştu. Daha evvelde bu adamın göğsünde uyumuştı, hem de hiç tanımadığı bir evde sabahlayacak kadar ama kendini verdiği adamın evine ilk defa geliyordu. Özcan onun ilk defa eğlenceden ayrıldığı erkeklerden biriydi. Yine kâbuslarından sonra gittiği okul partisinde, nasıl yaptığını bilmeden içmiş ve sonra sorgulamadan koluna takılıp bir kanepede kendini zevk içinde bulmuştu.

Kayra partilerde gezen bir kız da değildi. Hayır, partiler onun iş yeri idi ve kesinlikle edepsiz işler yapmıyordu; o bir barmaiddi, bazen DJ, bazen ise garsondu. Yani hangi eleman eksikse bir eğlence mekânında, Kayra o olabiliyordu. Onu bir palyaço ya da bir dansçı olarak da görebilirdi birileri. Ve o gece garsonluk yaparken dansa kaldırıldığı ilk erkeğe hayatını mühürlemişti.

En azından kötü birisi değil gibi duruyordu. Okulda pekiyi konuşmalar bile hakkında, tanıdıkça iyi birine benzetiyordu. Kızlar bu sefer yanılmışlardı. İçine bir ferahlama peyda olurken, bu saçma suçlamaya inandığı için; vicdanı kulaklarını çekiyordu. Bakışlarını, tam bir öğrenci evi olan dağınık holde dolaştırdı. Her yer, don, atlet, biraz Bim, biraz A101 poşetiyle doluydu.

Ayağının ucuna yuvarlanan, topaklanmış kirli ve ölü bir fare gibi leş kokan çorabı sağlığı için biraz geriye ittirdi. Portmantonun önüne yenmiş, içilmiş kırıntıların kapları yığılmış, çöpçüye zahmet olmasın diye ayakkabılığın bir köşesine eski gazeteler savrulmuştu.

Çöp yığınının bakarken, “Üşenmiş temizlemeye zaar, bekâr ya.” diye hayıflandı.

Amacı eve şöyle bir göz atmak, sevgilisinin kirli donlarının değil ama

hayatı hakkında bilgi sahibi olmaktı. Koskocaman üç aydır çıkıyorlardı – bu kadar ayın nasıl geçtiğini sorsalar, kendisi de bilmiyordu- onun sırlarını bilmeden yatağını keşfetmiş ama buna rağmen evine gelmeye ilk defa cesaret etmişti.

Sağ omzunda beliren Çınar'ın minyatür meleği: *'Kızım saf olma lan, bu Tecavüzcü Coşkun kılıklı adam senin gazozuna ilaç katar, freni patlamış tır gibi üzerinden geçer, ne işin var yanında... kaç bu evden?'* dedi başındaki parlayan haresini çekiştirerek.

Sol omuzunda boynuzları çıkmış kırmızı kıyafetli Sevil'in görseli belirdi: *'Sen Çınar'a bakma şekerim, erkek anatomisini keşfetmene engel kalmadı.'* diyordu çokbilmiş gibi gülerek.

O sırada karşısında beliren Çınar, iki koli süt içmiş kedi gibi minnoşça bakarak: *'Annem diyor ki erkeklerin meselesi yataksa, savaşta yalan olur maçta, bence sen ziyan olmadan kaç buradan Kayra,'*

“Lan!” diyen Kayra başını sallayarak, “Bismillah!” dedi ve tüm arkadaşlarını aklından, vicdanından hatta düşüncelerinden, tekme tokat kovladı.

Arkadaşları başından beri bu adamın nesini beğenememişti anlamıyordu! Akıllıydı, yakışıklıydı, şeytan çekiciydi, karizmatikti, uzun boylu yeşil gözlüydü, sarı saçlıydı, parasızdı ama çalışınca kazanıyordu...

O anda karşısında beliren Çınar. “Evet Kayra, saymaya devam et. Ama dur, unuttuklarının da devamını da ben getireyim. Akli bir karış havada, züppe, ukala, kibirli, çapkın, her gördüğü kadını nevresim sanıp yatağına geriyor, çalışmaz, eve barka gelmez, evlensen ömrüne ziyan, çocuk yapsan çocuğa yazık, yalancı, düzenbaz ve adi bir şarlatan...” diye devam edince, hemen vicdan gibi içine oturan sesini susturdu.

Ne alakaydı! İşte, her zamanki gibi okuyan ve kendine bakmaya çalışan bir garibanın, yurdum oğluydu. Tamam yedi senedir yüksekokulu bitirememiştir ama suç onda değildi. Suç kapitalizmdeydi! Amma abartıyorlardı! Ne yani demokrasiye takılıp kaldıysa çocuk... Anarşist olmak suç muydu?

“Ya bir susun, hayallerimde bile geriyorsunuz aklımı.”

İçinde yaşadığı kavgalara inat iyi duyan kulakları yüzünden, salondan gelen seslere odaklandı, usulca oraya yöneldi. Bu sesleri bir yerden tanıyordu ama çıkaramıyordu! Sonra hatırladı. Ah Allah'ım, keşke hatırlamasaydı! Yüreği yerinden oynarken, göreceklelerinden korkarak,

sırtından aşağıya terler yuvalanmaya başladı. Hep bir ağızdan kızların sesi koro misali kulağında yankılanırken, “Demiştım!” diyenleri susturan Kayra, onları unutmuş kendi derdine yanıyordu!

Sanırım korktuğu oluyordu. İçin için onca zamandır yüreğini kemiren felaket, başına geliyordu. O da artık aldatılmış kızların statüsüne terfi mi ediyordu? O da kalbi ziyanlar derneğinin bir üyesi mi oluyordu? Şapur şupur yalanma seslerine benzer garip inleme ve tıslama seslerine, zevk sesleri karışmıştı. Bu seslere bir de hırlama sesi eklenince, ellerini gözlerinin önüne siper ederek, “Olduğun yerde kal... Yakaladım seni...” diyerek kapıya atıldı. Nefessiz kalarak, bu müstehcen görüntüye masum gözlerini hazırladı.

İçinden, “Allah’ım düşündüğüm şey olmasın!” dualarını ederken, dışından soluk alma çabasına yenilmişti. Artık her şey bitmişti! Arkadaşlarının dediği gibi, bu adam tam bir Kazanova şerefsiziydi! “Eller yukarı hain...” dedi önce şaşkınca, sonra akli başına gelince, “Ama önce üstünü kapat...” diye uyararak ağlamaklı gözlerini açtı ve karşısındaki acı sahneyi izlemeye koyuldu.

Olmaz, bu kadar klişe salak olamazdı!

Hayır bu kadar kuş beyinli olamazdı!

Kara Kedi! Bir gün öncesinden kalan pizza kutusunun içine kurulmuş, patilerini yalayarak, keyifle kalıntıları yerken, ağzını şapırdatarak kokmuş sosislerin tadını çıkarıyordu. O kadar memnundu ki halinden, bir kova süt içmiş gibi mesuttu. Üstelik keyfini bozduğu için ona sert sert bakıyordu utanmaz. Aşağılık kara kedi, terliği neredeydi terliği, onun hayallerinin katili olacaktı az daha.

“Lan...” dedi öfkeyle kendine sövüp, kediyi kışkırlarken.

“Kimle konuşuyorsun güzelim?” diyen genç adamla olduğu yerde korkuyla sıçrayan Kayra, hemen suç bastırıp, az önceki hain düşüncelerin sahibi olmamış gibi arkasını döndü. “Kedi girmiş eve hayatım, onu kışkırlıyordum. Pissst kedi!”

“Nerede?” dedi adam salona bakarak.

“Orada işte...” diyen Kayra etrafa bakındı ama ne kedi vardı ne de ona dair bir iz! Ayakta hayal kuracak hali yoktu ya... Kedi görmüştü işte, hem de simsiyah bir kedi! Uğursuzluk getiren cinsten... Yoksa görmemiş miydi?

“Camdan çıkmıştır...” dedi adam içeriyi dikizlerken. “Hadi çıkalım...”

Kolunu omzuna atıp, ona edepsizlik vadeden gözlerle bakarken, aceleci hali kızın gözünden kaçmamıştı. Normalde 'çıkalım' kelimesini en fazla 'yatağa çıkalım.' olarak algılaması gereken adam, onunla yemek için can atar hale gelmişti. Belli ki çok acıkmıştı. Ya da romantik olmaya başlamıştı.

"Hadi güzelim, bırak kediye bakınmayı..." diyerek şaşkınca etrafa bakan kızı kapıya çekiştirirdi. Görmüştü işte, kara bir kedi görmüştü Kayra. Kör değildi. Ona tıslamıştı, az daha hayallerini yıkacaktı. Normalde eve gidelim, vakit geçirelim diye yalvaran adam onu postalama çabasına girince, şaşırdı kız ama onun dayanılmayacak kadar aç olduğunu düşünerek duruldu.

Adam iltifatlar edip kızı kapıya doğru çekiştirirken, o anda kapıdan içeri giren dalgın sarışın, damdan düşer gibi önlerinde belirerek heyecanla lafa atıldı.

"Sevgilim, geç kaldım ama trafik malum çok özür dilerim..."

Adamın kasılan kollarının altına sıkışan kişi Kayra, ağzının içindekilerde gün görmemiş küfürleri oluyordu. Ve Kayra öne doğru atıldığında, kocaman şehri cırlamalar, kırılma, acılı haykırımlar ve birkaç tokat sesi inletti. Sadece yarım saat sonra apartmanı inleterek harabeye dönmüş evden, kollarından polisler tarafından çekilerek çıkarılan Kayra, ellerinde duran yolunmuş saçları iğrenerek yere attı. Hırsı burnunda tüterken, "Bırakın beni lan, daha ayak parmaklarını kıracaktım..." diye haykırıyordu.

Kan ter içinde kalmış Polis Memuru, hırçın kızın kollarından çekiştirerek dışarıya çıkardı. Elleri kelepçeli Kayra'yı arkadaşına ittirirken, "Abi al şunu, ben kendime Kulak Burun Boğaz'dan randevu alacağım." diye dert yandı.

Genç ve tıfil olan Polis Memuru ayakları kıkına vura vura olay mahallinden kaçarken, daha olgun olan devresi, "N'oldu oğlum, hastalandın mı? Az önce iyiydin ya?" diye ilgiyle sordu.

Korkmuş gözlerle kıza bakan Polis Memuru bir an durdu, "Abi bu kız hem kulaklara hem bağırttırdığı için boğaza zararlı." diye hayıflandı. Kayra öne atılınca, korkuyla gerileyerek, "Tamam bacım tamam, devam et. Susma." diyerek arkasını döndü.

Öfkeden titreyen Kayra arkasından getirilen saç başı yolunmuş sarışına ve yüzüne İstanbul'un haritasını nakşettiği ex aşkına küfrederek baktı.

“Kızım bir sakın ol anlatacağım, durum sandığın gibi değil.” diyen yüz­süz Özcan’ın kafasına ayağındaki ayakkabıyı fırlatıp, alnının ortasına çakarken, sarışın kadın, “Sevgilim...” diye korkuyla cırlamıştı.

“Seni sevgiyle parçalayıp, etini kemiklerinden ayırıp, sokak köpek­le­rine fantezi niyetine ziyafet çekmez miyim? Dalağını böbreğini insanlık namına fakir hastalara bağışlayıp, iyilik etmez miyim?”

Yanındaki polis sabır dileyerek, “Bu söyledikleriniz kayıt altına alın­dı! Taammüden adam öldürmeye teşebbüsten hüküm yemeden önce, çenenizi kaparsanız iyi olur hanımefendi.” diye emrederek iyilik yaptı.

Ama arkasındaki kadın korkuyla Özcan’ın üzerine atılarak iyiliğini katletti.

“Duydunuz... Duydunuz beni öldürmek istiyor. Savcıya telefon açın, koruma talep ediyorum! Hatta insanlık için idamın geri gelmesini talep ediyorum! Yok, ben kesin olarak can güvenliğim için müebbet talep ediyorum. Sevgilim içinde aynılarını talep ediyorum.” dediğinde, hepten de­lirmişti Kayra.

“Ben de senin ağzına beşkardeş, saçlarına ağdalı parmak, kıcına to­puklu tekme, karnına alçılı dirsek talep ediyorum ve talebim, oy birliğiyle kabul edildi.” Ne ara polisin elinden kurtulduysa, kelepçeli elleriyle kızın üstüne uçup yarım kalan işini tamamlamıştı.

Ter su içinde kalmış polisler tarafından araca -kucaklanarak tıktırıl­dığı­nda- ellerinde bir avuç saç topağı bulunan kız, hâlâ bağınıyor, baştan sona soyunu sopunu anarak iki haini küfürleriyle yâd ediyordu. İsyan­la tayinlerini istemeyi düşünen polisler hırçın­lık içinde kalmış Kayra’yı araçta zapt etmeye çalışırken, sarışın kız da hemşirelerin gözetiminde, birkaç çizikle ambulansa taşınıyordu.

Birkaç dakika sonra aracın içinde tek kalan Kayra, delisini dışına, kederini içine atan ender insanlardan oldu. Ağladığını göstermek yerine hırçınlığını, sevgisini göstermek yerine şaşkınlığını gösterirdi. Asla kim­senin önünde ezilmez, üzülmez, ceketini iliklemez ve yalakalık yapmaz­dı. Ağzından küfür, aklından isyan eksik olmaz, hocasına, eşine, dostuna yeri geldiğinde ailesine bile postasını koyar, pulunu kendi gidiş biletine basarak öfkesinde kaybolurdu.

Şimdi polis aracında, iki elinde soğuk kelepçe, gözlerinde yaş, burnu­nun gerisinde aldatılmanın sızısıyla bir başına kalırken, kızların sözünü

dinlemeyen kendisine kızmıyor, ana avrat düz gidiyordu. Kulağında Ahmet Kaya'dan "Beni bul Anne." şarkısı çalarken, vidanın sesi, "Siz benim neler çektiğimi... Nereden bileceksiniz," diye ağlıyordu.

Aracın kapısı açıldığında, hâlâ hıçkırarak ağlamamak için kendisini zor tutuyordu.

"Sinirin dindi mi bacım?" diyen merhametli Polis, cebinden çıkardığı peçeteyi genç kıza uzattı.

Kayra, "Hâlâ biraz kaçak var." diyerek burnunu çekip, kabaca koluna sildi.

"Birazda gözünde var sanırım o kaçaktan..." diyen Polis Memurunun alaylı sözlerini burnunu çekerek protesto eden kız, dudaklarını büzmüş ellerini seyrediyordu. Annesini özlüyordu, kuzenini özlüyordu, ağlamak için can attığı yatağını özlüyordu.

"Kızım değmez o şerefsiz için üzülme." dedi Polis Memuru, değmezdi ama ona en değerli hediyesini armağan etmişti bir kere, işte bu vicdanına fena değiyordu. Karakolun önünde duran aracın kapısı tekrar açıldığında, ıslanmış yanaklarına akşamın sert havası vurdu. Kız ürperirken bu serinlikle, yanında bir hareketlilik oldu. Kayra bu lanet kokuyu tanıyordu. Hırsı, uykusundan dürtülmüş yanardağı gibi patlarken, Özcan çenesinde beliren kızarıklığı elinin tersiyle okşadı. Kızı kollarından çekerek zapt etmeye çalışan polise bakarak izin istedi.

"Bir dakika konuşalım lütfen."

Kayra, "Sana verecek değil dakikam, saniyem bile kalmadı." diye hırladı.

Polis iç geçirerek iki aşığı baş başa barakıp biraz geriye çıkınca, Özcan hemen onun boşluğunu doldurdu. Kız hırçınca bakınca, "Sakin ol da konuşalım! Sen ki gece sarhoşlarla uğraşmış kızsın, öfkenle mi baş edemeyeceksin... Valla babanlar duyarsa bu rezaleti, Hatay yollarında bulursun kendini, benden demesi." dediğinde, işte bu tehditler genç kızın öfkesinin önüne kalın setler kurmuştu.

"Eri fi şereflo şerefo eyre." dedikten sonra burnunu çekti seslice. "Bir daha karşıma çıkma..."

Sustu Kayra, geleceğini daha fazla bu pislik için heba etmek istemiyordu.

"Bana sen geleceksin..." dedi kibirli adam burnunu kıvrarak. Canı

acıyordu hâlâ burnuna yediği yumruktan ama kızın canını yaktığından daha fazla değildi, bunu biliyordu.

“Hah, neremle gülmeye geleceğim? Ben senden gittim, sen de bu gece bittin.” dedi Kayra dişlerini sıkarak. Her an kafa atacak gibi eğreti duruyordu.

Adam ona tepeden kibirli bir bakış atıp, “Benim oldun.” dedi. Pişmiş kelle gibi sırtıyordu.

“Kimsenin olduğum yok. Senin gibi erkekler hayatımda yer bulacaksa, kız kurusu olarak ölmeye razıyım ben.”

“Seni kimse almayacak zaten,” dedi tehlikeyle yanan gözlerini geleceğine çakan adam, kibirle devam etti sözlerine. “Ateşini söndürmeye, bana geleceksin. Bozuk malı kimse almaz.”

Ne kadar midesizdi Kayra, bu adama vermişti yirmi küsur sene boyunca sakladığı hazinesini. Kendine sövdü. Adamın gözleri parlıyordu mutlulukla. “Bana âşıksın. Paylaşamayacak, herkesten sakınacak kadar âşıksın... Yoksa kıza niye saldırasın!”

“Boynuzlandığım için olmasın ahmak... Sen kendini bulunmaz Hint odunu mu sanıyorsun? İneğe âşık olmak bile daha onur verici olurmuş...” dedi Kayra kafa atmaya çalışırken.

“Var mısın iddiasına?” dedi Özcan onun hırçın yarasını keyifle dürterek. Bir polis karakolunun önündeydiler ve konuştukları mesele ağzı burnu dağılmış adama çok normal geliyor gibiydi.

“Altı ay sonra hâlâ bekârsan, benim olacaksın... Her anlamda benim... Ne istersem onu yapacaksın. Koşulsuz şartsız.” diye öne sürdü şartını Özcan. Nasılsa altı ay içinde kendini bağışlatacaktı.

“Altı ay sonra hâlâ evlenmemiş olursam, kendimi bizim köyün camii minaresinden sallandıracağım... Her anlamda aklı başında olarak, koşulsuz şartsız...” dedi Kayra dişlerini sıkarak, “Yine de seninle olmayacağım.”

“Kayra, benimsin ve yalnız benim kalacaksın. Siz ahlaki değeri yüksek insanlarsınız, namussuz olmazsın...”

“Namus iki bacak arasından çıkmalı çok oldu. Şimdide elime yazdım, al yala...” dedi adama kafa atmaya çalışarak. “Uzaklaş Özcan... Tükürüğümle bile seni yeryüzünden silerim.”

“Ailen bekârete önem veriyor! Kızlarının evlenmeden bir adamın koynuna girdiğini duyarlarsa, ne hissederler düşünsene? Öğrenmeleri ne acı ne hayal kırıcı olur. Ben de onurlu bir erkek olarak hatamı kabullenip

karşılarına çıkararak seninle evlenmek istediğimi belirtebilirim. Aklını başına al, sana altı ay müddet. Altı ay sonra evleneceğin kişi olacağım...”

“Altı ay sonra, başkasıyla evlenmiş olacağım...”

“Partiden kaldırdığın ne idüğü belirsiz bir adamla mı?” dedi Özcan alay ederek. Alayındaki gerçek kızın kalbine saplandı. Kız inatla onu reddettikçe adam hırslandı. Kabullenemedi. Bu haliyle sinirden küplere bindi. Onu başkasıyla düşündüğü an bile aklını kaçırarak gibi oluyordu ve bu ilkti.

“Partiden kaldırdığımı gördük... Başıma boynuz dikti... Bir de görücü usulünü deneriz, ne dersin? İstedğim birisiyle evleneceğim, senin gibi olmayan, adam gibi birisiyle...”

“Göreceğiz...”

“Göreceğiz...” dedi genç kız polislerin kolundan çekiştirmesiyle sustu. Acıyan kalbiyle kendi içine çekilirken, kalbi kolundan daha çok acıyordu. Ondandır nefret ediyordu ama ne yaman çelişkiyse, içi nefret ettiği adamın yaptığı kazık yüzünden acıyordu. Ona gününü gösterecekti. Evlenmek mi? Onunla mı? Allah onunla aynı şehirde nefes almayı bile nasip etmesin. İyi de şimdi ne halt edecekti? Bakire değildi, boynuzlanmıştı, tutuklanmıştı, üstelik tehdit ediliyordu! Bu adamla iki arada bir derede iddiaya tutuşmuştu ve teklifini sessiz kalarak kabul mü etmişti? İşte şimdi b*ku yemişti! Altı ay mı?

Peki bu kısa zamanda mükemmel kocayı nereden bulacaktı? Ailesi olanları öğrenince ne halt edecekti? İlk fırsatta iki metre kefen bezi alıp sahipsiz mezarlığında yer ayırtmalıydı.

Annesi her zaman, “Ne kadar üzülürsen üzül, yanında sevdiklerin varsa mutlu olmanın bir yolunu bulursun.” derdi.

Gecenin içinde cırlayan desibeli yüksek sesiyle karakolu yıktığı, tüm polisi canından bezdirdiği için azarlanıp, avukatı dahi polisler tarafından –yeter ki gitsin diye- tutulan kız, şimdi kollarını dizlerine bağlamış, yüzünü bacaklarının arasına gömmüş, gizlediği masum yanlarını sadece kendisine sakladığını sanarak, bir köşede sessizce ağlıyordu.

Güçlü maskesinde kocaman bir delik, hırçınlıkla sakladığı yüreğinde ise kocaman bir yara vardı. Aslında kuvvetli kadınlar öfkeli hırçınlıkları bedeninde barındırır gibi dursalar da en nihayetinde çiçektir ve kırılmaya mahkûmdur. Çünkü en çabuk sert olan kırılırdı, en çabuk yıkılmaz dibi

duran duvarlar devrilirdi, en büyük yarayı esnek olan değil sert olan alırdı, keza kırılması daha kolay olurdu.

Kayra'da öyleydi. Ne kadar dikenleri olsa da o bir güldü. Henüz üniversiteye giden ufacık bir kız çocuğuydu, ailesinden ayrı gurbet ellerde kalan kimsesiz ve hayalleri olan narin bir genç kızdı. Ayakta kalmak için düşlerinin peşine düşerek, kendine dirayetten kocaman bir duvar örmüş, mahalle baskısından, adetlerin boğuculuğundan kurtulmuştu ama okuldan bir arkadaşına kefil olarak borç batağına düşüp, bu borcu ödemek için partilerde ve düğünlerde, önüne gelen her işi yapmaya başlamıştı çünkü borcundan ailesinin haberi yoktu. Şarkı da söylemiş, garsonluk da yapmıştı. Geçmişte ne olduğunu kimse bilmiyordu. Sadece onun bir anda kalın ve delinmez zırhlarla duygularını kapladığını ve hiçbir zaman hayallerini kırarak kişileri oraya sokmamayı kendine erdem edindiğini, gözlemlemişlerdi...

Ta ki Özcan denen dallama onu kandırana kadar! Nasıl kanmıştı ona, nasıl inanmıştı? Her gün okula gelip aklını çelmek için türlü bahaneler sunmuş, kocaman gözleri ıslı ıslı bakarak ona değerli olduğunu, kadın olduğunu, her şeyden önce insan olduğunu hatırlatmıştı. Onca zaman inanmadığı adamın tek gecede kadını olmuş ama asla ikincisine izin vermemiş olmasına karşın, erkek arkadaşı olmasına ses etmemişti. Sonunda eline ne geçmişti, hayallerini katletmekten çekinmemiş bir adam...

Üstelik buna ona yapan adamla aynı polis karakolunu kullanmaya mecbur kalmış, bir de bu yetmezmiş gibi karşılıklı nezarethanede kilit altına alınmıştı. Eğer telefon hakkı olduğunda Sevil'i arayıp, bir torba azar yemeseydi ve o, *'hırçın davranmamasını, biraz susmasını tembihlemeseydi'* şimdi buralarda taş üzerinde taş kalmazdı.

Korkusu bu olayın ailesinin kulağına gidip, annesinin yüreğine, babasının vicdanına inmesiydi. Her ne kadar asi ve vurdumduymaz gibi dursa da ailesi onun her şeyiydi ve yüzlerine inen hüzne dayanamazdı yüreği. Sıktı kendini. Öfkesini içine gömmek, yaşlarını gözünden akıtmamak zordu ama bunu başaracaktı. Güçlü kızdı Kayra ve yine öyle olacak, bu acıyı da atlatacaktı. Ama dudaklarından istemsizce çıkan her hıçkırık, karşı nezarete üzgünce oturan genç adamın kulağına ulaşmaktaydı.

Özcan oturduğu yerden pişmanca kalktı. Demir parmaklara asılıp karşısında çaresizce duran genç kıza baktı. Üzgündü artık. O ağladıkça genç adamın canı daraldı. Pişmanlığını hiç iliklerine kadar hissetmemişti

ve Kayra onun için hep ilkleri başarmaya devam ediyordu. Onu kaybettiği an anlamıştı ki, o Kayra'yı gerçekten sevmişti.

“Özür dilerim...” dedi yüzü gerçek pişmanlığını ele verirken. Sesi mi titremişti? “Şımarıklık ettim. Bencilin tekiyim, bizi gelip geçici bir ilişki olarak görmem hataydı. Ama bunun suçlusu sensin, bunu bana sen hissettirdin. Geleceğe dair hiç hayal kurmadın, plan yapmadın ve bu rahatlıkla beni gelecekte uzak tuttu. Oysa sen geleceğimde istediğim tek insan oldun. Kayra seni gerçekten önemsiyorum, biliyorum çok öfkeliisin. Özür dilerim. Hata ettim, duygularımdan korkup seni hafife alıp reddederek üzdüm ve üzuldüm.”

Kayra sırtını adama dönecek şekilde, saat yönünde yana kaydı. Özcan yüzünü demir parmaklıkların arasına soktu, suratını astı. “Konuşmayacak mısın?” diye sordu. “Yaptığım saçmalığı biliyordum ama lanet olsun, benim bedensel ihtiyaçlarım var ve sen, beni perhize sokuyorsun.” diye kendince adi bir savunmaya tutundu.

“Seni perhizi bol salataya çevirmeden sus...” dedi Kayra hırlayarak. Sesinde gizleyemediği acısı titreşiyordu.

“Şimdi konuşmazsam, bana bir daha konuşma hakkı vermezsin...” dedi adam hapis halini kullanarak.

Kayra öfkeyle başını kaldırdı. İki gözü kızarmaktan ateşe dönmüş, nefreti sel olup yanaklarından akmıştı. “Ne yapmamı bekliyorsun? Aferin sana, beni ne güzel boynuzladın dememi mi? Madalya takmamı mı bekliyorsun?”

“Buna böyle bakma...”

“Sana bir bakarım, elinde haçla camiye tavaf edersin... Seni var ya...” dediğinde ağladığını unutup parmaklıklara atıldı. “Senin bacak arana kızgın yağ döküp, o çok ihtiyaç duyduğun organını patates gibi kızartırım Özcan... Asıl perhizi o zaman keşfedersin seni genetik hata. Ben mi dedim sana peşimde dolaş diye. Düşmeseydin peşime...”

“Beni seviyorsun... Yoksa seni kimse elde edemezdi... Seni elde ettim.”

Her şey bir ego meselesi miydi? Ulaşılmaza sahip olma gururu mu? Hayvan herif!

“Ne bu ego, bacak arasına girdiğin her kadına karın gibi mi bakıyorsun? Ne değişti, bende gelip geçtim senden. Nefretimle tanışmak için inancımı öldürdün. Kaybettin, büyük başarı.”

“Hayır, hâlâ sevdiğin için bu kadar kızgınsın, hazmedemediğin aldatılmak değil bensiz kalmak...”

“Hayır, hazmedemediğim seni insan yurduna koyup inanmak, hayal kurmak. Ben bu kadar ahmak olduğumu görmeyi hazmedemiyorum.”

“Bir anlaşma yaptık...” dedi Özcan umursamaz bir tonda damarına basarak. “Bunu unutma. Laf olsun diye söylenmedi o sözler! Altı ay sonra hâlâ bekâr olursan –ki buna eminim- benimle sorgusuz sualsiz evlenip Almanya’ya geleceksin. Orada yaşayacağız...”

“Altı ay sonra hâlâ evlenmemiş olursam, ilk bulduğum köprüye çıkıp gururuma selam vereceğim... Musalla taşından aileme gülümseyip ne şehit ne gazi, ahmaklık uğruna gitti bu Niyazi diye ağıt yaktıracağım... Ama asla, duydun mu beni... asla senin olacak bir geleceğe adım atmaya-
cağım...”

Özcan sinirle gülümsedi. Bu gülüş kızın tüm tüylerini havalandırdı. Bu süre zarfında gönlünü alabilecek bir şeyler düşünmeye başlayarak, onu kaybetmemeyi aklının en kurnaz bölümüne yazdı ve kız bu süre zarfında öreceği en büyük duvarları araya inşa etmeye başladı.

“Sana her gün hatırlatacağım varlığımı Kayra, asla unutmayacaksın beni...”

“Vaktini boşa harcama derim... Ben bozuk adamları kurus diyce bimde taşımam...”

“Ömrümü sana harcayacağım, vaktin lafı mı olur meleşim... Bana yeniden çarpılacaksın.”

“Seni bir çarparım, salanı verecek imam bile ‘Er kişi niyetine’ demeyi unuttur...Şimdi kes sesini, midem bulanmasın.” diye tehdit etti.

Kapı ağır metal sesini geride bırakarak açıldı ve içeriye üç tane korkmuş genç kız girdi. Endişesinden titreyen Behiye, “Kayra... seni öldün sandık...” diye cırlarken, gözyaşlarına çoktan boğulmuş olan Sevil sanki endişelenmemiş gibi kirpiklerindeki panik titremesini saklıyordu. “Bizi morga götürdüler, sen sandık.” Çınar tırsa tırsa asıldığı spor çantasının askısına sarılırken, kuyruğunu bacaklarının arasına saklamış yanına geliyordu.

Ama bir şey oldu!

Ne olursa olsun ne kadar korkarsa korksunlar polislerden, sevdiklerinin canı yandığı vakit tırnaklarını çıkararak canavar kesildiler. Özcan’ı görünce kedi postundan çıkan aslana döndüler. Öne atılıp polisleri yok

sayarak küfürlerini savurmaya başladıklarında, artık kulak sağlıklarını düşünmek için geç kalan polisler, araya bariyer kurdu.

Sevil ağzından köpükler saçan kuduz köpek gibi öne atılırken, “Seni adi pezevenk! O musalla taşına seni yatırıp kıcına pamuğu tıkayan ben olacağım. Bize bu korkuyu yaşattın ya, seni hadım edip, genel eve püs-küllü diye diyeceğim...” dediğinde, onu yakalayan polisler geriye çekince, meydan Behiye’ye kaldı. O da hemen küfürlerine ağır ithamlarla destek vererek, “Morgun kapısında yedirdiğin tırnakları yüzüne piramit diye dikmezsem şerefsizim. Etlerinden köfte yapıp, hayrıma holiganlara maç ziyafeti çektirmeyenin üstünden bir stadyum geçsin...” demeyi ihmal etmedi.

O da başka bir polis tarafından alt edilince, geride duran polis Çınar’a baktı panikle. Kız o kadar masum ve sakindi ki, uğraşmaya değer bulunulmadı! Süslü kıyafetlerini düzenleyen Çınar, boyalı platin sarısı saçlarını omzundan geriye savurdu. Polise derin bir nefes aldırırken, bir panter hızıyla parmaklıklara atıldı ve tırnaklarını Özcan’ın yüzüne geçirdi. “Seni onca zaman gözüm gibi baktığım manikürlü tırnaklarımla deşer... deştığım yere de çocuk bezi doldurarak çöp tenekesinde yakarım...”

Belinden yakalanarak sertçe geriye çekildi ama durmadı. Polisler kızları sakinleştirip dışarı çıkarma konusunda azarlayarak tehdit ederken, sanki onca gürültüyü onlar yapmamış gibi susan kızlar birden sakinleşerek Kayra’ya döndü. Az evvel Özcan’ın yedi sülalesini anan onlar değilmiş, polisleri zıvanadan çıkaran başkasıymış gibi masumlaşarak, hep bir ağızdan, “Kayra’m, güzelim.” diye ağlamaya başladılar. “Bizi morga götürdüler, öldü dediler. Canımızı veriyorduk o kapının önünde.”

Onları karşısında bu kadar sevgi gösterisiyle görünce, gözyaşlarına boğulacağını düşünen Kayra kuvvet salına binip... yüreği yaralanan, hayalleri kırılan, umutları yıkılan onlarmış gibi kızları teselli etme işine koyulmuştu.

İki saat sonra hastaneden şikâyet gelmeyince ve kızların inadına dayanamayan Komiser Bey, onların çıkışlarını onaylayınca ortalık duruldu. Ama devlet işi alaya alınmazdı. Komiser Bey kızları salıverse bile, Kayra’nın hakkında işlem başlatmayı da ihmal etmemişti. O geri zekâlı yüzünden kar gibi temiz olan siciline, kömür gibi kara bir çizik alıp, mahkemelerde sürünecekti. Hem de hiç yok yerden. Annesi duyunca etlerini koparır, babası duyarsa namus davası diye adamı kökten kazırdı. Allah korusun!

Sarı aşüftenin neden suç duyurusunda bulunmadığını az çok tahmin eden ve bu yüzden arkadaşlarına minnettar olan Kayra, ona soru sormayı bu günlük erteleyen kızların desteğiyle eve geldi. Teselli onların merhametli kollarında bulmayı düşünmüştü. Ama içeri girdiğinde durum değişti. Salonda onları karşılayan kişi biraz öfkeli biraz da hüzünlüydü. Her zaman ona abla olan Rüya kuzenini kollarına alarak teselli etmeye başladığında, ağlayan kişi artık sadece Kayra değildi, kızlar çoktan musluklarını açmıştı.

“Bana nasıl haber vermezsiniz? Benden nasıl saklıyorsunuz böyle önemli bir konuyu?” diye kızlara çıkışırken kuzenine daha sıkı sarılıyordu.

Amca kızı değildi Rüya, hiç sahip olamadığı ablası, annesinin büyütemediği kardeşi, düştüğünde tutunduğu desteği, canı yandığında üfleyen meleği, başı dara düştüğünde rahatlatan korumasıydı. O Kayra’nın canıyla canıyla sahip olduğu ilk kız kardeşi. Ama okulları birbirine uzak olduğu için zoraki ayrılık çektiği kuzeni, en zor anlarında bile onu terk etmemekteydi.

Neyse ki konu ailelerine sirayet etmeden bir şekilde kapanmıştı. Kimsenin Kayra’yı biraz daha üzüp, gözünden dökülecek tek damla yaşa tahammülü yoktu. Bir saat sonra sırayla duşlarını alan kızlar, saçlarını birbirine ördürerek destek seferberliklerini ilan etmişti. Dakikalar sonra ise, iki oda bir salon olan apartman dairesinde, salonun loş ortamına sığınan kızlar, salya sümük ağlarken, dişlerine vuran kaşık sesleriyle evi inletiyorlardı. Bir kanepeye süphaneke boncuğu gibi dizilen beş kız, bacaklarına yine kareli pikeyi almış, kucaklarında tomarla tuvalet kâğıdı kalıntısıyla, iç çekip isyan ediyorlardı. Biri sussa, ağlamaya başlayan diğeriyle öfkeler tavan yapıyordu. Beş sümüklü kızın gözyaşları su olurken, eteklerindeki tüm dertlerini anıarak döküyor, ellerindeki Şokella kavanozunun dibine kaşık vuruyorlardı.

Hömkürerek burnunu silen Kayra, “Bu filmi kim açtı yine lan, hayallerime saygınız da mı kalmadı? Salyangoza döndüm...” diye azarlarken milleti, kızlar burnunu çekerek hep bir ağızdan; “Sen açtın ya salak şey...” diye cırlıyordu.

Sevil filmin bitiş müziğiyle daha fazla böğürürken, “Ya benim sınavım vardı yarın, niye oturttunuz beni buraya?” diyen Behiye’ye sert bir dirsek attı.

Nazlı nazlı hıçkırarak elindeki bir tomar selpaka kabaca burnunu silen Rüya ise yaşadığı yıkımı kimseye dillendiremediğinden sebep

sessizleşmişti. Sevil kaşlarını kaldırıp arkadaşına baktı. Kaşığını ağzından çıkarırken, birden hepsi göz göze geldi ve ipler koptu. “Bu filmi açanın anasını...” diye küfre başlayan Çınar’a çimdik atan kızlar, “Senin anan bizim teyzemiz Çınar, deme öyle,” diye çıkıştı.

Rüya okul sebebiyle uzakta otursa bile, beş kızın bir ritüeli vardı! Birisinin morali bozuk olursa, hepsi birden mutfağa girer, o gün eve ziyafet sofrası hazırlardı. Birisi üzülür mü? Toplaşıp sinemaya gider, iki kere komedi filmi izlerlerdi. Birinin hayalleri mi yıkıldı, o gün evde müziği son ses açıp, kemikleri ağrıyana- ya da yöneticiden azar yiyene kadar- deliler gibi saçmalayarak dans ederlerdi. Biri sevgilisi tarafından terk mi edildi, ya da ona benzer bir hayal kırıklığı mı yaşadı, o zaman da “Eylül’de Aşk Başkadır” filmini izlerler ve içleri boşalana kadar ağlarlardı.

Onlar dört kafadar, bir eksik, her şeyleri yarım yamalak, hiçbir zaman dört dörtlük olmamış üç buçuk... iki elinin üstüne ya da kışının üstüne düşen can arkadaşlardı. Birinin eksikliğini diğeri, birinin derdini diğeri tamamlardı. Beş kız arkadaş, Hatay’ın bağrından kopup İstanbul’un hain şartlarında birbirine tutunarak ayakta kalmaya çalışıyordu.

İlkokul, lise ve sonunda Üniversiteyi de aynı şehirde okuyarak, birbirlerinden kopmamayı ama ailelerinden koparak hayatla yüzleşmeyi başarmışlardı. Aynı anda ağlar, aynı anda güler ve aynı anda ufacık mutluluklarla sevinirlerdi. Çulsuz takımının arkadaştan zengini, duygudan varlıklı yurdum kızları, ne zaman bir aradaysalar, o gün dünyanın en güzel günü ilan edilirdi.

Sevil Hukuk, Çınar Tıp, Behiye Yazılım, Rüya Veterinerlik ve Kayra Dış Ticaret okuyordu.

Birbirine zincir gibi kenetlenerek; bu haysiyetsiz hayata ve kalles şehre karşı dimdik ayakta durmayı öğreniyorlar ama aşk yolunda düşe kalka yaralanmayı içlerine sindiremeyerek üzülmüyorlardı. Onca gözyaşına rağmen, yeni bir güne merhaba diyen evde, Rüya çoktan kalkıp evine gitmişti. Bu sabah gün ışığı umutla oynasırken, güne her zamanki gibi ilk uyanan Çınar olmuştu. Ve her zaman yaptığı gibi yine bir saatlik güzellik düşünu aldıktan sonra, ayak parmaklarının ucunda yükselerek Sevil’in ve Behiye’nin kaldığı odaya göz dikmişti.

Kızlar horlamanın bilmem kaçınıcı resitalini verirken, çaktırmadan tuvalet aynasının önüne geçerek çekmeceyi açtı. O anda Behiye yan dönerek bacağını yorganının üzerine atıp homurdandı. Ona ‘uyuyor mu’ diye yan bir bakış atan Çınar’ın kalbi güm güm atarken, eline aldığı far

kutusunu bir-iki defa okşadıktan sonra göğsüne bastı. Sonra kıymetli hazinesinin besmeleyle kapağını açtı.

“Merhaba güzellikler, sizi kavuşturana şükürler olsun,” derken kaşlarını kaldırıp indirerek sevinç dansı yaptırdı. İç çekerek Sevil’in yatağının ucuna oturma yanlışlığını yaptı ve artık kaçmak için geç kalmıştı. Sevil uykusu hafif olduğu için gözlerini hemencecik açmış, bakışlarını uyku sersemi bir halde arkadaşına çevirerek, “Günaydın Çınar, ne iş?” diye sormuştu.

Çınar ellerini arkasına saklayarak, “Kızım, sen sabahları konuşma, eve erkek girdiğini sanacak kızlar.” diye suç bastırırken, “Lan!” diye yataktan doğruldu Sevil. Esaslı bir tekme savurmak isteyince, korkuyla geriye sıçrayan Çınar yere kıç üstü düştü. Sevil hemen yatağın üzerinde iki dizi üstüne gelerek, “O elindeki benim yeni farım olamaz, değil mi?” diye sordu korkuyla.

Bu soruyla bacakları titreyen Çınar hemen ayaklanarak, far kutusunu arkasına sakladı. Dili dolanarak en mantıklı yalana sarıldı. “Kızım ayakta rüya mı görüyorsun, burada henüz araba falan göremedim. Zaten horlamandan beynim deliniyor, tüm şehir şikâyet gelmeden kalk demeye gelmiştir.” diye saçmalayıp, kapıya yöneldi.

Ve o anda önüne nereden çıktığı belli olmayan Behiye üstüne atladı. Çınar korkuyla çılgılığı bastı. Onu içeri itip kapıyı kapatarak kaçışını sabote eden Behiye yolu tıkadı. Ellerini beline koyarak, “Geçende benim rujumu iç ettin seni tok evin aç kedisi...” diye hırladı.

Olduğu yerde, annesinden azar yiyip korkudan altına yapacak velet gibi kıvranan Çınar, “Ya valla bir kerecik kullandım...” diye kıvırdı. *Allah’ım beni affet! Dibini parmakladığımı sadece ikimiz biliyoruz!*

Çınar tüymeyi düşünürken, bunu fark eden Behiye Sevil’in esneyen ağzına bir tane patlatarak uykusunu açtı. Afyonu patlatılmış halde kendine gelen Sevil, “Farımı ver...” diye davalarına geri döndü.

“İki kere süreyim ne olur...” dedi Çınar yakararak.

“Seni bir sürerim yurdumun itfaiyesi bile jiletle yerden kazır.” dedi Sevil elini öne uzatıp, ver işareti yaparak.

Sanki canını verircesine gözleri dolan Çınar, önce öpüp kokladı far kutusunu, sonra çaresizce arkadaşının eline bıraktı. Ağlamaklı halde, “Zaten izin alacaktım ama vermeyeceğini bildiğim için sustum. Hem bana bu ay para gelmedi annemlerden! Biliyor musun cüzdanımda aç fare bile

barınamaz... Tıp çok pahalı bir okul, kitaplarıma babamın emekli parası yetiştiriyor.” diye drama sıktı. “İşte bulamadım, kimse bana borçta vermez, züğürdüm. Tabii beni Kayra gibi seven kuzenim de yok, partilerde bahşişi bol işim de yok, bana harçlık veren Türkan Teyzemde yok... Siz de sevmiyorsunuz beni! Sevgilim de terk etti. Aklım da kıt, hiçbir işe de yaramıyorum, temizlikten başka işten çıkıyorum. İstemezseniz gideyim, kalmam sizinle bir daha. Halamın yanına yerleşirim, sapık eniştem odama girmesin diye kapımın arkasına sandalye korum yine... Üzülmeyin siz benim için... Biraz ağlar, sonra sokaklarda dilenirim... Belki de sokak kızı olurum... Bir daha makyaj da yapmam malzemem olmadığı için...” diye hıçkırarak ağlamaya başladı.

Sanki az önce vicdanlarına tekme tokat dalan kişi Çınar değilmiş gibi, yüzüne kapadığı ellerinin arasından ona bakan afallamış kızlara çaktırmadan göz attı. Konuyu zeki bir manevrayla nasıl buraya getirdiğine şaşarak, kendisini tebrik etti. Olan oldu. Onun içler acısı bu yetim haline dayanamayan ve ilk yelkenleri suya indiren, saflığıyla yedi düvele nam salmış Behiye oldu.

“Ne diyorsun deli, kim sevmiyor seni! Bir kere seni en çok ben seviyorum... Sevil sevmese de olur, zaten o avukat olacak. Buz gibi onun sevgisi, ben ısıtırım seni kollarımda, gel bacımmmmmmm...” derken içli içli ağlayarak, makyaj aynasının önündeki çantasını kaparak eline vermişti. “Al, istediğini kullan ama ağlama olur mu?”

Sevil’e de sert bir bakış atıp, “Ne kıymetli malın varmış mavi göz... Kullansa ne olur sanki bir farı... Cimri...” diye azarlamayı da ihmal etmemişti.

Sanki suçluymuş gibi birden töhmet altına giden Sevil, “Lan...” dedi üşütmüş gibi saçmalayan arkadaşına bakarak. “Az önce *rujumu iç etti* diye zırlayan sen değil miydin, ne ara zalim oldum ben?” diye sordu.

“O bir kere kazaydı tamam mı? Baksana ne kadar üzgün duruyor yavruca, üstelik tüm rujlarım feda olsun... Sapık eniştesinin şeyi kopsun ki sesimi çıkarmam...” derken, Sevil’in elindeki farı kapıldığı gibi, “Sen bunu da al Çınar’ım, üzülme yeter ki...” diyerek arkadaşına sarıldı. “Git hadi hazırlan, sınavın var bugün...” dedi hıçkırarak kollarından sarılırken.

Onların bu haline ağzı bir karış açık kalarak şaşkına dönen Sevil’e sert bir bakış atan Behiye, “Sakın ağzını açma Sevil, sakın. Bir far arkadaşımızdan daha değerli değil.” dediğinde, Çınar kedi gibi sırnaşarak kapıya çoktan yanaşmış, suçlu bir çocuğun kabahatine sarıldığı gibi bağrına

bastığı ganimetleriyle burnunu çeke çeke odasına koşmuştu.

Arkadaşının arkasından bakarken burnunu çekerek ağlayan Behiye'ye öfkeyle bakan Sevil, kollarını göğsünde bağladı. "Sen, harbi süzme salak çıktın Behiye. Yemin ediyorum, sen Oscar Akademi Oyuncusunun en şak şakçı şapşal seyircisisin."

Bu sefer ağzı açık kalan ve aklı başına dank diye gelen kişi, tamamen kandırılmış olan Behiye oluyordu. Gözleri büyüyor, gerçeği yavaş yavaş kavırıyordu.

"Çınar..." diye evi inlettiğinde ise, aynasının önüne mutluca oturup bir ambar çikolatanın içine yatmış kadın kadar keyfi yerinde olan Çınar, huzurla makyaj malzemelerini masaya yayıyordu. Ve onların bet seslerine karışmış keyifli bir türkü tutturmuş dudaklarına, neşeyle arakladığı rujunu sürüyordu. Hepsinden komik olanı ise, bunca sese, isyana, kırılan nesnelerin sesine karşın, yatağında horlayan Kayra, sadece homurdanarak sağından soluna dönüyordu.

Bir saat sonra herkes küs bir tavırla hazır olarak kapının girişindeydi ve Kayra o kadar çağrılmasına karşın, hâlâ ortalarda yoktu. Sevil suratsız bir biçimde Çınar'a küs küs bakıp, "Çağırmadın mı onu?" diye kızdı.

Ona sırnaşan Çınar, "Kaldıramadım." dedi ağzını gözünü kıvrarak.

Sevil söylenerek Kayra'nın odasına girdi. "Her sabah aynı eziyet... Lan yeminle yöneticiden korkmasam, başına kırk tane saat koyacağım... Kızım, huuuu kahvaltıya gelmedin bari kalk, okula geç kalma..." diye çıkıştı. Kayra cırıldayan sestten memnun olmamış ki, burnunu kaşıyıp elini yastığının altına koydu. O anda kapının girişinde beliren Behiye delirdi. Elinde bir sürahi su duruyordu, tam Kayra'nın yüzüne suyu dökecekken, Çınar elini öne koyarak panikle bağırdı.

"Dur kızım, geçen gün döktüğünde odanın içi bir ay rutubet koktu. Yatak hemen kurumuyor."

Sevil Kayra'ya baktı hüüzünle, bu kız gece boyu ağlamaktan perişan düşerek uyumamıştı, şimdi kesin uyanmazdı. Dalgınca düşünürken eli saçlarını kurcalıyordu. O anda onların gönlünü almayı kafaya koyan Çınar belirdi yanında ve şaşkın bakışları altında Kayra'nın yorganından taşmış çıplak ayaklarına sarıldı. Kızlar ona merakla bakarken, "Hadi ne duruyorsunuz, yardım etsenize?" diye söylendi. Az sonra Kayra yataktan sürüklenerek yere düşmüş ama hâlâ yastığını bırakmamış halde, çığlık çığlığa banyonun kapısının girişine getirilmişti.

On dakika sonra kendine gelen ve arkadaşlarının yanında esneyerek duran, kara gözleri ağlamaktan şiş, uykusuzluk çektiği her halinden belli olan aşk zede, mahkeme duvarına dönmüş yüzüyle kızlara iç çekerek döndü. Elektrik çapmış gibi dikilen saçlarıyla ölü balık gibi duruyordu. Onun bu perişan haline dayanamayan Sevil kuzusunu kollarına alırken, artık kendini tutamayan Kayra'nın yanağına yaşlar süzölmüştü.

Zaten onların özölmesine dayanamayan Behiye, ne zaman bir ağlayan görse, ondan daha çok ağlama potansiyeline bağılı olarak musluklarını açmıştı. Sanki terk edilen kendileriymiş gibi haykırarak ağlarken kızlar, onlara içi giderek bakan suçlu Çınar, "Ya benim başım kel mi? Saçlarımı yeni boyattım." diye dudak bükmüş, kızları kollarıyla sarmıştı.

Kayra iki ağlama, bir söylenme arasında kıkırdarken, Sevil, "Gel buraya deli." diyerek dörtlü koalisyonu kurmuştu.

Ve tabii bu kadar sevgi bünyesine fazla gelen Kayra, kendini toparlamıştı.

"Hadi ya, okula geç kalıyoruz." diye gözlerini kurulayıp burnunu çekerken, bu trajikomik halden kendini sıyırmaya çalıştı. Ve kaşlarını çatarak onun şu mutsuz haline bakan Çınar, "O şerefsize bunun hesabını sormadan asla pes etmek yok..." diye konuyu ilk açan oldu.

Ondan gaz alan Sevil ise elini koymuştu ortaya, "Belasını bulacak." demişti.

Behiye Sevil'in elinin üstüne elini koyarken, "Kapımıza paspas olacak, senin tırnağını ona kurban edeceğiz." diye yemin etti. Kayra elini en üstüne koyarak, "Ona bir daha kalp kırmaması gerektiğini öğreteceğiz," diyerek konuyu kapatıp, özgüveninde patlama yaptı.

2. BÖLÜM

Perdelerini indir de gör gerçekleri.

Her şeyini anlattığın duvarı evin sanmaktan hâlâ vazgeçmedin mi?

Müjde Aklanoğlu

Bir gök gürültüsü; Hayalet lakaplı adamın yanındaki köpeği yerinden sıçratmadan saniyeler önce, etrafı ışıyla yoklamıştı. Şu anki durdukları alanı, çakan şimşegin ışığından evvel bir aracın uzun farları aydınlattı. Yanındaki korumalar, elindeki bastonu yere ritmik olarak vuran adamın uyarısıyla dağılarak, karanlıkta herhangi bir yaşam belirtisi aradı, ama ne park yerinde başka bir araç ne de sahilde hareket eden kimse vardı. İşte o zaman hepsinin hedefi tek bir noktaya kilitlendi.

Saat epey geçti. Hatta birkaç saate yakın güneş tekrar doğacaktı. Yaşlı adam gözlerini önlerinde beliren gölgeye çevirerek, adamlarına tetikte durmaları için eliyle işaret verdi. Genç adama bakarken, “Muhbir sen misin, değil misin?” der gibi gözlerini kıstı. Ondan şüphelendiği açıktı. Bu ilk değildi ve orada bulunan herkes, bunun devamının geleceğini de biliyordu ama yaşlı adam ilk defa bir adamından kendisine güvendiği kadar emin olmuştu ve yanılmak istemiyordu.

Gece şimşeklerin ışığıyla aydınlanırken, cansız yağmur damlalarının hızı gittikçe artıyordu. Korumaların; yaşlı adamın başına tuttuğu şemsiye sayısı ikiye çıktı ve tam o sırada istediği tepkiyi aldı, sağ kolu olan Gölge’nin tok sesi geçenin içinde huzursuz bir şimşek gibi çınladı.

“Kimin için çalışıyorsun?”

Yüzünü yağmur damlaları döven kız sustu. Eli silah tutan adam yutkundu. Kızın yaşlarla titreyen gözleri korkuyla büyüse de dudakları cesurca büküldü. O her zamanki etkileyici şuh sesiyle fısıldadı.

“Vur beni... Onların eline düşürme.”

“Kim?” diye bir daha sordu Gölge’nin titreyen tok sesi, gözleri yalvararak itirafına devam etmesini diledi. “Arkandakiler kim?”

Sadece gülümsedi yağmurda ıslanan kadın. Ağzını bıçak açmadı. Tomur tomur damlalar kirpiklerine takılıp gözyaşlarına bulaştı.

“Neden konuşmuyorsun?” diye hesap soran adamın sesi zalimdi ama arkasını döndüğü adamların göremediği gözleri, korkak ve hüznüydü. Neden başını belaya sokacak işlere kalkışmıştı? Neden ihanet etmişti? İri bedenini güçsüzleştiren bir acı yüreğine yaslandı. Elinde top kadar ağır silahı, namlunun ucunda yüreği duruyordu. Kendi yüreği... İşte bu yüzden yağmura karışan belki de onun çaresiz gözyaşlarıydı, çünkü yüreğinin sahibi onun namlusunun ucunda tek kelime etmeden ölümünü bekliyordu.

Kuvvetli bir şimşek daha çaktı. “Lütfen vur beni...” dedi kız hüznle, sözleri karanlığın içinde öten cılız bir ateş böceği misali cınladı.

“Neden?” dedi adam acısı içinde cınlarken bir daha. “Neden?” Neden konuşmuyordu güzel gözlüsü, neden susuyordu, kimi koruyordu? Kim için susuyordu? Kimin suçuna ortak oluyordu? Kim için çalışıyordu? Sorulara alacak cevabı ve zamanı bile yoktu?

“Bu bir oyundu...” dedi kız hıçkırırcasına, “Bu oyunda aşka yer yoktu, sevmeyi ben istemedim...” diye fısıldadı.

“Seni sevmemi sağladın,” dedi adam hırsla. “Sana güvenmemi sağladın. Beni kandırdın, kullanmak için sana olan ilgimle oynadın.” Dişlerini sıktı. “Beni kandırmak için miydi onca sevgi gösterisi? Yalan mıydı sözlerin.”

Ve kız arkasında sakladığı elini kaldırdı! Gülümsüyordu ve bu konuşmanın bittiğini gösteriyordu.

“Silahı var...” dedi arkasından gelen panik sesli korumalar.

Korumaların bir kısmı adama, bir kısmı karşısındaki kadına doğrulttu silahını.

“Dikkat et Hayalet.” dedi patronları olan karanlık Kara Kedi, “O mu düşman sen misin?”

“Çok safmışsın,” dedi kız hıçkırarak bağırırken. Herkes sesini duysun diye alayla güldü. “Senin kadar çabuk kananı hiç olmamıştı, gerçekten âşık olduğumu mu sandın?” derken ağlıyordu ve yağmur gözyaşlarını gizliyordu.

Kara Kedi lakaplı adam gözlerini kıstı ikiliye bakarken, hainin hangisi olduğunu çözememişti henüz belli ki, ama kızın sözleri ona bir hedef vermiş gibiydi.

Ve tetikte duran tüm namlular bir anda yağmurun altında parlayarak kızın yüzüne doğrultuldu.

Kız ürkek gözlerini etrafına çevirdi. Korkudan rengi çekilmiş,

dudakları ağlamaktan bükülmüştü ama hâlâ cesur bir halde karşısındaki orduya meydan okuyordu. Elindeki silah titriyor, bacaklarındaki güç çekiliyor, gözlerinden akan yaşlar yağmura karışıyordu. O seçmemişti bu kirli dünyaya doğmayı, o istememişti bu adama âşık olmayı, o istememişti şimdi ne olursa olsun onu yaşatmak için kendinden vazgeçmeyi!

Uzun kirpiklerinin ucuna takılan yaşlar beyaz tenine düştü, titreyen dudakları aralandı. “Lütfen, affet. Her şey yalan olsa bile... O gece gerçektir.” diye fısıldadı. Kaçışı yoktu, kurtuluşu yoktu ama ölürken o geceyi kirletmek istemiyordu.

Adamın kirpikleri hüznle titreyince, yüreğine bir acı saplantı. Dayanamazdı onun kahve gözlerinden acıların akmasına. Yağmurda ıslandığı için titrerken, aralanan dudaklarının arasından çıkıp buhara karışan sesiyle, “Bir kitap okumuştuk hatırladın mı?” diye sordu adama. “Orada bir söz vardı. Ölüm bile güzel gelir, sevdiğinin elinden olursa.” Kız gülümsedi acıyla. “Seni seviyorum Gölge... Eğer reenkarnasyon diye bir şey olsaydı, ben yeniden dünyaya geldiğimde, bir kez daha seni hayal ederdim.” demek istedi. Ve silahını kendi şakağına doğrultarak, yaşlı gözleriyle gözlerinin içine baktı. Onun ellerini kana bulamasına izin veremezdi, onun suçlu olduğuna dair delil bırakıp ölümüne sebep olmaya da sevgisi el vermezdi. Elleri titriyordu ama indirmiyordu silahı, adamın kılı bile kıpırdamıyordu gözlerine bakarken. Kız zaten ölmüştü yaptığı hatayla, bir kurşunun lafı olmazdı.

Hayaletin gözleri kızın eline kaydı, sonra cesurca parlayan gözlerine. Nefes alamaz halde kısılan sesi titrerken, “Dur...” dedi fısıldayarak. “Yapma.”

Kız gülümseyerek tetiği çekerken, adamın tetikteki eli de geriliyordu. Ya ölecekti bu görev uğruna ya öldürecekti sevdiğini ama bu görevi riske atmayacaktı. Keşke diyordu yüreği, keşke o beni vursaydı da ben ona silah çekmeseydim. Ama görev önceliğiydi... Bu uğurda aşkı bile sonradan gelmekteydi. Önce vatan. Önce namus.

“Seni çok seviyorum.” dedi fısıltıyla ağlayan kadın. Adamın kıza tuttuğu namlu titredi. “Kalbim seni çok sevdi inan, bu yalan değildi.” diye itiraf ettiğinde, her şey için çok geçti.

Ve ikisi de tetiği çektiğinde, gökyüzünü inleyen bir ses, kadının elindeki silahın namlusundan firar eden kurşuna aitti. Boş kovan şarjörden kaydı, yere sert bir şekilde düşerken, adamın gözleri sevdiği kadının alınına çakılan kurşun deliğine kaydı. Oysa blöf yapmıştı kadın, sevdiği yaşasın diye, tek bir kurşun sürmüştü namluya, bunu bilerek namluyu

kendine çevirmişti. Onun için gözünü kırpmadan canına kıymıştı sevdiği ve Hayalet'e kurtulma şansı vermemişti.

Her ne kadar namludan çıkan kurşun kendisine ait olmasa bile, sevdiği kadını elleriyle sonsuzluğa göndermişti adam. Bir ömür dinmeyecek olan vicdan azabı yüreğine yıkılırken, kızın ayakta duramayan bedeni sarsıldı. Ağzının içine sanki cam kırıkları doldu adamın, sussa acıttı, konuşsa kanattı ve lapa olan dilini ısırduğu için, ağzının içi kanla kaplandı. Kadının gülümseyen başı geriye giderken, şakağından ufacık bir delik halinde giren mermi, beynini parçalayarak dışarı çıktı. Bir yaprak misali boşluğa savrulan cansız bedeni, adam uzansa da tutamayacağı kadar uzaktaydı. Ağır çekimde gibi uçurumdan denize düşen kadına bakarken Hayalet, karnından yukarı fışkıran lavla, acıyı göğe püskürttü.

“Havinnnnnnnnnnnnnn...”

Ve ter su içinde kalan adam, derin uykusundan soluk soluğa uyanı. Her gece olduğu gibi Havin defalarca canına kıymaktaydı ve defalarca onu kurtaramamaktaydı adam. Elini hedefleyip silahını işlevsiz hale getirmeyi düşündüğü silah tutukluk yapmış, sevdiği kadın kendi canına kıymıştı. Kasılmış eli boynundaki kolyeye giderken, karnına saplanan acı her gece gördüğü kâbusunun aynısıydı. Ne hafifliyordu bu acı ne de zaman ilaç olabiliyordu yarasına. Her gece yeniden kanıyordu dinmeyen mazisi. Yataktan kalkarken aklında hep aynı şey yankılanıyordu.

“Neden? Neden Havin, neden yaptın? Neden intihar ettin? Bu karanlığa beni neden hapsettin?”

Zihninde cevaplar çınlarken, hızla düşünü alıp dışarı çıkarak bu karamsar anıları zihninden, vicdan azabını yüreğinden uzaklaştırdı. Yeniden işine koyulurken, yine o dipsiz kuyu kadar karanlık ruh haline büründü. Kulağına vuran uğultulara, kalbinin ritminin eklenmesine engel olmuştu. Dişleri sıklaştıkça, gerilerek şişen burun deliklerinden sıyrılan sert solukları jilet kadar keskinleşiyordu.

Parmaklarının arasında tuttuğu beyaz kâğıdın üzerindeki mürekkebi dağılmış yazıyı dikkatle incelerken, zehir gibi çalışan beyni çoktan çatışmaya girişmiş, kişiler üzerindeki soru işaretini de hemen ortaya sermişti. Bir noktalı virgülün kullanımı ya da kesme işaretinin doğru kullanılmış olması, kuyruklu harflerin ya da bazı kişilerin kullandığı terimleri hemen zihninde görsele soktu.

Bu yazı o adama aitti! Bundan emindi. Kara Kedi! Hayatlarını mahveden lanetti! Görevinden alınmasına sebep olan, sevdiği kadının ölmesine neden olan, ona güvenen insanların hayatını mahveden hayvana aitti

bu yazı. Yanındaki sokak direğinden vuran titrek ışık, cızırdayarak yanıp sönerken, şehrin bir kıyısında telefonuna korkuyla sarılan bir adam, “Ha-Hayalet şehre gelmiş efendim...” diyordu dehşetle.

Yürekleri cesurluğuyla titreten Hayalet ‘in dış görünüşü sıradan bir insanınkinden farksız değildi. O da kış mevsiminden sıyrılmaya çalışan sokaklarda yürürken, yağmur çiseleyen rutubetli kış soğuşundan daha az etkilenmek için, herkesin yaptığı gibi sırtını kamburlaştırıp, başını iyice omuzlarının arasına çekerek, montunun yakasıyla üşüyen kulaklarını saklamıştı.

Ne çok uzun boyluydu ne de heybetini saklayacak kadar kısaydı. Şişman değildi ama zayıf gibi de durmuyordu. Koyu renk deri eldivenlerinin içindeki uzun parmakları kalındı. Ayakları dışarıdan bakıldığında çok büyüktü. Çok kişiye göre uzun boylu olan gizemli adam, karanlık sokağın başına tedbir olsun diye arkasını döndü. Kendi kendine huysuzca konuşarak yanından geçen şaşkın bir kız hızını frenleyemedi ve omzuyla ona sertçe dokundu. Sanki omzuna değil de ruhuna dokunup tüm bedenini titretti fani olmayan duyguyla. Adam iki kaburgasının arasına sıkışmış yüreğinde, tuhaf bir acı hissederken, göğsüne fukara sümüşü gibi yapışan ve bu sersemletici çarpışmayla saçlarını yüzüne savuran kıza bakakaldı. Bu da yetmezmiş gibi rüzgâr onun tatlı ten kokusunu soluklarına taşıdı.

Adam donmuştu göğsünün arasına baskı yapan sancıyla ve kız, “Lan!” derken sokak arası tabiriyle kabaca küfretmişti.

Bu kokuyla donup kalan Hayalet yerinden kıpırdamayan kaya gibi; olduğu yerde katıca durunca, kız afallayarak derin derin soludu. Soğuktan olacağına karar verdi. Adamın yüzüne savrulmuş saçlarını eliyle geriye çekti. Yüreği titremişti bir an, sanki bilindik bir ürperme etrafını sarmıştı. İşte o anda bir korna sesi duyulunca irkildi ve arkasına baktı. Çarptığı adama hiç bakmadan ağzının içinde küfrederek, kendine çeki düzen vermeye çalıştı. Adam sadece bir an duraksayarak paltosunun yakasını kaldırdı ve kendinden emin duruşunu sağlamlaştırdı.

Ne olduğunu anlayamayan Kayra içinde esen ılık bir yelle irkilirken, bedeninin gerildiğini hissetti. O garip his ensesini gıdıkladı. Sebepsiz yere kaşlarını çatı. Omzu da hafifçe acıyordu, sanki insana değil de taş çarpmış gibi hissetmişti. Ona arkası dönmüş olan adama kısacık, “Pardon!” dediğinde, adam ona bakmadı bile. Çünkü Hayalet iş üzerindeyken kimseye bakmaz, kimsenin de kendisine bakmasından hoşlanmazdı.

“Özür dilerim...” diyerek yere düşen telefonuna ve çantasına sarılan Kayra, kabının içindeki telefonunu kırıldı korkusuyla yokladı. Ona

bakmayan ve özrünü almayan adam, başını kısacık sallayarak yürümeye devam etti.

Kayra ıslanan telefonunu paltosuna silerken, uzun adımlarla uzaklaşan tuhaf adamın arkasından dalgınca baktı. Havada bıraktığı kokusu genzine taşınınca içi ürperdi. Bu kokuyu bir yerden tanıyor muydu? İçindeki ürpermeye sebep olan kokuyu düşünmeyecek kadar kafası karışık. Ne garipti, sanki az evvel o adamı tanıyor gibi hissetmişti. Sanırım parfümü tanıdık bir esansa sahipti. Bu tuhaf histen silkelendi.

Yağmur yağmadan evvel işini halletmeliydi. Üstelik bu karanlık sokaklar geceleri pek tekin olmazdı. Önce ev sahibine gidip kira için ödemelerini geciktireceklerini, onlara zaman vermesi gerektiğini rica edecekti. Koşarak karşı kaldırıma geçerken, içinden, “Ah Çınar Ah!” diye söylenmeden edemiyordu.

Berbat geçen sınavın ardından bu işin ona düştüğüne inanamıyordu. Oflaya pufлая, önündeki yolun insan kalabalığıyla dolduğu aile apartmanındaki asansör kapısına doğru koştu. Asansörün içeri doluşan çocuklu aile, eliyle yer kalmadığını işaret ederek onu saf dışı bıraktı. Asansör kapısı kapanırken, nefeslenmek için eğilerek elini dizlerine koyup soludu. İki dakika sonra yeniden aşağıya gelen asansörün kapısı açıldı. Boynuna çapraz taktığı spor çantasının içinde çalan telefonunu ararken, dalgınca asansöre geçti. Başını kaldırıp bakmamıştı ama birisinin daha asansöre bindiğini, üzerine düşen gölgesinden ve garip kokusundan hissetmişti.

Ve bir şey oldu yine. Asansör kapısı kapanırken, ensesine saplanan ürperme tüm bedenindeki tüyleri diken diken etti. Koştuğu için terlediğini ve üşüdüğü için ürperdiğini varsaydı bu sefer. Önemsemedi. Peki ya koku? Bu şehirdeki herkes bu acayip kokudan mı kullanmaya başlamıştı? Parfüm kokusu yine tanıdık gelmişti.

Adam geriden gelen tok sesiyle, “Kaçınca kat?” diye sordu. Asansörün düğmesine dokunurken, “7 lütfen.” diyen Kayra, adama bakmayı akıl edemedi. Sonunda telefonunu buldu ve açtı ama çoktan kapamıştı arayan kişi. Yetişememişti. Sabırsız Behiye yine ne isteyecekti kim bilir? O bunu düşünürken, asansör hareketlenmiş, kat düğmeleri usulca yanmaya başlamıştı. Tanımadığı bir adamla asansörde olmanın çekingenliği ve rahatsız eden hissiyle sessizce kat sayılarına baktı. Telefonuna gelen mesajla irkilerek, dikkatini eline verdi.

“Kayra ben çıkıyorum, sende sakın geç kalma, oyarım.”

Arkasındaki adam kıpırdandı, sanırım onun katına yaklaşmışlardı. Kayra çekinikçe adama yol verirken, yine telefonu titredti. Ekrana

bakarken adam önüne geçti ve kız sırtını asansör duvarına yaslayarak mesaja cevap yazdı. Mesaj Çınar'dan gelmişti yine, adresi yollamıştı.

Oflayarak başını kaldırdı. Göz ucuyla karşısında dikilen ve kapıyı görmesini engelleyen adamın sırtına baktı. Siyah bir palto vardı üzerinde, lakin uzun boyu ürkütesi duruyordu. Asansör zaten ufacık, dört kişilik bir şeydi. Gözleri kısıldı. Sanki gelirken de onun gibi siyah giyinen bir adama çarpmıştı! Onun kadar uzun boylu ve kokusunun böyle olduğunu hatırladığı bir adama... Lanet olsun, anladığı gerçekle yutkunamazken daha, asansör sarsılarak durdu ve içinde kaban bir karanlığın etrafını sardığını fark ettiğinde, çığlık atmak için bile geç kalmıştı.

Çünkü her yer zifiri karanlığa kesmiş, göz gözü görmez hale gelmişti. Asansör bozulmuş, ışıklar sönmüştü. Panik dalgası yüksek voltajlı elektrik gibi bedenine dağılırken, birisi tarafından boğazına bir elin sarıldığını hissetti. Nefesi sıklaşmaya, göğsü hızla alçalıp yükselmeye başladığında, bu elin kendisine ait olduğunu fark etti. Nefes alamıyordu! Dudakları aralıktı, karşısında hiç tanımadığı bir adam duruyordu ve asansör durmuştu. Üstelik içerisi karanlıktı, adam üstüne atlasa kaçacak yeri yoktu! Ve Kayra karanlıktan bu adamdan korktuğu kadar çok korkuyordu.

“Allah’ım ne olur bu metal kutunun anlık bir duruşu olsun ve hemen arkasından hareketlensin.” diye dua ederken, adam hafifçe kıpırdandı. Kız korkuyla çığlık atarak arkasındaki mesafesiz duvara sinip, soluk almak için kendisini zorladı. Öyle hızlı ve hırıltılı soluyordu ki, astım hastaları gibi genzinden ısıklık sesi çıkarıyordu.

“Korkma...” dedi tok sesli adam ona bakmadığı halde korktuğunu anlayarak. Duruşu ve tavrı hâlâ buz gibiydi. Sakindi, “Sana zarar vermem, elektrik kesintisi olmalı, şimdi jeneratör devreye girer.” diye bilgilendirdiğinde, ağzının içinden, ‘*tabîi varsa*’ dediğini duyduğuna yemin edebilirdi Kayra.

Karanlıkta yolunu bulmak için kolunu yana uzatıp, adama dokunmadan düğmeye basmak için savaştı ve neredeyse defalarca düğmeye hırsıyla basarak, kısık sesle küfretti.

“Sakin ol...” dedi adam yine ona dönmeden.

“Lanet bir asansörde, kış kadar yerde, karanlık bir köşede, deve gibi bir adamla kapalı kaldım... Kapana kısılmış fare gibiyken, nasıl sakın olabilirim?” diye homurdandığında, bunu içinden değil de dışından söylediğini çok geç fark etti. Adamın kıpırdanmasıyla eli asansörün düğmesinde donup kaldı.

“Yardım edin...” diye bağırdı önce çekinik bir sesle. Adamdan

ürktüğü için tedbirli oluyor, uyuyan aslanı dürtmemeye çalışıyordu. “Buradayız...” Telaşlı ve ürkek sesi ufacık asansörün içini doldurup taşarken, cırlayan sesinden hoşlanmadığı adamın kıpırdamasından belli oldu.

“Kapıya vurur musunuz?” diye titrek sesiyle rica etti adama.

“Yardım düğmesine bastım.” dedi adam umursamazca. Allah’ım ne kadar sakindi.

Elektrik yokken o düğmenin ne işe yaracağını biri ona açıklamadan önce, ne ara tıktırdığını bilmediği çantasındaki telefona baktı. Evet ya, telefonu, onun ışığı vardı. Birinden yardım isteyebilirdi. Başı önde, ter su içinde titrek elleriyle telefonunu ararken, korkudan elleri ve bacakları uyuşuyordu. Adama hissettirmek istemiyordu ama ufacık yerde, karanlıkta bir adamla kapana kısılmış olmaktan korkuyor, ona bir zarar vermesi için dua etmekten başka bir halt etmiyordu.

Titreyen parmakları çantasının dibine kaçan telefonu aldı, yan düğmesine basarak açacakken, asansör sarsıldı ve gıcırtilar eşliğinde biraz aşağıya düştü. “Allah!” diye çığlık atan kız telefonu korkuyla bir köşeye savurup, öne atıldı. “Bismillah. Bismillah.”

Az önce korktuğu adamın beline sımsıkı yapışmış, başını iki kürek kemiği arasına gömerek dua ederken, gözlerini sımsıkı kapamıştı. Asansör tekrar suskun ve karanlık konumuna dönerken, adam sadece karanlığın içinde kaşlarını kaldırmış, kızın korkusunun geçmesini sessiz bir nezaketle bekliyordu. Ama kız bir dua ediyordu dehşet içinde, bir küfre diyordu gaflet içinde. Gülse mi, kızsı mı; bilemedi? Ne ağzı bozuk, tırsak ve aynı anda şaşkıındı bu kız.

Kayra derin derin nefes alırken, “Korkmak yok, geçecek. Soluk alıyorsun, soluk alıyorsun.” diyerek kendine direktif vermeye devam etti.

Birkaç saniye sonra, “Sanırım rahatladınız?” dedi boğazını temizledi adam.

Kayra kulağına vuran bu iğnelemeyle, sanki bir şey görecekmış korkusuyla, sımsıkı karanlığa kapadığı gözlerini açtı. Kollarını adamın güçlü beline doladığını fark ederek, başını gömdüğü yerden derhal çıkardı. Yanağını yasladığı sırttan ayırarak panik içinde kollarını adamdan geriye çekti.

“Af... Affedersiniz.” diye fısıldadı utanç içinde. “Yanlış anlamayın, ben aslında her gördüğüne sarılan biri değilimdir.”

“Karanlıktakilere sarılıyorsun sanırım, sıkıntı yok.” der gibi kımıldandı sessiz adam.

Kız mahcup oldu. Soluğu kesilmiş halde çantasının sapına sarılıp güç alırken, asansörün arka köşesine doğru sendeledi. Lanet olsun, az evvel bu adama sarılmış mıydı? Korkuyla titreyen ve bir şey görmediği için acıyan gözlerini sımsıkı kapatıp, başını ellerinin arasına aldı. Derin derin solumaya başladı. Ve aklına gelen gerçekle, “Te... Telefon.” diye cıyakladı. Yere eğilirken, eliyle karanlığı yokluyordu. Kontrolünü kaybetmemek için nefes alma tekniklerini hatırlamaya çalışırken, el yordamıyla, yere fırlattığı telefonunu aramaya girişti. Parmakları buz gibi demir zeminde dolaşüyor, gözleri korkuyla doluyordu ama yok, lanet telefonu bir türlü bulamıyordu.

“Be... Beyefendi, ben... Ben telefonumu bulamıyorum. Si... Sizin-kisiyle yardım çağırır mısınız lütfen.” derken, her an hıçkıracakmış gibi duran ağlamaklı sesi kısık ve cansızdı.

“Telefon kullanmıyorum...” dedi adam buz gibi sesiyle. Görev başında telefon kullanmazdı, hatta hiçbir elektronik eşya kullanmazdı takip edilme riskinden dolayı.

Hâlâ milim kıpırdamadan olduğu yerde dururken, kız yutkunamadı. Bu devirde hangi adam telefon kullanmazdı ki? Ama Hayalet yeni nesil aletlere güvenip işini şansa bırakmazdı. Kriptolu telefonlar bile dinlenirken ülkesinde, onunkisinin dinlenmeyeceğinin garantisi yoktu.

Normalde karanlıkta ve dar yerde olduğu an astım kriz geçiren kız, ilk defa durumu o kadar ileri götürmemişti ama durumu giderek kötüleşmeye de başlamıştı. Çantasından çıkardığı havasını aldı iki kere. Telefonu aramaktan vazgeçmedi. Ter içinde kalan ve soluk almak için kendisiyle savaşa giren yapısıyla, telefonunu bulunca, sevinç çığlığı eşliğinde rahatladı. Yerde iki dizinin üzerine oturmuş, karanlıkta el yordamıyla telefonunu açmaya çalışıyordu. Ama bir terslik vardı! Ne asansörün içini telefon ışığıyla aydınlatıyor, ne de lanet aletin düğmesi çalışıyordu. Korkuyla defalarca bastı telefona ama çalışmadı.

“Lütfen... Lütfen...” diye dua ederken, yanağından boşalan yaşlar eline damlıyordu. Çalışmadı lanet telefon.

“Yardım edin...” diye bağırdı güçsüzce. “Yardım edin, buradayız.”

Ve boğazı ağrıyana, sesi kısılana kadar, gözyaşları eşliğinde metal duvara vurarak panikle yardım çağırmaktan vazgeçmedi. Ufacık asansörün içinde yankılanan yumrukları baş ağrısı yaparken, kızın artık boğuklaşan sesi can sıkıntısı olmuştu.

“Bağırma artık. Bu apartmanın çoğu tatile gitti, kalanlarda işten hâlâ dönmemiş olmalı...”

“Sen hırsız mısın arkadaş? Belki gitmeyen vardır. Ben gördüm, bir aile gitmemiş işte, onlar duyar bizi.” diye homurdandı burnunu çeken kız.

“Senden önce asansöre binen aile mi?” dedi adam buz gibi halde.

“Evet.” dedi kız heyecanla. Tanıyor olabilir miydi?

“Onlar zemin katta oturuyor, asansör aşağı yöndeydi bakmadın mı? Biz ise yukarı çıktık.”

Bakmamıştı cidden, yukarı çıktıklarını sanmıştı.

“Felaket tellalı mısın arkadaş...” dedi kız hıçkırarak. Burnunu çekti. “Yardım edin...” diye bağırdı yeniden, adam kızın cırlayan sesiyle dişlerini sıktı, kız onun soğukkanlılığına gıcık olup daha fazla bağırdı.

Dar asansör kabini yeterince sıkıntı vericiydi zaten, bir de bu adamın umursamazlığı eklenince duruma, kız hem korkudan hem de sıkıntıdan bayılacak gibi oluyordu. Aslında asansörler hareket halindeyken korkmazdı. Onun korktuğu tek şey karanlıkta kalmaktandı! Dar yerde kalmaktandı! Yıllarca kalp rahatsızlığı yaşamış bir kız olarak, kalbinin ona hissettirdiği daralma, karanlık ve ölüm korkusu, ömrü boyunca ensesinde bir ürperti gibi dolaşmıştı. Hızlanan kalbinin çırpıntısı ve göğsünde git gide büyüyen yumru, birazdan soluksuz kalarak öleceğini söylüyordu. Yine ilacına dayandı ve birkaç nefes daha alıp kendini rahatlatmıştı.

Adam düğmeye bastı birkaç kez onu rahatlatmak için ama işe yaramadı. Yumruk attı sert sert metal kapıya, duyan olur muydu bilmiyordu ama bu kızın yatışmasına sebep olmuştu. Adam kapıya vurdukça, kız sakinliğini korumaya çalışarak gözyaşlarını sildi.

“Ne yapacağız?” diye fısıldadı sonunda.

“Bekleyeceğiz...” dedi adam aynı sakinlikle.

“Aman ne iyi.” dedi kız karnına binen ağrıyla.

“Biraz sakinleş, kriz geçirirsen dönüşü olmaz...” Adamın kapalı alanda yankılanan tok sesi paniklemeye başlayan kızı sarmaladı. Yüzüne düşen ve terden sıırıslam olan saçlarını geriye iterken, başını iki yana salladı. Adamın uzun parmaklarını düğme panelinde gezdirip, alarm düğmesine bastığını hissediyordu ama hiçbirisi işe yaramadı. Ne jeneratör ne de elektrik, ikisi de hâlâ yoktu.

“A...acil durum ahizesi var mı yakınlarında?” diye sordu kız henüz aklına gelerek!

“Yok.” dedi adam yine aynı sakinlikle. “Yeni asansörlerde var, bu asansör milattan kalma.” diye bilgilendirdi.

“Aman ne güzel...”

Arkasında duran metal duvara yumruğunu vurarak, “İmdat! Kimse var mı? Beni duyan var mı? Asansörde kaldık.” diye bağırmaya devam etti kız.

“Bağırmayı kes, yer zaten dar bir de senin sesin çınlayınca...”

“Sende bir şey yapacağına emretmeyi kes, zaten nefes alamıyorum bir de sen germe beni?”

Karanlığa bakan adam şaşkınca kaşlarını kaldırdı. Ona kimse sesini yükseltmeye cesaret edemezken, kız cıvırlı sesiyle emrediyordu. Kırk yıllık kocasıyla kavga eden kadınlar gibi onunla dır dır ederken, ilk defa merak etmişti Hayalet kızın yüzünü ve şu anda kapalı kalmayı umursamıyordu!

Defalarca bağırdı Kayra, kafasını metal duvarın soğuk yüzeyine dayadı soluk soluğa ama aradan zaman geçmesine rağmen, kimsenin kendisini duymadığını anlaması, sesinin kısılmak üzere olduğu zamanla aynıydı.

“Asansör, beşinci kattaki bir yayıncının katında durdu. Onlarda saat beşte işi bırakırlar.”

“Bana bak, sen cidden hırsız falan değilsin, değil mi? Bu kadar bilgiye sahip olunca, insanın aklına kötü kötü şeyler geliyor.” dedi kız mantığına yenilerek.

“Hırsızım.” dedi adam kızın beklemediği bir soğukkanlılıkla. “Başka işim yok katların sicilini çıkardım. O yüzden çeneni kapa? Elektrik birazdan gelir.”

“Ya gelmezse?”

Etrafına bakındı, karanlık öyle koyuydu ki gözlerini acıtıyordu. Derin bir kuyuda yok olmuş gibiydi. Ne adam gözüküyordu ne de kendi elleri. Resmen bir Hayalet’le konuşuyor gibiydi! Ya da cidden karşısında kimse yoktu, Kayra korkudan kafayı yemekteydi. Karanlıkta tek kalmamak için bir adam hayal ediyor, olabilir miydi? Yok arkadaş bir doktora gitme vakti gelmişti de geçiyordu. Kesin şizofrendi. Kesin, sanrılar görüyor, hayaller kuruyor, sonra hayalini gerçek yapıyordu. Adam bacakları ağrımış gibi kıpırdandı, kız ayağına sert bir şey çarpınca korkuyla haykırarak, kollarıyla yüzünü kamufle etti. Bazen cidden salak oluyordu, yüzünü karanlıkta korumakta neyin nesiydi?

Adam eğildi. Kapının girişine oturduğunu hisseden kız, iç geçirip asansörün kendine ait olan köşesine çekildi. Tam bir saattir buradaydılar, yorulmuş olmalıydı. Dizlerini kırıp kendine çekerek ona olacak temastan

sakındı. Zaman mı yavaş akıyordu yoksa korkudan zaman kifayetini mi yitirmişti, bilemiyordu. Aradan ne kadar zaman geçtiğini kestiremiyordu artık ama bu zamanda sıcaklık sebebiyle ıslak sıçana döndüğü açıktı. Karanlık nedeniyle zaman ikisi için de kavramını tamamen yitirmişti.

Bir yerlerden içeriye sızan ışık huzmesi bile yoktu. Cep telefonuyla oynamaya ve inatla çalışması için kurcalamaya devam etti. Adam sessizdi, kötü bir adam mıydı, onu bile bilmiyordu? Çok konuşmayan ketum birisi gibiydi.

“Tecavüzcü falan değilsin, değil mi?”

Bu soru dar asansörün içinde şimşek etkisi yaratırken, garip ama adamın sesi hafifti. “Öyleyim, kapa çeneni tepene çökmeyeyim?” dedi ters ters.

Kızın kalbi korkuyla çarpsa da adamın onunla dalga geçtiğini garip bir ürpermeyle anlayarak, “O zaman hırsızısın?” diye devam etti sözlerine.

“Al...” dedi adam karanlıkta bir şey uzatarak.

“Ne... Neyi alayım?” dedi kız sanki kaçabileceği yer varmış gibi iyice geriye sinerek. Silah falan mı veriyordu? Belki de bir bıçak! Yoksa... Yoksa? Tövbe estağfurullah... Adam ona neyini uzatıyordu? Allah’ım kör kuyularda namusunu elin adamına mı veriyordu yoksa?

“Alamam... Ben ben...” derken birden “Bana dokunursan, dokunduğun yeri koparırım.” diye bağırdı.

“Cüzdanın.” dedi adam tok sesiyle. “Çarpışınca düşürdün, sana vermek için gelmiştim peşinden, seslendim duymadın. Sağına soluna bakmamak gibi bir âdetin var sanırım... bir de önüne!”

Kız şaşkınca gözlerini kırıştıtırıp, “Ha o mu?” diye soludu ve kasılan bedeni az da olsa rahatladı. Ne sandıysa, hiç işte! Demek gerçekten buraya gelirken çarpıştığı adam buydu, benzettiğini sanmıştı. Meğer adam ta kendisiymiş.

“Sen ne sandın ki?” dedi adam dişlerini sıkarak.

“Cüzdan sandım ne olacak, zaten biliyordum.” dedi kız, yalandan ölen ilk insan olmayacağını bildiği gerçektir.

“Peki asansöre neden bindin, madem bindin hemen verip neden çıkmadın?”

“Bir tanıdığım var üst katta, asansörde veririm diye düşündüm.”

“Tesadüfe bak sen,” dedi kız huysuz bir kinayeye.

Adamın yerini tahmin ettiği tarafa baktı ve elini uzattı ama karanlıkta

göremediği için ilk boşa düştü. Biraz sağa, biraz sola kıpırdattı. Bulamadı cüzdanını. Sonra elini iri bir el kavradı kabaca, kız korkuyla çığlık atarken, adam avucunun içine cüzdanını koyarak, “Siz de yardım edene çılgınlıkla mı teşekkür ediyorlar?” diye sordu.

Karanlıkta, tek seferde hedefi bulmayı nasıl becermişti ki!

“Siz de soru sorulduğunda yalan cevap mı veriliyor?” diye karşıladi sözlerini kız ve cüzdanın kendine ait olduğundan emin olmak için kare deri kaplama yüzeyini parmaklarıyla yokladı.

“Paran içinde, korkma. Dokunmadım.”

“Yani içine baktınız?” dedi kız, içinde yol parasının bile olmadığını bilerek. Demek ki bakmamıştı.

“Hayır, seni kaybetmediğim için bakmaya gerek duymadım, hemen arkandan geldim.”

Doğru diyordu, adam yardım sever çıkmıştı kız ona sapık muamelesi yapıyordu. Ama erkek erkekti ve uçkuru gevşek bir millettik biz, tetikte olması en iyisiydi yoksa o çok çalışan silahı her an ateş edebilirdi!

Kayra dudağının kıyısını dişledi. “Teşekkür ederim.” dedi sonunda aklı başına gelmiş halde.

Adam kıpırdandı. Görgüsüz hödük, nezaketen ‘rica ederim’ diyebilirdi.

Adam ayağını uzattı. Bunu hisseden kız korkuyla yine derin bir soluk çekti. Bu sefer çığlık atmadı. Bir dakika... bu sefer tıraş losyonu ferahlığında bir soluk ciğerlerini yokladı. Çok güzel kokuyordu. Burnunu boynunda gezdirme düşüncesine kapılınca, dehşetle titredi. Tanımadığı bir adamı koklamak istediğine inanamıyordu. Hem de karanlıkta, mahsur kaldığı bir asansörün içinde. Sapıklaşmaya da başlamıştı. Ama kokusunu tanıyordu.

Bir süre ikisi de sustu. Kendine şaşıtı kız, artık susmak onun için bir eylem değil, bir devrimdi. Kayra suskun adamın tekrar konuşmasını diliyordu, bu kadar sessiz kalmak onun bünyesine zarardı. O konuşunca korkusu üstünden kalkıyordu. Tekrar göğsü daralınca, bayılacak ya da kriz geçirecek duruma düşmemek için nefes egzersizleri yapmaya başladı. Yine ilacından aldı.

“²Aklufobi’n mi var?” diye sordu adam daha yumuşak bir tonda.

Nasıl tespit edebilmişti ki?

2 Karanlıktan korkma durumu.

“³Algofobi'm vardı ama sanırım artık bir de ⁴klostrofobim oldu.” dedi kız soluk soluğa.

“Koleksiyon fobisin yani.” dedi adam alay ederek tok sesiyle.

“Ha ha...” dedi kız öfkeyle. Konuşmasalar daha iyiymiş, buna kanaat getirdi. Korkmak onunla konuşmaktan evlaydı.

Adam onun az ötesinde huzursuzlandığını ve kıpırdandığını duyabiliyordu. Asansörün sert zemini üzerinde kıpırdanan ayaklarının sesini duyarken, derin derin nefes alıp verişlerinin ara sıra yavaşladığını hissetti. Sonunda hırıltılı ciğerlerine derin bir nefes çektiğini duyumsadı. Cidden fobik bir kızdı. Eğer direnci kuvvetli olmasa, dirayeti kırılıp atak geçirmiş olurdu. Çok kuvvetli biri olmalıydı. O, yalnızlığı seven bir adamdı ne karanlıktan ne de kız gibi acı çekmekten korkardı.

“İyi misin?” diye sordu sonunda kızın hırıltılı solukları tekrar hızlanınca. Uzun süren sessizliğin ardından sesi daracık asansörde biraz yüksek çıkmıştı. Daha alçak sesle, “Adın ne?” diye sordu onu yatıştırmak için.

Terler yüzünden su gibi damlayan kızın ağzı kurudu. Soluk soluğa kalan boğazını temizledi. “Cehennemin dört atlısının ilki...”

Kayra bu istem dışı konuşma üzerine adamın tepki vermesini beklerken, yüzünü buruşturdu. Ağzı beyninden daha hızlı çalışmıştı. Etrafındaki karanlığa bakarak, “Seni hayal falan etmiyorum değil mi?” diye sordu.

“Sen erkekleri hep böyle asansörde falan mı hayal edersin? İlginç fantezilerin varmış.”

Fantezi değildi. Ederdi ama erkekleri değil, sürekli yüzü olmayan bir adamı hayal ederdi ve lanet olsun... Lanet olsun... Hayır hayır hayır bu olmazdı. Sesi? Yok yok! Kokusu! Hayır, hayır! Kesin uyuya kalmıştı. Panik dalgası her yanını sararken, bedeni titretmeye başladı. Daha fazla hava çekti elindeki tüpten. Behiye birazdan onu uyandırır, bu kâbus sona ererdi. Yine onu hayal ettiğine emindi. Emindi işte, bu onu öpen hayaliydi. Ama bu sefer çok gerçekçiydi, kanlı canlı gibiydi. Bu olamazdı değil mi? Yoksa sokağın başında bir direğe kafa atıp, bayılıp kalmış mıydı? Kesin belediye foseptik çukurunun kapağını açık unutmuş, Kayra'da önüne bakmadığı için içine düşüp kafasını kırmıştı. O yüzden tüm fobik korkuları ve onlardan daha çok korktuğu ve sürekli hayal ettiği adamlar, bir asansörün içinde karanlıkta kaldığını hayal ediyordu, değil mi?

“Hayır! Hayır! Hayır!” dedi panikle, “Bu mümkün değil.”

3 Acı çekmekten korkma durumu.

4 Dar alandan korkma durumu.

“Ne mümkün değil?”

“Sen gerçek değilsin.” dedi kız korkuyla. Elini yüzüne kapamıştı sanki görecek gibi, olduğu yerde sallanarak sayıklıyordu. “Geçecek, birazdan Behiye yüzüme su dökecek ve ben uyanacağım. Ya da yoldan geçen biri beni tokatlayarak ayılmamı sağlayacak. Hayır bu gerçek değil.”

“İyi misin?” diye sordu şaşkın adam. Sesi ister istemez telaşlı bir şekilde çıktı. Kızın neden bahsettiğini düşünemeyecek kadar şaşkındı çünkü kız her an kriz geçirebilirdi.

Kayra adamın sesiyle tüylerinin diklendiğini hissetti, gerçektir. Ama rüyaları da her zaman gerçek gibi olurdu. Dokunurdu, hissederd, koklardı... Kendisini kaybetmekten nefret ediyordu. Adam ayağıyla kızı dürttü, kız korkuyla çığlık attı.

“Gerçeksın.”

“Hayalet gibi mi duruyorum?” dedi adam ironik bir şakayla. Hayalet’in ta kendisiydi oysa.

“Evet, seni göremiyorum ama sesini duyuyorum. Hep duydum. Senelerce hep duydum yemin ederim. Hep beynimdeydi sesin ve şimdi... Kâbus...” dedi kız heyecanla. Kafayı mı sıyırmıştı korkudan, adam afalladı kaldı söylediklerine. Bu kız ne saçmalıyordu? Ne senelerinden bahsediyordu, karşılaşalı daha birkaç saat olmamıştı!

Başını elleri arasına aldı, “Hayalet gibisin cidden.” dedi kız.

Kızın kafayı sıyırdığını düşünen adam, bu sefer cidden dudakları kaşılarak sıırttı. Ne ironiydi. Kız cidden bir hayaletle aynı asansörde kapalı kalmıştı. Üstelik tuhaftı. Ya da şu fobilerinden sebep böyleydi. O da klostrofobi olsaydı, sanırım en az onun kadar saçmalardı. Böyle sakın bir biçimde oturabildiği için kızın cidden güçlü biri olduğunu bir daha düşündü. Üstüne atlamamış ya da kriz geçirip ölüme dokunmamıştı.

Kayra derin nefes aldı. “Keşke yüzünü görebilseydim, o zaman gerçek mi hayal mi anlardım. Öyle çok merak ediyorum ki...”

Adam şaşkın kıza kaşlarını çatı, bir açıklama yapmasını bekledi. Ne demek istediğini bir türlü kavrayamıyordu. Neden yüzünü görmek istemişti ki? Kızın yine solukları hızlandı, ona yardım etme isteğiyle içi sızlarken, ilk defa hissettiği bir yatıştırma huyundan memnun olmakla, olmamak arasında gidip geldi. Sonuç olarak hangi duyguyu benimsemesi gerektiğine karar veremedi. Kızın hırıltılı solukları düzeldi. Sessiz kalınca adam, onun bir an bayıldığını sanıp paniklemişti.

Sonra kız usulca, “Seni daha önce gördüm desem inanır mısın?” diye fısıldadı dürüstçe.

Adam onun olduğu karanlığa kaşlarını çatarak bakarken, kızın karanlıkta bile bu itirafla yüzü ve boynu, göğüslerine kadar kızardı. Ateş bastı tenini ve terlemesi arttı. Adam sessiz kalınca, ağzından daha fazla saçma sapan sözlerin çıkmasını önlemek için, dudağını ısırđı. O anda içe-risinin karanlık olmasına sevindi. Neden aklına gelen şeyi hemen pat diye söyleyiveriyordu ki?

Adam ‘nerede gördün’ diye sormadı ama merak etmekten kendini alamadı.

Sormadı. İnatla sormadı.

Zaman geçti, kız yine hızla solumaya başladı. Adam kızı yatıştırmak için yanıp tutuşuyordu. Eline uzanmak, ya da omzunu sıkmamak için ellerini pantolonunun cebine koydu. Bu kızı tanımadığı halde onun için üzölüyordu. Ve kızda garip bir şeyler vardı, ona yabancı olmadığı bir şeyler! Bir daha asla hissetmek istemediğı bir korku yaşadı. Kızın hırıltılı soluklarından korkusunu duyumsayabiliyordu. Havalandırmanın yokluğu, eski asansör kabiniinde iyice hissedilir olmuş, ikilinin gömlekleri üzerine yapışmıştı. Sakince paltosunu çıkardı ve düzgün bir şekilde katlayıp üzerine oturdu adam.

Önce hareketlendiğini, arkasından kıyafetini çıkardığını hissedince panikleyen kız, “Ne yapıyorsun?” diye sordu korkuyla.

“Biraz daha böyle durursam, birkaç kilo vereceğim terleyerek.” dedi adam. Sauna kadar sıcak olduğunu kız da biliyordu ama cesaret edemiyordu tanımadığı bir adamın yanında üstünü çıkarmaya, üstelik sanki montu gümüş işlemeli zırhmış gibi, onu korumaya alıyordu. Zemin çok sertti. Huzursuzca kıpırdanarak, uyuşan poposunu hareket ettirdi.

Zaman geçti, ikisi de sustu. Üstelik terlemişti, susamıştı, uykudan kafası düşmek üzereydi. Gözlerini açık tutmak için kendini zorladı ama bir süre sonra beceremedi. Sessizlikte iyi gelmiyordu ona, adamda pek konuşkan biri değildi açıkçası, kız da zaten çekingendi ona karşı. Sevmemişti hissettirdiklerini, hayalindeki adama benzediğı için ondan uzak duruyordu.

Kayra gözlerinin kapandığını ve omzuna neyin dokunduğunu hissetmeyecek kadar kendinden geçmiş halde zeminde uyuklarken, uzaklardan gelen bir ses, “Uyanın, iyi misiniz?” diye soruyordu.

Kayra dehşet içinde gözlerini açmaya çalıştı ama karanlıkta kalmaya alışık olan gözlerine vuran ışık canını yakınca, soluk soluğa başını kaldırıp etrafına bakındı. Ter su içinde kalmış, kokarcaya dönmüştü. Gözleri siyah paltolu adamı aradı ama karşıındaki adam, elli yaşlarında, kısa

boyu, takım elbiseliydi. Ceketinin içine süveter giyen adamı görünce, dehşetle toparlanmaya çalışarak, yerinden doğruldu. Işıklar yanmıştı, asansörün kapısı açıldığı için terlemiş bedenine serin hava nüfus edince, ürpererek titremişti.

“Asansörde mi kaldınız?” dedi yaşlı adam merakla.

Kayra etrafına bakarak panikle, “Nerede o?” diye sordu.

Yaşlı adam da kız gibi etrafına bakarak, “Anlamadım?” dedi. “Bir şeyinizi mi düşürdünüz?”

“O adam...” dedi kız merakla adama bakarak. “Benimle asansörde mahsur kalan adam, nerede?”

Adam kıza kafayı sıyırmış gibi bakarken, “Ben kimseyi görmedim, asansörü çağırdım ve içinden siz çıktınız. İlk bayıldığınızı düşündüm ama siz homurdanınca, uyukladığınızı anladım.” diye yanıtladı şaşkınca. “Bence rüya gördünüz.”

“Ben...” dedi Kayra ürkekçe hâlâ etrafına bakınıp bir iz ararken. Kesin yine hayal etmişti, ya da uyuya kaldığı için rüya görmüştü adamın da dediği gibi. “Ben teşekkür ederim, burada mahsur kalınca korkudan uyuya kalmışım.”

“İyi olduğunuza emin misiniz?”

“Evet iyiyim,” derken, “Saatiniz kaç acaba?” diye sordu kibarca. “Telefonum asansör durunca düştü ve çalışmıyor.”

Kolundaki saate baktı yardımcı olan adam. “Dokuza geliyor?”

“Geç kaldım.” dedi kız panikleyerek toparlanırken. Tam iki saattir bu asansörün içinde miydi? “Çok teşekkürler ve lütfen birisine asansöre jeneratör taktırmasını hatırlatın.” diyerek asansörden çıkıp kirayı ödemek için ev sahiplerinin katının yolunu tuttu. Adamı ikna etmek hayli zor olsa da sonunda başarmış, kirayı iki taksite bölmeyi kabul ettirmişti. İşini bitirince kendini garantiye aldı, merdivenleri kullandı bu sefer ve apartmanın kapısından koşturarak çıktı. Terli olduğu için dışarı çıkınca biraz ürperdi ama hızla yürümeye başlayınca ürperme etkisini çabuk kaybetti. Aklında hâlâ o adam vardı. Hayal mi görmüştü? İki saatten fazla o adamla bir asansörde kaldığına emindi. Ama neden asansör çalışınca uyandırmamıştı? Hayaldi, hayal! Kesin!

Az sonra koşturarak geldiği lüks otelin girişine yaklaştığında, iki saatten fazla geç kalmıştı. İki saate yakın bir asansörde uyuya kalmış, üstüne bir de yine hayal görmüştü! Çınar onu çenesiyle dövecek, hırçın bakışlarıyla perişan edecekti.

Modern binanın kapısında, kırmızı ceketli, siyah pantolonlu, beyaz eldivenli valelerin durduğu döner kapıya baktı. Daha fazla geç kalmamak için koştuğundan sebep, perişan hale geldiğini anlayarak hemen kendini yokladı. Üzerindeki dar paça siyah pantolonunun dizlerindeki tozları silkeleyip, kahverengi suni derinden olan kısa montunun önünü kapadı. Terden ve sıkıntıdan kurcaladığı için mısır püskülüne dönen saçlarını da eliyle düzeltince, derin bir nefes alarak otele giriş yaptı.

Çamurla kaplanmış postalları ve klişe bir mahalle kızını adlandıran kıyafetiyle herkesin dikkatini daha içeriye adımını attığı an çeken Kayra, bunu hiç umursamayarak bakışlarını etrafta dolaştırdı. Her an yanına bir otel personelinin gelip, “Hanımefendi, çalışanların giriş kapısı arka tarafta.” demesinden çekinerek, tereddütle soluklanmaya başladı. Sonunda onu sıkıntıyla köşedeki büyük camın önünde bekleyen arkadaşını görünce, hızla yanına gidip, omzuna usulca dokundu.

“Selam...” dedi soluklarını düzenlemeye çalışarak. “Valla isteyerek geç kalmadım.”

Bir anda önünden füze gibi geçen ve nefes nefese konuşmaya başlayan kızla neye uğradığını şaşırdı adam. Aklı onunla oyun oynuyor olmaydı ya da cidden kaderi ona kötü bir şaka yapmaktaydı. Nasıl olabilirdi bir günde bu kadar tesadüf! İki kız konuşurken bakışlarını etrafta dolaştıran adam arkası dönük şekilde camın önüne geçti. Huysuz kızın sesiyle bir an irkildi ve bunun şaka olduğunu düşünmek istedi. Şaka!

“Biraz daha geç kalsaydın tek gidecektim Kayra...” dedi Çınar üzerindeki şeker pembesi, modern, dizlerinin hemen üstünde biten godeli eteğini çekiştirip, gösterişli beyaz ipek gömleğini düzeltirken.

Yanındaki adamın varlığıyla bir an garipleşen Kayra, arkadaşına yaklaşıp etrafına şöyle bir baktı.

Son trendi olan platin sarısı saçları maşalanmış, melekliğini dile vuran yüzüne hafif bir makyaj yaparak, Barbie bebek güzelliğini katmerlemişti Çınar. Ayağındaki kalın topuklu, bağcıklı ayakkabıları ve bileğindeki şingirtısı bol bilezikleriyle, defileden fırlamış değme mankenlere taş çıkarırdı. Bu kız, sanki üniversite öğrencisi değil de Galler Prensinin gizlediği kızı gibi asil duruyordu. O bu elit yerde hiç dikkat çekmezken, Kayra içeri gizlice girmiş sokak kedisi gibi herkesin iğreti bakışlarının üstüne düşmesine neden oluyordu.

“Başıma gelenleri anlatsam inanmazsın,” dedi Kayra, Çınar tek kaşını kaldırdığı an vazgeçti anlatmaktan ve konuyu değiştirdi. “Çınar? Hayrola, kim evleniyor?” dedi daha fazla dayanamayarak.

“Allah nasip ederse sene sonunda ben...” dedi Çınar keyifle kıkırdarak. Falında çıkmıştı.

Evlilik budalası.

“Olmayan kocanın hayali bittiyse, bizim burada ne işimiz var söyle bakalım?” dedi Kayra.

“Hayal kurma işi sana mahsus bir tanem...” dediğinde biden yüzü düştü Çınar’ın. “Ben sana üstüne adam gibi bir şeyler giy demedim mi?” Arkadaşının üzerini çekiştirirken, memnuniyetsizce bakış attı.

“Ben de bikini giyip gelmedim herhalde, neyi varmış kıyafetimin, mis gibiler işte.” dedi Kayra kaş çatarak.

“Giysen daha iyi etki sağlardık.” diye ağzının içinde homurdanan Çınar, “Nesi yok ki desek tatlım...” dedi huysuzlanarak.

“Boş ver, birisi sorarsa hizmetçim dersin, zaten yanında öyle duruyorum.” diye takıldı Kayra. Onun sataşmalarına aldırmadı. “Hadi söyle, ne işimiz var burada?” dedi tekrar etrafa biraz kızgınca bakarak. Zaten asansörde hayalleriyle kilitli kalmıştı! Ama gerçek gibiydi o anlar, hâlâ anlam veremiyordu. Onlara tuhaf tuhaf bakanları kaşıyla gösterdi. Sanırım Çınar haklıydı. Millet Çınar’a müşteri, ona dilenci görmüş zengin gibi bakıyordu. Mahcuplaşan yüzü kâğıt gibi bembeyaz oldu.

“Ya kızım paraya ihtiyacımız var demedin mi? Kiranın günü geldi. Ben de adam gibi iş buldum. Size kendimi affettireceğim...”

“Ne iş yapacağız biz bu otelde? Benim zaten gül gibi bir işim var...”

“Heee var, gece eğlencesi, düğün garsonu, palyaço...”

“Sana buradan bir çıkarım eğlencesine, kafanda diskotek topları döner...” diye dirseğini gösteren Kayra, saldırgan bir havayla devam etti. “Bir de giymişsin telekız gibi şıkır şıkır, yoldan geçen para teklif edecek diye korkuyorum. Valla tırstım. Bak kızım... geçen ki gibi bir şeyler kırrarsan, ya da bir olay çıkarırsan, bu lüks otelde değil bulaşıkları yıkamak, tuvaletleri diş fırçasıyla Cif’lese bile masrafını kaldıramayız.” Kayra bunun olmasından cidden korkuyordu, geçen sefer adamın birisine asılıp yüz alamayınca ortalığı birbirine katmıştı Çınar ve yine şıp sevdim huyu depreşirse ne olurdu?

Bir de atlamaması gereken diğer mesele vardı! Bu kız ne zaman iş buldum dese, kuyruğuna da tehlikeli birkaç bela bağlamayı ihmal etmiyordu. En son bulduğu iş yerinde antika vazoyu kırdığı için bir hafta tuvaletleri yıkadıklarını henüz unutmamıştı. Bu kız yine başlarını belaya sokacaktı kesin...

Ve Kayra bela paratoneri olarak her kötülüğü üstüne çekme potansiyeline sahip ender insanlardan olunca, açıkçası bu karlı dediği işten, fena halde *'belalı ve zararlı iş'* diye yaka silken, iç sesini dinleyerek kaçmak için zaman kolluyordu.

Çınar kendini anlatarak, “Bir sorun yok kızım, bu seferlik rahatla. Ne olacak, şu siparişleri müşteriye teslim ederken yeni ürünleri övecek, diğerini de satış yapacağız.” diye onu yatıştırmaya çalıştı.

“Bu işin eğitimini mi aldın, yoksa üretim aşamasını gözlemleyip bilgi sahibi mi oldun?” diye sordu Kayra.

“Herkes senin kadar detaycı düşünmüyor.”

“Bir de doktor olacaksın, sana insanlar canını emanet ederken detaysız verirsın emanetlerini.”

“Ne alaka bu iş ek gelir için yapılan seyyar satıcılık.”

“Yani adamları kazıklayacağız...”

“Esağfurullah...”

“Ne satacağız peki Çınar?” dedi Kayra elindeki siyah, hakiki deriyle kaplanmış kaliteli çantaya bakarak. Yutkundu. Keza Çınar okuldan daha eve yeni geçtiğinde arayarak, apansız yanına çağırması, ona sadece iş bulunduğunu söylemiş ama hâlâ ne iş yaptıklarını açıklamamıştı.

Çınar heyecanla çantasını yanlarındaki sehpanın üzerine koydu. Kayra elindeki para kasası gibi duran pahalı çantaya şaşkınca bakarken, “İçinde ne var bunun? Kaşıkçı elması mı?” diye alayla sorsa da çıkacak olandan cidden korkmuştu. Hangi akli kıt bu kıza böylesi pahalı bir çantayı emanet ederdi ki? Ve Çınar çantayı açmadan hemen öne atılarak, “Lan... Dur. Sana birisi bomba falan vermesin? Malum seni keklemek kolay, şu ara ülkede karışık.” derken arkadaşının hayal gücüne bir kez daha hayran olan Çınar, “Yok yavrum, içinde F-16 saklıyorum, birazdan havalanacak.” diye saçmalığına çanak tuttu. Çantayı açarken, “Saddam Hüseyin’i de cebime koydum ne olur ne olmaz...” dedi keyifle.

“Sen kendin Saddam’ın pimi çekilmiş bombası gibisin zaten, ona ne hacet.” dedi Kayra homurdanarak.

Ve kapakları bir makyaj kutusu gibi yanlara açılan çantanın içindeki rengârenk kremler görsele girdi.

“Bunlar ne?”

“Bunlar kimyasal silah, birazdan otelin temeline dinamit dölşeyeceğiz.” dedi Behiye arkadaşına göz kırpıp, espri yaparken hayli ciddiydi. Birileri onları duysa, hapse girmeleri an meselesiydi. Elindeki siyah, ufacık

krem kutusunu okşar gibi gösteren Çınar, “Bu evrenin icadını müşteri alacak, biz de yanındaki arkadaşlarına satacağız.” diye yanıtladı.

“Yani pazarlama yapacağız. Aman ben de bir şey sandım. Kaça bu, 30’a falan mı? Bizim karımız ne olacak satış başı? 1TL deme, anın da cayarım?”

“Bunun fiyatı 3 bin kuzum.” dedi Çınar.

Gözleri yuvalarından çıkacak gibi irilen Kayra, bakışlarını Çınar’ın elindeki kreme çevirdi. Yanındaki koltukta sessizce oturan adamın duruşundan rahatsız olarak, öne eğildi ve sesinin ayarını düzenledi. Ağzını açtı ama konuşmasına fırsat vermeyen Çınar, “Karımız da satış başı 500 olacak.” dediğinde, Kayra dalgalanan yüzünü buruşurdu. Onun ciddi olduğunu görünce, dehşet bir korkuyla yutkundu. Ardından panikle kızın elindeki krem kutusuna sarılıp, “Sakar şakir, sakın dokunma sen bunlara...” diye avucuna sıkıştırdığı krem kutusuna baktı.

Görende madeni altın bulmuş sanırdı. Sonra merakına yenilerek, kapağını usulca açtı. Burnuna götürüp koklarken, “Ne var içinde, pırlanta suyuna altın yaldızı mı katılmış?” diye ciddiyetle sordu. Kayra’nın tek bildiği krem nemlendirici kremdi. Onu da aklına geldikçe ellerine sürerdi.

Apansız Kayra’nın elindeki kutuyu kapamayan Çınar, “Hayır, sanırım sadece gres yağı var.” dediğinde kaşlarını kaldıran Kayra, onun ciddi olduğuna inanmadı ama Çınar bundan kesinlikle emindi! Çünkü tene değdiğinde verdiği etkisi çok benziyordu...

Yok canım, kim demişti kullandığını, külliyen yalandı! Sadece azıcık parmağı batmıştı içine, birazda yanağına bulaşmıştı, hepsi oydu! O anda telefon çaldı. O telefona cevap verirken, Kayra dikkatle ona bakıyordu. Arkasındaki adamdan hâlâ garip bir şekilde rahatsız oluyordu, o yüzden arkadaşının kolundan tutarak birkaç adım öteye çekti. Kocaman lobide onca yer varken, uzun gölgesini üzerlerine düşüren adam, diplerinde bitmişti. Bir de koltuğa oturmuştu iyi mi? Zaten ne çektiyse bugün, uzun boylu adamların gölgesinden çekmişti.

Yok bugün hayalindeki adamı düşünmekten vazgeçmeliydi? Kimi görse ona benzetir olmuştu ve aklının bir köşesine bu iş bittiğinde, kafa doktoruna gitmeyi bir daha yazdı.

Çınar kısa süren konuşmasını, “Tamam Müberra Hanım, geldik. Olur, kaçınıcı kat, numaranızı alabilir miyim? Tamam.” diye tamamladı. Kaşlarını çatarak dinledi karşısındaki kadını ve sonra kıkırdadı.

“Müberra mı?” dedi merakla Kayra.

Uzun bir sohbetten sonra telefonu kapatan Çınar, “Evet, çok aramışlar sanırım bu ender adı.” dedi alaya alarak.

İçinde bir sıkıntı olan Kayra arkasına bakmaya korka korka asansöre yürürken, Çınar’ın telefonu yine çaldı. Bu sefer arayan Sevil’di. Bir süre evdeki eksikleri sayıp, yeni tembihlerine biraz azarlarını ekleyerek, Kayran’ın telefonunun neden kapalı olduğunu da araya sıkıştırıp, Çınar’ı bıktırdıktan sonra “Sakin unutma.” diye tembihleyerek, telefonu kapattı.

Kayra asansörü çağırırken, Çınar sanki unuttuğu bir şeyi düşünmeye çalışıyor gibi mantık denizlerine dalmıştı. Kayra onun yüzündeki kuşku dalgalanmasını fark etse bile, umursamadı. Asansöre geçtiklerinde kapı kapanırken sessizleşen Çınar’a dönerek, düğmeye uzandı.

“Kaçınca kat?”

Çınar daldığı alemden sıyrıldı. Dudağını dişleyerek telefonunu çenesine yasladı. Bocalamış halde saçlarını kaşımaya başlayarak, “Şey,” dedi önce kıvranarak. Aklını zorladı ama kadının söylediği kat numarasının ve oda numarasının ne olduğunu bir türlü hatırlayamadı. Üçlü beşli bir şeydi ama neydi? O da yapacağı en iyi şeyi yaptı! Telefonunu avucuna sıkıştırdı. Çenesini kaldırarak aklından bir numara salladı.

“Ü-üç sanırım!”

Kayra tek kaşını kuşkuyla kaldırarak, “Emin değil gibi duruyorsun! İnuttuysan kadına tekrar soralım?” diye öneride bulundu.

Çınar kendinden emindi. Hırçınlaşıp suç bastırarak, “Sen bana yine geri zekâlı mı diyorsun?” dediğinde, Kayra dişlerini sıkarak “Hayır, demedim...” diye kabullendi. “Ama bu iş bittiğinde kesin yine kendime diyeceğim. *Ben bir geri zekâlıyım. Ben bir zekâ yoksunuyum ki ona kاندım*” diye.

Kata çıktıklarında, Kayra oda numaralarını aramak için öne atıldı. Ona yalan söylediği için üzölen Çınar, önden yüröyen Kayra’nın koluna dokunarak, bu saçmalığa müdahale etmeye karar verdi.

“Şey...” dedi, dudaklarını üzgünce yana kıvırdı. “Sanırım...” Ve birden taramalı tüfek gibi başladı konuşmaya. “Ben unutmamıştım ama Sevil bir paket irmik, yarım kilo muz, bir paket kabartma tozu, iki paket esmer şeker, iki paket pudra şeker, bir kutu tomurcuk çay...”

“Yeter...” dedi saçmalayan arkadaşına deliren Kayra, “Lan bunları unutmuyorsun da iş için geldiğin odanın numarasını nasıl unutuyorsun?” diye çıkıştı.

“Ama unutursam Sevil beni parçalar...” dedi Çınar korkuyla.

“Ben de unutunca öpücük veriyordum sana zaten ödül olarak. Salak!” Dişlerini sıktı. “Biliyordum ben... Malımı tanıyorum çünkü. Ver telefonu, kadını arayayım, kat numarasını sorayım...” dedi Kayra telefona uzanırken.

Çınar itirazsız telefonu verdi ama bir sorun vardı. Karşı tarafın telefonu kapalıydı!

“Aşağı inip resepsiyona soralım o zaman!” dedi Kayra zeki önerisiyle.

“Olur, bir de buraya pazarlamaya geldik diyelim, kovulmamız garanti olsun.” diye hayıflandı Çınar, ayda yılda bir aklı çalışıyordu işte.

“Şimdi ne olacak?” dediğinde Kayra başını sallayarak, ikisi de hüsrarla omuzlarını düşürmüştü. Hayalleri yine suya düşmüş, zihinlerinde suratsız ev sahibeleri belirmişti. Ve kızlara sorduğu tek soru, “Kira nerede?” olacaktı.

“Bu ay kirayı ödeyemeyeceğiz kesin Kayra...”

“Sadece bu ay mı? Üstelik neden acaba?” dedi Kayra dişlerini sıkarak.

“Ya ben ne bileyim kadının beni kandırdığını...”

“Tabii , nereden bileceksin! Kaç kişi evine gelip ağlayıp, zırlayan bir kadına hem üç aylık kira parasını hem de evdeki tüm iyi giysileri, üstüne bir de başımızın gözümün sadakası niyetine ayakkabılarımızı hediye ederdi ki; senden başka... Maşallah Ramazan ayının fitresini, sadakasını, zekâtını tek seferde aradan çıkardın.”

Çınar üzgünce ağlamaya başlayınca, buna dayanamayan Kayra, arkadaşasının omzunu okşayarak “Tamam, buluruz bir çaresini.” dedi ama çaresizdi. Zaten asansörde kalmış ev sahiplerini de ikna edememişti, ilk taksiti bu hafta ödemeliydi.

“Yapacak mıyız?” dedi Çınar çocuk gibi burnunu çekerek.

“Başka çaremiz mi var? Mecburuz yapmaya. Kat numarasından eminsen, başka yol yok.” dedi Kayra, “Sen kapıları yokla...” diye buyurdu.

Çınar dudaklarını dişledi. “Yapalım, daha önce hiç yanılmadık... Hem ne olacak, daha önce de defalarca yaptık.”

Kayra etrafına titizce baktı. Birisinin onları görme düşüncesini göze alamazdı. Dört yol ağzındaki trafik lambası gibi, biri asansöre açılan dört girişli holün tam ortasındaki yol levhası gibi şapşalca dikiliyorlardı. Ve sonunda yapmaya karar verdikleri şey, ancak delilerin cesaret edebileceği cinsten bir eylemdi. Aklı olan hangi kız bunu yapardı ki! Onlar yapmıştı.

Az sonda iki deli arkadaş, gözlerini sımsıkı kapatmış, kollarını kartal gibi açmış, aynı anda lüks otelin holünde dönmeye başlamıştı.

“Her şey yoluna girecek... Bu şaşkın kızlar Allah’ın izniyle yolunu bulacak. Biz tek değiliz, bizi koruyan ve kollayan Rabbinı yardımcımız olacak, döndüğümüz yol sorunu çözecek. Annemizin duası bize yol gösterecek.”

Çocuk gibi şapşallaşarak ve tıpkı çocukluklarında yaptıkları gibi inançla mırıldanarak döndüler ve kısık sesle söyledikleri duaları bittiğinde, ikisi de usulca gözlerini açtılar. Çınar ve Kayra, aynı yöne bakıyorlardı. Sağdaki uzun hôle...

“Korkmak yok...” dedi Çınar tırsak bir sesle arkadaşının eline uzanıp parmaklarını sıkarak.

“Korkmak yok...” dedi Kayra ürkek bir sesle onun sıktağı elinden destek alıp cesurlaşarak.

“Tek yapmamız gereken, kremleri birilerine tanıtıp, satış yapmak... İlla bir tane zengin kadın yok ya bu otelde, başka birisini buluruz alacak.”

“Öyle.” dedi Kayra onu onaylayarak. Arkadaşının elini sımsıkı tutarak holde sessizce ilerleyip, gözlerine kestirdikleri ilk kapıyı tıklamak için cesaret topladılar. Ancak içeriden çıkan kadın huysuzca suratlarına kapadı kapıyı. Onlarda yılmadan başka kapının önüne yöneldiler.

“Sen vur...” dedi bu sefer Çınar ürkerek.

“Tamam.” dedi Kayra soğukkanlılıkla.

Titreyen eliyle, usulca kapıyı tıkladı. Ve Kızlar duaya yakaran dillerine vuran derin nefesleri eşliğinde, “Ne kadar zor olabilir ki!” düşünceleri ile kapının açılmasını sabırla beklediler.

Kapı arkasında her kim varsa, “Kim o?” demeden kapıyı açarak, “Geç kaldınız?” diye hesap sordu.

“Ha!” diyen iki şaşkın kız, bakışlarını usulca yerden kaldırmaya başladı.

Yumurta burunlu siyah ve hakiki deri olduğı belli olan parlak ayak-kabılar, ütüsüyle tek şeritli yol olmuş kaliteli siyah pantolon, siyah bir ceketin arasından görünen gri gömlek ve mahkeme duvarına benzeyen sert, hatta birazda öfkeli bir yüz...

‘Buyurun cenaze namazına, selasız gömülüyoruz...’

3. BÖLÜM

*Konuşmuyor, anlatmıyor diye hissetmiyor sanmayın acıları.
Bazıları çılgınlıklarını gülüşlerine sarar.*

Müjde Aklanoğlu

Kızlar şaşkınca bakakalırken, tanımadıkları bu adamın, onlarla kırk yıllık hemşerisiymiş gibi muhabbet etmesi garipti! Uzun boylu iri adam, kızların arkasına göz attı. “Henry nerede?” diye sordu.

Her zaman hazırda şaşkınlığı bulunan Çınar, tıpkı adam gibi merakla arkasındaki boşluğa bakarak, “Henry?” dedi sorarcasına. Daha lafı cevap bulmadan, kızlar bileklerinden sımsıkı tutularak, kabaca içeriye çekştirildi.

“Ne oluyor lan...” diyen Kayra, öfkeyle adamın elindeki bileğini çekti. “Ya arkadaş, bıraksana kolumu, ne tutuyorsun bostan korkuluğu gibi?”

“Sesini alçalt,”

Bu emirle korkudan titrerken, her an su koyuverecek gibi duran Kayra, “Henry kim?” diye sordu Çınar’a.

Çınar’dan ses gelmeyince kendine çektiği bileğini kurtarmaya çalıştı Kayra ama başaramadı. Korku içinde savunmaya geçerek, “Bakın bir yanlış anlaşılma oldu sanırım, biz sizin aradığınız ya da beklediğiniz kişiler değiliz. Beyefendi durun artık, valla çılgık atacağım...” diye tehdit savurdu.

“Hele bir at...” diyen adam Kayra’nın burnunun dibine soktuğu silahın metaliyle aklını başından alırken, şaşı gözleri burnunun ucuna konan sinek gibi silaha dikildi kızın. Ölümün soğuk nefesini ensesinde hissetmek bu oluyordu sanırım!

Eşhedü enla ilahe illallah ve eşhedü enne muhammeden abduhu ve resuluhu.

Olduğu yerde horon çeken bacaklarına inat, hiçbir şeyden habersiz

etrafı seyreden Çınar'ı öne attı. "Arkadaşım kara kuşak sahibi..." dedi panikle. "Üstelik iki tane!" diye belirtti nasıl becerdiyse.

Çınar'ı kıcıyla uyararak devam etmesini tembihledi. Hâlâ silahı görmeyen ve içeriye bakmaktan esas meseleyi kaçıran Çınar ise, "Evet, benim pembe tokalı kemerlerim var..." diye saf saf onayladı. "Bir sürü var, ton ton koleksiyon yaparım."

Kayra, korkuyla nefesini tutmuş halde adamın silahına bakmaktan kendini alamazken, adam gülerek silahını kemerine taktı. Başını saat yönünde çevirerek, "Pembe mi?" dedi şaşkınca. Ve bir adım yana kayarak kapıyı kapattı, kilitlerken kızların bileklerini bırakmıştı!

Acıyan bileğini ovan Kayra adamın kilitlediği kapıya bakıp korkuyla ecel terleri dökmeye başlarken, bunu fark etmeyen Çınar hâlâ kendisiyle ilgileniyordu. "Evet kadınlar nerede?" dedi bozulmuş saçını ve eteğini düzelterek. Kayra'ya baktı. "Kayra neden benim pembe kuşaklarımın konusunu açtın ki şimdi?" Ve adama baktı açıklama isteğiyle. "Ben siyah rengi pek sevmem de."

"Sana mor çok yakışıyor, özellikle de gözüne." diye dişlerini sıkan Kayra, kaşıyla gözüyle arkadaşına adamın silahını anlatmaya çalışıyor, aynı anda da uyararak, "Ayrıca o silah kullanmasını biliyor..." diye söz ediyordu. Çınar kaşlarını çatarak anlamadığını belirtince, devam etmek zorunda kaldı. "Bilmediği yerlere giriyor ve başına bela açan adamlara dünyayı dar ediyor. Üstelik çivilerin üzerinde yürüyebiliyor, aklınızı başınıza alın ve kapıyı açın lütfen..." dedi şifrelice!

Hâlâ içeriyi dikizleyen Çınar onunla ilgilenmeyerek, "Evet, benim boy boy çivi topuklu ayakkabım var." dedi.

"Kapıyı açın lütfen, bizi aşağıda arkadaşlarımız bekliyor." dedi Kayra panikle ilk yalana sarılarak.

İşte bu Çınar'ın dikkatini çekmişti. Sonunda!

"Sevil'ler ne zaman geldi? Hele o Behiye'nin alacağı olsun, bak bana gelmem diyordu. Neden fikir değiştirdiler ki?" dedi hayıflanarak. "Bak ben o kadar çağırdım gelmediler, sen çağırdın geldiler. Ben diyorum bunlar ayrım yapıyor diye ama inanmıyorsun..."

"Kapa çeneni Çınar..."

"Neden? Kapamıyorum, bu işi ben buldum. Onlar geldiyse bile zırnık koklatmam bilesin."

"Hay senin işine de parana da..." dedi Kayra isyanla. Adama dönerek

çaresizce, “Beyefendi kapıyı açın, biz yanlış geldik, gitmeliyiz...” diye sakince yakardı.

“Açmayın beyefendi, madem alıcısınız satmadan şuradan şuraya gitmem...” dediğinde Çınar, Kayra balataları sıyrarak tekme yemiş gibi irkildi. Ve sonunda gerçeğin bir ucunu yakalayarak Kayra’ya baktı. “Kapıyı mı açsınlar.” Sonunda kare jetonu düşmüştü! Bu kız, bu zekâyla nasıl Tıp’ı kazanmıştı hâlâ IQ sorusuydu bu!

Kayra dişlerini sıkarak elini alnına vurdu. Hayır kaşınan parmaklarının tek hedefi vardı, o da bu salağın saçlarını yolmak... Bir insan nasıl bu kadar ahmak (ama moda denilince nasıl bu kadar süper zekâyâ sahip) olabiliyordu?

“Allah’ım!”

“Yine ne dedim ki kızılıyorsun Kayra?”

“Kapa çeneneni.”

Çınar şaşkınca kirpiklerini kırıştırdı.

“Şaka mı bu?” dedi yanlarındaki siyah saçlı adam afallamış ifadeyle kızların salaklığına bakarak.

Şu ana kadar onlardan korkmayan olmamıştı ve bu iki salak, sabrını zorluyordu. Özellikle de sarışın olan.

Yanlarına bir başka adam daha geldiğinde, Kayra bir adım gerileyerek Çınar’ın yanına geçti. Birken iki tane eli silahlı adamın elinde kalarak, iyice kapana sıkışmışlardı ama Çınar hâlâ gerçeğin farkında değildi!

“Abi, Nebi aradı, kızlar geldi mi diye sordu?” dedi kızlara bakan diğer adam.

“Haber vermek lazım, kızları aldım teslimat hazır,” diyerek sözlerini tamamladı kapıyı açan adam. Kızlara alıcı gözle şöyle bir baktı. “Bana bunların işinin ehli olduğunu söylemişlerdi, malları bunlara mı emanet etmişler? Süzme salak bunlar...”

“Biz salak değiliz...” dedi Çınar öne geçerek. Adam tek kaşını kaldırıncı, “Yani azıcık saf olabiliriz, ama salak değiliz... Bu iş için özel yetiştirildik.” diye hayıflandı.

“İşinizi biliyor musunuz yani?” dedi yeni gelen adam tek kaşını kaldırarak. Sınıyordu aklınca, nereden bilsin karşısındaki kızın aklının sallanmadan yerine gelmediğini. “Ne yapmanız gerektiğini anlattılar mı Nebi’ler?”

“Elbette,” diye palavra sıktı Çınar.

“Hayır.” Dedi Kayra korkuyla. “Biz öğrenciyiz abi, çalışmıyoruz, bu-
raya da kazara geldik.”

“Yalan abi, o geceleri çalışıyor. Ben yeni başladım çalışmaya. Valla
hangi işten bahsederseniz, biz gerçekten o işin ehli oluruz. Ona bakma-
yın, tırstı biraz sizin ayı kadar kuvvetli bedenlerinizden... Senelerdir bu
mesleği icra ediyoruz.” diye bol keseden palavra sıktı. Kayra’ya sertçe
bakarken, ortaya bomba koyduğundan habersizdi. “Bizi bu iş için özel
olarak eğittiler dedim ya... Kayra’yı bir sene, beni on yıldır eğitiyorlar!”
Kuşlara atsa yemeyeceği kadar büyük palavralar sıkarken, kendinden
hayli emindi. “Ama, Nebi denen adamın işine henüz başladık...”

Adam bir adımla öne çıkınca, arkadaşının koluna yapışıp onu da ge-
riye çekerek tehlike alanından uzaklaştıran Kayra, “Nebi falan tanımıyoruz
biz.” diye bağırdı. Çınar önce afallasa da sonra şaşkınca yalanladı. Yok,
bu kız diliyle onları kevgire çevirecekti. Makarna süzgecine dönmeden
evvel buradan çıkamayacaklardı! Hâlâ anlamamıştı salak Çınar, bir de
sohbet ediyordu adamlarla. İşin ehliymiş! Hay Allah’ım! Bakışlarını et-
rafta dolaştıran Kayra, bir çıkar yol aradı ama yoktu. Önlerindeki diğer
adam hemen arkalarına, kapının girişine geçmiş, sabırla odaya girmeleri-
ni bekliyordu. Burası balayı süiti gibi bir yer olmalıydı, keza girişi bile çok
büyük duruyordu. Nereye düşmüşlerdi böyle? Bunlar onları koyun gibi
kıtır kıtır kesecekler miydi? Yoksa aklına bile getirmek istemiyordu ama
filmlerde kötü adamlar gibi önce sırayla tecavüz edip, sonra resimlerini
çekerek şantajla, geneleve mi satacaklardı? Allah esirgesin, ilk şıkkı ikin-
cisine yeğlerdi. Salavat getirecek kadar akıllı vardı şükür.

Ve kızlar daha ne olduğunu anlayamadan, odanın içine sertçe çekil-
miş, üstelik gözlerini kırıp açana kadar etrafları siyah giyimli suratsız
adamlarla sarılmıştı. Korkudan kalbi böbreklerinin yanına düşen Kayra,
arkadaşına sokuldu. Kışından ter akarken, “Korkma, ben yanıdayım Çı-
nar.” dedi titreyerek.

Çınar arkasına saklanan arkadaşını geriye ittirerek, “Aman be, ne
korkacağım. Satamazsak satamayız, ölüm yok ya ucunda. Yanlış geldiy-
sek geldik, bu beylerin hanımlardan daha fazla ihtiyacı vardır belki. N’ol-
cak... En fazla evden kovuluruz.” diye hayıflandı.

Kayra arkadaşının saf yüzüne bakıp şehadet getirirken, titreyen se-
siyle, “İşte şimdi b*ku yedik... Jeton yine dört köşe!” diye titrekçe fısılda-
dı. İş mantığa geldiği zaman, şunca yıllık entrika tacını başından çıkarıp

ayaklarının dibine gömüyordu Çınar ve Kayra yine seyrediyordu. Buradan kaçmak için kuracağı bir kurgusu, bir planı, sekiz köşeli sözleri, eşsiz küfürleri bile yoktu. Adamlara şöyle tartan bir baş jestiyle baktı. Birden silkelenerek kendine geldi. Dağ başımı mıydı burası be? Güpegündüz adam kaçıracaktı? Ellerini çaçaron bir ifadeyle beline koyarak, horozlanarak omuzlarını gerdi. Tam konuşacaktı ki, Çınar'ın konuşmasıyla küçük dilini adeta yuttu:

“Hepinize yetecek kadar veremem... Bende o kadar büyük mal yok... Sonuçta sayınızı bilmiyordum, tedarikli gelmedim. Birazınıza verecek kadar var bende...” İçeri göz attı. “Arka odadan daha çıkacak adam var mı?”

Adamlar onlara kaşlarını kaldırıp arsızca bakarken, Çınar burnunu kıvırdı. Kayra nefesiyle katledildi. Yüzlerinde şaşkınlık ifadesi bulan an beton kılıklı adamların, hepsi birden, gözleri parlayarak piç piç gülmeye başladı. Kayra'nın az önceki sert duruşu delinmiş, yerini gevşek bir cesaret almıştı. Adamlar ise av bulmuş sırtlan sürüsü gibiydiler ve biri keçi, diğeri kuzu halde önlerinde duruyordu. Bela makinesi Çınar yanında durdukça, buradan sağ çıkmaları sanırım an itibariyle imkânsız oluyordu.

Bu gerçeği gören tek aklı başında kişi Kayra, korkudan altına edecek gibi kasıldı. Ama aklı bir karış havada olan Çınar, ne teklif ettiğini bilmeden, fütursuzca konuşmasına devam etti:

“Parasını vermeden vermem, ona göre. Hiç kullanılmamış bir mal benimki... Paketini ilk siz açacaksınız... Para peşin, kırmızı meşin... Asla pişman olmayacaksınız.” Kendine en usta satıcıların nail olduğu özgüvenli bir hava vererek, gaza geldi. “Ve ayrıca kimseyi ellemem baştan söyleyeyim. Herkes kendi işini kendisi yaparak, bir parmağını içine sokacak...”

Kayra şimdi bayılacaktı, aklına gelenin başına gelmesinden korkuyordu. Allah'ım! Allah'ım, yer neden yarılmıyor, deprem neden olmuyor, kasırga neden şu anda kopmuyordu.

Siyah ceketli, beton suratlı, uzun boylu, iri yapılı adamlar iyice keyiflenmiş, ağızlarının suyu akararak kızlara tek yutumluk bildiricin gözüyle bakıyordu. Birbirlerine bakıp kaşlarını kıvrarak şu benim, şu senin havasına girmişlerdi bile. Ve bu hallerini gören Kayra, arkadaşının koluna girerek, “Sus ne olursun... Sus.” diye yalvardı. Bir yerleri üç buçuk atmaktan bayılacaktı.

Çınar susmadı ve onun ağzını eliyle kapamak isteyen Kayra, “Lan sus... Ağzına dikiş attığımın salağı sus...” dediğinde yalvararak dürttü.

Ona usulca kafasını yaklaştıran Çınar, “Çok güzel pazarlıyorum değil mi? Kıskanma Kayra, bir dahaki sefere senin vermene izin veririm.” dediğinde, Kayra tokat yemiş gibi irkildi. Çınar varken düşmana gerek yoktu, kendisi düşmanın cinayet silahı gibiydi maşallah. Gözleri altın bulmuş madenci gibi \$ işareti çıkaran adamlara, şöyle bir bakış attı.

Çınar o anda durdu mu, hayır. “Çantamı verin ve sıraya girin...” diye emretti hanım ağa edasında.

“Vermeyin...” dedi Kayra hemen öne atılarak korkuyla. Titriyordu. “Sıraya falan girmeyin... O biraz saf, derdini yanlış anlattı siz kardeşlerimize... Bakın, din kardeşlerim, abilerim, amcalarım, babalarım, biz yanlış geldik. Krem satışı yapıyoruz... O bildiğiniz satışlardan değil...”

“Hayır biz...”

Ağzını lafına tıkadı Çınar’ın. “Sus artık kahrolası sus!”

“Verin efendim, kıskançlığı tuttu bu salağın. Önce ben vereceğim, hepinize yetişmeye çalışırım...” dedi Kayra’ya kızan Çınar onu kıcıyla geriye iterek.

“Allah’ım, sana geliyorum.” dedi Kayra gözlerini kapatıp, dişlerini sıkarak korkuyla. Ve bir felakete daha giriş yapmak için konuşmaya hazırlanan Çınar’ın ağzına elini kapatarak, “Allah rızası için sus. Öküz müsün kızım, sen kremden bahsediyorsun, adamlar şeyinden anlıyor... Canını yiyim sus artık, yoksa b*k yoluna gideceğiz...” dedi.

Çınar, “Ne diyorsun be?” dedi saf saf ve anladığı edepsiz çağrışımla gözleri yuvalarından fırlayacak gibi açıldı. Kayra *sonunda* der gibi onaylayarak başını salladı.

“Oha!” dedi Çınar yüzü kıpkırmızı olmuş halde, ensesine bıçak sokulmuş gibi irkildi.

“Ya, harbiden oha...” dedi Kayra altına edecek gibi titrerken. “Ver şimdi verebiliyorsan, hiç kıskanmam... Önden buyur!”

Birden irkilen Çınar, “Lan...” dedi nereden çıkardığını anlayamadıkları anda eline bir törpü alıp, adamlara tehditle savurarak. “Ben bununla 12 el, 12 ayak deşmiş kadını... Yaklaşanı deşerim. Ben vermeyeceğim, yani ondan vermeyeceğim... Sadece krem... Ben krem pazarlıyordum... Yani kendimi değil... Yani ben o biçim değilim yani...”

“Yeter...” dedi yanlarındaki suratsız adam. “Susturun şu Yani’yi... Ve çantayı açın.”

“Açmayın çantamı, valla henüz sahibini bile göremedi. Daha telli duvaklı gelin olacaktım, açmayın abiler çantamı kurban olayım...”

“Ağzına kuşlar sıça Çınar, sus...”

Kayra dilini yutarak içeri bakarken, yan odaya gidip gelen dört adam kızların etrafını sarınca, kolundan kabaca kavranan Çınar, “Burada mafya toplantısı mı var kardeş?” diye sordu merakla. Kolunu tutan korumaya baktı.

Arkadaşına dirseğiyle geç kalmış bir dürtme yollayan Kayra, “Yani arkadaş çok film izlerde... Bakmayın siz bu patavatsız.” diye geçiştirmeye çalıştı konuyu ve salak gibi sırtıttı.

Tam Çınar ağzını açıyordu ki, “Ağzını açarsan, karga sıçsın Çınar... Hatta kurt, köpek ne varsa sıraya girsın.” diye küfrederek gibi tısladı.

“Ne be...” dedi Çınar azarlanmaya bozularak. “Şurada hayatımızı kurtarıyoruz bi’ sus.” Bakışlarını iri kıyım korumaya çevirdi. “Ya abi, valla kötü bir niyetle sormadım. Yani polisi falan aramam, hatta bu bilgiyi kayıt alıp haber ajanslarına satıp köşeyi de dönmem! Sırf meraktan soruyorum!.. Siz mafya mısınız? Şu televizyondakiler gibi... Siz bildiğin uyuşturucu satıcıları, karı pazarlamacıları, hatta silah tüccarlarına benziyorsunuz, ondan şettim...” Arkadaşını koluyla dürtüp onay istemeyi de ihmal etmedi. “Değil mi Kayra? Aynı Kurtlar vadisi gibi burası...”

Adam dişlerini sıkıp kaşların dans ettirerek, “Yani şimdi onu vurursam, otopsi raporunda aşırı derecede saftirik yazar, değil mi?” diye alay etti arkadaşlarına.

Çınar, “Bence birinci derece silah yazar,” diyerek Kayra’nın arkasına geçti. Sonunda ciddiyeti anlamıştı! Hep sonradan!

Kayra arkasına saklanan kıza dişlerini sıkarak, “Kızım yemin ederim en sevdiğim tişörtüm gibisin, seni toz bezi etmek istiyorum. Bir sus yoksa tokadı patlatacağım ağzına, beynin yerine gelecek.”

“Kayra bunlar ciddi,”

“Yok, espri olsun diye ölüyorum korkudan,”

“Bu adamlar bize ne yapacak?”

“Susmazsan ayarsız diline sıkacaklar...” diye tısladı. “Kapa o lanet çeneni...”

“Ne kızılıyorsun, sustum... Benim halim memleketin hali, içim dışım karışık ne bağılıyorsun.” dedi Çınar ağlamaklı halde.

Kapı açıldı usulca, herkes o yöne baktı. Onlar bakınca, kızlarda baktı korkuyla. Karşılarında beliren ve bunların başı olduğunu belli olan yaşlı adam, tek kaşını kaldırarak yanlarına yanaştı.

“Ben demiştim arka odadan daha birileri çıkar diye, mahalle düğününe benziyor. Her oda da insan saklı.”

Bu ne ses lan! Bir uyutmadınız,” diye şikâyet etti yaşlı adam, tüm adamları ceketlerini saygıyla ilikleyerek bir adım geriledi. Huysuz adam odanın ortasında durdu.

“Abi sen bunların başı mısın?” dedi Çınar merakla.

“Ne oldu, bir maruzatın mı var?” dedi merakla kıza bakan adam.

“Yo abi, ne maruzatları olacak,” dedi iri kıyım bir adamı onlara tercüman olarak.

“Kendi adına konuş, benim ona söyleyeceklerim var.” Başını dikleştirdi. “Senin bu adamların bizi şey sandı...”

Onu tınlamayan mafya başı, “Geç kaldınız.” Diye hesap sordu.

“Ya ben Kayra’yı bekledim, metroyu boş ver tut bir taksi, patron öder parasını dedim ama nerede. Yoksa yarım saattir aşağıdaydım.” dedi lafa bodoslama dalarak.

“Lan bir sus...” dedi Kayra artık dayanamayıp isyan ederek. Çınar’ı kıcıyla sertçe dürttü. Bakışlarını kara giyimli adama çevirdi. “Bakın, sanırım bir yanlış anlaşılma oldu. Biz yanlış geldik, sizin beklediğiniz kişiler...”

“Sessiz olun! Henry nerede? Niye uğramadı buraya?” diye sordu lafını yarıda keserek kızların.

“Abi işim düşmedikçe kendime bile uğramaya üşenirim ben, Henry kim?” dedi Çınar merakla.

Onlara kapıyı açan adam öne çıktı gözdağı vererek. Bu kara giyimli yaşlı adamın yanında el pençe divan olduğuna göre, bu zat-ı muhterem korkulacak birisi diye düşündü Kayra ve ona göre ses tonunu ayarladı. “Ben de onu anlatıyorum Beyefendi.” diye açıkladı.

“Evet,” diye onayladı Çınar, “Biz Herry, Meryy hatta Lery diye birisini tanımıyoruz.”

“Abi bu kızlar bizim, üç büyük ortağın adını böyle ulu orta söylemesi gerektiğini bilmiyor mu?” Silahını çıkardı, “Besmele çekin lan,” dedi kızgınca.

“Ha...” dedi Kayra ağzına ıslak banyo terliğiyle vurulmuşçasına. Üç büyük ortak mı? Şans diye bir şey olsaydı, zaten ona milli piyango çıkar, Çınar’da onu çamaşır makinasında yıkardı. Eğer talih ondan yana olsaydı, anasını sattığı Hatay’ında, gide gide Çınar gibi bela paratonerinin okuluna gitmez, başını sürekli belaya salmazdı. Üstelik bu yarım akıllı kız da onun kankası, kardeşi olarak başına top gibi düşmezdi.

“Henry malı size mi teslim etti?”

“Ne Hery’si arkadaş? Biz buraya arkadaşımın bulduğu pazarlama işi için...”

“Sizin yaşlarınızın daha ufak olduğunu söylemişti Mery Hanım.” dedi kaşlarını çatan yaşlı adam.

Diğer bir adam, “Hanımefendiyi cidden tanıyor musunuz? Biz hâlâ göremedik onu.” diye sordu.

Çınar şapşala bağlayarak, “Ama adı Mery’miymiş? Ben onun adının Müberra olduğunu sanıyordum. Sanırım yanlış duydum, ya da beni kekeleydi.” diye belirtti.

Kayra onu kıcıyla dürtse bile geç kalmıştı.

“Seni aramadı mı az önce?” diye sordu siyah giyinen adam Çınar’a.

“Evet, malı o verdi ve odanın numarasını söyledi bana ama ben...”

“Tamam, kes...” dedi adam artık alacağı cevabı alarak, daha fazla dinlemeye gerek yoktu. Yanındaki adama işaret vererek, “Biz çıkıyoruz, gözlerinizi dört açın.” diye emretti, bir şeyler tembihledi. Hiç ikaz vermeden uzandı ve kızın elindeki çantayı aldı. “Biraz daha geç gelseydiniz, çantayla kaçtığınızı düşünecektik.”

“Ya... niye kaçalım çantayla... Ne işimize yarar...” dedi Kayra korkuyla.

Çınar, “Aslında aklımdan geçirmediğim değil valla ama uymadım o gözü kör olasıca şeytana. Valla amcacığım, vicdanım rahat değildi, ondan sadece ucundan kullandım. Hırsız değilim, tövbeler olsun, göz hakkı.” deyiverdi.

“Ne?” dedi çantaya bakmakta olan yaşlı adam birden sertçe bağırarak. Olduğu yerde vurulmuş gibi doğrulmuştu Çınar. Şimdi adamın gözlerindeki ateşle iki kızı da yakacaktı.

“Nasıl kullanırsın numuneyi lan sen?”

“Ya ne olacak... Azıcık ucundan, hem de tester’den kullandım. Valla, gıdım gıdım aldım. Dinimizde bile var, göz hakkı dedik ya.”

Siyah giyimli koruma yaşı adamın yanına gelerek, “Abi bunlar kafayı bulmuşlar... Bende neden böyle tuhaf konuşuyorlar diyordum. Belki ki malı çekmişler, kafaları dumanlı. Ne yapacağız?” diye sorduğunda, dişlerini sıkarak yaşı adam biraz düşündü. “Habersiz ürünü kullanmışlar. Deneklerden evvel bunlar kullandı madem, etkilerini gözlemlemek için yanımıza alalım...” Gözlerini kısarak bir şeyler daha düşündü. Elini şakağında dolaştırarak, “Lanet olsun... Çantayı açmışlar...” diye adamlarına bakıp küfretti. Ve hepsine bağırarak direktif verip, emirler yağdırdı. Kızların etrafı birden ayak sesleri ve koşuşturmayla kaynamaya başlamıştı. Kayra nefes nefese aklını çalıştırmaya zorladı kendini. Birden Çınar’ı yanına çekerek kızın elindeki törpüyü kaptığı gibi adamlara doğrulttu. “Bastığınız toprağı altınızdan çeker üstünüze kefen diye örterim bize dokunursanız. Yaklaşmayın!” diye cırladı. Bu cesur ama çaresiz kıza herkes şaşkınca baktı. Kayra ise bir yolunu bulup telefonlarını kullanarak yardım istemeyi düşünürken, geriye doğru yavaşça Çınar’ı itti. Adamlar telefonlarını hâlâ almamıştı öyle ya ama telefonunun bozulduğu aklına gelmemişti.

Yaşı adamın koruması olan ve onlara kapıyı açan serseriye işaret verdi, adam sıkıntılı bir halde çantayı yere koydu ve açtı. Yaşı adam gördükleriyle şoka girerek, “Bunlar ne lan?” diye öfkeyle kükredi.

Başını adama uzatan Çınar, “Hiç eksik yok... Valla. Hırsız değilim ben, hepsini azıcık parmakladım...” diye güvence verdi.

Siyah giyimli adam birden ayaklanarak, “Benimle dalga mı geçiyorsun sen?” diye kükredi.

Yerinde korkuyla sıçrayan Çınar, “Yok valla, azıcık parmakladım dedim ya. Hırsız değilim. Kayra belki biraz evde kıyafetlerimizi ve makyaj takımlarımızı aşırır ama ben asla yapmam... Külliye yalan, iftira atar bunu söyleyen.” Burnunu havaya dikerek, yalanlardan tren yaptı.

Adam dişlerini sıkarak öne atıldığında, yanındaki adam, “Abi, dedim sana kızlar kafayı bulmuş. Sıkalım kafalarına gitsin...” diye uyardı patronunu.

“Sıkmayın...” dedi Kayra panikle. Ağladı ağlayacaktı ama korkularını onlara göstermemek için azimli bir çaba içindeydi.

“Benim yüzüm bozulur, ölümüm kötü olur.”

Çınar dehşetle arkadaşına baktı, ama o cidden bu korkuyla ağlıyordu.

Siyah giyimli isimsiz yaşı adam krem kutusuna bakarak, “Henry

akıllı iş yapmış. Bu kutularla dikkat çekmesi imkânsız.” dedi, sonra gülümseyerek, “Bir de iki denek bulup göndermesi ise, şahane bir fikir. Hiç dikkat çekmeyeceğiz... Alın bunları da yanımıza, gözlemleyelim.” dedi keyifle.

Çınar Kayra’yı korurken (!) yanlarına genç korumalardan biri geldi. Yaşlı adamın kulağına eğilip bir şeyler söyledi. “O gelmiş efendim,” dediğini yarım yamalak duydu Kayra. Patron olan genç korumasının anlattıklarını kafasını sallayarak dinledi. Sonra kızlara bakarak gözlerini kıstı ve başıyla arkalarında duran adamına işaret verdi. Bunlar Çinliler gibi kafa sallayıp; gözleriyle konuşmayı icat ederken, iki kız şaşkınca ‘*acaba biz de duyabilir miyiz*’ diye irice açtıkları gözleriyle onları takip ediyordu.

Sonunda adamlar icatlarını yarıda kesip, kelimelerini sese dökmeye karar vermiş olmalı ki, şimdi de hepsi birbirine bakıp, “Tamam...” diyordu.

Neye tamamdı arkadaş?

Tüm bu sessiz sinemayı yakinen izleyen Kayra, tedirgin bir şekilde adamlara bakarken, ensesinin ürperdiğini ve tehlike sinyalleri veren karnın kaslarının titreştiğini hissetti. Fakat daha ağzını açıp çığlık atmadan, arkasında biten adamlar ağızlarını kapayarak ayaklarını yerden kesmişti.

Kayra dehşet bir korkuyla bakışlarını Çınar’a çevirdiğinde, onun da kendi kaderini paylaştığını gördü. Çınar ve Kayra değersiz bir çöp poşeti gibi omuzlara atılmış, susmaları için uyarı mahiyetinde popolarına şaplak basılmıştı. İçerideki geniş yatak odasına tıklılırken, yanlarındaki ulu adamlar ne ellerini ağızlarından çekiyor ne bedenlerine sardıkları kollarındaki dehşet kuvveti gevşetiyorlardı. Üstelik tepelerinde bekleyen katil çakması itler yetmezmiş gibi, bir de başlarına bir adam dikilmiş, buz gibi gözleriyle kızlara bakıp, işaret parmağını dudaklarına sürterek susmalarını tembihlemişti. Ve arkasından çıkardığı silahını tehditle göstererek uyarmayı da ihmal etmedi. Kapı tıkladı ve ardından açıldığını belli eden o yumuşak ses duyuldu.

O anda sesler kesildi. Biri gelmişti odaya, herkes bu yüzden bu kadar tedirgindi. Kapı kapalıydı ama yanlarındaki korumalar, tedbirli olmak adına ellerindeki telsizlerle içeriği dinliyorlardı ve içeriden çıt çıkmıyordu. Gelen her kimse, önemli biri olmalıydı ki, onca adam ondan çıkacak ilk sözü bekliyordu. Boğuk ve çekinik bir ses belirdi önce telsizde. “Geldi, tetikte olun.” diye uyardı. Çınar ve Kayra aynı anda dikkat kesilmiş,

gözlerini pörtleterek, sanki telsizdeki o kişiyi görecekmış gibi adamın elindeki alete odaklanmışlardı. Tıpkı tepelerindeki adamlar gibi.

“Hazır mı?” dedi tok, seksi, katı, garip derecede etkileyici olan ama aynı anda tedirgin edici derecede soğuk çıkan bir ses.

Soğuk soğuk terleyen Çınar gözlerini kıstı. “Burası yeni mekânınız mı?” diye soran adamın sesinin bir yerden tanıdık olduğunu düşünmeye başladı ama ne yaparsa yapsın bir türlü sesi nereden hatırladığını çıkaramadı. Ve adam tekrar konuştuğunda, gözleri yuvalarından çıkacak gibi irildi. Bu oydu. Hayallerindeki adamın sesine benzeyen sesiyle afillarken bile, aklıselim bir halde ağzından çıkacak kelimelere odaklanmıştı.

“İstediklerim hazır mı?” diye sordu adam.

“Henüz değil... Bunun için uğraşıyoruz...” dedi yaşlı adam çekinik ve otoriter bir tonda. Boğazını temizlemişti. Bocalamış mıydı? Sesinden bunu hissetmişti.

“Size zaman vermedim... Beni anlamadınız sanırım...” dedi kendinden emin olan erkeğin sesi. Bu adam kimdi, sesi ne kadar da hayallerindeki adama benzemekteydi. Keşke yüzünü görebilseydi, yardım dilenebilirdi.

“Ama istediğiniz şey öyle hemen olacak cinsten değil... Bizden adalede bir adamı değil, tepedekilerden birinin izini istiyorsun...” dedi az evvel başları olduğunu anladıkları yaşlı adam.

“Yapamayacaksan, oyalama beni.” dedi tok sesli cesur adam.

“Zamana ihtiyacım var.” dedi yaşlı adam çekinerek.

“Vay be!” dedi içinden Kayra. Bu moruğu dize getiren, bu penguenleri susturan biri vardı.

“Zaman bitti...” dedi tok ve kulağa seksi gelen o ters ses. Kayra bu sesin sahibini aklında tamamlamaya çalıştı. Keskin bakışlı, uzun boylu, iri yarı ve herkesin ondan çekineceği kadar ürkütesi bir adam olduğuna karar verdi.

“Bana zaman verecektin...” dedi yaşlı adam inatla.

“Sana zaman verdim. Son şansındı...” diyen adamın sesini kesti o garip sesli çekici adam ve ayak sesleri duyuldu. Sonra birden durup adamlara dönmüş gibi, “Kızları bırak!” diye emretti.

Kayra ve Çınar irkilerek birbirine baktı. *Kızlar?* Yani onlardan mı bahsediyordu?

“Ne kızı?” diye itiraz etti yaşlı adamın soğuk sesi.

Diğer adam derin bir nefes almış olmalıydı. “Kızları bırak Sıçan Necati... Beni zorlama... Sana on dakika veriyorum, bırakmazsan polise haber veririm... Ve kızları mümkün mertebe canlı bırak, kıllarına zarar verirsen, geriye sadece kılların kalır.”

Yaşlı adam ona inanmayan bir kahkaha attı. “Polislere selam söylerken, adını vermeyi de ihmal etme...”

Kayra gözlerini irileştirdi. Çınar derin bir nefes aldı. Bu yaşlı herif polisten bile korkmuyor muydu?

Üstelik onları koruyan bu adam kimdi ve onların ellerinde olduğunu da nereden biliyordu? Ve sesler kesildi. Arkasından kapı kapanma sesi gerçekleştiğinde, yaşlı adamın küfreden sesi, içerideki adamların koşuşturan ayak seslerine karıştı.

“Şahin burada, o Hayalet’i görmüştür.” diyorlardı. Şahin lakaplı biri miydi az evvelki adam? Hayalet miydi? Peki, Hayalet kimdi? Neden herkes ondan çekiniyordu?

Kayra ve Çınar ne olduğunu anlayamadan, kapıları açıldı ve içeriye giren yaşlı adam kudurmuş köpek gibi etrafa kükreyip, sağa sola tekme yağdırmaya başladı. Tüm adamları korkuyla el pençe-divan durmaya başladı. Yaşlı adam edepsizce küfrederek elini saçlarına daldırıp, sıkıntıyla garip bir çığlık attı.

“Hayalet şehre gelmiş, bana neden söylemediniz lan?”

“Abi, adı üstünde Hayalet. Adam karabatak gibi ne gören var ne de izini süren. Birden çıkıp, hayalet gibi kayboluyor ortadan...”

“Kaçak komiser görmüş ki Hayalet’i bizi tehdit ediyor. Üstelik buraya elini kolunu sallayarak geldi. Siz de mal mal baktınız...” dedi öfkeyle ve kükrecesine sordu. “Birisi peşinden gitti mi bari, bunu akıl edebildiniz mi?”

Bunu akıl edemeyen adamlar bir adım gerileyerek başını yere eğdi.

“Abi komiserle ne işimiz var, bizim derdimiz şu anda Hayalet denen pislikle. Başımızı o yakacak bu kaçak polis değil...”

“Bu kaçak dediğin adam kocaman bir suç örgütünün görgü tanığı ve elini kolunu sallayarak buraya gelip bana hesap soruyor... İplerimi yakalarken siz ne b*k yiyordunuz lan. Siz salaklar ise onun buraya nasıl geldiğini bilmiyorsunuz.”

“Şahin ve o garip komiser izimizi bulduysa, Hayalet’in gelmesi uzun sürmez.”

“Abi arabalar hazır... Çıkabiliriz...” dedi arkalarından gelen ses.

Yaşlı adam başıyla kızları odadan çıkarmalarını buyururken, “Siz gidin, biz arkanızdan geliyoruz.” dedi.

Şahin kimdi? Salak komiser, Hayalet, Gölge, kötü adam mıydı? Poliste mi bu işin içindeydi? Allah’ın cezası Çınar yüzünden nasıl bir pislığe batmışlardı? Dahası bu adamlar onları nereye götürecekti? Ya öldürürlerse? Sağ bırakmayacakları bir gerçektir. Yüzlerini görmüşlerdi.

Kolundan çekiştiren adam, canını yakınca inleyen Çınar’ın sesiyle irkildi Kayra.

“Lan, seni at götü suratlı herif... Dikkat etsene, taşıdığın küfe değil insan...”

Adam ona inat ederek yanındaki arkadaşına bakıp, “Bence onun ağzını da bağlamalıydık abi, bu da cırcır olmuş göt gibi susmuyor...” dediğinde, Çınar’ı çekiştirmeye ve kızın acılar içinde küfredip saçmalamasına sebep oldu.

Buna katlanamayan Kayra, kendi canı acıyormuş gibi cırlayarak, “Seni embesil sürüsünün başı... Bırak lan kızı...” diye küfretti.

Masumiyetin bu kadar tehlikeli bir silah olabileceğini kim bilebilirdi ki? İsyan edene kadar, Kayra da bilemedi. Üzerine çullanan adamlar sayesinde derdest edilmişler ve elleri bağlanarak asansöre doğru çekiştirilmeye başlanmışlardı. Korkuyla sulanan gözlerini arkadaşına çevirdiğinde, onu siyah giysili bir adamın kollarına zevkle hapsedtiğini gördü, dehşetle irkildi. Kaçacak delik arandı. Şurada bir yer yerde yangın merdiveni olsa ne iyi olurdu, malum onu sigara içmek için yirmi dört saat açık tutan tek millettik, belki açık bırakmıştır bir tiryaki de kaçacak yeri olurdu.

İçinde kabaran isyanla delirdi. Elleri bağlı olsa bile ayaklarını devreye sokup, ilk tekmeyi Çınar’ı tutmaya çalışan adamın hayâlarına savurdu. Ayağındaki acıyla adamdan önce kendisi inleyerek iki dizinin üzerine asansörün önüne yıkılmış, ağzından köpükler çıkararak inliyordu.

“Hayvan...” diye bağırdığında Kayra, karşılığında aldığı kocaman bir aferin değil, kürekle vurulmuşçasına yüzüne savrulan Osmanlı tokadı olmuştu.

“Ulan gücünüz yetiyorsa bana gelin. Cinsiyetin sınıfı yok diye boşa dememişler, delikanlı kadına kaşar gibi adamlar düştü. Ulan hepiniz sayısal olsanız ne olur, daha gözümdeki karakterinizi toplayamıyorsunuz. Bırakın lan kızı...” diye bağırdı Çınar. Kayra’nın acılı hali onun çenesinin

lastiğini koparmıştı. Sanki kendisi rehine değildi, bir tek Kayra'yı bırak-sınlar istiyordu. Kalbi yerinden çıkacak gibi gümbürderken, ağlamaya, aynı anda etkisiz tehditlerini yağdırmaya devam ettiği için içlerinden bi-risi onun ağzını bağlamıştı.

Onun susturulduğunu gören Kayra, derin bir soluk aldı. "Lanet piç! Beni salon kadını çizgimden çıkarma..." dedi adamın yüzüne kanlı tükü-rüklerini savurup, dudağının kenarındaki kanı diliyle tadarak. "Bir daha ona dokunursan, senin hayâlarını eline verir, gereksiz ucuyla da ip atla-rım... Dokunduğun parmaklarına Tefal ütüyü çift şeritli yol çizerim... Seni belediyenin gözünden kaçmış gecekondu harabesi. Seni kaçak üre-timinin defolu ürünü ilan eder, gerilla kostümü giydirerek şanlı Türk or-dusunun içine atıp, harmandalı oynattıktan sonra, C4'dü kışına yerleştiri-p, 19 Mayıs gösterisinde kullanırım."

Kızın bunca lafına rağmen adam geçirdi. "Şiştim lan, ne çene!" diye küfretti.

Kayra buna öfkelenince yapacağı en büyük hatalı lafları adama savu-rarak, "Seni patlak prezervatifin çocuğu..." diye başlayan küfrüne, yerin-den kalkan adamla irkilerek devam etti ama susmadı. "Kendini Bruc Lee sanan dublör bozması. Seni totem için yapılmış barış meşalesine bağlar, Hindistan'daki Ganj Nehrinden ıslatıp, 70 milyon İspanyol'un 'Olaaa' diye bağırduğu açlık kampına hamburger kıyafetiyle sokarım..." dediğin-de, elini yumruk yapan adam öfkeyle tekmesini karnına geçirdi.

Kayra ağzında donan laflarıyla burnundan dışarı son nefesini salar gibi pufladı. Nefes almak nasıl bir şeydi, dahası öyle bir eylem var mıy-dı, unutmuştu. Soluksuz kalarak iki dizinin üzerine yere sertçe çökerken, beynine hücum eden basınçla bir an kafasının fazla şişmiş balon gibi pat-layacağını düşündü. Ve öksürerek nefes almaya başladığında, yanındaki adam saçlarına elini dolayıp başını geriye çevirdi.

Yerden kalkan acılı mafya boğuk sesiyle tıslayarak Çınar'a uzandı. Kollarına alıp göğsünü zalimce sıkarak, bedenini kendine yasladı ve kol-larında çırpınıp debelenen kızı, Kayra'nın gözlerinin içine bakarak ahlak-sızca okşamaya başladı. Gözyaşları içinde ağlayarak debelenen Çınar'ın yanağını yalayarak ağlamasına sebep olurken, "Bir daha sakın ağzını açma sürtük... onu gözlerinin önünde s*kerim... Sonrada üstüne seni eklerim..." diye tehdit savurdu. Gözlerini sımsıkı kapamış olan Çınar, son anda bir hamle yaptı. Arkasındaki adama dirseğini gömüp geriye it-tirince, adam bu sefer saçlarına asıldı.

Kollarından doğrultulan Kayra, gözyaşları içinde nefes almaya çalışırken, dişlerini sıkarak adamın yüzüne tükürdü. “Uzak dur ondan. Fazla çalışan organını oraya buraya sokmaya kalkarsan, elinde kalır.” diye kısık ve acıyla kesilen sesiyle bağırmaaya devam etti. Bu sefer daha fazla öfkelenen adam, elinin tersini yanağına savurduğunda, yüzünde oluşan yanmayla Kayra’nın başı yana savruldu.

“Eşeğe gerdan kır demişler, dönüp osurmuş. Sus dedik, beynimizi s*ktin.” dedi öfkeyle.

Kayra kendine gelmeye çalışırken öne atılan Çınar, ağlayarak kollarında çırpınıyor ama hem ağzı hem elleri bağlı olduğu için boğukça haykırmaktan ileri gidemiyordu. Kalbi yerinden çıkacak gibi gümbürderken, Çınar ağlamaya, Kayra etkisiz tehditlerini yağdırmaya devam etti ve içlerinden bir adam isyan ederek bu sese, onu saçlarından çekiştirerek susturdu.

Sonunda biraz olsun durulan Kayra, asansöre binerken, “Bizi nereye götürüyorsunuz?” diye sordu tedirgin sesiyle.

“Merak etme, fazla uzağa değil. Foseptik çukuruna gömüp geleceğiz... Ağzının aktığı yere...” dedi yanlarına gelen yaşlı adama bakarak. Mafya babası adamlarına sert sert bakarak, ne oluyor burada bakışı attı. Herkes korkuyla bir adım geriledi. Az evvelki beceriksizlikleri kızların kapanan ağzının içinde saklı kalmıştı. Adamlardan sadece 3 tanesi geniş asansöre geçti ve kapıyı kapattı.

Bu adamın yanında süt dökmüş kediye döndüklerini gözlemleyince içi cesaretle doldu Kayra’nın, az biraz kendini toparlayınca, hemen lafa atıldı. “Bakın bizi yanlış anladınız, biz sadece krem pazarlamaya gelmiştik ve sizin beklediğiniz kişiler değiliz...”

“Büyük patronları gördün mü hiç?” dedi yaşlı adam sanki onu dinlemiyormuşçasına sorarak.

“Hayır, patron falan görmedim keza buraya arkadaşımın gazeteden bulduğu iş için gelmiştik ama oda numarasını unuttuk...”

Adam alayla tek kaşını kaldırdı. “Sizde ya şundadır ya bunda mı yaptınız!”

“Ona benzer bir şey.” diye itiraf etti Kayra. “Şimdi bizi salarsanız, inan bu olanları unuturuz! Polise gitmeyiz.” İşte bu kocaman bir yalandı! Zaten bu yalana; ekmek attığı kuşlar bile inanmazdı.

“Şimdi sizi salarsak kullandığınız ilacın ilk etkisini nasıl görürüz!”

dedi adam tek kaşını kaldırıp, sesini alayla yayarak. Piç bir bakışla bedenini süzdü. Sonra da ağzı kurumuş halde dudaklarını yalayarak, “Ne gibi etkileri var, kendi gözlerimle görmeyi isterim.”

Şu anda aklından geçen planlar Türk sinemasının ünlü tecavüzcüsü Coşkun’un aklından bile geçmemişti kesin. Tüm hücreleri gözle görülür bir şekilde donarken, parçalanmış buz gibi etkisiz kaldı. O ana kadar onunla ciddi anlamda konuştuğunu sanmıştı, aslında adamın onunla dalga geçtiğini çok sonra anladı ve kendine küfürler yağdırdı. Kollarından çekiştirip duran adamı geriye doğru itirmeye çalışırken, haykırarak, “Lanet olsun! Bir yanlış anlaşılma oldu. Aradığınız kişi Herry falan, her neyse işte arayın ona sorun, beklediğiniz kızlar biz değiliz.” diye derdini acı içinde anlattı.

“Aradık zaten, açmıyor...”

“O zaman iletişim kuracağınız başkasını arayın, durumu izah etsinler.” dediğinde, asansörün kapısı açıldı ve kolundan çekiştirilerek dışarı çıkarıldı. Bakışlarını etrafta dolaştırdığında, buranın otopark olduğunu gördü. Kolundan tutan adama direnerek gitmeyi reddedince, adam sertçe koluna asılıp sürükleyerek ilerletmeye başladı. Yanlarındaki yaşlı adam, itlerine kafasıyla işaret verdi. O anda bir araç yaklaştı yanlarına. Siyah araç herkesi tetikte durmaya sevk ederek, dikkatleri üstüne çekti. Ve araç durduğunda, korumalardan birisi hareketlendi. Kapılarını açarken, Kayra yutkundü. Çınar ağzı sussa kıcıyla konuşmaya devam etti.

Kayra ağlamaya başladı. Bu adamlar onları öldürmeden, hayatta bırakmayacaktı, gerçeği kavradı ama biraz, geç kalmıştı! Araçtan sarışın, uzun boylu iki kız çıktı. Siyah giyimli adamlar, elleri ve ağızları bağlı olan, aynı kaderi paylaştıkları kızları ittirdi. Korkudan titreyen kızları yanlarına yaklaştırmaya, yaşlı patron gözlerini kızlara dikti.

Yanlarındaki korumalar hareketlendi. “Ne oluyor Bilal, kim bu kızlar?” dedi adını hâlâ bilmediği mafya tipli yaşlı adam.

“Abi, bizim mallarla kaçarken yakalamış Nusret bu salakları, ben de zaman kaybetmeden tutup buraya getirdim.” dediğinde yaşlı adam gözlerini kıstı. Yüzlerindeki makyajları ağlamaktan akan kızlara baktı. Korumaya işaret verdi kısa boylu kızın ağzını açması için. Yabancı olduğunu anladığı kız hıçkırarak, korkuyla gerçeği açıklamaya çabaladı ama yaşlı adam onu dinlemeye tenezzül etmeden, elini sıkıntıyla çenesinde dolaştırdı. Sonra bakışlarını Kayra’ya çevirdi. Kaşlarını kaldırarak bu sefer ciddiyetle sordu.

“Siz ciddi kremleri mi satıyorsunuz?” diye sordu şaşkınlıkla.

“Size saatlerdir ne anlatıyorum...” dedi Kayra derin bir nefes alarak. “Bırakın bizi gidelim, sizin işinize yaramayız. Biz seyyar satıcıyız.” Hâlâ ağzı bağlı olan Çınar olumlu anlamda başını salladı.

Yanındaki adam kaşlarını kaldırdığında, patronu ona kafa göz dalacak gibi baktı. Koruma korkuyla, “Abi valla kızların kafayı bulduğunu sanmıştım, ne bileyim ben süzme salak olduklarını.” diye dert yandı.

Yaşlı adam kısacık bir an düşündü ve eliyle kısa boylu adamını çağırdı. Kulağına bir şeyler fısıldadı. Sonra kızları orada bırakarak, diğer kızların yanına yöneldi. Kayra derin bir nefes alırken, hemen dibinde diğer adamları belirdi. Yaşlı adam mallarını iç ederek kırıba kırılmaya kalktı. Salak kızlara baktı. Uzun boylu sarışın kızın çenesini kabaca kavrayarak, “Taşıyıcı sen misin?” diye tısladı.

Kız korkuyla titreyerek, “E-eyet...” dediğinde, yaşlı adam geriye çekildi, usulca ceketini düzeltti ve başka da soru sormadı. Sadece yanındaki adama bakıp, “Bitir işlerini...” diyerek aracına yöneldi. Acıyla olduğu yerde sarsılan Kayra yutkunurken, koruma patronuna “Diğer kızları ne yapayım efendim?” diye sordu.

Yaşlı adam kısacık bir an Kayra’ya baktı ve gülümsedi. Rahatlayan Kayra gözlerini kapatıp derin bir nefes alırken “Sal gitsin koçum...” dediğinde koruma şaşkınca durakladı.

Kayra sevinçle inledi ve yüreğinden vurulmuş bildircin gibi tepe üstü sertçe yere çakıldı. “Sonrada gitsin polise, fişletsin bizi! Salak mısın lan sen? Temizle gitsin, arkanızda delil bırakmayın...”

Patron aracına binerken korumalar hareketlendi. Ufak bir unutkanlığın sebep olduğu şeyin bu kadar kötü olması hayret vericiydi. Bir sorun bu kadar kısa sürede tam bir trajediye nasıl dönüşebilir? Tek bir kurşun isabet ettiğinde başa... Soluklar tükenirdi. Saniyeler. Nefes alınamayan birkaç saniye... ve beyin hemen fonksiyonunu kaybetmeye başlardı. Mücadele etmek için zaman olmazdı. Hatta paniğe kapılmak için bile... Ve sonunda kim vurduya giderlerdi.

“Heyyy...” diye bağırdı Kayra korkuyla. “Sen bizim kılımıza zarar verirken... Baş komiser olan babam da senin musallada münasip yerine zarar verir.”

Bu palavrasına gram aldırmadı siyah Mercedes’e binen yaşlı adam ve kornasına basarak uzaklaştı. Kayra korkuyla yanına gelen siyah giysili adama baktı. Altına şimdi yapmazsa bir daha asla yapmazdı.

“Abi bak, biz polise gitmeyiz!”

“Hani senin baban Baş Komiserdi.”

Kıvranan Kayra, “Ya siz bizi salın, yemin ederim unutturuz olanları. Hem Çınar zaten ağzını açan bir kız değildir... Safın önde gidenidir, sesini bile zar zor duyarsın çok zaman. Kafasına bir kere vururum ben onun, unuttur olanları...”

İri adam alaya boyanmış bir homurtuyla gevrek bir kahkaha atarak şaşırttı kızı. Aldırmadı. Başında dikilen adama kaşıyla emir verdi. Kayra ve Çınar zorla dizleri üzerine yere çöktürülürken, başlarındaki adam bacaklarını hafifçe aralamış, elindeki silahın şarjörünü takıyordu.

İkisi de önce vedalaşır gibi bakıştı, ardından ağlayarak Kelime-i Şahadet getirdi. Silahın namlusu kafalarına yaslandı, gözleri karanlığa kapandı. Tetikteki parmak gerildi, kalp atışlarına karışan zamanın sesi kulaklarında çınladı.

Ve bir şey oldu o anda...

Korkması gerektiği halde, nefesi daraldı Kayra'nın. Derin derin soluyarak, dudaklarını dişledi ve gözlerini garip bir biçimde etrafında dolaştırdı. Yüreği çırpınırken göğüs kafesinde, sanki yüzüne hafif bir meltem vuruyordu. Garipti. Korkusundan arındırıyor ve güçlendiriyordu bu tuhaf his onu. Bu garip tepkiyi Kayra, sadece rüyalarında hissederdi. Şaşkıındı. İkidir bu hissi yaşıyordu, hem de olmadık anda, olmadık zamanda. Ensesinin kökündeki ürpermeyeyle tüm tüyleri havalandı.

“Korkudan” dedi Kayra. Saçmalıyorum.

Son defa Çınar'a baktığında, onun hıçkırarak ağladığını gördü. Gözlerini sıkıca kapatıp yutkunurken, aklına ailesi geldi, sonra hayatı film şeridi gibi gözlerinin önünden geçmeye başladı. Çocukluğu, ilk üniversiteye başlaması, Rüya'nın özlediği huysuz yüzü, Behiye'nin ve Sevil'in azarlayan kaş çatışları ve sürekli ona hayatı sirk gibi yaşatan Çınar'ın masum halleri, hayallerini süsleyen ve hâlâ karşısına çıkamayan hayali erkeği...

Akla zarar düşüncelerini kendine sakladı çünkü son zamanlarda kendini saçma sapan birçok konuda eleştirmesi gerektiğini fark etmeye başlamıştı. Eğer sakinleşmezse, otuz beş yaşına geldiğinde...- yok hatta kırk, *Allah'ım yetmişleri, yüzleri nasip et-* diye duasını araya sıkıştırarak devam etti- otuz yaşına girdiğinde, tüm dünyanın tanıdığı suratsız, aksi, huysuz, biraz da deli, azıcık şeytan ve ağzı bozuk bir spor spikeri olacaktı. Ve hayaline kavuşacaktı.

Ve alnındaki silah kıpırdandığında, aklındaki tüm düşünceleri değışti. Artık dünyalık değil ahretlik düşünüyordu. Yanında çırpınan ve haykıran Çınar'ın isyan eden boğuk sesleri duyulduğunda, gerçeğe döndü. Kayra dua ederken, adam silahın tetiğini kavradı ve sanırım iki kız da bacaklarında bir serinlik hissetti. Eğer o bir rüzgâr değilse, sanırım su koyuvermişlerdi! İki kız da gözlerini sıkıca yumarak, şehadet getirip kılmadıkları namazların pişmanlığını, tutmadıkları oruçlarının hesaplarını, helallik almadıkları arkadaşlarının suçluluğunu yaşayarak, son nefeslerini aldı. Ve daha sıra ailelerini düşünmeye gelmeden, ortalığı tiz, iç kıyan o ses inletti.

Ve hayat o anda, ufacık bir feryada benzeyen tiz seste asılı kaldı!

Kayra öldüğünü ve cehennemin içinde havai fişeklerin patladığını düşünürken, etrafında bir hengâme meydana geldi.

“Yat yere yat...” diye bağıırıyordu birileri.

Lan zaten ölen adam yere yatardı, bunu emretmelerine gerek yoktu ki. Nalları dikince ayakta duracak halleri kalmayacaktı.

“At silahlarını at...”

İyi de silahları yoktu ki! Ha Çınar'ın çenesini saymazlarsa ama o da bağlanmıştı.

Ve etrafta kurşun sesleri, birden fazla adamın bağıışı inliyordu. Kayra gözlerini açmaya korkuyordu. Cehennem ne kadar sesli bir yerdi? Ne çabuk gelmişlerdi ve şeytanlar onları havai fişeklerle karşılıyordu? Canı da yanmıyordu üstelik. Beyni patladığında acı da hissetmemişti. Ve tam gözlerini açmak için kendini zorladığı anda, bir ses duydu.

“Bas geri...”

Kayra yüreği ağzında atarken, ensesinden kavranarak geriye doğru sürüklendi. Daha gözlerini açamamıştı korkusundan üstelik. Ve o anda bir cesaret dua etmeyi bırakıp gözlerini açtı. İlk Çınar takıldı gözlerine. Etrafındaki insanlara, polislere, kurşun yağmurlarına rağmen eğilmiş yere, pis otoparkın zeminini sevgilisini görmüş çılgın aşık gibi şapır şupur öpüyordu. Ve o anda ensesine bir silah namlusu dayanarak kafası kalktı genç kızın, çığlıkları eşliğinde biri “Bırak lan kızı...” diye bağırdı. Ellerini başının üstüne koymuş, gözyaşları içinde ağlayarak kurtulmaya çalışıyordu. Kayra dizleri yırtılarak geriye çekilince, “Bırak...” diye bağırdı ensesinden tutup sürükleyen adama ama yerde çekiştirildiği için kurtulamadı ellerinden.

“Kapa çenenini...” dedi adam onu yangın çıkışına sürüklerken. Artık seslerden uzaklaşmaya başlamışlardı. “Dur artık, bırak...” diye bağırdı ağzı açılan Kayra.

Ve o anda bir şey oldu. Birisi kolundan çekerek aldı onu saçlarından tutan adamın kollarından. Kayra artık kendi iradesi dışında başka bir adamın yanındaydı. Panik halde iri adamın arkasına sakladığında, bu adamın polis olma ihtimalini düşünmüştü ki, adam onun düşünmesine fırsat vermeden cevapladı aklındaki soruları.

“Polis! Bırak silahını!”

Çok şükür bu adam polisti ama...

“Komiser... Buradaki adamları öldürtmeden geri çekilin...” dedi yaşlı adam, yanındaki adamlarıyla silahını komiserle Kayra’ya doğrultmuştu. Kayra şu anda bayılmalıydı. Hatta korkudan kafayı sıyrıp çılgılık çılgılığa ağılamalıydı. Ama neden korkmuyordu! Kayra bakışlarını hemen önündeki güçlü ve gözü pek olan komiserle çevirdi. Adamın yüzünde siyah bir maske vardı. Üstelik arkası dönük olduğundan, gözlerini de görmüyordu ama garip bir biçimde- hem de bu halde- yüzünü görmek için kıvranıyordu. O içindeki garip karışım gerçekleştiğinde, bedeni kasıldı. Bu kokuyu tanıyordu. Genzine yayılan bu erkeksi kokuyu nereden tanıdığını bilmiyordu ama tanıyordu. Ensesi ürperdi. Elleri, bu garip hisleri içine yayan adama dokunmak için karıncalanarak kalktığı anda, tok sesli polis başını hafifçe omzunun üstüne yıktı.

“Git buradan?” diye tısladı. Ancak o anda kendine geldi Kayra. “Kızım salak mısın? Gitsene?”

Kayra tanımadığı adamın ona dişlerini sıkarak emretmesine alınarak ama aynı anda mantığını kullanarak arkasını döndü ve karşılaştığı manzarayla olduğu yerde donup kaldı.

“Hadi, hâlâ neden gitmiyorsun?” dedi polis arkasını göremediğinden.

“Keyfimden... Manzarayı beğendim...” dedi Kayra alnının ortasına dayanan buz gibi namluya şaşı şekilde bakarken.

“Bence sen silahını indir komiser...” dedi Kayra’nın alnına silahı yaslayan adam.

Kayra arkasındaki polisin sessiz bir küfürle kıpırdanmasını hissettiğinde, daha ne yapacağını düşünmeden elinde silah olan adam apansız kızın saçlarına asılıp kendine çekti. Kolunu boğazına sararak bedenini

önüne siper etti. Kayra boğazına yaslanan kollara parmaklarını geçirirken, kalbi artık atmayı çoktan kesmişti.

Komisere gülerek bakan yaşlı adam, “Komiser Gölge...” dedi pis pis sırıtarak. “Tanımayacağımı mı sandın? O maske seni saklayamaz. Boyundan büyük işlere kalkışma... Canın yanar...” diyerek tehdit savurdu. “Kızların ölmesini istemiyorsan, bırak gidelim...”

Vural Komiser etrafına baktı. Dört kızında kafasına silah dayanmış, etraflarını çembere alan polisler sadece bakmaktaydılar.

“Tek bir bakışla kızlar ölür... Bırak gidelim. Adamlarını ger çek...” dedi yılan sesli adam tıslayarak.

Ve polisler aldırmayınca yaşlı adam köşedeki kızlardan birisini işaret ederek, “Samet, koçum sal gitsin...” dedi gülerek, adam buz gibi bir bakışla patronunu onayladı. Hiç gözünü kırpmadan silahını ateşledi. Kollarında beyni patlayan kız ayaklarının dibine yığıldı, diğer kızlar korkuyla çılgılığı bastı. O anda etraf savaş alanına döndü. Yaşlı adam adamlarının korumasında arka kapıya yanaşıp gözden kaybolurken, etrafta göz gözü görmüyordu. O anda Kayra gözyaşlarıyla adamın kollarında çırpınıyor, saçlarına asılan adam kendisini kapıya çekiştiriyordu.

“Bırak kızı...” dedi geriden gelen sesin emir veren tınısı. Ensesinden kavrayan adam durdu ve Kayra daha sesin geldiği yöne bakamadan, adam saçlarından tutarak genç kızı kaldırıp kendisine siper etti.

“Yaklaşmayın vururum...”

“At silahını...” diye tekrarlardı polis olduğu belli olan iri yarı başka bir adam.

“Adamlarına çekilmelerini söyle komiser, yoksa kızın beynini uçururum...” dedi etrafını saran polisler sinirle bakarak korkan mafya.

“Kızı vurursan...” diye bağırdı komiser ona aldırmadan. “Patronun dışarıya çıkamaz, dışarıda burada olduğundan daha fazla adamım var... Ona güvenme, o çoktan enselenmiştir, yoksa bu kadar sakin olmazdım Hem sana garanti veriyorum, canını yakmayacağız.” Ona ültimatom vererek, kaşıyla etrafını gösterdi. “Bak etrafına,” dedi gülümseyerek. Mas kesinden sadece dudaklarının kıvrımlarının kırıştığını görebiliyorlardı. Adam etrafına bakıp okkalı bir küfür savurdu. Polisler kızları kurtarmış, adamları kelepçeleyerek yanlarına sabitliyordu. Silah sesleri susmuştu Nasıl fark edememişlerdi bunu. Kayra şaşkınca komisere baktı, keza etrafına bakacak kadar cesur değildi.

“Kız benimle gelecek... Uzaklaşmazsan vururum Komiser... Beni içeri tıkıp ömürlük hapsederek zaten yakacaksınız.”

“Bunu önceden düşünecektin aslanım, çok geç kaldın.” Koyu, ölüm gibi soğuk olan gözlerini kırpmayan komiser, dişlerini sıktı kısacık. Elindeki silahın kabzasındaki parmaklarını sıklaştırdı.

“Geri bassın adamların...” dedi korkan adam silahı kızın başına biraz daha bastırarak. Yüzündeki maskesini çekiştiren polislere bakan komiser, başıyla geri durmalarını emretti.

“Çekildiler, şimdi sen de kızı bırak...” dediğinde, adam pis pis sırtmaya başladı ve meydan okuyarak, “Buradan çıkmadan bırakacağım tek şey, cesedi olur...” diyerek çıkışa yöneldi.

Kayra komisere baktı yalvararak. Gözlerine bakıldığı zaman dikkat çeken ilk şey, rengi değildi. Zaten gözleri... o koyu koyu bakan buzdan parlak, kardan soğuk gözleri, pek insan gibi bakmıyordu. Öyle dehşet bir etki sunuyordu ki insanın içine, sanki onun gözlerinin içine bakarken, o gözler de göreceği son şey karanlık olacakmış gibi zalim duruyordu. Korkudan titriyordu.

Gördüğü silahlar karşısında adam her ne kadar soğukkanlılığını korusa da kız, her an bayılmak üzere olduğunu saklayamıyordu. Hayatında daha önce hiç silah görmemiş gözleri, dehşet bir korkuyla irilmiş, şoktan titreyen kalbi ise çoktan iflas etmişti.

Daha önce hep televizyondan izlediği aksiyon, gerilim ve dehşet sahnelerini, şu anda canlı yayında izliyordu ve onun yaptığı tek şey, şaşkınca açtığı ellerini arşa kaldırıp, tüm gücüyle dua etmek oluyordu.

“Kendine gel,” dedi karşısında iri komiser buz gibi sesiyle uyararak, kız titremesini durduramadı. Kendine gelmesini nasıl bekliyordu. Etrafları, eli silahlı polis mi yoksa mafyamı olduğunu hâlâ kavrayamadı adamlar tarafından sarılmıştı.

Üstelik ellerinde belki bir Uzi, belki bir Mac-10, belki de bir Intertech ve en az beş kilogram ağırlığındaki, 100 adet 0,22’lik uzun tüfek mermisiyle dolu şarjör takılı silahının kabzasını kavranmış, en az on adam karşındaydı ve gözlerinde hayata dair hiçbir görüntü yoktu. Namluyu ona doğrultuyordu ve onlar bu komiser dedikleri lakabı mı, adı mı olduğu belli olmayan Hayalet’in emrini bekliyordu. Polis olsa üzerinde yazardı. Bunlarda yazı yoktu. Ve bunca şeye rağmen hâlâ kafasında bir silah duruyordu. Hem de tam dolu şarjörüyle.

“Korkma...”

Bu ukala adam ona serinkanlı bir emirle sadece, “Kendine gel. Korkma.” diyordu.

“İstersen kızı vur... Bizden bir kaybın lafı olmaz. Zaten tanımıyorum kızı.” dedi maskeli Komiser.

Kayra dişlerini sıktı. “Senin...” diye başladığı sözlerini tamamlamadan sustu.

Bakışlarından sızan bir şey onu engellemiştir!

Ve maskeli adam kibirle gülümsedi. Komiserin o kendinden emin, küçümseyen gülüşüyle Kayra korkusundan silkelendi. Ona güç veren sadece gözlerinde gördüğü soğukluk ve boşluk muydu, yoksa kibirli dudaklarındaki umut veren kıvrım mıydı? Düşünemedi.

Korkması lazım. Hatta şu anda altına yapması lazımdı ama o anda gözüne bir şey takılınca, tüm gücüne kavuşmuştu bedeni. Çınar kurtarılmış, elleri dudaklarında hıçkırarak ağlarken, onun kurtulması için dua ediyordu. Kayra tepesinde silahla dikilen adamla konuşan cesur komisere baktı tekrar. Bu komiser zihnini açık bir kitap gibi okuyordu.

Kayra gülümsedi. Komiser kaşlarını çattı ve o anda ani aldığı bir kararla -adamın hiç beklemediği bir anda- dirseğinin sert yerini mide boşluğuna geçirirken, aynı anda seri bir şekilde topuğunu da adamın ayakucuna, canının attığı yere vurarak uyunmasını sağladı. Bir an sendeleyerek adamın ellinden kurtulup aşağıya eğildi ve o anda otoparkta tek bir atışın sesi duyuldu. Ya vurulmuştu, az sonra acı duyarak nalları dikecekti, ya da komiser ne yapmak istediğini anlamış, arkasındaki adamı mıhlamıştı! Nefesini tutarak ayaklandığında, arkasındaki adamın yere boş bir çuval gibi serilmesine şahit oldu ve o anda yanına birileri koştu.

Kayra bakışlarını kuyu gözlü, iri komisere çevirdiğinde, iki parmağıyla asker selamı yapan komiser sadece gülümsemiştir. Ve yanına gelen başka komisere emirler vererek, eliyle bir yerleri göstermeye başlamıştı.

Kayra ise hâlâ olayın şokundan çıkamamış halde olduğu yerde taş keserken, birden boynuna dolanan kollarla olduğu yerde korkuyla sıçradı.

“Özür dilerim kuzum, özür dilerim,”

Ona sımsıkı sarılan Çınar ağlıyordu. Kayra da kuzusunu kollarına alırken ağladığının farkında değildi, onun ne suçu vardı. Tüm suç kendindi, çünkü onu, iş buldum dediğinde bu işten caydırmamıştı.

4. BÖLÜM

Hiç kimse bilemez birinin gerçek hikayesini. Her ağlayanı güçsüz samasın kimse, tıpkı her gülenin mutlu olmadığını bilemediğimiz bu şehirde, acının tek kişilik olmadığını bilmediğimiz gibi.

Müjde Aklanoğlu

O; olayın üzerinden geçen dehşet zamanlar ikisi içinde unutulmamacak bir tecrübe olmuştu.

Çınar ve Kayra dehşet bir günün ardından geçirdikleri bu facia olayı bir de garip bir şekilde karakolda sorguya çekilerek tamamlamışlardı. Eline doyasını alan komiserler, ya da kolluk güçleri, kollarını göğsünün altında bağlayıp ona gözdağı vermeye kalkıyor, bilmediği konular hakkında sorular soruyordu. Bir odanın içinde saatler saatleri kovaladı.

İnsana durmadan kaç dakika, “Konuş, anlat!” diye sorarlardı ve ilk defa konuşmaktan yorulan Çınar dakikada kaç defa, “Valla ben suçsuzum.” derdi. Tek tek sorguya alındılar olmadı, çapraz sorguya alındılar ve en sonunda birlikte sorguya alındılar.

Artık uykusuzluktan başları ağrıyor, kulakları korkudan uğulduyor ve solukları yorgun çıkıyordu. Bir beladan, musibetten annelerinin duası, Türk polisinin dirayeti, birazcık da zekâyla kurtulmayı başarmışlardı ama asıl film ondan sonra başlamıştı. Bu filmin sonunda suçsuz yere hapis yatıp “Pardon.” denilebilirdi.

Hayatlarında ilk defa sorgu odası gören kızlar korkak bir şaşkınlıkla karşılarındaki dev ekran gibi duran aynaya bakarken, Çınar Kayra’yı koluyla dürterek, “Bu aynaları filmlerde görmüştüm. Sence bizi görüyorlar mıdır?” diye merakla sordu.

Ellerinin arasına aldığı ağrıyan başını kaldıran Kayra, kanlanmış yorgun gözlerini kısarak sanki karşılarındaki kişiyi görüyormuş gibi, “Ne bileyim ben, müneccim miyim?” dedi sıkıntıyla.

Çınar suratını astı. “Ama filmlerde hep öyle olur. Komiserler ve tayfası suçluları hep aynanın arkasından izlerler.” diye diretmeye devam etti.

“Çınar sana bir çıkarım, bir de ayna çıkar, asıl suçluyu o zaman görürsün.” dedi artık isyan eden Kayra. “Lan kapa çenenini. Yeter başımıza ördüğün çorap değil, tulum oldu anasını satayım, bir sus. Suçsuzken suçlu sanacaklar bizi şimdi. Kapa o içine beton dökülesi ağzını.”

“Ya ne dedim ki ben şimdi? Adamlara üç büyük patronun adını söyleyen sen, krem yerine uyuşturucu mu ilaç mı neyse onu satan sen, ben neden suçlu olayım? Mafyaya iş birliği teklif etmedin mi? Yeter ki bırakınlar diye ‘ne isterseniz yaparım’ demedin mi?”

Bu itiraflarla kanı donan Kayra, “Allah’ım sana geliyorum...” dediğinde, ter su içindeki elleriyle yüzünü kapattı. Deli gibi dişlerini sıkarak hırlamaya, aynı anda gülmeye başladı. Tam yerinden fırlayıp Çınar’ın saçlarını eline dolayacaktı ki, Çınar birden arkasını dönerek ona sarıldı. Hıçkırıklarının arasına sıkışmış ıslak gözleriyle, “Ben korkuyorum Kayra, senin kadar güçlü değilim. Ya biz hapislik olursak? Ya ben doğmamış bebeklerime don dikemezsem? Zengin kocamın hayaliyle ölürsem? Ya hiç âşık olmadan nalları dikersem? Ya doktor olup diplomamı, “Geri zekalı,” diyenlerin yüzüne fırlatamazsam. Pembe ayakkabılarımı daha hiç giymedim, modası geçti diye dolaba sıkıştırdığım bir abiyem var, tekrar modaya girmesini hevesle bekliyorum giymek için. İki tane yeni ruj aldım sizden gizli, çekmecenin dibinde saklıyorum. Bir de senin beyazlarını renklilerle ben yıkadım, kaza ile oldu. Behiye’nin yeni aldığı dantel külotları, senin çeyizlik sutyenleri ben almış olabilirim. Kızım ben kaldıramam hapisleri Kayra, kalpten giderim.”

Kayra iç geçirdi. “Sanki ben taştan yapıldım.” diye homurdandı ve kollarını titreyen kızın etrafına sardı.

“Üstelik korkunca hep saçmalarım sen de biliyorsun...” diye hıçkırarak ağlamaya başladığında, gerçeği söylüyordu. İşte bu doğrudu. Sadece korkunca değil, normal zamanda da saçmalardı.

“Sanki korkmadığında doğru yoldan sapmıyorsun Çınar.”

Az önce hayatını zindan ettiği için boğma raddesine gelirken, şimdi o yufka yüreği yüzünden vicdanına öfkesi kol böreği gibi giren Kayra, boynunun kökünde burnunu çekerek ağlayan arkadaşını teselli etmeye başladı. Saçlarını okşarken, “Ben yanıdayım korkma... Polisler gerçeği anlayacak zaten...” diyordu ama içinden, “Allah’ım benim sana ne gibi bir isyanım oldu ki, beni onunla sınıyorsun.” diye dua etmeyi de ihmal etmiyordu.

İşte tam kızlar birbirinde teselli bulurken, onların bu hallerini kısık

gözlerle, gözlüklerinin ardından izleyen kel kafalı Baş komiser, “Sence cidden masumlar mı? Ben emin değilim kızın az önceki söylediklerini duydun. Üç büyük patronun adını biliyormuş...” diye fikrini beyan etti.

Koyu kahvelerini deviren komiser, elinin birisini yorgun ensesinde dolaştırırken, başını sağa sola yatırarak esnetti. “Sanmıyorum. Bu ikisi bence sadece çok konuşuyor, boş konuşuyor ve olmadık zamanlarda konuşarak, başlarını belaya sokuyor.” Gözleri aklı başında gibi duran uzun saçlı kızdaydı. Dikkatle bakıyordu yüzüne, adı Kayra’ydı.

“Bence onları bir de biz sorgulamalıyız...” dedi baba komiser.

“Bence gözlerini korkutup, salmalıyız ki başlarını bir daha derde sokmasınlar.” dediğinde yakışıklı yüzünde garip bir gerginlik titreşti Vural Namlı’nın. Dişleri sıklaştıkça, aklından geçenler çok başkaydı.

Dudakları titreşirken haince, “Bence de onları sorgulamalıydım, ama yalnız!” diye içinden geçirdi.

“Koyu saçlı olan daha aklı başında gibi... Ağzı bozuk ama daha olgun duruyor. Üstelik dobra...” dedi gözlüklerinin arkasından bakan baba komiser Nusret.

Vural Komiser gözlerini kıstı ve koyu saçlı kıza baktı. Bir yerden tanıyordu bu kıızı ama çıkaramıyordu. Normal, şaşkın, tırsak, birazda patavatsız yurdu kızlarından birisiydi ama onda bir şey vardı. Çok farklı bir şey! Adını koyamıyordu ama hissediyordu. Böyle insanın içini okur gibi bakıyordu gözleri. Ve o koyu kahveler o kadar masum bakıyordu ki, insanın içinde bir yerlere rüzgâr estiriyordu. Üstelik kafasına silah dayanmışken, gözlerine bakıp cesurca ona uyması ve konuşmadan sadece gözleriyle anlaşması da garipti.

Sesi de... Asansörde mahsur kaldığı kızın sesine benziyordu, ama emin olamıyordu. Belki de cidden yorgunluktan hatları karıştırıyordu. Karanlık adamların Hayalet diye hitap ettiği, Hayalet Komiser Vural Namlı, ilk defa tesadüf ediyordu bir kızın sadece bakışlarıyla konuştuğuna. Ve çok cesurdu. Cüreti en zorlu deli de bile güç bulunurdu. Hayalet ellerini önündeki masaya yasladı ve gücünü hafifçe masaya vererek, öne eğildi. Adının Kayra olduğunu öğrendiği kız, yerinden kalkıp usulca içerde dolaştı ve saçmalayan arkadaşına kızmaya başladı. Sonra elleriyle kulaklarını kapatıp “Yeter...” diye bağırdı. Dişlerini sıkarak, bir an donup kaldı. Onun kaskatı kesildiğini görebiliyordu. Kız ellerini kulaklarından çekti. Kaşlarını garipçe çattı. Gözlerini kısarak başını yana çevirdi. Ve sanki bir şey görmüş gibi, kaşlarını gevşetti.

Birden aynaya döndü, kendinden emin halde cama doğru yürümeye başladı. Usulca, her salınışında koyu telli ince saçları omuzlarından geriye savruluyor ve sanki her adımı ağır çekimde gibi gerçekleşiyordu. Hayaletin kalbi panikledi, bir an kötü bir şey olacak gibi hızlandı. İlk defa böyle bir şey oluyordu. Kalın kaşları çatıldı.

Kız camın önüne kadar geldi ve tam yüzünün hizasında durdu. Güzel gözlerini kırpıştırarak baktı karşısına. Hayalet yutkundü. Yakından öyle güzeldi ki, garip ama yüzündeki çekiciliği sanki şimdi görüyordu. Aklını alan şey bu değildi, aklını başından alan asıl şey, gözlerindeki o yoğun bakıştı. Vural Namlı bu bakışın manasını biliyordu, çok zamandır aynaya baktığında kendi gözlerinde de görüyordu:

Hasret.

Özlem.

Acı.

Nefeslerinin bile ritmi bozuldu. Kayra çiziklerle dolu elini kaldırdı. Parmaklarını çekinik şekilde buz gibi pürüzsüz cama dokundurdu ve sanki şakağından, yanağına doğru adamı okşarmış gibi, elini usulca hareket ettirdi. Kaburgaları daralıp organlarını acıtan Hayalet, nefessiz halde izlerken onun bu hareketini, sanki eli tenine, gözlerine, yüreğine saplanıyordu. Kalın camın ardından bile dokunuşunu hissetmesi garip, değil miydi? Ama dokunuşunun sıcaklığını hissediyordu işte. Öyle keskindi ki nefesleri, kınından çıkmış kılıç kadar hızlı kesiyordu düşüncelerini. Kızın yoğun gözleri gözlerine aktı ve sert bir kurşun gibi beynini delip yüreğine çakıldı. Zaman silahtan cayan mermi gibi sekti hayattan. Kalbi işte tam da o anda durdu. Tıpkı, kulağına vuran nabız atışlarının sesinin durduğu gibi, duruldu düşünceleri. Vural Namlı'nın eli istem dışı kalktı ve kızın yüzüne dokunurken, yanındaki Nusret Baş Komiser (baba komiser) şaşkınca kaşlarını kaldırarak, "Bismillah..." dedi. Hayalet irkilerek kendine geldi. Ve eli yumruk olarak geri yerine kondu.

"Ne oldu Kayra?" diyen Çınar'ın sesiyle, Kayra da irkilerek bu garip çekimden çıktı. Nefes almayı ne zaman bırakmıştı? Kalbi hangi ara susmuştu? Dahası ne yapıyordu? Derin derin solurken, bakışları eline kaydı. Titriyordu ve sanki biri tenini okşamış gibi, içi karıncalanıyordu. Şaşkınca elini indirdi. Usulca arkasını dönerek, karıncalanan elini yumruk yaptı. Hâlâ derin derin soluyordu. Az önce camı değil de sıcak bir teni okşamış gibi hissediyordu. Aşına olduğu ve ne zamandır hayalini kurduğu bir teni... Kısacık bir an tamamlanma hissiyle rahatlamıştı bedeni.

Çınar korkuyla yanına geldi.

“Ne oldu?” diye bir daha sordu.

“Onu...” dedi yutkunarak Kayra. Bakışlarını arkadaşına çevirdi ve titrek sesiyle fısıldadı. “Hissettim?”

“Kimi?” dedi Çınar şaşkınca aynaya bakarak. “Ben neden görmüyorum?” Hemen aynanın yanına gidip inceleyerek sağına-soluna baktı ama bozuktu sanırım, o göremiyordu lanet camın ardındakileri. Normal camdı işte, değişik olan neydi? Neyi hissetmişti?

Tekrar Kayra’nın yanına geldi panikle. “Ne hissettin?” diye sordu merakla.

“Bana baktığını? Dokunduğunu hissettim kısacık bir an... Birkaç saniye sürdü ama dokundu sanki yanağıma... Gözlerini hissettim, karanlıktı ama içindeki duygularını yüreğimde hissettim.”

“Yine başlama Kayra... Saçmalıyorsun?” dedi Çınar ürkekçe. Bu kıza iyi saatte olsunlar mı ziyarete geliyordu ne! Arkadaşının alnına elini koyarak ateşine baktı ve çaktırmadan saçlarını kulağının arkasına koyup, şakalaşan sesiyle ama ciddiyetle sordu. “Ayakta uyumuyordun değil mi?”

Kayra Çınar’a sert bir kaş çatışla bakarak, “Onun gibi hissettim... Bana baktığını, varlığının yoğun ve bunaltıcı kanıtını hissettim.” diye dişlerini sıkarak söyledi.

“Kayra, bunu konuşmuştuk... Kaç defa anlatmıştık bu imkânsız...”

“Ya neden inanamıyorsun? Sanki oydu işte...”

“Hani şu yüzü olmayan adamı mı diyorsun?”

“Hayalimdeki gibiydi?”

“Kayra sen iyi değilsin? Cidden üşüttün. Korkudandır. Az uz şey yaşamadık sonuçta. Hem senden başka kim var hayalini bekleyen...”

“Yemin ederim... Rüyamdaki gibiydi!”

“Hayal ettiğin gibiydi bence... Sen hep o yüzü olmayan adamı hayal ettin. Lan sevgilin oldu hâlâ geçmedi mi bu işkence? Her şeyini koydun zihnine. Boyunu, posunu hatta kokusunu... Kendi dünyanda âşık olunası bir adam yarattın ama o varlığa bir yüz veremedin. Çünkü beyninde biliyor işin gerçeğini, sen hep hayal ettiğin için yüzünü çizemedin. Kayra... Saçmalama...”

Evet, gerçeği dile vurmuştu. Kayra cidden saçmaladığını anladı ve iç çekerek başını salladı. Kesin yine Hayal etmişti...

“Sanırım hayal kurarken malzemedен çalışıyorum, her şeyi tam hayalimin; yüzü eksik.”

Ve kapı açıldı. Elinde dosyalarla içeri giren gözlüklü Nusret Baş Komiser, bembeyaz bir yüzle kızlara bakarak gözlerini kıstı. Kayra’ya öyle dikkatle bakıyordu ki, kızın ağzı dili kurudu. Sonra cama baktı şaşkınca, ‘Bismillah’ dedi yeniden.

Kapı kapanınca kızlara çaktırmadan birkaç adımda cama yaklaşp, burnunun üzerindeki gözlüğü geriye ittirerek camı kontrol etti. Sonra bozulmadığını anlayarak başını salladı. Çok çalışıyorlardı, ondan kafayı sıyrıyorlardı. Arkasını dönerek omuzlarını kaldırdı. Kayra hemen önünde duruyordu ve yüzü bembeyazdı. Şaşkın Baş Komiser az önce Vural’ın yüzündeki o garip bakışın aynısını, kızda da görmüştü. Acaba tanıyorlar mıydı? Hem tanışsalar da bu camdan dışarıyı görmesi mümkün değildi. Yok ya, çok bilimkurgu film izlemeye başlamıştı. Kendi düşündüklerine kendisi tepki vererek ürperdi. Doktora gitmeli ve bir süre izin alıp dinlemeliydi. Vural’ın dediği gibi, az evvel sanrı görmüş olmalıydı!

“Bakın biz suçsuzuz...” diye hemen konuşmaya başlayan Çınar’ı elini kaldırarak susturan Nusret Komiser, “Şu çok konuşan ve sürekli ağlayan deli arkadaşlarınız sizi almaya geldi. Birkaç dosyayı imzaladıktan sonra serbestsiniz? Lütfen o ağlayan kızı bir an önce buradan götürün... Yoksa departmanımın tamamını psikolojik bakıma aldıracağım...” dediğinde, içi sırada kendimi, diye içinden geçirdi. Arkadaş bu kızların hepsi özel üretim kimyasal silah gibiydi, tutanın elinde kalıyordu.

Çınar sevinç çığlıklarıyla yerinde tepinirken, Kayra hâlâ içi boşalmış gibi dalgınca cama bakıyordu. Boynuna sarılan kollar ve kulağında çınlayan cırl cırl sesle kendine geldi.

Ah Behiye, yine sesini kimyasal silah gibi kullanarak milletin akıl sağlığını yerinden etmişti kesin ve Sevil, sivri zekâsıyla kurtarmıştı demek ikisini. Devleti aliye polis teşkilatından olmadan evvel, bu organik bombaları bir an önce bu binadan çıkarması gerekmektedir ama akli hâlâ camın arkasındayken, bu nasıl mümkün olacaktı!

Bir hafta sonra bile yaşadığı garip olaydan sıyrılamayan Hayalet, akli iyice karışmış halde yine kuşanmıştı siyahlarını, yine çekmişti ölüm maskesini yüzüne ve sislerle dolan gözlerinde donuk bir yaşamla savrulmuştu İstanbul’un sokaklarına... O kızla ikidir karşılaşıyordu, emindi.

Asansördeki oydu, otelin lobisinde sesini duyduğunda da şaşırmıştı. Sonra olanlar... Akli iyice çorbaya dönmeden işine odaklanmalıydı.

Gündüzlerin aranan Baş Komiseri Vural Namlı, (nam-ı diğer Gölge) geceleri hiç kimsenin bilemediği ve yüzünü henüz göremediği Hayalet oluyordu. Önüne taş koyan büyükleri alt etmekti niyeti, onu davasından alan ve suçlu oymuş gibi tüm işi üstüne yıkan; o büyük şerefsizleri yok edene kadar... yanan intikamının küllerini savurana kadar durmak yoktu. Tüm hayatını mahveden ve babası saydığı komiserin hayatına mal olan, en yakın dostunun özgürlüğüne sebep olan ve sevdiği kadını canından eden olay çözülmeden, asla da durmayacaktı.

Karanlığın kadife bir çarşaf gibi kapladığı sokakları arşınlarken hızla, aklında deli sorular dolanıyordu. Şahin'in peşindeki itlerden ne zamandır haber yoktu. Üstelik hakkında söylenenlere her gün bir yenisi eklenmekteydi. Şu ana kadar üç cinayet, bir gasptan aranıyordu ve sanırım kaçtığı sürece bunun sayısı artacaktı. Vakti artık kısıtlıydı. Zaman hiç bu kadar üzerine buz olup yağarak kendisini hissettirmemişti. Yakında nelerin peşinde olduğunu anlayarak, onu görevinden uzaklaştırmaya çalışacaklardı. Hayalet olduğunu kimse anlamadan bu işi temizlemeliydi. O zamana kadar elinde delilleri olmalıydı ve Fahri Baş Komiserin intikamını almadan, asla ölmemeliydi. Pes etmek yasaktı! Gariplerin, yetimlerin, fukaraların intikamını almadan ölmeyecek, kimsenin ölmesine de izin vermeyecekti.

Kulağındaki kulaklığın düğmesine dokunarak, "Yaklaştım..." diye usulca fısıldadı.

"Bina boşaldı. Güvenlikçiler biz de... Oyalama harekâtı başlıyor..." dediğinde kulağındaki ses, Hayalet mesleğinden bağımsız olan bu illegal işe çoktan atılmıştı. Hani filmlerde, dizilerde, polisler her departmana bakıyordu ya, Vural da hayatının onlar kadar kolay olmasını ne kadar çok isterdi ama güzelim ülkesinde belli prosedürler vardı ve bir insan İstihbarattaysa gidip Ahlak masasına karışamıyor, ya da müdahale edemiyordu. Ya ne güzeldi Arka Sokaklardaki Rıza Babanın ekibi, her yönde oynuyordu, ne vardı sanki bu kurgu gerçek olsaydı. Onu yormasaydı mesleği Hayalet kimliğiyle. O yüzden gündüz polis, gece pusulası şaşırmış bir Hayalet'ti. Düşmanlarının yüreğine korku salan ve başladığı işi hiçbir zaman yarım bırakmayan bir Hayalet'ti... Attığını vuran, zalimliğini göze sokan, asla başladığı işi yarım bırakmayan, sır adamdı!

Türkiye'nin en büyük metropol şehri olan İstanbul hayatından,

oldukça memnundu. Üstelik burada onun gece gibi kara kimliğini kimse sorgulamıyordu. Kimine göre oldukça merak uyandırıcı olan bu durum, ona göre çok eğlenceli değildi, aksine mesleğine ihanetti!

Son zamanlarda vaktinin çoğunu izbe yerlerde bulduğu, çatı katlarındaki odalarda, suçluları takip edip delil için resim çekip, işlerine çomak sokmakla geçiriyordu. Ve bir süredir peşinde oldukları Kara Kedinin adamları, psikopat katilleri ya da bilinen adıyla, insan tüccarı Sansar Necmi'yi işe sokmuştu. Sansar artık özgürlüğünü ilan etmiş, şehrin karanlık, dar ve dolambaçlı sokaklarında yeni dolaplar çevirerek, avlanmayı devralmıştı. Ve devletin ileri gelen adamları bu rezilliği görmezden gelerek örtbas etmiş, milletin alın teri döken memurları da delil bulamadığı için işin üstüne gidememişti.

Kara Kedi namını almış isimsiz ve cisimsiz adamın, Türkiye'de öldürdüğü insanları saymayı bıraktığından beri, her şey durağandı. Sanki bu durum kimsenin umurunda değilmiş gibi, her şey sessizce devam ediyordu. Silah kaçakçıları çalışıyor, kadın satıcıları çoğalıyor, organ mafyaları revaçta, uyuşturucunun en berbat hali artık ülkemizde yapılıyordu. Birileri gözlerini kapamış, kulağını tıkamıştı ve bu suç şehri artık filmlerdeki o kötü yerleri aratmaz hale geliyordu.

Son zamanlarda, gazetelerde, kaybolan genç üniversite öğrencileriyle ilgili tek bir haber bile yayımlanmamıştı. Belki de burada yaşayan insanlarla ilgili söylenen şey doğruduydu: Partiye gelen kızlar sevgilileriyle ortadan kayboluyordu. Ama Hayalet olayın bu kadar masum olmadığını biliyordu. Saat sabah 04.00'ı biraz geçerken, kendini Linda diye tanıtan genç ve güzel bir sokak fahişesiyle izbe sokaklardan birisinin köşesini döndü.

Hayalet'in bu kıza ihtiyacı vardı. En azından maşa olan Sansar Necmi için bir adım atması gerekliydi. Eğer Kara Kedi yakalanmazsa, Şahin de içlerinde olmak üzere, kendisiyle birlikte bir sürü kişinin başı yanacaktı. Yanında yürüyen kıza iş gereği, kısacık edepsiz bir bakış attı. Linda denen fahişe muhteşem bir yüze ve özellikle de bu kadar genç bir insan için baş döndürücü denebilecek etkileyici bir vücuda sahipti. Linda sadece 19 yaşında olduğunu söylemişti. Ama Hayalet onun en fazla 15 yaşında olduğunu, gözlerine sıkışmış ürkek bakışlardan anlamıştı. Kızın hareketlerinden öğrendiği bakışlarını saklayarak, isteksizce elini bedeninde baştan çıkarıcı halde dolaştırdı. Sanki ondan etkileniyormuş gibi dudaklarını diliyle nemlendirdi. Ona, her zaman sahip olunacak körpe bir meyve tazelğinde baktığı an, kendisinden biraz daha öğrendi ama bu bakışlar kıızı

etkilemişti.

Burası cehennem olmalıydı. Ya da belki araftı ve şeytan da *benim* diye geçirdi içinden. Kendi kendine küfreder gibi gülerek, “Senin için güzel fikirlerim var Linda?” dedi çapkınca.

“İyi bir amaç için kullanılacak fikirlere her zaman ihtiyacım vardır efendim...” dedi kız arsızca göz kırparak. Hayalet’in midesi kasıldı. Lanet olsun, o bir çocuktı ve iş için dahi olsa bir çocukla flört ettiğine inanamıyordu. Kendisini bir sübyancı gibi hissettiriyordu, bu düşünce de tüm dirayetini sarsıyordu. Hayalet kızı sertçe duvara yaslamak, yüzünde maske gibi duran boyayı elleriyle silerek, yarı çıplak bedenini üzerindeki ceketiyle örterek, onu bu hayattan koparmak için elinden gelen her şeyi yapmak istiyordu. Fakat onun da sınırları vardı ve onlar için birini gözden çıkarması gerektiğini öğreneli; çok olmuştu!

Kız bilmişçe gülümserken, Hayalet onun gözlerinin ışıldadığını ve hâlâ içinde taze kalmış bir şeylerin var olduğunu fark etti. İçinde hâlâ umutla bakan bir kız vardı bu küçük kadının. Ve bu fırsatı kaçırmak istemedi. Şansını denemek isteyerek, kızı en yakın duvara sertçe yasladı, omuzlarından kabaca tuttu. Ayaklarını yerden keserek, göz hizasına gelecek şekilde kızı yükseltti.

“Yavaş ol aslanım, eve daha var...” dedi kız arsızca.

“Kaç yaşındasın?” dedi Hayalet dişlerini sıkarak.

“On dokuz dedik ya...”

“Bana yalan söyleme. Yaşın kaç?” diye sordu.

“Sen ahlak polisi misin?” dedi kız korkuyla açılan gözlerini kırpıştırarak. Bedeni kasılmıştı adamın ellerinin arasında.

“Hayır ama sübyancı da değilim...” dedi adam sert bir sesle.

“O zaman neden kiraladın beni? Sen buldun geldin...”

“Kaç yaşındasın?”

“İşine yaramayacaksam bırak beni...” dedi kız korkuyla.

“Ailen nerede?”

“Sana ne be... Kafa şişirdin...” Huysuzlandı kız. Hayalet’in onu ikna etmesi uzun sürmedi. Kızın eline bir kart sıkıştırıp oraya gitmesini tembihledi. Bu iş bittiğinde kızla özel olarak ilgilenip, bu pis hayattan kurtulması için çocuk esirgeme kurumuna haber verecek, elinden gelen her şeyi yapacaktı.

Kızı tembihleyerek salarken, bir adamın yanlarına yaklaştığını gördü. Kız tıslayarak, “Defol git buradan seni piç kurusu, o iyi birisi!” diye bağırdı boş bulunup. Yanlarına gelen adama ne dediğini son anda kavrayarak korkuyla Hayalet’e baktı.

Hayalet ters bir şeyler olduğunu anladı. Dengesizleşen kız ağzından özürler saçarak omzunun üstünden arkasına bakıyordu. Sonra birden fikrini değiştirerek, “Macit abi! Gebert şunu, bana paramı vermeyi reddediyor!” diye bağırdı.

Ne parasından bahsediyordu bu kız?

Aynı anda da arkasında bir hareketlenme oldu. Vural omuzlarını kaldırarak dev gibi yükselirken, üç adam sağdan, ikisi soldan apansız üzerine atıldı. Kendini kurtarmaya çalıştı ama adamlar Hayalet’in üstüne çullanmış, güçlü kollar ve bacaklar tüm vücudunu sarmalamıştı. Belki bir demir sopanın üstünlüğüne güvendiklerinden, belki de kendilerini üstün hissetmenin hazzına yenildiklerinden, ensesine vurup onu yere indirdiler. Daha sonra da saç köklerinden kavrayıp tekrar ayağa kaldırdılar, bayılana kadar ellerindeki demirden çubuklarla dövdüler.

“Yakaladık onu! Komiseri yakaladık. İlk denemede hem de. Çok da zor olmadı lan, amma büyötmüşler bu ibneyi gözlerinde...” dedi adamlardan beri heyecanla elindeki telefona, sonra da yanındaki adamlara bakıp, “Hadi, içeri taşıyın şunu,” diye emretti.

Aynı adam daha sonra, korktuğu her halinden belli olan genç ve güzel kıza, “Onu bize getirdin. İyi iş başardın ama ihanet ederek hata ettin...” dedi. Adamlarından birine dönüp, vicdansızca kızın ölüm emrini verdi. Vural üzerine çullanan adamlardan sebep gözleri kararırken, güçsüzce yerden kalkmak için çabalıyordu ve başı yere düşerken, sıkılan tek kurşunun sesi karanlığın sessizliğini bozmuştu.

Birileri İstanbul’un karanlığında gölgelere karışıp yok olurken, birileri kendi derdine düşmüş kıçları uç buçuk atarak yine can telaşına düşmüştü. Hayat ona hiç acıımıyordu. Eğer acısaydı bugün bu durumda olmazlardı. Allah’ım bu kızlar ya büyülenmiş ya da yanlarından geçen bir cin tarafından çarpılmışlar mıydı, hatta gece kötü bir yerden besmelesiz geçmişler, ama bir şekilde aile bedduası almasalar da birisinin bedduasına kazara denk gelmişlerdi! Yoksa bu olanların başka bir açıklaması olamazdı! Çünkü onlar nerede bela orada, nerede bir terslik oradaydılar.

Paratoner gibi patentlilerdi, çekiyorlardı tüm kötü enerjiyi üzerlerine.

Dört kız... Hadi ikisini anlardı da Kayra... Lan dördü birden burnunu nasıl sokmuştu bu sefer pislige? Her şey Çınar'ın sevgilisini izlemek için peşine takıldığı, absürt mesajıyla başlamıştı! Ah Çınar ah! Elin bilmediğin adamını kendine sevgili edersen, bu da yetmez daha el ele bile tutuşmadan, bir ay nette görüşüp sevgili olduğun adamı, "Beni aldatıyor," diye takibe alırsan, olacağı bu olurdu zaten!

Kayra içinden kendine söverken, bu işte en masumları olan Behiye, tırnaklarıyla midesine Pisa Kulesini dikmekle meşguldü.

Sadece lanet olasıca bir otele gitmişlerdi ve o şerefsizi, sevgiliyle basacakları umuduyla öfkeyle hareket etmişlerdi. Nereden bilsinler, o psikopatın karı satıcısı olduğunu ve Çınar'ı tuzagina düşürdüğünü! Odaya dalıp, beyaz cam sevgilisine hesap sonran Çınar'a destek verirken, tek hedefleri o iti parçalamasına yardım etmektir. Ne bilsinler adamın pezevengin önde gideni olduğunu da bu da yetmezmiş gibi, bir de sermayelerini elinden kaçırdığı için hazır ayağına gelmiş fırsatı tepmeden, aklını kullandığını! Daha kızlar hesap soramadan şerefsizce, adam şapadanak kızların kollarına atılıp, onları mafyavari adamların önüne bir parça kemik gibi atmıştı.

"İşte kızlarımız, ham meyveler, yiyenin ağzında tatları kalacak. Henüz yeniler abi, ona göre..." diyerek kızları kurdun önüne kuzu gibi bırakmış ve ardından sıvışmıştı. Ve adamlar onlara iltifat ederken içlerinden en safları olan kuş, güzel iltifatlarına yenilerek ökseyle avlanıp kafese tıklmıştı.

Ah Çınar ah! Sen nasıl bir safsın da adamların seni ünlü yapacağına inanırsın, sesin yokken sanatçı olma hayalleri kurup, bir de artist olacağını hesaba katarsın... Evet, her şey tam olarak böyle başlamıştı.

"Ah Çınar, ah!" dedikleri anda, "Of anam of!" diye inletmişti Çınar.

Ve şimdi sıkış tıkış bir arabada, kara giyimli adamların nezaretinde bir otele getirilmişlerdi. Kıç kadar asansörün içinde üç kız tıkılıp kalırken, (ki Çınar'ı önceden götürmüşlerdi) hayat ona inat zamanı tüketmiyor, asansör sessizce ve hızla en üst kata doğru yükselirken korkusu büyüyordu. Kayra içindeki o ürpertici, ayaklarını kışına vura vura kaçmasını söyleyen hissi aklından bertaraf etmeye çalıştı. Bakışlarını ellerine odaklamış, beş karış suratla somurtuyordu.

Olduğu yerde tir tir titrerken bunu saklamak için özel bir çabası yoktu keza adamın belindeki silahı gördüğü her an, başından aşağıya buzlu

sular boşanıyordu. İstanbul'un tam göbeğindeki, kocaman binanın en üst katına tatlı bir zorlamayla kaldırılırken, dördü de suskun, dördü de gözlerini sadece bir noktaya dikmiş, bir kere kırpmadan duruyorlardı. Hayır, asansöre binmemek için neden zorluk çıkarmamışlar da kaçış şanslarını çıkmaza sokmuşlardı, hâlâ anlamıyordu.

Lanet olsun, başlarını belaya sokmak gibi özel bir yetenekleri olduğu muhakkaktı. Ah Çınar ah, adamların gazına gelip nasıl imzalardı okumadığı kâğıtları, şimdi işin içinden nasıl sıyrılacaklardı?

Çınar hâlâ hiçbir şeyin farkında değildi ama adamlar kızları resmen tehdit etmişlerdi. Çınar'a durumun vahametini anlatmak istediklerinde ise, ünlü olacağı hayallerinde kaybolmaya devam eden kızı, söylediklerine inandıramamışlardı.

Nasıl inanmıştı onların tatlı kuzuları bu adamların dilediği zaman onu bırakacağına? Dahası zekâ ziyanı Çınar otelden o adama inanarak nasıl çıkardı da onları peşinde bir felakete daha sürüklerdi? Adam ona assolist olacağını garantilediğinde, kızlar gerçeği Çınar'a anlatmaya çalışmış ama saftirik onlara dönüp, ellerini çocukça beline koyarak, "Kıskanmayın..." diyerek adamın peşine takılıp gitmişti. Ve kızlarda o anda dâhiyane bir plan yaparak, "Biz de o işten istiyoruz. Bizi de o kızın yanına götürün, başımız kel mi? Biz de ünlü olacağız!" diyerek hemen olaya el atmışlardı.

Ve bu işe şaşırsan ise, Çınar'ın pezevenk sevgilisi olmuştu. O sadece bir kızı ayartıp ağına düşürmeyi beklerken, dört kız kendi ayaklarıyla, hem de isteyerek bu pis işe tıptış tıptış atılıyordu. Adam şaşkınca kızların hasılatını cebe indirirken, Kayra ve Sevil üzerine uçmamak için kendilerini zor tutuyor, Behiye yanında tuttuğu yumruklarını hayâlarına gömemek için, dişlerini sıkıyordu.

Ah akli başında olsaydı arkadaşının, bırak böyle yerlerin yakınından geçmeyi, böylesi fikirleri bile düşünmeyen Kayra, şimdi buraya gelmek zorunda kalmamak için elinden gelen bütün çabayı gösterirdi. Eğer biraz zekâsını kullanmış olsaydı Çınar, bu salakları el birliğiyle bağlamış, ağızlarını bantlamış, polis gelene kadar başlarına oturup çekirdek çitlemeye başlamış olurdular.

Ama o ne yapmıştı, saftirik Çınar'ın masum hayallerini bir türlü değiştirememiş, bir de peşine düşüp kendini içlerinde en akıllıları sanan ama en safları olan Behiye'yi de bu olaya kurban verme raddesine gelmişlerdi.

Hâlâ da buraya gelmekle doğru bir şey yapmadığından emindi. Ancak Çınar onlara kanıp önden gittiği için mecbur kalmışlardı. Üstelik adamlara çaktırmadan polise mesaj atmıştı, neden hâlâ gelmemişlerdi? Durum böyleyken böyle, arkadaşımız tehlikede demişti! Yoksa o mesajı da milletin yurdum polisini alaya almak için kullandığı yöntemlerden biri olarak mı görmüşlerdi? Ya polis o mesajı ciddiye alıp gelmezse?

Asansör kapıları sessizce kayarak açıldığında, Kayra, “Durun, ahmaklığımı alkışlanmaya henüz hazır değil, kendime çeki düzen vereyim de salaklığımın resmini yakışıklı çekin.” demek için kendisini zor tutuyordu. Meymenetsiz adamlar kibarca kızların dışarı çıkması için elleriyle holü gösterdiler. Demek kızları bu nezaket numaralarıyla kandırıyorlardı hayvanlar!

İlk çıkan Behiye oldu, sonra Sevil ve Kayra...

Lan arkalarını kim kollayacaktı?

Pek fazla uzun olmayan koridorun duvarları simsiyah kâğıt kaplıydı. Otel kadar soğuk ve ruhsuzdu burası. Koridora açılan meşe ağacından yapılmış kapıların hepsi kapalıydı ve hepsi de gizli iş çevrildiği çağrışımını sunuyordu! Lanet olsun, buraya geldiklerini de hiç kimse görmemişti. Çünkü özel bir asansörle otoparktan direk çıkmışlardı. Ve Çınar...? Ah Çınar ah! O kim bilir neredeydi?

Tekrar asansöre binip, aşağı gidebilir, Ahmakları Kurtarma Komitesi gibi çalışarak sürekli kıçlarını toplayan; yurdumun güzide polislerini alarma geçirebilir, bu şerefsiz adillerle bir tek devletin mahkeme salonlarının ilişki kurmasını isteyebilirdi.

Bu düşüncelerin kısılcacında dolaşırken korkuları, içeri girmişler ve onu görmüşlerdi. Ağzı kulaklarında onlara gülüyor, “Canım arkadaşlarım gelmiş.” diye kuş gibi şakıyordu. Ve kızlar ne yazık ki onun saçını başını yalamıyorlardı. Kapı kapanıp başka bir odaya çeğiştirilirken, elleri mahkûm susuyorlardı.

Odaya getirildikten ve üzerine kapı çekilip tek bırakıldıklarından beri, ortalıkta kimsecikler görünmemişti. Yaklaşık iki saattir bir odanın içinde, sessiz bir şekilde bekletiliyorlardı. Çınar’a ne yapıyorlardı? Gerçi bir şey yapsalar o minik bedeninden taşan dehşet sesini duyarlardı ama... ya sesini kesmek için ağzını diktiyseler diye korkmadan edemiyorlardı. Kızlar sıkılarak etrafa bakınırken, başında duran iri kıyım koruma, sürekli elindeki telefonla Barbie giydirme oynuyordu.

Daha fazla dayanamayınca Kayra, oturdukları koltuktan kalktı.

“Birisi arkadaşımızın nerede olduğunu...”

Ve sözleri daha tamamlanmadan, Çınar içeriye gülümseyerek girdi. “Kızlar... biliyor musunuz ben işe alındım! Mülakatı geçtim...” diyordu sevinçle şakımaya başlarken.

Kayra yutkunarak, “Na... Nasıl geçtin?” diye sordu.

“Mayo giydim ve fiziki özelliklerim beğenildi. Bir sürü poz verdim. Hatta bir estetik cerrahı ile bile görüştük, göğüslerime silikon takacaklar.” dediğinde kısık ve utangaç sesiyle, başı dönen Kayra ayağındaki ayakkabısını çıkarıp kafasına fırlattığını düşünerek motive oluyordu.

“Bir de şey...” dedi Çınar kısık sesle.

Aman Yarabbi, geliyordu işte bela, valla hem de çılgık çılgılığa geliyordu.

“Bir de ney Çınar?” diyebildi katılan sesiyle Kayra. Dişleri mi takırdıyordu?

“Senin de memelerinin ufak olduğunu söylemiş olabilirim. Hazır doktor var, ücretsiz ya ameliyat, şettiriveririz.”

İşte iplerin koptuğu an, o andı. Ne ara yerinden fırlamışta da akıllı bir parça olan arkadaşına uçmuştu da Sevil önüne geçip onu kollarına alarak tutmuştu, anlayamadı.

“Lan salak, her zaman mı bir insan kör olur? Her zaman mı beynini kullanmayı unuttur? Her zaman mı beyin yerinde parfüm esansı taşır?”

Sevil aceleci davranarak Kayra’nın ağzını kapadı. “Asıl salak sensin Kayra, arkadaşımızı tebrik edeceğine neden kıskanıyorsun? Kızım sana da verirler o işten üzülme... N’olcak, yani bana silikon takmıyorlar diye kıskançlık ediyor muyum hiç?” diyerek mantığına çimdik attı.

Kayra ilk anlayamayarak irkildi, mala bağlamıştı öfkeden. Bu sefer Behiye totosuna çimdiği bastı acıtıya. “Bu kadar abartma Kayra, sana da taktıracak bak silikon Çınar.”

Çınar üzülererek, “Kayra, sana ne oldu? Neden benim iyiliğimi istemiyorsun?” diye küsmüş halde dudaklarını büzdü fakat yeni patronlarının yanında ağlamasını durmamaya çalıştı. Kızlar dişlerini sıkarak başını salladı. Sabır diledikleri an bu andı. Biraz sonra ortalık sakinleşti. Eli silahlı adamlar tetikte girdiği odadan rahatlayarak gitti. Bunu fırsat bilen kızlar Çınar’a durumu anlatmak istediklerinde kız oralı olmamıştı.

“Hadi gidelim Çınar, madem işi aldın bunu kutlamalıyız...” dedi Kayra hırsını dindirmeye çalışarak.

“Affettin mi?” diye sordu Çınar hüznle.

“Affetti afetti,” dedi Sevil araya girerek. “Hemen gidip kutlayalım sivilikonlarınızı.”

“Tamam...” dedi Behiye hemen öne atılarak. “Evet biz gidelim ve bunu hemen kutlayalım restoranda...”

“Ne restoranı?” dedi Sevil dişlerini sıkarak, arkadaşının başına şaplak atar gibi baktı.

“Yok ya ne restoranı...” dedi Behiye pot kırdığını idrak ederek, bazen çenesiyle Çınar’dan aşağı kalmıyordu. “Evde kutlarız, zaten kimse yok aparmanda, herkes tatile gitti...”

Bir de açık adresin konumunu atmadıkları kalmıştı. Arkadaşlarının devirdikleri çama dalamayan Kayra ve Sevil, şimdi bayılmadıysa bir süre daha idare ederdi. Hayır, bu binanın camı yok muydu? Balkon yok muydu? Atlamak istiyordu arkadaş, artık cidden ötenazi kılıklı arkadaşlarının içinde ölmeden evvel, intihar etmek istiyordu. Sevil öyle bir baktı ki ikiliye, ikisi de kedi gibi kuyruğunu bacaklarının arasına sıkıştırdı. Kızlar suçlu gözlerini yere dikerken, Kayra Çınar’ın koluna yapıştı, Sevil Behiye’ninkine daha fazla çam devirmeden bu işe son vermeliydiler.

Kızları gitmeye hazır gören koruma, “Hayrola...” dedi dişlerini sıkarak, kapının önüne bent kurdu. “Siz nereye bayanlar?”

“Biz vazgeçtik işten, düşündük de zaten Çınar kadar güzel değiliz.” dedi Sevil tırsarak öne geçerken.

Ve siyah giyimli adam önlerine geçti. “Zaten siz işe alınmadınız Hanımlar. Sadece Çınar Hanım alındı.” dediğinde, iki tane adam kapıda belirmişti ve kızları kollundan tutarak, itirazları arasında kapıya sürüklemeye başlamıştı.

Kayra Çınar’ın yanına geçerek, “Çınar salağın teki, işten anlamaz. Ben çalışım onun yerine...” dediğinde, Çınar bu hakarete alınarak üzüldü, hemen lafa atıldı.

“Kayra git buradan, artık seninle görüşmek istemiyorum.”

Kayra ona ters ters bakarak, “Seni bir ben görürüm, bir de Azrail, manyak karı. Yeter. Seninle çalışacağım.” diye gürledi. “Ben de istiyorum senin işinden, bana yanında iş vermezsen, sen de çalışamazsın”

Kirpiklerini şaşkınca kırıştıran Çınar, “Gerçekten mi?” diye sordu.

“Gerçekten, salaklara refakatçi aranıyormuş, ben de gönüllüyüm...” dedi hırsla Kayra. Çınar’ı kolundan çekip, yanına aldı. Hepsı birlik olursa

seslerini birileri duyar ve yardım ederdi kesin. Ama istedikleri olmadı. Dört kızda salıverilmek yerine, aynı odanın içine hapsedildi. Koruma kızlara emrederek, “Geçin yerinize lan, elimi yıkatmayın bana.” diye gürlediğinde, kızlar yutkunarak gerisin geri yerine oturmuştu.

Ve Çınar durumu yine kavramadı, hep sonradan!

En son ortamı yoklamak için plan üreten Kayra, lavaboya gitmek için bahane bularak, kurtulmak için çareler aramış ama başarılı olamayacaklarını an itibariyle anlamıştı. Kıvrandıkça kıvranıyordu genç kız. Elini ayağını nereye koyacağını, gözlerini nereye çevireceğini bilmiyordu. En sonunda siyah giyimli adam gözlerini elindeki telefonun ekranına kilitleyip, oyuna dalınca yeniden, arkadaşına yaklaştı. Sesini kontrol altına alarak usulca fısıldadı.

“Çınar, kızım çıkmamız lazım buradan!”

“Neden kızım, ne oldu ki? Ne güzel adamlar bize özel imtihan yapıyor.”

“Ben sana bir imtihan yapacağım, süzme salak olarak parmaklarımdan geçeceksin...”

“Ya mis gibi iş işte, neden korktun bu kadar? Üstelik bana avansta verdiler, kirayı ödeyeceğim...”

Kayra dişlerini sıktı, gözlerini kapatarak Çınar’ın sülalesine destan yazamayacağına sövdü. Kıza dikkatle ve onun anlayacağı şekilde durumu anlattı. Çınar iri iri açtığı gözleriyle dikkatle dinlerken, Behiye ve Sevil başını sallayarak onayladı. Çınar korkudan titrerken eline uzanan Kayra, ona güç vererek sıktı. Gözlerinin içine bakarak sesini ayarladı.

“Şimdi ben ne dersem onu yapacaksın tamam mı?”

“Burnunu karıştır deme yapmam, valla osuruk numarasını da yapmam bu sefer...” dedi Çınar kollarını küsçe koynunda bağlayıp, çocukça suratını asarak.

“İğrençleşme lan... Yeminle planımdan soğuttun. Sadece çişim var diyeceksin...” diye hırladı Kayra.

“Neden ki?” dedi Çınar saf saf bakarken. “Daha çişim gelmedi.”

“Ah, valla kusacağım...” dedi Sevil elini midesine koyarak.

“Sevil, hasta mı oldu sen?” dedi Çınar dikkatle arkadaşına bakarken.

“Evet... Senin yüzünden kafadan hastalandık hepimiz...” diye gürledi Behiye isyanla. “Sözde TIP okuyorsun, yemin ederim sen yanlış hastayı

ameliyat eder, sağlamın içinde çoraplarını unutursun.”

“Ben saf değilim tamam mı? YGS niversite sınavını Türkiye ikincisi olarak tamamladım.”

“Ben de buna şaşıyorum ya zaten, yerine sınava giren kız kimdi?” Arkadaşlarına döndü kaşlarını çatarak. “Söyleyin valla kızmayacağım, bunun yerine hanginiz girdiniz sınava?”

“Bendim ya Kayra, kimse girmedi. Yemin ederim. Kendim girdim, çalıştım ve bileğimin hakkıyla kazandım. Üzüldüm bak şimdi böyle düşündüğüne.”

“Ay benim midem şişti, valla kusacağım.” dedi Sevil yeniden.

“Ben saf değilim Sevil.” dedi zlerek.

“Yok kuzum... Değilsin.” dedi Behiye destek olurken isyanla.

‘Saf olan bizdik ki senin peşine kuyruk olup İstanbul’a geldik!’

Başlarında biten adam sert ve tok sesiyle, “Ne fısıldaşıyorsunuz?” diye sorarak kızları korkuyla yerlerinde sıçrattı.

“Arkadaşımanın lavaboya gitmesi lazım, çok sıkışmış!” dedi Kayra korkuyla.

Adam Behiye’ye bakarak, “Altına yap.” dedi arsızca. Gülüyordu pis pis pişkince şerefsiz. Behiye masumsa kirpiklerini kırpıştırarak bakınca, ınar atıldı. “O zaman pis kokar Macit Bey. Aşk olsun, ben de bir an ciddisiniz sandım.” diyerek yerinden kalktı. “Macit’i değil mi adınız? Çok yakışmış size, böyle havalı bir adama böyle kaliteli bir isim olurdu ancak.” Adam omuzlarını gererek göğsünü şişirdi, tava gelmiş gibiydi.

“Hadi Behiye kalk, lavaboya gidelim... ameliyata girerken pis mi kokacağım ben.” dediğinde masumca ınar, adam önce kaşlarını kaldırdı, sonra umutsuzca indirerek, “Tamam şuradan.” diyerek kızlarla birlikte ilerlemeye başladı.

Kayra gözleri parlayarak, “Canım arkadaşım, böyle devam et.” dediğinde, onun oyuncu hayranlığına gıpta etti. ınar gülümseyerek keyifle, “Değil mi ama pis pis ameliyata girilmezdi.” dedi aynı saflıkla. Bir an, bir an cidden onun o Türkiye’ce tescillenen zekasını kullandığını sanarak, hayal kırıklığına uğrayan Kayra, tam kfredecekti ki, tozu dumana katan kapı sertçe açıldı.

“Yat yere yat...”

Yine mi? Aynı olaylar, aynı şekilde tekrar mı edecekti? Bu Deja-Vu hissi hiç tükenmeyecek miydi?

Kayra Behiye'yi polise doğru savururken, arkasındaki adamın onu çekerek kendine siper etmesine alışmış halde, cesur kaldı. Bu sefer ağlamıyordu. Soluk alamazken, ölüm kokan namlu şakağına yaslandı. Behiye'nin polislerin arkasına alınmasıyla, siyah giysili korumaların onu rehin alarak asansöre geçmesi bir oldu. Olay mahallinden korku ve "Kayra..." çığlıkları yükselmeye aksiyon şiddetini arttırmaya başlamıştı.

Arkadaşlarının acılı sesini ve gözyaşları eşliğindeki yüzlerini izlerken, saçlarından sürüklenerek uzaklaştırılan Kayra, sadece talihsiz kaderine ağlıyordu. Bu gidişle -yaşarsa- kel olmayı garantilediği başıyla öne atılıyor ama saçlarından kavrayıp çekiştiren adam, gitmesine izin vermiyordu.

Asansör çalışırken, o anda bir patlama gerçekleşti. Tam önlerinde... Kayra toz ve dumanın içinde öksürerek gözlerini sımsıkı kapatıp, dehşet bir korkuyla inlerken, asansörün içine ne zaman girdiklerini bilmediği birileri koluna asıldı. Kayra bir anda şakağına namlu yaslayan adamın elinden çekip alındı. Her şey öyle hızlı cereyan etmişti ki, birden kendini elden ele savrulurken buldu. Kızlar çığlıklar atıp gözyaşları içinde korkuyla debelenip, siyah giyimli adamları tekmeleyen eli silahlı polislerle bakarken, ensesine yediği kocaman bir yumrukla, artık hep istediği huzurun karanlığına doğru yolculuğa geçiş yapmıştı Kayra...

Sonrası huzurdu!

5. BÖLÜM

İhmal edilen her şey ölmeye mahkumdur. Ertelenen her şey daha da uzaklaşır. Dilin ucuna gelip susulan her kelime kalbe yük olur. Yürünmeyen yollar uzar. Uzanılmayan eller yorulur. Her şey zamanında ve yerinde değer kazanır.

Müjde Aklanoğlu

Vural Namlı'nın gözleri bir kapanmış, bir de açılmış gibiydi. Gözleri gördüklerini analiz ederken, artık göreceklerine nedense şaşırmıyordu. Biliyordu dünyaya bir manyetik alan çarpmıştı, onu da aksiyonu bol bir filmin melodramına ışınlamıştı.

Başındaki o sersemletici basınç arttıkça, tüm zihni yaşadıklarına isyan ediyordu. Artık bu hayattan ya kurtulmak ya da şu anda ölmek istiyordu. Tanımadığı bir ambarda, tavanından baş aşağı asılmıştı ve dört bir yanı acıya kesmiş halde, beyin felci geçirmekteydi...

Ölü gibi görünüyordu. Yara bere içindeki vücudunun her tarafından kanlar sızıyor, yüzü gözü tanınmayacak halde çürüklerle doluydu. Ayak bilekleri kan dolaşımını engelleyecek şekilde, uyuşmuş elleri de arkasından sımsıkı bağlanmıştı. Vücudundaki tüm kan başına hücum ediyor, kalbinin atışı kulaklarında uğulduyordu.

Hemen yanı başında asılı olan kadın ise saatler önce ölmüş olmalıydı; ya da yaşıyorsa bile bunu belli etmiyordu keza hiç sesi çıkmamış, kıpırdamamıştı. Kızın saçları takıldı gözlerine. Gece kızıl gibi duruyordu ama şimdi kumral gibiydi. Üstelik gözleri siyah bir şeritle bağlanmıştı. Yüzünü tam seçemiyordu ama saçlarında, onun dikkatini çeken bir aşinalık vardı.

Kendini yakalayanların, elebaşları olan sakallı adam, toplu bedenini sarsarak usulca içeri girdi. Koca göbeğinin altına düşen pantolonunu çekti. Yanındaki gorillerine kaşıyla durmasını belirtti. Elinde hiç durmadan sıkığı, olta taşından tesbihiyle hemen başının altında çömelerek, hırıltılı ve neredeyse fısıltıya varan bir ses tonuyla konuşmaya başladı:

“Aktif görevdeyken etrafımda dolaşma, paydos zamanlarında gel

peşime düş. Yoksa... Lan Hayalet denen ibne sen misin Komiser?” Adam burnunu kıvrarak çekti, yeni kokain çektiği iri gözbebeklerinden ve kaşınan burnundan belliydi. “Yok ya sen olamazsın, o zekiydi. Sen süzme salaksın benim mekânıma tek başına baskın yaptığına göre... Biliyor musun? Önceden, görevdeyken, konuşmayan mahkûmları kibarca odaya sokar, sakince sandalyeye oturtur, sonra lanet olasıca dillerini koparırdım. Ya da kafalarını tek mermiyle masaya mıhlardım, ölümü hasıraltı ederdim. Senin bildiğin başka yöntemler var mı, sen de komisersin sonuçta? Tırnaklarını sökerdim mesela, dişlerini dökerdim ki görünen yerlerinde iz kalmasın diye... Kollarını ağdalardım bağırta bağırta... Burun deliklerinden solucan sokardım... Göğüs uçlarından kancaya takar, karnından ve cinsel organından elektriğe verirdim. Sinir bozucu olmaktan öte bir şey bu ha, ne dersin? Konuşmadım daha dehşet olanları, korkma diye saymıyorum. Ee Komiser, sana hangisiyle başlayayım?”

“Ben de avucum kadar yüreği olmayanların kürek kadar uzun olan dillerini kesiyorum. Ama kanun namına korkma, yasal yani.” dedi Vural Namı hırsla.

“Senin dilin hâlâ yerinde mi?”

“Erkeklik organın var diye seni gözümde fazla büyütmüş olabilirim Sansar. Önemseme lütfen. Küçük çocuklar bozuk paraları hep büyük zannederler! Seni bozdurup bozdurup harcayacağım.” dedi Vural Namı gurur sarhoşu bir gülüşle.

Burnunun kenarındaki kasları seğiren adam usulca doğrulurken, parmaklarını Vural’ın saçlarının arasına daldırdı. Sanki saçları diplerinden sökülen kendisiymiş gibi, “Ahhh!” diye garipçe inledi. “Acıdı değil mi?” dedi alayla. Vural dişini sıktı, tek kelime etmedi. Adam eline bakıp, üzgünce gözlerini devirerek parmaklarını birbirine sürttü, iğrenir gibi bir hareketle kurtuldu o saçlardan.

“Bazılarına çok fazla anlam yüklüyoruz, yazık onlarda taşıyamayıp altında eziliyorlar. Komiser, eziyom la seni ayaklarımın altında.” Koca göbeğini zıplatarak gülmeye başladı kendi esprisine. “İşkencenin alasını yapacağım sana, bakir işkencelerimi seninle bozacağım.”

“Elimden kimse alamayacak Sansar seni. Yemin ediyorum dansöz kıyafeti giydirip vatan hainlerinin koğuşuna atacağım ve diyeceğim ki; ‘Size karınızı getirdim.’”

“Oriijinal işkencen ilgimi çekmedi Komiser. Bence asıl işkence ne biliyor musun? Tam anlamıyla berbat bir acı... Hani sen bana bir kere

yapmıştın.” Vural’ın başını kocaman elleri arasına aldı. “Kafatasını iki elinle kavrarsın ve kıvrana kadar şiddetle sıkarsın. Kelimenin tam anlamıyla beynini becerirsin. Öyle ki, vücudunu ateş basar, kulakları uğuldar, beyni patlayacak gibi basınçla dolar ve adam, kafası vücudundan ayrılıp, uçup gideceğini sanarak panikler. İnan bana abartmıyorum. Dur sana ne demek istediğimi anlatmaya çalışayım.” dedi keyifle, yüzü basınçtan kızarcınca Vural acı içinde yutkundu.

Saatlerdir tavandan baş aşağı sarmaya devam ederken, şimdi kafası iki elin esaretine geçmiş ve debelenmesine rağmen kurtulamayarak, hayal bile edilemeyecek şiddetteki berbat basınçla yaklaşık birkaç dakika ölüme dokunmuştu. Sonunda onu aşağı indirdiklerinde, başı dönüyor, midesi bulanıyor ve gözleri kafasına büyük gelircesine ağrıyordu.

“Tepeden asıldığında daha fazla acıtıyormuş, bir dahakine ben de sana böyle deneyeceğim...” diye hırladı Vural.

Sansar omuzlarını silkti. “Seni alçak hergele, benim işkencemi bana satamazsın. Oldukça dayanıklı çıktın üstelik, bu hoşuma gitti. Ama aklından sakın çıkarma! Bu hiç olmayacak çünkü sen bu delikten çıkamayacaksın... Şimdi konuş, ne arıyorsun çevremde?”

“Manzaran hoşuma gitti be Sansar, izliyorum sadece.”

“Burnunu karıştırırken yakalanınca hemen yüzünü kaşıyormuş gibi yapan adamlar gibisin Komiser... Oscar moscar ne varsa senin lan, benden hem de güzel oynuyorsun masum rolünü!” Adamın ayaklarından tavana astığı ipi birden gevşetti ve Vural acı içinde omuzlarının üzerine sert bir düşüş yaşadı. Ama bu acının içinde bile Vural adamın sinirleriyle oynayınca, “Kalk ayağa.” diye hırladı Sansar.

“Karakterin otursun, söz veriyorum ayağa kalkacağım.” dedi Vural, gözleri bulanık görüyordu. Hâlâ başı döndüğü için bakışlarını zorlukla karşısındaki adama odaklıyordu. Sesin geldiğini düşündüğü yöne doğru görmeyen gözlerle baktı. Fısıltıyla, “Seni almadan buradan gitmeyeceğim Sansar. Ölümse birlikte, diriye birlikte... Ayrılamıyorum lan senden, kıymetini bil.” diye söylendi. Sansar adamlarına yeniden ipi germelerini emretti ve Vural yeniden ayaklarından tavana doğru asıldı.

Sansar yüzünü onunkine yaklaştırdı keyifle. Neredeyse gülümser gibiydi. “Yapmanı istediğim bir iş var Komiser... Gerçekten eğleneceğin bir iş... Hayran kalacağın bir iş... İnan bana yalnızca bu iş için dünyaya geldiğini düşüneceksin,” dedi.

Gülümseyen Vural berbat şekilde yarılmış ve kanayan dudaklarının

arasından, “Seni becermemi bekleme, ben erkeklerle ilgilenmiyorum yavaşak...” diye fısıldadı. İşkence süresince belki de yüzlerce kez acıtmıştı canını ama pes ettirememişti.

“Benimle düzgün konuş Komiser,” dedi Sansar. “Ne yazık ki bende erkeklerden hoşlanmıyorum...”

Ve Vural yüzüne aldığı sert bir tekmeyle geriye doğru savrulurken, beynindeki zonklamayla karanlığa yedinden dalışa geçti.

Siktir!

Sanki bir an bir ses duymuş gibi irkildi Kayra. Az evvel bir ses duyduğuna yemin edebilirdi. Bir gümleme sesiydi bu, biri duvara sanki kafa atmıştı. Etraf sessizdi. Başında şiddetli bir ağrıya gözlerini kırıpştırmaya çalıştı ama bir türlü başaramıyordu, üstelik gözlerini açmak istemesine rağmen etraf karanlıktı ve hiçbir şey göremiyordu. Sanırım gözleri bağlıydı. Bir de ayaklarındaki o zonklama, şiddetli acı içini acıtıyordu. Ve başı... sanki kan beyninden dışarı damlıyordu.

Kuruyan ağzını oynatarak, “Hey...” dediğinde, sanki titrek sesi kendisine ait değildi, kaba ve pıtraklıydı.

Kayra çaresizlik ve korku içinde çırpınan kalbine aldırmadan, “Heyyyy... Ki-kimse yok mu?” diye seslendi, bedenini kıpırdattı ve ayağındaki şiddetli acıyla bedeni sarsıldı. Üstelik elleri arkasından bağlanmıştı ve müthiş bir acıyla kollarını uyuşturuyordu. Ayaklarından tavana mı asılmıştı? İyi de neden? En son olanları hatırlamaya çalıştı, kapıya doğru koşarken, kapı gümbürtüyle yıkılmıştı ve sonra silahlar çekilmişti. Silah seslerini hatırlıyordu. Kızlar neredeydi, onlar da bu halde miydi? Onları kaçıran adamların eline esir mi düşmüşlerdi yine? Peki o kapıyı kim kırmıştı? Polis olduğunu hissetmişti? Yoksa değil miydi? Aklındaki deli sorular, zihnindeki korkularla titremeye başladı. Dehşete kapıldı.

“Hey...” dedi tekrar ağlamaklı sesiyle. “Birisi yardım etsin...”

“Hiştttt... Sessiz ol, duyacaklar...” dedi yanından duyduğu tok ve garip bir şekilde ürküten ses.

“Ki... ki... kimsin sen?”

“Seninle aynı kaderi paylaşan kişiyim?” dedi sesi yabancı gelmeyen adam. Kaşlarını çatmış, kızın saçlarından gözükmeyen yüzünü görmeye çalışıyordu Vural. “Asıl sen kimsin? Fahişelerden değilsin?”

Kayra karnına vurmuşçasına titreyerek, “Sensin fahişe... Oradan yolu birisi gibi mi duruyorum?” diye haykırdı.

Ah oradan nasıl görünüyordu bilmiyordu ama buradan ayaklarından asılmış, günahkâr bir koyun gibi durduğu aşikârdı.

Adam onu duymuşçasına, “Buradan daha çok tüyleri yolunacak bir tavuk gibi duruyorsun ve dayak yemek istemiyorsan sesini alçalt.” diye uyardı.

Kayra korku içinde derin derin soludu. “Beni asmışlar...” dedi titreyerek.

“Beni de asmışlar, ne tesadüf!” dedi adam elini zorlayarak bağcıklarını genişletmeye çalışırken.

“Sen kimsin?” dedi kız korkuyla. Gözlerini bari açsaydılar, saçları yüzüne geldiği için ve sık sık nefes aldığı için terliyordu.

“Asıl sen kimsin?” dedi adam kuşkuyla.

“Ben... Ben arkadaşlarımı...” dediğinde Kayra dudaklarından bir inleme fırlar etti. “Lanet olsun onlar iyi mi?”

“Burada olmadıklarına göre ya iyiler ya da...”

“Ya da ne?” dedi korkuyla çırpınan göğsü ağzından düşecekmiş gibi.

“Öldüler...” dedi bakışlarını yere çeviren Vural, ciddiye sesi.

“Ölemezler, onların kapıdan çıktıklarını gördüm. Ben geri de kalmıştım, tam koşacakken biri enseme vurdu ve gerisini hatırlamıyorum. Sanırım bayıldım...” dedi Kayra. “Hem beni neden getirdiler buraya?”

“Bilmiyorum.” dedi Vural kıza dikkatle bakarken. O anda Kayra başını oynatarak saçlarını kıpırdattı ve Hayalet kızın yüzünü görünce, edepsiz bir küfrü ortalığa savurdu. Tanıdı! Bu o kızdı! Asansörde karşılaştığı ve akabinde çatışmada denk geldiği kız!

Siktir!

Şaka mıydı bu!

“Doğru konuş, sana kötü bir şey demedim...” dedi kız korkuyla.

Sesli küfreden adam ağzı açık, şaşkınca kızın saçlarının arasına gizlenen yüzünü görmek için dikkat kesiliyordu. “Ne arıyorsun sen burada?” dedi dişlerini sıkarak. Şaşkındı. Bir o kadarda kızgın. Lanet olsun, bu o kızdı? Şu sürekli karşısına çıkan garip kız? Ve sürekli başı dertte olan savunmasız şaşkın.

“Ya deli misin be adam, dedim ya sana arkadaşlarımla istemeden bir çetenin eline düştük, onları kurtarmak için ter döküyorduk ki bir anda kapı kırıldı, silahlar çekildi...”

“Ah bunu nasıl tahmin edememişim...” dedi adam kendi kendine sitem ederek, “Nerede bela orada sen!”

“Tanışıyor muyuz?” dedi kız bu cevabı çok yakınından duymuş gibi irkilerek. Zaten sesi de pek tanıdık geliyordu. Kaygıları yeniden uyanırken, ürktüğü duygularından kaçmak istiyordu.

“Hayır...” dedi adam yalan söylemeyerek. Gerçek anlamda hiç tanışmamışlardı. Kız başını yine oynattı, yüzü yine bir anlığına açığa çıkmıştı. Dikkatle yüzüne baktı. Gözleri bağlanmıştı. Resmi olarak evet tanışmıyorlardı ama gayri resmi olarak, çok fazla konuşmuşlardı.

“O zaman beni tanıyor muş gibi neden konuşuyorsun...” diye sordu kız.

“Çünkü tanıyor gibiyim.” dedi adam garip bir dürüstlikle. “Bela paratonerine benziyorsun...”

“Doğru...” diye düşündü kız.

Bir ses duyuldu ileriden. Kurşun sesiydi ve tiz bir kadın çığlığı yükseldi. “O ses nereden geldi?” dedi kız korkuyla başını sağa sola çevirip, sanki görecekmış gibi kıpırdanarak.

“Sakin ol...” dedi Vural bakışlarını kapıya çevirerek. Birilerinin gölgesi düşmüştü girişe. “Buraya geliyorlar, bayılmış numarası yapabilir misin?” diye sordu kaygıyla.

“Neden?” dedi kız soluk soluğa korkuyla. Paniklediği için bedeni titriyordu.

“Çünkü, yaşamak istiyorsan dediğimi yapmak zorundasın.”

“Yaşamak mı?” diye titrekçe sordu kız.

“Şimdi, derin bir nefes al ve ne yaparlarsa yapsınlar sana, sakın tepki verme...”

“Ne-ne yapacaklar ki bana?” dedi titreyerek. Bayılması an meselesiydi zaten, numaraya ne gerek vardı. Ya bu adam onu kecliyordu ya da cidden b*ku yemişti. *Allah'ım yardım et!* Kazara doğmuş, b*k yolunda ölmüş olacaktı.

“Şimdi...” dediğinde Vural gözlerini usulca kapadı ve bedenini gevşetmek için serbest bıraktı. Usulca fısıldadı. “Bedenini kasma sakın Kayra.”

İşte bu kızı şaşırttı.

“A...Adımı nereden biliyorsun?” diye fısıldadı.

“Sus ve bedenini serbest bırak. Kasma, o zaman uyandığını anlamazlar.

Serbest bırak. Gerekiyorsa kendini sevdiğin bir yerde düşün.”

Kendini cehennemde düşünürken, bu nasıl olacaksa...

Ve iki adam konuşarak yanlarına yaklaştı.

“Sansar kızı vurmayın demişti,” diye uyarıyordu bir adam diğerini.

“Kaçmasaydı vurmazdık, isteyerek mi oldu?” diye söylendi adam.

“Neyse olan oldu,” dedi aynı gevşeklikle, “Biz de elimizdekiyle yetinelim. “Kızın bedenini zedelemekten kullanabilirmişiz. Özellikle organlarına zarar vermeyin dedi Sansar... Lazımmış...”

“Bunu duymam iyi olmuş, bunu da öldürüp canını sıkma.”

Adamlar kendi arasında sohbet ederek yaklaşıırken, Kayra bir anda yüreğinden okla vurulmuş gibi nefes alışverişini durdurdu.

“Biraz oynasak mı?” dedi diğeri. “Bağlasak bir yere, sırayla he...” Heyecanlandığı tıs tıs nefes almasından belliydi. Kayra sanırım dolu mesanesini boşaltacaktı, hem de ayaklarından asılıyken.

Vural duymazdan geldiği konuşmalarla dişlerini sıktı. Kayra her ne kadar kendisini kasmamaya çalışsa da duyduklarından sonra bu pek mümkün durmuyordu. Ve garip olan adam bu kızın işi başaramayacağını içinden bir yerden hissederek, derhal ayağındaki ve ellerindeki iplerden kurtulmaya çabalıyordu.

İri yarı olan zayıf arkadaşına, “Bu...” derken Hayalet’e uzandı ve saçlarından kavrayıp başını sertçe yana çevirdi. “Hâlâ baygın mı?”

“Evet uyuyor şerefsiz!”

Asıl şeref yoksunları onlarken, ne ironiydi bu söz onların dilinde.

“Ben şunu ayıltırken, sen kızla oynayabilirsin ama fazla kurcalama, payımı isterim...”

Zayıf adam hevesle kıza baktı. Heyecanla uzandı ve kızın aşağıya sarkan göğsünü avuçlayarak, hoyratça sıktı. “Memnuniyetle... Bu sefer ilk benim...”

Diğeri Hayalet’i usulca çözdü ve sert bir şekilde yere düşmesini sağladı. Omurgasının üzerine düşen Hayalet dişlerini sıkarken, yan taraftan kızın inleme sesi duyuldu.

“Vay, vay, vay... Demek kızımız uyanmış. Desene bu iş daha eğlenceli olacak...” dedi uzun adam.

Kayra korkuyla titreyerek adamın ellerinden kurtulmak için asıldığı yerde ileri geri sallanmaya çalıştı ve her sarsılışında canı daha fazla

yanmaya devam etti. Yalvarmak istedi ama adamın iğrenç ağzı yanağında gezerken, onun kazara dudaklarına değmesinden bile korkarak acı içinde dudaklarını kilitledi.

Adam arsızca göğsünü sıkarak, tepki vermesini sağlarken, kız acı içinde inleyerek “Bırak...” diye gözyaşları içinde haykırdı. “Bırak ne olur...”

Adam kızın saçlarına elini doladı, başını sabitleyerek kafasını aşağıya eğdi. İğrenç nefesini yüzüne soluyarak, “Bırakacağım, altımda cansız bir kadın istemem...” dediğinde, dilini kızın çenesine sürterek ıslak bir yol izledi ve arzuyla inleyerek kulağına çıkardı. Bu adi hareketi midesi kaldırmayan Kayra, göğsünden gelen öğürmeyle sarsıldı ve adamın yüzüne doğru safrasını fıskırttı.

Şok geçiren adam küfrederek gerilerken, Hayalet sessizce diğer adamın ellerini çözmesi için ölü kadar hissiz kalmaya devam etmekteydi. Onun ellerini çözen iri adam keyifle kahkaha atarken, zayıf adam yüzündeki safrayla yanlarındaki su variline koşuyordu.

Yüzüne su çarpıp kızın yanına gelen adam, yanağına sert bir yumruk savurduğunda, Kayra çizgi filmlerde gördüğü o yıldızları gerçekten saydı. Burnundan ve ağzından kan akarken yere, soluk almak için acının dinmesini bekliyordu.

Kızın her acı isyanında, hayasızca zevk alan adam, böğürürcesine gülmekte ve çaresiz kızın her acılı çığlığı Hayalet’in dirayetine büyük bir balyoz gibi inmekteydi. Sonunda elleri çözüldüğü anda, “Şunu bağirtma, bayılt gitsin...” dediğinde başındaki adam, Vural gözlerini açtı ve tam kafasına doğrultulmuş namluyu görünce, çene kasları seğirerek derin bir soluk aldı. Oysa ona kafa atacaktı, ne yazık ki ayıldığını fark etmişti.

“Uyandın mı paşam,” diye alay ederken uzandı ve bileğini ters çevirerek silahı adamın elinden seri bir hamleyle aldı.

“Lan...” diye bağırان adam hamle yapamadan, Hayalet yerden kalktı, silahın namlusunu uzun boylu iri yarı adama çevirdi.

“Geç kenara...” diye emretti ayaklarındaki ipi çözmek için tek eliyle uğraşırken. Adam ağzının içinde küfrederek ellerini başının üstüne koydu. Kızın yanındaki diğer zayıf adam irkilerek silahını çıkarmış ve ağlamakta olan kızın kafasına dayamıştı.

Vural aklını kullanarak kaşlarını kaldırdı. Adam gözdağı vererek, “Kızı vururum kenara çekil... At silahını yere ve ayağının ucuyla bana yolla...” diye emretti. Hayalet umursamazca omuzlarını sarstı. Kayra korkudan titrerken ağlamadan duramıyor, ayakları bağlı olduğu için ve

canı yandığı için onu tutan kötü adama bir şey yapamıyordu.

“Vururum kızı Komiser, Allah’ıma dinime vururum.”

“Sus lan Allahsız.” dedi Vural kıza bakarak. Yazık korkudan bayılmak üzereydi. “Sen kızı vururken ben de seni vururum... Allah adı için vururum. Artık yemin ettim, sen bilirsin.”

Adam korkuyla gerileyince, ayaklarından asılı halde çekiştirilen kız acıyla çığlık attı. Vural dişlerini sıkarak, “Sence ne kadarlık kaybım olur... Üstelik o fahişenin kaybı değil, bu pis haytan koptuğu için kazancı olur. Sık kafasına aslanım, yazık o da dinlesin biraz...” dediğinde, adam apışıp kalarak baktı bir an ve o anda Vural seri bir hamleyle ayağını kaldırdı. Yanındaki adamın boynuna tekmesini savururken, aynı anda silahlı adamın eline de namlusunu çevirmiş ve usta bir hamleyle elinden vurarak, silahının düşmesini sağlamıştı.

Kayra asılı olduğu yerden neler olduğunu göremiyordu ama o yanında asılı olan adamın hakkında dediklerini ve ardından çıkan arbedeyi duyarak, olduğu yerde siniyor, aynı anda ona fahişe gibi davranıldığı için bedeni adrenaline dolup taşarken, tuhaf bir ruh haline bürünüyordu. Korkuyor, çığlık atıyor ama aynı zamanda küfrediyordu. O anda bir şey oldu. Sesler kesildi ve ellerinin arkasından çözüldüğünü hissederken, yanındaki Komiserin, “Yaklaşanı mıhlarım.” dediğini güç bela duydu.

Ve omuzları üzerine sertçe yere düşerek yıldızları sayarken, son hatırladığı karanlığa dalmadan evvel duyduğu silah sesleriydi. Sanırım vurulmuş ve artık ebedi istirahate yollanmıştı.

Sanki her şeyi hayal etmiş, sanki hiç rehin alınmamış, olanlar bir hayaldi. Onca yaşanan şeyi kafasından uyduruyor olabilir miydi? Onu kurtaran komiseri, yaşadığı korku dolu anları? Kafası öyle karışık ki, gözlerini hastanede açmasından yaklaşık yarım saat sonra, bir ses cümbüşü; kıyamet gibi etrafını sardı. Her yeri kasırga gibi inleyen acılı haykırımlar, elbette ki bir kızdan çok, erkek sesine benziyordu.

“Hanımefendi, elimi bırakın rica ederim; yasak...” diyen adama inat, birileri hastaneyi birbirine katarcasına ağlayarak, “Kayra... Kuzum...” diye küçük sesiyle yerle bir etti dört bir yanı.

Diğer bir ses de bir yerlerini yırtarcasına, “O benim kardeşim, göreceğim bırak...” diye hömkürerek anırıyordu.

Bu keşmekeşi sakinliği bozulan odasından dinleyen Kayra, beyaz tavana bakarken, kızların sesini duyduğuna hiç bu kadar sevindiğini hatırlamıyordu. Çok şükür yaşıyorlardı. Acıyla dişlerini sıkıp gözlerini

kısarken, başının mı daha çok ağrıdığını, yoksa kulağının mı sestten daha çok acıdığını, kestiremiyordu. Ama mutluydu. Yaşıyorlardı! Hepsi yaşıyorlardı iyi ama nasıl?

Ve sonra kapıda bir hareketlenme oldu. Kapı duvara güm diye vurarak hasta kızı yerinden korkuyla sıçratırken, cırlı cırlı bir ses odayı doldurdu.

“Hanımefendi, içeri giremezsiniz, burası müşahede odası! Hasta henüz kendisine gelmedi. Hem gelse bile doktordan izin almadan olmaz... Üstelik polisler henüz görmedi onu...”

“Çekil kenara lan, ben sana bir görünürüm, elin ayağın ters yürürsün. Başlattırma doktorundan!” diyen kişi kesinlikle Sevil’di ve hemşiresinin sesi gibi ayaklarını yerden kesen bir diğer kişi de bir altmışlık boyuna bakmadan kendini koruma sanan Çınar’dı. Ve her zamanki gibi onların ahaliyle oyalamasını fırsat bilerek, içeriye sinsi bir kedi gibi süzülen ve ağlayarak hayıflanan sümüklü de Behiye oluyordu...

“Behiye, sakın bağırma...” dedi Kayra kulağını kapatarak kaşlarını çatarken. Onun sesi başına saplanmayan mermiden daha fazla zarar verecekti biliyordu ve ne yazık ki bir şey yapamıyordu.

“Kayra...” diye başlayan yüksek sesin devamı yine “Kayra!” diye bağırmayla bitmişti.

İyi ki bağırma diye uyardı kızı, ya bir de tembihlemeseydi? Tam Behiye’nin sesine alışmaya çalışırken Kayra, Çınar atılmıştı öne ve kollarını sımsıkı başına dolayıp, kafasını bir sağa bir sola çevirerek haykırmaya devam ediyordu. Eğer o kargaşada ölmediyse Kayra, şimdi sevgiye boğulmuş olarak ölebilirdi.

Kayra’nın kopmaktan kıl payı kurtulan kafası Çınar’ın kollarından alınırken, Kayra onu bu eziyetten kurtaran Sevil’e ıslak gözlerle baktı. “Allah razı olsun!” diyecekti ki, Sevil kızın kafasını göğsüne yaslayıp, kırklamaya hevesli bir tellak idamesinde okşamaya başladı.

İki arada bir derede zırlayarak, “Canım, kimler kıydı sana, elleri kırılсын... Dilleri tel örgülere takılсын, uçkurları kör düğüm olsun, gemileri buz dağına otursun.” diye ağıt yakmaya başladı.

O anda Behiye sert bir sesle, “Kızı rahat bırakın, hasta görmüyorsunuz?” dediğinde, Kayra’nın içi sonunda ferahladı. Behiye ıslak gözlerle yanına yaklaşırken, Kayra, “Oh, sonunda birisi akli başında çıktı, şükür!” diye aklından geçirdi ve bu sözlerini afiyetle yedi.

Çünkü yüzü minnacık ellerin arasına geçerek, tokatlanır gibi okşandı.

“Kuzum... Hepsi bu salaklar yüzünden oldu da senin başına mı patladı!”

Çınar o anda zoruna gitmiş halde onu kıcıyla kenara ittirip, kafasını okşama işini devraldı. “Özür dilerim kuzum. Ben bilemedim. Hep hayal etmiştim, ben manken olacaktım, sen benim asistanım olacaktın, Sevil temizlikçim olacaktı, hepsi hayallere karıştı.” diye başlamıştı ağıt yakmaya.

Artık onların komik ağıtlarını halay türküsü sanan hastane personeli de başından bonesini çıkarır halayın dibine vururdu. Kızlar, ölümden kurtulan arkadaşlarını görmenin mutluluğunu abartılı bir heyecanla yaşarken, içeriye giren doktorların tok sesiyle hepsinin sesi bıçak gibi kesildi.

“Burada neler oluyor?”

Evet sözleri sert bir poyraz gibi Çınar’ın yüzüne savrulurken, “Ne var lan,” diye başlayan kelimeleri dilinde donakaldı. Yüzüne ılık bir yel savruldu. Gözlerinden kalp çıkmaya başlayarak karşısına bakarken, soluksuz kalmıştı. Kalbi ayaklarının dibine düşüp horon çekerken, aklı çoktan uzay boşluğuna çöp niyetine yollanmıştı. Çınar kilometrelerce koşmuş gibi dili dışarıda soluk soluğa adama bakarken, Kayra yutkunarak doktora baktı. Yazık çok da gençti rahmetli! Yanında dikilmekte olan Çınar küçük dilini yutmuş gibi elini atacak yer aradı ve ilk bulduğu yeri- yani Kayra’nın kafasını avuçlayarak, “Taşşşş mısın mübarek!” diye ağzının suyu aka aka fısıldadı.

Kızların hepsi gariban doktora acıyarak bakarken, Çınar, doktora ilk musallat olma eylemine temel attı. Kayra kafasındaki eli ittirince, boş bulunan Çınar sendeleyerek bir an yere yıkılacak gibi oldu ama karizmasını çizdirmeden hemen kendisini toparladı.

Doktor kızlara sert sert bakarak, “Hastanın yakını kim?” dediğinde, kızlar ağzını açamadan daha kendini öne ata Çınar, mini eteğine çeki düzen verdi.

“Benimmmmm...”

Herkes şaşkınca Çınar’a bakarken, onun akrabadan ziyade, doktoru sahiplenen bir, “Benim!” çektiğini anlayan, sadece üç kız vardı. Yakışıklı ve seksi doktor burnunun üzerine düşürdüğü gözlüklerini geri ittirirken, “Hastamızın durumu stabil... Sadece kafasını vurduğu için baygınlık geçirmiş. Endişelenecek bir durum yok... Taburcuya engeli de yok. İsterse- nizi çıkabilirsiniz?” diye kızlara bakmadan konuşmaya başladı.

Elindeki dosyaya bakan doktorun dikkatini çekmeye çalışan Çınar, kuşburnu yemiş gibi boğazını temizleyerek, “Bence yirmi dört saat

gözetim altında kalmalı. Hatta ne olur ne olmaz, biz bunu kırk sekiz saate çıkarmalıyız doktorcuğum...” dedi itinaıyla.

“Hangi fakülteden mezunsunuz?” diye sordu Doktor Çınar’a.

“Henüz okuyorum efendim ama inşallah yakında doktor olacağım.” dedi şirince.

“Bu hızla bu kız Tıp’ı 3 senede bitirip, üstüne de doktora yapmazsa, bana da Sevil demesinler,” dedi dişlerinin arasından.

“O zaman bırakın hastanın ne kadar burada kalacağına doktorlar karar versin.” dedi yakışıklı doktor.

Çınar bozulmuş yüzüyle geri püskürtüldü. Kayra’nın sağlam olan ve bundan sonra sakat kalacağı ayağının üzerine, şapadanak oturarak, acılar içinde inlemesine sebep oldu. Korkuyla yerinden kalkıp, şaşkın bir duruşla kızın başına atılarak, “Doktor Bey, arkadaşımın felaket ağrısı var, bakın...” dediğinde, herkes kocaman gözlerle Çınar’a bakıyordu.

Doktor burnunun ucuna düşen gözlüklerini işaret parmağıyla tekrar yukarıya ittirirken homurdandı. “Hastamdan uzak durmazsanız, ağrıları birazdan son bulacak, morgda...”

Doktorun bu alayına kızan Çınar alınarak, “Ne yani, benden iyi mi bileceksiniz ağrısı var işte bakın...” derken, doktor tek kaşını kaldırdı, ondan iyi bilir şekilde!

Çınar bu, altta kalmayı kabul edemezdi elbette, acıdan uyunan Kayra’nın şaşkın kafasına iki tane çakmış, kız acıyla inleyince de okşamıştı. “Bak gördünüz mü, bence o panik atak geçiriyor.”

Doktor kaşlarını kaldırarak, “Bence hasta sizin gibi bir arkadaşına sahip olmasına rağmen, hayli dayanıklı duruyor.”

Behiye Çınar’ın koluna girip yanına çekerken ve aklı başında bir tepki veren Sevil, “Bunun taş kafasını dörde bölen ve travma geçirten kişi kim Doktor Bey?” dediğinde, Doktor kibirli bir bakış attı.

“Hastanın mı, refakatçisinin mi?” diye sordu küstahça. “Refakatçiyi bilmiyorum ama hastanız rehin alınmış,” dedi uysalca.

Çınar incinerek suratını asarken, utancından kızıla boyanmış yüzünü saçlarının arasına soktu. Bu doktor ona bir değil, beş beden büyük gibiydi. Lafına laf, beş de ziyade çekiyordu ukala. O anda kapı tıkladı ve içeriye iki polis girdi. Ellerindeki dosyalarla doktora bakıp, “Geçmiş olsun. Hasta uyanmış birkaç sorumuz olacak ve imzalaması gereken bazı evraklar var... Müsait mi?” dediğinde, Doktor kaleminin arkasına basarak ucunu

kapadı ve göğsündeki cebine koydu.

“Elbette buyurun.”

Çınar Kayra’nın dibine sokularak, “İyi değilsin?” diye fısıldadı.

“İyiyim...” dedi Kayra dişlerini sıkarak.

“Midenin bulandığına eminim...” dedi Çınar yalvarırcasına.

“Midem gayet iyi Çınar...”

“Başının döndüğüne eminim...” dedi Çınar heyecanla.

“Başım sen gelene kadar hiç ağrı mıydı ve dönmüyordu ama şu anda diskotek topu gibi rengarenk inan...”

“O zaman...” dedi Çınar başını yana çevirip, doktora içi giderek baskarken. “Bacağını kırabilir miyim?”

“Lan...” dedi Kayra dişlerini sıkarak korkuyla, biliyordu bu salağın aşkı uğruna delemeyeceği yasaklar icat edilmemişti. “Uzak dur benden Çınar... Yeminle seni parçalar, o doktora hasta ederim...”

“Kızım, ben az önce hasta oldum zaten. Hem de ölümcül derecede, ilacımı almam lazım...”

Kayra homurdandı, iç geçiren Çınar polisle konuşan doktora aşkla baktı.

“Kendi kafamı kıramayacağıma göre, gidip Sevil’in ayağına vurayım da şişsin bari. Malum onu eti naziktir... Bir ayak, iki gün burada oylar beni...” dediğinde sadist bir duruşla birkaç adım atmıştı ki, ayağı bir kabloya takılınca, çığlıkları eşliğinde yere kapaklandı ve başını hasta yatağının kenarına sertçe vurunca, önce rengârenk ışıklar gördü, sonra onu kollarına alan fidan boylu doktorun nur yüzünü.

“Sen melek misin hemşerim?” dedi arsızca sırıtarak.

“Hayır doktorum.” dedi sert sesiyle adam. “Sanırım az önce çatladı saksın, şimdi hepten kırıldı...”

Çınar bu espriye şaşamayacak bir hızla karanlığa dalarken, “Galiba kör oldum, neredesin?” diye sordu ve Doktor hayatı boyunca hiçbir zaman pişman olmayacağı o cevabı verdi.

“Buradayım, yanında!”

Ve şaşkınlıktan kurtulmaya çalışan kızlar yanına koşarak etrafında pervane olurken, kapı açıldı. İnce sesiyle ambulans arabalarına rakip olan ses, bu sefer Rüya’ya aitti.

“Kayra...”

Toplam iki saat sonra Kayra hastaneden çıkmak yerine, Çınar'ın beş dikiş atılmış çatlak kafasının başında dikilmiş, kızgınca yanında duran kızlar homurdanmıştı. Çınar kafasında kocaman bir bandajla yatakta keyifle yatarken, odaya giren hemşireyi görünce yaygarayı kopardı.

“Doktor bana bir şey oluyor... Kör oluyorum lan, göremiyorum. Doktor yok mu doktor ölüyorum...”

Hemşire eli ayağı birbirine dolanarak odadan çıkıp panikle birilerini çağırdı. Ve odaya gelen tıknaz, kel, göbekli doktora yutkunarak bakan Çınar, “Dok-to-r...” dedi fısıldadı.

Hemşire, “Doktor Bey hasta görmediğini söyledi, kötü bir şey olmasın...” diye durumu izah etti.

“Şimdi bakarız kızım...” diyen Doktor Çınar'ın üzerine giderken, apansız yataktan doğrulan kız dehşetle bağırdı. “Ben iyiyim, turp gibiyim maşallah. Birden gözlerimi kapalı unutunca paniklemişim...”

Kızlar kıkırdamamak için dudaklarını kemiriyor, Çınar ona bakmak için üstüne abanan hocayı ikna etmeye çalışarak, kırk takla atıyordu. Bu kız, bir gün erkek milleti için, nalları dikecekti ya hadi hayırlısı!

Kızların polis tarafından kurtarılması, Kayra'nın kötü adamlar tarafından kaçırılması ve daha kaçırıldığını anlamadan bir başka adam tarafından kurtarılması, polisler tarafından görmezden gelinmesinin üzerinden geçen günün ardından, sonunda dört kız ve kuzen Rüya bir araya gelerek bu saçma olayın üzerine konuşacak zaman bulmuşlardı.

Bu badirenin ardından eve geldiklerinde, Kayra derin bir nefes almış, kızlar iki hasta için hazırladıkları yataklara onları yatıramayınca, salondaki televizyon koltuklarını onlara göre ayarlayarak, hastaları solona almışlardı.

Şimdi karşılarında bilmem kaç izlediklerini unuttukları The Mask of Zorro- Antonio Banderas & -Catherine Zeta-Jones'i saymazlarsa- aşk ile izliyorlardı. Herkes elindeki kâsesine daldırdığı parmaklarıyla, çıt çıt sesleri işliğinde keyifle filmi izlerken, Kayra, elini kâsesine attı ve içi boşalmış görünce şaşkınca kâsesine baktı. Filme dalmaktan daha çekirdeklerini yiyememişti bile. Bakışlarını yanına çevirdiğinde, bir el uzandı boş kâsesine. Kayra Çınar'ın eline sertçe vurarak, “Çek ön ayaklarını kasemden...” diye azarladı. “Zaten bitirmişsin bırak tuzunu ben yalayayım...”

Çınar gözlerini filminden koparıp, acı içinde sızlayan elini ovalarken, arkadaşına şaşkınca baktı.

Kayra kâsesini ters çevirip gözüne sokarken, “Çınar çekirdekler

nerede?” dedi yine krizi tutmuş halde huysuzlanarak. “Git bana çekirdek getir, sana ceza... Benimkisini sen yedin...” diye kızdı.

“Hadi be, az yede kendine uşak tut...” dedi Çınar kızgınca.

“Kızım hastayım ben be... Üstelik çekirdeklerimi sen iç ettin.” diye duygu sömürüsü yaptı Kayra.

“Sanki ben sağlamım, kafamda yıldızları saydım kaç kere,” dedi Çınar sitem ederek.

“Yok size çekirdek, evi daha yeni temizledim.” dedi yanlarında arsızca çekirdek çitleyen Behiye.

Kayra suratını asarak, biricik arkadaşına sırnaştı. “Behiş, bebeğim, güzelim, yamuk götlüm, çeşmesi gevşek gözlüm, uzay bilimcim, roman hayallim, çekirdek verirsen sana Çınar’ın kumbarasının yerini söylerim.”

“O ho, ben zulasını patlatalı çok oldu bebeğim.” dediğinde Sevil, ağzına attığı çekirdekle, kafasına yastık yemesi bir oldu.

Kayra kıydıl kıydıl savaş alanından kaçıp, Çınar’a yanaştı. Behiye çekirdeklerini çitlemeyi bırakıp, kâsesini yan tarafa çekerek saklarken, Kayra, “Lan Behiş, sen ver bari.” dedi ellerini dilenci gibi açarak. “Azıcık koy bari avucuma. Valla koklayarak yerim. Canım çok çekti inan olsun...”

“Veremem,” dedi sanki canını veriyormuş gibi sakınan genç kız. Suratını asarak, “Hepsi bana kadar.” diye dert yandı cimri bir halde. Elindeki koca kâseye bakarak, iç geçirmeyi de unutmadı.

Kayra öfkeyle yerinden kalktı.

“Allah sizi kahretmesin... Allah’a dua ederken bile bu kadar yalvarmadım ellerimi açarak, çekirdek diye kıcımlı yırttım tık yok,” dediğinde hepsi birden, “Beter ol Kayra.” demişti. Ne yapmıştı ki sanki. Sadece geçen film izleyerek kendini kaybetmiş ve çekirdekleri yere çitlemiş, sonra da Rüya hastalandı bahanesiyle evden sıvışıp, şagi halının içindeki çekirdekleri kızlara temizletmişti.

Ne yapmıştı!

Hiç!

Bir hafta sonra her şey normale dönmek zorundaydı çünkü genç kızın bu ay ödeyeceği bir senedi, ailesinden saklayacağı yüklü bir kira borcu vardı. Arkadaşı Neslihan’ın desteğiyle eski işine tekrar girmişti. Rengârenk ışıkların arasında oynayan gençlerin yüzüne vuran fosforlu ışık, içlerini daha bir coşturmuş gibiydi. Kim kiminle dans ettiğini çoktan

unutmuş, yaşamdan kopmuş, bağırsalar bile sesleri müziği aşamıyordu. Garipti, böyle bir mekânda, öyle bir kızı hayal etmek çok daha garipti. Müzik öyle yüksek oktavdaydı ki, bar tezgâhının arkasında koşturup duran kızların bile, birbirinden haberi yoktu.

“Kayra...” dedi Neslihan yüksek bir sesle. “Bu tarafa baksan iyi olur.”

“İşim var Nesli, sen ilgilen.” diye atarlandı Kayra, şu anda önüne dizilen müşterilerine yetişemiyordu.

“Bana duble olsun...” diyen sesle Kayra aynadaki yansımadan gözüne ilişen simaya bir an duraladı. İsyarla arkasını döndü ve elindeki bira bardağını sertçe müşterisinin önüne koyarken, ona dikkatle bakan adama, “Neden geldin?” diye sordu öfkeyle.

Özcan ona ıslıl ıslıl gözleriyle bakıyordu. “Seni özledim.”

“Özlemini giderdiysen git, seninle uğraşamam işim gücüm var.”

“Başın belaya mı girdi yine?” diye sordu adam üzgünce.

“Seni tanıdığım gün evet ama şimdi başım da salim yüreğim de...”

“Benim neden haberim olmadı Kayra?” diye sorma cüretini bulan adama kız, küstah bir bakış attı.

“Hiç kimsenin mecburi istikameti değilim artık Özcan Bey... Kimse de benim çıkmaz sokağım olamaz... Sana ne!” dedi dişlerini sıkarak, “Bela benim dert benim, sana ne!”

“Sen de benimsin Kayra. O zaman sorunların da benim.”

Bu ne kendine güvendi arkadaş, yürek mi yemişti bu adam gelmeden evvel, bir şey mi çekmişti? Bak bak, laflara bak, onunmuş.

Kız ellerini masaya yaslayarak sert zemine tırnaklarını geçirirken, “Oğlum, sen benimle kafa mı buluyorsun? İçmeden sarhoş mu oldun? Biz ayrıldık.” dedi bağırarak. Yüksek müzikte seslerini duyurmak için oktavlarını arttırmaları gerekiyordu.

Özcan birasını yudumlarken, “İki hafta oldu henüz ayrılalı, beş ay iki hafta var düğünümüz için. Ev bakıyorum.” dedi keyifle.

“İkinci yüzün diyorum, ağırlık yapmıyor mu?” dedi hırsla. “Hani aşkından ölüyor gibi olsaydın, kalkan götün yerine, atan kalbin olurdu.”

“Beni hâlâ seviyorsun.”

“Aşkın gözü bir tek Türk filmlerinde kör oluyor aslanım, o da araba vurana kadar. Yani ben kör aşık değildim, gerçekleri gördüm ve film bitti.”

“Geri dön lütfen.” dedi kızın sitemine aldırmayarak.

“Sıradaki parça Cumartesi ve Pazara gelsin. ‘Geri dön, geri döön. Ne olur geri döön.’”

“Böyle alayla konuşarak komik olduğunu mu sanıyorsun Kayra?” dedi adam kızın laf yetiştirmesinden sıkılarak. Bardakları silen bileğine uzanınca, Kayra refleks olarak bir adım geriye giderek bu korkusunu savuşturdu. Kaşlarını çatarak, “Çek lan ön ayaklarını ensemden, dokunanı tekmeliyoruz.” diye hırladı.

“Bir sorun mu var Kayra?” dedi güvenlik şefi Fırat Bey.

“Yok abi, sarhoşun birini ayıltmaya çalışıyorum.” dedi kız bağırarak.

“Bir şey olursa seslen,” dedi Fırat Özcan’a ters ters bakarak.

Kız başıyla teşekkür işareti yaptı. Özcan hüznüyle yüzünü eğdi.

Kayra bir an durdu, öfkeden patlayacak gibi soludu. Bu adam şimdi onun sinir kat sayısını, pişmanlık denklemini, öfke düzlemini çözdürmeye mi gelmişti. Bu adam ne yüz­süz ne arsızdı arkadaş, gelmiş karşısına yavşak yavşak evlilik diyordu. Boynuzlarını gözüne soka soka aşktan bahsediyordu.

Masaya yaslandı ve gözleri birbirine yaklaşacak şekilde yüz yüze geldi. Adam hevesle ondan güzel bir söz duymayı beklerken, “Güle güle, bende sana verecek küfür bile kalmadı. Naş...” dedi.

Özcan elindeki birayı tek yudumda içip bardağı tezgâha sertçe vurarak, cüzdanından çıkardığı banknotu masaya savurdu. “Mesajlarıma bak.”

“Bakamam, sana gelince üşengeçliğim tutuyor.”

Kız arkasını dönünce, “Biraz kafanı toparla, sinirin dinince yine konuşuruz. Seni seviyorum.” diyerek arkasını döndü adam ve pisteki kalabalığı yarararak kapıya yöneldi.

Kafasını toplayıncaymış! Onda toplayacak kafa mı kalmıştı. ‘Kürkçümü daha karaktersizdi, her gelişinde tilkiyi affeden? Yoksa tilki miydi karaktersiz olan, her gidişin sonunda aynı adrese döneceğini bile bile, neden giderdi?’ Kayra kürkçü dükkânına dönmekten korkuyordu, altı ay sonra bu adama verdiği söz için kadını olmaktan, evlenmekten ölesiye korkuyordu. Aksiyon, dram, komedi derken, kız asıl meseleyi unutmak istemişti ama unutmak istediği kişi karşısında belediye konteynırı gibi belirmişti. Kokuyordu.

Kayra derin derin soluyarak bar taburesine yaslanırken, endişeyle yanına gelen Neslihan, “İyi misin?” diye sordu.

“Değilim.” dedi Kayra dişlerini sıkarak, “Yemin ediyorum şu anda Rıza Babanın Hüsnü’sü bile gelse şenlendiremez beni. Her şey üst üste geliyor. Yoruldum.”

“Sanırım biraz deşarj olmaya ihtiyacın var.” dedi Neslihan.

“Suya düşmüş pil gibiyim Nesli, artık güneşe bile koysan benden enerji alamazsın. Abi neden kuyruk acısı olanlar etrafımda dolaşıyor ki, etrafımda dolaşmalarını istesem kuyruklarına basmazdım değil mi?”

“Senin kafa Japon pazarına rakip olmuş, hadi ne alırsan elli kuruş demeden biraz demlenelim.”

“İçki kullanmıyorum biliyorsun, beni dünyanın hızlı dönmesi sarhoş ediyor zaten.” dedi Kayra.

Barda çalışıyordu ama içki içmiyordu. Gece çalışıyordu ama erkeklerden uzak duruyordu. Her pisliği görüyordu ama sigara bile kullanmıyordu. Ondaki irade İran Eşeginde bile bulunmuyordu.

“Kızım bi’ tek atarız, söz fazlasına izin vermem.”

“Bir tekmede annem atar içtiğimi duyunca. Sabahın köründe arayacağı tutar, zaten şansız bedeviyim, çölde kalsam Kutup Ayısı si... Tövbe tövbe...” dedi kendi kendine. Zaten burada çalıştığını annesi ya da babası bir duysa, Allah yarattı demez ktır ktır keserdi.

“Boş ver düşünme bu gece hiçbir şeyi, kendini bana bırak. Ben arkamı kollarım!” dedi Neslihan keyifle. İyi kızdı Neslihan, biraz havai, biraz da boş vermişti dünyaya. Bugün çalışır, bugün yerdi. Kiminle yatıp kalktığı belli değildi, belki aşktı aradığı belki haz ama ne olursa olsun, ona karşı her zaman iyi bir iş arkadaşı olmuştu. Çok konuşmazlardı hayatları haklarında, öyle çok bilgileri yoktu yaşadıkları konusunda ama nedendir bilinmez, bir bakıştan gözlerinden ne demek istediklerini anlardı. Harbi kızdı.

Kayra onaylarken onu, pistteki müşterilerin yerini başkaları aldı.

Kapının girişinde duran kızlar ağız dolusu kahkaha atarak uzaklaştı. Yüzünde rengârenk lazer efektinin dolandığı adam, burada ne aradığını bilmiyordu ama garip şekilde, şu anda hiç âdeti olmayan işlere kalkışıyordu. Hayır neden gelmişti, neden sürekli bu kızı düşünürken bulmuştu kendini. Belki merak etmişti, o gün onu kurtarıırken bayılmıştı, hastaneye götürmüşlerdi arkadaşları ama ondan sonra uzak durmak için elinden geleni yapmıştı. Sonuçta görevdeyken gelmemiştir bu iş başına, o yüzden örtbas etmesi gerektiğinden, ortadan toz olmuştu. Ama şimdi ayakları bu kızın çalıştığı yere getirmişti Hayalet’i.

Vural hastanede yatmamıştı ancak bir haftadır evde istirahat ediyordu. Güya trafik kazası geçirmişti. Tabii kimse yememişti ama el mahkûm susmuşlardı. Evde olmakta bu kızı daha çok düşünmesine sebep olmuştu. Neydi içindeki uyanan şey bilmiyordu ama garipti, merak etmişti işte iyi olup olmadığını. Şimdi ise iyi olduğunu gördüğüne göre gidebilirdi.

Kayra ortalığı toparladıktan sonra Neslihan'a uyarak, iki kadeh diye çıktığı yolda, şişeleri yuvalarken buldu kendini. Sözde bir daha içkinin 'i'sini bile ağzına almayacaktı. Son kadehini de içince, Neslihan onu postalayarak, artık barı kapaması gerektiğini söylemişti. Onun için bir taksi bile çağırmıştı ama Kayra buna itiraz ederek, "Neden elin namusuyla çalışan taksici adamlarına Ticari diyorlar. Arkadaş her gece kadınları kaldıran adamlar asıl Ticari adam." diye bağırarak ne kadar içtiğini kanıtlamıştı.

"Seni eve ben bırakayım," dedi Neslihan.

"Şişttt." yaptı Kayra, "Ben sarhoş değilim."

Kendisi gidemeyecek kadar sarhoş değildi, sadece biraz başı dönüyordu, her şeyi çift görüyordu ama hâlâ yıkılmadan yürüyebiliyordu. Dışarıya çıktığında kapıda bekleyen korumalardan Macit onu görünce, "Nesli aradı, sana taksi çağırdık Kayra." diye söylendi ama onu duymayacak kadar kafası kıyak olan Kayra, elini tepesinde sallarken, çantasını peşinden sürükleyerek caddeye doğru yürümeye başladı.

Gecenin serinliğinde boş boş yürüyordu. Nereye ya da kime gittiğini bilmiyordu. Evin yolunu ya da gideceği istikameti çoktan unutmuştu. Yürüyordu sadece, bağırarak şarkı söylüyordu. Yanından geçtiği konteynırdan önüne zıplayan siyah gölgeyle irkildi ve korkuyla geriye sendeledi. Siyah bir kediymiş bu, kız hırslandı. Sanki onu kedi aldatmış gibi, "Pisttt..." diye söylendi. "Hepsi senin suçun, uğursuz!" Kedi sarhoş kızı tuhaf tuhaf baktı, sonra da hırlayarak kendinden uzaklaştırdı.

Kızarak saçlarını geriye savurdu Kayra ve kedinin döndüğü sokağa döndü. "Kaçma gel, konuşacağız. Bana bunun hesabını vereceksin, neden o gece Özcan'ın evindeydin söyle?"

Bir an duran kedi geriye baktı, kuyruğunu kaldırarak küstahça salladı. Sonra gözlerini devirdi, miyavlayarak uzaklaşmaya devam etti. O asil bir prens gibi rest çekti, Kayra'da etrafına bakmadan peşinden gitti.

"Her şey senin yüzünden... Benden özür dilemelisin."

Yayık kelimeleriyle bağırırken tökezledi, düşmemek için dengesini sağlarken, etrafına bakarak saçlarını kurcaladı. Burası neresiydi ya? Çok

karanlık, dar bir sokaktı. Apartmanların arasında kaldığı için göz gözü görmüyordu. Bir ara başı dönünce, geriye doğru sendeledi ve bedenini tutan eller onu yere düşmeden evvel yakaladı. Başta irkilse de beline dandan ellerden, bedenine nüfus eden sıcaklıkla korkusu yatıştı. Kayra garip bir kıkırdamayla, "Macit abi ya, iyim ben... Valla. Sadece kedi arıyorum." dedi uyuşuk diliyle.

"Macit değilim." dedi kızın kulağına vuran tok ses, Kayra kasıldı bir an, taş kesti. Sonra asi bir rüzgâr çıktı sanki karanlıktan. Saçlarını savurduğu gibi onu tutan adamın kokusunu savurdu dört bir yanına, sakinleştirdi. Artık korkmuyordu, adamın kollarına yığılırken, "Yine mi sen ya... Neden hep karanlık." diye homurdandı.

Onu tutan adam dişlerini göstererek sırtıırken, Kayra baygın gözkapaklarını kaldırdı. Karanlık sokaktaki adamı görmek için kendini zorladı ama etraf o kadar sisliydi ki, bunu yapamadı. İşaret parmağını tehditle sallayarak, "Ben şizofren oldum değil mi? Sen de benim hayalimsin. Ben araştırdım, hastalar alevlenir... Ben de şimdi alevleniyorum kesin, yine hayal görüyorum. Öyle yazıyordu bilgisayarda. Bak Hayal Adam, seni görmek istemiyorum artık. Bana yüzünü göster!" diye buyurdu.

"Hayalimi kurman güzel..." dedi Vural boğazını temizleyerek. *'Hayal et'te değilim, işin garibi Vural gibi de değilim.'* dedi içinden.

Kız işaret parmağını kaldırarak yayık sesiyle bir şey tarif edercesine, "Hayalini kurmuyorum ki, sen geliyorsun hep. Çat kapı, dan diye. Davet ettim mi? Çağırdım mı? Hayır, hep geliyor, aklımı karıştırıp gidiyorsun. Kimsin sen?" diye sordu. Sanki kırk yıldır adamın kollarında durmuş gibi hiç kıkırdamadan konuşuyor, soruyor ve kızıyordu.

"Senin çılgılık atman gerekmiyor muydu? Sana sarılıyorum." dedi adam da yayık sesiyle. O da sanki çakır keyifliydi ama onu şaşırtan sarhoş olması değil, bu kızın ona olan davranışydı. Ne zaman yan yana gelseler, bir şeyler oluyordu. Çekiyordu onu kendine. Adam kızın uyuklayan yüzündeki saçlarını kenara çekerek, yanağının sıcak, pürüzsüz dokusunu okşadı.

Kız gözlerini kıstı. "Sen hep bana sarılıyorsun zaten, alıştım." Hıçkırdı ve adama bakmaya çalıştı. "Sen sarhoş musun?" diye sordu.

"Asıl sen sarhoşsun, yürüyemiyorsun bile." dedi adam. Kızın yüküyle hafif yalpaladı, kendi ayakta zor dururken onu taşıması akıl kârı değildi.

"Beni takip mi ediyorsun?" diye sordu kız başını geriye atarak. Adam düşmesin diye şimdi koltuk altlarından tutuyordu kızını.

“Etmiyorum, aslında ben sahildeydim. Seni görünce şüphelendim. Malum belaya paratonersin.”

“Onu bugün evde bıraktım, Çınar uyuyor, valla.” dedi kız ciddiyetle. Belalısı evdeydi ama Kayra da en az Çınar kadar azimli bir paratonerdi, söylemedi.

Vural Namlı sırttı keyifle ama kız karanlıkta onun gülüşünü kaçırdı. Adam içinden gelen isteği durduramıyordu. Eli sürekli saçlarında ve yüzünde gezsin istiyordu, yine saçlarına dokunup avucunu yüzüne yasladı. Kayra avucuna yüzünü yaslayıp, huzurla gözlerini kapattı. Karnı doymuş uyuşuk bir kedi gibi ona sokuldu. Kokusunu içine çekti, biraz içki kokuyordu ama işte, hayalindeki gibiydi. Demek ki bu yine hayaldi! Doğruldu ve ayaklarının ucunda yükseldi. Yüzleri yakınlaştıkça, “Kokun.” dedi garip bir şekilde adamı koklayarak.

“Köpek misin, ne kokluyorsun beni?” dedi adam huysuzlanarak.

“Dur be, onun gibi mi kokluyorsun bakacağım.”

“Kimin gibi?”

“Hayalimdeki adam gibi... Şimdi ben bayıldım ya yine ya da sızdım ya da uyudum... kesin uyudum ve sen hayalime girdin.”

“Hayaline mi?”

“Sus sözümü kesme.” diye azarladı, biraz sarsılınca adam onu kendine çekti. Kayra başını kaldırdı ve yine yüzünü göremediği adama dert yanarak, “Benimle evlenir misin?” diye sordu öyle apansız.

Kaşlarını çattı adam. “Ben evlenmeyi düşünmüyorum.” dedi sertlikle. O evlenmeyi düşünmüyordu çünkü bu meslekte kelle koltukta gezerken, geride gözü yaşlı bir kadın ve evlat bırakmak istemiyordu.

“Ben de düşünmüyorum.” dedi Kayra sesi yayılırken.

“Bana evlenme teklif ettin.” dedi kaşlarını çatan adam, nedense bu teklifi geri almasına kızmıştı.

“Ettim ama niye ettim bir sor.” dedi içi yanan Kayra durularak.

“Niye ettin?” dedi adam merak ederek.

“Çünkü kiralık bir damada ihtiyacım var.”

“Hamile misin?” dedi adam kızı kollarından atar gibi ittirerek.

Kız dengesini bulmak için sallandı ve yine duvar gibi duran göğsüne yaslanarak duruldu. “Değilim.”

“O zaman neden evlenmek istiyorsun?” diye sordu kızı tekrar kollarına alan adam.

“Sana ne be... Evlenir misin sen onu söyle. Hesap sorma bana.”

“Evlenmem... Ben evlenmeyi düşünmüyorum.” dedi adam tekrar, ama ilk defa bunu belirtirken tereddüt etmiş gibiydi sesi.

“O zaman seni düşünmemeliyim. Rüyamdan gidebilirsin, ben evlenecek adam bakacağım kendime.”

“Kimseye bakamazsın.” dedi adam haris bir öfkeyle, kız kaşlarını çatarak yüzünün olduğu yeri tahmin etti. “Sana ne be, evlenirim.”

Kayra homurdandı, ondan biraz daha ayık durumda olan Vural huy-suzlandı ve sonunda ikisi de bir karar alarak, evin yolunu tuttular! Kız durmadan konuştu, adam durmadan itiraz etti. Kendini taşıyamazken kızı belinden yakalayıp taşımasına, kendi bile şaşkındı.

Kayra inatla eve gitmeyi reddetti, kendine koca bulacağını söyledi. Vural onu azarlayarak eve gitmesi için tehdit etti. Kayra pes etmedi, Vural da.

“Sarhoşken de inatçısın, ayıkken de.” diye kızdı Vural ve en iyi çare olarak, otele gitmeyi teklif etti. Kayra inatla, “Evleneceksen olur.” dediğinde, Vural kahkaha attı.

“Her yattığım kadınla evlenmiyorum.”

“Benimle evlenmeden yataamazsın.” dedi kız.

“Yatarım.” dedi adam inatla ve kızın kısıp ılığına aldırmadan kucağına aldı. Kayra homurdanarak kollarını boynuna dolayıp, başını boyun köküne gömerek burnunu tenine sürttü. “Çok güzel kokuyorsun, hep güzel kokuyorsun,” dedi ve adamı koklarken sızdı.

Vural bir an donup kaldı, bu kız onda tekin olmayan kapıları açmaktaydı. Korktu. Yakınlardaki bir otelden içeri girdiklerinde, resepsiyoncu adam, çakır keyfi olan ikiliyi görünce gülümsedi. Bu gibi durumlara alışık olduğu, sakın halinden belliydi. Vural kucağında yarı sızmış kızı resepsiyon masasına yaslayarak, düşmemesi için göğsüne çekti. “İki oda.” dedi dili sürterek.

“Bir oda.” dedi Kayra o anda başını kaldırıp işaret parmağını göstererek. “Biz evleneceğiz,” dedi ekleme yaparak. Yüzü hâlâ adamın boynunun arasında olduğu için, sesi boğuk ve yayıktı.

“İki oda mı, bir oda mı?” diye sordu resepsiyoncu adam merakla bakarak.

“Bir.” derken Kayra, Vural, “İki oda.” diye düzeltti.

Birden başını kaldırdı ama bir saniye tutamayıp tekrar düşürürken, “Ben onunla evleneceğim, evlenme teklif ettim. Bir oda dedik duymuyor musun?” diye çıkıştı. Bunca kelimeyi gözleri kapalı sıralayan kıza bakarken, resepsiyoncu da şaşkındı.

“Ben de reddettim, o yüzden iki oda.” dedi Vural huysuz halde. İlk defa sarhoş çift görmüyordu genç adam ama ilk defa böyle garip bir çift gördüğü muhakkaktı. Nasıl ikna oldu, ne ara anlaştılar bilmiyorlardı ama resepsiyoncunun söylediği odaya çıktıklarında, ikisi de aynı odada kalmayı kabul etmiş görünüyordu.

Vural’ın altıncı hissi arkasına bakmadan kaçmasını söylüyor, vicdanı onu buralarda tek bırakmamasını tembihliyordu. Çılgılık çılgılığa kendini duyurmaya çalışan tüm uyarılara ve dehşet ihtimallere karşın, tüm mantıktı sözler bir kulağından girip diğerinden çıkıyordu. Bu kız şaşkındı, masumdu, çatlaktı. Şimdi bırakıp gitse, kendini başkasının kollarında bulması çok zaman almazdı. Ve her ne derdi varsa, kendini mahvedecek kadar sızmıştı. Vural ise onun sandığı gibi kibar, muhteşem ve cömert bir adam değildi ama nedense, onu o karanlık sokağa kadar takip edip, sızdığına arkasında bırakıp gidememişti. O sarhoştı, adam çakır keyifti. Kızı yatağına yatırırken huysuzlanan Kayra onu ittirdi.

“Ben yaparım Behiye, git.” Vural’a tekme savurdu ve ittirdi.

Kız gözleri kapalı yatakta oturur vaziyete geldi, üzerindeki deri ceketini çıkardı. Özcan diye birisine küfrederek, pantolonunu da çıkardı. Şimdi loş odada beyaz iç çamaşırıyla adamın karısında dururken, sanki bunu her zaman yapıyormuş gibi doğalca yatağa yayıldı. “Rüya sus artık, vicdanımın sesi senden sessiz.” dedi ve sızarken homurdanmasına devam etti. Artık uyurken bile kiminle kavga ediyorsa, sesi anlaşılmıyordu. Kendini serin yatağın ortasına çekti, bir cenin gibi tor top oldu.

Vural üzeriyle yatağa uzanırken, başı deliniyor gibi ağrıyordu. O an antidepresanla alkol alarak nasıl aptallık yaptıysa, şimdi uyuşan bedenini kaldırıp eve götüremeyerek de en büyük ahmaklığı yapıyordu. Son hatırladığı üzerini çıkarması ve sıcak bedene kollarını dolayarak, yatağın içine yuvalanmasıydı.

Gerisi yoktu.

Kayra sabah baş ağrılarıyla uyandığında, yatağın içinde gerindi. Başında trampetler çalıyor, beyni sallanmış kola gibi foşurdayarak bir yere akıyordu. Bir adamın tok sesiyle olan sert konuşması kulağına geliyordu.

Yastığına başını gömerek, “Behiye kapa şu zıkkımı, beynimi acıyor.” dediğinde, bedeninde hissettiği gariplikle ürperdi. Bir an kasıldı ve sonra elinin birisini aşağıya kaydırды. Parmakları hiçbir kumaşa temas etmedi. Çıplaktı! Hem de anadan üryan.

“Çınar...” dedi oda arkadaşına korkuyla seslenerek.

Kalbinin ritmi bozularak başını yastığın altından çıkarıp, yatakta doğruldu. Saçlarını gözlerinin nezaretinden kurtardı. Bilmediği bir odaydı. Bakışları aşağı kaydı. Dehşet bir korkuyla çarşafı üzerine çekerek göğüslerini kapatırken, bakışlarını etrafta dolaştırdı. Bir adam telefonda, birisine bağırıp duruyordu. Lanet olsun o ses televizyondan gelmiyordu! Korkuyla yerinden fırladı, titreyen elleriyle her yana saçılan kıyafetlerini toplayıp, bacakları titreyerek odayı turladı. Banyonun aralık kapısına kaçamak bakışlar atarak, beceriksizce üstünü giymeye başladı. Adam banyodaydı. Gece feneri söndürdüğü bir adam vardı ve şu anda o banyodaydı!

Ne yapmıştı, hiç tanımadığı bir adamın koynuna mı girmişti? Kafayı sıyracaktı.

Hızla üzerini giyinip, yere atılan çantasını kaptığı gibi, ayakuçlarında kapıya yanaştı ve arkasına bakmadan oradan kaçtı. Saçları dağınık, makyajı akmış halde odanın kapısını kapatırken, banyodan çıkan Vural telefonunu kapatıp henüz nemli olan saçlarında elini gezdirdi.

“Uyanmayacak mıs...” Ve yatağa baktığında gördüğü görüntüyle bir an şaşırdı. Kız yoktu. Etrafına bakındı, sanki Kayra fareydi ve bir yere saklanmıştı.

Lanet olsun geceye dair biraz bir şeyler hatırlıyordu, edepsiz şeyler ama ne ara o kıvama geldiklerini hatırlamıyordu Vural. Otele gelişlerini, üzerlerini çıkarışlarını, onu okşamasını ve öpüşmelerini hatırlıyordu ama bu hale ne ara gelmişlerdi, orasını hatırlamıyordu. Hızla koltuğun üzerindeki ceketini alıp odadan çıkarken, kıza yetişmek için asansöre koştu. O anda yukarı çıkmakta olan asansörü bırakıp merdivenlere ilerlerken, asansörden çıkan korkak Kayra kaçtığı odaya döndü. Neden kaçıyordu ki? Panik olunca neden aklı çalışmıyordu? Yolda aklına gelmişti, kiminle yattığını bile bilmiyordu. Ya korunmadılarsa ya hamile kalırsa? Elin bilemediği adamının veledini mi doğuracaktı? Ya adam hastalıklıysa? Allah’ım yüzünü bile hatırlamadığı adamın birisinden çocuk mu doğuracaktı?

Ya da hastalık kapıp ömrünü ziyan ederse korkusuyla geri dönmüştü.

Kahretsin. Kapısı ardına kadar dayalı odaya dehşet bir korkuyla girdiğinde, içeride kimsenin olmadığını gördü. Kalbi korkuyla çarparak banyoya baktı ama adam orada yoktu. Kayra hızla odadan çıkıp resepsiyona gitti. Oda numarasını vererek kayıt bilgilerine ulaşmaya çalıştı. Genç resepsiyoncu gülümseyerek, “O odaya dair kayıt görünmüyor hanımefendi, doğru numara verdiğinizden emin misiniz?” diye sordu.

“Nasıl olur, ben dün gece o odada kaldım. Kayıt yapılmış olmalı.”

Adam dünden kalma, hummalı bir işin içinden çıkma şaşkın kızın adını soyadını yazmasına rağmen kayıtle karşılaşmadı. “Birlikte geldiğiniz beyefendinin adını girelim bir de dilerseniz, belki sadece onun adına kayıt yapılmıştır arkadaş tarafından, ya da yanlışlıkla başka odaya yapılmıştır.” diye önerdi.

“Yanlışlık?” dedi kız, bu nasıl mümkün olurdu. Adam kırdığı potu topladı.

Zeki adamdı ama Kayra onun kadar zekâlı değildi. Adamın yüzüne mal mal baktı, yanındaki beyefendinin yüzünü görmemişken, adını nereden bilecekti. Kahretsin, şimdi tezeği avuçla yemişti.

Yediği herzenin altında ezilen Kayra, utanç içinde eve döndüğünde, yüzünden düşen bin parça halde kapıyı açtı ve elinde telefonla kapıya koşan Çınar, onun perişan halini görünce, “Ne oldu sana? Kim öldü? Hangi hastanedeydin?” diye başladı sorguya.

Kayra çantasını peşinde sürükleyerek odasına geçti ve kendini yatağına yüz üstü bir külçe gibi bıraktı. Onu ters çeviren Çınar üzerine oturarak, “Kızım neyin var? Kaç saattir neredesin? Uyandığımda seni görmeyince ne kadar merak ettim biliyor musun?” diye endişeyle sordu.

Odaya dalan Sevil, kızın mahvolmuş halinden bir terslik olduğunu anlayarak, “Valla yüzüne bakınca boku yedik diyorum.” dedi korkuyla.

“Bu geliş hayra alamet değil,” dedi Behiye de yanlarına dalarak, tuvaletten donunu bile çekmeden çıkmıştı. Balyozla ezilmiş gibi acıyan başına toplaşan kızlar, hep bir ağızdan konuşarak odayı inletirken, “Sabah kalktık yoksun. Sabah beşte evde olman gerekirdi kızım neredesin sen? Aklimızı kaçırdık. Rüya polise haber verecekti, dur arayayım da vermesin.” Dediğinde Sevil, Kayra yattığı yerden korkuyla doğruldu.

“Onunda mı haberi var?”

“Tabii ki var, seni evde göremeyince onu aradık, belki oradasındır diye umut ettik ama yok deyince Neslihan’ı aradık, o da çikalı çok oldu,

sarhoştı deyince endişelendik.” Taramalı tüfek gibi saniyede saydıran Çınar, sonunda susunca, Sevil yanına oturdu.

İşte biri sonunda sağlıklı konuşmuştu. Hukukçu kızdı Sevil aklı başındaydı. “Canım sen içmezdin? Bir kere içtin ne oldu gördün, kendini o şerefsizin koynunda buldun, korktuk yine öyle bir şey olacak diye.”

Doğru tespitle yüzü kızaran Kayra, suçluca dudaklarını çiğnerken, kızlar sustu ve Çınar, “Yapmadın değil mi meleşim, yine aynı hatayı tekrarlamadın?” diye cırlarcasına sordu.

O sırada endişeyle içeri giren Rüya soluk soluğa ceketini bir köşeye fırlatarak, “Neyi tekrarlamadı?” diye sordu. Yüzü kızarmıştı, belli ki merdivenlerden koşarak çıkmıştı. Anahtar bile elinde duruyordu.

Kayra kızarmış yüzü, suçlu gözleriyle, “Şey...” dedi. Lafı ağzında geveleyip çekinikçe kızlar işkillendi. “Şimdi...”

“Kayra kıvrırma, dilini kıvrır koparırım.” dedi Rüya boynuna çapraz astığı çantasını çıkarıp yatağa fırlatarak. Kuzenin karşısına geçerek kaşları çatık, gözleri sert halde ablalık tasladı. “Neredeydin bunca zaman, bir de sarhoş muşsun?” diye bağırdı.

“Ya yemin ederim isteyerek olmadı.” diye başladı konuşmaya.

“Ne olmadı Kayra?” dedi Rüya korkuyla.

“Hatırlamıyorum. Sabah uyandım...”

“Eeee...” dedi kızlar koro halde dikkatlerini suçluya veren Hâkim gibi.

“Çıplaktım. Sonra bir ses duydum.”

Sevil alnına eline vurarak küfrederken, Çınar sanki kendi başkasıyla basılmış gibi “Ben dedim. O Özcan şerefsizi bundan yararlandı dedim.” diye bağırmaya başladı.

“Onun suçu yok.” dedi Kayra kaşlarını çatarak. Dudaklarını dişlemekten acıtmıştı.

“Utanmadan bide savunuyor musun? Kızım bu adam seni boynuzlamadı mı? Neden hâlâ ona yüz veriyorsun. Ah pardon, bu sefer yüzden başka her şeyi vermişsin maşallah.”

“Ya onun suçu yok çünkü yanımdaki Özcan değildi.”

İşte bu sözler odada derin bir sessizliğe sebep oldu, sinek uça itfaiye sireni sanırlardı.

“Ki...Kimdi peki?” diye sordu Rüya eli ayağı boşalarak.

“Bi... Bilmiyorum.” diye kekeledi gözleri dolan Kayra. “Bilmiyorum.” Yüzünü elleri arasına aldı sıkıntıyla. Ağlıyordu sessizce ve sürekli inleyerek, “Bilmiyorum.” diyordu.

“Ne demek bilmiyorum.” diye cırladı Rüya tüyleri diken diken olarak.

“Bilmiyorum işte, hatırlamıyorum.” diye bağırdı Kayra, sanki bunlar kuzeninin suçuymuş gibi.

“Senin yaptığını ecnebi memleketteki kaşarlar yapmıyor. Kime verdin lan incir kesesini.” diye öne atıldığında Rüya, Kayra korkuyla yatağa çıktı. Onu belinden yakalayan Çınar durdurmaya çalıştı ama Rüya öyle öfkelenmişti ki, Sevil ve Çınar onunla baş edemiyorlardı. “Türkan ablayı arayın eve gelsin, kız bulundu.” dedi Çınar zekice, ona ters ters bakan Sevil, “Benim elimde armut topluyordu şimdi ararım.” dedi Rüya’yı belinden kendine çekiştirerek.

Rüya öne atılarak, “Kız hastalık mı kaptın, hamile mi kaldın, yoksa seni birisine mi sattılar nasıl bilmezsin! Var ya, yemin ederim seni ellerinden kendime bağlarım. ‘Artık bir ömür erkek milletinin yanına yaklaşmam, içkinin ‘İ’sini anmam’ derken, kendini kelebek olarak mı hayal ediyordun. Balık mısın sen, bir ömür dediğin söz sadece o gün için miydi?” diye kükredi.

Kayra korkuyla cama doğru sinerken, ağzından tükürükler saçan minik bir ejderhaya dönmüştü Rüya. “Kız sen o biçim mi oldun da yine kiminle yattığını bilmiyorsun? İkidir aynı hatayı yapıyorsun. Yemin ederim senin aklına ütüyü çift çizgi çeker, ayağının altındaki toprağı alıp üstüne yorgan gibi sererim.”

“Tamam Rüya gitme kızın üstüne.” dedi Türkan Abla bir şeyden habersiz içeri girerken. Ter su içinde kalmıştı gariban, kim bilir nerelere bakmıştı bulmak için Kayra’yı.

Rüya Türkan ablasına sert sert bakarak, “Ne üstüne gitmesi, ben direk kafa göz dalacağım bu salağa. Huuu namus gitmiş elden yine. Ya nerede bela var bizi buluyor, hanginiz cenabet geziyorsunuz gidip gusül alın lan. Hıyarım var diyenlere tuzla koşanlardan beni koru Yarabbi. Hayır bunu amcam duysa kalpten gider, yengem duysa namus diye alnının çatından vurup hapse girer. Yazık oncazlara şu yaştan sonra evlat katili olup hapse girecekler. Ben geberteyim de sevaba gireyim.” diye öne atıldı Rüya, Behiye Kayra’yı kollayarak oradan uzaklaştırırken, Kayra Türkan ablasının göğsüne sinmiş sessizce ağlıyordu.

Türkan abla her zamanki anneliğini yaparak kızları sakinleştirdi. Rüya'nın sakinleşmesi zaman olsa bile ablasına saygısından ses edemedi. Kayra'nın pişmanlık içinde kendini banyoya kapatmasıyla, evde bir ölüm sessizliği peydahlandı. Kayra saatlerce düşün altında ağlayarak ne halt ettiğini düşünüp kendine söverken, ne kadar temizlerse temizlesin bedenini kimin salyasının bulaştığını bilmediği için, ruhu hâlâ kirliymiş gibi hissediyordu kendini. Rüya içeride deli danalar gibi dönüyor, hemen kendi evlerinden sokaklarca uzaklarda olan bir eczaneye giden Türkan abla, ertesi gün hapı almış, onu içirmek için Kayra'nın banyodan çıkmasını bekliyordu. Sıcak suda yıkanmaktan kızarmış pilice dönen kız banyodan çıkınca, elindeki iki adet ilacı eline tutuşturdu.

“İkisini bir içeceksin,”

Türkan ablasının hemen arkasından atılan Behiye, “Bir yerde okumuştum, bu ilaçların yüzde yüz garantisi yokmuş. Üstünden çok zaman geçtiği için, hamile kalması olası.” diye belirtti. Çınar Behiye'ye ters ters baktığında kız, “Gerçeği bilmeli, bu oyun değil.” diye huysuzlandı.

Kayra hapları gözyaşları eşliğinde içerken, Rüya ne kadar sinirli olsa da onun ağlamasına ve hıçkırmasına dayanamayarak kollarına almış, saçlarını okşayarak yatıştırmak için telkinlerde bulunmaya başlamıştı. Onlar sarılıp ağlaştıkça, etrafını saran kollarla yine kızlar koalisyonu kurulmuştu. Onlar ağlaşıırken Türkan Hanım mutfığa gidip çaydanlığın altını ateşledi. Ve kızlarla adam akıllı bir konuşma yapmak için kahvaltıyı hazırladı. Yaptı da Kayra'nın üzerine gitmemelerini, zaten üzgün olduğunu, kendine bir şey yapmasından endişelendiği için destek olmaları gerektiğini belirterek, istemeyerek de olsa evden ayrıldı. Türkan abla evine gidince korkudan titreyen Kayra kuzeni Rüya'ya korkuyla baktı ama korktuğu olmadı. Rüya Türkan ablasının tembihlerine kulak vermişti, onu kollan arasına alarak her şeyin düzeleceğini söyledi.

Önlerindeki bir hafta boyunca Kayra'nın yüzünü güldürmek için çabalayan kızlar, ne yaptılar kumkuman kuşu gibi düşünmekten kendini alamayan ve adet günlerini saniye saniye sayan kızın yüzünü güldürmeyi başaramamışlardı. İşte felakette tam o zaman çat kapı çıka geldi. Önce Özcan camın önünde “Benimle evlenir misin?” yazısını ateşe verip yüksek sesle şarkı açarak kızları mahallenin diline düşürmüş, reddedilip üzerine bir kova su döküldüğünde ise sorun çıkarıp mahalleyi ayağa kaldırmıştı. Bunu duyan ev sahipleri şikâyetle kapılarına dayanıp kiralarına zam, kira sözleşmesine de son vermişti.

İşte kızların dertlerine bir dert daha eklenmişti.

“Hepsi senin yüzünden...” diye haykırdı Behiye Çınar’a.

Sevil arkadaşını belinden yakalayarak sakinleştirmek için, biraz kenara çekti. Çınar üzgün gözlerini yanlarındaki kamyonete çevirirken, bunun hesabını kızlara verirdi ama ailesine nasıl verecekti, işte onu düşünüyordu. Ne yani eski sevgilileri kapıya dayanıp evlenme teklif ettiyse ve kızlar onu dövmekten beter ettiyse. Üstelik evi su basmasının suçlusu onlar değildi. Hele hele ödenmeyen üç kira için insan evden mi çıkarılırdı? İnsanlar ne vicdansız olmuştu. Dört gariban kızı sokağa atacak kadar gözlerini para hırsı mı bürümüştü? Sokakta kalınca içleri rahat ederdi artık. Allah’tan Türkan abla işe el atarak hemen devreye girmiş ve bu badireden sorunsuz çıkmalarını sağlamıştı. Bir ahababının evini ayarlamıştı. Ya o, olmasaydı, ya sokaklarda kalsalardı? Bu ülkede okumakta, yaşamakta gerçekten bazen insanı zorluyordu.

Kayra üzgün gözleriyle karşısında kule gibi dikilen binaya bakarken, kuzeni Rüya yanına gelip kolunu boynuna doladı. “Üzülme artık, her şey olacağına varır.”

“Annemlere bunun haberini veremem Rüya, endişelenirler...” dedi Kayra üzgünce.

“Ben annemlere gerektiği gibi izah ederim durumu, onlar da amcamlara uygun bir dille anlatır. Hem şöyle düşün, Özcan salağı kapına dayanmayacak çünkü yeni evinin nerede olduğunu bilmiyor.”

“Öğrenmesi üzün sürmez ama adamın peşimden düşeceği yok.”

“Bunu sonra düşünüyoruz, şimdi biraz olumlu düşün.”

“Of Rüya of! Her şey neden üstüme geliyor...” dediğinde sitemle, Rüya dalgın gözleri ve düşünceli haliyle uzaklarda kaybettiği aklını başına devşirdi. Bil bilseydi Kayra onun neler yaşadığını, kendi derdini dertten mi sayardı! “Kimin gelmiyor ki? Hayat, sürprizlerle dolu...”

Onu teselli edip, kızların huysuzca mızıldanmalarına sataşmaya başlamıştı.

Çınar ve Behiye yine birbirine girmiş, neredeyse saç başa dalacaklardı. Kızlar mahalleyi ayağa kaldırarak kavga ederken, Rüya ve Kayra arada kaynamış kendini kurtarmaya çalışmaktaydı.

İşte tam o anda elinde telefonla yatağından doğrulan adam, “Baba sabah sabah ne oldu yine?” diye sordu uykusuz sesiyle.

“Loooo Vural. İrecebin Musa dediği ki Vural iradyoya çıktı.”

“Baba ne radyosu?” dedi uykulu sesiyle genç adam.

“Bizim köyün hepsi senden bahsedeyo, dün ne oldu ki.” Ve telefon elinden kapıldı babasının, Vural da uyanmak için yatakta oturur vaziyete geldi. Sabah olmuştu demek.

“Ula oğlum neredesun?”

“Selamun aleyküm Bilal emmi?” dedi Vural gülerek.

“Eyi ol, eyi olah. La niye gelmeyin buraya, torpaklarını özlemedin mi, ananı babanı özlemedin mi?”

“Bilal Emmi babama versene telefonu.” dedi Vural esnerken. Sabah sabah babası rüyasında mı görmüştü onu.

“Seni isteyo deyüs, götü yemedi cüvap vermeye ellaham.” dedi Bilal emmi.

Telefon babasının eline geçince, “Baba anam nerede?” diye sordu Vural gözünü ovalarken.

“Ah seni istiyo deyus,” dedi babası telefonu annesine verirken.

Yaşlı kadın daha telefonu eline aldığı an, “Acelen ne biyo bekle hele konuşah. Sen ni zaman geleceñ Çorum’a. De hele bi’ sen de. Benim lafım sözüm var mı sağa, heç elleşiyom mu duygularına... Evlülük meselesine vucap bekleyom mu heç?” dedi ağlamaklı sesiyle. O sırada telefonun gerisinden gelen ses, “Vural kurban olsun ebeg, gel de evlen şu gızla. Eli inek tutan, süpürgesini sırtına vuran kaç kız galdı buralarda. Valla elden gidecek bu Hatca da.” dedi yaşlı sesiyle dert yanarak.

Vural’ın sabah deşarj eden aile fertleri, az da olsa moralini düzeltmişti. Ne zaman onların sesini duysa, bozuk olan morali düzeliyor, onları hatırladıkça yüzünde saf bir gülücük beliyordu. Ebesi inatla düğün göz-lüyor, annesi evlat, babası torun sevdasıyla yanıp tutuşuyordu.

Artık afyonu patlamıştı ama şimdi de kafası dönme dolaba dönmüş-tü. Bir ses irkilmesini sağladı. Bir yerde kavga vardı sanki, kadınların cırtlak sesi mahalleyi inletiyordu.

Telefonu cebine koyarken banyoya geçti. “Lanet olsun.” dedi duy-duğu küfürle olduğu yerde irkilirken. Sert kumaşa sürtünen eli acıyınca, derhal suya tuttu. Nefes alışları yavaş ve sığdı, ellerindeki yanıkla kaplan-mış kana baktı. Onu kurtaramamıştı, yanan araçtan kurtaramamıştı. Ge-ceden beri bir kez kırpmadığı gözleri kan dolmuş, hastane koridorlarında dua ederek geçirdiği zamandan beri yatak yüzü görmeyen bedeni kasıl-mıştı. On dakika uyuya kalmıştı, telefonun sesiyle yerinden sıçrayarak uyandırılmıştı. Bugün her şeyin bittiği andı. Şahin’e bunun haberini nasıl

verecekti! Artık ne sen kurtulabilirsin ne de birileri bize babalık yapabilir, nasıl diyebilirdi!

Baş komiser Vural Namlı, kalleşlerin sofralarını başlarına devirirken, kendi dünyasının ayaklarının altından çekileceğini bilemezdi. İki kere duşa girmesine rağmen kendine gelemeyince, yüzüne vurduğu buzlu suyla karanlığından silkelenip gerçek hayata döndü. İçine çekildiği sığınağındaki tüm sessizliğini, yeni bir gümbürtü bozdu. Ellerini buz gibi tezgâha yaslayarak, tırnaklarını kırılasiya zeminine geçirirken, banyo lavabosunun önünde durup kanlanmış gözleriyle aynaya baktı. Bakıp, görmediği aynanın aksinde, beyninde oluşan tek görüntüyü izledi. Müdürünün aracının patladığı sahneyi... Belki müdürünü araçtan çıkarırken biraz daha hızlı olsaydı o gence geç kalmazdı.

Az evvelkinin aksine şimdi ölüm kusuyordu karagözleri ve olduğundan daha sert, daha şirret duruyordu dudaklarına kazınmış kıvrımları. Ne kendi aptallığını hatırlamak hoşuna gidiyordu, ne de bu konuda düşünecek vakti kendine veriyordu. Yine aynı şey olmuştu. Yine geç kalmış, yine bir şeyleri önceden belirleyemediği için, bir ailenin canı daha yanmıştı. Lanet olası kalleşler, yine kuyruğunu titreten birisini alaşağı ederek, hiçbir şey yapmamış gibi hayatlarına dönmüştü. Ve onlara; sadece bu kaybı yaşamak ve çaresizce üzölmek kalmıştı.

Telefonu titreyince, ellerini havluya silip açtı. “Her şey hazır, sen neredesin?”

Öğle namazına müteakiben kılınacak cenaze namazı için, Zincirlikuyu Mezarlığı’na gitmeliydi. Ayakta durmalı ve öfkesini kusmadan önce, son görevini layıkıyla yerine getirmeliydi. O genci departmanında, sadece birkaç defa görmüştü ve lanet olsun dün ‘eyvallah’ derken, onu son görüşü olacağını bilemezdi. Başını ortadan ikiye yarılıp, içindeki tüm öfkesini kanla kusmak istercesine çatlıyordu. Bu yüzden ağzına, en etkili ağrı kesicilerden üç tane attı ve dişlerini fırçalarken kullandığı bardağı musluğa tutup, tek bir dikişte ilaçları içti. Giysi dolabına yaklaşıp kapağını açtı.

Ne zaman giymişti en son bu üniformayı, neden hep cenazelerde giyer olmuştu uğruna ölümü göze aldığı bu bez parçasını... Çok uzun zamandır giymediği ve neredeyse sadece cenaze törenlerinde yas kıyafeti gibi kullandığı resmi ve jilet gibi ütölü duran üniformasının apoletlerini taktı.

Meslek arkadaşının anaç eşini ve geride bıraktığı kızını düşünmek, Vural Namlı’nın midesinin ekşimesine sebep oluyordu. Bakamazdı

bugün kimsenin yüzüne, hesabını veremezdi onu koruyamamasının. Ve bugün, gözü yaşlı o ailenin karşısına, hainleri yakalamadan çıkacağı için utanç içinde kıvranacaktı.

Cinayet masasında çalışan, üst rütbe bir polis olarak, böyle talihsizliklerin kendisi vazife başındayken de birden çok kez yaşanması ihtimalinin yüksek olduğunu biliyordu ama kendisinin ölmesini umursamazken, bunun başka bir masumla sonuçlandırılması, canını fazla yakıyordu.

Telefonla Gökhan'ı arayıp, son durumu öğrendikten sonra, telefonu kapadı. Gökhan *'görevden bir süre uzaklaştırıldığını ve yukarıdan duruma el atıldığını'* üzgün bir sesle anlatırken, Vural Namlı, Nam-ı diğer Hayalet iyice gerilen çene kaslarıyla, dişlerini sıkarak küfretti. Telefonu yumruk yaptığı elinin içinde öfkeyle sıkarken, kulaklarını dairesinin hemen dışından gelen yüksek sesli bir kahkaha tırmaladı. Neşeliydi...

Ve bir küfürde ona savurdu. Sanki küfrettiği onu duymuş gibi, o da arsız bir küfürle karşıladı bu tepkisini. Vural buna daha fazla öfkelenerek, daha edepsizce küfretti bu sefer.

Eyüp'ün bu eskiden kalma, ahşap binalarının, yönü her biri bir tarafa dönmüş ve çoğunun henüz kentsel dönüşüme maruz kalmamış olduğu yerinde dururken, burayı Beyoğlu gibi sürekli hareketliliğe maruz kalmadığı için özellikle seçmişti ve şimdi ihtiyacı olan şey; tam da bir sakinlikken, bir grup salağın cırlayan sesiyle tüm sükûneti katledilmişti. Dinginliği tercih ediyordu. Lanet olası karanlığıyla tek başına kalmak için sadece sessiz kalmak istiyordu ve koca ağızlı kadınlar onun tüm sükûnetini mahvediyordu. Özellikle de bugün, kafasını kuma gömmek isterken, beynine sanki bir tornavida saplanmış gibi acı hissediyordu.

"Yaaa, o benim odamın eşyası, dikkat etmenizi kaç defa söyleyeceğim..."

"Niye ki abla?" demişti adamın sırttan ses tınısı. "İçinde ceset mi taşıyoruz..."

"Hayır, ama biraz daha böyle pis pis sırtıp işini yapmazsan, içine seni öldürüp koymayı planlayabilirim... Şimdi makyaj malzemelerimin biri kırılırsa, bunu taşıma ücretinden keserim... Ve aklında bulunsun diye söylüyorum, her birisi servet değerindedir..."

"Hadi be, adamı korkutup durma, hepsi ucuz bijuteri malı... Geç kardeş sen işine bak, çok biliyorsa kendi kutusunu kendisi taşıсын hasbam..." dediğinde diğer bir kız, adamın homurdanmalarıyla sesi uzaklaşmıştı.

"Ucunu kaldırsana! Kızım mal mısın lan, burada ecel teri

döküyorum...” dedi başka bir ses. “Bu koca şeyi kendi başıma taşıyamam seni kokana, ucunu tut dedim diye ucundan tutmak ne demek oluyor be. Çınar kırdırma tırnaklarını adam gibi tut şunu.”

“Tırnağım kırılacak zaten, ellerim acıyor görmüyor musun?” dedi naif ses kendini acındırarak.

“Asıl sen benim bu koca koltuğun altında kalarak; kıcımdan ter akıttığımı görmüyor musun?” diye çıkıştı Kayra.

“Yok... Altında şortun var, nasıl göreyim koca kıcını?”

“Senin var ya ebeni...”

“Ebemi çok severdin hatırladın mı? Ah dizlerinde az oynamadık değil mi? Hey gidi günler hey.”

“Senin ananı...” dedi Kayra bu sefer hırsla ter dökerek.

“Ay, anamı ben de özledim Kayra, sen de mi özledin?” dedi Çınar damarına basarak.

“Lan dilini s*ktirme bi sus... Küfretmekten soğuttun.” dedi Kayra hırsından kudurarak.

“Kayra...” dedi arkadan azarlayan, olgun bir ses uyararak... “Ağzına biber süreceğim valla...”

“Sür Türkan Teyze, bu kız çok terbiyesiz! Herkese küfrediyor, hem de durduk yere ne anamı bırakıyor ne ebemi...” diye şikâyet etti Çınar. Kayra gülmese bile kızarak kendine gelmişti şükür, en azından Çınar damarına basınca silkelenmişti de ölü gibi gezinmekten vazgeçmişti.

“Kayra, somurtma be, gülmesen bile susma ne olur.” dedi Behiye üzgünce. Kayra onların bilinçli olarak damarına bastığını fark edince başını salladı.

Cırtlak kadınların sesleri beyinde seken Vural salonun camının önünde durmuş, ellerinin arasına aldığı başını sıkarak, beyninin içinde seri bir mermi gibi uçuşan sesleri kesmeyi diliyordu. Allah'ım! Bu kızlar her kimlerse, işkence makinası gibiydi ve kocaman şehre diz çöktürüp, yıkılmayan adamı şimdi dizlerinin üzerine çöktürüp, “Yeter.” diye bağırabilirdi.

Bu kızları, düşmanlarının üzerine organik silah olarak sürse, kimyasal bir etkiyle hepsini sadece çeneleriyle bertaraf edebilirlerdi. “İnşallah hemen giderler de güzide mahallemi sükûnetine teslim ederler!” diye düşünürken, ağzı bozuk kızın birisi ana avrat, hiç çekinmeden düz giderken, adamın gözleri iki iri derin çukura dönüştü. Lanet olsun, bu kız her

kimse, birimindeki en kaba erkeklere bile diz çöktürecek sert küfürleri, taramalı tüfek gibi ardı ardına sıralayabiliyordu.

Az önce kızlardan birinin diğerine, gerçekten o malum küfrü ettiğini duymuştu? Çenenin s*keyim demişti! Bu küfrü çok uzun zamandır kendisi bile etmiyordu!

Vural duvardaki saate baktı. Cenaze için henüz üç saatten fazla bir zamanı vardı. Sessizliğine taptığı ufacık evindeki gürültü karmaşasını dinlemekten iflas eden beyni, içindeki zonklamayı durdurmak için kafasını duvardan duvara çakmak istedi. Ne yaparsa yapsın kızların çığlıkları, bağrıışları ve sürekli şikâyet eden sesleri bir türlü kesilmedi. Öfkesinden dişleri kırılacak gibi sıklaştıkça, söylene söylene salondaki acık pencereye doğru yürüdü.

Bu sefer, "Patates, soğan... Pa-ta-te... Soğan..." diyen ses devreye girdi.

Bir bu eksikti.

Öfkeyle tülü havalandırarak çekti. Pencerenin önünde durduğunda, genç bir kızın hırsla yerinde tepindiğini gördü. Deli gibi bağırıp küfrederek gibi homurdanıyordu. Sarı saçlı kızın şirin eteğini savurarak ona kafa tutmasına dayanamıyor gibiydi. Ve köşedeki kısa boylu bir kızın, bir kutuya canını saklar gibi sarıldığını, sürekli konuştuğunu görünce, oraya yöneldi, elinden çekerek aldığı kutuyu başka bir kıza verip, "Götür şu lanet şeyi..." diye bağırıldı.

Süslü olan kız mutlu bir şakımayla ayakları kıcına vurarak ortadan toz olurken, diğeri kız arayış bulmaya çalışan uzun saçlı kıza öfkeli öfkeli baktı.

"Hep Çınar'ın dediğini yapıyorsun..."

"Ben akıl sağlığımın yerinde olmasını sağlıyorum Behiye, bu kız biraz daha konuşursa, yeminle az olan aklımda firar edecek ve ne zamandır sakladığım öfkeme yenilip cinnet çıkaracağım... Söyle Sevil'e bıraksın mutfak, bu deliyi çeksin adamların tepesinden." dediğinde öfkeli kız, diğer kızlar somurtarak ondan uzaklaşmış ve ateş alanından uzak durmuşlardı. Yanına gelen daha sessiz olan kıızı tanıyor gibiydi. Uzun boylu, koyu saçlı kız, güneşe yüzünü döndü ve omzundan geriye saçlarını savurarak kısa şortlu kızın omzuna kolunu attı.

Yok ya, bu mümkün değildi her halde! Gözleri kısıldı Vural'ın, odaklanmaya çalıştı. Sadece benzetmiş olmalıydı. O kız, şu Rüya denen kız olamazdı! Şahin o kıızı hayatta tek başına bırakmazdı... Bıraksa bile,

haber verir, bir terslik oldu derdi. Hem de bu durumdayken...

İnsanlar çift yaratılıyorlardı demek ki...

Öfkeli olan ufak tefek kız, ellerini yanında yumruk yaparak, hiddetle sıkarken, bedeninin kasılmasını uzaktan dahi görüyordu. Merak etti yüzünü. Garipti ama sanki vücudunu tanıyor gibiydi. Yok, o gecedan sonra iyice kafayı sıyırmaya başlamıştı. Merakına yenilerek biraz daha dikkatle baktı. Fakat omuzlarından aşağıya taşan uzun, kumral, gür saçları onun yüzünü görmesine engel oluyordu. Adamın meraklı bakışları kızın üzerinde yolculuğa çıktığında, kaşları kalktı. Üstünde, rengi solmuş mavi eski bir tişört, altında salaş, birazda eski şortu, ayağında kirden rengi değişmiş beyaz mı grimi olduğu belli olmayan yırtık bir Converse vardı.

Kaldırırma dizilmiş mobilyalara ve her yana saçılmış pembeli kırmızılı valizlere bakılırsa, erkeklere kök söktürecek kadar bozuk ağızlı bu kızlar, karşısındaki yeni yapılmış binaya taşınıyorlardı. Bu binaya taşınmadıklarına şükretti. Bu ağız bir karış yerde gezen kızlar, kesinlikle onun sessiz ve sakin mahallesine yakışmıyorlardı. Onun oturduğu mahallede asla partiler verilmez, yüksek sesle müzik icra eden tek kişi arada mahalleye gelen zerzevatçı olur, bir de nadir olsa da kına gecelerinde mahalle arasından müzik sesi duyulurdu. Ve genelde gece bekçilerinin ve vardiyalı temizlik işçilerinin çalıştığı nezih mahallesinde, asla bu tarz çaçaron kızların yeri olmazdı.

Kızlar ayaküstü şimdi de bir valiz için kavgaya tutuşunca, garip bir iç germeyle kafasını sarsan Vural'ın düşündüğü tek şey, bu kızların buraya nasıl sızdıklarıydı! O emlakçıyı ya da bu evi kiraya veren her kimse onu bulacak, yasal hakkını kendi lehine kullanıp yakasına yapışacaktı.

Kızlar kavgayla kavradıkları valizi parçalar gibi çekiştirince, içindeki kıyafetler dışarı saçıldı ve hâlâ yüzünü göremediği ve sürekli arabuluculuk işini üstlenen ağız bozuk kız, ikisini de azarlayarak valizi topladı. Homurdanarak ellerinden çekiştirip aldı.

Ve o anda zırıl zırıl sesiyle çığlık atmaya başlayan süslü kızın kimyasal silah gibi firar eden sesiyle, Vural Namlı olduğu yerde boş bulunup sıçradı, kafasını pencerenin pervazına sertçe vurdu. Eliyle acıyan yeri okşarken, beynine saplanan ağrıyla duruldu. Süslü kız isyanla bağırdıkça, Vural kafasına fırlatılmış olduğunu hayal ettiği tornavidanın, her saniye biraz daha içini oyduğunu hissetti ve gerçekten acıyla sımsıkı kapattığı gözlerinin ardında patlayan havai fişekleri gördü. Daha fazla kendisine hâkim olamayınca, en tehditkâr ses tonuyla, "Sizin sesinizi kimse merak etmiyor bilmem farkında mısınız?" diye bağırdı.

Kızlar sesin nereden geldiğini bakmak için kafalarını sağda sola gezdirdi ve sonra kaldıkları yerden kavgalarına devam etti.

“Lanet olsun! Sizin küfretme faslınıza, herkesin dâhil olmasına gerek yok. Biraz edep, biraz haya...” diye bağırdı.

Bir anda korkuyla ellerindeki kutularını yere düşüren kızlar, oldukları yerde dehşet içinde sıçrarken, aşağıdaki bütün konuşma sesleri bıçak keskinliğinde son buldu.

“Sakin ol polis oğlum, kızlar cahiller.” dedi alt kattaki meraklı teyze üst kata başını uzatıp Vural’a laf yetiştirerek. Heh bir bu meraklının gözleri eksikti. Ona da eğlence çıkmıştı işte, şimdi kekini böreğini kapar, akşama ona en ince ayrıntısına kadar kimlermiş, nereden gelmişler, evliler mi bekar mı, raporunu verirdi. Öfkeden kudururken, sanki tüm suç camınmış gibi parçalarcasına kapattı, kepiyle anahtarlarını alarak kapiya yöneldi.

Vural’ın dairesi üçüncü kattaki sol kanatta, uzunca bir koridorun sonunda yer alıyordu ve o kapısını kilitlerken, aklında bir sinyal belirdi. Bu kızların sesleri, o süslü kız, sinirli kız... Yok ya bu kadarı eşek şakası olurdu! Hafızasındaki son görüntüleri hatırladığında, artık iş işten geçmişti. Ve dehşet bir korkuyla binadan çıkıp karşı yola geçtiğinde, kendi dairesinin hemen karşısındaki dairenin camına baktı.

Gözüne yaşlı bir kadın takıldı. Belki de sandığı şey değildi, belki de bu daireyi o yaşlı kadın ve yaşlı kocası tutup, onu sessizliğine yeniden mahkûm edeceklerdi. Kızlar da yardıma gelmişti, işleri bitince gidecektiler! Bunu öğrenmeden giderse, akli bu meseleyle de meşgul olacaktı. Hızla dairenin merdivenlerini tırmanıp, 3. kata çıktı. Kapıyı nazikçe tıklattı. Kapı hafiften aralıktı ve içerideki karmaşa görünmekteydi.

“Onu şuraya bırak.” diyen kızın birisi odanın birinde kayboldu. Onu nakliyecisi sandığı gerçeği adamın bir an duralamasına sebep oldu. Aralık duran kapının yanına yaklaşırken, en azılı suçluları bile yakalarken hissetmediği bir ürpertinin ensesinden aşağıya yayıldığını hissetti. Tehlike...

Yok, Allah’ım ne olur sandığı şey gerçekleşmesin, yaşlı ve sessiz komşularıyla karşılaşsındı.

“Evim huzur bulduğum tek yer ne olur...” dediğinde, duaları zihninde dondu kaldı.

“Orası benim, uzak dur Behiye...”

“Üzerinde adın mı yazıyor mal, ilk kim kaparsa onun odası olacak...” diye cırladı başka bir ses.

Evet hayalleri başına buzlu su gibi dökülen Vural Namlı, kaşlarını kaldırdığında, az önce yüzünü göremediği kızın ayağını ellerinin arasına alıp, boş salonun ortasında kanguru gibi acı içinde sekerek dolaştığını ve her adımında, mütemadiyen küfrettiğini gördü. Ve lanet olsun yüzüne düşen saçlarından sebep hâlâ yüzünü görememişti. Canı fazla yanıyor olmalıydı, ayağına bir şey düşürmüş gibiydi. Yüzünü ve çektiği acının tenine vuran ifadesini göremiyordu ama Vural Namlı, hayatında gördüğü en öfkeli gözlerin karşısında durduğunu gayet rahat görebiliyordu. Kaşları çatılmış yaşlı kadın ve onun arkasında duran genç bir kız, o yüzünü görmediği kızın görselini kapatıp, tam karşısında kapı gibi belirmişti.

Evet kadının sert suratı birazdan kapı gibi çarpacaktı yüzüne.

“Bir şey mi oldu evladım, neden bakıyorsun içeri?” dedi Yaşlı kadın tehlikeli sesiyle. Arkasındaki kızı dirseğiyle geriye ittirdi ama kız aldırma-
dı. Vural afallayan bakışlarını karşısındaki kadına çevirdi.

“Yeni komşumuz siz misiniz?” demek isterken, yaşlı kadın başını içeri çevirip “Bir susun, adamın sesini duyamıyorum.” diye son ses bağırınca, içeride her kim varsa sesleri bıçak gibi kesildi.

“Söyle evladım benim...”

Bu sözle içi rahatlayan adam havasızlıktan yanan ciğerlerini şişirdi. Komşusu gerçekten yaşlı bir kadındı, bu iyiydi. “Ben karşı binada oturuyorum, uzun zamandır boştu burası...” diye söze başladı.

“Evet kızlarım taşınıyor...” dedi kadın başını kaldırarak ve adamın başından aşağıya tüm hayalleri buzlu su gibi döküldü. Kadın onun duruşundaki değişimi yanlış anlayarak, “Sahipsiz değiller görüldüğün gibi, elim üstlerinde...” diye tehditle uyardı. “Üstelik biri orgeneralin, biri de baş komiserin kızı, bilmem anlatabildim mi?”

Nefes almıyor gibi duran Vural bu yalanla tek kaşını kaldırdı. “Yanlış anladınız, ben sizin taşındığınızı sanıp sevinmiştim...” Türkan Hanım tek kaşını kaldırıncaya, “Ben bazen vardiyalı çalışıyorum, sessizliğe ihtiyacım oluyor...” diye söze başladı ve kavgalar kaldığı yerden devam etti.

Adam dişlerini sıkarken, “Sizi rahatsız etmeyeyim...” İçinden talihi-
ne küfretti. Yaşlı kadın ona yaklaştı, bir sır verecek gibi fısıldadı.

“Bekâr mısın?”

Kadının parlayan gözlerine bakan Vural şaşkınca başını salladı. Türkan Hanım’ın arkasında duran Sevil heyecanla atıldı. Yeni bir av bulmuş kurt gibi aç gözleri parlıyordu.

“Peki ev arkadaşın, annen ya da baban ya da kardeşin var mı?”

“Yok ama neden soruyorsunuz?” dedi Vural merakla.

Türkan Hanım huzurlu bir ifadeye döndü. “O zaman sen taşınabilirsin, zira bu delilerin sesinin çıkmayacağını garantisini vermek zor. Yani dört kıza ev bulmak zor ama sen bir başınasın, üstelik bekarsın, kelleni koltuğuna alıp nereye istersen gidebilirsin. Sıkıntı olmaz.”

Vural bu cevabı beklemiyordu, bir an onun da evde kalmış kız kurularına koca arayan anne versiyonundan olduğunu düşünmüştü, yanıldığını anladığında, kadın tek kaşını kaldırdı.

“Eeee...” dedi sesini yayarak.

“Ben gideyim.” dedi Vural Namlı, sanki bu şehirden, bu ülkeden gideyim der gibi talihsizce.

Vural gitti, ayağının acısıyla boğuşan Kayra evi yerleştirme işine devam etti. Eve yerleşmelerinin üzerinden geçen bir hafta boyunca asla o geceyi ve karanlıkta gördüğü dengesiz adamı düşünmemişti. Hayır, sadece bir kere düşünmüştü! Lanet olsun defalarca düşünmüştü! Belası gibi o gece aklından çıkmıyordu. Gerçi şu anda daha büyük bir sorunları vardı, karşı komşuları tam bir bela çıkmıştı. En ufak sıkıntıda ya da ses yaptıklarının ertesi gününde, yöneticiye şikâyet etmesine dayanamıyor, ne zaman dairesine gitse kapıyı duvar bulduğundan, yüzüne sövemiyordu. Bu ukala adam kendini ne sanıyordu, sürekli onları yöneticiye şikâyet ederek kendini mi tatmin ediyordu? Her günlerini mahvederek deşarj mı oluyordu? Nezaketsiz öküz, kendisi gelip söyleyemeyecek kadar mı korkaktı? Geçen gece camdan kükreyerek, “Yeter artık bi’ susmadınız gitti.” diye kükrerken, resmen akıllarını başlarından almıştı.

Hayır, aklından bir kere bile çıkarmamıştı. Sesi çok tanıdık geliyordu, üstelik küstah adam ona seslendiği zaman bakmamıştı bile, tam cama çıktığı zaman penceresini kapatıp tülünü çekmişti. Kızın öfkesi zaten burnundaydı, bir türlü saydığı regl günü gelmemiş, acı gerçeği bir sonuca bağlayamamıştı. Her ne kadar o geceye dair bir şeyleri aklından silmek istese de gerçekler nal gibi ortadayken, eski güllük gülistanlık hayatına dönemeyecekti. Her şey üstüne gelirken bir de huysuz komşularıyla uğraşamayacaktı. Neyse ki onunla bir süre kavga etmek gibi bir meziyeti olmayacaktı çünkü annesi ve babası yeni evi öğrenmiş, durumlarını görmek için apar topar İstanbul’a gelmeye karar vermişti.

6. BÖLÜM

*Unutma her şeyin bir sonu var... Hüzün bir tebessümle biter...
Kaygılar güven aldığıında. Yorgunluğun bir omuzda soluklandığında.
Bir tek sevginin sonu yok, kana kana içilen, içtikçe doyulmayan-
dır.*

Müjde Aklanoğlu

Saklandıkları tavan arasından oteli gözetleyen üçlüden birisinden çıkan sesle, diğer ikisi burunlarını tıkadı. Ali sanki oturduğu yerden ses gelmiş gibi sallanarak kamufle ederken gerçekleri, arkadaşları az sonra koldan heba olacaktı. “Böyle olmadı tertip, sıçsaydın,” dedi Şahin öfkeyle.

“Eşegin aklına karpuz kabuğu sokma tertip,” dedi Vural ciddiyetle. O sırada dışarıda bir hareketlenme olunca üçü de gözlerini cama mıhladı. Dikkatle gelenleri izlediler.

Sert bir sesle konuşma tınısını ayarlayan Şahin, “İterseniz, ben icaplarına bakarım,” dedi, Vural yan tarafına kısacık bir göz attı ve dağ gibi iri, gözleri kurt gibi keskin ve öfkeli, aynı anda yaralı bir aslan gibi hırçın duran Şahin’e, “Onları öylece ulu orta vuramayız, biraz sakinleş.” diye fısıldadı.

Her zamanki gibi itaatkâr olan Şahin oflayarak silahını indirdi. “O zaman bıçak kullanayım... Daha sessiz ve ihtişamlı olur. Yeter artık fare gibi oradan oraya kaçmaya yoruldum.” diye homurdandı.

“İyice Hannibal Lecter’e bağladın...” dedi Vural onun sinirlerini yatıştırmaya çalışarak.

Ali omuz silkti. “Ha bu sıçanlar yorulmaz da biri cirit bir çıkıyı... Canım sikildi. Karnim da aç.”

“Biz de az önce ziyafetten çıktık Alim, sen acıktın mı?” dedi Şahin alayla.

“Hanci ziyafet da ben neden cörmedim? Benı neden cötürmediniz?” dedi sert sert arkadaşına bakarak Ali. “Ula Vural, hâcen sen çimrusundur... yemek yer israf olmasun diye sıçmazsun da bu Şahin neden demedi ya bana...”

“Seninle maytap ceiyi Alim, bakma oaa sen, hepimiz aız.” dedi Vural Ali gibi konuşarak.

Ali’nin karnı bunu kanıtlarcasına guruldayınca, “Ha imden eldi o ses?” diye suç bastırarak utançla yana kaydı.

“Ayıp olmasa altına sıacaksın Ali. Öf be pis herif...” dedi Vural arkadaşından uzaklaşarak.

“Bu saçmalık,” diye homurdandı şahin huysuzca.

“He samaluk, ben yapmadum, hava gaz kaarayı...” dedi Ali kızarak.

“Gidip gırtlaklarına basalım...” dedi şahin.

“Heee, sen ondan bahsedeyesun?”

“O zaman işte kanıtlara veda ederiz şahin, yüzdük yüzdük kuyruğına geldik. Az sabret be abi, valla düzelecek her şey.” dedi Vural inançla.

“Düzelen tek şey oturmaktan acıyan kımız. Böyle çok buluyoruz sanki kanıtları... Bak başımızdan taşıyor ama kanıt değil terler.”

“Konuşmayı kes de hareket etmeye başla.” dedi Vural adamları gözden kaçırmamak için ayaklanırken. Ayağının ucuyla uyuklamaya başlayan Ali’yi dürttü ve bunu yapmasıyla irkilmesi bir olan adam, elindeki silahı arkadaşlarının üzerine tutarak, “Haen imi vurdım, imi vurdım?” diye panikle söylenmeye başladı.

şahin arkadaşının elindeki silahtan korkarak yana kaçarken, Vural, “Hay onu senin eline verenin ebesini...” diye başladığında, Ali silahını indirip eline bakarak, “Ha bu yosa ebenun midur Vural?” dedi ciddiyetle.

“Hay senin dilini be Alim.” dedi Vural dişlerini sıkarak.

“Benim dilumi nörecesun?”

“orap öreceğim Alim orap...”

“şahin uslu dur arkadaş. Delu delu akani, bura bura tıkarlar.”

Hepsi dikkatini bir süre ileriye verdi, o sırada Ali gözlerini kapadı. Vural ve şahin onun yine uyuduğunu düşünürken, aniden gözlerini açtığı anda ikisi de korkuyla irkildi. “Bir firim var,” dedi ciddiyetle. İkili arkadaşlarına merakla baktığında, Ali heyecanla atıldı. “Önce yemek yiyelum da a ayı oynamaz...”

O gece Trabzon’dan elleri boş dönen üç kafadardan ikisi İstanbul için yola çıkarken, Ali asıl işinin başına dönerek onların paçalarını kurtarmak için kaldığı yerden iğneyle kuyu kazmaya devam etmeye başlamıştı. Üç adam hayatları için savaş verirken, kızlar çok başka derdin telaşındaydı.

Çınar doktor sevdasına sürekli bir yerlerini kırıp döküp hastanelere dökülürken, Behiye ve Sevil yeni bir şirkette güvenlik görevlisi olarak işe başlamış, daha başladıkları ilk gün hırsızlara yardım ve yataklıktan karakolluk olmuşlardı. Kayra ise çok başka âlemdeydi. Her gün Rüya'nın aramasıyla, takvime dua ederek çentik atarken, başı belada olan ve bunu herkesten saklayan Rüya için artık hiçbir şey eskisi gibi olmayacaktı, bilmiyordu.

Vural ise iyice başını belaya sokmuştu. Görevden alınmasını sindiremeden, bir de üzerine atılan suçla soruşturmayla tabii tutulmuş, departmandan uzaklaştırılmıştı. Güya amirlerinin ölümünde onun eli vardı, güya teşkilatı zora sokan muhbir Vural Namı'ydı! Güya adam kaçakçılığı, uyuşturucu vurgunu, silah tüccarlığını Vural ve Şahin kendileri yaparak 'Kara Kedi' lakaplı birisini kafalarından uydurmuşlardı. Kanıt bulamayan kanunlar onların şehir dışına çıkmamasını ve her gün gelip imza vermesini isterlerken, Komiser Vural her ne kadar göze batmamak için sakın duruyorsa, Hayalet geceleri dehşet saçmaya devam ediyordu. Ama bazı geceler işler tersine dönüyordu. Yine öyle bir gece, "Şahin adamların izini kaybettim... Sen neler buldun?" diye sordu telefonun diğer ucuna.

"Kocaman bir hiç?" dedi karşı taraftaki gergin Şahin.

"Ali'yi aradım ama hâlâ bir sonuç yokmuş... Sanırım delilleri unutacağız." derin bir iç geçirme duyuldu karşıdan. Vural kadar bu Şahin'inde canını sıkıyordu. Delillerinin olmayışına ve kelle koltukta gezmeye de dayanamıyordu. Vural kaçmıyordu ama Şahin tüm okların hedefindeydi. Suçuyla anılıyordu.

"Kızdan ne haber?" diye sordu Vural.

"Yanımda, biraz hırçın, bazen kafasına bir tane sıkmamak için kendimle savaşıyorum..."

Şahin bir delil peşindeyken olmayacak şeyler başına gelmiş ve bir kızı rehin almak durumunda kalmıştı. Vural arkadaşının bocalama devresine güldü. "Sık o zaman aslanım, neden bekliyorsun. Zaten üç kişiyi öldürmekten aranıyorsun, bir fazlası seni zorlamasa gerek." Bekledi, ondan beklediği cevap gelsin istedi.

"Çok konuşuyorsun Vural..." dedi Şahin sitemle, tam da beklediği gibi kaytardı. "Bir de bu ara boş konuşuyorsun." Şahin bir an duruladı. "İçimde bir ses senin rahat durmadığını fısıldıyor... Vural sana

ihtiyacımız var, biraz sakın ol... Başını belaya sokmuyorsun değil mi?"

Vural, "Uyuyamıyorum abi, nasıl durayım. Sanki koca şehir üstüme yıkılıyor." diye gerçeği dile vurdu.

"Koçum, senin suçun değildi..." dedi Şahin bilmem kaç yüz kere dediği gibi.

"Benim suçumdu abi, her şey benim hatamdı. En başından destek ekibe kanıtları atıp yardım istemeliydim." dedi Vural pişmanlık kokan sesiyle. Yine dizilmişti keşkeler ve amalar zihnine. "O gece ben de onunla gitseydim, böyle olmayacaktı."

"Sen de ölecektin?"

"Keşke ölseydim... Böyle yaşamak daha zor. Herkesin ardından bakmak, toprağını üzerine atıp yaşamak daha zor... Arda kalanların yüzüne bakmak ve onlara göğsünü gere gere, '*Kanımız yerde kalmadı*' diyememek daha zor. Abi ben nefes alamıyorum. Gencecik polislerimiz bir bir toprağa düşerken, ben nefes alamıyorum."

"Vural rahat dur..." dedi Şahin üzgünce. "Lütfen."

"Duruyorum zaten..." diye yalan söyledi Vural. İçi kan ağlarken mi, gencecik bir polisi daha toprağa vermişken mi, asla. Kimse; o şerefsizleri yakalamadan onu durduramazdı, ölüm bile gelse, bu iş bitmeden cehenneme gitmeyecekti.

Şahin, "Şimdi eve mi gidiyorsun?" diye sordu şüpheyle.

Vural, "Evet..." diye devam etti yalanına. Ve birkaç konuşmanın ardından telefonu kapattı. Bu gece yapacağı izleme için hazırlık yapmaya başladı. Şapkasını gözlerinin önüne indirdi, siyah deri ceketinin fermuarını çekerek kendini kamufle etti. Tüm telefon görüşmelerini yaptığında, artık sakın değildi. Aracına binip yola koyuldu. Tüm öfkesiyle sıkmakta olduğu direksiyonuna bir iki tane yumruk savurup, öfkesini bertaraf ederken, soluk alamayarak camı açtı. Ve hızla akan trafikte yolları kat etmeye devam etti.

O sıralaralar tekrar bara gelen Özcan yüzünden tüm dengesi alt üst olan Kayra, sinirden titriyordu. Üstelik sınavdan da çıkmıştı. Herkesi yumruklamak, çılgılığıyla bu şehri ayaklandırmak istiyordu. Öfkesinden kuduran gözlerine ufak bir şey kestirdi. Hırsla yolun ortasındaki kola kutusuna şutu vurdu ve kutu döne döne uçuşa geçerken, arkasını dönüp küfrederek yoluna devam etti. Kola kutusu alçalışa geçtiğinde, hedefini çoktan seçmişti. Direksiyonuna yumruk atan adamın kafasını hedef aldığı anda, artık çok geçti.

Hayalet bir an kafasına aldığı darbeye sersemleyerek görüş mesafesini kaybetti, elleri direksiyonda titredi ve önünü göremediği için kırdığı direksiyonla, park halindeki kamyonetin kasasına tosladı. Hava yastığı şişip alnından akan kanla yüzünü kapatırken, hiçbir şeyden habersiz olan Kayra arkasında duyduğu acılı firen sesiyle bir an irkildi. İleride olan kazaya üzülen ve söylenirken, araçtan çıkan dikkatsiz adamın yaşadığını anlayınca, yoluna devam etti. Bir saatlik sokakları arşınlama serüveninden sonra, sıkılarak eve döndü.

Bugün ev diğer gülenlerden daha sakindi. Kızlar içeride oturmuş son geceleri için çayın yanına hazırladıkları kırıntıları hüpletirken, Kayra odasına geçmiş, tatil öncesi hazırlığı için kendisini paralıyordu. Bunda odasının kendi kısmının dağınık olmasının ve temizlik yapmayı hep atlanmasının payı muhakkak ki büyüktü.

Annesi dün aramıştı. Bugün son sınavı olduğu için birkaç gün erkenden gelip, onları alarak Hatay'a götüreceğini söylemişti. Nasıl olacaktı bu böyle, adet görmesine bir hafta vardı, oraya giderse hamile olup olmadığını öğrenemezdi. Kazara tahlil yaptırıp, birisi duysa ve babasının kulağına gitse, yüreğine iner, ölümlerden ölüm beğenmesi gerekirdi. Şimdi Kayra camın önündeki tek kişilik yatağın ucunda durmuş, valizine giydiği ve daha kolunu bile sokmayarak müsriflik ettiği kıyafetlerini tıkıştırmaktaydı. İçinde yalnızlığın fırtınaları boy gösterirken, ensesinde o bilindik yoksunluk hüküm sürüyordu.

Yine onu hissetmişti içi, yine gerçek gibiydi. Bu ürpermenin sebebi ölüm değil, her şeyin sebebi bir rüyaydı. Lanet olasıca bir rüya... Ailesinden sakladığı ve sadece kızların bildiği bir gerçektir. Yine odasında tek kalacak ve yine o kâbusların kollarına düşecekti. Sanki kaybetmişti onu. Hatırlamadığı bir aşkı ya da yaşamadığı bir duyguyu terk etmiş gibi aciz hissettiriyordu ve son zamanlarda iyice kafayı yediğini düşünmeye başlamıştı. Hep arkasına bakarak yürür olmuştu. Mahallenin köşesinden karşısına çıkacakmış gibi kalbi çırpınıyor, ne zaman camdan dışarı baksa sanki onu izliyormuş gibi bir hisse kapılarak, derhal tülü çekiyordu. Onu önceden rüyalarında hissederdi, şimdi ete kemiğe bürünmüş gibi etrafında hissediyordu. Şizofrendi işte, artık kesindi, hayalinden sonra sanrılar da başlamıştı. Belki de otele bile tek gitmişti, kayıt yoktu sonuçta, adam ona bilgilerini de vermemişti. Hayal etmişti, birisiyle olduğunu sanmıştı. Belki o sabah biri TV kanalını açık bırakmış, o da sesin banyodan geldiğini sanmıştı. Hem insan birisiyle yatsa hissetmez miydi? Ya yattıysa? Ya hamile kaldıysa? Ya cidden o etten kemikten bir insansa?

“İyi misin?” dedi yanında beliren ses.

“Değilim.” dedi daldığı karanlıktan çıkan Kayra.

Sevil Kayra’nın elindeki tişörtü alarak düzgünce katladı, valize koydu.

“Anlatmak istersen dinlerim...”

Kayra yanına oturan kızın sinesine başını koydu ve Sevil’in saçlarını okşamasiyla korkularının kaybolmasını diledi.

“Son zamanlarda saçma şeyler oluyor Sevil. Önce Özcan’la başladı kâbuslar... Zannettim ki onunla olursam, birisiyle hayatımı paylaşırsam, onu rüyalarımnda görmem. Ama olmadı. Ben ne kadar kaçarsam, o içimi öyle büyük kapladı ki... Sonra o...” Başını iki yana salladı. “Sürekli onu görür gibi oluyorum ama bir türlü gün yüzüne çıkaramıyorum yüzünü... Artık rüyalarımnda değil, rüyalarımndan fırlamış, cana, kana, ete bürünmüş gibi hissediyorum. Birden ensem ürperiyor ve beni izlediğini sanıyorum. Kalbim çırpınıyor, her şey gerçek gibi oluyor. Apansız kafamı çeviriyorum sağa sola ve yolda kimi görsem ona yüz çiziyorum. Sevil sence ben hasta mı oluyorum? Kafa doktoruna gitmeye korkuyorum, şizofren falan olmayayım ben?”

“Evet güzelim, sen kafayı yemişsin ama korkma, seni içeri atacaklarını sanmıyorum çünkü doktorlar bile akıl sağlıklarını seninle riske sokmak istemezler.”

“Üf...” dedi Kayra ona kızgınca vurarak.

Sevil arkadaşının yüzünü elleri arasına alarak gözlerinin içine baktı. “Korkma kuzum. Korkma, son zamanlarda her şey üstüne geldi, bu sanrılar ondan. Yaşadıkların kolay şeyler değildi. Çınar zaten belanın göbek adı, biz de bu ara sana dert olduk. Özcan’ı, mafyası, sadisti derken, hırpaladın.”

“Ya ben cidden kafayı yiyorsam?”

“Eğer için rahat edecekse, Hatay’a döndüğümüzde seninle doktora gideriz. Hatta Rüya’nın arkadaşları vardır, söyleyelim birisiyle görüşün... Senin de için rahatlar böylece ama kötü bir şey olduğunu sanmıyorum. Son olanlardan sonra korkman ve garip hislere kapılman normal... İki kere kaçırıldın, rehin alındın, ölümden döndün. Bunlar kolay şeyler değildi. Üstelik bu olayları ailenden saklamak için nasıl çabaladın. Başına gelmeyen kalmadı. Doktora görünmen şart. Bak eğer Çınar’ı götürürsek, onu kesin içeri alırlar. Ya da almazlar onu dört duvarın arasına koysalar, başını belaya sokacak bir şey icat eder. Malum o da senden aşağı kalmıyor, duvarlarda gezen hayaletler olduğunu söylüyor.”

Kayra gülümserken, odaya kızlar girdi. Çınar huysuz bir sesle, “Koca ağızlı birisi diline beni dolamış, kulaklarım davul çalıyor... Bir kere ben duvarlarda hayalet görmüyorum.” diye azarladı.

“Dün doktora gittin ya bu sebepten...” dedi Sevil kıkırdayarak.

“Gittim ama hayalet gördüğüm için değil, hayalini kurduğum adamı görmek için gittim.” derken Sevil çoktan yastığı yanına fırlatmış ve “O zaman savaş başlasın...” diyerek kızların üzerine atılmıştı. Az önce kasvetten içi çürüyen Kayra, birkaç saniye sonra kahkahaların eşliğinde, dostlarının kollarında keyifle vakit geçirmeye başlamıştı.

Onların cama yansıyan gölgelerini izleyen kafası kırıksık Vural, kızların mahalleyi inleyen neşeli seslerini dinleyip, keyifli anlarını izlerken kahvesini yudumluyordu. Kaç gündür onları izliyordu. Ne kadar birbirine bağlı ne kadar deli dolu ve ne kadar bela bir gruptu. Mahalleli şimdiden onları konuşmaya başlamıştı. Alt komşusu eline bir tabak alarak kapısını çalıp, “Polis oğlum sana kek getirdim.” diye içeri dalmış, “Çay koyda sana anlatacaklarım var.” diye başlamıştı konuya. Kızlar hakkında topladığı bilginin en ince ayrıntısını bile anlatmıştı.

“Çınar TIB, Seval denen kız Hukuk okuyor. Behiye Biyomedikal Mühendisliği, Kayra Dış Ticaret okuyormuş.” Ama Kayra denen kızın dışarıdan başka bir okul okuduğunu duyumsamıştı kadın fakat adını bir türlü hatırlayamıyordu. Vural kızlar hakkında ilk elden bilgilerini depolarken, gelen telefonla ceketini alıp kapıya atılması bir oldu.

“Teyzem ben çıkıyorum, mahalle sana emanet.”

Arkasından seslenen yaşlı kadın ellerini arşa kaldırıp dua ederek, “Rabbim tüm askeri, polisi korusun oğlum. Hayırlı git, hayırlı gel.” dedi.

O geceyi huzur içinde geçirip, sakın bir uykuya dalarken kızlar, yeni günün belalarından uzak durmak için ellerinden geleni yapacaklardı. Kayra yataktan yeni bir mesaj sesiyle uyandı. Özcan sabah işkencesine başlamıştı. Evin yerini bulamadığı için mesajlarıyla canını sıkırmaktaydı. Yakında takibe alıp öğrenmesi çok sürmezdi. Ulaşamadıkça takıntı haline getirmiş, konuşamadıkça hırslanmıştı. Kayra eline telefonu almışken, Rüya’yı arayıp kahvaltıya gelmesini istedi ama garip bir şekilde konuşan Rüya cevabını bile beklemeden, derhal telefonu yüzüne kapattı. Son zamanlarda fazla sessiz duruyordu! Bir derdi falan mı vardı acaba? Üstelik Mustafa’da garip davranıyordu. Normalde her hafta bir araya gelip illa görüşme yaparlardı ama birkaç haftadır herkes bu ânı geçiştiriyordu. Kayra’da kendi derdinden onların neyi olduğunu kaçırıyordu. Mustafa’yı

sorguya çekmek için aradı ama genç adam doğuma gelen bir kedi olduğunu öne sürerek, telefonu yüzüne kapamıştı. Bu daha fazla kızın huylanmasını sağladı. Yoksa bu iki safoz birbirine sonunda açılmayı başarmış mıydı? Ondan mı çekiniyorlardı. Ya öyle olsa Rüya iki saniye dayanamadan kapılarında biterdi. Eee o zaman, bu kızın derdi neydi? Bu konuları merak ederek en büyük merciinin ağzını aramak için Türkan ablayı rahatsız etti. Ya bir gün, bir gün doğal geçse dişini kıracaktı.

“Yatak odası için para biriktirdim, istediğin bir model var mı?”

“Hayatımdan çıkman,” yazdı Kayra.

Salak Özcan iyice işi ciddiyete almıştı. Her gün kendini hatırlatırcasına saçma sorularıyla canından bezdirmişti.

“Seksen beş gün, altı saat sonra benimsin.” yazsını sildi Kayra, iğrenç herif.

“Musallaya selam çekerini, yine de senin olmam. Senin olacağıma kara toprağa gelin olurum, senle gün ayar mı hiç salak.” yazdı. Böyle bir iddiaya girdiği için de kendisine lanetlerini yağdırdı. Neyse ki haftalar sonra ilk defa mutluydu, günlerdir yolunu beklediği misafir onu havalara uçurmuştu. Yaşadığı onca saçmalıktan sonra en azından hayatında iyi bir şey olmuş, çok şükür hamile olmadığını anlamıştı. Kaç hafta sonra ilk defa huzurlu bir nefes alarak neşeli sesiyle evi inletmiş, güzel haberi alan kızlarla gazoz patlatarak bu anı kutlamışlardı.

Ama ne olursa olsun, kafasını bir türlü toparlayamıyordu Kayra. O zaman o geceyi hayal etmişti. Aslında öyle bir adam yoktu! Bu demek oluyordu ki, Kayra kimseyle yatmamıştı. O vakit genzine tünemiş olan o koku kime aitti? Üstelik banyonun içinden duyduğu ses hâlâ kulaklarında çınlamaktaydı. Üç seferdir aynı adam, aynı koku, Hızır gibi imdadına yetişip onu cenderelerin arasından çekip alıyordu. Anlayamıyordu Kayra, o adam her seferinde nasıl oluyor da yardıma en muhtaç olduğu anda karşısına çıkıyor ve lanet olsun, her seferinde Kayra adamın yüzünü bir türlü göremiyordu! Cidden efsunlanmış mıydı? Ona âşık olan bir Cin falan yoktu değil mi? Sadece onun gördüğü bir âşık... Şizofren... Kesin hayaline can vermeye başlamıştı. O gün hastanede kendine geldiğinde, hiçbir şey hatırlamayarak zihnini yoklarken, sadece bir ara onun kollarında olduğunu ve kulağının dibinde uçuşan mermilerin sesini duyarken, kafasını göğsüne güven içerisinde yasladığını, iki kaburgasının arasında hissettiği o zalim acıyı hatırlıyordu.

“İyi olacaksın Kayra, dayan.” demişti bayılırken, duymuştu. Sonrası zaten başında hemşirelerle uyanmış ve ifadesini almak için bir grup polisin onu beklediğini belirtmişti. Ne yani, mahkeme yok muydu, ya da karakola gitmeyecek miydi? Hani tutuklama kararı? Belki Kayra o pis adamlardan şikâyetçi olacaktı? Buna hakkı yok muydu? Anlamıyordu onca olaydan, silahlı kaçırılmadan sonra nasıl bir müdahaleyle, her seferinde paçayı kurtarıp olayın içinden sıyrılabiliyorlardı? Bir güç kurtarıyordu onları, buna emindi.

Kesin annelerinin hayır duasıydı.

Kesin!

O gece yastıklarla savaşıarak uykuya daldığında, kapı kırılacak gibi çalmaya başladı. Kızların her biri uyku sersemi bir korkuyla odadan çıkarak, kapıdan gelen gürültüyle girişte belirmişti. Kayra gözlerini ovalıyor, Çınar esneyerek huysuzca homurdanıyor ve Behiye her zamanki gibi başını yastığına bastırmış, “Lan baksın birisi şu kapıya, alacaklıysa evde yokuz.” diye uşağına bağırır gibi emrediyordu. Eğer o gereksiz Özcan evi bulup kapıya dayanmadıysa yiyeceği sopası vardı.

“Kızım aç kapıyı, öğle oldu neredesiniz?”

Kapını dışından gelen sesle herkes birden geç kalma telaşına kapıldı. Panikle sağ da sol da saat arayıp bakmaya çalışırken, Kayra kapıyı açarak, “Baba, eminim ki saat henüz sabah ezanına gelmemiştir...” diye sokrandı.

“Nereden bildin ki kızım?” dedi yaşlı adam elindeki kocaman poşetleri içeri sokmak için kızları ittirerek besmele çekerken.

Çınar arkasından gözleri irilerek saate bakarken, Sevil çoktan cama koşmuş henüz ağaran tan yerine şaşkınca bakıyordu.

“Üzerinize güneş doğuyor, abdest yok namaz yok. Bari şeytanla koyun koyuna uyumayın.” diyen annesinin sesiyle kızlar sevinç narası attı. Börek ve eşsiz hamur işi kokuları kapıyı açtıkları an içeriyi doldurmuştu. Kızların midesi daha şimdiden guruldamağa başlamıştı. Kayra babasına şaşkınca bakarak, “Sanırım yarın gelecektin baba, yani sabahın nurunda, gecenin köründe değil...” diye imayla laf soktu.

“Yok kızım...” dedi babasının arkasından kendini göstermeye çalışan annesi. “Ancak zapt ettim sen dua et, iki gibi gelmedik...” Ve kızının boynuna sarılarak “Özlemediniz mi bizi?” diye sordu.

Kayra çoktan annesinin saçlarını koklamaya başlamıştı.

“Eşek sıpasına bak sen... Hesap mı soruyorsun bana?” diyen babası

girişteki valizleri de içeri alırken, “Amca, buraya mı taşınıyorsunuz?” dedi Çınar kıkırdarak.

“Allah korusun, Hatay dururken bu cehenneme mi?” dedi yaşlı adam alnındaki teri silerek. Uzun boyu, iri bedeni ve göbeğinin üstüne çektiği geniş kemerli pantolonuyla sert sert kızlara baktı. ‘Sadece iki gün için büyük bir valiz değil mi?’ diyemedi kimse.

“Sağdan say!” Eski asker tavrıyla, kızlar ilk afyon patlamasını yaşamıştı. İçtimanın en sevimlisi yaşanırken, kızlar derhal kendilerine çeki düzen verdi. Kendisini babasının kollarına atmış olan Kayra’nın peşinden sıraya dizildi. Kayra özlemle babasını kucaklarken, yaşlı adam hâlâ homurdanıyor, Kayra huysuzluklarını savuşturmaya çalışarak, “Komutanım o nasıl söz.” diyerek alaya alıyordu. Subay emeklisi olan babası her ne kadar sert dursa da konu Kayra olunca dünya tatlısı bir adam oluveriyordu. Kızlar da sırayla el öpme merasimini gerçekleştirdince, ev ahalisi artık uykusunun hayalini kurmaması gerektiğini anladı.

Yaklaşık yarım saat sonra, hoş beş bitince, Kayra annesinin ziyafet çekmeleri için ta Hataylardan getirdiği kahvaltıyı hazırlamaya başladı. Kraliçe Behiye henüz mutfığa teşrif etmişti ve gelirken içeride oturanları görünce gidip hızla kendine çeki düzen verip, kışındaki şortu çıkarıp uzun bir pijama, üstüne de hırkasını geçirmişti.

“Kızım, beni niye uyandırmadınız lan?” dediğinde, tepsiye kahvaltılıkları dizen Çınar, “En son eşek gibi teptiğin Sevil’i gördüm, ağrıdan uyunuyordu garip. Kasıklarına kastım mı var benim be. Ancak tepişiyorsun seslendiğimizde, uyansaydın.” diyerek azarladı, mutluluktan dört köşe olan Kayra kıkırdadı.

Annesi ve babası çarşıya çıkan Kayra camını kapatırken, bakışlarını karşı komşusunun camına çevirdi. İki gündür sesi soluğu çıkmamıştı huysuzun, yöneticiyi de üstlerine kışkırtmamıştı. Cama çıkıp, “Yeter artık, kapayın o koca çenenizi.” diye tok sesiyle kışını yırtarcasına gürlemişti. Acaba ölüp kalmış, kokmuş muydu? Kesin yaşını almış, göbekli, kirli atletli, kasap bozması herifçioğlunun teki olmalıydı. Korku filmlerindeki katiller gibi huysuzluk edip duruyordu.

“Kızlar Rüya’yı arayan oldu mu?” diye seslendi kızlara. Yatağın üzerine düzeltip geceliklerini yatağın altına tekmeledi.

Odaya giren Sevil, “Benim telefonuma bakmadı,” dedi yatağın altına eğilip pijama takımını ölü fare tutar gibi ona göstererek. Kayra omuzlarını

sarsarken o pijamaları kirli sepetine atıyordu.

“Benim de mesajıma cevap vermedi.” dedi Behiye k s k s kapıda belirerek.

Çınar huysuzlanarak, “Konuşmuyorum onunla, bana dönmüyor kaç gündür. Dönerse ondan İskender yapacağım, birisi hayrına söyleyiversin.” diye araya kaynak yaptı.

Kayra kuzenini aradı, kaç seferdir olduğu gibi telefonu çaldığı halde açılmıyordu. Babası da homurdanmaya başlamıştı, yanlarına gelmediği için de endişelenmişti. Giderken iyice tembihlemişti, “Şu kızı ara gelsin yoksa gidip getiririm.”

Bir şeyler oluyordu, Rüya gün be gün ondan kopuyordu. Sıkıntısı mı vardı? Başı mı beladaydı? Gerçi Rüya onlar gibi değildi, akıllı ve mantıklı bir kızdı. Beladan uzak durur, sakinliği ile bilinirdi. Ama neden böyle mesafeli olmaya başlamıştı? Normalde ne zaman arasa hemen cevap verir, her şeyin hesabını sorar, biraz öğütler, biraz ablalık taslar telefonu öyle kapardı. Şimdi düşünüyordu da son zamanlarda sanki telefonu kapamak için zaman kolluyordu.

Bu hali şaibeliydi!

Bunu kurcalamaya karar veren Kayra yüksek mercii olan Türkan Hanım’ın evinin yolunu tuttu. Türkan Teyze de bilmiyorsa onun derdini, hiçbir doktor bilemezdi. Türkan Hanım onların annelerinin çocukluk arkadaşıydı. Oğlu burada okuduğu için eşinden kaçıp yanına gelmişti ama ayyaş eşi de onu takip ederek, hayatını burnundan getirmeye devam etmişti. Şimdi istemediği kocasıyla bu şehirde sıkışıp kalmıştı. Onlara evlatları gibi göz kulak olurken aynı zamanda kendi hayatını yoluna koymanın da bir çaresine bakıyordu. Rüya tek kaldığı için onun alt katında, gözünün önünde, elinin altında oturuyordu.

Rüya’nın babasının durumu daha iyi olduğu için, kızının yurt köşelerinde ya da kiralarda sür nmesine gönlü el vermemiş, ona ufak bir daire alıvermişti. Aslında niyeti daireyi kızların hepsine almaktı amcasının, başlarda birlikte kalmaya da başlamışlardı fakat kızların okulu eve çok uzak düşünce, mecburen okula yakın ev tutmak durumunda kalmışlardı. Şimdi Kayra kuzeni yerine Türkan Teyzesinin dilini çekerken, kızlar özgürlüğün ve belanın keyfini sürüyordu. Kayra’yı karşısında gören Türkan Hanım hortlak görmüş gibi davranmış, kapısına aşığı gelen evli kadınlar gibi kızı eve korkuyla almıştı.

Kayra tam bir saattir evin içinde volta atarak onun konuşmasını

beklerken, bocalayan kadın eveliyor, geveliyor ama ona mantıklı tek kelime anlatamıyordu. Sonunda isyan eden Kayra, resti çekti. Türkan teyzesi önüne çay koyup karşısına oturdu. Kayra çayını içerken açılan konuyla irkildi, bir şok dalgası tüm duyularını silip süpürdü. Zihninde çınlayan tehlike sinyalleri tetiklenirken, sonunda yola gelen Türkan Hanım tüm olanları itinayla anlattı. Kayra anlattıklarını dinlerken, taştan bir dağ gibi sessiz duruyordu.

Nasıl olurdu bu? Onların içinde en akli başında olan kızın başına böyle saçma bir olay gelirdi? Bencil, şımarık, narsist bir eyleme kurban gitmişti kuzeni. Yok, kendi şizofreni hayaliyle kafayı bozup onu boşladığından beri, kız kim bilir ne zorluklarla boğuşmuştu. Ve kahretsin! Kuzeni şimdi bir katilin elinde rehin miydi? Eli kanlı bir katilin yani! Gerçekti. Ondan mı bir haftadır yanlarına gelmiyor, telefonlarını geçiştiriyordu. Bir tek kendi başlarına dert gelir sanırdı, demek sonunda Rüya'ya da belasını bulaştırmıştı.

"Valla abla ben biliyorum hepsi annemle babamın suçu." dedi Kayra içli içli.

"Tövbe estağfurullah, ne alaka?" dedi yaşlı kadın kıza kaşlarını çatarak.

"Valla, ya annem hamileyken pis bir yere bastı ya da beni besmelesiz yaptı. Baksana abla ne bela eksik oluyor başımdan ne musibet. Kesin ben cünüp bebesiyim, işaretlendim. Sen bilirsın yoksa ben yasak elma mıyım?"

"Tövbe estağfurullah." dedi Türkan abla kızın şaşkın düşüncelerine.

"Öyle öyle cenabet bebesiyim ben."

"Saçmalama. Ne yapsam ne etsem şaşırdım kaldım. Çaresiz Rüya'dan bir haber bekliyorum ama aklım hep aşağıda..."

"İyi de abla, polise haber verelim, neden hâlâ burada durmuş sohbet ediyoruz?" dedi sonunda dayanamayarak. Birden bu fikrin cazibesine kapılıp ayaklanınca, kolundan çekiştirerek yerine oturtan kadın, "Saçmalama kızım. Otur yerine. Sanki ben düşünmedim tüm bunları. Senin hiçbir şeyden haberin yok..." diye başladı sözlerine.

"Daha neden haberim yok?" dedi kız isyan ederek.

"Akşam haberlerini izledin mi?" Kayra gözlerini kıstı, onda televizyon izleyecek hal mi kalmıştı. Hep bir koşuşturma, hep bir curcuna, hep bir aksiyon barındırıyordu hayatı.

"Hayır, ben televizyon izlemem bilirsın."

“Bilirim, kitap okursun ama arada bir haberlere bakmanız gerek, bu ülke nereye gidiyor değil mi? Biraz siyaset, biraz olanlardan haber...”

“Abla...?” diye onun nutuklarını yarıda kesen Kayra, sabırsızca, “Sadede gelsen...” diye homurdandı.

“Geliyordum işte, sen sözümü kesmeseydin...”

“Abla, ne oldu?”

“Şahin, azılı bir kaçak!”

“Şahin kim?”

“İşte. O... Rüya’yı rehin alan adam.”

Kalbi yuvasından çıkacak gibi yerinden fırlarken, panikle kapıya atıldı. Seri bir şekilde elinden tutan Türkan Hanım, hemen gerisin geri yerine oturttu. “Abla bırak; gidip kurtarayım kardeşimi. Ne demek azılı katilin elinde!”

“Saçmalama kızım, bir dinle daha bitirmedim konuşma mı!”

“Ne konuşacaksın daha? Kuzenim bir katilin elinde rehinken, neyi konuşacaksın? Nasıl adam öldürdüğünü mü? Hem neden bu kadar sakınsın?”

“İşin aslını henüz bilmiyoruz, üstelik kötü adamlar sadece Şahin’in peşinde değil... Kuzeninin de peşinde!”

Kız şimdi saksıyı çatlatacaktı, “Onun ne suçu var?” dedi inlercesine. Korkudan beti benzi atmıştı, kötü adamlar onun nasıl peşinde olurdu!

“Bir cinayete tanık olmuş...”

“Ne?” dedi panikleyen Kayra. Rüya ona hiçbir şey anlatmamıştı? Ne zaman olmuştu? Niye susmuştu? İyi de neden? Elleri ve kirpikleri korkudan titriyordu.

“O zaman adam onu...”

“Yok korkma, öyle yapmadı. Kendini koruduğu gibi kızı da koruyor nedense anlamadık.”

“Nedenini nasıl anlamazsın, kıcını kurtarmak için rehin almış. Polise yakalanırsa kızı yem edecek şerefsiz.”

Türkan Hanım, uzun uzun olanları anlattı, tüm detayları tek tek aktardı. Kayra yüreği ağzında dinledi ve hemen ani bir plan kurarak, bir çözüm yolu aradılar. Onları evde yemeğe bekleyen ailesine Rüya’nın hasta olduğunu ve bir süre yanında kalması gerektiği yalanını söyleyebilirdi. Tabii onlarda hemen yanına gelip, “Biz bakarız kızımıza.” diyeceklerdi.

O yüzden alttan birkaç dersinde kaldığını ve vermesi gerektiğini, bunu da ailesine söylemeye korktuğunu çünkü ailesinin kızmasından çekindiğini belirtirdi. Onların Rüya'yı görmesini engellemek için, elinden geleni yaparak ilk hamleye de bu gece kalkışacaktı.

Kayra eve gittiğinde babasının küçük sesi, "Bizde kalırız, eksik gitmek yok." diye azarlıyordu. "Üstelik yanıma bile gelmedi, neden gelmedi?"

Devreye annesini sokmasaydı bu iş asla çözülemezlerdi. Annesine ve babasına, hele hele ona gözlerini dikip, "Dikkatli ol," diyen arkadaşlarına, hiçbir şey söylemeden veda ederken, içinde yanan ateşleri sakinliğiyle söndürüyordu. Babası, genelde gece yolculuğunu tercih ederdi. O gece de yollar sakin olduğu için yola çıkmaya karar vermişti. Kayra Rüya'nın yanına giderken, saat epey geç olmuştu.

Babası, "Rüya'yı görmeden gitmem." dediğinde ise devreye Türkan Hanım girmişti. Akşam dersine girdiğini söyleyerek adamın aklını bulandırmış, kızı görmemesi için elinden geleni yapmıştı. Kızları Hatay'a bu sefer babası götürecekti. Kızlar onun alttan dersi olmadığını bildiği için, Mustafa'yla arasının limoni olduğu yalanını atan Kayra'ya inandı. İşler rayına girene kadar burada kalması gerektiğini anlattığında ise, onlar dönene kadar babasını ve amcasını oyalama işini onların zekâsına bıraktı.

Kızlar gerçeği duyduklarında ikisinin de dersini yüzecekti. Bu muhakkaktı ama onların da başının belaya girmemesi için (hele hele Çınar'ın) bunu yapmak zorundaydı. Ailesini güç bela yolcu eden Kayra, kendini kuzeninin apartmanın girişinde buldu. Onu gecenin yarısı girişte bekleyen Türkan Hanım'ın sözleri sona ermeden de Rüya'nın kapısına ışınlandı. Kapiya nasıl yumruklarıyla giriştiğini ya da panik halinde açılmasını beklerken, dudaklarını kemirdiğini bilmiyordu.

Öte yandan kapı vurulduğunda, uykuya dalan Şahin önce duymamıştı ama sonra Rüya'nın odasının kapısının açıldığını duyunca, derhâl yerinden fırladı. Gecenin bu saatinde gelen kim olabilirdi ki? Fakat tetikte bekleyen Şahin, kızın elini koyduğu anahtarı parmaklarıyla birlikte sıkıca kavrayarak, "Ne yapığını sanıyorsun sen?" diye dişlerinin arasından hesap sordu.

Rüya canı yanınca acıyla inleyerek, "Kapıyı açtığımı sanıyordum," dedi hırsla. Nefesi derin bir oflamayla kesilerek, "Bırak, canım acıyor..." diye tısladı.

Şahin eski sertliğine kavuşmuş bir katılıkla kapının önündeki kızı koluyla kenara ittirdi ve kapının deliğinden dışarıya baktı. Sonra geri

çekilerek, “Tanıyor musun onu?” diye sordu.

“Yok, nasılsa tanımadığım kişileri eve almak gibi bir huy edindim. Ha bir kişi, ha beş kişi ne olacak canım. Seninle başladım madem, alalım garibi içeri sevabına...” diye iğneleyerek söylendi.

Kapı yine yumruklandı. Şahin başını sallayarak, geriye çekildi ve kapı usulca açıldı.

Kapının girişinde duran Kayra, kuzeninin aksine orta boylu, kumral saçlı, koyu kahve gözlü ama biraz daha etine dolgundu. Elini beline koymuş, koyu gözleri çakmak çakmak bakıyordu.

“Seni lanet kaçık, bunu nasıl yaparsın?” dedi hırçınca. Duyduklarını hazmedemezken şimdi bir de onları karşısında görüyordu. Allah’ım bu katil mi kardeşini rehin almıştı? Ellerini beline koydu, “Tamam. Türkan abla beni niye uyardı, şimdi anladım. Öküzün birisi ahırdan kaçmış...” dedi.

“Seni var ya...” dediğinde Şahin, Rüya korkuyla kuzeniyle Şahin arasına bent kurdu. Arkasından bir kıkırdama sesi geldi. Bakışlarını kapının girişinde, omzunu kapıya yaslayıp, onları izleyen Vural’a çevirdi. Ve önünden çekildiğinde gördüğü görselle, Vural neredeyse sesli yutkundu. Hatta küfretti. Arkadaşından çok daha şaşkıncı. Üstelik bir ara sesini duyunca cidden rüya gördüğünü hatta bir ara bayıldığını falan sanmıştı. Eve taşınırken Rüya’yı onun yanında görmüştü fakat bunun bir tesadüf olduğunu düşünmüştü şimdi görüyordu ki, tesadüf diye bir şey yoktu. Karşı binasında oturan kızın yeteri kadar cırtlak sesini dinliyordu zaten, bari gittiği yerde duymasaydı ama yok, kız radar takmış gibi peşine düşmüştü. Eğer Şahin işin içinde olmasaydı, düşüneceği tek şey, kızın üzerine gizlice izleme cihazı taktığı olurdu. Üstelik bu kızın buraya kadar geleceğini düşünmemişti ama cidden şimdi karşısındaydı. Önce asansörde, sonra otoparkta, en son hangarda derken bir geceyi onunla geçirmiş, sonra da kapı komşusu olmuştu. Defalarca başı belaya girmişti ve akşamında karşısında onu bulmuştu.

Ne talih ama!

Yüzündeki yaralara inat küfreden durumunu çaktırmamak adına göz kırptı arkadaşına, “Gazan mübarek olsun abi, hayırlı işler!” diye maytap geçti.

“Gazamız?” demişti Şahin bilmiş bir öfkeyle.

Sanki, bu sözlerle kaderlerine, yazgılarına yön vermişlerdi. “Allah korsun.” diye neden söylememişti Vural, bunun için ileride çok pişmanlık

çekecekti. Hadi Vural az çok tanıyordu artık bu çatlak kızı ve çetesini ama Şahin nereden bilecekti belanın göbek adlarını onların yazdığını. Onlar manalı manalı birbirine bakışırken, Kayra içeriye girip kapıyı şak diye çarptı. Ve karşısındaki adama işaret parmağını kaldırıp tam gözdağı verecekti ki, gözlerini kısarak Şahin'in arkasındaki enkaz yığına çevirdi.

"Lan... Sen kimsin?" dedi dişlerini sıkarak. Hani birdi bunlar, iki kişi olmuşlardı.

"Yoldan geçen birisi..." dedi Vural alayla kaşlarını kaldırarak.

"Burası da handı tabii, geçerken kapısını çalayım mı dedin? Kimsin sen arkadaş?"

Kolundan çekilen Kayra, sert bakışlarını kuzenine çevirdi. "Kızım bana neden haber vermedin?" diye hesap sorarken onun ağlamış halini görünce, çileden çıktı. Boyuna posuna bakmadan Şahin'in üzerine yürüdü.

"Yoksa bunu ona sen mi..."

"Yok Kayra, gel hadi..." dedi kolundan çekiştiren Rüya. "Gel içeri de konuşalım. Anlatayım sana olanları..."

"Ne anlatacaksın ne? Bu adam seni zorla yanında tutmuyor mu?"

"Tutuyor," dedi kız korkarak. "Sakin ol lütfen. Sandığın gibi değil."

"Nasıl sanıyorum ki ben? Ne anlattın da ne bileyim!"

"O zaman gel anlatayım."

Kayra bir an bocaladı ama Rüya'nın yanağına iki damla çaresizlik akınca, daha fazla diretmedi. Ona dikkatle bakan adamlara işaret parmağını tehditle sallayarak, "Hemen geleceğim ve bunun hesabını size soracağım..." diyerek kuzenini çekiştirmesiyle odaya tıkıldı. Kapı akasından kapandı. Türkan Hanım gençlerle otururken içeride, iki kızın odasından bağırışma sesleri yükseliyordu.

Rüya kolundan çekilerek bir güzel azarlanarak sorguya çekileli, çok zaman olmamıştı. Saat gecenin yarısıydı ama Rüya uyumak yerine Kayra tarafından şamar oğlanına tabii tutulmuştu. O çok konuşan ağzından zahmet dahi etmeden aldığı lafları hazmetme yetisi göstermediğini belirten Kayra, ellerini beline koymuş, keskin dişlerini her an etlerine geçirecek bir sırtlan gibi göstermişti. Gözleriyle dart tahtasına çevirdiği yüzüne bakarken, her an yerinden bir panter gibi fırlayıp Rüya'nın saçlarına yapışacak kadar ciddi bir öfkeyle duruyordu.

Kayra öfkeliydi ama asıl mesele bu değildi, kırgınlığı öfkesinden daha

fazlaydı. Onca acıyı nasıl tek başına çekerdi? Onlar kardeşti. Her şeyden öte bir derdi olsa, ilk Rüya'nın adını anardı, onun için de öyle olmasını isterdi.

Sonunda kendini savunmaktan yoruldu Rüya, başından geçenleri sakince anlattı. Kayra duyduklarını sindiremeyince soluğu salonda aldı. Bakışları önce kanepede yatan yaralı adama kaydı. Bu adam kimdi? Rüya bile adı dışında bir şey bilmiyordu. Ya seri katilse ya sapıksa ya daha kötü ne varsa ondansa, nasıl bu evde dururlardı? Gitsinler belalarını başka yerde bulsunlardı. Düşündükleriyle daha fazla delirdi. Tam yaralı adamı tekme tokat uyandırmak için hareket edecekti ki, Rüya kolunu tutarak uyardı.

“Kayra, yazık bırak baksana haline...”

“Lan neyine yazık... Gebersin it bize ne, tohumuna para mı saçtık! Babası mısın, anası mısın?” dedi Arapça konuşarak.

Rüya kuzenine yaklaşıp, bakışlarını kaçamak şekilde cama çevirdi. Şahin dikkat kesilmiş onlara bakıyordu. Yine elleri ceplerinde, yine tek kaşı sorgularcasına havadaydı. Usulca kuzenine yaklaştı ve kendi lisanında konuşmaya devam etti. O konuştukça, Kayra'nın gözleri şüpheyile kısıldı, aklına yağın senaryolar gözlerinden film şeridi gibi geçti ve sonunda şüphelerinde haklı olduğundan kılandı. Yoksa Rüya...? Yok artık ya, Stockholm sendromu bu kızı mı bulmuştu! Bunu anlamamanın tek yolu vardı? Kızın damarına basacaktı.

Vural çatlayan kafasıyla savaşıırken, Şahin, iki genç kızın arasındaki bu sert tartışmaya şahit olsa bile, onların kendi lisanlarında konuştukları Arapça sebebiyle, pek oralı olmuyordu.

“Beni kandıramazsın! Onca şey yaşamışsınız ve birçok an sadece siz ikiniz tek hatta -ne kalmak- dediğimiz tabirde, tek başınıza kalmışsınız. Şimdi beni yeme Rüya... Anlat!” dedi Kayra baskın şivesiyle. Arapça kelimelerini sertçe yayarak, “Hadi.” diye buyurdu.

“Kayra, anlattım sana, yemin ederim fazlası yok.”

Kayra sağına-soluna baktı ve birden başını sarsarak, “Lan burada be-yinsiz ibaresi var da ben mi göremiyorum?” diye alay etti.

“Tamam, biraz bir şeyler konuşmuş olabiliriz?” dedi Rüya sonunda kabullenerek. Sadece laflarını değil, bedeni gibi gözlerini de kıvırdı. Kaçırıyordu şapşal aşıklar gibi, bu da Kayra'yı çileden çıkardı. Rüya çaresizlikte üst rütbeye yükselmiş bakışlarını, salonun camından dışarı bakan adama kaydırdı. Hâlâ dışarıyı seyrediyordu uyuz Katil. Ve diğeri umursamazca

koltukta horuldamaya devam ediyordu. Nasılsa dillerini bilmiyordu bu gıcık herifler, bunun rahatlığıyla kendini koyuveriyordu.

“Sana dokundu mu?” diye sordu Kayra merakla.

“Of Kayra anlatım sana... Hayır.” diye geçiştirmeye çalıştı Rüya si-temle.

“He... Tabii, biraz bir şeyler yaşadığına eminim!” dedi Kayra itirazlı sesini yayarak. Rüya kuzenine bakmak durumunda kalınca, Kayra’nın şeytanları oraklarını hazırlayıp karşısındaki şahsı gıdıklamak için işe koyuldu. Kuzenin ağzından laf alma işine devam ederek, “Kızım, sen bu adamla aynı evde kaldığına ve sağ çıktığına emin misin? Hani diyorum, rüya falan görmeyesin?” diye sordu ayarsızca.

“Ne saçmalıyorsun sen be! Tabii ki onunla kaldım.” Kayra ona küstahça bakınca sesini yaydı ve elini tepesinden garipçe savurdu. “Yani kalmadım, zorlandım diyorum, neden anlamıyorsun?”

Son dönemlerde hali hiç de zorlanmış gibi değildi ya neyse, gönüllü kölesi misali gözlerine baygın baygın bakarken buluyordu kendini, hadi hayırlısı!

Kayra kuşkulu bakışlarını çaktırmadan, arkasında sessizce duran adama çevirdi ve sesini alçalttı. “Yani sen ondan nefret ettiğini mi iddia ediyorsun Rüya?”

Rüya başını kuzenine yaklaştırdı, “İddia değil bu Karadul! Öyle olduğunu söylüyorum. Ben ondan nefret ediyorum.” diye teyit etti. O inadı kuruyası fındık burnu yine dikilmişti havaya.

Karadul! Bu isimle yattığı yerde kıpırdandı Vural Namlı! Demek lakabı buydu yer fıstığının!

Şahin gözlerini kısıtı, bedenini bir hınçla gerdi. Yan gözle arkadaşına bakıp kızlara kulak kabartan Vural, gülmek için dudaklarını birbirine sıkıca kapadı. Rüya adama kibirli bir bakış atarak, vakurca başını geriye attı. Bu sefer Türkçe olarak yanıtladı tüm içtenliğiyle cevapları.

“Kesinlikle, nefret ediyorum ondan...”

Yalanlarında boğul Rüya!

Şahin kaşlarını havalandırdı! Bu taş kafasını değil ama direkt yüreğini hedef almıştı!

Kayra iki gence şöyle bir bakış attı. “Yani, sen ondan hoşlanmıyorsun?”

“Sence öyle bir hâlim mi var?” dedi Rüya kibirli bir havayla saçlarını

omuzdan geriye atarak. “Bir saattir Sütçü Rıza’nın eşeği mi anıyor burada Kayra? Hoşlanmıyorum, hoşlanmayacağım da diyorum,” Bundan daha gerçekçi bir yalan ne zaman söylemişti ki Rüya? Hah, az önce de nefret ettiğini belirmişti!

“Yani sen ondan kurtulmak istiyorsun?” dedi Kayra muzırca.

“Evet.”

“Rüya...” dedi laflarını sakız gibi yayan Kayra. İşte şimdi Çınar gibi davranıyordu, işveli ve gamsız. “Onu ben alabilir miyim? Çok şeker lan, gözleri de güzel yeşil yeşil. Üstelik baksana, Adonis gibi! Kas, kütle Allah ne verdiyse. Hani hazır da bir kocaya da ihtiyacım var ya, bu olsun işte.”

“Oha!” dedi Rüya bu beklenmeyen arzulu tepkisi karşısında, şok geçirmişti. Kaşlarını çatarken şiddetle, elleri yine yumruk olmuştu hırsla. Bir an Kayra üzerine uçacağını zannederek, bir adım gerileme isteğini bastırdı. Keyfi yerinde bir hırlamayla, “Ama çok şeker be...” dedi inatla. “Asla pişman olmam bu kararımdan, eminim en iyi seçim olur.”

Rüya şu an itibariyle kuzen muzen demeyerek, bu edepsiz kıza kafa göz çakacak, Allah ne verdiyse yağdıracaktı. “Ne o ne de şurada yatan yaratıktan bir kıza fayda gelmez... Bence acı biber gibi onlar Kayra! Yalnız yaklaşma.”

“Yananı görür Allah yavrum, sen üzülme...” dedi dişlerini sıkarak, “Bilirsin acılı yemeye bayılırım! Hataylıyım ben.”

“Hayır!” dedi keskin ve hırçın bir sesle Rüya. “O... O odun herif adamın boğazına oturur.”

“Yok kız, sindiririm ben onu.” dedi Kayra yine küstahça.

Rüya *cık, cık, cık* yaptı sitemle. “Annen seni küfrettiğinde acı biberle terbiye ederek, hiç iyi yapmamış Kayra, her acı yenmez kuzum...”

Kumpasçı Kayra suratını astı. “Ama sen dedin ki...”

“Ben ne dediğimi iyi biliyorum, olmaz.”

O yelpaze gibi havalanan koyu kirpiklerin sakladığı kahvelerin içindeki parıltılar, nasıl da sinsi sinsi parlıyordu! Rüya tırnaklarını kuzeninin yüzüne geçmesin diye, hırkasıyla törpülerken, “Bence hiç de yakışıklı ve şeker değil bir kere... Sırf bir inat için yakmazsın başını. İstemezsin onu!” diye bir öneride bulundu.

“Bence hayli yakışıklı.”

“Gözlük al kendine.”

Kayra kaşlarını imayla havalandırınca, Rüya kabullenerek, “Tamam

birazcık yakışıklı olabilir,” diye kabullendi. Şimdi iki kaşı da havalanmıştı. “Lan, kaşlarını gözlerini dansöz gibi kıvrıp durma... Lanet olsun tamam mı, gördüğüm en yakışıklı adam!” dediğinde arkasındaki adam gururlu sesiyle, “Bunu senin ağzından duymak benim için bir onur Serçe!” dedi ve genç kız ağzının içinden, okkalı bir küfür savurdu.

Bu adam Arapça konuşmasını biliyor muydu?

“Eri fraklıkin erii!” dedi Kayra kuzenine hayretle. Başından beri adamın onları dikkatle dinlemesinden hangi dili konuştuklarını anlamış, ona yem atmıştı ve işte adam azıcık gururu okşandığı an tava gelmişti. Bu kız harbi salaktı, bu adam her halükârda tekin değildi.

“Şerefini s*kerim kıza zarar verirsen.”

“Küfretme.” dedi Şahin hırsla.

Ve Vural yattığı yerde homurdanarak yan döndü. “Tüm gece konuşacak mısınız, yoksa bu hasta adam biraz dinlenebilir mi?”

Kayra şaşkın gözlerini yaralı adama dikti.

“Mezarda dinlendirmeden sus.” derken kuzenine döndü. “Bu kim be?”

“O da bonusu,” dedi Rüya huysuzca.

Vural kafasına kadar pikeyi çekip, sorusunu yanıtsız bırakırken, Kayra Rüya’ya baktı. Genç kız omzunu sarsınca, bakışları yabancısı olduğu sert görünümlü Şahin’e döndü. Şahin omuzlarını sarsarak umursamazca, “Arkadaşım...” dedi.

“Allah razı olsun, çok açıklayıcı oldu. Demek arkadaşın...” dediğinde, birden patlayarak, “Arkadaşın da seri katil mi?” diye hırladı.

Şahin kızın üzerine yürüyerek, “O ne bilmem ama sen adamı sosyopat edersin.” diye kükredi. Ne çene vardı kızda arkadaş, geldiğinden beri iki saniye susmamıştı. Rüya bile yanında zezem suyuyla yıkanmış gibi saf kalmıştı.

Kayra’nın elleri yanında yumruk olunca, bunu gören Rüya kuzeni ni ateş hattından uzaklaştırmak için koluna asıldı. Ve odasına sokarak kapıyı kapattı. Bir güzel azarladı. Onu ikna edemeyince eve pijamalarını almaya giden Türkan ablasını beklemeyi mantıklı buldu. Zaten yaşlı kadın her gece yanında kalıp onu bu zorbalardan koruyordu. Anne edasıyla koynunda yatırıyordu.

Bu öfke patlamasından iki saat sonra yatak odasında volta atmaya

başlayan Kayra, öfkesinden kuduruyor ama el mahkûm susuyordu. Biraz daha tırnaklarıyla midesine piramit inşa ettikten sonra, ağzında biriken tırnakları yere tükürdü. Ve kapıya atıldı.

“Sence bu yaptığımız doğru mu?” diye sordu kuzenine. Kulağını kısacık bir an kapının camından geriye çekerek yüzüne baktı. Susuyordu yine Rüya. Odaya zorla tıkıştırılıp, ağzıyla birçok çuval inciri heder etmesin diye düşünüldüğünden beri- burada neredeyse kilit altında tutuluyordu. Öyle ki, gevşemiş kola şişesi gibi pıslayan çenesi susmamış, durmaksızın sormuş, bu da yetmezmiş gibi herkes yatmaya çekildiği hâlde, meraklı komşuları Durdu ablası gibi, kapının eşiğine dikilmiş, içeriyi dinliyordu. Rüya başını sarsarak kuzenini kolundan çekiştirip, yatağa yanaştırdı.

“Otur şuraya, kulağın kapıya küpe olacak şimdi.”

Kayra isteksizce yatağa çıkıp, iki dizinin üzerine oturdu. “Kaç gündür evde hapis misiniz cidden?”

“Evet, saklanıyorlar. Ben de saklanıyorum mecburen. Varız evde ama aslında yok gibiyiz. Balkona çıkmıyoruz ya da cama pek yaklaşıyoruz.”

Merakı artık çığırından çıkmış bakışlarını, saçlarını ören kuzenine çevirdi. Kurtlular gibi, olduğu yerde kıvranıp duruyordu. Asıl sormak istediğini sormadığından da huzursuzdu. İkisi de pembe ayıcıklı şirin pijama geceliklerini giymiş, onlu yaşlardaki ergenleri çağırıştırıyorlardı. Tıpkı çocukluklarındaki gibi... Önceden hiç ayrılmazlardı. Ne yazık ki onları ayıran iki kıtaya düşen okulları olmuştu. İstanbul boğazı kocaman dünyayı ayırdığı yetmezmiş gibi, onları da seneler sonra ayırmıştı. Rüya saçlarını ördü ve tek omzunun üzerine saldı, özlemle baktı kuzenine.

“Sen neden gece geldin, akşam gideceğini sanıyordum?”

“Annemler yola gece çıkmak istedi. Aslında onları atlatmak için nasıl kıvrandığımı anlatsam, göğsüme başarı nişanı takarsın. Neyse sen beni boş ver,” dedi kıvranarak. “Rüya... ya... bu adamlar gece bize bir şey yaparlarsa?” Eliyle boynunu keserek, “Ya gırtlığımızı keserse ya ellerimizi ayaklarımızı bağlayıp, Allah muhafaza kötü emellerine alet ederse!” Felaket tellalı gibiydi mübarek “İtler mi, uğursuzlar mı, hele ağzı gözünün yanındaymış gibi duran adamla, o sert bakışlı katil, kimin nesi kuzum ya? Kızım manyak mıyız biz? Gidelim polisi arayalım. Babamlara söyleyelim, onlar bizi korur. Baksana bu adamlar kendini korumaktan bile aciz, bizi nasıl korusun!”

“Saçmalama Kayra, polise nasıl gideceksin? Hem bizi değil sadece... beni! Sen sabah erkenden gideceksin.” dedi Rüya başını sarsarak.

“Asla.” Kayra bir hışımla yerinden doğruldu. “Seni onlarla yalnız bırakmak mı, Allah yazdıysa bozsun.”

Ve kuzeninin tüm itirazlarını ağzına tıkadı Rüya. Üstelik Şahin’in az önceki söyledikleri hâlâ kulaklarında çınılıyordu. “*Dikkatli ol Rüya, istenmeyen sonuçlar çıkmasın... Kuzenine sahip çık!*”

Rüya bakışlarını yatağa sessizce uzanmış, dikkatle dizisini izleyen Türkan ablasına çevirdi. Allah aşkına, şu anda bu dizi sevdası neyin nesiydi? Geldiğinden beri çıt çıkarmamıştı. Üstelik bu hatun neden bu kadar sakindi? Bir de Şahin Türkan Ablasını kenara çekip, ciddiyetle ne söylemişti? Sorsa, biliyordu ağzının payını alırdı. Sormasa, meraktan delirirdi.

Üfff!

Kayra onu tüm düşüncelerinden soyutlayarak, “Ablam var... O rahatlıkla girip çıkıyor kızım içeri dışarı baksana... O katiller ona bir şey demiyor... Bakkala gidiyorum desin, çıksın anlatsın durumu polise, biz de kurtulalım!” dedi Kayra heyecanla planlar kurarak.

“İçerideki kim biliyor musun sen Kayra?” dedi Türkan Hanım hâlâ gözleri ekranda dururken, yüzü soğukkanlı ve sakindi. Kayra müthiş bir merakla dizlerinin üzerinde ona döndü. “Kim abla? Ağzı burnu kırılmış kişinin Aydın Doğan olmadığı kesin... Diğeri de Vehbi Koç olmasa gerek...”

“Polis...”

“Hadi ya! Bende Lerzan Mutlu, gülüyorum sana mutlu mutlu!” dedi Kayra öfkeyle.

Türkan Hanım arkasındaki yastığı kızın suratına fırlattı. “Eşek sıpası, sana yalan borcum mu var... Maytap geçme koparırım dilini. Polis diyorsam polistir.”

“Abla seni akıllı birisi sanırdım... Valla hem adama sesini çıkarmıyorsun hem bizim polise gitmemizi engelliyorsun...” dediğinde, yüzündeki yastığı kenara koydu. Türkan Hanım ayağıyla kızgınca bacağına dürttü. “Üf deme teyzeye, koparırım etlerini... Tosbağa dilini tut biraz dinle, cidden polis. Onun bile geldiği durumu düşünürsek, bizim şu anda sığınacak pek fazla seçeneğimiz yok. Şahin’i dinleyeceksiniz. Polis bile kurtaramaz kuzenini... Dilini dibine sok, büyük sözü dinle bu sefer...”

“Abla?” dedi Rüya merakla yatağa dizlerini koyarak, hemen dibine tünemişti. Heyecanla, “Sen ne ara öğrendin ki bunları? Belki seni keklemişlerdir. Polisse, neden kaçsın adam?” diye sordu.

“Yok, cidden polismiş kızım, ben emniyete gidip akrabam diye

sordum soruşturdum. Dedim kız vereceğiz, nasıl birisidir bu oğlan, onlarda açtılar ağızlarını hemen...”

Kayra Rüya’ya ters bir bakış atarak, “Hani aranızda bir şey yoktu, ne ara evlenmeye karar verdin bu polisle?” diye hesap sordu.

“Yok valla evlenmiyorum.” dedi Rüya sazanlık ederek.

“Kız vereceğiz dediysem, lafın geliyordu. Ne sevgilisiymiş... Yüzerim derilerini ikisinin de. Benim kızım ona mı layık?” dediğinde Türkan abla, Rüya oflayarak, “İyi bari polismi?” diye rahatladı.

Nasıl bir felakete imza attığını bilmiyordu hâlâ hiçbiri. Rüya ve Kayra şaşkınca kadını dinledi. Polisler ve kaçaklar... Hepsi bir evdeydi. Dudağının kıyısını dişleyerek, “Şey, siz ne konuştunuz mutfakta?” diye sordu merakla Türkan ablasına.

“Bir şey konuşmadık çocuğum!” dedi yaşlı kadın gözlerini kaçırıp ekrana dikerek. Şaibeli hâllerini, iki kız da sezse de seslenmedi. “Ne konuşacağız... Size zarar gelmesinden çekindiği için uyardı beni... Birlikte hareket edeceğiz dedi. Kayra’ya güvenmiyormuş... Dilini tutsun, kuzeninin başı derde girmesin dedi. Diğer meseleyi de içeride konuşurken duydum zaten, hemen gittim araştırdım. Görevden alınmış o yaralı çocuk, üzülüyordu. Şahin’le arkadaşmış uzun zamandır... Dertleştiler... ben de dinledim...”

Kayra dişlerini sıktı. “Hah, buyur buradan yak. Adam doğru dursa, neden kocaman devletin görevinden alsınlar ki? Zaten ağzı gözünün yanında, karakteri neden doğru olsun ki?”

Rüya şaşkınca hâlâ duyduklarını hazmetmeye çalışırken, her söz diğerinden daha yüksek tesir ederek zihnine yerleşiyordu. “Abla, anlat sen bakma ona... Neden ayrılmış görevden duydun mu?”

“Neden olacak, birilerinin işine çomak sokmuş. Büyük başların dediler,” dedi Türkan Hanım ciddiyetle.

Kayra biraz geriye çekilip, yatağa uzandı. “Anasını satayım film sahnesinde yan karakter gibiyim, tüm belalı sahneler benim...” Dirseğini yastığa, başını da eline yasladı.

“Kayra valla seni zeki sanırdım.”

“Ben de seni abla.” dedi kız şaşkın bir ciddiyetle. “Aslında içinde çok zeki bir kadın yatıyor, ama bu ara sürekli yatıyor sorunda orada. Hiç ayaklanmıyor, uyuyor.”

“Kız... Senin etlerini çitilerim.”

“He abla, he...” dedi Kayra kızarak. “Mutfak bezi mi sandın sen beni, her şeyi benimle temizleyemezsin. Sen de bu palavraya nasıl inandın? Cidden... Bunlar bizi kek mi sandı? Sana yem atmışlar, sen de zokayı yutmuşsun; ama biz...” dediğinde, bir ayak darbesiyle daha dürtülmesi çok uzun sürmemiştir. Kayra huysuzca diklenerek, “Uf abla ya, doğru söyleyen dokuz köyden kovulur muamelesi yapma bana...” diye dert yandı Kucağına düşen cüzdanla, olduğu yerde şaşkınca sıçradı.

Rüya hemen Kayra’nın yanına yaklaşp, kızın elinden cüzdanı kaparak, “Abla, bu sandığım şey olamaz değil mi? Nasıl yaptın?” diye gözleri parlayarak cüzdanın kaliteli derisine baktı.

“Sandığın şey değil zaten şaşkın. Pansuman yaparken arakladım. Şahin’in evli olup olmadığını ya da kim olduğunu öğrenemeyeceksin keza... O, bizim karizmatik serseriye ait değil, heyecanlanma! O ganimet enkaz kalıntısına ait.”

Rüya cüzdanı açarken, “Ne alakası var abla... Ben sadece ne olduğunu merak ettim, yoksa bana ne özelinden...” diye bocaladı. *Yalanında boğul, demek evli olabilirdi Şahin, ya da daha beter şeyler...*

Ve Kayra kuzeninin bir anlık dalgınlığından yararlanarak, elinden cüzdanı kaparak ondan evvel açtı. Gözleri yerinden fırlayacakmış gibi irilince, Türkan Hanım kaşlarını kaldırdı, Rüya korkuyla nefesini tuttu ve Kayra’ya baktı.

Kayra donmuştu. Elleri nedensiz titredi ve gözleri ne adına kaydı ilk ne resmin kalitesine, sadece koyu gözlerine. Resimden bakan adamı tanıyormuş gibi içi karıncalandı. Ensesi ürperirken, “Her halde, yolda falan gördüm,” diye kendini rahatlatı. Ama bu gözleri, sadece gözleri bir yerde gördüğüne emindi. Yok ya, göz göze benzerdi. Resmi es geçip kimlik bilgilerini kesinleştirdi ama yok, gözlerini adamın yüzünden alamıyordu.

Rüya merakla, “Ne oldu Kayra?” dediğinde, “Vay anasını be...” dedi soluksuz kalarak. “Bu adam, içeride gördüğümüz enkaz, olamaz değil mi?” Yüzü kızarmıştı ve gözleri nedensiz parlamıştı. Hâlâ gözlerini zihninden çıkaramıyordu.

“Hangi adam?” dedi Rüya heyecanla.

“Ta kendisi kızım,” dedi Türkan Hanım bilmişlikle kıkırdayarak. “Şaşılacak şey değil mi? Her ne kadar minare yıkılsa da mihrap hâlâ yerinde görmedin mi? Adam manken kadar yakışıklı değil belki ama taş gibi bedeniyle çekici duruyor.”

“Gördüm abla ama ben içeride kamburu çıkmış bir fosil yığını

gördüm, açıkçası ilgimi çekmedi fakat bu... meteor gibi...”

“Ver şunu!” dedi Rüya kuzenin elinden kaptığı cüzdanı çekiştirip açarak. “Kimmiş taşşşş?”

“Demiştım” dedi Türkan Hanım kıkırdarak. İkili manidar manidar bakışırken Rüya, “Evet, polismiş.” dedi hüsrarla, cüzdanı indirdi. Ellerini dizlerine koydu. “Ben de Şahin polis sanmıştım...” *Tıpkı rüyalarımındaki gibi!*

“Allah’ım...” dedi Kayra kaşları, gözlerini katı bir şekilde gölgeleyerek. “Abla sen ciddiydın... Bu şaşkın ördek cidden abayı yakmış o katil kılıklı herife. Âşık olmuş ya.”

“Ne diyorsun sen be?” dedi afallayan Rüya. “Aba-soba yok! Ne yanması?” Hemen reddetme psikolojisine büründü, kendini geriye çekti. Hırsından yerinde tepinmek isteyen bedenini yataktan atarak, kıpkırmızı olmuş yüzünü onlardan kaçırma çabasına geçti.

“Ben kimseye abayı falan yakmadım. Adam beni rehin aldı, sizce de merak etmem doğal değil mi? Ha bu arada bilmem farkında mısınız ama siz de benimle aynı kaderi paylaşmaktasınız! Rehine olduğunuzu bir fark edin artık. O yüzü şekilsiz taşla, yeşil gözlü öküz bizi rehin aldı, an itibarıyla onların kölesiyiz...”

Kayra onu es geçerek ciddileşen bakışlarını Türkan Hanıma çevirdi. “Abla, bu adamları tanımıyoruz, ya bize bir şey yaparlarsa? Polis olması bir şeyi değiştirmez...” Ürkek gözlerinin gerisine sinmiş tedirginlikle konuştu ama aslında çok iyi bir noktaya parmak basmıştı.

Yerinden doğrulan Türkan Abla, “Onların kafasını terlikle ikiye bölerim, hele bir denesinler.” dedi ciddi bir haykırıyla. “Ben sizin yanınızdayken, saçınızın teline dokunsunlar, paralarım onları...” Elindeki tablete çevirdi gözlerini.

Rüya omuzlarını hüsrarla düşürerek, yatağa oturdu. “Abla, sen ne yapıyorsun sabahtan beri orada?”

“Hişşşşttt!” dedi Türkan Hanım. İki genç kız da dikkatle ona baktı. Türkan Hanım kızların dikkatini kendine çekerek, “Hah!” dedi sonunda. “Bakın, kim var burada?” Tableti ikiliye çevirdi.

İki genç kız da aynı anda başını heyecanla aşağıya eğince, kafalarını sertçe tokuşturdu. İkisi de birbirine ters bir bakış atıp başlarını ovalarken, meraklı gözlerini çoktan ekrana dikmişti.

“Vural Namlı! İstanbul Asayişte Baş Komiser... Katıldığı birçok operasında başarılı olan Vural Namlı, ani bir soruşturmayla görevden alındı

ve cinayet masasına memur olarak atandı.” Altı ay sonunda yine manşetlerdeydi enkaz. “Son dakika! Ünlü komiser yine görevden alındı. Hakkında hâlâ açıklama yapılmayan Vural Namı’nın, soruşturması devam ederken açığa alındıktan sonra, tek kelime etmeden ortadan kaybolduğu söyleniyor. Yurt dışına çıkması ihtimaller içinde, tedbirler alındı...”

Bunları hızla okuyan kişi Rüya, ağzını şaşkınca yayan kişi ise elbette ki Kayra’ydı.

“Vay anasını... Adam hem taş hem komiser hem de kaçak. Bir film karesine hapsolmuş gibiyim... Acaba annem sınavlardan çaktım diye kafama terliği geçirdi de kafayı mı buldum diye düşünmemek elde değil.”

Rüya kıvranarak, ürkek bakışlarını Türkan Hanım’a çıkardı. Dudaklarını gererek kısacık bir an, parmaklarını çekiştirdi. Cesaretini toparlaması zaman aldı. “Abla... bir de şeye baksan... Şu manyak herife kimmiş neymiş? Evli miymiş, sapık mıymiş?” diye çekinerek sordu.

“Baktım kızım... Adamın adı sanı yok ki bulayım... Hatta resmini Google’ye atıp taratma yaptırdım ama bulamadım. Bize gerçek adını söyleyip söylemediğinden bile emin değiliz. Sadece adı sanı olmayan Katil diye düşmüş online aleme, aranıyor...”

“Adını sanını bilmediğin bu adama güvenden mi abla, he...?”

“Bu saçları değirmende ağartmadım Kayra.”

“Bence bu adam karanlık işlerin adamı... Bu salağa şunca zaman zarar vermemesi, bundan sonra vermeyeceği anlamına gelmez. Şansı yaver gitmiş zararı dokunmamış ama bundan sonra dokunmayacağını bilemeyiz.” Ondan beklemeyecek şeydi ama Kayra mantıklı konuşmuştu.

“Kayra, sabahtan beri anlatıyorum, Şahin şu ana kadar bana zarar verecek bir eylemde bulunmadı.” diyen Rüya, kuzeninin saçını çekerek çocuklar gibi ofladı. “Ve ben salak değilim şapşal...” Kayra saçlarını kuzenini elinden kurtararak, dudaklarını küstahça büktü. Rüya isyanla kabullenerek, “Tamam, bu işleri başıma açmış olabilir ama kötü bir şey yapmadı bana... Biraz da olsa güvendiğimi saklamadım ki?” diye çakıl taşı gibi döküldü.

“Lan, adam seni eve hapsetmiş, kıcına kuyruk gibi katilleri takmış, başına silah dayamış, defolu polisleri evine sokmuş, bir de üstüne evine tünemiş, seni gönülsüz tutsak etmiş, dostunu başına bekçi iti gibi dikmiş... Daha bize anlatmadığın birçok ayrıntıyı ise es geçmiyor, sadece zamanını kolluyorum...” Ellerini abartılı bir girişimle yukarı kaldırıp, “Hiç de kötü değilmiş... Maşallah!” dediğinde, Rüya somurtarak yüzünü

düşürdü.

Böyle anlatınca durum hayli kötü duruyordu. Rüya sustu, Kayra delirdi. Türkan abla bakışlarını kısacık bir an onlara çevirdi ve tekrar ekrana döndü. “O çocuk iyi biri ama yanındaki enkaz kalıntısını kestiremedim. Malum adamın şaftı kaymış... Bir de komiserse, neden bizi bu beladan kurtaracağına kendisi fare gibi saklanıyor. Asıl mesele bu bence.”

Kapı zili çaldı, herkesin gözleri kapıya çevrildi. Rüya yerinden kalkarken, Şahin çoktan odasının kapsının önünde belirerek, kapılarını usulca tıklatmış ve açmıştı. *Han kapısı iş başında*, bakışları atan Rüya, oflayarak yerinden kalktı. Şahin’in elinin yanını dudaklarına koyup, “Şiişşşt!” yaptığını görünce, artık eski rahat günlerde olmadığını yeniden kavradı.

Türkan Hanım ise çoktan endişeyi yüreğine, koruma güdüsünü bedenine alarak, kızları arkasını alıp kapıya yönelmişti. Rüya öne atılınca, “Sen geri bas bakalım küçük hanım!” diye azarladı. Anaç tavırla kolundan çekştirip arkasına iteledi.

Şahin yaşlı kadına başıyla sert bir baş jesti yaptı. Türkan Hanım kızların şaşkınlığı altında, ona aynı jesti yaparak, “Kim o?” dedi abartılı abartılı.

“Benim anne, bakar mısın?”

Türkan Hanım da diğerleri gibi rahatlayarak kapıya uzanırken, Şahin salona geçerek kapının girişine saklandı. Türkan Hanım kapıyı açtığında, üzerinden sular damlayan esmer, uzun boylu bir genç kapıda belirdi. Yaşlı kadın hemen öne atılarak, “Oğlum, bu ne hâl!” dediğinde, Rüya kıkırdarak kapıya yanaştı. “Selam Çağrı, hayırdır mimarlıktan İSKİ’ye mi terfi ettin?”

“Çok konuşma şirine, gel yardım et anneme...” dedi genç adam içeriye bir adım atarak. Ama bu uzun sürmedi. Türkan Hanım engeline takıldı. Yaşlı kadın elini oğlunun göğsüne koyarak, “Neden yardım edecekmiş ki?” diye hesap sordu.

“Belki biraz musluğu bozmuş olabilirim anne! Sonra suları eve taşırmış da olabilir...” Apartman boşluğunu inleyen, hayıflanır bir çığlık kızların kulak zarını yokladı. Türkan Hanım öne atılırken, Çağrı, “Anne, kızlar da gelsin bize yardıma, valla dört elle sarılırız. Bacılar kötü günler için zaten, ben onlara abiliği bunun için yapmadım mı?” dediğinde, Türkan Hanım gerçeğe döndü. Lanet olsun, şimdi iki bildircini kurdun ininde nasıl bırakacaktı? Hem de deli Kayra şiddet eğilimine bu kadar yakinken...

Türkan Hanım kapı arasında, iki arada bir derede oğlunu ikna etmiş, içeriye girip kızları bir güzel tembihledikten sonra -azarlamaya ne ara vakit buldu bunu hâlâ anlamış değildi kimse- ayakuçlarında yükselerek Şahin'le göz hizasına gelmişti. Hafif toplu suretinde beliren gerçekçi samimiyetiyle, mor gözlerini yüzüne odakladı.

“Kendilerini ben doğurmadım oğlum ama doğurmaktan gayri her şeyi hissettim. Canım yanarsa, can yakarım. Bunu bir anne sözü olarak kulağına küpe et! Güven aldım senden, güven vermek için sana söylediklerimi yabana atma...” Adamı yumuşak karnından vurduğundan habersiz, konuşmasına devam etti. Ciddi ve tedirgin bakışlarını Şahin'in arkasında ürkekçe duran iki kıza çevirerek, kısacık baktı ve bakışlar kapının girişinde sessizce duran enkaz adama kaydı. “Çeyrek arkadaşına da sahip çık çocuğum, yukarıyı temizleyim yanınızda olacağım. Tetikteyim haberiniz olsun!”

Kayra çeyrek Komisere bakış attığında, adam gözlerini dikmiş hiç kırpmadan ona bakıyordu. Bu lanet adam kurdun yaralı ceylanı izlediği gibi, neden dikkatle onu izliyordu ki? Kayra gözlerini kıstı ve ensesinde nükseden ürpermeyi yok sayarak “Ne?” der gibi başını salladı.

Şahin arkadaşını şüpheyle dürttü. Vural garip bir telaşla kaşlarını kaldırdı.

Sonunda kapı usulca kapandığında, Şahin sertleşmiş yeşil bakışlarını kapının girişinde duran kızlara çevirdi. Kayra diktiği hokka burnuyla bulut çizerken, genç adama tedirginliğini saklayan kibirli bir bakış attı. Sanki, etinden-budundan habersiz bir tavuk gibi, kümesin horozuna kafa tutarak, “Eğer bu odanın kapısının dibinden,” derken işaret parmağıyla kapıyı göstererek “eşiğinden demiyorum dibinden geçerseniz... Yeminle ben bu şapşal gibi susmam, apartmanı tepenize çökertirim!” diye ciddiyle tehdit etti.

Vural bezmiş halde, “Kızım sen ne içiyorsan bana da ver, valla başım çatlıyor biraz kafa yaparım!” diye söylendi. “Sabahtan beri odanın içinde konuşarak beynimi yedin zaten...” Sanki duvarlar kâğıttan, bu kızın sesi mikrofondan imal edilmişti ve Vural kızın sesini her duyduğunda, garip bir şekilde kasılıyordu. Ve varlığını hissettiği an, lanet olsun ne oluyorsa aklını ve merakını ondan çekemiyordu. O gece ona benzeyen bir kadınla yatmıştı. Aklına ne zaman o gece gelse, bu kızın gözleri hafızasında belirliyordu. Saçmaydı, eğer bu manyak kızla birlikte olmuş olsaydı, kesin bunu hatırlatmak için elinden geleni yapardı.

Şahin içeri giren arkadaşına kızgın bir bakış atarken, “Siz tanışmadığınızdan emin misiniz?” diye sordu Kayra’ya.

“Ben kendime yakışanlarla tanışırım, yapışanlarla değil.” dedi Kayra kibirle.

Vural omzunu umursamazlıkla sarsarken, kapının girişinde durdu ve ona itaat etti. Şahin, Kayra’nın uyaran bakışlarına aldırmayarak, “Rüya, biraz konuşabilir miyiz?” diye genç kızın yanına yaklaştı. Kayra ikilinin arasına istinat duvarı gibi girerek ayırdı.

“Heyyy, uzak dur ondan!”

Şahin genç kızın önünde duran kolunu seri bir sertlikle kaldırıncı, Kayra’nın çaçaron dili dona kaldı. Ve altına yapmaya yakın bir hâlde gözlerini kapatıp, dişlerini sıkarak Kelime-ı Şahadet getirdi. Bu adam kızınca ne sert bakıyordu!

“Çek ellerini üzerimden seni yeşil gözlü uzaylı...” diye tısladı.

Rüya kuzenin omzuna dokundu. Kayra kireç gibi olmuş yüzüyle ona bakınca, “Bence cesaret için biraz dilini tutsan iyi edersin Kayra, sus biraz motorun soğusun.” diyerek yan taraftaki mutfağa yöneldi.

Şahin ve Rüya mutfağa geçti. O da ileri atılınca, önünde sert bir duvar belirdi. Nefesi kesildi. “Bismillah!” dediğinde, adam göğsünü gerdi. Cesurluk adına kaldırdığı tüm kalkanları tek tek yıkılırken, Kayra ulu bir ağacın tepesine bakar gibi başını kaldırdı. Adamın ona kaşlarını kaldırıp, alayla baktığını gördüğünde ise yutkundu. Ama bu adam, az önce ona vuracak gibi kolunu kaldırıp, gözdağı veren ayı adam gibi ürkütesi değildi! Aksine enkaz yığınınına dönmüş moloz kalıntısıydı. Adam gözlerini kısarak, yüzünün her şeklini inceledi. Kayra daha önce hiç böyle çaresiz ve kapana kısılmış gibi hissetmemişti. Yanakları sebepsiz yandı. Nefesinin ritmi bozuldu. Bir de buna eş ürperen bedenindeki tüm tüyleri diken diken oldu. Adam onu inceliyor, her an gerçek mi diye teyit bekleyen parmakları dokunacak gibi kaşınıyordu. Bu işkenceye daha fazla dayanamayarak boğazını temizledi.

“Ne bakıyorsun be, hiç mi güzel kız görmedin?” Arkasını dönüp Rüya’nın odasına yöneldi. Bacakları titriyor, kalbi göğsünden fırlayacak gibi hızlı atıyordu. Üstelik adamın hâlâ arkasından baktığını hissediyordu. Birden arkasını döndü. Adam hareketlenince, kapıyı adamın yüzüne çaktı. Ve daha sırtını kapıya yaslamadan, kuzenini, o eli kanlı katille tek

bıraktığını hatırlayarak, derhâl kapıya atıldı. Kendini sert ama aynı anda sıcak bir duvarla bütünleşirken buldu. Başını yukarı kaldırdığında, ona koyu kahve gözleriyle bakan enkaz yığını, çarpıkça gülümsedi.

“Bir yere mi gidiyorsunuz?”

“Diskoya gidiyorum,” dedi Kayra içine kaçmış sesini güç bela çıkarak. Allah’ım o yaslandığı şey, aklını karıştırmıştı. Hele böyle güzel kokan bir taş, sıcak ve çekici hiç olamazdı. Göğüs göğse durduğu adamın bedeninden mabedini ayırmazsa, kalbi hızla çarpmaktan infilak edecekti. Ve lanet olsun, bu adam, o atan şeyin, kalp olmadığını, bozuk bir saat olduğunu var saymazdı kesinlikle...

“Daha önce karşılaştık mı?” kelimesi diline kadar gelirken, onun yerine, “Bırakın kuzenime bakayım.” diye söylendi.

“İçeri girin, bırakın konuşsunlar... Konu ciddi.” dedi Vural anlayışla.

“Ben konuşmasınlar demedim ki! Bırakalım yanımızda konuşsunlar... Neden tek konuşsunlar, her neyse konu bizi de kapsıyor...”

“Özel kelimesinin neresini anlayamadın.”

“O dağ ayısıyla kuzenimin, hiçbir özel konuşması olamaz.” dedi Kayra adamın suyuna gitmeye çalışarak!

“Korkmayın, arkadaşım kuzeninizin bir tarafını eksik getirmez... Henüz çiğ çiğ et yemiyor...”

“Onun için korkan kim, ben asıl karşısındaki adam için korkuyorum... Sizinkisi yemiyor olabilir ama bizimkisi damarına basılınca, gayet iyi götürüyor!”

Bu sözlerini destekler gibi, ortalığı önce sert bir kırılma sesi, ardından öfkeli bir haykırış sardı.

“Seni adi p*ç kurusu! Sen kimsin de bana emir veriyorsun?”

Bu Rüya’nın sesiydi. Kayra öne atılınca, onu kollarına alan adamla olduğu yerde kalakaldı. “Bırak yoksa çığlık atarım...” diye tehdit etti.

Vural dişlerini sıkarak, “Buna cesa...” dediğinde bacaklarının arasına yediği dizle olduğu yerde taş kesildi. Kayra yutkunarak, “Sana önümden çekil demiştim...” dediğinde, adamı omzundan geriye itti ama daha attığı ilk adımda kendisini yere doğru uçuşa geçerken buldu. Ve daha soluklanamadan üzerine yıkılan bedenle, acı içinde kasıldı. Öfkeli Vural kızarmış yüzüyle, canı yanan ifadesiyle bakıyordu. “Sana...” dedi derin bir soluk alarak. “Olduğun yerde dur dedim.”

Kayra yaralı adamı omuzlarından ittirerek, “Üzerimden kalk...” diye

pufladı. “Ya kalksana... Şimdi bir tarafın elimde kalacak, çürük mendil gibi olmuşsun zaten.”

“Katır gibi tepişmeyi bırakırsan kalkarım...” dedi adam üzerinden çekilmeye çalışarak. Bir an bakıştılar, Kayra bu gözleri bir yerde gördüğüne bir daha yemin etti ve bir anda beyninde yanan ampullerle soluksuz kaldı. Önce siyah kar maskesinin altında gördüğü gözler zihnine yağdı, sonra kurtarılırken bayılmadan önce gördüğü son şeyi anımsadı.

“Sen o polisin?” diye cırladı.

Adam kızın üzerinden canı yanan bedenini çekerken, bir an donup kaldı. “Hangi polis?”

“Beni kurtaran polis! Hani beni adamların elinden alan...”

Üzerinden kalktı, sıcak bedeninden ve enfes kokusundan ayrılmazsa, cidden kafayı üşütmüşler gibi davranacaktı. “Neden bahsettiğini bilmiyorum.” dedi adam inatla.

“Beni sen kurtardın, gözlerinden tanıdım.”

“Seni bir belanın içinde görürsem, inan bana tek yapacağım ısıklık çalarak oradan uzaklaşmak olurdu.”

Kayra garip bir halde doğrulmaya çalışan adamın omuzlarına ellerini koydu ve serçe kendine çekti. Vural bedenini onun yumuşak gövdesinin üzerinde bulunca, acıdan mı yoksa hazdan mı olduğu belli olmayan şekilde tısladı. Ama o anda tek bir noktaya odaklanan kız, adamı tazı gibi koklamaya çalışıyordu. Bedeni kasılan Vural irkilerek, “Cinsi milletin köpek mi senin? Ne koklayıp duruyorsun?” dedi şaşkınca, kızı geriye itti.

Kayra sürekli duyumsadığı kokuyu almaya çalışırken adamı kokluyor, bir türlü kokuların aynı olup olmadığını anımsayamıyordu. Kokusu hayallerindeki adam gibiydi, gözleri aynı onu kurtaran polisin gözlerine benziyordu. Ne kadar yalanlarsa yalanlasın, tanımıştı. Hayır bunun bir açıklaması varsa derhal şimdi yapılmalıydı. Adamın üzerinden kalkmasıyla toparlanıp kendine çeki düzen verdi. “Bana verilecek bir hesabın var.” Adamın gözleri irice açıldı. “Şimdi kafamı toparlamalıyım, ifadeni almaya geleceğim.” Odaya girerek kapıyı Vural’ın şaşkın suratına çaktı. Adam kızın dengesizliğiyle iyice afalladı. Kayra ise içindeki karmaşadan sebep delirdi. Bunlar ne tuhaf tiplerdi böyle! Ama kokusunu bir yerden tanıyordu işte. Kayra saçlarını kurcalayarak düşündü.

Ölü bir balık gibi donan gözleriyle, içi çekilmiş bir ruh gibi odasına girdiğinde Rüya, Kayra’yı yatağa oturmuş hâlde beklerken buldu. Ve kuzenini, bir ceset gibi gören Kayra derhâl yerinden fırlayarak, “Beynini

s*ktiğimin adamı sana ne yaptı? Lan ben onun ebesini...” dediğinde, Rüya yapmaması gerekeni yaparak, yalpalayan bir bedenle kendini kuzeninin kollarına attı. Şoka girerek lafları ağzından donduğu gibi, ona fırsat vermeyen Rüya şaşkınlığının içinde yüzünü boyun köküne gömdü, hıçkırarak ağlamaya başlamıştı. Öyle sessiz sessiz, içli içli değil, bildiğin koyuvermişti kendini.

Kayra kapıya koşup, o soğukkanlı katilleri k*çlarından meyve bıçağıyla vurmak ve kuzenine sarılıp, sonsuz bir endişeyle teselli etmek arasında kasılıp kalmıştı. Sonundaysa en mantıklı olan şeyi yaparak, cinnet senaryolarını daha sonraya bırakıp, kuzenini teskin etme işine soyundu.

“Rüya... Canım, ne oldu? Sana zarar mı verdi?”

Rüya başını salladı olumsuz anlamda... Gözyaşları kuzeninin narin tenini ıslatırken, terli yüzü saçlarına yapıştıyordu. “Peki, zorla sana bir şey mi yaptı?” Kayra dişlerini sıkarken, Rüya yine başını salladı olumsuz anlamda. “Kız yoksa seni mıncıkladı mı?” diye sordu dehşet içinde. “El fetişisi yaptıysa, cin gibi çarparım onu, abdestsiz gezemez olur... Yoksa öptü mü?” Rüya yine kafasını sallayınca, artık çığırından çıkan Kayra çıldırarak, “Lan, ne kafanı gözünü kıvırıyorsun... Anlat delirtme beni, ne yaptı bu küçükbaş öküz sana!” diye dişlerinin arasından tısladı.

Rüya konuşmadı önce. Çünkü mecali yoktu. Kollarını daha çok sardı kuzeninin bedenine ve sadece “U-uyumak ve bir daha u-uyanmamak istiyorum. Yaşadıklarımın rüya olmasını ve onu rüyalarımında bile görmeyi diliyorum.” diye acı içinde hıçkırdı.

“Al benden de o kadar.” dedi Kayra. O da artık rüyasında kimseyi görmek istemiyordu. Bu konuşmadan anladığı tek şey ise, artık kuzeninin bedeninin değil, yüreğinin de hırpalandığını hissetmekti. Kayra bir ilki başararak sustu, Rüya içi dışına çıkana kadar ağlayarak kendini rahatlattı. Yatağa birikmiş bir duygu yoğunluğu ve pelteye dönmüş harap bir bedenle yattılar.

Kayra her zaman uykusunun ağırlığından şikâyet edilen ender kişilerdendi. Yanında deprem olsa beşik sanır, top patlasa gazoz sanır, davul çalınsa sinek ısırığı diye düşünürdü ama bu gece algıları tetikteydi. Gecenin bir yarısı tatlı uykusundan uyanmasını sağlayan ise, yan tarafında duyduğu ağlamaya benzeyen inleme sesiydi!

Ve zaten gerisi öyle hızlı gelişmişti ki, hiçbir ayrıntıyı yakalayamamıştı. Karanlığın içinde parlayan bir metal ve ağzına kapanan kaba bir elle, tüm ruhuna kadar donup kalmıştı. Rüya karanlık bir gölge tarafından

rehin alınmıştı, üstelik kendi üzerinde de başka bir adam vardı. Odalarına uyurken biri girmiş, onları rehin almıştı. Kız korkuyla titrerken ne bağırabilirdi ne ağlayabilirdi. Üzerine karabasan gibi çöken adamla sadece afalladı. Ve alnına yaslanan bir silahın parlayan soğuk namlusu, ensesindeki ölümün nefesiydi.

O anda Vural Komiserin yataktan fırlamasına yeten tek şey, ufak bir tıkırtıydı. Keskin kulaklarını dışarıdan gelecek her tehlikeye ödünç vermişti. Vural uyku mahmurluğuyla kısılan gözlerini karanlıkta kalan Şahin'in yüzüne diktiğinde, o anda duyuları sersemliğinden ayıklanmıştı. Yastığının altındaki silahına uzanmış ve tabii sessizce küfretmişti. Susturucusu yoktu.

O anda olan oldu!

Kısık bir çığlık evi inletirken, birden boğuldu. Vural içinden küfretti. Baş belasının başına ne geldiğini düşünerek korkuyla yerinden fırladı. Kız uyurken bile belasını bulmayı başarmıştı. Hırsız mı girmişti? Yoksa sapık mı? Nedense aklına katiller son gelen şeydi.

Kayra üzerindeki adamı geriye ittirip yataktan dehşet bir korkuyla fırladığında, uyku mahmuru çapaklı gözleri karanlık odanın içinde turladı. Afallamış ve kaygılıyla bir boşlukta debelenirken, çığlık atıyor, onu tutmaya çalışan adamı tekmeleyip duruyordu.

O anda yanında bir hareketlilik oldu. Karanlıkta ilk gördüğü Şahin denen adamın, üzerinden alıp yere fırlattığı adamı yumruklarıyla sersemletmesiydi. Sonraki görüntü ise, daha kötüydü. Yatağında yatan kuzeninin üzerine yükselmiş olan adam, elini yukarı kaldırmış ve sert yumruğunu kuzeninin yüzüne gömüyordu.

Kayra ilk yumruğa yetişemedi. Çığlık atarak, "Bırak onu!" dediğinde, adam aldırmadı ve elini ikinci kez yukarıya kaldırdığında, Kayra yatağa atıldı. Adamın kolunu tutacaktı ama adam birden hareketsiz kaldı. Nefesini dışarı tıslar gibi verirken irkildi, birden acı içinde inleyerek kuzeninin üzerine abandı.

Kayra nefessiz hâlde bu sahneyi izlerken, Şahin yerde baygın hâlde yatan adamın bacaklarına tedbir olsun diye sıkarak, hareketsiz bırakmıştı. Vural elindeki silahla kapının girişinde dururken, Kayra bir an ona baktı, bir de Rüya'yı döven adamın cansız bedenine. Az evvel o katil bir adamı mı öldürmüştü? Hem de kuzenini döven adamı...

Vural gözlerini Kayra'nın korkuyla parlayan gözlerine dikerek, yatağa çıktı. Yatağın üzerinde can çekişen adamın ensesine silahın kabzasını

gömdü. Kayra seslice soludu. Vural kızın bileğini yakalayarak kendine çekti ve gözlerinin içine bakarak, “Bir şey oldu mu?” diye sordu. Kayra saf saf gözlerine bakınca, “Sana zarar verdiler mi?” diye kükredi.

Bu sahiplenme ve endişe duygusuna ikisi de hazır değildi. Aradaki bu çekime ya da ikisini birbirine bağlayan enteresan endişeye akıl erdirmemişti. Kayra’nın yanağına yaşlar sıralandı, başını hızla iki yana salladı. Vural soluksuz kaldı, dişlerini sıkarak ona *korkma* demek istedi. Kızın kötü adamlardan korktuğu kadar artık kendisinden korktuğunu, gözlerine baktığı an anladı.

Şahin ölü adamı değersiz bir paspas gibi Rüya’nın üzerinden çekip, yataktan savurarak bir köşeye fırlattı. Kuzenine dokunmaya korkan Kayra donmuş gözlerini kırpmadan yatağa bakıyor, Rüya ise başı yana dönmüş hâlde cansızca duruyordu.

“Ölmesin... Allah’ım ölmesin...” diye inleyen kişi Kayra’nın dış sesiydi.

“Rüya bunu bana yapma...” diyense Şahin’in korkak homurtularıydı.

Şahin hiç bu kadar nefessiz kalmamıştı. Saçlarıyla yüzü kapanan kıza uzanırken, parmakları titremiş, elleri karıncalanmıştı. Bedeni kaskatı kesilmişti. Kocaman adam, onca korkunun üzerinden soğukkanlılıkla gelirken, şimdi korkusundan nefes dahi alamıyordu.

Kayra hıçkırırken, Vural dişlerini sıkarak kızın başını kendine çekip yüzünü göğsüne gömdü. “Geçti.” dedi garip bir sesle.

Hıçkıran Kayra bakmak için biraz geriye çekildi. “İ... İyi mi ka...kardeşim?”

Vural, arkadaşının ilk defa korkudan kilitlendiğini ve kıza dokunamayacağını anlayınca, bu işi kendi devralarak Rüya’nın saçlarını yüzünden çekmişti. Usulca iki parmağını boynuna indirmiş, nabız atışı var mı diye yoklamıştı. Kayra bu sahneyi nefessiz izlerken, Vural bakışlarını arkadaşına çevirdiğinde, Şahin’in gözlerini kırpmadan kızın saçlarından yarı yarıya gözüken yüzünü, sisli gözlerle izlediğini gördü.

“Yaşıyor,” dediğinde, odayı aynı anda iki keskin, yoğun nefesin salıverilmesi bir olmuştu.

Kayra ve Şahin, aynı anda soluklanmıştı. Şahin apansız Rüya’nın yüzünü elleri arasına alarak, aldığı tek darbeye ve korkuyla bayılmış kızın tenini okşamaya başladı. Vural işte o anda, Şahin için bu kızın ne kadar önemli ve değerli olduğunu anladı.

Kendi canından daha önemli ve değerliydi...

Bu sahneyi kaldıramayan ve şoka giren Kayra, ellerini yumruk yaparak yanlarına koymuş, gözlerini dikerek onlara ölüm kusmuştu.

“Rüya...” dedi Şahin sesine yakışmayacak bir korkaklıkla. “Rüya...”

Rüya yine tepki vermedi. Şahin kızın üzerinden kalkmayı son anda akıl ederek, onun bedenine sarılmış olan pikeyi vücudundan söktü. Kızın narin bedenini bacaklarının arasına alarak, yüzünü elleri arasında tuttu. “Rüya, kendine gel güzelim...”

Kız bu sefer tepki verdi. Sanki uykudan uyanıyormuş gibi kirpiklerini usulca kırıştırarak, yüzünü acı içinde buruşturdu. Şahin sevinçle kızın bedenini havalandırarak kollarına aldı. “Rüya, iyi misin? Bir yerine bir şey mi oldu?” diye sordu. Panik hâlâ bedeninden çekilmemişti.

Fakat Rüya başkaydı. Donuk ve suskun, korkak ve akli başından gitmiş gibi afallamıştı.

Şok geçiriyordu!

Ürkek gözlerini yana çevirdi. Ona cevap verecek hâlde ya da savaştıracak hâlde değildi. Korka korka, nefesini tuta tuta yatağının yanına baktı ve gördüğü görüntüyle, gözlerini sıkıca kapadı. Hıçkırıcasına inledi. Rüya en son kuzeninin başına doğrultulan silahı görmüştü. Ve ona kötü bir şey olduğunu sanmıştı. Kayra öldü sanmıştı!

İşte o anda, boynuna sarılan incecik kol ve genzine dolan hafif parfümünün kokusuyla, nefes almaya başladı. Kalbi daha hızlı ve coşkulu atıyordu. Kayra Şahin’i ittirip kuzenini kollarına almış, Rüya gözyaşları içinde hıçkırarak ağlamaya başlamıştı. Sadece ikisi değildi şok geçiren, en az onlar kadar Vural’da geçirmişti. Sesi ilk duyduğunda nedense aklına gelen ne kendi canıydı ne de kardeşim dediği adamın canı olmuştu. Aklına ilk gelen, yer fıstığı bir kadındı. Şaşkındı. Yüzünü varla yok arası gördüğü, her karşılaşmalarında belayı başına sarmasına rağmen, Vural ilk onu düşünmüştü. Sanki zaman durmuştu. Kendi canı neyse ama Kayra’yı o şekilde görmek, soluğunu kesmişti.

Onları camdan defalarca izlemişti. Neşelerine, hayat sevinçlerine, birbirlerine olan bağlılıklarına gıpta etmişti. Onunla bir gece geçirmişti, sonunu hatırlamaya korktuğu ama merak ettiği bir gece... Bu kız neden hep aklını karıştırıp hayatına sızıyordu? Kayra son anda fark edip çılgılık atmasaydı, az daha ölecekti. Bu dehşet görüntü, bir ömür gözlerinden silinmeyecek ve ne zaman kızın yüzüne baksa, uyurken ki hâline doğrultulmuş namluyu hatırlayacaktı! Sırtından aşağıya yuvarlanan iri terler ve ensesinin dibinde beliren ürpertiler hâlâ aynı yerinde duruyordu.

Bu hisler ona kızıdan neden uzak durması gerektiğini hatırlatıyordu.

Şahin kendine kızarak yerde yatan adamlarla ilgilenirken, Vural bir ara ortadan kayboldu ve içeride her ne karıştırdıysa tekrar yanlarına geldi. Onun duruşu da Şahin kadar iyi değildi. Resmen kıyafetleri ve yanında yumruk olan elleri kanla yıkanmıştı. Bunu gören Kayra korkuyla solurken, anlamıştı ki, Vural evde başkasının olup olmadığını kolaçan etmişti. Şahin yerdeki adamın ellerini ve ayaklarını Rüya'nın ince çoraplarıyla bağlarken, bakışlarını arkadaşına çevirdi.

"Bunlar tamam... Hemen yola çıkalım."

"Dışarıda üç kişi daha vardı! Onlar da tamam..." dediğinde Vural, Şahin gözlerini kıstı. Vural'daki soğukkanlı duruşu görünce, "S*ktir..." diye tısladı. Onların artık yaşamıyor olması kötüydü! Ama Vural'ın bunu bilinçli olarak yaptığına inanmıyordu. Vural Kayra'ya döndüğünde, garip ama kız bu sefer o adamları sadece onun için öldürdüğüne yemin edebilirdi. Onun gözlerinde gördüğü o başka karanlığı tanıyor gibiydi. Üşüdü. Ürperdi. Ama nedense zerrece korkmadı.

Şahin üzerine tünediği adamın bedeninden kalkarken, "Bunlar yaralı ama bunun durumu iyi değil..." dedi. Elindeki cüzdanı Vural'a atarken, bakışlarını kızlara çevirdi. Vural katillerin cüzdanına bakarken, Şahin kendine güvenen ifadesine ve soğuk bakışlarına kavuşmuştu.

Vural birbirine sarılan kızlara, "Sonra hasret giderirsiniz, şimdi gitmeliyiz..." diye buyurdu.

O ana kadar soluğunu tutan ve bir film karesi gibi olanların dehşet anını yaşayan Kayra, birden kuzenini bıraktı, Şahin'in üzerine uçtu. Adamın yüzüne yumruklar yağdırarak, "Ebesini s*ktiğimin herifi... Lan şerefsiz, g*t herif... Sizin yüzünüzden biz ölüyorduk... Biz sizin b*kunuz yüzünden ölüyorduk! Ya kuzenime bir şey olsaydı. Ya bizi uykumuzda kıtır kıtır doğrasalardı?" derken Rüya derin derin nefes aldı. Hâlâ olduğu yerde ruh gibi duruyor, Kayra gün görmemiş küfürlerini ardı arkasına sıralıyordu ve o sessiz kalıyordu.

Şahin Kayra'ya anlayışlı davranarak canını yakmadan üzerinden uzaklaştırırken, Vural genç kıızı belinden tek koluyla kavradı. Çırpınmasına aldırmadan ağzına elini kapatıp, edepsiz küfürlerini boğazına tıkar-ken odadan çıkardı.

"Kapa artık koca çeneni." dedi Kayra'yı sert duvara yaslayıp çenesini sıkıca kavrayarak. Kız ıslak gözlerini ölüm kokan gözlere odakladığında, titriyordu. Ama durmadı. Adamı üzerinden ittirip ellerini teninden

sökmek için savaşımaya devam etti. Vural iyice acıyan yaralı bedenini kızın üstüne yıkıp kısıp kısıp alırken, “Sus artık. Sus.” diye buyurdu. “Apartmanı ayağa kaldıracaksın,”

Kayra zaten konuşacak durumda değildi ki, dudaklarını büktü, gözlerini kıstı. Çaresizce hıçkırırken, Vural onun yüzünü elleri arasına aldı ve dişlerini sıkarak ıslak ve korkak gözlerine baktı. Hep onu çok güçlü bir kız sanmıştı. İlk defa ne kadar kuvvetli ne kadar dirayetli, başına ne gelirse gelsin yıkılmıyor dediği bir kadın görmüştü ama aslı öyle değildi! Kayra da her genç kız kadar kırılgandı. Sert kabuğunun içine saklanmış kaplumbağa kadar narindi. Kayra henüz bir genç kızdı, işte Vural bunu unutmuydu. Erkekler neden her güzeli kadın gibi görürdü? Onların içinde henüz büyümemiş çaresiz, narin, kırılgan bir çocuk olduğunu, neden unutulardı? Hayata kafa tutmak için masumluluğunu ve çaresizliğini saklayan sert görünümlü bir genç kız, şimdi kollarının arasında titreyerek hıçkırıyordu. Adamın işte o zaman içi ezildi. Sonra hiç yapmam dediği şeyi yaparak başını göğsüne yaslayıp, bunun onu yatıştıracağını bilerek saçlarını okşadı. Morluklarla kaplı çenesini başına yaslayarak, gözlerini kapattı. Bir an öldüğünü sanmıştı, o adamların onu öldürdüğünü sanmıştı.

Neden endişeleniyordu yabancı bir kız için? Neden hayatında yeri olmayan, kazara karşılaşmaları dışında göz göze bile gelemediği kız için endişeleniyordu? Neden onun otoparkta ilk defa gözlerine baktığı anın hayalini zihninden silemiyordu? Neden camdan baktığında onun durgun haline canı sıkılıyor, kahkahalarını duyduğunda yüzü gülüyordu? Neden o geceyi aklından atamıyordu? İlk kadını değildi ama neden ondan sonra hiçbir kadına başını çevirip bakmamıştı? Vural kafayı yiyordu kesin. Annesinin dediği gibi, yalnızlık çekiyordu ve bundan sebep olmayacak kâbuslara yelken açıyordu.

Apartman çoktan ayaklanmış, kapı gümbürdeyerek vuruyordu. Türkân Hanım’ın tiz sesi apartman boşluğunu dolduruyordu. Rüya sessizce ağlıyordu. Şahin çaresiz hâlde ona bakarken teselli edemiyordu. Kendine gelen Kayra toparlandı. Bedenini katil polisin kollarından kopardı. Vural ona tekrar dokunmak isteyince, hırçınlaştı. Yumruk olmuş ellerini adamın göğsüne birbiri ardına vururken, kendinde değildi. Yanaklarından sicim gibi yaşlar boşalırken, düşünememenin verdiği mantıksızlıkla haykırıyor ve küfrediyordu. Vural ne söylerse söylesin kızı sakinleştiremeyince, bileklerinden yakalayarak kendi bedenine çekti.

“Kayra sakın...”

Tek hamleyle elini başına koyarak yüzünü göğsüne çekti, sakinleşene kadar saçlarını okşadı. “Hişşş! Korkma artık. Yanındayım.” diye teskin etti. Kayra önce isyankâr olsa da sonunda duruldu. Kokusu, sıcaklığı kızın bedenindeki dehşeti çekip alıyordu. Kollarının adamın bedenine ne zaman dolandığını, yüzünün göğsünde ne zaman şekil aldığını anlamamıştı.

“Şahin, Türkan Hanım mahalleyi ayağa kaldırmadan, polis gelmeden gitmeliyiz!” dedi arkadaşına seslenen Vural.

Şahin uzandı ve Rüya’nın yüzünü kaplayan saçlarını aralayarak, “Rüya, kendini toparla!” diye buyurdu.

Rüya dişlerini sıkarak başını yana çevirdi. Ağlamaktan güçsüz düşmüş ve şişmiş kırmızı gözlerini kaçırdı. “Uzak dur...” dedi sadece! “Uzak dur.”

Bu iki kelimenin içinde barındırdığı anlam, öylesine kuvvetli ve tesirliydi ki. Şahin yutkundu. Rüya ellerini yere yaslayıp, dizlerinden güç alarak ayaklandı. Kapının girişinde beliren Kayra birden boynuna atlayınca, Şahin homurdanarak kendine küfretti.

“Üzerini değiştir... Yüzünü yıka...” diye buyurdu Rüya’ya.

Rüya ölmüş gibiydi. Canı çekilmiş gibi, hatta daha önce hiç bu kadar soğukkanlı görünmemişti.

“Birazdan hazır olurum.” dedi sadece.

Şahin yerinden kalkıp kapıya yanaşırken, iki genç kız birbirine sarılmış, sakinleşmek için fısıldıyordu. Vural ifadesiz bir halde Kayra’yı izliyordu, Şahin ise Rüya’yı. Kayra kuzenini kollarından saldı, ayaklandı. Kapının girişinde onları izleyen ikiliye nefretle bakarak, yüzlerine kapıyı sertçe kapadı. Ayaklarının dibindeki adamlar ayılmadan ufak bir çanta hazırlamalı ve bu adamlardan bir şekilde kurtulmalıydılar.

7. BÖLÜM

“

İsterdim ki insan biraz sevilince uzaklaşmasın, değer görünce suistimal etmesin, samimiyet karşısında hadsizleşmesin, elindekinin kıymetini kaybedince bilmesin.

Müjde Aklanoğlu

İşler iyice sarpa sarmadan buraları terk etmeleri gerektiğini anlatmışlardı. Her şey öyle büyük bir hızla olup bitmiş ki, bir kumandanın tek tuşuna basıp sona alınan bir film karesi gibiydi yaşananlar. Şahin, tüm karanlığını üzerine kara bir battaniye gibi örten sertliğiyle bütünleşerek kızlara emir vermişti. Mantık denen şeyi devre dışı bırakmayan Vural ise, her zamanki sağduyusuyla onlar için tedbirler almaya başlamıştı. Çok şükür devlet-i aliye de hâlâ şerefli insanlar vardı. Vural dostum dediği ve onun suçsuz olduğunu bilen arkadaşlarını arayarak bir çıkar yol aramış, el elden üstündür tabiriyle dediklerine kulak kabartmıştı.

“O’lum bu adamlar bizi temizlemek için elinden geleni yapacak?” dedi Vural dişlerini sıkarak.

Gökhan Komiserin endişeli sesi sıkıntılıydı. “Abi burası da karıştı, hakkında öne atılan belgeleri görsen küçük dilini yutarsın. Burayı ben temize çekene kadar göze batma lütfen, elimden geldiğinin fazlasını yapmak için ne gerekiyorsa açığım. Zaten bizim ekipte gözlerini dört açtı, arkayı kolluyoruz merak etme ama nereye kadar görmezden gelir Muhsin Müdür işleri bilmem. Sonuçta onun da canına okuyorlar.”

“Hakkını nasıl öderim Gökhan.”

“Ne hakkı abi, asıl o şerefsizleri ipe götürmek için canını hiçe sayan sizlerin hakkını biz nasıl öderiz. İntikamımızı alıp şehitlerimizin kanını yerde bırakmamak için, bizim yapamadığımızı yapıyorsun. Sizin içiniz rahat olsun, siz delilleri bulun, biz itlerin tasmağını sıkalım.”

Vural telefonu kapamadan önce Gökhan’ın talimatlarını iyice dinlemiş, onun sözlerine her zamanki gibi güvenmişti. Şerefli bir komiserdi Gökhan Atanlı, ibnelerin ve şeref yoksunlarının ona el süremeyeceği kaddarda değerliydi vatan sevgisi.

Evden nasıl ayrıldıklarını ve yola nasıl düştükleri zaten muallaktı. Kafasında bir sürü soru işareti yanan Kayra'nın hiç durmadan konuşan geveze çenesine tahammül edemedi Şahin. Tek bir bilek hareketiyle gırtlığına sarılıp, parmağını dahi kıpırdatmadan bayıltmasaydı, halleri yamandı.

Kayra Vural'ın kollarına cansız bir nesne gibi yığılırken, Rüya korkuyla Şahin'i geriye ittirerek kuzeninden uzak tutmaya çalışıyor, telefonla konuşan Vural arkasını döndüğünde gerçekleşen bu olayın şaşkınlığını yaşıyordu. Şahin çaresizlik içinde kucağına bayılan kıza bakarken, Vural dostum dediği adama ilk defa karanlık gözlerle bakarak, dişlerini gıcırdattı ve tek tek söyledi laflarını.

“Bir daha, ona... sakın... dokunma!”

Şahin hırsından kasılırken, burun kasları seğirerek arkadaşına baktı. Vural kollarına yığılan genç kızı sahiplenerek göğsüne çekerek, dikkatle araca taşıdı. Rüya bu yaşadıklarından sonra bir arbedeyi daha kaldırmayacağına kanaat getirerek, küçük diliyle birlikte büyüğünü de yutmuş halde sessiz kaldı. Ona üzgünce bakan Türkan Hanım'ın kollarına sığındı.

Tabii, bu yaşananlardan sonra Türkan Hanım'ı ikna etmek kolay olmamıştı. Arabaya binip yola düşene kadar, anaç yanıyla iki adamı da tehdit etmeye devam etmişti. Üstelik sesleri duyan meraklı komşuları sayesinde, haberin kısa zamanda ailesine ulaşacağı fikri genç kızı efkârlandırmıştı. Babasının ve amcasının yüreğine inmeseydi bari... Üstelik, annesi kesin korkudan kalp krizi geçirecekti. Haber onlara şöyle yansıyacaktı. Kızları karanlık adamların eline rehin düşmüştü. Rüya bu düşüncelerin girdabında çaresizce kulaç atarken, Şahin Vural'la yapacakları plan hakkında tartışıyordu. Kayra, Şahin yüzünden hâlâ baygındı ve araç o yüzden biraz sessiz duruyordu. Bir süre avare avare birçok yerde dolaştılar. Cinlerin bile cirit atmaktan sıkıldığı, tinerci gençlerin birdirbir oynamaktan vazgeçtiği, liseli âşıkların düzüştüğü, İstanbul'un izbe sokaklarını tek tek arşınlamışlardı.

Ve tüm bunlar olurken uyuklayan Kayra boğazında müthiş bir acıyla kendine gelmeye başladı. Gözlerini kıpırdattığında, başında trampetler çalıyor, kulağında şelaleler akıyordu. Rüya omzundaki başın kıpırdandığını anlayınca, hüznle kuzeninin yüzüne yaklaştı. Kayra elini boğazına koymuş hafifçe okşarken, “İyiyim ben.” dedi. Kardeşinin ürkmüş gözlerini görünce yatıştırmak için gülümsedi.

Rüya, yanağına yaşlar sıralanırken, “Özür dilerim.” diye fısıldadı.

Kayra abuk toparlandı. Hıçkırarak ağlayan ve artık bu olayları kaldıramayan kızı kollarının arasına aldı. “Sen neden özür diliyorsun, bunları başımıza sen mi açtın ki!” öfkeli gözleri dikiz aynasına döndüğünde, şahin denen o zalimin soğuk bakışlarıyla karşılaştı. Kayra dişlerini sıkarak ağzına gelen lafları yutarken, ellerinin arasında titreyen kuzenine döndü. Onu yatıştırmak için kısık, i ferahlatan garip şeyler söyledi. Dua gibi bir şeye benziyordu.

“şimdi hepimizin el ele olduğunu düşün, gözlerimizi kapadığımızı ve duamızı ettiğimizi. Ryam, annemizin duası bizimle, zlme, korkma olur mu?”

Rüya biraz daha kendine gelerek başını salladı. Yollar su olup akar-ken, kızlar sakinleşmiş ama içlerindeki korku her sokak arasında biraz daha büyümüştü. Olanların şaşkınlığını yaşayan Kayra sırtını geriye yaslayıp yapabileceklerini tartarken, gözleri dalgınca bir noktaya takıldı. Yan dikiz aynasından ona dikkatle bakan adama! Kalbi futbol oynamış gibi hızlanmış, bedeni hırsızlık yapmış gibi gerilmişti. Soluk alışverişleri bile değişmişti. Gözleri, o koyu gözleri...

Kayra gözlerini kapadı kısacık bir an. İşaret parmaklarını gözlerine bastırarak, o gözleri nerede gördüğünü hatırlamaya çalıştı! Bu adamı bir yerden tanıdığına yemin edebilirdi. Bence bu adam itiraf etmese bile onu kurtaran küstah polisti! Ona bakan, gülümseyen, cesaret veren adamdı. Ama sorduğunda neden kabul etmemişti? Sonra sadece orada görmemiş gibi hissediyordu. Garipti, kokusu, dokunuşunu, sıcaklığını, sanki daha önce hissetmişti. Evet evet daha önce onu hissettiğine yemin edebilirdi. Ona dokunmuş gibiydi. Saçlarını okşarken ki kendinden emin halleri ilk defa dokunmuyor gibiydi. O panikle düşünmemişti ama şimdi zaman bulmuştu düşünmeye, bu adamda bir şey vardı. Hayır, çok başka bir şey... Yoksa hayalindeki adamı ararken, her gördüğünde ondan bir iz görüyormuş gibi saçmalamaya mı başlamıştı? Son zamanlarda aklı iyice karışmıştı? Gerçekle hayalin o keskin çizgisini geçmiş, kafayı ştmeye yaklaşmıştı.

Hkmet için çalışan birisi olarak, sözlerinde hiç de devrimsel bir güven yoktu. Kız sitem eden dudaklarını memnuniyetsizlikle buruşturdu. Sesini duymalıydı, gözlerini görmeliydi. Vural aynadan arka koltukta sessizce oturan kıza bakarken, onun koyu gözlerini kısarak sinsice baktığını görünce, ensesindeki tüyleri diken diken oldu. Bu bakışların amacını tanıyor olabilir miydi? O gece cidden onu görmüş müydü, yoksa ona

benzeyen birisiyle mi birlikte olmuştu? Lanet olsun o gün ilaçlarla birlikte içki içmeseydi, her şeyi hatırlayacaktı. Hadi geceyi hatırlamadı, sabah koynunda uyandığı kadının yüzüne dikkatli bakmaz mıydı bir adam? Sırtı dönük kadına bakarken uyanınca konuşurum demişti ama banyodan çıktığında odada yoktu. Keşke yüzüne bir kere baksaydı. Salaktı salak.

Vural bir şeyden emindi. Kokusu aynıydı, sıcaklığı da. Bu gece anlamıştı ki, saçlarının ipeksi dokusu da aynıydı. Peki kız neden onu tanımamıştı? Onu unutacak kadar çok mu erkekle birlikte oluyordu? Yoksa hatırlamaya değer görmüyor muydu? Yoksa cidden başka bir kadın mıydı otelede kaldığı? Bu işi hallettiğinde o otele gidip, kayıtlarına bakmayı aklının bir köşesine yazdı. Böylece kiminle birlikte olduğundan emin olacaktı. Kız huysuzca kıpırdanıp dururken, onun rahat durmayacağını adı kadar iyi biliyordu.

“Kayra sakın hata yapma. Bir saçmalık deneme.” diye uyarken bulunduğu kendini, kendi tepkisine kendisiyle birlikte Şahin de şaşırdı.

Daha fazla dayanamayan Şahin, “Abi siz tanışmadığınıza cidden emin misiniz?” diye sordu.

Vural bir an bocalarken, Kayra dikkatle gözlerini kısmıştı.

“Nereden tanışacağız Şahin?” diye söylendi Vural.

“Ne bileyim, sanki onu avucunun içi gibi tanıyormuşçasına emirler verip duruyorsun.”

“Şunun yüzüne baksana, gözlerinde yazıyor rahat durmayacağı. Ben tedbirimi alıp, eşeğimi sağlam kazığa bağlayayım.”

“Eşek sensin.” dedi Kayra hırsıyla. Madem tanımıyordu, o zaman neden iki de bir de ona emir verip duruyordu? “Ne yapacağım, cama çıkıp ‘Katil var.’ diye mi bağıracağım?”

Endişelenen Vural, “Şahin camları kitle!” dedi panikle. Bunda ciddiydi. Aklından cama çıkmayı geçiren Kayra ona sert bir bakış attı ve camı açmak için düğmenin üstünde duran parmağı, donup kaldı. Yumrukla rını o parça pinçik yüzüne gömmek istiyordu. Çeyrek polis aklını nasıl okurdu.

“Bence ara sıra kullan o beynini, yan etkisi yok. Bağırınca ne olacak, peşimize kuyruk gibi bela takacaksın. Biraz kendi derdine çare ol da aklını başına takmayı unutma.” dedi Vural.

“Sen daha bizim cinsimizi tanımıyorsun Komiser.” diye başladı sözlerine Kayra. “Kadın isterse çare, istemezse bela olur. Yani camların beni

durduracağına inanman, IQ seviyeni gösteriyor. Sıkıyorsa durdur beni... İlk bulduğumuz imkânda peşimizdeki tozu bile göremeyeceksiniz.”

Şahin dişlerini sıkarak aynadan arkaya bakarken, Rüya onları umursamadan camdan dışarı bakıyordu. Vural ona kafa tutan kıza sert bir bakış attı ama kaşı oynayınca canı yandı. Yüzündeki çürükler daha tazeydi ve her hareket ıstıraptı.

“Çok konuşanların başına ne geliyor biliyor musun?” dedi Şahin tok bir sesle.

“Çok konuşanları bilmem ama Newton şu an yaşasaydı, Ne’yi bulamazdı asıl sen biliyor musun?” diye sordu. Şahin ve Vural tek kaşını kaldırarak cevabı beklerken, “Karaktersizlerin karakter çekimini bulamazdı.” dedi Kayra.

Direksiyondaki elleri kasılan Şahin, “Sen bana karaktersiz mi diyorsun?” dedi hırsla.

“Haşa, olmayan bir şeyi nasıl derim. Baktım baktım sende öyle bir şey göremedim.”

Rüya öfkeyle, “Kızım bir sus.” dedi.

“Ne susacağım be, herkesle anlaşıp yavaş derler.”

“Yani sen bitsin. İnsanın kanını emen cinsten.” dedi Vural dişlerini sıkarak.

“Pire olup itte olacağıma, bit olur yiğitte biterim.” Bakışlarını Vural’a çevirdi. “Senin hasar kaydın bile tutulmamış, o kadar sicilin bozuk ki seni hurdalığa postalamışlar çeyrek komiser. Devlet-i Aliyye’nin canını nasıl sıktıysan artık, hiç doğmamışsın gibi davranıyorlar.”

Hırsından kuduran Vural, “Abi dur şunu konteynıra atalım, çevre kirliliği yapmasın.” dedi.

“Bana bak, her şeyi başladığı yere getirme. Ebe tokadı nerene attı bilmem ama ben pamuğu nereye sokacağımı iyi bilirim.”

“Dilin kopsun,” dedi Rüya şaşkınlıkla.

“Biraz daha susarsan sen, kopacak olan saçların.” Adamlara döndü. “Hem bizi zorla rehin edin hem de şereften nasibinizi almış gibi gururunuz kırılsın. Yok öyle üç kuruşa beş köfte.”

Şahin öfkelenince, “Abi bırak, avucum kadar yüreği ama kürek gibi dili var, değmez.”

Kayra öne atıldı sanki adamı alt edecekmiş gibi kollarını uzattı. Vural

ona sert bir bakış atınca da cadının sihirli sopası dokunmuş gibi donup kaldı. Rüya bu kızın yürek yemiş mal hallerine dayanamayarak, kolundan tutup kendine çekti.

“Sus da sustur şunları artık.”

“Ne yaparsın hayat böyle kuzen, köpeklerin kaderi bu, arkadan haylar.”

“Laflarını tartta konuş.” dedi Şahin.

“Benim kantarım bozuk, tartamıyorum.” dedi Kayra. Sırtını yeniden koltuğa yaslarken, “Varlığımı hissetmeyen laflarımla yerine otururum demiştim. Ya bizi müsait bir yerde bırak, ya da ben sana müsait birkaç laf bırakırım, oturduğun yerden kalkamazsın.” diye homurdandı. Kayra araçtan inmek için beyinlerinde halay çekti ancak iki adamda sabır fakültesini birincilikle bitirmişti. O konuştukça iki adam da baş ağrısından dişlerini gıcırdattı. Daha fazla dayanamayan Vural, “Kızım sus yoksa otopsinde, ‘Motoru patladı.’ yazacak. Bi’ sus da motorun soğusun.” dedi.

Tam ağzını açacakken Kayra, Rüya elini ağzına koyarak ters ters baktı. Kayra onun gözlerindeki kızarmayı ve yüzündeki beyazlamayı görünce, mecburen sustu. Nasıl olsa daha konuşmaya başlamamıştı. Ya bu katiller onları serbest bırakacaktı ya da Kayra onları diliyle bir daha konuşamaz hale sokacaktı. Bırak bir kadını rehin almayı, bir daha kadın ırkına selam dahi vermeyeceklerdi.

Kollarını göğsünün altında bağlayarak geriye yaslandı. Hırsından kudururken, ağzında köpüren küfürlerini yuttu. Bir fırsatı olacak elbette bu iki kazmadan kurtulmanın.

O susunca aracın içini derin bir sessizlik kapladı. Vural içini çekerek, “Ne işkence Allah’ım, yeminle düşmanlarımın bile aklına gelmez.” dedi kısık sesle ama Kayra bunu duydu. Kibirle burnunu kıvırdı. Ona sert bir bakış atan adama nefret dolu gözlerini çevirdi. Bu kıza mı acımış, ilgi beslemişti. Kafasına sıkması lazımdı, bazen değersizleri paha biçilmez sanıyordu. Kayra ona küfreder gibi bakarken ne kadar gözleri alev alev yanıyorsa, yüzü bir o kadar kayıtsız duruyordu. Böyle suskun dururken ve gözleri alev alev yanarken zihnine nasıl bir imaj çizdiğinin farkında mıydı? Bu tavrı onu hem seksi bir tanrıça hem de sıradan bir kız gibi basit gösteriyordu. Tabii ağzını açana kadar.

Araç yolda hızla ilerlerken, artık kavgalar durmuş, öfkeler dinmiş, kimse konuşmuyordu. Rüya ‘nereye’ demeyi bırakmış, kafasında tilkiler dolanan Kayra, düşünceli bakışlarını camdan dışarı çıkarmıştı. Vural

onun sessizliğinden daha fazla korkuyordu, gözlerini kıstı. Belli ki, dikkatini kurtulma planlarına vermişti. Kızın bir an yanar dağ gibi sıcak olmasına ve arkasından buz dağı gibi soğumasına şaşkınca bakıyordu. Rehin alınmıştı, haklıydı aslında, istemediği ve ne olacağını bilmediği bir geleceğe sürüklenmekteydi. Ama çok cesurdu, hakkını yememeliydi. Hangi kadın onu rehin alan adamlara bu kadar cüretkâr olabilirdi ki? Ona olan soğuk tepkisine bakılırsa, bütün bunlara çabuk alışan, başına sık sık dert açan, tehlikeli bir birleşimdi karakteri! Belayı çabuk sindiriyordu.

Şahin benzin almak için durduğunda, Vural kızın bir hatlar karıştıracığından şüphelenmekte haklıydı. Gözlerini kıstı, zeki bakışlarını kızın üzerinden bir an olsun çekmedi. Hareketlerini ve yapabileceklerini açık kitap gibi okumaya başladı. Ona bakmasının doğru olmadığını bile bile tüm ifadesini süzdü.

Dişlerinin arasından, “Sanırım gözlerini üzerime düşürdün, çeksen de altında ezilmesem diyorum.” derken haklıydı.

“Bela kokusu alıyorum.” dedi Vural içini çekerek.

“Domuzların aldığı tek koku...” dediğinde kız, artık sabrının sonuna gelen Vural araçtan inerek onun kapısına yöneldi. Kızı araçtan çekiştirerek indirirken, “Git nereni istiyorsan oranı boşalt tuvalete, aracın içileş kokmasın.” diye azarladı. Bu kabalığa afallayan Kayra, adamın tutuşundan kolunu kurtarıırken, “Seni adam ederdim ama malum tasman elimde.” diye hırladı. Sabrı taşan Vural kızın boğazını sıkmakla, kendi kafasını aracın kaportasına vurmak arasında gidip geldi.

“Rüya şunu al götür tuvalete, yemin ediyorum yoksa geriye götürecek tek şey, içi boşalmış bedeni olacak.” diye emretti.

Rüya hakaret etmek için açılan ağızına elini kapadığı kuzenini koluna girerek çekiştirdi. Kızlar lavaboya girdiklerinde, onları kapıda bekleyen adam sakinleşmek için dişlerini sıkıyordu. Lavaboda bir an susmadan kuzenini çekiştirerek kaçmanın yolunu arayan, Rüya’yı ikna edemeyince çaresiz kalmıştı. Dışarı çıkarken, “Neden kaçmadık fırsat varken?” diye söyleniyordu ve Rüya yine kederli bir sessizliğe bürünüyordu. Onlar kavgaya ederek araca yaklaşırken, öfkesi dinmiş olan adam gözlerini kızların üzerine dikmiş, sessizce (onu!) onları izliyordu.

Kayra değişik kızlardandı. Konuşurken tüm mimik ve jestleri harekete geçiyordu. Onun ifadesini saklaması o kadar zordu ki, yüzünün her kıvrımını keşfetti Vural. Sonra da arsız bir arzuyla yanan gözleri daha aşağılara kaydılar. Narin omuzlarına, tişörtünü ileri iten diri, dolgun

göğüslerine, dar kot pantolonundan görünen kadınsı kıvrımlarına, dümdüz karnına ve üstündeki dar, beyaz askılı tişörtünün dekoltesine... Bir kız için sade olan kıyafet bile, onun kadınsı hatlarında bir defile kıyafeti gibi öne çıkıyordu. Kot pantolonuyla tişörtü arasında, düz göbeğinin ufacık bir bölümü görünüyordu ve o kısacık bölüme gözleri takılan Vural, bakışlarını oradan alamıyordu. Cebine soktuğu elleri karıncalanıyor, her adımda kalbinin ritmi bozuluyordu. O göbekte ellerini gezdirdiğini hatırlıyordu, üzerindeki pantolonunun fermuarını açarak bacaklarından yavaşça sıyrıldığını da hayır bunların hepsi sanrı olamazdı.

Yok bu kızla fazla kafayı bulmuştu, olmayacak düşüncelerin tuzağına düşüyordu.

O salınarak yürüdükçe aklına gelen şeyler adamı çileden çıkarıyordu. Hemen önünde diz çöküp bedenini sarsan bir yoğunlukla, o aralıktan görünen göbeğine öpücükler kondurmak istiyordu. Bu kız, dediği gibi denge problemi gibiydi. Ne zaman çözdüğünü düşünse, başka bir yerde bir x ya da $+$ unutup, onu alt kümeye hapsediyordu. Bu kızı çözmek imkânsızdı. ‘Diophantine denklemine benziyordu. Çenesiyle hayattan soğuturken, gözleri ve bedeniyle Newton’dan sonra beden çekimini icat ediyordu. Adeta seksin ve belanın yeniden vücut bulmuş haliydi ve aklına sinsice giren çene makinası, artık karşısındaki apartmanda oturuyordu. Önce tesadüf olmuştu, sonra komşusu olmuştu. Şimdi ise rehinesiydi! Bu kadar fazla tesadüf komik değil miydi?

Vatana, millete, mahalleye Allah sabır versin! Vural kendinde o sabrı görmemekteydi. Gözlerini kuzeniyle kavga eden kızdan bir saniye ayırabilseydi, kesinlikle uyuya kaldığını ve tüm yaşadıklarının bir kâbus olduğunu anlayacaktı. Kayra saçlarını savurarak başını çevirdi ve koyu güzeli gözleriyle adama baktı. Hafif bir yel saçlarını okşayarak kokusunu adama taşırken, kalbi tekleyen Vural huzurlu hayatının altüst olduğunu işte o anda anladı. Artık hiçbir şey eskisi gibi olmayacaktı!

Bela bir kere geliyorum demişti.

Bu kızla, yattığını -ve hatırlamadığını- bilerek, her sabah yüzünü görme olasılığıyla evden çıkacak ve her akşam sokak başında ya da camda karşılaşma riskiyle tedirgin olacaktı. Herkesten kaçtığı ve içine kapanıp sessizliğine sığındığı dairesinin karşına taşınarak, tüm huzurunu çalmıştı.

6 64 yıldır çözülmeyen denklem: Bristol Üniversitesi’nden matematikçi Doktor Andrew Booker, Diophantine Denklemi olarak bilinen soruya bir cevap bulmayı başardı.

Yer fıstığı!

Vural başını sallayarak, “Araca geçin artık.” derken, güzel gözlere sahip olan huysuz surata bir kez daha baktı. Kız onun kendisine iştahla bakması karşısında tek kaşını sorgularcasına kaldırdı. Yanına geldiğinde hiç çekinmeden, “Gözlerin diyorum Çeyrek Komiser, yine üzerime düştü. Çek üstümden yoksa ben tırnaklarımla kazıyacağım.” diye uyardı. Ona baktığını anlamasını saklamaması ve dürüstçe bunu dile vurmasıyla Vural çapkın dudaklarının kıyılarını kıpırdatarak, garip bir şekilde gülümsedi. “Kasabın ciğerci kedisi gibi sinsi sinsi ne dikizliyorsun beni be? O’lum kral olsan ikinci defa dönüp bakmam lan yüzüne.” Adam hâlâ aynı umursamazlıktaydı. “Bak hâlâ bakıyor. Ne bakıyorsun hu...”

“Dilinin ne kadar uzanabildiğini merak ediyorum.” dedi adam. Kızın büyüleyici dudaklarından seksi bir ses çıkarmasını ve Hatay şivesi ile küfretmesini keyifle izledi. Sonra söylediklerini anladığında, haklı olmasına bozuldu. Onu kaçırmışlardı ve Vural durmuş, bir sapık gibi kızı dikizliyordu. Belli etmese bile kim bilir ne kadar korkuyordu? Gerçi kız demir gibiydi, vurulduğunda ne kadar ses çıkartırsa çıkartsın, asla yamulmuyor, kof yanını belli etmiyordu.

Kayra kırgınca kuzenine sarılıp çaresizce teselli ederken, adamın içini bir suçluluk duygusu kapladı. Benliği öfkeyle kasıldı. Şu anda tek yapması gereken bu olaydan nasıl sıyrılacaklarını düşünmesi gerekirken, o durmuş dikkatini belalı bir kıza vererek, saçma düşüncelerin içine dalmıştı.

Başı beladaydı! Her anlamda!

Belki de bir hiç için senelerce hapis yatacaktı. Belki de birkaç gün içinde bir sokak arasında vurularak ölecekti. Belki de istemeden bu kızın sonu olacaktı. Masumlar onların yüzünden suçsuz halde ölecek ve suçlusu onlar sanılacaktı. Nasıl böyle bencil olabilirdi? Hayatları tehlikedeydi. Bu gece üç adamı öldürmüştü ve tek düşünebildiği, koca ağızlı bir kızın o tatlı ağzıyla neler yapabileceğiydi.

Biraz dinlenip karınlarını doyurmak için ufak bir restorana girdiklerinde, tatsız haber, yerel kanaldan naklen yayınlanıyor, emniyet amiri basın toplantısında Rüya’nın artık azılı bir suçlu olan Şahin Atmaca’yla birlikte firar ettiğini açıklıyordu. Kayra’nın hakkında henüz bir bilgi geçmemişti ama yakında onların isimlerinin de yan yana anılacağı aşikârdı.

Vural hüznünü belli etmeden, “Beni bu işe karıştırmıyorlar.” dedi garip bir gülüşle.

“Bir süre sana ilişmezler tertip. Sen çok şey biliyorsun, bir sorguyu

göze alamazlar. Etekleri tutuşur.” dedi Şahin sinirle. “En fazla görevden ihraç ettirdiklerini duyururlar.”

Kısa saç tıraşı ve otoriter asker duruşuyla Vural, “Şimdi ne yapacağız?” diye melankolik bir sesle sordu.

“Saklanacağız.” dedi Şahin, “Şimdi senin de peşine düşmüşlerdir, bunlarında.”

Rüya söze girerek, “Kayra’yı bilmiyorlar.” dedi Rüya üzgünce. Vural’a bakmıştı çünkü Şahin’le konuşmaktan kaçınıyordu. “Onu eve yollayalım.”

“Ben seni bırakıp tuvalete bile gitmem.” dedi Kayra kuzeninin eline sarılarak. “Hele iki katilin eline asla bırakmam seni.”

“Bence de kızı bindirelim bir otobüse evine dönsün.” dedi Şahin hevesle. “Onu gören olduğunu sanmıyorum, zaten baskına gelen adamların konuşamayacağını ikimizde biliyoruz.”

“Yaralı olan kızı gördü.” dedi Vural, “Bu riski göze alamayız. Bir süre bekleyelim, bir sıkıntı olmazsa onu evine bırakırım.”

“Kuzenimi almadan hiçbir yere gitmiyorum dedim duymadınız mı? Kuzenim nereye ben oraya.” dedi Kayra ciddiyetle.

“Polisler, jandarmalar hatta özel bir tim bizi arıyor,” dedi Vural sıkıntıyla, “Tabii diğerlerini saymıyorum. Çok hayranımız var.”

İşte o anda gördüğü şeyle bir an yutkundu. TV’de Şahin ve Rüya’nın resmi çıkınca, “Arkana dönme, yediyseniz kalkalım.” diye uyardı etrafı bakınarak. Arka masada televizyon ekranına bakan müşteri, yeni bir ayran istedi. Televizyonda sürekli aynı haberin döndüğünü görünce sıkılarak, “Şunun sesini kısar mısınız, lütfen?” diye homurdandı. Garson müşterisinin isteği üzerine, uzaktan kumandaya uzanıp televizyonu kaparken, Şahin ve Vural kalkmış, Vural hesabı ödemek için adisyon masasına yönelmişti.

O gün sabaha kadar sokaklarda avare avare dolaştıktan sonra, aracı izbe bir yere çekerek güneşin geceye dokunmasını beklemek için durdular. Her şey nasıl çıkmaza batmıştı, her şey bu hale nasıl gelmişti? Şimdi etrafı fabrika harabesiyle kaplı bir yerde, ön koltukta oturan iki katille aynı havayı teneffüs ediyor, yanındaki kuzeni susup içine çekilmiş, ağzını açıp tek elime etmiyordu. Bu kızın bir derdi vardı? Şahin denen adam onu ya tehdit ediyor ya da peşinden sürüklemek için önemli bir delili elinde tutuyordu. Tüm haberler Şahin ve gönüllü rehinesinden bahsederken,

Kayra ve Vural hakkında bir bilgi söylenmiyordu. Sanki evin baskınında onlar yokmuş, Şahin Rüya'yı isteği dışında kaçırırken, cinayete karışmışlar ve onlar uzaktan izlemiş gibiydi.

"Bu nasıl iş?" dedi daha fazla dayanamayarak. "Artık biriniz açıklarsa ben de ona göre davranacağım. Suçlu musunuz, suçsuz musunuz?" diye sordu Kayra.

"Bunun artık bir önemi yok." dedi Şahin sinirli bir şekilde araçtan çıkarken, "Nasılsa herkes gördüğüne inanıyor."

Gece boyu aracı İstanbul sokaklarında, oradan oraya sürüklemekten bacakları ağrımişti ama asıl ağrıyan yerinin göğsü olduğunu saklamaktan da yorulmuştu. Araçtan dışarı çıkarak kızın sorularını yanıtsız bırakırken, Kayra tüm dikkatini Vural'a verdi.

Vural'ın yüzü bugün daha iyiydi, dudağının kenarındaki iri morluk ve patlak belirgindi ama yüzündeki şişlikler hafiflemişti. Genç adamın koltuğa yaslı olan başına bakarak, "Sana soruyorum, şimdi cevap verecek misin?" diye söylendi.

"Ben nefes alamıyorum." dedi Rüya kapıyı açıp dışarı çıkarken. Artık araçta ikisi yalnızdı.

"Bir göreve katıldık..." dedi Vural kısa yoldan konuya girerek. Koltuğunu yatar forma getirdi, kollarını göğsünün altında bağlayıp gözlerini kapattı. "Görmememiz ve duymamamız gereken şeylere şahit olduk, onlarda bizi fark etti."

"Bu görev yasal mıydı?" diye sordu Kayra artık onun yüzünü daha rahat görürken.

"Elbette yasaldı."

"O zaman neden şimdi buradayız? Bak arkadaş, masum insanlara saygım sonsuz ama sabrım sınırlı. Şimdi dökül."

"Çünkü birilerinin kuyruğunu titrettik, büyük birilerinin ve karşılığında bizi gözden çıkardılar."

"Nedense içimden bir his sadece böyle olmadığını söylüyor." dedi Kayra, zeki bir kadın olduğunu göstermekten çekinmiyordu. Camdan dışarı bakarken sırtını koltuğa yasladı. Vural arkasını dönünce kız irkildi. Koyu gözleri öfkeli ve artık savunmaktan bıkmış duruyordu. Her ne kadar ona kafa tutsa da bu adam böyle kara kara baktığı zaman altına yapacak kadar da çok korkuyordu.

“Kaçarken yasal yollara dikkat etmememiz sence de normal değil mi?”

“O...” dedi Kayra yutkunarak. “Yani dün gece, adamları gerçekten öldürdün mü?”

Onun rengi kaçan yüzüne bakan Vural Namlı, başını geriye atarak dişlerini sıktı. “Dokunmaması gereken yerlere elini uzatanların sonu bellidir.”

Vural da araçtan çıkarak, kızı korkunun, bilinmezliğin, dehşetin içine bırakmıştı. Kayra artık titriyordu. Ne kadar soğukkanlıydı. Sanki karınca ezmişti, hiç sesi titremeden bam diye söylemişti. Haklı ya da haksız olsunlar, onlarda merhamet araması yanlıştı. Bir zaman kanun adamıysa bile, artık öyle olmadığı gözlerindeki soğukluktan belliydi. Korktu, bir çare aradı. İçinde konuşan o ses, bu adamın yasal olmayan çok acı şeyler yaptığını fısıldıyordu. Çok ağır şeyler. O anda yüreği sızladı. Kayra elini soluna koydu. Bir bıçak batmıştı sanki sinesine, nefes alamadı bir an. Sık sık soludu. Çok uzun zamandır kalbi teklememişti, şimdi neden onu yokluyordu ki?

“Ne olur şimdi olmaz.” dedi Kayra ağrının dinmesini beklerken. Rüya onu bu halde görürse panikleyebilirdi, biran evvel sakinleşmeli ve ağrıyı dindirmeliydi.

O gün bir daha bu konuyu açmadı Kayra, ertesi güne kadar kendini iyi hissetmeyen Rüya yüzünden huzursuzluk da çıkarmadı. Olan olmuştu artık, kaçırılmışlardı. Hırçınlaşmanın, bir şeyleri zorlamanın alemi yoktu. Çeyrek polis doğru söylüyordu, bu dünyada adalet yoktu. Ama eğer istediği adaleti bulmaksa, bunu kendi başına yapmasıydı.

Öğleye doğru haberleri dinleyen Şahin ve Vural’ın moralleri iyice bozuldu. Öyle öfkeliydiler ki kızlar hatayla konuşsa, baruta düşen bir çing misali patlamanın olması olasıydı. O yüzden ikili yapacakları en mantıklı şeyi yaparak, sustular. Akşama doğru tekrar yola koyulduklarında, artık kızlar aracın içine tıkılıp kalmaktan ve sürekli oturmaktan perişan halde duruyor, erkekler ise sürekli tetikte olmaktan yorgunluğun dibine vuruyordu. Üstelik duş alacakları bir yer, uyuyacakları rahat bir yatak özlemi herkesi sarıyordu.

Bir aracın içinde birbirinden tamamen farklı dört insan, aynı havayı soluyup, aynı korkuyu yaşayıp, aynı hedefte dolaşıyordu. Birbirlerini tanıyor, ne zaman kızarlar, nasıl sakinleşirler keşfediyorlardı. Gece-ler ve günlerce dolaşarak kocaman bir haftayı aracın içinde, sıçan gibi

saklanarak, haberleri takip edip ailesini haberdar edemedi geçirdiler. Birbirleri hakkında yavaş yavaş bilgiye sahip oldular, gözlemlədiler, düşündüler, farkında olmadan sınımsıkı kenetlendiler.

Polisler ve millet onları hain ilan etmişti ama şükür ki Kayra'dan haberleri olmadığı için kızın başı yanmamıştı. Artık bir yere gittiklerinde alışverişı Kaya yapıyor, zorda kalmadıkça onlar araçtan çıkmıyor ama maşa gibi her şeye Kayra kullanılıyordu. Bir haftada ne çok şey değişmişti! Vural denen adamın sivri diline, sürekli üzerine düşürdüğü gözlerine bile alışmaya başlamıştı kız. Bir tek şeye alışmamıştı, özlemeye! Kızlar burnunda türüyordu ve kimseyle konuşamıyordu.

Türkan Hanım Kayra'nın hiç Rüya'ya gitmediğini, bir delilik yaparak, ilk uçağa atlayarak yurtdışına çıktığı yalanını uydurmuş, kızlar da buna inanmayıp ortalığı ayağa kaldırdığında, onları bir temiz azarlayarak baskın çıkmıştı. Kayra'nın ailesini bu yalana inandırması ise kolay olmuştu. Zaten kız çatlak olunca, zamanla yalanlarına herkesin inanması kolay oluyordu. Kayra yeri geldiğinde aklına eseni yapan ve yaptıran enteresan kızlardandı. Sırf iddia için çiğ tavuk yer, canı isterse Fizan'a bile giderdi.

Rüya ailesini merak ederek suçluluk içinde kıvrılırken, kısa ve sadece mesajlarla bile olsa, en azından içlerinde bir tek Kayra ailesiyle konuşuyor ve Rüya'nın ailesi hakkında bilgi edinerek kızın içini rahatlatıyordu. Tabii babasının endişeden tüm Türkiye'yi ayaklandırma tehditlerinden, "Hangi ülkedesin sen kız başına. Yanına geleyim ya da para salayım dön kızım!" laflarından arda kalan zamanlarda... Kayra'nın içi eziliyordu. Otoriter babasının bile sırf onu kaybetmemek için kendinden ödün vererek, yumuşak bir adammış gibi durmasına ve kızlarının ellerinden kayıp gitmesi korkusuna suyuna giden hallerine dayanamıyordu.

Zaman geçti, küçücük araçta dört kişinin yaşaması zorlaştı. Hadi kıyafetlerini bir şekilde giyecek yer bulup benzinliklerde az da olsa temizleniyorlardı ama artık ciddi bir yatağa ve saatlerce altından çıkmak istemeyecekleri bir duşa ihtiyaçları vardı. İyice çıkmaza battıklarında, bir yere gitmeye karar veren adamlar, onlara güzergâhlarını bildirme nezaketine girmiyordu. Nihayet aynı yerde dolanıp durmaktan vazgeçmişlerdi.

Kayra artık şaşırmıyordu kendine, malum belanın göbek adı olduğu tescillenmişti. Kim derdi ki başında iki katille yollara düşeceğini. Aklından atamıyordu o geceyi. İrkildi. Gırtlığına sınımsıkı sarılmış el, üzerine abanmış iğrenç nefesli bir adam zihninde belirince titredi. O adamın gözleri parlayarak, elindeki parlak silahı gözüne soktuğunda, uyku sersemi

gözleri yerinden çıkacak gibi irilmiş ve donuna doldurması an meselesi olmuştu. O anda odaya giren kurtarıcılarının, aslında kaçtıkları adamlar olması ne ironiydi. Çılgılığı basmak için hamle yaptığı âni hayal meyal hatırlıyordu. Tabii ağzına kapanan iğrenç eller, buna müsaade etseydi...

“Türkan Hanım’ı durdurmalıyız demiştin.” dedi Vural.

Şahin direksiyonu sağa kırdı. “Bunu yapacağını düşünmemiştim...”

“Düşünecektin. Eğer polis karakoluna gidip kendince soruşturma yapmasaydı, adamlar bir süre daha izimizi bulamazlardı. Bundan sonra daha dikkatli ol.” diye buyurdu. Şahin ona sert bir bakış attı ama o umursamadı. Dikiz aynasından onlara kulak kabartan kızlara baktı. “Kızı ne yapacaksın?”

Kızı derken hangisinden bahsediyorlardı?

“Ortalık durulunca bir yere bırakırız, o da eski hayatına döner.” dediğinde, Vural koyu kahve gözlerini kıstı. Kayra onların Rüya’dan değil, kendisinden bahsettiğini fark edince, “Kuzenimi hayatta tek bırakmam. Ölüme de gitsek, birlikte.” diye belirtti. “Ya bizi bırakın çekip gidelim ya da bizi ölüm ayırır bilirsiniz.”

Vural kaşlarını kaldırdı, Şahin anladığı bir gerçekle arkadaşına baskarken, “Bence hâlâ yol yakın. Bu kızla başa çıkılmaz.” diye sitem etti ama Vural’ın bundan şikâyet eder bir hâli hiç yoktu. Rüya o zaman anladı ondan değil, kuzeninden bahsettiklerini. “Köşeye bırakacağınız çöp poşeti değil,” dedi huysuzca homurdanarak.

“Konuştu.” dedi Vural sırtarak.

“Dilini korkudan yuttuğunu sanmıştım Serçe... Sonunda sesini duyduk!” dedi Şahin keyifle.

Kayra gözlerini nefretle dikiz aynasına dikince, adamın gülüşü yüzünde soldu. Adama bak, kuyruğuna kabak gibi katiller takmıştı ve hâlâ keyiflenebiliyordu.

Rüya Vural’a hitaben, “Kayra’nın size bir faydası ya da zararı olmaz. En yakın terminalde bırakın, eve dönsün.” dedi.

Vural bir an bunu düşündü ama sonra, o gece geldi aklına. Elinde silahıyla kızın üzerine abanan adam... Dizindeki eli yumruk oldu. Baha nesini sertlikle maskelerken, “Kalacak.” diye emretti.

Dikiz aynasından bakan Kayra’yla gözleri kesişti. Kayra gözlerini kuşkuyla kıstı. Adamın yüzü artık çarşamba pazarı gibi parça pinçik değildi, çekici haline dönmeye başlamıştı. Aslında çok karizmatik bir yüzü

vardı, ona ne zaman baksa karnında garip bir kasılma oluyordu. Uzun boyluydu, ondan hayli uzun ve kof değildi bedeni. Sürekli spor yaptığını gösteren kasları gerçektir. Çevikti, atıktı, kurnazdı, şeytan gibi çekici ve felaket derecede yakışıklıydı. Onlar kaçıp kovalanırken yaraları da iyileşmiş, biraz çürük izleri olsa da teninde, eski ihtişamlı haline geri dönmeye başlamıştı. Önceleri Kayra onu pek takmıyordu ama ne zamanki yüzündeki yaralar azaldı, sert ifadesi yerine geldi, gözlerindeki o karanlık kıızı üşüttü. İşte ondan beri çekinir hale gelmişti ama bu çekiniklik nedense onunla dalaşırken diline vurmuyordu!

Şahin arkadaşına göz kırparak, “Bu kız susunca çekilir oluyor.” dedi.

“İstersen ikisini birden bir köşeye indirelim.” dedi Vural sırf kılığına.

“Bırak, peşimizdeki adamlara acırım, bunların çenesini herkes çekemez.” dediğinde Şahin keyifle, Vural güldü.

Bu sefer Şahin’e sataşan Vural’dı. “İdare edeceksin...”

“Bununla mı?” dedi Vural keyifli bir tonda. “Bu adama durup dururken bile çufçufluyor...”

“Bu saatten sonra ben tren gibi çufçuflamam, sen de öküzün trene baktığı gibi bakamazsın olur biter!” dedi Kayra derin bir yaraya parmak basarak. Vural ona bakınca da lafı gediğine koydu. “Ne yazık değil mi Çeyrek Komiser?”

“Neye yazık?”

“Öküzler sadece bakar trene.”

Vural ciddileşerek boğazını temizledi. “Bazı kadınlar şükretmeyi, senin gibiler küfretmeyi öğretiyor.”

Kız alayla güldü. “İki dakika küs kal o zaman.” Ona olan tutkulu bakışlarını fark ettiğini söylemesi hoşuna gitmiyordu. “Çeyrek Komiser, umutlanma olur mu? Kriterlerimize uymuyorsun. Arada elektrik kesintisi var, olmaz.” diye damarına bastı Kayra.

“Senin üstüne dünyayı verseler, yine de kabul etmem. Ömre ziyan-sın.” dedi adam dişlerini sıkarak.

“Beni sana versinler diye dünyayı bile yakarsın da ben sana gelmem diye korkundan gurur yaparsın.” dedi kız alaya alarak.

“Kızım seni alan adamın nikah defteriyle birlikte mezarının tapusunu da alması lazım. Altın gibi kalbin olsa bile almazdım seni, malum aya-rın düşük.” dedi Vural küfreder gibi.

“En azından altını b*ka da soksan değerini kaybetmez. Tenekeye kimse tenezzül etmez.” dedi Kayra hırslanarak. Kırılmıştı aslında sözlerine.

“Abi soda var mı?” dedi Şahin araya girerek. “Şiştim. İyi ki siz birlikte değilsiniz, bir ömür soda şişesinde uyusanız yine de gazınız alınmazdı.”

Kayra Vural’a küçümseyen bir bakış atarak, “Azıcık adam olmaya karar versin arkadaşın, valla iki dakika tasmaını bırakacağım.” dedi.

Vural şimdi boğazlayacaktı bu kızı. Açık açık köpek diyordu! Ona ilgi duyduğunu düşünerek ne büyük hata etmişti, şu anda ilgi duyduğu tek yeri boğazıydı ve felaket şekilde ellerinin içinde yer almasını istiyordu. Dişlerini sıkarak onu boğazladığını hayal etti. O susunca kız da laf yetiştirmekten vazgeçti. Issız bir benzinlikte durduklarında, herkes araçtan indi. Dalgın duran adama yaklaşan Kayra, “Bir şey soracağım?” dedi Vural’a. Adam tek kaşını kaldırarak yine ne yumurtlayacaksın derken, kız ondan cevap almadan ağzını açmadı. Adam sonunda pes etti.

“Ne soracaksın?”

“Nüfus sayımında diyorum, seni de adamdan saydılar mı?”

Neredeyse kulaklarından bile duman çıkarıyordu ve kız onun öfkesinden acayip keyif alıyordu.

Şahin lavaboya gitmiş, kızlar da Vural’la markete girmiş ihtiyaçlarını gideriyorlardı. Vural’ın bir anlık dalgınlığından yararlanan Kayra, bakışlarını etrafta dolaştırdı. Zaten adam ondan uzak durmak için elinden gelenin fazlasını yapıyordu. Yapmadığı zamanlarda ise kız diliyle onu kovalıyordu.

Market sakindi ve içeride sadece torunuyla alışveriş yapan, gece yolcularından bir teyze vardı. Yaşlı kadının torunu, bir şeyler diyerek başka reyona geçince, Kayra’nın gözleri ışıldadı. O anda aklındaki planı devreye sokmayı onayladı. Dalgınca çikolata alan kuzeninin kolundan tutarak, köşedeki bisküvi reyonuna çekti. Rüya onun ne yapmaya çalıştığını kavrayamayarak, “Az önce aldık ya Kayra, yeter bu kadar şimdilik.” dediğinde, Kayra ona sert bir bakış attı. Vural başını kaldırıp onlara bakınca “Ama kremalı bisküvilerden almadık, canım çekti.” diyerek dişlerini sıktı.

“Aldık...” dediğinde Rüya, lafları ağzına tıkanmıştı.

“Benim istediğimden almadık!”

Rüya şikâyet ederek bisküvilere bakarken, Kayra yanında sessizce alışveriş yapan teyzeye yanaştı. Tepeden bir bakış atarak ayağını hafifçe burktu ve kadının üzerine şak diye yıkıldı. Yaşlı kadın ağaç gibi üzerine

devrilen kızın altında kalırken, çantasını ve sepetini yere düşürmüştü. Rüya endişeyle yaşlı teyzeye eğilip, “İyi misiniz?” diye sormaya başladığında, Kayra’nın gözleri ışıldadı.

“Dikkat etsene kızım, kör müsün?” diye kızgınca azarlarken kuzenini Rüya, “Yok kızım gözlerim kamaştı,” dedi Kayra. Ona yardım eden Rüya’yı yaşlı kadın sert ve nezaketsiz bir hareketle ittirdi.

“Ben kendim kalkarım.” Kızları hâlâ azarlıyordu. Kayra sanki hiçbir şey yapmamış gibi yüz­süzce düştüğü yerden kalkarken, kadının çantasından dökülen cüzdanını falan toplamak için öne atıldı.

“Kazayla oldu teyze, bağırmana gerek yok,”

Kadının torunu yanlarına gelmiş ve ayaklanan babaannesine bakarak, iyi olup olmadığını sormuştu. Yaşlı kadın susmayıp hakaretlerine yenilerini eklerken, Kayra da rahat durmayıp yaşlı kadını çenesiyle kışkırtmıştı. Buna isyan eden Vural, kızı kolundan çekerek marketten çıkarırken, “Ayaklı bela gibisin, iki dakika rahat duramıyorsun değil mi?” diye tısladı.

“Ay sen sanki sadaka kutusu gibisin, sürekli için iyilikle doluyor.” dedi adama burun kıvrarak.

“Laf yetiştirmekten kendini geliştirmeyi mi unuttun?” dedi adam.

“Önce kendini geliştir sonra beni eleştir Çeyrek Komiser.” Kolunu elinden almak için tepindi.

Vural kızın rahat durmayacağını anlayarak arabaya zorla tıktırırken, “Yemin ediyorum tek bir vukuat daha yaparsan, seni yol ortası demem bırakırım.” diye tehdit etti.

“Ne çekiyorsun kolumu.”

“Rahat dur.”

“Biraz insan ol diyeceğim ama seni zor durumda bırakmak üzüyor beni.”

“Kendini zorla geber­t­tirme bana Yer Fıstığı.”

“Sensin Yer fıstığı,” Adam alayla tek kaşını kaldırdı.

“Çeyrek Komiser.”

“Yer Fıstığı.”

“Ne oluyor orada?” dedi Rüya endişeyle.

“Biraz adamlıktan bahsedeceğiz sen uzaklaş istersen dedim, öfkelen-di.”

“Tek kelime daha edersen, Rüya’yı gördüğün son an şu an olur.”

Ve onca tehdide dış bileyen yer fıstığı bu sözle büyük diliyle birlikte küçük dilini de yutmuş gibiydi. İlk başarıp sustu. Onu bırakırlarsa, Rüya iki katille tek kalırdı. Araca binen Rüya kuzenine kızgın bakışlar atarak, “Sen adamı delirtirsin Kayra, kadın yaşlıydı görmedin mi? Azıcık nazik olamaz mısın? Bir gün gerçekten elinde kalacaksın. Adamın damarına basıp küfretmekten vazgeç.” diye çıkıştı.

“Ne yapayım bazılarına güzel söz yakışmıyor.”

“Hasbinallah!”

Kayra umursamazca, sinsi sinsi gülerken, cebine attığı ganimeti yoklayarak omzunu sarstı. Gözleri kızın yüzüne kayan Vural bir an soluksuz kalır gibi olurken, “Ne karıştırıyorsun?” diye sordu.

“Her b*oka karışmak sana mahsus.” diye çıkıştı.

“Bu kızı hayata baktığı pencereden dışarı itesim geliyor.” dedi Vural. “Şahin gözünü üstünden ayırma, gözlerindeki o parlaklık bir fitneliğin habercisi. Yemin ediyorum kafasının içini açsam yamyamların ateş dansına başladığını görürüm. Bir halt yediğini hissedirim ama kanıtlayamam. Bu kız bir şeyin peşinde!”

Bu adamın onu kendi kadar iyi tanımasına bozulan kız, hırsla sırtını koltuğa yasladı.

“Sen bu kızın prospektüsünü falan mı buldun?” diye sordu Şahin gülererek.

“Ah nerede o günler, keşke olsaydı. Yan etkilerini bilir ona göre ilaç alırdım.”

“Komiser...” dedi Kayra alaylı sesini yayararak. Onun yine ne gibi bir bombayla geleceğini yeminle merak etmiyordu! “Bana âşık oluyorsun değil mi? İtiraf et.”

İki adamda yüzüne kürekle vurulmuş gibi donup kaldı. Önce ona okkalı bir azar çekmekti Vural’ın niyeti ama kızın şirin yüzünü, parlayan gözlerini görünce içinde bir şeyler yer değiştirdi. Çapkınca gülümseyerek arkaya döndü, yüzüne yaklaştı. Kayra bu tepkiyi hiç beklemiyordu. Kirpiklerinin altından ona bakarken, “Ben kalpsiz biri değilim, sadece sevilmecek kadınları görmüyorum.” dediğinde, kızın yüzündeki o şirin şaşkınlık yerini öfkeye bıraktı. Gözleri nefretle parladı.

“Azrail’i bile ayağıma getiriyorum ben Çeyrek Komiser, sen neyin tribindesin.”

Yerine yaslanan Vural ona kıs kıs gülen Şahin'e bakarken, uyarıcı sesiyle, "Bu iş bittiğinde tımarhaneye girmezsem, bir daha kadın ırkından uzak duracağıma ant içerim..." diye öfkesini dışa vurdu.

"Yoksa kişiliğinde olduğu gibi cinsiyetinde de mi bir tutarsızlık başladı Komiser?" dediğinde Kayra, Rüya onu koluyla dürttü. O çok net öğrenmişti ki erkeklerin tek kırmızı çizgisi vardı, o da erkeklikleriydi.

"Kaşınla ağzının aynı yerde olmasını istemiyorsan, sus Yer Fıstığı." Kız ağzını açacakken adam işaret parmağını kaldırdı ve Kayra sitemli bir oflamayla sırtını geriye yasladı. Saatler sonra bitmek bilmeyen yollar akıp giderken, Rüya yine başını arabanın camına yaslamış, gözlerini yola dikmiş sessizliğin ve hiçliğin kıyılarında tek başına dolaşıyordu. Kayra ise kendi köşesine sinmiş, başını cama yaslamış, saçlarını yüzüne dökmüş, sessizce duruyordu.

Evet sessiz duruyordu!

Kayra işine o kadar odaklanmıştı ki, ona dikilen gözlerin farkında bile değildi.

Onun bu durgun hâllerinden hoşlanmayan Vural gözlerini bir an olsun kızıdan ayırmıyordu. Bir şeyler karıştırıyordu, o kesindi ama ne karıştırıyordu işte bunu izleyerek öğrenecekti.

Rüya yanında bir sürtünme olunca huylandı. Düşüncelerini dağıtan bu etkileşimle, hafifçe kıpırdandı ama yanındakinin ne yaptığını umursamadı. Sonra yine bir kıpraşma oldu. Dişlerini sıkarak yanındaki kuzenini biraz geriye ittirdi. Bu kız, bunca olaydan sonra nasıl uyurdu aklı almıyordu. Yine usul bir kıpraşma olunca, öfkeyle yan tarafa döndü ve gözleri iri iri açıldı. Yutkunduydu. Lanet olsun o elindeki şeyi Şahin ve Vural görürse, onu sağ koymazdı. Bu kız aklını market tezgâhında emanete mi bırakmıştı! Önce gördüğü şeyin gerçek olup olmadığını kavrayamadı, sonra gözlerini kıstı. Bu delinin hırkasının içinden düşündüğü şeyin ışı-ğı mı sızıyordu? Lanet olsun Kayra! Benzinlikteki markette olan aksiyon sahnesi geldi gözünün önüne! Durduk yere kadının düşmesini sağlayan Kayra ve o zamandan sonra dilini dibine sokan suskunluğu...

Ensesi ürperen Kayra ikinci bir deri gibi yayıldığı koltukta kıpırdandı. Bakışlarını kuzenine çevirdi ve gözlerini kısarak ona bakan kuzenine kaşlarını kaldırdı. Dudaklarını öne uzatarak öpücük attı. Rüya sanki öpücük değil de kafasına taş yağmış gibi irkildi. Bu kız cidden deliydi! Hayır, deli falan demek akıl hastalarına hakaret olurdu. Bunun mantıksız girişimlerine edecek hakaret bulmakta güçlük çekiyordu.

Kayra üzerine dikilen koyu kahvelerle derhal toparlandı. Vural ökü-zü ona yine tren muamelesi yapıyordu. Derhal gardını alarak telefonu sakladı. Rüya biraz sokuldu kuzenine ve dişlerinin arasından “Ne haltlar karıştırıyorsun?” diye usulca hesap sordu.

“Ne karıştıracağım, kıcımın bile sığmadığı g*t kadar yerde. Bak, sessizce duruyorum...”

Vural dişlerini sıktı. “Ben de ondan diyorum zaten, sen ve sessizce oturmak, bu kulağa bile ürkütücü geliyor. Bence kuzenine söyle, ne işler çevirdin?”

Rüya ağzı açık ayran budalasası gibi dondu, ikilinin iletişimi onu ürkütüyordu. Ve derhâl kendine gelerek, kulağına yaklaştı. “Kayra, bak deli deli planlar kurup, bu iki salağı üstümüze sıçratma... Hem o yaşlı kadının şeyisini nasıl çaldın? Hiç mi vicdanın yok senin?” diye şikâyet etti. İşareti parmağıyla kızı dürterek tehdit etti. Kayra kızın parmağını eliyle ittirerek sinek gibi savuşturdu.

Vural inatla, “Bir şey çeviriyorsun...” diye söylendi.

Kayra öfkeyle baktı. “Lan... Sen burayı lunapark kadar geniş gördün de ben mi körüm?”

Ve ön taraftan gelen katı sesle ikilinin atışmasını tuzla buz etti.

“Evet, hanginiz başlıyor?”

Şahin dikiz aynasından kızlara sert sert bakınca, “Ben, ben, ben...” dedi Kayra şirin bir velet gibi mesutça. Vural’a bakarak dil çıkardı. O böyle şirin olunca, Rüya annesi tarafından terlikle yüzüne numarası çizilmiş masum çocuk saflığında oluyordu.

“Başla!” dedi Şahin dişlerini sıkarak. Koyulmuş gözleri dikiz aynasından kıza uzanmıştı.

“Neye?” dedi Kayra eğlenen bir sesle.

“Başlıyor musun?” dedi Şahin tehdit sunan sesiyle.

Kayra gülümseyerek, “Çok ısrar ettin o zaman başlayayım.” dediğinde boğazını höykürür gibi temizledi ve ince sesiyle başladı şarkı söylemeye.

“Dertler hep aynı, hayat büyük oyun...”

İsteyince vermiyor... Hemen zalim kader...

Biraz emek lazım, koca bir yürek...

Biraz da yenilip, yenilgiyi öğrenmek gerek...”

“Kesss!” dedi Şahin içeride hortum gibi hortlayan sesiyle.

“Savaşanlarındır güzel günler.” diye devam etti Kayra umursamazca.

Dişlerinin arasından tek tek, “Sen benimle kafa mı buluyorsun?” diye tısladı Şahin.

“Yok... Valla, rakı falan içmedim ki kafayı bulayım... Haram Efendi onlar içilmez, ben hacı kızıyım.”

“Kızım, sen şaka mısın?”

“Yok valla şakasına doğmadım, cidden varım. Gerçi annem son zamanlarda kafama bir şey düştüğünden şikâyetçi... Çünkü telefondaki sesimin çok ciddi olduğunu söylüyor. Anneler yalan söylemez.”

Şahin dişlerini gıcırdatırken, Rüya saçmalayan kuzeninin kolunu çektiştirerek, “Sus artık kahrolası. Ne içtin sen?” diye tısladı.

Vural keyifle onları izlerken, Şahin öfkeden kızarıyor, bu deli bozmasıyla ne yapacağını düşünüyordu. Neyse ki Vural akıllı adamdı da kızın amacını anlamak için radarlarını kaldırmıştı. Rüya Şahin’le tutuştuğu çene savaşından yorgun düşüp tam yerine yaslanacakken, “Pişman oldun söylediklerinden değil mi Rüya?” diyen Şahin, genç kızın dikkatini kendine çekemeyince, dikiz aynasından ona baktı.

O anda Kayra’ya bakmakta olan Vural dişlerini sıkarak, “Salak!” diye tısladığında, bir şey olduğunu hisseden Şahin arkadaşına baktı. Onun yüzündeki dehşet ifadesiyle gerçeği anladı. Arabayı öyle ani bir şekilde durdurdu ki, Kayra yerinden havalanarak öne doğru savrulurken, elindeki telefon önce kucağına, sonra koltuğun altına doğru yolculuğa koyuldu...

Ve sanırım telefonu düşürmeden önce, birilerine mesaj yollamıştı.

Kayra aniden açılan kapıyla dışarıya doğru savrulurken, boğazına dolanan ellerle soluksuz kaldı.

“Ne yapıyordun sen? Az evvel kiminle görüşüyordun?”

“Ya kiminle görüşeceğim, masumca duruyordum işte.” dedi Kayra soluksuz halde.

“Ne vardı elinde?” dedi Şahin hırsla.

Vural kızın koltuğunun sağına sola bakarken, telefonu gördü, ama bataryası çıkan eski telefon şifre istediği için açılmıyordu.

“Şifre ne?”

“Ne bileyim ben, çalarken sormayı unutmuşum her halde.”

Vural elindeki telefonla küfrederken, Şahin sert poyraz gibi kızın üstlerine deli deli esti. Sertçe arabaya yasladı. Kayra burnundan solurken,

kedi gibi debeleniyor, adamın ellerini cırmalıyor, aynı anda ağza alınmayacak ahlaksız küfürleri genç adamın yüzüne savuruyor ama kurtulamıyordu. Şahin ona hakaret eden kızın boynunu kırmaya ramak kala, "Kiminle görüşüyordun?" diye tok sesiyle tısladı.

Vural bu harekete müdahale etmek istemiyordu ama aynı anda kızın gözünün korkmasını ve aynı hatayı bir daha yapmaması içinde, susmak durumunda kalıyordu. Fakat susmanın ilk defa zor olduğunu gördü. Arkadaşı yer fıstığının boğazını sıkarken, ellerini yumruk yaparak arkasını döndü. Dişlerini sıkıp Şahin'i yakasından tutup bir köşeye savurmamak için kendisine direktif verip durdu. Yoksa bu kız başlarına bela açmaktan vazgeçmeyecekti.

"Nereyi?"

"Ben ne bileyim nerede olduğumuzu," diye oyun yapan ama aynı anda dışa vurmasa da it gibi titreyen Kayra, yakası biraz daha kuvvetlice kavradığında, gözlerini sımsıkı kapadı. Şahin kolunda hissettiği narin parmakların titremesiyle gerildi. Başını yana çevirdi. Nefesi gırtlığında düğümlenerek, yutkundu.

Çaresizce kıvranan Rüya, ilk defa bu kadar dehşete kapılmış hâlde, ona irice açtığı ama sık sık kırıştırdığı ürkmüş gözleriyle bakarken, göz bebeklerinin içinde ince bir buz tabakasına benzeyen yaşlar parıldıyordu.

"Yapma!"

"Senden ilk fırsatta kurtulacağız canı herif... Polislerin nezaretinde el pençe divan giderken de arkandan keyif sigarası tüttüren birini bulacağım."

Kayra adamın yakasına yapışan ellerini sökmek için ittirdi. Fakat Şahin onu duymuyor, silahsız tahribat veren yaralı bakışlara kilitlenerek, dişlerini sıkıyordu. Kayra'nın daha fazla çırpınmasına dayanamayan Vural, yanında biterek kızı arkadaşının sımsıkı tuttuğu ellerinden aldı. Bir elden diğerine savrulan kız ağlamaklı sesini öfkesiyle sakladı.

"Ben..." dedi Rüya yutkunarak, kuzeninin ne haltlar karıştırdığını öğrendiklerinden yapacaklarından korktu. "Ben özür dilerim, dikkatini ben dağıttım... Bir şey yapmadı... Onun bir suçu yok... Sadece... Sadece konuşuyorduk... Zaten telefon bozuktu. Açmaya çalışıyordu." Yalan söylüyordu ama o kadar üzgündü ki, Şahin kızın yalan söylediğini anlamayacak kadar hüznüne odaklanmıştı.

Kızın ürkekçe baktığı yeri görünce, havada asılı kalan elini fark etti.

Vuracak gibi duruyordu ve Rüya ellerinin altında sinmişti. Derhâl elini aşağıya indirince, Rüya korkarak bir adımla geriledi. Ona vurmazdı, Şahin Rüya'nın kılına zarar vermezdi.

Şahin ne yaptığını bilemeden ona uzanınca, Rüya titreyen bacaklarıyla gerileyerek, "Ö-özür dilerim... Ben... Ben dağıttım dikkatini... Kızma ona..." diyerek kekelemeye başladı. Şahin bir adım öne atılınca, Rüya kollarıyla başını kamufler edip, ufacık bir çocuk gibi ellerinin altında acizce büzüldü. İyice dengesiz olmuştu kaç gündür zaten... İşte bu gösteri karşısında Şahin'in nefesi kesildi. Ona doğru bir adım daha atınca, Rüya geriye doğru bir adım daha gitti ve korkudan titreyerek, "Lütfen..." diye inledi. "Yaklaşma."

Şahin aldırmadı. Kız korkuyla kollarını başına sardı. Şahin kolundan tutunca, Rüya dehşet bir korkuyla çığlık attı. "Bırak..."

"Rüya..." dedi Şahin inler gibi...

Rüya yanaklarını yıkayan gözyaşlarıyla, "Ö-özür diledim işte... Da-daha neden uzatıyorsun?" diye kekelemeye başladı.

Rüya'nın korkmuş haline dayanamayan Kayra, onu kenara çekiştiren Vural'ı ittirdi. Cırlayarak, "Seni kazulet, uzak dur kuzenimden, görmüyor musun kız altına yapacak kadar korkuyor senden. Adamlar evini bastı, belki de az daha tecavüze uğrayacaktı ve belki de öldürecekti..." diye haykırdı.

"Kızım bir sus halletsinler sorunlarını." diyen Vural onunla başa çıkmayınca, önce ağzını kapadı, sonra da cansız kolunu kavrayarak arabaya sürükledi.

"Bırak hayvan bırak. Korkuyor görmüyor musun?" diye çaresizce haykırıyordu Kayra.

"Sen karışma, bırak konuşsunlar." diye homur homur söyleniyordu Vural ama Kayra onu dinlemeden kuzenine gitmek için hamleler yapıyordu. Bu kız her seferinde aralarında ayrık otu gibi bitmese olmuyordu. Şahin kızı korkuttuğu için üzgündü, görmüyor muydu? Onu belinden yakalayıp geriye çekiştiren adamdan kurtulamayan Kayra, elini ısırdı. Bulduğu ilk fırsatta da "Ben karışmayayım da bu dağ ayısı kızı çiğ çiğ yesin mi?" diye bağırdı. Bakışlarını kuzenine çevirdi. "Rüya, ben buradayım kuzum, korkma olur mu?"

Vural onu bırakmayınca, Kayra dudaklarını araladı ve adamın ağzına kapamaya çalıştığı elini kanayana kadar dişledi. Vural can acısıyla

küfrederken, kızı yakaladı. Ağzını sıkıca kapayarak arabanın içine köteklemeyi fırsat bildi. Kendisi de hemen yanına oturup, kapıyı sertçe çekti.

Kayra kapıya atılınca kanayan elinin işaret parmağını kaldırarak, "Sakın..." diye tısladı. Kayra önce cama, sonra onun eline bakınca, koluna doğru akan kanı gördü. Nefesi kesildi. Kendisi mi yapmıştı bu vahşiliği? Soluk soluğa adamın eline bakarken, "Ka... kanıyor." dedi kurumuş dudaklarını yalayarak.

"Kuduz köpek gibisin." dedi Vural kanayan eline bakarken. Kayra eline uzanınca kolunu çekerek, "Bırak." diye hırladı. Kayra üzgünce yerine geçip pişmanca adamın elini peçeteye sarmasını izledi. Canını yakmak istememişti. Sadece kendini koruyordu.

"Rüya..." diye fısıldadı Şahin o sırada.

Gözleri kızın titreyen bedenine ve yine kendisini sakinleştirmek için kolunu ovan titrek parmaklarına kaydı. Rüya arkasına bile bakmadan arabaya yöneldi, arka koltuğa baktığında, Vural ve Kayra'yı gördü. İkisi de birbirine avaz avaz bağııyordu, dünyadan bihaberdiler. Arka kapıya yaklaşmıştı ki, Vural gözlerinin içine bakarak, arkasına yaslanıp, kalkmayacağını belirtti. Yanında bir hareketlenme olunca, irkildi. Bir adım gerilediğinde ise Şahin ağzının içinde homurdanarak kapıyı açmış ve sabırla onun yanına binmesi için beklemeye durmuştu. Rüya dudaklarını gererek, bir ön koltuğa, bir Şahin'e baktı!

"Bin..." dedi adam hiç taviz vermeyen bir sesle.

"Kalksana yanımdan." dedi Kayra Vural'ın yayılan bedenini ittirerek.

"Kapa koca ağzını, kafam patladı."

Kayra ne yaptı ettiyse adamı yanından kovamadı. Araba çalıştığında ön koltukta oturan Rüya başını cama yaslamış, ellerini dizlerinin arasına sıkıştırmış, sessizce ağlıyordu. Kayra hırsından kuduruyor ama kuzenini daha fazla üzmemek için susuyordu. Araç dar bir sapaktan döndü. Şahin dikiz aynasından arkaya baktığında, Vural ve Kayra kısa bir an ateşkes imzalayarak susmuştu. Herkes kendi tarafına çekilerek dışarıyı seyretmeye koyulmuştu. Arabayı birkaç dakika daha ilerlettikten sonra, sapa bir virajı geçip, eski ama bakımlı bir binanın yanından salındı. Büyük bir açık otoparka saptı. Şahin aracı durdurduğunda, Vural araçtan inmeden evvel genç kıza sertçe baktı. Kayra inmeyince bileğine uzandı. İtirazlarına uymayarak çekiştirip indirirken, ikili sessizce yerinde oturuyordu.

Yaklaşık birkaç dakika sonra Rüya'nın siniri dinmişti. Şahin ona

acıyıp kapıyı açtı. İkisi de araçtan çıktı. Şahin kızın yolunu tıkadı. Rüya ona omuz atarak önünü açmak isteyince, "Taş herif, ne olacak!" diye kavlince küfretti.

Şahin küstahla sırtarak, "Teşekkürler Serçe, senden iltifat almayı özlemiştim." diye onun sinirlerine çanak tuttu.

Rüya omzunu ovuşturarak, Vural'ın beynini yiyen Kayra'nın yanına yaklaştı. Vural'ın kendine hararetli bir şekilde küfrettiğini gördü. "Aynı-sını sana iade ederim Çeyrek Komiser." dedi Kayra küstahça, "Üstü de kalsın."

Vural öfkeyle genç kızın üzerine giderek, "Seni sıçan, bir daha bana küfredersen seni evine postalarım!" diye hükmetmeye çalışınca, Kayra alay dolu küstah bir kahkaha attı.

"Senin yerin olmasın o dediğin yer, hatlar karıştı sanırım, lağım faresi olan sizsiniz... Malum fare gibi sürünüyorsunuz, biz sadece gönülsüz yolcuyuz."

"Allah'ım." dedi adam.

"Allah bile senden umudu kesmiş, benim nasıl bir beklentim olabilir ki."

Az sonra Kayra kendi içine çekilerek ondan uzaklaşırken, Vural sakinleşene kadar bu uzaklığa riayet etti ama ne zaman başını çevirse gözleri kızın huysuz yüzüne kayıyordu. Birkaç saniye sonra ay ışığının altında sakın ve çok güzel görünen kızın, az evvel onu sinirlendiren kız olduğundan şüphelendi. Çenesi duruşundan bağımsız mıydı? Yanakları çekici bir şekilde kızarmış, parlak koyu saçlarından uzun bir bukle özenle toplanmış atkuyruğundan kurtulup yüzüne düşmüştü.

"Git şunu çağır ekmeğini yesin," dedi Şahin dalgın şekilde duran arkadaşına.

Vural isteksiz şekilde Kayra'ya yaklaştığında bir anda ona dönen kız, "Bana bak, sürekli dibime dibime gelmek için bahaneler arayıp durma." diye hırladı. Adam şaşırıp kaldı, oysa ağzını bile açamamıştı. Islak gözlerini hırçınlığıyla saklayan kız, "Uzak dur benden Vural Namlı, namının yanına bir de enkaz ibaresi koydurma." diye söylendi.

"Bedava verseler almam seni, defolu mal sevmem." dedi adam dişlerini sıkarak. "Düdüğünü biraz sustur, motoru soğusun."

"Bu düdük senin ecdadına en iyisinden bir şarkı besteler, bana hakaret etmeye devam edersen tüm memlekete canlı yayınlar."

“Ya yemin ederim kendi çalıyor, kendisi söylüyor.” diye bağırdı Vural.

“Benim tellerime hangi makamdan vuruyorsan, o şekilde alıyorum seni öküz. Şimdi cinayet bestesi icra etmeden çekil gözümün önünden, görüntü kirliliğı yapıyor çirkin bedenin.”

Vural öfkeyle kızın üstüne uçunca, onu durduran Şahin, “Abi sakın.” diye telkin etti.

İçini kaplayan ani çıglık atma isteğini bastıran Kayra, “Bırak lan ne yapacak göreyim. İki de bir üstüme yürüyüp duruyor. Ateş olsa cürmü kadar yer yakar.” diye diklenmeye devam edince, Vural birden durdu.

“Allah’ım kurtar beni bu beladan,”

“Seni ancak Allah kurtarır artık, malum mahkûmlara söylenen ilk söz budur.”

“Allah kurtarsın.” dedi Şahin, ciddiyydi.

Hırsından kuduran Vural’ın yüzü, beyazla yeşil arası garip bir renk almıştı. Kız susmak bilmeyen çenesiyle adamın sabrını taşıarak, “Allah’ım, bu tek hücreli sürüngenlerden bizi ve tüm masumları koru.” dediğinde Vural kudurdu.

Rüya araya girerek, “Yeter!” diye tısladı.

Kayra Rüya’yı o anda idrak etmiş olacak ki, az önceki cazgır hâli bir anda ortadan kalkarak, endişeli sesiyle kuzenine sarıldı. “Kuzum... İyi misin? Bu azman kalıntısı beni yanına salmadı... Özür dilerim meleşim, yanında olamadım.” Boynuna sarılıp, onu teskin etmeye çalıştı. Kulağı-nın dibine sokularak, “Az kaldı meleşim sabret, yakında kurtulacağız.” diye fısıldadı.

Rüya şaşkınca geri çekilip ona bakarken, Kayra kumpasçı bir sesle, “Tamam kızma, bir daha seni asla yalnız bırakmam.” diye söylendi. Rüya’nın sorgulayıcı bakışlarının altında kıvrınmamaya çabalıyordu. Kayra kaşlarını çatarak soru sorduğı anda, yanında bir hareketlenme hissetti. Kolunu tutan Şahin’e sert bir bakış attıktan sonra, elini silkeleyerek, kuzeninin koluna girip önden önden yürümeye başladı.

Az sonra lüks olmasa da kötü de olmayan bir otelin kapısından giriş yapan dörtlüyü, serin bir hava karşıladı. Şahin Rüya’yı kendine ekişti-rirken, Vural’da Kayra’yı sert bir hamleyle yanına çekmişti. Kızın şaşkın bakışları altında bileğinden sıkıca kavramıştı.

“Ne oluyor be...” dedi Kayra irkilerek. Yanında olduğuunda tüm dikkati dağılıyordu, uzakta olması hem akıl sağlığı için hem de düşünce bakımından iyi oluyordu ama adam yine dibinde bitmişti.

Dişlerini sıkan Vural eğildi, Kayra onun yakınlığının altında titrerken adamın yüzü saçlarına değince seslice soludu. Vural ılık nefesini tenine emanet edip karnına kelebekler yollarken, “Ağzını açma, yersin köteğı.” diye tehdit etti. Kız sanki ona aşk nameleri dizmiş gibi şaşkınca baktı. O, bu kadar yakınında olunca nefes alamıyordu.

“Eğer bileğimi bırakmazsan, yemin ediyorum burada taş üstünde taş, gövde üstünde baş kalmaz.” Adamın avucundan elini kurtarmak için çekti.

“Bela mısın?”

Kız yana dönünce, yüzlerinin arasında bir öpüş mesafesi aralık kalmıştı. İkisi de kısa bir an soluğunu tuttu ve gözleri birbirine garip bir parlamayla kilitlendi. “Günaydın, yeni mi anladın. Bana bulaşp belanı bulma Vural Namlı, seni namınla gebertirim.”

Adam şaşkınca kıza bakakaldı. Ne Kayra geri adım attı ne Vural kıza itti. Bakışlarını gözlerinden, elini bileğinden çekmedi. Kayra panikleterek derin derin soludukça, yumuşak göğüsleri adamın sert göğsüne sürterek dikkatini çok başka yere çekiyordu.

“Yine düşürdün gözlerini üstüme Çeyrek Komiser.” dedi Kayra ağzı kuruyarak. Dudaklarını diliyle nemlendirince, adamın bakışları oraya kaydı. Islak, dolgun ve tatlı bir meyve gibi olgun duran kızılılara.

“Eğer ağzını açarsan Yer Fıstığı...” dedi nefesi teniyle sevişirken. Bakışlarını dudaklarından gözlerine çıkardığında, kızın bakışlarının sıcaklığı bedenini yaktı. “Eğer susmazsan, senin hapishane kaçkını olduğunu öne sürer... yok yere başını yakarım... O adamların eline düşmeni sağlarım... Onca işi tek başıma yapmadığımı, yanımda senin olduğunu herkese anlatırım.”

Bu tehditle gerçek âleme dönen Kayra, rüzgârda savrulan kül olmaktan çıktı. İlk düştüğü yeri yakacak cıngı gibi adamın yüreğine savruldu. Vural ona hâlâ aynı dikkatle ve arzıyla bakarken, ona ters ters bakan Kayra’nın sesi kısık, asık suratlı bir kız çocuğununki gibi huysuzdu. Kız adamdan uzaklaşmadı, adam hoşlanmadığı tepkilerden kaçmak için kıza geriye itti.

Resepsiyona yaklaştıklarında, masanın ardında duran genç adam gülümseyerek, “Oda mı istersiniz yoksa yemek için rezerve mi yapacaksınız efendim?” diye sordu sakince.

Şahin genç kızı kendine çekti. Kayra, Vural ona dokunacakken sert bir bakış atarak tavrının önünü kapadı. Sanki yeni evli bir çift izlenimi vererek, kızların yüzüne uyarıcı bir gülümseme sundu beyler ve kızlar onlara nefret dolu bir bakış fırlattı.

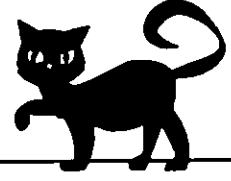
Şahin’le Rüya’nın birbirine kilitlenen bakışlarını gören Vural sırtarak, “İki oda lütfen...” diye hemen lafa bodoslama daldı. Rüya ve Kayra kaygıyla bakiştığında ise, imayla bakan resepsiyoncu genç, “Yakın mı olsun odalarınız?” diye sordu.

Edepsiz Vural adama muzip bir bakış atarak, “Evet, eşimle ben baldızımızdan ayrı kalamıyoruz,” dediğinde, etine çimdik atılmış gibi cırlayan Kayra, “Oha!” dedi. Rüya konuşmadan kolu çimdiklenince, bu ikaza uydu ve dilini boğazına düğümleyip, bir ilki başararak sustu.

Şahin derin bir nefes çekerken, Kayra’nın itaatine gözlerini kıstı. Tam konuşacakken arkadan gelen sesle, herkes dona kaldı.

“Ben eşimle kalacağıma göre, beylere ayrı oda lütfen!”

8. BÖLÜM

“

Her güçlü insanın geçmişinde ona başka çare bırakmayan bir hikâyesi vardır.

Müjde Aklanoğlu

Herkes, pür dikkat arkadan gelen kalın sese dönerken, Rüya yutkuyor, Şahin azılı öfkesinden kasılırken, Kayra sevinçten dört köşe oluyordu.

“Mustafa!” dedi Kayra gülücükler saçarak.

Şahin dişlerini sıktı, “Senin en güzel yanın ne biliyor musun?” dedi Rüya’ya.

Kız nefes nefese “Ne?” dediğinde, adam tıslayarak “Suskun olman Serçe. Sus ki, dişlerin çenende sabit kalsın.” Rüya yutkundu.

Bunun tesadüf olmadığını an itibariyle herkes anlamıştı.

Mustafa dişlerini sıktığı yalancı gülümseyişiyle, ölüm fermanına imza atarken, herkesin üzerinde olan küstah bakışlarının hoşnutluğuyla resepsiyon masasına yaklaştı. Kimse onun buraya kadar onları nasıl takip ettiğini bilmiyordu ama Kayra’nın bir yolunu bulup haber uçurduğu, an itibari ile belli olmuştu.

Birisi bomba var dese ancak bu kadar şok etkisi yaratacak şekilde, “Oda sayısında hata yapıldı sanırım! Üç tane olacaktı...” diye buyurdu Mustafa.

Ah Mustafa, ruhuna Fatiha okutmaya ne kadar da meraklıydı!

Resepsiyoncu genç bu garip gruba kuşkuyla bakarak, “Birlikte mısınız?” diye sorduğunda, Şahin öne doğru öfkeli bir adım attı. Mustafa ona paye vermeden, “Yolda polis çevirmesi vardı, ondan geç kaldım... Hemen bir sokak arkada... Tabii birlikteyiz...” diye blöf yaptı. Şahin tabii inanmadı ama hayat onlara komplo kurdu. Dışarıdan kulaklarına vuran siren sesleri yüreklerine kazındı. İşte o zaman şeytanın yanında olduğundan emin olan Mustafa, küstahça gülümsedi. Tabii değil polisi, FBI ajanları gelse takmayacaktı Şahin. Rüya’yı bu adamla asla yalnız bırakmazdı! Sonuçta Rüya, onun rehinesiydi. Ağzından bir şey kaçırabilirdi, ya da

kaçabilirdi! Kendini kandırdı. Adama doğru ürkütücü bir adım atınca, Vural birden Şahin'in yanına gelerek koluna yapıştı.

"Abi kızlar da var, unutma..."

Hiç unuttur muydu? Hele şimdiden sonra!

Rüya'nın uzatmalı yâri Mustafa ağır adımlarla yanlarına yaklaşıp, donmuş bir tavuk gibi sararan şaşkın Rüya'ya göz kırptı. Bakışlarında, "Her şeyden haberim var," parlaklığı vardı. Kayra birden genç adamın yanında biterek, cırıl cırıl sesiyle kollarını boynuna doladı.

Cenazeler ikiye çıkmıştı. Allah rahmet eylesin!

Herkes neler olduğunu az biraz kavramaya çalışırken, Kayra, "Aslansın enişte!" diye kulağının dibine fısıldadı. "Gelmeyeceksin sandım... Uzun sürdü, geç kaldın?"

Mustafa başını geriye çekerek, sinsice gülümsedi. "Bu mümkün mü Kayra... Sadece yerinizi çok değiştirdiniz ve bilgilerin bana hep geç geldi."

Vural'ın dişlerinden gelen gıcırtı Kayra'yı titretti.

O sırada Şahin öne atılıyordu ki, kapı açıldı. İki tane zabıta memuru konuşarak içeriye girince, Vural öne atılıp ne olur ne olmaz diye arkadaşının bedenini arkasına sakladı. "Sakin!" diye dişlerinin arasından tısladı. Diğer bir eliyle Kayra'yı kendine çekerek, "Ağzını açarsan yumruğu yersin." diye tehdit etti.

Sanki tüm şehrin devlet daireleri bir olmuş, mesaisini burada mı tamamlıyordu?

O sırada yüz­süzce sırtan Mustafa resepsiyona yaklaşp, eliyle hızlı bir hareket yaptı. Genç adam şaşkınca başını yaklaştırdı ve herkesin meraklı bakışları altında Mustafa adamın kulağına, "Baldızım ve eşimle kalabileceğim bir süit. Mümkünse onlara uzak olsun." diye ekledi...

Resepsiyoncu gençlere sırtıttı, kırmızı bir suratla iki genç adama baktı. Vural ve Şahin bakışınca, "Puhaha!" diye sesli bir şekilde haykırdı. Şahin'in öldürücü bakışlarını görünce, nefesi genzine kilitlenerek, hemen kendine çekidüzen verdi.

Resepsiyoncu daha önce bu kadar adam duran o biçimler görmemişti.

Mustafa'nın adama ne dediğini anlamak için yüksek öngörüye ya da üstün zekânın keskin kıvrımlarına gerek yoktu. O ot beyinlinin, ne yapmaya çalıştığını anlayan Vural, Şahin'in önünde istinat duvarı gibi

belirerek stop çekti. Resepsiyoncu onların odasının anahtarını verirken, Şahin arkadaşının elini silkeleyerek öne atıldı ve Mustafa'yı kolundan çekerek kendine yaklaştırdı.

Rüya Mustafa'yla konuşmak için hamle yaptığında, o anda kapıdan içeri telsiz anonsları yapılan iki memur girdi. Herkes pürdikkat bakışlarını o yöne çevirirken, Şahin gözlerini kara bir kuyu gibi Rüya'nın beline dolanan –ve onun izin verdiğini sandığı- kola çevirmişti. Bu anı fırsat bilen Mustafa onun Rüya'sına sarılmıştı! Polis memurları, zabıta arkadaşlarının yanına giderek, keyifle sohbet başlandı.

Meraklı resepsiyoncu genç, “Bir sorun mu var efendim?” diye sordu, herkes birbirine baktı. “İsterseniz...” dediğinde tedbiri eline alan Vural, “Yo-yok...” dedi boğazını temizleyerek. “Sadece yorgunuz, odalarımıza geçelim.” Ve genç adama yüklü bir bahşış vererek hayali isimlere kayıtlarını yaptırdı.

Hep birlikte sessizce asansöre yaklaştıklarında, “Bunun sana dönüşü muhteşem olacak Yer Fıstığı.” diyen Vural, belayı başlarına açan Kayra'yı kendine çekti. Cezalandırırçasına bileğini sıktı. Asansöre binen oda görevlisiyle yukarı kata ulaştılar, Kayra haylazca kuzeninin yanına ısınlandı.

“Ben de sizinle geleyim, biraz dertleşiriz kuzum!”

Paçayı kurtarma derdine düştüğünde, buna taviz vermeyen Vural, genç kızı bileğinden yakalayarak kendine çekti. “Olur mu karıcığım, bizim önemli bir görüşmemiz var!”

Oda görevlisinin kıkırdamasıyla gerçeği kavrayan Kayra, dehşet bir korkuyla sarsıldı. O anda ecel terleriyle yıkanarak ölüm fermanını imzaladığını anladı. Kayra için artık çok geçti. Vural ona yaklaştı. Dudağını kulağına yaklaştırmak, “Yarım kalan işimizi bitirelim. Önce şu koca şeyini bir yerine sokalım.” dediğinde, onu yanlış anladı Kayra.

“Höst lan... Git şeyini sokacak başka delik bul...” Adamın başka, kendisinin bambaşka konudan dem vurduğunu anladığında çok utanacaktı.

“Dilin Kayra... Dilin kopsun.” dedi Vural.

“Ha... o şey mi? Ben de senin şeyinden...”

Söylediği edepsiz sözlerle adamı sinek gibi duvara yapıştırsaydı, daha az etki sağlamış olurdu. Vural ona kızarmış bir suratla baktı. Hayır, bu kızın başında hunisi de yoktu ki, garip garip düşüncelerin girdabına çekiyordu adamı. Asıl şimdi dediğini aklına peyda ediyordu!

Mustafa, Vural, Rüya ve Kayra, Şahin'i pürdikkat izlerken, Şahin

resepsiyoncuya gözleriyle gitmesini işaret etti. Mustafa, dişlerini sıkarak hırsından kudurdu.

Cesur bir hareketle öne geçerek, "Sen ken..."

Gerisi yoktu, her şey bir anda olup bitmişti!

Şahin tek bir yumrukla onu yere iki seksen uzatmış ve üzerine yükselerek, siyah tişörtünün yakasına asılıp, başını kendisine yaklaştırmıştı. Yumruk olmuş eli bir daha kalktı. "İşime sürekli burun sokulmasından hiç hazzetmem, o burnu kırarım dediğimde beni dinlemeliydin."

"Sen de sevgilimden uzak dur dediğimde, uzak durmalıydın." Mustafa'nın sesine, etrafı inleyen kemik sesleriyle birlikte, tiz bir çığlık karıştı.

Tabii bu sırada çığlıklarını ağzına tıkamak için elini dudaklarına kapayan Rüya, her şeyin çabuk olmasından şaşkınca donakalmıştı. Şahin adamın yüzüne tiksindiğini belirten bir hâlde baktı. Mustafa'nın yüzünü yüzüne yaklaştırdı. Kimsenin duymayacağı bir mesafede, "Sakın... Benim olana gözünü dikme... Sakın. Gebertirim... O benim!" diye hırladı.

Bu bir tehdit değildi!

Kayra kuzenine sıkıca sarıldı. Rüya tam rahat bir nefes almıştı ki, Şahin kızı sertçe kolundan yakalayarak sürükler bir şekilde diğer kapıya yöneldi. Arkasındaki pisliği temizleyen Vural'a, "Bizim odada kalacak, siz de diğerini alın," diye emretti. Rüya, "Kayra onunla aynı odada kalmayacak." diye cırladı.

Şahin ona sinsi bir bakışla gülümsedi. "Korkma, senin çok gelişmiş çene makinen kuyruk sallasa bile, kuyruğuna bakacak ahmak bir adam değildir Vural."

"Sen kime çene..."

Ve Vural öne atılan Kayra'yı tek bir hareketle durdurdu. Hayır, Kayra daha önce hiçbir zaman zıncı diye yerinde durmamıştı. Güzel gözlerini burnunun ucuna sabitleyerek şaşı olan kıza, tek silahını gösterdi adam. *(Ah aklınızdan neler geçiyor sizin, Allah esirgesin, o silahını değil.)* Yani o büyük, uzun, sert olanla Kayra yutkundu. Evet tamı tamına beş tane iri uzun parmak yumrularak, tam burnunun üzerinde patlamak üzeri durmuştu ve kız nefesini tutmuştu.

"Eğer o koca ağzını bir daha açarsan Yer Fıstığı... İşkence aletini bir daha kullanamazsın, inan bana koca ağzını bu sefer pamukla değil, bununla tıkarım!" Yumruğunu göstermişti. Ve o sırada arkalarından çarpan kapının sesi duyulmuştu.

“Rüya...”

Artık çok geçti! Şahin kızı odaya sokmuş, kapıyı da kapamıştı.

Kayra kolundan çekiştirilerek diğer odaya sokulurken, gözleri hâlâ kuzeninin kapısında asılı kalmış bağırp duruyordu. Vural onu belinden yakalayıp ağzını kapayarak, ayaklarını yerden kesti. Kayra'nın gözü yerde baygın yatan Mustafa'ya kaydı. Kız tepinerek çırpınırken, kapı kapanmış, odanın ortasına köteklenmişti. Karşısındaki adama bakarken, yüzündeki o soğuk hâlden eser yoktu. “Bırak beni Mustafa baygın.”

“Çağırmasaydın bayılmayacaktı.”

“Bırak lütfen, kuzenim azman bozmasıyla aynı odada kaldı. Başına bir şey gelmesinden korkuyorum.”

“Merak etme, başına gelecek tek şey yıldızları saymak olur.”

“Seni adi. Ne sanıyorsun bizi, önüne gelenle yatan sokak kadını mı?”

“Değil misin?” dedi adam dişlerini sıkarak. O geceyi bir hatırlayabilseydi! Öyle miydi, değil miydi bilmiyordu ki! Kızın üzerine sert bir adım attı. Gözlerini gözlerine dikerek, “Sarhoş olduğunda ne yapıyorsun Yer Fıstığı?” diye sordu.

Kız şaşkınca gözlerini irileştirdi. Ne alakaydı şimdi bu soru, günahını sorgulamak onun ne haddineydi. “Sana ne, bunun hesabını bir tek Allah'a veririm.”

“Sana doğruca sordum. Yakınlarda sarhoş oldun mu?”

Kız pişmanlıkla o geceyi düşünürken, birden omuzlarını dikleştirdi. “Hayır, olmadım. Ben içki kullanmıyorum.” Yalan söyledi, ona ‘iki kere sarhoş oldum, ikisinde de kendimi bir adamın kollarında buldum,’ diyecek hali yoktu ya.

Vural aldığı cevapla ilk tatmin olmasa da kızın odaya bakan ürkek hali onu az da olsa tatmin etmişti. Demek gerçekten o değildi. Demek onu hayal ederek başka bir kadınla gününü geçirmişti, ya da ona benzeyen bir kadınla uyanmıştı. Kızın yanakları kızarmış hâlde dururken, bakışları tek yataklı odayı tarıyordu. Kızgınca, “Bırak yarasına bakayım bari.” diye dişlerinin arasından sordu. Mustafa'nın burnundan akan kan hâlâ gözlerinin önünden gitmiyordu. Mustafa onların çocukluk arkadaşı, Rüya'nın ulaşılmaz aşkıydı. Ne olursa olsun ondan yardım istediğinde, canını hiçe sayarak peşlerine düşmüştü ve darp edilerek bayıltılmıştı.

Kapıya yöneldiğinde, Vural kapının girişini kapattı.

“Bakmayacaksın!” diye emretti. Nedense birden sertleşmişti.

Kız hırçınlaşarak, “Bakacağım! Onun bir suçu yoktu.” diye bağırdı. “Bizim de bir suçumuz yok, neden bizi yanınızda tutuyorsunuz ki? Bırakırsanız gideriz. Valla kimseye bir şey de anlatmayız.”

“Herkes Rüya’nın yüzünü biliyor, ama seninkini bilmiyor. Seni bırakacağız zaten merak etme.”

“Kuzenimi de bırakacaksınız.”

“Buna Şahin karar verecek.”

Kızın elleri yanında yumruk oldu. Vural çatlayan başını sarsarak, “Kayra, otur yerine!” diye emretti. Kız umursamayınca, üzerine sert bir adım attı. Kayra bu sefer kuyruğunu bacaklarının arasına kısırdı, bir adım gerileyerek yutkundu. Vural ilgisizce üzerindeki ceketı çıkarıp yatağın üzerine attı, cama doğru yaklaştı. Tülü havalandırarak dışarıyı kolağan etti. Camı araladı. Olur da bir ses duyarsa kaçırmamak için tetikte olmalıydı. Perdeleri sımsıkı kapatarak, “Ben Mustafa’ya bakacağım.” diye uyardı.

“Ben de geliyorum.” diyen kıza işaret parmağını sallayarak, “Benim sabrımı sınamak istemezsin.” diye tehdit savurdu. Kapıyı kilitleyip odadan ayrıldı. İki dakika sonra Mustafa’yı asıl yerine teslim ederek, odaya tekrar döndü. Yatağın kıyısına oturmuş, dertlice düşünen kıızı görünce, “Nerede o?” diye sordu.

Kayra tıpkı onun gibi etrafına baktı merakla. “Kim?”

Vural ilk defa kıza espri yaparak, “Dilini yiyen fare.” diye tatlıca sataştı.

İçinden tüm sülalesine küfretti. Düşünüyordu düşünüyordu da bu hıyarı cacık yapmadan odadan nasıl paketleyeceğini bir türlü bulamıyordu. Birkaç plan kumuştı ama düşündükleri adamın rahatlığıyla aklından uçup gitti. Vural üzerindeki ceketı çıkarıp televizyonun yanına giderken, Kayra elini beline koyarak, “Şimdi bizim konuşmamız gereken önemli bir konu var.” dedi. Önemli konuya direk girdi. Evet kırk yıllık evli çiftlere ne zaman bağlayacaklarını, Vural da merak ediyordu doğrusu. O da gerçekleşmişti.

“Konuş.” dedi televizyonu açarak koltuğu ayarlarken.

“Nerenle konuşayım? Birinci yüzünle mi, ikinci yüzünle mi?”

“Senin gibi yüz­süz olmaktansa, ikiyüzlü olmak daha avantajlı!”

Kayra sabır dilenerek TV’nin önüne geçti, görüş açısını kapadı. Adamın sinir olmasına aldırmadan bekledi. Vural elindeki kumanday

yanındaki komodine koyarak, bakışlarını genç kıza çevirdi. Sakindi. Anlayışlıydı. Hayır sesini yerinde tutarak, otele rezil olmayacaklardı. Onu balkondan atarak bir cinayetle daha anılmayacaktı.

“Yer Fıstığı, başım çatlıyor. Sadede gelecek misin? Yoksa daha çok zaman var mı?”

“Bi’ susta dinle.” dedi Kayra iç geçirerek.

“Ben sana bir sus dediğimde; kaç saniye kaldı diyorsun. Neden ben seni dinleyeyim?”

“Bak ya, lafta sokarmış Çeyrek Komiser.”

“Çekil önümden, seninle kavga edecek havada değilim.”

“Ben tam da sohbet edecek havamdayım. Çeyrek Komiser, valla damarına basmadan konuşacağım. Uslu olacak sözlerim.” dediğinde koca dili hâlâ onun damarının üstündeydi.

“Konuş,” dedi adam bıkkın bir ifadeyle.

“Madem ayrı odalarda kalacağız, madem bizim birlikte kalmamıza izin verilmiyor, o zaman hepimiz aynı odada kalmalıyız. Ben Rüya’yla yatakta yatarım, size de yere yatak açarız. Ya da söyleriz daha büyük bir odaya geçeriz. Böylece biz gözünüzün önünde ayrılmamış oluruz.”

“Çok zekice.”

“O zaman hemen yapalım.” dediğinde Kayra sevinçle, Vural gülümseyerek onun çekildiği TV’ye baktı. Kumandayı uzatıp kanalı zaplamaya başladı. Cidden güzeldi, günler sonra böyle kıcının koltuk görmesini kimse bozamazdı.

Kayra duş aldı, üzerini değiştirdi, elinde kumandayla donup kalan adam ise şaşkınca onu izledi. Nemli saçlarını tararken söylendi. Bu kızın bir gram makyaja ihtiyacı yoktu, sadeliği bir lütuftu. Odanın ortasında volta atarken homurdanıyor, o dolandıkça adam bol şortun kalçalarının etrafında hareket edişini seyretmeden edemiyordu. Neden giymişti ki şimdi bu şortu, ne gereği vardı? Kız saçlarını geriye savurdukça, adam kesik kesik soluyor, penyesinin yakasını çekiştirerek göğüslerine nefesini üfledikçe, Vural’ın bedenine sıcak basıyordu. Bakışlarını zorlukla TV’ye çevirdi. Bu kızla çok uzun bir hafta olacaktı. Akıl ve beden sağlığı için onun varlığını hafızasından çıkarmalıydı. Bir de vakit bulduğu ilk anda onu pantolon giymeye ikna etmeliydi. Bu kadının etrafında olan bir adamın gerçekten akıl ve beden gücünü koruması gerekiyordu. Ondan ne bekleneceğini tahmin etmek biraz zordu. Bir altmış küsur boya sahip olabilirdi ama zekâsının bir o kadarı da yerin dibinde saklanıyordu.

Vural haberlere odaklandı ama istediği olmadı. Kayra ona işkence-lerin en büyüğünü yapmaya kararlıydı. Genç adam onu daha ne kadar göz ardı ederim derken, kız yanına gelip elinden kumandayı kaparak, “O zaman bu odayı benimle paylaştığına göre,” diye başladı dikkatini dağıtmaya. Adamın yanındaki diğer koltuğu çekip, bacaklarını kenarından sarkıtacak şekilde uzandı. E yuh artık! Bu pozisyona, etekten bozma sortla nasıl cesaret ederdi. Parmaklarını saçlarına geçirerek, kanallarda gezinmeye başladı.

“Odadaki lüksü benim de kullanmaya hakkım var.”

Kayra onca kanal arasında eski zamanlara ait, sıkıcı, şeytanlı, gerilimden çok komediye benzeyen filmi açarak eziyet etti. Vural sıkkin bir ifadeyle başını eline yasladı. Boş boş televizyona baktı. Garip ama ciddi onca kızılmıyordu. Neden ki? Acaba kapıdan içeri girerken cin falan mı çarpmıştı.

“Ya biliyor musun bu Amerikanların şeytanlı filmlerinin en iyi yanı ne?” dedi Kayra.

“Ne?” dedi Vural merakla ona bakarak.

“Hepsinin iki katlı evde gerçekleşmesi! Yani korkmana gerek yok, biz tek odanın içindeyiz.”

Adam kızın yüzüne boş boş bakarken, “Senden ala şeytan mı olur.” sözleri ifadesinden taşıyordu.

Televizyona dönen kızın, daha dakika geçmeden ruh hali değişti ve sıkıldığını öne vurarak müzik açtı. Ağır bir arabeskti! Son ses adamın kulağına işkence ederken, beynini oyan konuşmasına soluksuz devam ediyordu. Sonra baktı adamda tık yok, öfkelenmiyor, onunla savaşmayı bıraktı.

“Ya ne kadar geniş adamsın ya kızsana.”

Demek ki doğru yoldaydı, Vural ifadesiz kaldığında kız pes ederek gardını düşürüyordu. Resmen uyuz gibiydi, kaşımadıkça dağılmıyor, buluşmıyordu.

“Ona geniş değil, sabırlı derler. Sende olmayan bir eylem olduğu için bilmemen ayıp değil.”

“Yani ne yapmaya çalıştığımı anladın mı?” dedi Kayra suçunu ifşa ederken.

“Çocuk musun sen?” dedi kıza bakıp gülümserken. Kayra işte şimdi çocuk gibi suratını asınca keyiflenmişti. “Büyüme olur mu?” dedi garip

bir hüznle. Çünkü gülümsemeyi çocuklar icat etmiş, büyükler katletmişti.

“Ben kuzenimle kalamayacak mıyım şimdi?”

“Hayır, benimle kalacaksın?”

“Ama seninle kalmak istemiyorum.” Dudaklarını büzmüştü şimdi de!

“Sana sataşmayacağım, rahat olabilirsin.” dedi adam kızın ciddi hüznüne aldırış ettiğine inanamayarak.

“Olamam.” dedi Kayra hırçınca itiraz ederken. “Biz kız kıza daha iyi olabilirdik.”

“Siz kız kıza daha iyi kaçıp başımızı belaya sokabilirdiniz. Eline hiç erkek eli değmemiş gibi takıntılara girip trip atmana gerek yok. Ne sen masum bir kızsın ne de ben ergen bir veledim.” Kız şok ile açılan gözleriyle afallarken, adam bu konudan sıkılmış halde, “Git dinlen biraz, birazdan yemeğe ineriz.” diye bilgilendirdi.

“Lafı bel altı vurarak bu konuyu kapatamazsın. O zaman biz neden aynı odada kalıyoruz ki, bana ayrı oda tutman senin yararına olacak. Sevgilin değilim, arkadaşın değilim. Kuzenim buradayken zaten bir yere gidemem. Hem ben sana güvenmiyorum, bence bizim odalarımız ayrılmalı.” dedi Kayra dişlerini sıkarak.

Vural gülme isteğini bastırarak homurdandı. Ona güvenmiyormuş, asıl Vural kendine güvenmiyordu. Her an camdan aşağıya sarkıp, “Yandım Allah.” diye atlaması an meselesiydi. Asıl onun can sağlığı güvende değildi. Kendini bir varil virüsle koyun koyuna yatağa girmiş gibi çaresiz hissetti.

“Eğer korktuğun şey cinsellikse, yalvarsan bile sana dokunmam. Sıkıntı etme.” dedi kıza.

“Neden, sen o biçim misin?” dedi Kayra ve adam kızın yakasından tutup kendine çekmemek için dişlerini sıkı. ‘Sabır!’ dedi yine içinden. ‘Sakin ol Vural, bu gece kıcınız yatak görsün. Otelden kovulmanın âlemi yok.’ “Tipim değilsin. Ben daha itaatkâr kadınları seviyorum. Yatakta sevişmek isterim, savaşmak değil.”

Kayra utancından kızarıırken, gözleri iki ateşe dönüşerek, “Ben sana bir kere göz kırpsam ayaklarıma paspas olursun.” diye atarlandı.

“Ne özgüven patlaması,” dedi adam alaylı sesiyle.

Gururu incinmişti, kriterleri neymiş azmanın, kadın polis mi? Adam tek kaşını küstahça kaldırarak kıza baktı. Kayra dişlerini sıkarak yanına

salındı. Ellerini koltuğun kolçaklarına koyarak yüzünü adama yaklaştırdı. Aşağıya eğilince, penyesinin yakasından görünen manzara adamın dikkatini dağıttı. Güzel gözleri miski amberden bir cennet gibi ona bakıyordu. Vural kabirden cenneti izler gibi çaresiz hissetti. O güzelliği çıplak ve ellerinin içinde görmek için neler vermezdi. Kız adamın baktığı yeri gördü ama aldırmadı. İnadına biraz daha yaklaştı. Ateşle oynuyordu, biliyordu.

“Benden uzak durabilecek misin Çeyrek Komiser?”

Gözlerini dekoltesinden kaçırarak Vural, yıldırım çakan güzel gözlerine ve yüzüne düşen saçlarına baktı. Uzandı, kızın şaşkın bakışları altında parmaklarının ucuyla saçlarına dokundu ve işaret parmağıyla çenesini okşayarak dudağına kadar sıcak bir çizgi çekti.

“Ne istiyorsun benden Yer Fıstığı?” Kadifemsi sesi baştan çıkarıcı ve arzuluydu. Bu ses, bu bakış, bu temas, kızın tüm gardını indirmiş, planını suya düşürmüştü. Geriye çekildi. Vural ayaklandı, kalktığı yere kumandayı atarak, kızın tepesine dikildi. Kayra ona bakarken, Vural eğildi, yüzleri yakınlaşacak şekilde durdu.

“Seni öpsem, bana karşı çıkar mısın? Sana sarılsam iter misin Yer Fıstığı?”

Genç adamın yüzünde kadınları eriten o çapkın gülümsemesi vardı. Ama Kayra bundan etkilenmemeye kararlıydı. Yine de bunu başarmak pek kolay olmuyordu. Kendinden emin sesi bacaklarını titretirken, bu kadar ileri gideceğini beklemediği kızaran yüzünden belli oluyordu.

“Bacak aran kaşınıyorsa tekmeler bunun için icat edildi Komiser.”

Yüz yüze ve göz gözeydiler, nefesleri birbirine karışıyor, her solukta kokuları genizlerine savruluyordu. Tenlerinin sıcaklığı bedenlerini karıncalandırıyordu. Genç adamın büyümlü gözlerinde istekli bir ifade belirdi. Çapkın dudakları belli belirsiz büküldü. Sanki birden onu kollarının arasına alacak ve nefessiz kalıncaya kadar öpecekmiş gibi. Eğer böyle bir şey yaparsa, buna itiraz etmeyeceğini hissetti kız. Heyecan ve korku birbirine karıştı. Solukları hızlanıyor, başı dönüyordu. Vücudunu saran ürpertinin gözle görüldüğünü biliyor ama bunu durduracak gücü kendinde bulamıyordu.

“Kollarımda olmak için can atıyorsun Yer Fıstığı, itiraf et.”

Kayra hiçbir şey söylemeden şaşkınlıkla ona baktı. Bu bir ilkti. Genç adam elini uzatıp yavaşça ağzını kapadı. “Ağzına sinek kaçacak.”

Başını sarsarak temasından çekti. “Ellerimde ölmek için can atıyorsun

Komiser, itiraf et?" Onun bu küstahlığına o kadar öfkelenmişti ki, sözlerini bir türlü tamamlamıyordu. Ama onun bu şaşkın hali adamı epey eğlendiriyordu.

"Sürekli damarıma basmanın bir sebebi olmalı? İtiraf et, bana dayanamıyorsun." dedi Vural kendinden emin şekilde, gözlerini arsızca bedeninde dolaştırırdı.

"Dayanamadığımı anlamam iyi olmuş, katlanılmazsın." dedi kız her baktığı yeri eliyle kapama güdüsünü içinden savarken.

Vural uzun uzun yüzüne baktı. Bir şeyler düşünüyor gibiydi. "Tüm kadınlar öyle söyler."

"Türkiye'de körlük arttı zannımca."

Kendine inanamıyordu, resmen fitili ateşlemek için can atıyordu. Genç adam birden kaskatı kesildi. Yüzündeki ifadeyi anlamak çok güçtü. Hem hayret hem merak hem de korkunç bir öfke vardı. Konuşması için aradan uzun bir süre geçmesi gerekti. Kızın saçlarına dokunarak, iki parmağını omzunda hafifçe sürttü.

"Ne istiyorsun Kayra?" diye sordu ciddiyetle. Her saniye aklını biraz daha karıştırıyordu. Aslında yüreğinin gizli derinliklerinde bir yerde bir sevinç vardı, kızın ona karşı ilgisiz olmaması hoşuna gidiyordu.

"Kuzenimi." Titreyen sesi hâlâ yumuşak olsa da genç kızın çelik kadar sert kararlılığını algılayabiliyordu. Bu iyi değildi. Üstelik sadece tehlikeli de değildi, aynı zamanda kendisini de tehlikeye atan bir durumdu. Ne ile karşı karşıya olduğu konusunda en ufak bir fikri dahi yoktu. Ona kafa tutarken ne kadar yanına geldiği ve bedeniyle adamın aklını aldığı konusunda da hiçbir fikri olmadığı gibi.

"Kuzeninin keyfi yerinde olmalı bak, o senin kadar tantana çıkarmıyor."

"Benim değil ama. Seninle aynı odada kalmak beni geriyor."

"Ne yapıyorum sana, etini mi çimdikiyorum? Rahatsın işte. Git dinlen biraz, üzerini değiştir, şu anın keyfini çıkar." Geri çekildi. Az önceki sersemletici etkiden kurtulmaya çalışan Kayra, "Dinlenmeyeceğim." dedi hırsla ayağını yere vururken.

Adam isyan etti. "Ben duşa giriyorum."

Genç kız içini çekti. Adamın yüzünde böyle kararlı bir ifade olduğu zaman istediğini elde ettiğini öğrenmişti. O yüzden lafı uzatmanın yararı yoktu.

“Ben...”

Ve gömleğinin düğmelerini çözmeye başlayınca Vural, kızın gözleri fal taşı gibi açıldı. Fakat bunu görmesine rağmen aldırmayan Vural ayağındaki ayakkabıyı, başparmaklarının yardımıyla çıkardı. Kız ona ağzı açık bakarken, düğmeleri çözmeyi bir türlü beceremeyince, gömleği kafasından sıyrıp çıkarıverdi. Garip bir ses çıkaran Kayra, geriye doğru küçük bir adım attı ama gözlerini bir an bile ondan ayırmadı. Göğsüne kaydı ilk gözleri, sonra boynuna. Orada, gümüş zincire takılan bir şey vardı. Gözleri kısıldı. Ne yazıyordu o kolyenin ucunda, okuyamıyordu. Ama orada bir şey yazdığı belliydi. Pürüzsüz omuzlarına, hâlâ sarınısı çürüklerle kaplı kaslı bedenine ve düşük bel kotunun altında saklanan o gizli bölgeye baktı.

“Gözlerini diyorum, üzerime düşürdün Yer Fıstığı.”

“He...” dedi Kayra saf saf bir göğsüne bir gözlerine bakarak.

“Yeterince izlediysen gideyim ama yok, öküzlük edip tren gibi bakacaksan, otur koltuğa ben televizyonun önüne geçerim. Böylece hiçbir ayrıntıyı kaçırmazsın.” Kayra duyduklarıyla öfkelenip nefesi kesildiğinde, onun saf haliyle afallayan adam kahkaha attı. Sanki dilimde ejderha dans ediyor, aklımda yangın alarmı çalıyor. “Eee?” dediğinde Vural gülerek, “İlk defa çıplak adam mı görüyorsun?”

Homurdanan Kayra dişlerini etine geçirir gibi sıktı. Arkasını döndü. “Hayır. Kaslı falan da değilsin! Ne yani; azıcık kasın var diye kollarına mı atlayacağım? Hiç de bile. Benim babam da Türkan ablamın oğlu da hata uzak akrabamızın oğlu da kassız. Ne olmuş.” Çam üstüne çam yıktı. Vural kaşlarını kaldırdı. Kayra ona sır veriyorum gibi yaklaşarak, “Hem kaslı adamlar spor yaparken tuhaf sesler çıkarıyor... Garip sesler.” dediğinde, kirpiklerini masumca kırıştırdı.

Vural alnının çatısından vurulmuş gibi göğsüne bağladığı kollarını birden çözdü. “Lannnn!” dedi öfkesinden kudurarak. “Bana sakın spor salonuna girdiğini söyleme.”

“Yooo,” dedi Kayra saf saf. Vural’ın kasılan dudaklarından rahatlamayı andıran bir mırıltı kuruldu. Kayra kısık sesiyle, “Soyunma odasına girdim, n’oldu ki?” dedi.

“Aklını başına al,” diye hırladı adam. “Senin gibi yerden bitmelere, ultra adamlar gelmez.”

“Nasıl bir adam hayal ettiğimi nereden bileceksin?” dedi kız huy-suzca.

“Zengin, yakışıklı, esprili, romantik...” diye sıraladı adam.

Zihninde dolanan adamın yüzü bile olmamıştı ki, bu isteklere sıra gelsin. İçi dolu dolu olan ve bir nevi aşk acısı çeken kalbi, aklı başına gelmiş halde sıralarken isteklerini, adam dut yemiş bülbüle kesmişti.

“Neler gördük, aştık biz o hayali erkekleri. Yarın birini düşünürsem, bu kişi adam gibi adam olacak. Ergen değilim ben. Bize manken olacak taş yavrusu değil, ev erkeği olacak adam lazım. Yok benim öyle lüks isteklerim. Yurdum kızımı ben. Ütopik hayalleri bırakalı çok oldu.”

“Neymiş senin hayalin?”

Hayali karşısında gibi oluyordu bazen, bunu ona nasıl açıklayabilirdi ki. Tüm tüyleri diken diken olan ve karnında garip bir kasılma gerçekleşen kız, kıpkırmızı oldu ve hızla arkasını döndü, söylenerek banyonun kapısına yöneldi.

“Hani ben duş alacaktım...” dedi Vural damarına basarak.

Kayra arkasına baktı, bakışları buluştuğunda gözleri bambaşka bir nedenden ötürü irileşmiş ve gölgelenmişti.

Tik tak... Tik tak... Tik tak...

Hiç susmuyordu içindeki organın sesi. Ne zaman gözlerine baksa, bu sesi dinlerken buluyordu kendini, iliklerine bile işlemişti bu ses... Çünkü adam arsızca pantolonunun düğmelerini çözüyordu. Kız kapıyı kapattığı an, ancak soluklanabildi. Bu ne zayıflıktı! Bu adamların planlarını gerçekleştirmelerinde bir araç olarak kullanılırken, o ego budalasının erkeksi cazibesinin gözlerini kör etmesine izin vermek de nereden çıkmıştı?

Cazibesi...

Lanet adamı, şu ana kadar gördüğü en güzel fiziğe sahipti. Filmlerde gördüğü artistler gibiydi ve o kaslar şişme değil gerçektir. Çekiciydi. Ve bu çok rahatsız ediciydi. Yaraları yüzünden silindikçe, genç kızların rüyalarını süsleyen ideal adamlardan olduğunu görüyordu. Ama kendisi artık masum bir kız olmadığı gibi, karşısındaki adam da ideal değildi. Ve şu kıyafetlerden hemen kurtulması gerektiğini an itibarıyla öğrenmişti. Garip ama tehdidine rağmen öküz adam onu odada yalnız bırakarak mahremiyetine saygı duymuş, kıyafetlerini değiştirmesi için zaman vermişti. Kayra hızla kıyafetlerini alıp banyoya geri döndüğünde, aklında sadece kuzeni vardı. Kim bilir Şahin denen dengesizin elinde ne haldeydi. Üstelik Rüya farkında değildi ama her gün biraz daha abayı yakıyordu.

İkisi de temiz kıyafetlerle rahatladıktan sonra, sessizleşti. Artık sakin bir konuşma ortamında karşılıklı oturuyorlardı. Vural saatine baktı. O

her zamanki nazik haliyle, "Yarım saate kalmaz ineriz yemeğe, çok acıktın mı?" diye sordu.

Kayra olumsuz anlamda kafasını salladı. Onlarda yemek yiyecek hali mi kalmıştı. Vural kızın yüzüne bakarken, "Saçlarını kurula." diye emretti.

Kayra parmaklarını saçlarına geçirerek, "Kurutma makinası çalışmıyor." dedi. Vural ayaklandı ve Kayra onun neden ayaklandığını anlamadan, yüzüne atılan havluyla irkildi.

"Ne yapıyorsun be manyak."

"Saçlarını kurula, bir de senin hastalığını çekmek istemiyorum. Çenen bu işte gayet sorun çıkarıyor zaten."

Kayra asık yüzle saçlarını kurularken, adam elini çenesinde gezdiren onu izledi. "Öncelikle şu isim konusunu halletmeliyiz."

"Ne ismi?" dedi Kayra koyu kahveleri merakla adama odaklanırken.

"Bana adımla hitap edemezsin."

"Etmiyorum zaten Çeyrek Komiser!"

Adam dişlerini sıktı ama üstüne gitmedi. "Hadi resepsiyoncuyu bir şekilde parayla susturduk ama başkalarının kulağına adımız tanıtık gelebilir. En azından toplum içinde adımızı kullanmamalıyız."

"Sana ne dememi istersin?" derken ciddiyetle, heyecanla atıldı. "Sabri olsun."

Genç adamın yüzünde alaycı bir gülümseme belirdi. "Sabri mi?" dedi kaşlarını kaldırarak.

Gözleri ışıldayan Kayra, "Evet Sabri, ben çok severim o ismi?" dedi.

"Ya?" dedi Vural kuşkuyla. Tedirgin bir tavırla gözlerini kaldırdı. "İlk sevgilinin adı mı?" İyide ona neydi? Ama acayip merak etti. Üstelik o Sabri denen dallamanın ifadesini de almak istedi.

"Evet, nereden anladın?" dedi kız maziye anarak. İlk köpeğinin adını Sabri koymuştu. İlk aşkıydı, evlerine babasından sonra giren tek erkekti.

"Kayra..." diye dişlerini sıktı adam, onun yüzündeki mutluluğu çekemeyecekti.

"Kayra değil, adımlı Şirin olarak değiştirmeye karar verdim."

"Hiç uymadı bu isim sana." dedi adam dişlerini sıkarak. "Senin adın ancak Kezban olur. Manası bakımından."

"Evet sana da Sabri uymadı, haklısın. Senin adını Ferhat koyuyorum."

Dağları delerken benim için öleceksin ya, o bakımdan.”

Kızın soğuk esprisine burun kıvrıran adam, “Civan.” diye düzeltti kadifemsi bir sesle. “Adım Civan.” Aksi bir şekilde bakıyordu.

Kayra rahatsız bir şekilde kafasını salladı. “Seni böyle çağırmaya fazla alışmamalıyım. Civan dediğimde aklıma, heybetli, mert, yakışıklı, çekici, zengin, azıcık züppe, azıcıkta küstah olan bir adam geliyor. Yani senin tam tersin. Olmasın adın Civan Bey falan. Sabri Bey iyiydi. Ben beğendim.”

“Karım olduğuna göre bana ‘Civan’ demelisin, Bey’e gerek yok.”

“Annem babama hep Bey diye hitap eder.” diyen Kayra yüreğinin kuş yavrusu gibi çırpınmaya başladığını hissetti. Onun da ‘Bey’ diyeceği bir kocası olacak mıydı? Ve koca namzedi ona kaşlarını kaldırarak bakınca, kız hayallerine bile isyan etti. Hayal ettiği kişiye baktı. Geçenlerde yaptığı gibi dönüp kaçmak istedi ama yapmadı. Burada kalması için kendisini zorlayan ne varsa, bunların hepsinden kurtulmak istiyordu. Ama her şeye rağmen soğukkanlılığını korumayı başardı.

“Sanırım seninle evlenirken sarhoştum, yoksa hayatta evlenmezdim.” dedi kıkırdayarak. Adam kızın konuşmasına sinirliyken bile gülümsedi. “Sabricimmmmm cim cim...” dedi şirince. Adamın damarına basıyordu.

“Ya Civan dersin ya da ‘sevgilim... Çok daha hoş geliyor kulağa, değil mi?” Vural sırttı.

“Sabri demek istiyorum sana. Sabri. Sabri. Gel olum buraya.”

“O ne öyle köpek çağırır gibi.” dediğinde Vural, anladığı gerçeğe gözlerinde şimşekler çaktı. Fakat Kayra keyifle sırtıyordu.

“Lanet olsun. Bu ismi çok aramış olmalı ilk aşkın! Sabri ismini duyduğumda aklıma gelen tek şey, Fırıldak Ailesindeki Sabri oluyor. Daha güçlü bir isim seçmeliydin kendine...”

Kayra tek kaşını kaldırarak, “Vural gibi mi?” diye sordu.

“Vural gibi, senin Sabri’ne on basar.” dedi adam homurdanarak. Huysuz.

“Sana asla Civan demem Çeyrek Komiser, bu hayallerime hakaret olur. Senin gibi çelimsiz, çirkin, cimri, fakir bir memura uymuyor bu isim.” Sanki kendi Vehbi Koç’un kızıydı. O da bir asker emeklisi babanın kızıydı ama bunu Vural’ın bilmesine gerek yoktu.

“Bir kere ben o memur maşını bileğimin hakkıyla kazanıyorum. Baba torpiliyle değil.”

“Zaten o yüzden çekici değilsin, çalışıp kazananlar pinti olurlar. Paran nasıl kazanıldığını bilen adamla ömür mü geçer?”

“Yani sen züppe bir koca istiyorsun, öyle mi?” Ses tonu ve hareketleri öylesine keskindi ki artık kızı korkutacak cinstendi.

“Öyle.” dedi Kayra adamın tepkisini ölçerek. Yalandan kim ölmüştü ki. Biraz oynamasının zararı yoktu. Ama kızın istediği cevabı vermedi adam. “Geri zekâlı.” dedi, dişlerini sıkıp gözlerindeki ateşle kızı kevgire çevirdi.

“Tamam, sana adınla hitap etmeyeceğim o zaman. Zaten birçok kadın artık kocasına adıyla hitap etmiyor, sadece ‘*hayatım*’ demek yeterli olacaktır.” dedi Kayra nazlıca tekrarlayarak.

Hayatım. Aslında ne güzel bir sözdü, Kayra sırf gıcıklığından böyle güzel bir yakıştırmayla adamı mesut ettiğini bilse, kahrından ölürdü.

“Sen nereden bileceksin ki? Bugüne kadar kaç defa evlendin?” dedi adam merakla.

Kayra huysuzca dudağını ısırды. “Konu benim medeni durumum değil. Hem daha yaşıma ufak bir kere. Ayrıca istemiş olsaydım çoktan evlenmiş olurdum. Sana Sabri diye sesleneceğim. Sen de bana ‘*Şirin*’ diyeceksin. Uygun mudur?”

“Hayır, ben sana *Şirin* diyeceksem, sen de bana Civan diyeceksin.”

“O zaman ben sana ‘*hayatım*’ diyeceğim.” dedi Kayra inada bindirek işi. “Peki sen bana nasıl hitap edeceksin *Hayatım*!”

“Ben sana derim bir şeyle işte.” dedi Vural kıvrarak.

Kayra şımarık bir çocuk gibi merakla bakarken, “Ne diyeceğini duymak istiyorum, duyduğumda kalbime inmemesi için hazır olmalıyım.” dediğinde, adam tek kaşını küstahça kaldırdı. “Bana Yer Fıstığı derseni yerin dibine girmekten beter ederim Komiser.” Zaten ne zaman kavga etseler ona *Yer Fıstığı* diyordu, bu da acayip canını sıkıyordu.

“Hiç öyle bir şey der miyim aşkım.” dedi adam kadifemsi bir sesle ve asıl şimdi kız yerin dibine girecek kazık gibi saplanıp kaldı olduğu yere. Kayra sendeledi. İri gözleriyle, “A... Aşkım mı?” dediğinde, sanki adam onu iğneyle dürtmüş gibi bir adım geriledi. Vural kıza yaklaştı. “Eşler birbirine âşık olmaz mı?” dedi sırtarak. Sesi ne kadar baştan çıkarıcı, gözleri ne kadar büyüleyiciydi.

“Aş...Aşk mı?”

Genç adam omuzlarını silkti ama bütün kayıtsız tavrına rağmen gözlerindeki neşeli pırıltıyı saklayamamıştı.

“Ben başkasına aşk...” Birden sustu Kayra. Adam kaşlarını çatmıştı ve burnunun kenarındaki damar seğiriyordu. İlk defa onun gerçekten öfkeli olduğunu görüyordu. “Ben başkasına aşığım,” dedi kısık bir sesle, henüz yüzünü göremese bile, o hayaline aşıktı.

Bu sözler ortaya düştüğü an adam mantığını devreden çıkardı. “Bana aşkım diyeceksin, başkasına değil.”

“Demeyeceğim,” dedi kız inatla. “Aşkım değilsin,”

Ve Vural eğildi, dudaklarını dudaklarıyla nazikçe örtmeden evvel “Artık aşkıyım,” diye hırladı.

Kayra bu öpüşe karşılık vermekten başka çaresi olmadığını düşünerek duralarken, adam geri çekildi. Hırsla, “Başkası mı?” dedi dişlerini sıkarak. “O biraz sıkar.” Solukları hâlâ tenini okşuyordu. Masum, kısa ve hissiz bir öpücüktü ama ikisi de soluksuz kalmışlardı. Kız şaşkınca adama bakarken, Vural göz kırparak, “Seni susturmanın en iyi yolu bu sanırım. Aklıma yazdım.” diye mırıldandı.

Kayra dudaklarını araladı, parmakları bilinçsizce dudaklarına dokundu. Kendine dokunduğu an öfkeli oldu. “Yazma bir yerine bir şeyler... Git kimi istiyorsan onu öp, hatta nefsini körelt gel ama benden uzak dur.”

Hızlı hızlı soluyor, korkudan mı heyecandan mı olduğunu bilmediği bir güçsüzlük, ayaklarını yerden keserek bedenini uyuşturuyordu. Adam başını ciddiyetle dikleştirdi. Kız işte şimdi ne halt edeceğini bilemedi, gelecek olan konuşma ciddiyetini ele vermişti. Ve adam bombayı patlattı. Kızın kalbi tekledi.

“Bilgin olsun diye söylüyorum Yer Fıstığı. Senden başka hiç kimseyle yatmaya niyetim yok. En azından şu sıralar.”

“Şakalaşmak için başka yöntemler bul Çeyrek Komiser, bu hiç hoşuma gitmedi.” Kaşlarını çatı.

Kaşlarını böyle çarpıp dudaklarını büzerek öne uzattığında, ürkütesi olduğunu falan mı sanıyordu. Eğer öyle ise Vural ona çok tatlı göründüğünü asla söylemeyecekti.

Onun gözlerindeki o büyüleyici bakış kızın aklını başından alınca,

“Tamam ben sana Civan derim.” diye kabullendi. Sesi öfkeden ıslık gibi çıkıyordu. Kiminle konuştuğunu unutmuştu bir an için. Pis katil. Defolu Polis. Çeyrek Komiser.

Vural istediğini alarak, “Aferin.” diye geveledi. “Hem böylece çok konuşanların başına ne geldiğini de tecrübe etmiş oldun.”

“Hem ben zaten kocama diyeceğim bir tek ‘Hayatım’ı,”

“Öyle biri yok hayatında.”

“Nereden biliyorsun? Benim sevgilim var, üstelik evlenme teklif etti.” Allah’ım sen koru, öfkemden andım Özcan’ı. Allah yazdıysa bozsun. “Sana neden ‘Hayatım,’ deyip ziyan edeyim güzelim yakıştırmayı.”

Ne demekti şimdi bu? Kocasını mı? İstemiş olsaydı çoktan evlenmiş olabilirdi demek? Belki de istiyordu? Cidden sevgilisi var mıydı? Nişan yüzüğü yoktu, onu kekliliyordu. O kadın belanın eş adıydı. Hem sevgilisi vardı hem de onu öpmesine ses çıkarmamıştı. Hiçbir saygın erkek böyle bir kadını eve götürüp yorganının arasına saklamazdı. Ama o da pek saygıdeğer bir erkek değildi, öyle değil mi? Kızın izni olmaksızın öpmüştü. Belanın diğer adı da Vural’dı. Bakışları kızın çok konuşan ağzına kaydı Kızın gözleri de onun ağzına bakmaktaydı. Öpüşmüşlerdi, yani kısmen ama tadının nasıl olduğunu henüz anlayamamışlardı. Az evvelki öpücük çok masumdu. Vural ilerisini merak ediyordu.

“Gözlerini diyorum, üzerime düşürdün, çek istersen Yer Fıstığı.”

“Asıl sen çek gözlerini dudaklarımdan Çeyrek Komiser, aç aç bakmaktan vazgeç.”

“Hiç çekici değilsin yerden bitme, eminim seninle öpüşsem, öpüşmekten soğurum.”

“Beni öpmek isteyen adamlar kuyruğa giriyor, sana kalmadım. Hem eminim ki öpüşmen de senin gibi iğrençtir.” diye yalanladı sözlerini.

“Şu ana kadar öpüştüğüm kadınların hepsi aynı şeyi hissediyor ki, benden sonra kimseyle olamıyorlar, hâlâ yolumu bekliyorlar.”

“Egoya gel...” diyen Kayra elini yanda tutarak törensel bir edayla göğsüne bastırdı.

Vural alaycı gözlerini devirdi. Biraz abartmıyor muydu? Yüzündeki şeytani ifadeye bakılacak olursa, tamamen havaya girmiş durumdaydı. Kayra sakın bir ifadeyle başını salladı. “Eee şakalaştık bitti neden hâlâ bakıyorsun dudaklarıma, çeksene gözlerini.”

“Çekmezsem ne olur?” dedi Vural inatla. Ciddiyeti bir an için

gözlerinde beliren şeytani parıltıyla bozuldu.

“Oyunu bırak. Öpmek için bahane arıyorsun, değil mi? Beni öpmek istiyorsun.”

“Benimle oynama, kamçılama beni. Kızıştırmaktan nefret ederim.” dedi adam.

Kayra gülerek, “Tehdit mi ediyorsun.” diye sordu.

Vural ağır ve alaycı bir edayla, “Beni kışkırtıyor musun?” diye tısladı.

Kayra kibirle burnunu buruşturarak ona dik dik baktı. “Yoksa öpecek misin? Ceza mı vereceksin böyle yaparak? Çok klişesin.”

Dudaklarını öpücük verecekmiş gibi uzatarak onunla dalga geçti.

Ancak Vural ani bir hareketle başını eğip dudaklarını onun dudaklarına bastırdı. Donup kalan ve nefes alamayan kız, şakasının içinde soluksuz kalırken, dudaklarını sahiplenene dudaklar onu çoktan etkisi altına almıştı. Bir eli ensesine kayıp başını sabitlerken, kolu çoktan beline dolanmış, bedenini kendine yaslamıştı. Kirpikleri kırpışarak kapanırken, duyduğu ihtiyacın sıcaklığı damarlarına sel gibi akıp kalbine pompalanıyordu. Şaşkıncı hâlâ ne birleşen sıcak tenleri ne de dudaklarını sömüren tenin idrakındaydı. Titriyordu. Panik ve endişe zihnini yoklarken, bu yasak öpücüğün etkisiyle nefesi kesiliyor, adamın kusursuz hamleleri ve yakıcı isteğinin yoğunluğu içini eritiyordu. Buyurgan dili dudaklarına sataşarak açılması için zaman kolluyordu. Kız az kalan dirayetine sahip çıkarak dudaklarını aralamadı. Vural bir an duraladı, tek taraflı bir eylem istemiyordu. Kızın kasılmasıyla yaptığının yanlış olduğunu anladı ama son anda verdiği irade savaşını da kaybetti.

“Sen...” demek istedi Kayra, kalbi yerinden çıkıp içinde bir boşluk bıraktı. “Sen onun gibi sıcaksın, onun gibi kokuyorsun, onun gibi hissettiriyorsun.” Allah’ım, öpüşü ve dokunuşu ona ne kadar benziyordu.

Ve Vural hayatında ilk defa, Havin’den sonra bir kadını bu kadar tutkuyla kendine çekiyordu.

Devamını istedi Kayra, emin olmak istedi. Eğer ona karşılık verirse, rüyalarında olduğu gibi hissedip hissetmeyeceğini merak etti. Yanakları alev aldı, kulağındaki basınç arttı. Ilık bir yel, terle kaplanmış sırtından aşağıya inerek ürpermesine neden oldu.

Şaşkınca ona bakan kızın kızarmış ve ıslanmış dudakları aralıktı, adamınkiler gibi. Vural kızı apansız kollarından salarak, içi boşalmış su şişesi gibi fırlattı. Kız dilini yutmuş gibiydi, adam soluk alamaz haldeydi. Ne düşünüyordu böyle? Neden yapmıştı bunu? Amacı onu susturmaktı ama

sanırını tek susan onun sesi değildi, bir de kalbi olmuştu. Karşısındaki sadece bir kız değil, rehinesiydi. Kirpiklerini bile kırpmayan kız, ona şaşkınca bakarken, bocalayarak geriye çekildi.

“Ben... özür dilerim.” demek istedi Vural ama sesini bulup bu isteğinde başarılı olamadı. Üstelik yaşadıkları aynı zamanda son derece kuşku uyandırıcı bir durumun da parçasıydı. İkisinin de garip bir şey hissettiği açıktı. Vural seneler sonra bir tamamlanma hissiyle ruhunun kalbi arasında sıkıştığını hissetti. Bir pişmanlık sardı tüm benliğini, Havin’den sonra bu hisse hiçbir zaman sahip olmayacağına emindi ama az evvel... Az evvel tutkunun kuyusunun kapağını aralamıştı. Hissetmişti, onun gibi sıcak, yoğun baştan bir çıkarıcılıkla sarsılmıştı.

Hayatındaki öncelikleri nereden nereye gelmişti. Burada olma amacı bir bilgi sızıntısını ortadan kaldırmak ve kızın çenesini kapatmaktı -ki kapamıştı- ama kendi çenesiyle birlikte.

Hava alması gerekiyordu. Hava ve bolca soğuk su... Aldı da. Camı açtı ve dışarının havasını derin derin içine çekti. Şükür bu kokuya onun kokusu karışmamıştı henüz, havada hâlâ ona nefes aldırان bir kirlilik vardı.

Yemek için restorana indiklerinde, Rüya ve Şahin henüz gelmemişti. Vural dikkatli bakışlarını genç kızın durgun yüzüne çevirirken, aklında hâlâ az evvel gerçekleşen masum ama etkisi büyük öpücük vardı. Bunu ne demeye yapmıştı ki? Neden sorunsuz geçen sınırlarını aşmıştı? Gerci tam bir öpücük değildi, dudakları değdiği an pişman olup geri çekilmişti ne dilleri ne tenleri tamamen birleşmemişti. Romantik olmayacak kadar düşüncesiz, arzulu olmayacak kadar hissiz, tutkusunu hissedemeyecekleri kadar kısaydı. Ama olsun, kızı yine de öpmüştü.

“Gözlerini yine üzerime düşürdün.” diye homurdandı kız, adam tepki vermeyince, “Bana bakmayı kes artık.” dedi dişlerinin arasından. “Görende ilk defa öpüştün sanacak.”

“Sen de suçlamayı kes.” dedi adam tek kaşını kaldırarak.

Kız hiddetle ona baktı, gözlerindeki öfke şu anda adamı ateşe verecek kadar büyüktü. “Beni öptün.”

“Sen de beni öptün.”

“Sen başlattın.”

“Bu bir suçlama mı?” dedi adam sakın tok sesiyle. “Sen istedin. Ben de yaptım.”

“Beni öpmeni istemiyordum.”

Bu sözler hiç de inandırıcı değildi ama Vural nazik bir erkek olarak sessiz kaldı.

“Adamdaki egoya bak arkadaş.” diye çıldırdı kız, onun sakinliğine öfkelenerek. “Ben mi dedim beni öp diye.”

“Kaşındın. Hem gerçekten öpüşmüşüm gibi konuşma, masum bir cezaydı. Böylece herkese dudak uzatmaman gerektiğini anlarsın.”

Lanet olsun, dudaklarına bakarken yine içinde bir yerler oynamıştı ve acayip derecede ağzının içindeki o efsunlu tadı merak ediyordu. Önceden sadece düşüncesindeydi, şimdi iradesindeydi ve adam bunu kabullenmiyordu.

“Her önüme gelene dudaklarımı uzatmıyorum ben?”

Hele bir uzatsın, dudaklarını keserdi. Neye sinirlendiğini anlayınca, dişlerini sıktı. Ona neydi, kimi isterse öperdi. Bu fikri hiç sevmedi ama eli mahkûm sineye çekti.

Adam sessiz kalınca kız delirdi. “Zaten üçüncü sınıf öpücüğüne hiçbir etki sağlamadın üzerimde. Kendi elimi öpsem daha iyi etki sağlardım inan.”

Gerçekten öpüşmemişlerdi ki, masum bir dudak birleşmesi olmuştu. Yani o hissettikleri meraktı sadece, hayaline o kadar çok takmıştı ki kafayı, bir an o olsun istemişti. Ondandır öyle garip ve mantıksız hissetmişti. Adamın kıvrılan küstah dudaklarına baktı. İçinde bir şeyler tepetaklak oldu. Özcan’da öpmüştü, diliyle ve tüm açlığıyla ama böyle yok edici hissetmemişti. Üstelik adamın dediği gibi tam bir öpüşme bile değildi fakat mantığını ve iradesini eritmeye yetmişti.

Kayra dişlerini sıktı, kısa zamanda bu adamı bir daha öpecekti. Sadece deney için, rüyasındaki adam gibi hissettirip hissettirmedikine bakacaktı. Sonra bu düşüncelerine öfkelenildi, saçmalıyordu. Elin katilini neden öpecekti. Dahası adam onu öpmüş, kız daha şaşkınlığını atıp karşılık vermeden de geri çekilmişti. Beğenmemişti kesin. Piç kurusu. Az kullanılmış dudakları vardı, tabi alışkın değildi orta malı olmayan birilerini öpmeye.

Şahin’le didişerek gelen Rüya yemek masasında bekleyen kuzenini görünce, heyecanla atıldı. “Kayra, iyi misin?”

Vural yerinden kalkıp, “Canavar gibi maşallah... Kanımı, beynimi, son damlasına kadar yiyerek doyurdu karnını.” diye söylendi.

Kayra genç adama dehşet bir kaş çatış attı. “Sende o dediğinden ol-
saydı, yerdim evelallah ama aç kaldım...”

“Beyinsiz sensin Yer Fıstığı... Yoksa saçma sapan şeyler için hayıflanıp, tırnak törpünü evde unuttuğun için ağlamadın mı?” dediğinde kız öne atıldı.

“Nasıl ağlamam... Onunla harakiri yapacak tek şansımı kaybettim. Malum az evvel olanlardan sonra tek yapmak istediğim şey o.”

“Allah’ım... Bana kuvvet ver...” dedi adam ellerini saçlarına daldırıp yolarken.

“Onu bana versin duyarsız zalim... Seninle aynı odada nefes alan benim! Sapık seni.” diyen Kayra yüzünü sarkıtıp yerine oturdu.

Vural ya sabır çekerken, bakışlarını onu keyifle izleyen arkadaşına çevirdi. Şahin daha fazla dayanamayarak, “Gazan mübarek olsun kardeş, çok da gençtin...” diye dalga geçti. Sonra yanında homur homur öten Rüya’ya dönüp, kısık sesiyle, “Bant falan mı bulsak!” diye söylendi, o da aynı dertten mustarıptı.

Vural çenesini sıvazlayarak, “Abi bunlara bant fayda etmez, ne olur kesin sonuç bulalım, yoksa ben cidden kafayı yiyeceğim... Bir susmadı yemin ederim.” diye hayıflandı. Aklına gelen şeyle, “Nöbetçi doktor var mıdır ki, giderken ağızlarına dikiş attıralım, kesin sonuç lazım.” dediğinde, Şahin içinden, “Al benden de o kadar.” diye geçirdi.

İki genç kız birbiriyle dertleşmeye koyulmuş, bir diğeri ötekini merak ederek durmaksızın soru soruyordu. Rüya kuzenini inceleyerek saçlarını okşarken, “İyi misin kuzum? Bir şey yaptı mı bu deli adam sana?” diye sordu yine. Endişeli gözleri her yerini aynı panikle turluyordu. Kayra dilli düdüktü, Vural asabi bir tipti, yani ikisinin aynı odada kalması, ateşle benzin gibi tehlikeliydi.

“Kız konuşsana bir şey mi yaptı?” dedi Rüya kuzeninin sessizliğinden şüphelenerek.

Onun bu panik hâline tezat oluşturan Kayra’nın durgun hâli gözünden kaçmamıştı. Kayra dudaklarını bükerek, “Yapmadı hıyar!” diyerek hayıflandı. Rüya ilk algılayamadı ne dediğini. Yapsaydı bu adam hayali miydi değil miydi anlayacaktı Kayra. Ama anlayamamıştı.

“Neyi yapmadı?”

“Ya hayalimdeki adama benziyordu, tam o mu değil mi diye bakacaktım, geri çekildi. Ama şimdi onu anlamak yerine kafa atmak istiyorum.”

“Yine mi başladın Kayra?” dedi Rüya şaşkınca. Ve kendi rüyasında

gördüğü adama baktı, oda fena kafa atmak istiyordu ya, o başka. Kuze-
ninin gözlerine bakarak, “Sen cidden iyi değilsin, ne verdi sana? Hap mı,
yoksa koluna...” diye sorurken, kolunu çektiği badisini sıvıyordu.
“Bir şey mi enjekte etti?”

“Ben de yok ama o şerefsiz yoksa sana mı bir şey verdi?” dediğinde
Rüya korkuyla başını salladı. “Hayır,”

Rüya’nın morali bozuk gibiydi, bunu anlayan Kayra kolunu kuze-
ninden kurtararak, gözlerini ayakta dikilen Vural’a çevirdi. Biraz alaycı
sesiyle, “Duruşu ne kadar çekiciyse, konuşunca da bir o kadar itici olu-
yor... Çenesini açmadığı sürece, gül gibi geçiniriz de adamın çenesinin
vidası gevşemiş kapanmıyor.” diyerek laf soktu. Vural umursamadı onu.
Kayra kuzenine sokularak, “Tam evlenilecek adam değil mi, benimle başa
çıkıyor,” dedi.

Rüya gözlerini irice açtı. Kayra kıkırdarak gerçekleri dile vurdu.
“Şaka yapıyorum ya, hortlak görmüş gibi bakma bana. İyiyim bir sıkıntım
yok, üstelik sandığın gibi şiddet yanlısı değil. Aksine seninkisinden sabırlı
ve inanamayacaksın ama bana nezaket gösterdiği zamanlar oluyor.”

Az sonra ayakta sohbet eden –daha doğrusu ajanların sırrını çözmüş
gibi fısıldaşan– adamlar masadaki yerini aldı. Yanlarına gelen garsona
-kızlara sorma zahmetinde bulunmadan- isteklerini sıraladılar. Sanki bu-
raya kaçmaya değil de eğlenmeye ya da tatile gelmişler gibi rahattı hare-
ketleri.

Kayra Mustafa’nın durumunu sorup bilgi alırken, Rüya endişeleri-
ni anlatmaya başladı. Kayra’nın bunun içinde bir planı vardı. Ama önce
lavaboya gidip kuzenini buna ikna etmesi lazımdı. Belki de lavabonun
camı büyüktü, kaçabilirlerdi. Yemek sonrasında lavaboya gittiklerinde,
hayal kırıklığına uğramıştı. Ne camı büyüktü ne de kaçabilecekleri bir
kapı mevcut değildi. Üstelik kaçma planına Rüya da itiraz etmişti, bir te-
mizde azarlamıştı. Kuzenini tanımasa, kaçmamak için bahane üretiyor
derdi. Huzursuzdu, masaya dönmek istedi ama lanet olsun ki gördükleri
şey yüzünden oldukları yerde donup kaldılar. Masalarının yanındaki ka-
dın onların delikanlılarına iş atıyordu. Rüya ve Kayra restoranı bölen cam
panelin arkasından iki adamı izlerken, Şahin ve Vural koyu bir sohbetin
içine düşmüştü.

İyi de onlara neydi ki, diledikleriyle görüşebilirlerdi ama içlerindeki
ses hiç de öyle demiyordu. Kaçmakla geçen bir zamanda, sabır sivrisi-
neklerden daha kısa bir ömre sahip oluyordu ve kadınlar kışkırdığında,
hiçbir şeyi içinde tutamıyordu. Özellikle sabretmeyi!

“Bu kız da kim?” dedi Kayra dişlerini sıkarak.

“Kim olacak, onları adam sanan garibin teki sanırım? Yerimiz boşa lınca hayrına doldurmak istemiş, azman müsveddeleri de buna izin vermiş.” dedi Rüya felaket bir kıskançlıkla dişlerini sıkarak.

Kayra kuzeninin sesinde bir değişim hissedince, “Rüya, sen bu adamdan hoşlanmadığına emin misin?” diye sordu. Ondaki kadınsı kıskançlık bu başka bir adı yoktu.

“Ben onun rehinesiyim Kayra, ne saçmalıyorsun. Sanki rüyamda gördüm, iş. Neyinden hoşlanayım.” dedi Rüya kaytararak.

Kayra ona şaşkınca bakarken, “Rüyanda mı?” dedi afallayarak. “Benim gibi mi?” diye sordu panikle. Rüya başını salladı.

“Yok valla lanetlendik biz, insan rüyasındaki adama âşık olur mu?”

Bu sefer Rüya baktı ona, şaşkındı. “Sen Vural’a âşık mı oldun?”

“Yok be ne âşık olacağım,” Hızla yalanladı. “Rüya...” dedi sızlanan bir sesle. “Hani rüyamdaki yüz­süz adam var ya...” Gelecek cevaptan korkan Rüya’nın rengi uçu­tu. “İşte o yüz­süz bu ikiyüzlü Komisere pek bir ben­zıyor. Kafam karışabilir bilgin olsun.”

“Saçmalama kızım?”

“Valla, kafamı karıştırıyor.”

“Nereden anladın?” dedi Rüya masum bir bakışla. Kayra dudağının kıyısını ısırarak kızarken “Yoksa...” diye soluk soluğa cırladı.

Kayra kuzeninin ağzına elini kapatarak, “Yok kızım daha oraya ge­lemedik ama yemin ederim hissettim. Ufak bir temastı ama hissettim. Sence ben kafayı mı sıyrıyorum?” diye sordu.

“O zaman bende sıyrıyorum, ben onu gece rüyamda gördüm, sabah karşımda.”

“Gerçekten mi?” diye sordu Kayra merakla. Rüya başını salladı hü­zünle, gerçektir. Gece rüyasında görmüştü, ertesi gün karşısında, şimdi de yanında görüyordu her dakika.

Kayra Vural’a bakarak, “Rüya ben bu adamı öpmeliyim.” diye sayık­ladı.

“Oha...” dedi Rüya kızarak. “Kafayı mı yedin sen, elin adamını du­rup dururken neden öpüyorsun?”

“Onun şey olup olmadığını öğrenmeliyim.”

“Haylindeki adam mı?” Kayra masumca başını salladı. Rüya ağzını

burnunu kıvrarak, "Bence değildir. Yani bu kadarı fazla olur, değil mi?" Bu aileye bir tane salak yeterliydi, ikinciye gerek yoktu. "Bence öpme." dedi, kendisi öpmüştü ve artık geriye dönüşü olmayan bir felakete sürüklenmişti. "Zaten hiç çekici değiller, bir kere kanundan kaçıyorlar."

"Bu neyi değiştirir." dedi Kayra ciddi bir ifadeyle. Bahanelere değil hislere inanıyordu. "Yalana gerek yok. Lanet herifler çok yakışıklı."

Bu tezi iki kızda kabullendi ama belli etmedi.

"Bunun konuyla ne ilgisi var?" dedi Rüya kuzenine surat asarak. "Her yakışıklı adamla öpüşemezsin."

"İlgisi yok mu? Valla en absürt filmlerde bile hep böyle sahnelerde aşk doğuyor. Ya, valla ben bu salak polise âşık olmak falan istemiyorum Rüya. Onca sene hayalini kurduğum yüz­süz bir herif var, daha onunla romantik bir karşılaşma yaşayacağım. Hayalimde bir sürü şey kurdum, onları yaşayacağım." Sonra aklına Vural ve gözleri geldi, sonra kokusu ve ufak öpücüğü. Dudağı karıncalandı. "Baksana şu hallerine, nereye gitsek yanlarında taşıdıkları eski bir valiz muamelesi görüyoruz. Gerçeği itiraf etmeliyiz, adamlar tipimiz olmayabilir ama çok kızın hayallerini süsleyecek kadar yakışıklı. İşte bu yüzden bizim hayallerimizi süslememeli bu hıyarlar, bence biz bunlardan biran evvel kurtulmalıyız. Âşık olmadan evvel!"

Âşık olmadan evvel mi? İçinde bir şeyler kopan Rüya, bu itirafı beklemiyordu, hele ondan. Kuzeninin ciddi bir ifadeyle masaya bakan yüzünü kendine çevirerek, "Kayra, aklında saçma sapan planlar kurmuyorsun değil m?" diye sordu.

"Allah esirgesin, neden kurayım... Mesela onun ilgisini cezbedip, kendime âşık ederek güvenini kazanmak ve elinden kaçmak gibi bir fikrim hiç olmadı. Bir köşeye sıkıştırıp öperek, hayalimdeki adam mı değil mi diye bakmak aklımın ucundan bile geçmedi!" Kuzeni ona beyazlamış yüzüyle bakınca, kaşlarını çattı. "Rüya, sen cidden sazan mısın? Şaka lan, elin katillerine rehine olmuşuz, bir de kurbanı mı olacağız!"

"İyi..." diyen Rüya bu fikri ağırbaşlı bir şekilde onayladı. Ama o çoktan adama kurban oluyor gibiydi, bunu kuzenine itiraf edemedi.

Kayra kolunu kuzeninin omzuna attı. Biraz geriye çekerek cam panelden uzaklaştırdı. Lavabodan çıkan bir kız cam panelden bakarken, önlerini kapadı. Kayra ona laf sokacaktı ki, kız, "Aman Ya'rabbim," diye cırladı.

Ne oluyor, fare falan mı görmüşlerdi? Kayra gözlerini kıstı, kızın

dikkatinin nereye kaydığını takip etti. Burnunu kıvırdı. “Baksana şu kadınlara, göz hapsine almışlar bizim iki salağı.”

Yüzü mü asılmıştı ikilinin!

Rüya onun karakterine uymayan yorumunu duymadı çünkü tam o sırada, yanlarından geçmekte olan esmer ve sarışın kadın ona tosladı ve pardon bile demeden cam panelin önünde duran arkadaşına katıldı. Bu kızlar ne kadar güzeldi, mankenlik ajansı falan mı gelmişti otele? Kampa çıkan güzellik okulu mu uğramıştı yoksa onların kaçtığı yere?

Kumral kız, “Görüyor musun!” diye söylendi arkadaşına, “Bu adamlar otele yeni gelmiş olmalı, dün görmemiştim.”

“Vay be,” dedi sarışın kadın. “Pek de yakışıklılar, sence kaç gün hapsedirim odaya?”

Esmer olan, “Ah! Bana kalsa bir ömür...” dedi. Görünüşe göre birden fazla heceli kelime söyleyemeyecek kadar altüst olmuş haldeydi. Lavabodan çıkan ve arkadaşlarına yetişen kısa boylu kadın şikâyet ederek, “Bir şey göremiyorum, neredeler?” diye sızlanarak ayağını yere vurdu. Kimse ona yol vermeyince, kısa boylu kadın sarışının saçını çekerek kendine yer açmaya çalıştı.

“Lanet olsun saçımı çekme...” dedi sarışın. Adının Hare olduğunu az öne öğrendikleri esmer kadın “Lanet olasıca dirseğin kulağımdan çek Banu,” diye homurdandı. Bu tepişmenin hepsi onların hapisane kaçakları için miydi?

Kısa boylu kadın göbeğini zıplattı. Adile Naşit gibi öne çıkarak, gıdaklar gibi iç çekişle onların masalarına baktı. “Ah Allah’ım özenerek mi yarattın? Bir gece benim olsunlar, tüm servetim feda olsun.”

İki adam kendi aralarında hararetle bir sohbet ederken, ışık saçarcasına gülüyor ve milletin karılarının, kızlarının akıllarını başından alıyordu. Bu suç olmalıydı ve kanunlarda bunun da bir cezası olmalıydı. Bir erkek bu kadar güzel gülmemeliydi. Kayra onları kaçıran kaçıkların neyinin dikkat çektiğini görmek için parmak ucunda durup, boynunu yukarı uzattı. Fazla uzanması gerekmedi. Anormal boyunun işe yaradığı zamanlar oluyordu. Rüya kuzenine bakış atarak, “Ben bakarım...” der gibi öne atıldı. Bunu kabullenemeyen Kayra önündeki kızları yararak kendisine yer açtı. Kızların homurtusunun arasında cam panelden içeri baktı. İşte oradaydılar. Lanet adamlar, adam gibi adamdı işte, neleri bu kadar dikkat çekiyordu ki? Kadınlar ağızlarının suyunu akıtarak, Vural ve Şahin’in şakalaşan hallerine derin derin solumuştu. Kayra Şahin’i

geçti, Rüya Vural'ı... Önlerinde duran kadınların saçını başını yolmamak için dişlerini sıkan Kayra, arsız bir küfür kaçırdı ağzından.

Soldaki masadan ayağa kalkıp yanına gelen kadına bir şeyler anlatan adam, tıraşsız çenesini ovuşturuyor ve tepesindeki nemli saçlarına elini geçirip duruyordu. Bu adam hep böyle çekici miydi yoksa Kayra ufak bir öpücükle mi bu çekiciliği ona yüklemişti. Duruşu şu anda her zamankinden daha kararlı ve küstahtı. Lanet olsun, bir Yunan mitolojisinden fırlamış Orta Çağ Tanrı'sı gibi eşsiz görünüyordu. Kayra gözlerini ondan ayıramıyordu.

"Bizim Leyla değil mi o?" dedi kızlardan biri.

O kızı fena halde Leyla edecekti ya hayırlısı.

Adam onu hissetmiş gibi başını döndü, gözleri kesişti. Vural onca kadının neden orada dikilip onları seyrettiğini kavramaya çalışırken, kızlar yakalanmanın hissiyatıyla biraz geriledi. Yerinde kalan Kayra o koyu gözlerin bedenine verdiği etkiyi beyninde hissediyordu. Sanki dokunmuş gibi sıcaklığını göğsünde hissetti. Teni karıncalandı. Dirseğini tutan güçlü tutuşunu, dudaklarına sürtünen sıcak öpücüğünü, ılık nefesini ve kokusunu anımsadı. Yanında beliren sarışın kadın kulağına yaklaştı, "Tanıyor musun onları?" diye sordu. "Adam seni tanıyor gibi bakıyor." Kayra olduğu yerde sıçrarken, şaşkın sarışın merakla, "Bizi de tanıştırır mısınız?" diye atıldı.

Önce şaşırان ancak kendini çabuk toplayan Kayra, "Ne yapacaksınız ki onları?" dedi dişlerini sıkarak. Şimdi bu kadınları pataklasa, gözlerini üzerine diken adam onu kıskandığını sanırdı. Konuşsa, onlardan yardım istediğini sanırdı.

"Yeşil gözlü olan fazlasıyla iri." dedi sarışın, sanki yokuş çıkmış gibi derin derin soluyarak. "Adı ne?"

"Bela." dedi Rüya elleri yanlarında yumruk olarak.

"Aaa ne tuhaf isim." dedi kadın şaşkınca. "Yakın mısınız?"

Üzerinde siyah kot, siyah tişörtünün üstüne giydiği kareli gömlekle Şahin çok karizma duruyordu. Rüya sessiz kaldı. Vural siyah bir kot ve siyah bir tişört giymişti, kol kasları titreşirken elini kolunu sallayarak bir şey anlatıyordu. Saçları nemliydi, yeni tıraş olduğu için yüzü parlıyordu.

"Kumral olanın ne keskin gözleri var, sanırım buraya bakıyor. Ben bu yigide dokunmak için deliriyorum..." dedi kadın merakla.

Kayra'nın elleri de temiz bir sopa için kaşınırken, içinde kabarmaya başlayan yanardağı durdurdu. Dudaklarını gererek, "Ben de sana

dokunmak için zaman kolluyorum, ne tesadüf. Hani sen de elin adamlarına salyanı akıtıyorsun ya...” dedi tehditle.

Rüya'nın gözleri kocaman oldu. Sarışın Kayra'nın tehlikeli haline bakarak ürktü. “Şey...dedim ki yakışıklı...”

“Hayır. Öyle demedin. Onu yakından hissetmen gerektiğini söyledin. Onu hissetmeye kalkanın tek hissettiği yumruklarımın ölçüsü olur. Ücretsiz.”

Korktuğunu belli etmeyen sarışın kızın mavi gözlerinde yaramaz bir pırıltı parladı. “Yoksa o senin mi?”

“Sence orta malı gibi mi duruyor?”

“Yok yani ben...”

“Sen dişlerinle, saçlarınla, bacaklarınla çok güzel bir kadınsın, yazık etme kendine. Yoldurma, kırdırma, söktürme bana zahmet verme.”

Kız nefessiz halde korkarak geriye giderken rengi atmış, korkudan gözleri iri iri açılmıştı.

Kayra başını geriye attı, küstahça güldü. “Buyur cicim, yol senin.”

Kulakları utançtan kızarken, zayıf bir savunmayla elini kaldırdı. “Ben sadece masaj için demiştim, malum ben bu otelin masörüyüm...”

“Sen öyle diyorsan,” dedi Kayra. Vural ona bakıyordu, eşekten düşmüş karpuz gibi de sırtıyordu. Ne sanıyordu, onu kıskandığını falan mı? Belki onları kaçıranı ifşa ediyordu, yardım dileniyordu nereden çıkarmıştı onu kıskandığını? Neden gelip azarlayarak onu kızlardan uzaklaştırıyordu.

“Bir daha elin adamlarına bakarken çeneni kapalı tut ki salyan akmasın. Sonra biri de sana masaj yapar yumruklarıyla masadan kalmak için ambulans çağırmak zorunda kalırsın.”

Kız ona gülerek konuşurken Vural gözlerini kıstı. Dışarıdan her ne kadar gülüyor gibi duruyorsa, buradan da dişlerinin sesi kızların etlerini kıyma çekecek gibi duruyordu.

“Hanımlar.” dedi Rüya sesini yükselterek. “Herkes kenara çekilsin, yoksa birisinin saçları, bir diğeri gözleri, bir diğeri de dili elden gidebilir... Hayır bu bir tehdit değildir.”

“Biz sadece...” dedi içlerinden biri.

Ürkekçe bakan kadınlara dehşet veren bir soğukkanlılık sunan Kayra yüzünden, kızlar yutkundu. “Hevesiniz kursağınızda kalırsa, sırtınıza vura vura çıkarırım. Nefsinize göz kulak olun.”

“Yok, heves falan kalmadı.” dedi sarışın kadın.

Nehir gibi ikiye ayrılan yoldan kuzeninin çekiştirmesiyle, cam panel-
den dışarıya çıktı. Onlara doğru bakan adamlara gülümsedi. Arkalarında
bıraktıkları kadınlar iç gerip gıpta ve kuskançlıkla onlara bakarken, kay-
betmenin hüsrânı içlerini oyuvermişti.

“Ne oldu orada?” dedi Vural tek aşını kaldırarak.

“Yardım istedim, bu iki kazulet bizi kaçırdı dedim.”

Vural kaşının tekini kaldırdı. “Ya, onlar ne dedi peki? Bu kadar sırt-
tıklarına göre, bizi de kaçırsınlar diye yalvardılar mı?”

“Kendini ne sanıyorsun sen, bulunmayan Türk kumaşı mı?”

“Rüya yanıdayken yardım istemeye cesaret edemez demiştin sana.”
dedi Şahin ciddi bir güvenle, Rüya’ya pis pis baktı. “Yine tutamadı çene-
lerini, kadınlar tuvaletinden bile kovuldular kesin.”

Rüya ve Kayra birbirine manidar manidar baktı. “Önemsiz bir ko-
nuydu, hallettik.”

“Neydi bu konu?”

“Kadınların çantasını kurcalayan erkekler gibisiniz,”

Şahin ve Vural huysuz bir homurtuyla önüne döndü. Kadınların özel
dönemlerini bilecek kadar çok kadın tanımışlardı ve onların da birer an-
nesi vardı. Tuhaf olan ise iki erkekte biraz mahcuplaşmıştı.

Kayra kuzenine göz kırptı. Gözlerindeki o haz dolu ışıltıyı onlardan
başkası anlayamazdı. Kimseye çaktırmadan başardıkları girişimden son-
ra, en azından yemek yemeyi hak etmişlerdi. İki adam kızlara sataşarak
tatlı ihtiyaçlarını karşılarken, biraz hır gür biraz Rüya’nın kiskançlık şo-
vuna maruz kalmışlardı. Yemeklerini yarım yamalak yiyerek odalarına
çıktılar. Odanın kapısına gelen Vural, “Lavaboda ne oldu cidden? O ka-
dınlar neden size bakıp duruyordu? Yemek boyu da sürekli fıkırdaştılar.”
diye sordu.

“Ben ne bileyim, sanırım güzelliğimizi kiskandılar.” dedi küstahça.

“Güzel?” dedi adam. “Evet karşı masadaki kızlar hayli güzeldi, fark et-
memek mümkün değildi.” Kayra dişlerini sıktı. Adam yemlemeye devam
etti. “Bence başka bir şey oldu.” İnce zekâsını bir kez daha göstermişti.

“Sana ne? Kadınsal mevzulara ne kadar meraklısın, bak tırısıyorum
senden haberin olsun.” Adamın erkeklik gururuna tırnaklarını geçirir-
ken, kendi gururunu ayaklar altına almayacaktı. İsteddiği tepkiyi vermeye-
rek onu kendinden uzaklaştırdı. Dört duvarın samimiyetine kavuşan ikili

sessizleşti. Odadan çıkmadan evvel olanlar ikisinin de aklından çıkmam gibiydi! Bu yüzden yeni bir kazayı önlemek için Kayra Vural'dan oldu ğunca uzak durdu. TV karşısına oturdu. Yoksa adamı duvarı yapıştıracak, ellerini omuzlarına, dudaklarını dudaklarına yaslayarak, hayalindek adam mı yoksa bu da bir hayal mi diye deneme yapacaktı. Ve bunu yaptığı an bu adam kendini bir halt sanacaktı.

Onun aklındaki düşüncelerden habersiz olan Vural, sessizce yanındaki koltuğa oturdu. Onun açtığı kanala bakmaya başladı. Zaman geçti. Kayra boş boş baktığı gözleriyle düşüncelerinde kaybolurken, onu dikkatle izleyen adam kızın filmde çok kendi içindeki bir şeyleri izlediğini anladı.

“Adı ne?” dedi kızın dikkatini kendine çekerek.

İrkilen Kayra ensesindeki ürpermeyi yok sayarak, “Cinayet nasıl temizlenir?” diye huysuzlandı.

“Çok mu âşıksın ona?” diye sordu Vural düşünceli bir tonda.

Nasıl âşık olmuştu kendi bile anlamamıştı, üstelik adamın yüzü bile yoktu. Bırak yüzünü gerçek bile değildi ama Kayra hayaline âşık olmuştu işte. İç geçirdi.

“Adı, Özcan mı?”

O sorana kadar Özcan itini tamamen unutmuştu, hiç hayatına girmemiş gibiydi ama şimdi adını duyunca bile, tüm cinleri tepesine çıkmıştı. Üstelik bu adam onun adını nereden biliyordu? Kimden duymuştu? Şimdi sorsa kabul etmiş olurdu, sormasa meraktan ölürdü. Kayra elindeki kumandayı sehpaıa bırakıp, “Ne diyorsun sen?” diye sordu. Gözleri şimdi adamın karanlık gözlerindeydi ve bu garip merakını anlayamıyordu.

“Senin canını yakan adamdan bahsediyorum. Çok mu âşıksın?”

“Yok öyle biri.” Ama vardı. O anda unuttuğu gerçekler aklına geldi. İddia? Lanet olsun Özcan ona ulaşamayınca ailesinin yanına gitmeye kalkmazdı inşallah. Takıntılı manyak, ona ulaşamadıkça kim bilir ne manyaklıklar yapmıştı? Karnı ağrımaya başladı. Ya babası duyarsa ya öğrenirse geçmişini? Bu korku soluğunu kursağına dizdi. Ne yapacaktı şimdi, bu konuyu nasıl halledecekti? Lanet olsun, eğer iddiasını gerçekleştirtirse hayatı mahvolacak, eğer ona bir şekilde ulaşamazsa ailesi bu iddiayı duyacak ve beyaz saten paketi açılmamış kırmızı kurdeleli bir hediye olarak ellerine teslim edecekti.

“Yok öyle biri,”

“Olduğunu sen de benim kadar iyi biliyorsun.”

Kız öfkeyle ayaklandı. Ona hiç âşık olmamıştı, sadece âşık olmayı denemişti. Hayaline de âşık değildi aslında, sadece kafasından hastalanmıştı. İşte o anda bir aydınlanma oldu. Bir hafta... Tam bir haftadır bir kere bile rüyasına gelmediğini fark etti. Onu görmemişti. Yoksa iyileşmiş miydi?

“Suratına bakılırsa senin için hayli önemli durum.”

“Komiserlikten medyumluğa mı terfi ettin ihraç fazlası?”

“Hemen celallenme, adam gibi koşuyorum seninle.”

“Nerede?” dedi kız etrafına bakınarak.

“Ne?” dedi adam da merakla bakınarak.

“Adam...” Oltaya gelmişti yine. “Az evvel konuşuyordu ya, nereye gitti adam.”

Vural dişlerini sıkarak kızın üzerine yürürken, gözleri ateş saçıyordu. “Yemin ediyorum elimde kalacaksın. Bir kere beynini kullan da seni insan yerine koyayım.”

“Senin beynin var mıydı da ince detaylara takılıyorsun?”

“Ya beni çenenle öldüreceksin ya da ben senin gırtlığını sıkacağım bir gün.”

“Kolaydı adam öldürmek. Sen polis değil misin?” Adam sert sert bakınca, kız ürkererek geriye kaçtı. O gece ayaklarının dibine düşen adamları hatırlayarak soluksuz kaldı. Bu trajedi polisiye bir roman değil gerçektir. Cidden katil bir polisti!

Adam sonunda zıvanadan çıkmıştı. Üzerine gölgesini düşürünce, “Ya delirmenin sırası mı? Ne güzel sakın sakın anlaşıp gidiyorduk işte.” diye çıkıştı.

“Delirtme o zaman.” dedi adam gür sesiyle.

“Delirme o zaman, ne kadar meraklısın delirmeye.”

“Kayra sus.” dedi Vural, neden sinirlendiğini anlamıyordu ama onun bir adamı bu kadar düşünmesi hoşuna gitmemişti. İçindeki huzursuzluk kendiliğinden oluyordu.

“Bak benimle emir cümleleri eşliğinde konuşma...” dedi kız kırılgan bir sesle.

Kızın ufak çığlığı ağzından çıkamadan, onu kollarının arasına alan adam, “Hakaret ettiğinde neler olduğunu gördün, değil mi? Yoksa dersinin konusunu biraz daha açayım mı?” diye sordu.

“Ha... Hakaret falan yok.” dedi kız kekeleyerek. “Sakin. Cici Vural, kibar Vural.”

“Kızım cidden şaka mısın sen? Cesur musun, salak mısın? Aklımı karıştırma. Damarıma bilerek basıyorsun! Seni kollarıma almam için, öpmem için bilerek kendini gözlerime sokuyorsun.”

“Yapmıyorum öyle bir şey,” Ciddiydi, bu sefer yapmamıştı ki. Adam nemden toz kapmıştı.

“Aklı başında hangi kız durup dururken böyle dengesiz olur?”

Vural, gözlerini dudakları ve gözleri arasında tutkuyla hareket ettirdi. Sanki öpmek istiyor da cesaret edemiyor gibiydi. Destek bekliyordu. İşte şeytanlar iş başındaydı.

Öpmek mi? Cidden mi? Allah vermişti bir göz, Kayra’da vardı iki göz.

“Ne oldu, katiller rehinelerine ilgi duymaya mı başladı?” dedi damarına basarak.

“Ben katil değilim.” dedi adam dişlerini sıkarak.

“Ya, demek adamları Hayaletler öldürüyordu!”

Bu da bir olasılıktı. Adam gözlerini kıstı, bu kız ne yapıyordu. Bilinçli olarak onu kışkırtmaya mı çalışıyordu. Kayra elini çekinikçe omzuna koydu. Parmaklarını omzunun üzerinde dolaştırarak aklını karıştırırken, adamın gözleri oraya takıldı. Nefesi sıklaştı. “Ne yapıyorsun sen?” dedi şaşkınca.

Kayra başını kaldırdı. Adamın şaşkın gözlerine bakarak, “Eee, ne duruyorsun.” dediğinde adam kirpiklerinin arsına sıkışan gözlerini dudakları ve gözleri arasında götürüp getirdi. Aklı karışmış gibiydi. İradesi ve tutkusuyla savaş halindeydi.

“Ne yapmaya çalışıyorsun sen?” diye sordu koyu bir hırısla.

“Oğlum öpeceksen öp işte, izin veriyorum.” dedi Kayra adama tekme atar gibi.

Vural afallayınca, kız adamın belindeki ellerini ittirdi. “Çek ellerini dans eder gibi bu ne böyle vıç vıç. Zaten bir şeyi beceremiyorsun.”

“Dans etmeyi mi beceremiyorum.” dedi adam kızın az evvel ne dediğini duyduğu halde duymamazlıktan gelerek. Neyin peşindeydi bu afacan, aklı sıra onu öpmesini sağlarken, belindeki silahını alıp kaçacak mıydı? Ya da ne düşünüyordu? Bunu, suyuna giderek anlayacaktı. Kayra hırçınlaştı. Kolları arasından çıkmak isteyince, kızı bedenine sabitledi.

“Neyin peşindesin? Az evvel ne dediğinin farkında mısın?”

Kız dudağını dişledi, kıvranmaktan vazgeçti. “Bak şimdi, seni birisiyle kıyaslamaya çalışıyorum.”

Adama tekme atsa bu kadar şaşırtırdı. Vural’ın kasları erir gibi oldu. Bir adama söylenecek en hatalı kelimeleri kurmaya devam etmekteydi. “Seni onunla kıyaslayacağım.” diyemeyeceğine göre, “Şansımı denedim.” diye kıvırdı.

“Kaçmak için mi?” diye sordu adam.

Kız önce kaşlarını çatı, sonra kaşlarını kaldırarak, “Evet...” diye pahlavra sıktı. “Şimdi dans eder gibi duracak mıyız, yoksa sen beni bırakacak mısın?”

“Bilmiyorsan öğren ama böyle dans edilmez Yer Fıstığı. Bu samimi duruş görgü kurallarına aykırı...”

“Ah dans etmeyi senden mi öğreneceğim.”

“Bilmiyorsan öğretebilirim, utanmana gerek yok.”

“Öpücüğün gibi mi? O zaman kalsın, malum kalitesini gördük. Japon pazarındaki iki kuruşluk ürün bile ondan daha kaliteli.”

Vural gözlerini kısarak kızı kendine çekti, “Daha evvel gerçek bir erkeğin kollarında hiç dans etmedin mi cidden?”

“Elbette ettim.” diye yalan söyledi kız. Sanki birileri onu dansa kaldırmaya sıraya girmişti de Kayra kabul etmemişti. Bir kere birisiyle dans etmesi için önce onu gelip babasından, çiçeğiyle çikolatasıyla istemesi lazımdı. Sonuçta asker emeklisi bir babası vardı, boru değildi. Kaçak kestiği etler dışında gayet aile kızıydı.

“O zaman bana hünerlerini göster.”

“Neden yapacakmışım bunu?”

“Kanıtlamak için. Bence seni daha evvel bir erkek hiç dansa kaldırmadı.”

Hayır arkadaş, bu adam onu kaçırmadan evvel günlüğünü falan mı okumuştı. Gerçi hiç günlük tutmamıştı, o zaman ağzı gevşek Behiye’yle karşılaşmıştı. Ay Behiye, onları nasıl da özlemişti. Uf, burnunun direği sızladı. Hemen kendini toparlayarak, “Vural Beyciğim, komiserim, bu ego denen şeyi devlet size ücretsiz mi bağışlıyor? Hayır, eğer öyleyse ben de istiyorum, bu konuda baya fakirim de.”

“Lafı değiştirme, hiç dansa kaldırılmadın değil mi?”

Arkadaş inatla niye soruyordu? Merak ettiği bir erkekle dans ettiği

miydi yoksa bir erkeğin onu kollarına aldığı mıydı? “Ettim, hem de çok sefer.”

“O zaman dans et benimle.”

“Dans mı? Gerçekten mi?”

Vural kızın parlayan gözlerine bakarken keyifle kahkaha attı. Kayra ağzını gözünü yamultarak avlandığını anladığında masumlaştı. Kollarından çıktı, adam alayının keyfini yaşarken Kayra televizyonun yanına koştu. Adamın şaşkın bakışları altında müzik kanallarında dolaşmaya başladı. Vural afallayan bir sesle, “Ne biçim bir kızsın sen?” diye söylendi. Sadece alay etmişti, vakit geçsin diye ama kız ciddi sanmıştı.

Kayra rast gele bir müzik açarak yanına geldi. Saçlarını düzelterek hevesli bir nefes aldı. “Hazırım.”

Önce kıza şaşkınca bakan ama sonra vakit geçirmek için oyununa uyan Vural kibarca elini uzattı. “Yaklaş, sopa gibi durma.” Kızı belinden yakalayıp kendine çekti. Biraz fazla yakınlaşınca Kayra kendini geriye çekerek, “Dalağımız böbreğimiz tanışmasa da olur, uzaktan selamlaşsın onlar olmaz mı?” dedi huysuzca.

“Hayır, yakınlaşmalısın.” dedi Vural haince.

“Niye, bağırsaklarımızda mı selamlaşacak?” dedi kız utanç içinde. “Az evvel bu samimiyet mesafesi toplumsal kurallara aykırı demedin mi?”

“Kızım sen ne kullanıyorsun? Cidden soruyorum, kafan hep güzel mi?”

Kayra alınarak geriye çekilmeye kalktı. Küs küs, “Vazgeçtim ben.” dedi.

“Gel buraya, neşemin kafası güzel hali.” dedi adam, ilk defa keyifle gülümsemişti. O böyle gülünce yanağının kenarında beliren iki gamzeye gözü takılan kızın kalbi tekledi. O kadar hafifti ki gamzeleri, ama içten bir şekilde gülünce ortalığa dökülüvermişlerdi.

Kayra ona gözlerini kırparak bakarken, “Evli numarası yapmıyor muyuz nasılsa, o zaman bırak buna devam edelim.” dedi. Vural onu tüm sınırları ihlal ederek kendine çekerken, kaşlarını kaldırmış ifadesini okumaya çalışıyordu.

Biraz fazla yakın durdular, neredeyse tenleri birbirini eziyordu. “San ki bu da çok fazla içli dışlı oldu, işkembe sarmasına döndük.” Kayra kızaran yanaklarıyla, parlayan gözlerini sakladı.

“Kız çocukları kadar masum yanaklarına rest çekiyor erkek kadar

bozuk ağzın, böyle yaparsan evde kalırsın.” dedi adam huysuzca.

“Az evvel benimle evli olduğunu söylüyordun ya...” dedi Kayra gülererek, “Bununla yetinmesini öğrenirim.”

“Cidden neşemin kafası güzel halisin.” dedi adam kahkaha atarak.

Kayra rüyada gibi baktı adama, ne kadar güzel gülüyordu öyle. Yüreği atmayı kesti, nefes almayı unuttu. Haddinden fazla yakın duruyorlardı. Bekâr kadınların vücutlarını dans ettikleri erkeğe bu şekilde yaslamaları ve kolları arasında dönüp durmaları, hoş görülmezdi. Önce bunu söyleyip oyuna ayak uydurmak istedi fakat sonra vazgeçti. Kız tüm sınırları kaldırarak adama sokuldu. Vural bundan memnun olduğunu gülüşüyle belli etti. Bir elini beline daha samimi bir tavırla koydu, diğer elini kibarca avucuna aldı.

Kızın kalbi durdu, onun iri elinin arasında duran ufak eline bakarken, bu işin sonunu nasıl getireceğini bilemedi. İlk kez heyecandan ayakları birbirine dolandı.

“Ayaklarıma basma olur mu Yer Fıstığı.” dedi adam öfkesini dürterek.

Bu sözlerle adam tüm romantik anı katletti. Kız karnındaki kelebekleri kovaladı, kalbindeki diskotek topunun düğmesini kapatıp renkli ışıkları karanlığa terk etti. Onu öldürmek ister gibi baktı. Vural onun hayal kırıklığını bastırmaya çalıştığını bakışlarından anlayabiliyordu. Kayra elini çekti, adam geriye çekilen eli havada yakaladı ve bedenini kendine çekti.

“Bir elini böyle koy.” dedi kızın elini kendi omzuna koyarken.

“Ben burayı sevmedim.” dedi Kayra elini omzunun ucuna çekerken, parmakları böcek tutar gibi duruyordu. “Böyle iyi.”

“Baston gibi uzatma kolunu, nazik ol biraz,” diye azarladı Vural onu ve elini alıp omzunun üzerine düzgünce koydu. Kayra da biliyordu böyle koyması gerektiğini, asıl korktuğu hissettiği şu etkiydi. Avuçlarının içinde onun sert, sıcak kaslarının titreştiğini hissediyordu. Lanet olsun, eline bakarken soluğu kesildi. Vural nazikçe avucunda tuttuğu diğer eli, tam omuz hizasında tutarak başını geriye attı.

“Şimdi bir adım yana.”

Kayra bilinçli olarak ters yönü adımlarken, adam kahkaha attı. “Normal bir dansı herkes yapar. Çocuklar bile, beceriksiz misin sen! İkimizde aynı yöne atacağız adımlarımızı.” diye uyardı. Demesi kolaydı, normal

insanlar kalbini gırtlığında hissettiren bir adamın kollarında hiç bulunmuş muydu?

“Ben vazgeçtim.” dedi numaracı yanıyla.

“Henüz yeni başladık.” dedi adam kollarından kopmasını istemeyerek. Bahane arandı, ellerinin arasında olmasını sevmiştir. Normal dans yerine vals yapmaya kalkınca, Kayra’nın oyunu bozuldu. Bu dansı cidden bilmiyordu. Acemice hareket ederken, çocuk gibi şikâyet ediyor, Vural gülerek onun komik eleştirilerine yön veriyordu. Az sora adımları ritmini tuttu, bedenleri bir ahenkte salınırken, müziğin ritmine kalp atışları da uydu. Başarının tadını alan kız keyifle gülüyor, acayip fikirleriyle adamın durmaksızın gülümsemesini sağlıyordu. Vural ne gülen gözlerine bakmaya doyuyor ne dudaklarını seyretmekten vazgeçiyordu. Bu an hiç bitmeden sürsün istiyordu. Garipti ama ne onca kişiyle sevişirken almıştı bu anın zevkini, ne de öpüşürken, şimdi saçma bir dansla dünyanın en keyifli anını yaşıyordu. Çılgın bir kızı kollarının arasına alıp dans ederken aldığı zevki, en son ne zaman aldığını hatırlayamıyordu.

Kız konuşuyor, gözlerinden kayan bakışlarının ilgisini dudakları daha çok çekiyordu. Teker teker incelendiğinde, hatlarının çarpıcı yapısını görmesi garipti. Kız ayaklı felaket gibiydi, her anlamda. Çekiciydi, güzeldi, zeki, sivri dili keskin olsa bile, sözleri komikti. Hayatı alaya alıyor, zor zamanlarında bile dalga geçecek bir şey illa buluyordu. Sanki ömründe sayılı günü kalmış insanlar gibi zamanı heba etmemek için elinden geleni yapıyordu. Onu bu kadar çekici kılan, tüm bu eşsizliklerin bir araya geldiğinde oluşturduğu karmaşaydı.

Kesinlikle klasik bir güzelliği yoktu. O başkaydı, tüm kadınlardan çok başkaydı. Ne zaman kızacağı ne zaman ağlayacağı ne zaman saçmalayacağı ya da zeki olacağını kestiremiyordu. Tek bildiği, sert kılıfının içinde duran büyümeyen çocuktu. Kırılıyordu, nazlıydı, masumdu ve bunu henüz kendisi bile bilmiyordu. Fakat kahverengi gözleri ve dolgun dudakları, pembe yanaklarıyla bütünleştğinde, cazibenin gerçek tanımını ortaya çıkıyordu.

Kayra dansa ayak uydurunca gururla gülümsedi, adamın ağzı kurudu. Her yanı çok güzeldi muhakkaka ama Vural onun özellikle dudaklarını beğeniyordu. Şimdiki gibi çok konuştuğu anlarda ağzı kuruyor, ıslak dilini oldukça belirgin bir renge sahip olan dudakların üzerinde hızlı hızlı gezdirerek, aklını başından alıyordu.

İşte, yine yapıyordu. O yapıyor, adam nefes alamıyordu. Vural onun gülümsemesinin gözlerine ulaştığını bu zamana dek hiç görmemiştir. Evet

gölümsediğini, kıkırdadığını hatta bazen ona garip tepkiler verdiğini görmüştü. Güçlü olması gerektiğinde, kırılğan ifadelerini yakalamıştı ama içten gelen bir gülümsemeyle ona baktığını hiç görmemişti. Bu muhteşimdi. Vural nefes alamadı. Kalbi göğüs kafesine sıkıştı, kalp ritmi şımarık bir güvercin gibi takla attı.

Bu gülüşü bir ömür hep hafızasında görmek istedi. Kayra da tüm kadınlar gibi, mutluyken başka güzeldi. Annesi hep derdi ki, “Gülüşü güzel kadınları, nefsinin idam etmiş adamlar sevmeli.”

Eğer duyguları konusunda onun kadar cesur olsaydı, “Sil ağzının kenarını, gülüşünden cennet sızıyor.” derdi.

“Neden kimseyle dans etmedin daha evvel?” diye sordu. Gülüşünden çekti gözlerini, karanlık gökyüzünde yıldız gibi parlayan gamzelerine çevirdi. Bu bir hataydı. Sesi kalınlaşınca boğazını temizleyerek, “Doğruyu söyle.” diye uyardı.

“Senin de asker emeklisi baban olsaydı, kimse seni dansa kaldırmaya cesaret edemezdi. Lise de çok heveslenmişim, babam benden önce davranıp baloya giderek, tüm gençlerin ifadelerini almış, onlar da korkunca, bu hevesim kursağımda kalmıştı.”

“Baban asker mi?”

“Subay emeklisi. Düğünlerde ya da eğlencelerde, bir tek babamla dans ederdim, o da ayaklarının üstüne çıkarırdı beni. Çok uzun boyludur. Ben anneme çekmişim.”

Vural babasına minnettar oldu. Başka bir adamın ona böyle güzel bir anı öğretmesini engellediği için, içinden teşekkür etti. Bunu ona gösterme şerefi Vural’a kalmıştı.

“Baban çok mu tutucu?” diye sordu, sağa doğru giderken kızı savurup tekrar kollarına aldı. Kız döne döne kollarına yerleşti tekrar, saçları yüzünden çekilince, “Hayır kıskanç.” diye belirtti. “Babam her kız babası gibi, evladını başka erkekle paylaşmaya karşı.” Güldü. “Bir kadın gülmeyi unuttuysa arkasında çok güçlü bir öküz vardır, öküzleri ahıra sokacaksın ki kadınlar gülebilsin derdi.”

Bunu söylerken pişman olmamıştı ki. Bir an bile. Tam aksine müzik eşliğinde salonda onu kollarında tuttuğu her an keyif alıyor, sohbetin doğallığı üzerindeki gerginliği kaldırıyor. Bazen neşeli olduğu kadar tehlikeli de olurdu. Ona bilinçsizce yaklaştığı zamanlar ikisi de soluğunu tutuyordu. Vural o zaman iradesiyle keskin bir savaşa giriyordu, bedeni ısınıyor, göğsü şişiyor, kasıkları gerginleşiyordu. Tırnaklarının arasında

bile hayal saklayan kadınları, saçlarından daha fazla kıran adamlar neden hâlâ nefes alıyorlardı ki.

Kayra tek kaşını kaldırdı. “Sen çok dans eder misin?”

“Aslında liseden sonra bu ilk oldu!”

İlk mi? Şaka yapıyor olmalıydı. Düşünceli bir ifadeyle, “Lise de mi? Hımm, âşık olmuştun tabi.” dedi merakla. İçindeki deli kız yine adamın özelini merak ederken, dışındaki soğuk ifadeli kız sabırla adamın cevabını bekliyordu.

Vural onu kollarının arasından çıkarıp geriye bir adım attı ve bedenleri kopana kadar döne döne geriye giden Kayra, elleri kopacağı zaman nazik bir çekişle adamın kollarına geri döndü. Bacaklarının etrafında kabaran hava sönerken, bedenleri tekrar birleşti. Nefes nefese adamın tutkuyla ışıldayan gözlerine baktı. Elini istekle omzuna koydu. Vural’ın ayak hareketlerini izlerken minik ayakları, ritmi yakalamaya çalışıyordu. Sonunda onun bu işi kaptığını anlayan Vural, onu ellerinden tutarak döndürmeye, bir yandan da coşkulu şarkının ritmine kapılmaya başladı. Kayra keyifle kahkaha atarak ellerinin altında dönüyor, neşeyle şarkıyı söyleyerek adamın aklını başından alıyordu.

Gözleri parlıyordu, o güzel, koyu gözleri öfkeyle değil neşeyle parlıyordu.

Vural onun kendisinden ayrı kalmasını istemedi. Kaba bir çekişle kollarına aldı ve elini beline sahiplenici biçimde koydu. İncecikti bel, sıcak, narin ve ürkek. Nasıl bir bileşendi bu kız, sert ve umursamaz mıydı? Narin ve masum muydu? Akıllı mıydı, deli miydi? Biraz geri çekildi Kayra. Yine resmi adımlara dönmüşlerdi. Vural nazikçe adım atıyor, arada ayaklarını çiğneyen kıza kaşlarını kaldırıyordu. Kayra ise umursamadan nazlı nazlı omuzlarını sarsarak kahkaha atıyor, dudaklarını dişlerken doğru ritmi yakalamaya çalışıyordu. Vural onu kollarında döndürürken gözlerinde beliren koyuluğu ve hareketten pembeleşmiş yanaklarını görmezden gelemiyordu. Dolgun göğüsleri göğüslerine sürterek tenini gıcıkıyor, nefes alıp verişinin her zamankinden çok daha derine inmesini sağlıyordu. Çok uzaklaşınca, Kayra’yı kendine çekti. Kızın ritmi bozuk solukları tenine vurdu. Göğsünü göğsünde bir kez daha hissedebilme arzusuyla farkında olmadan belindeki baskısını arttırdı. Kollarında küçük kalan bedenini kendine bastırdı. Kayra soluk soluğa ona bakarken, adamın cildi kadar yumuşak, sıcak ve güzel kokulu nefesiyle ürperdi. Vural kızı kollarına hapsederken yutkundu. Kayra onun göğsünün derin soluklarla kabardığını, bacaklarının baldırlarına çaptığında bıraktığı etkiyi

yok sayamıyordu.

“B...birbirimize belli bir mesafede durmamız gerekmiyor mu?” diye sordu. “Aramızda başka bir kişi daha varmış gibi, topluluk kuralları bir genç kızın bu kadar yakın dans etmesini kabul etmez.”

Toplum. Ve adam buz gibi soğuk gerçeğe geri döndü. Ona çok düşkün bir babanın, gözünden sakındığı ufak kıızıydı. “Aramızda garip bir çekim var. Sevgili gibi değil, arkadaş gibi değil, garip.” dedi kaşlarını çatarak.

Aralarında bir değil, binlerce garip şey vardı. Ve ikisi de bunu dile getirmekten çekinmiyordu. Sırlar. Yalanlar. Korkular ve arzular. Kayra soluk soluğa adama bakarken, Vural bir an nefes alamadı. Neler olduğunu bilmiyordu, bildiği tek şey, bu dansın sabaha kadar sürse bile bitmesini istemediği idi. Onun kollarından gitmek istemiyordu. O sakın, mantıklı halleri nereye gitmişti? O düşünceli, alaycı, plancı adama ne olmuştu? Allah aşkına? Bu muydu istediği? Güzel bir kadını güldürebilmekten öte bir kaygı taşımayan bir hayat, basit bir sohbet, sabırlı bir adam olabilme ihtimaline geri dönmek mi? Sonunun ne olduğunu bilmediği bir maceraya atılmış ve geleceğini mahvetmişti. Şimdi yaşayıp yaşamayacağını bile bilmiyorken, geleceğe dair hayaller kurması komik değil miydi? Vural hayal âleminden gerçeğe döndü. Başı beladaydı, bu kız da onun belasından koruduğu rehinesiydi. İki dakika da ne saçma hayallere dalmıştı. O sırada şarkı değişti, Vural kaygıyla kızı kollarından salarken, “Bitti. Çabuk öğrendin.” dedi kabaran bir sesle.

Hâlâ ayakları yere basmayan Kayra omzunu sarsarak, “Herkesin usta olduğu bir müzik vardır, şimdi sıra ben de.” dediğinde Vural kaşlarını çatı. Kız parmaklarını adamın omzuna sürterek etrafını turlamaya, gözlerini gözlerine odaklayarak elini bedeninde dolaştırmaya başladı. Şarkının ezgisinde dönerek şuh hareketlerle oynuyor, adamın bedeni kasılıyor ama bakışlarını bir an olsun ondan ayırmıyordu.

Vural’ın başı dönüyordu, kızın çılgın şarkısına kendini kaptırmış gözlerini kırpmadan onu izliyordu. Kayra sonunda başı dönünce durup adamın geniş göğsüne yaslandı. Onun ince belindeki elleri kasılan adam hızla nefes alıp vererek, “Bunu bir daha yapma.” dedi gergince.

Sırıtarak yüzüne bakan kız, “Etkilendin mi?” dedi nefes nefese. Dudaklarının kıvrımındaki samimiyet, ses tonundaki resmiyetle garip bir tezat oluşturunuyordu.

Adam dişlerini sıkınca kızın gözleri adamın gergin dudaklarına kaydı, sonra sertleşen gözlerine baktı. Garip bir şekilde onun kollarının

arasında olmaktan hoşlandığını hissetti. Bu kadar yakınında durunca, ne kadar uzun boylu ve sağlam yapılı olduğu daha iyi fark ediliyordu. Ne kadar sert olursa olsun, ona zarar verecek hareketlerden hep kaçınmıştı. Görüntüsünün aksine öfkelenildiği anlarda bile bağırmaktan öteye gitmemişti. Tek hamlesiyle boynunu kıracak kapasiteye sahipken yapmamıştı. Danstan ötürü hâlâ nefes nefeseydi. Her nefes alışında adamın mis kokusunu da içine çekiyordu. Temiz, keskin ve erkeksi. Onun gibi. Kızın karnı ağrıdı, gözleri kapandı. Bir sapık gibi çaktırmadan adamı kokladı. Gerçek olup olmadığını teyit etti. Gözleri kapalı olunca, elinin altındaki omuzların etkisi dehşete düşmesini sağlıyordu. Kayra rüyasından uyanır gibi kirpiklerini kırıştırarak baktığında, ona bakan kahvelerin içindeki arzu, omurgasını ikiye böldü. Yutkundu. Sıcaklığı giysilerinden geçerek tenine geliyor, solukları şakağını okşayarak aklını başından alıyor, göğsünün ve midesinin sıkışmasına neden oluyordu.

“Ne-neden?” diye sorabildi sonunda.

“Ne neden?” dedi Vural yumuşak bir sesle. O da en az kız kadar dağılmış gibiydi.

Kayra iyice kafası karışınca, başını salladı. Ne kadar garipleşmişti nefes alışverişi, bir türlü düzene girmiyordu. Kalbi acımaya başladı. Eli bilinçsizce kalbine gitti. Sanki birisi kalbini yerinden söküyor gibiydi. Gerçekten şimdiye dek hiç bu kadar şiddetli bir şekilde acımamıştı. Bugulanan gözlerle baktı. “Neden yabancı gelmiyorsun bana?”

“Saçmalıyorsun.” dedi Vural aynı hissi paylaştığını kendine saklayarak. O da bir şey fark ediyordu, ayrılacakları düşüncesini ne zaman aklına soksa, kalbinde bir acı hissediyordu. Vural bu saçmalığa öfkeleni, kızın güzel gülüşünün ve aklını başından alan yumuşak vücudunun etkisinden kurtulmaya çalıştı.

“Harika bir öğretmenim değil mi?” diye sordu bu garip büyüünün etkisinden çıkmaya çalışarak, ukalalığıyla tutkusunu bastırmaya çalıştı.

“Orası kesin.” Ellerini kızaran yanaklarına bastırdı Kayra, gülümseyerek adama göz kırpıp “Benim dansımı yapamazsın ama.” diye sataştı. Banyoya gitmek için yanından ayrıldı. Vural soluksuz halde kızın arkasından baktı ve anladığı gerçeğe dişlerini sıkarak, “Sen bunu başkasına da yapıyor musun?” diye öfkeyle kükredi.

Banyonun kapanan kapısının arkasından onun nefis kahkahasını duyunca da sorduğu sorunun içerdiği anlama kızarak derhal odadan kaçtı çünkü yüzüne vurulan gerçeğe ateş basıyordu bedenine ve biraz daha burada kalırsa, banyonun kapısını kırıp içeri dalması an meselesi olacaktı.

9. BÖLÜM

Hayalin gerçeğe değdiği yeri seviyorum. Seni hayal etmeyi, hayal ettiğim zamanları yaşamayı seviyorum.

Müjde Aklanoğlu

En başından beri bile mantığı *katil* derken, kalbi *masum* diye çılglık atmış, ondan kaçarken ona koştuktan kendini alamamıştı. Yaptıklarına anlam veremiyordu evet ama pişman değildi. Garip bir haldeydi, kendi düşüncelerine bile yabancıydı. Banyoda biraz fazla zaman geçirdi.

Banyodan çıktığında Vural odada yoktu. Bunu fırsat bilen Kayra derhal kendini dışarı atarak Rüya'nın odasının yolunu tuttu ama daha kapısına yaklaşmadan Vural'ın odadan çıktığını görünce, suç üstü yakalandığı için derhal arkasını döndü. Adam onu öldürecek gibi bakıyordu. Ortalarda böyle dolaştığını gördüğü an, korkuyla adımlarını hızlandırdı. Koridorun karşısından iki adamın geldiğini gördü Vural. Bu adamlar onları arayan adamlar olabilir miydi? Siyah takım elbise, sert ifade ve tekensiz adımlar. Vural bakışlarıyla kızı uyarmak istedi ancak vakit yoktu. Kayra onun nereye bu kadar dikkatli baktığını anlamak için arkasını döndüğü an, karşıdan gelen adamları görünce bir an duraladı. Soluk alamadı. Bu adamların polis olmasına ihtimal yoktu. O gece geldi aklına, kalbi tekledi. Bu adamlar onları arıyor olabilir miydi? Vural da bundan şüphelenmiş olmalıydı ki ifadesi ve bakışları bir anda değişmişti. Ne yapacağını bilemez halde başını eğerek yüzünü sakladı. O sırada yanından geçen yaşlılar sohbet ederek asansöre yöneliyordu.

"Nurcan kız, bence tatlıları odaya çağırmalıydık, biliyorsun yarım saatte dizi başlayacak."

"O zamana kadar geliriz Güleser."

Kayra arkasındaki adamların kendine doğru geldiğini görünce korkudan çılglık atmamak için dişlerini sıkarak, az evvel sohbet eden yaşlılara kulak kabarttığına dua etti.

"Nurcan Teyze." dedi neşeli bir sesle.

İki yaşlı şaşkınca sesin geldiği yöne döndüğünde, Kayra kendine çeki

düzen vererek, “Aman Allah’ım gerçekten sizsiniz.” dedi hevesle. Kaçmak bir bakış attı Vural’a, adam olduğu yerde donup kalmış, ne yapmaya çalıştığını anlamaya çalışıyordu.

Nurcan Hanım kırılan kaşlarını kaldırarak, “Tanışıyor muyuz çocuğum?” diye sordu.

Kayra garip bir sırıtışla, “Ebette.” diye palavra sıktı. Hemen zihnini yoklamaya koydu. “Ben Mehmet’in kızıyım.” dedi hevesle. Bu ülkenin yarısının adı Ahmet ve Mehmet olduğuna göre, illa bir yerden çıkar, çıkmazsa çıkarırdı.

Kadın aklını yoklayarak, “Hangi Mehmet?” diye sordu. Eyvah, yoksa hiç mi Mehmet tanımamıştı bu gariban, nerede yaşıyordu ki, Avrupa’da mı? Kıvrılırken yaşlı kadının arkadaşı keyifle, “Yoksa sen bizim Hacer’in kızı mısın?” diye sordu.

“Ya ya... ben Hacer’in kızıyım?” dedi Kayra hevesle.

O anda yanında biten adam elini beline koyup canını yakasıya sıkarken, “Demek buradasın sevgilim?” diye sordu. İki adam onlara merakla bakarak yanlarından uzaklaşırken, Vural çaktırmadan onları analiz ediyordu.

Yaşlılar genç adama ve henüz yeni geçen yaralarının izlerine bakarken, “Sen de kimsin?” diye sordu.

“Sabricim cim cim...” dedi Kayra korkuyla. İki koruma da durmuş, dikkatlerini onlara vermişti. Lanet adamlar umarım tanımazlardı onları. Kayra adamlara bakınca ürkek bir şekilde, “Eşiyim.” dedi Vural kızı uyararak. Sabri’ymiş. O şerefsizin adını nasıl kullanırdı üzerinde. Kızın belini kıracaktı gibi sıktı.

“Aslında Müs...” diyemeden kız, adam onu susması için de uyardı.

Yaşlılar birbirine bakarak, “Hatice ne zaman verdi seni? Bak görüyor musun Güleser, bizi çağırmadı düğüne!” diye hayıflandı.

“Hacer Almanya’da yapmıştır düğünü Nurcan, unuttun mu onlar göçtü ya seneler evvel buradan.”

“Sanırım.” dedi Hacer teyze yine de içinden kırılarak. “Sen ufakken sarışındın, büyüyünce esmerleşmişsin. Maşallah, pek de güzel olmuşsun. Yaşını da göstermiyorsun hani?” dedi kıkırdayarak.

Acaba bu Hatice denen kadının kızı kaç yaşındaydı ki, işte bunu hesaba katmamıştı Kayra! Ya kadın elli yaşındaysa! Korumalar köşeyi dönmünce, ikili derin bir nefes aldı. Vural kızı belinden çekerek Şahin’in odasına götürmek isterken, adamların geri döndüğünü gördü. Adamlardan

biri telefonla görüşüyordu. Yanlarından geçerken, “Yok abi, bulamadık. Siz arabayı getirin biz de geliyoruz.” dedi. Vural rahatladı. Yine de Şahin’e haber vermesi lazımdı.

Kayra adamların gittiğini görünce aklına gelen şeyle genç adamı dirseğiyle yanından ittirdi.

“İnmeyelim aşağı Nurcan, hadi odaya dönelim.” dedi Güleser Teyze hayıflanarak.

“Ya. Benim de canım bir sıkıldı ki...” dediğinde Kayra, araya kendini kaynak yaptı.

Vural kıza sokularak, “Ben yanıdayım ya sevgilim, oyalanacak bir şey illa buluruz.” dedi edepsizce gülerek. Kızarak soluksuz kalırken Kayra, adamı dirseğiyle geriye ittirdi. “Nurcan Teyze anneme sizi gördüğümü söylediğim de *bir çay bile ikram etmedim* diye kızar bana. Buyurun aşağıda size bir çay ikram edeyim.” diye öneride bulundu. Heh bulmuştu fırsatı kaçırır mıydı, asla! Çay arasında onların telefonunu ister, kızlardan destek alarak kurtulmanın yolunu arardı. Madem polise gidemiyordu, madem arkasında eli kanlı katiler vardı, kızlar bir plan illa bulurdu. Olmadı Çınar’ı salardı bunların üstüne, adamlar kendiliğinden vazgeçerdi zaten. Ona kim dayanabilirdi.

“Sen bizim odaya gel kızım, ne aşağıya ineceğiz milletin içine, sakince odada oturalım.”

Kayra bu fikre biraz umutsuz da olsa, balıklama atladı. Vural derhal olaya el atarak, “Biz henüz geldik, biraz dinlenelim sevgilim.” diye uyardı, dişlerini gıcırdatmıştı.

Kayra kıvranırken, “Sen dinlen şekerim, ben biraz sohbet edip gelirim.” diye atağa geçti.

“Ah kayınvalidem sizden nasıl övgüyle bahsederdi sormayın.” dedi Vural kızı kendine çekerek.

“Yalan...” demek istedi Kayra içinden.

“Öyle mi, Çenecilerin Hacer kimseden sevgiyle bahsetmez ya, hadi hayırlısı.” dedi Güleser Hanım ağzını gözünü buruşturarak. “Zaten öyle soğuk bir kadından böyle sınımsıcak bir kız nasıl çıkmış, şaşırdık kaldık.”

“Hadi gelin.” dedi Nurcan Hanım odasının yolunu tutarken.

“Gerçekten biz rahatsız etmeyelim sizi.” dedi Vural dişlerini sıkarak.

“Ne rahatsızlığı çocuğum, biz mutlu oluruz iki yaşlı. Hadi gelin.” dedi odasının kapısını açıp, ikiliyi içeri buyur ederken. Vural ona sert sert

bakmadan evvel, Kayra fırsattan istifade içeri daldı. Daldı ama nasıl bir hata yaptığını anladığında, yine geç olmuştu. Kadınlar ikiliyi karşlarına alıp çay bahanesine bir güzel sorguya tabii tutmuştu. Meğer uydurma ailesinin hakkında ne çok merak ettikleri varmış! Ne telefonlarını alabildi Vural yüzünden ne de yardım isteyebildi. Vural ensesinden soluğunu bir an olsun çekmedi. Bu adam kafaya koymuştu, ona tek kelime ettirmeyecekti

Bir an gerilerek titredi. Sırtını dikleştirdi. Sebep kesinlikle bacağına yaslı duran kaslı baldır veya burnuna gelmekte olan tertemiz erkeksi koku değildi. Hele sırtında durmadan aşağı yukarı gezinip, arada ensesine gelerek masaj yapar gibi uyaran el, hayatta değildi. Gülümseyerek ona ilgiyle bakan yaşlılarla, Kayra'nın endişeden göğsü sıkıştıyordu. Ya da muhtemelen sutyeni fazla sıkı takılmıştı. Sebep burnuna gelmekte olan tertemiz erkeksi kokusu değildi. Hele hele, iki de bir boğazını temizleyerek onu uyaran ve her an kadınların yanında üzerine atlayacakmış gibi duran azman bozması hiç değildi. Allah korusun bu adamın yediğine içtiğine ne katıyorlardı böyle bu otelde, en yakın garnizona kaçıp asker yemeği yedirip şapla uyutmaya ant içti. Yine de sebep her ne olursa olsun. kurtulmak için zeki bir çare bulmuştu. Belki telefonlarını istemeyecekti ama bir punduna getirip durumunu yaşlılara açacaktı.

“Yeni mi evlendiniz?” dedi Güleser teyze.

“Ya ya... Yeni evlendik.” dedi Vural dişlerini sıkarken. ‘Az evvel’ der gibiydi.

Kayra ondan yayılan gerginlikle savaşıırken, elleriyle onu rehin alan adamın yanında oturmaya kendini zorladı. Koluyla adamın elini ittirdi, biraz daha böyle okşarsa ya üzerine atlayıp dudaklarına yapışacak ya da uyuyacaktı.

Yaşlılar ortama sıcak bir sohbet havası verirken, Kayra etrafına bakınarak, kadife kumaşla kaplı sandalyenin ucunda, üstü her an lekelenekmiş gibi eğreti oturuyordu. Kahveler yapıldı. Güleser Hanım hafifçe yüzünü buruşturarak fincanı tabağına bıraktı. “Bu hazır kahveler, Türk kahvesine yaklaşmıyor bile.”

“Hacer öyle başkalarından bahseden bir kadın değildir, size bizden bahsederken aklından neler geçiyordu çok merak ediyorum çocuğum.” dediğinde Nurcan, hâlâ aklı buraya takılmış halde arkadaşını dürttü. Delici bakışlarını çevirdikten sonra gözü genç kızın ellerine kaydı.

“Ah şu gençler.” diye hayıflandı. Kayra ve Vural onun neden bahsettiğini anlamayınca, “Nikâh yüzüğü gibi ulvi bir takıyı, nasıl takmayı geçirirsiniz?”

Yüzük!

Kayra ellerine bakarken şaşkınca, aklına bile gelmemiştii böyle bir düşünce.

“Ah, hayır... Hayır hayır kaybettim.” dedi hemen atılarak.

“Sen de mi oğlum?” dedi yaşlı kadın merakla. Kahvesinden bir yudum aldı.

“Yok ben işim gereği takmıyorum.”

“Öyle mi?” dedi Kayra genç adama ters bir bakış atarken. “Silah tutarken mi zorlanıyorsun?”

Yaşlılar irkilerek, “Si...Silah mı?” dediğinde, kız gafletle ettiğı ifşayı toparlamak için, “Ah şaka yapıyordum. Eşim... Eşim poligonda çalışıyor. Bilirsiniz silah eğitim alanı.” diye kıvırdı.

Vural bir an onun ‘Polis’ diyeceğinden korkmuştu, neyse ki kız ne kadar çenesi düşük olsa da zeki hamleleri ile onu şaşırtabiliyordu.

“Hmmm.” Kadın etkilenmiş gibi görünmüyordu. Vural’a döndü. “Zor olmuyor mu oğlum her gün, dan, dan, dan. Baş beyin kalmaz.”

“İnanın eşimin çenesi kadar zor olmuyor.” dedi şakalaşarak.

Tüm gözler Vural’a döndüğü sırada, kızı yine bir panik dalgası sardı. Vural gülümseyerek, “Yani onun sesi gibi muhteşem geliyor insanın sevdiği iş.” diye kıvırdı. Yaşlılar birbirini dürterek kıkırdadı. Vural elini kızın ensine çıkardı ama indirmedii, oradaki nazik eti uyararak sıktı. Kız turnaklarını yanındaki adamın koluna geçirdi. İrkilen Vural o müthiş gülümsemesiyle dönüp ona baktığında, yaşlı kadınlar duyulur şekilde soludu. Kayra gözlerini kıstı, Vural sadece bakışlarıyla kafa göz daldı.

“Eee çocuklar, sizi buralara hangi rüzgâr attı?”

Rüzgâr değil fırtınaydı resmen, esti, gürledi ve sonuç bu haldeydi.

“Adalet rüzgârı...” dedi Kayra, adam dişlerini sıkarak baktı. Bu bir tehditti, elini oradan derhal çekmeliydi.

“Adalet mi?” dedi yaşlılar merakla.

Vural elini ensesinde gezdirerek, boğazını temizlerken, “Ya adalet, Vur...” dediğinde Kayra, ensesindeki acı beynini oyuyordu. Öküz herif, canını nereden yakacağını biliyordu. “Vurdur ’da eşime miras kaldı da onu almaya yola çıktık. Değil mi Sabri!” diye toparladı lafı hemen.

“Hay senin Sabri’ne,” bakışı atarken Vural, “İyi de orası buraya ters istikamette.” dedi daha zeki duran Güleser teyze.

“Giderken de biraz gezelim dedik.” diye kıvırdı kız. “Değil mi Sabri!”

Vural dişlerini sıktı, uzanıp kızın dizleri üzerinde duran elini alıp kendi dizine koydu. Tabii parmaklarını kıracak gibi sıkmayı da ihmal etmedi. Bu *kalkalım* uyarısıydı ama kız canı yansa bile kalkmadı. Hele ki amaçladığı planı uygulamadan...

“Nerede tanıştınız?”

Kuzeninde tanışmışlardı tabii ki? Ama Kayra emin olmasa bile onunla daha evvel rehin alındığında da tanışmış olabilirdi. Yani yabancı değildi, eğer tahminlerinde doğruysa, adam onun bir iki kere hayatını kurtarmış olabilirdi. Ama tabii bunlar bir kâbus da olabilirdi. Varsayım yapıyor da olabilirdi. Kayra son zamanlarda ne gerçek ne kâbus iyice karıştırır olmuştu.

Ne diyecekti kadına şimdi? Dehşete kapılarak Çeyrek Komiserin cevap vermesini bekledi ama adam ağzını açmadı. Resmen *kendi pisliğini kendin temizle* demişti. Topuğuyla adamın ayağını dürttü telaşla. Onun yerine cevap vermek üzere ağzını açtı ama Vural, “Barda tanıştık.” diye ilk ifşayı fırlattı. Kayra gözlerini kıstı.

“Hadi be oradan, seninle hiç barda karşılaşmadık.” Bir anda çıkış yaparak dikkatleri üzerine çekerken, kuşkulanan yaşlılar gözlerini kıstı. “O bir kere, düğündü Sabricim cim cim. Düğün.” dedi hemen kıştırarak. Yoksa bardan kadın mı kaldırıyordu bu defolu polis.

“Ya düğün!” dedi adam kızın sözlerini tekrarlayarak, *delilere her gün bayram* der gibi bakmayı ihmal etmedi.

“Kimin düğünüydü, belki bizde tanıyoruzdur?” dedi Nurcan teyze merakla.

“Ya teyzeciğim, nereden tanıyacaksınız Ben Affleck & Jennifer Garner’i.”

Yaşlı kadın ahretliğine baktı, “İsimleri hiç yabancı gelmiyor.”

Kayra, “Aman nereden gelecek elin ecnebi memleketinden ahbaplarımız en nihayetinde.” diye salladı. Vural gülmemek için kendisini tuttu, ahbaplarını tanımayan yoktu ki. Bir süre tüm dünya onların düğününü konuşmuştu.

“Bebek var mı bebek?” diye sordu yaşlılar kıkırdayarak.

“Böyle giderse yarın bir gün olacak gibi...” diye homurdanan kız, kızaran ve terleyen yüzünü yelleyen Vural’a baktı. Ona sımsıcak bir sırıtmayı da ihmal etmedi.

“Ben çocuk sahibi olmayı düşünmüyorum.” dedi Vural ciddiyetle.

Sanki Kayra ondan hemen çocuk yapacaktı. Derhal kendini toparlayarak, "Asıl ben istemiyorum bebek. Kariyer peşinde koşacağım, çocuk bezi değiştirmek hiç bana göre değil. Anacıl değilim ben." diye belirtti.

"Bence kucağına çok yakışacaktır..." dedi Güleser Hanım buruk bir gülüşle, "Büyük konuşma. Herkes başta korkar ama sonra hiç asla demez. Hep keşke der çünkü keşke önce anne olsaymışım sözü, hep hayatında olur.

"Oğlum bence sen kır inadını bunun?"

Vural onu anne olarak düşündü bir an. Bu manyak çocuğu bulaşık makinasında yıkar, çamaşır ipinde kuruturdu. Allah esirgesin bir eve iki deli fazlaydı. Kadınların dikkati tekrar genç kızın üzerindeydi. Güzel. Artık daha hızlı düşünmeliydi!

"Yapın siz bir çocuk, pişman olmazsınız.

"O zaman bize müsaade," diyen Vural hızla ayaklandı.

Kayra panikleyerek, "Ben çocuk istemiyorum, yapmalıyım." diye çıkıştı.

İki yaşlı kadın da kızarmış halde kıkırdarken, Vural şaşkınca genç kızın yüzüne baktı. Tam ağzını açıp saçmalamamasını belirtecekti ki, "Ben istiyorum, bence hemen yapmalıyız." diyerek kendine bile şaşırdı. Kızın elinden tutup çekti.

Kadınlar onları tekrar otururken yerlerine, kıkırdayıp çaylarını bitirmelerini belirtiyordu. Kayra güzel bir yalancı, bazen herkesin inanacağı bir üçkâğıtçı olabiliyordu. Özellikle anlattığı hikâyelerle babasının dikkatini kolayca dağıtabiliyor, annesinin vicdanına oturuyordu. Bu kadınları mı kandıramayacaktı! Amacına ulaşabilmesi buna bağlıydı. Keyifle anlattığı hikâyesine heyecan katabilmek için, sesini alçalttı. Kadınların dikkatini dağıtırken birden durup, "Hayatım su getirir misin?" diye sordu Vural'a nazikçe.

Vural dişlerini sıkarak, "Bence suyu odamızda içersin sevgilim. Kalkalım." dedi yine.

Kayra nazlıca, "Ama daha bitiremedim ki sohbetimi, en heyecanlı yerine gelmedik bile?" diye gözlerini devirdi. Üzgünmüş rolünü çok güzel uygulamıştı.

"Sen anlatmaya devam et kızım, suyu ben veririm." dedi yaşlı kadın.

"Ah aşk olsun Sabri verir, hem konu da yarım kalmamış olur." dedi adamı başından uzaklaştırmak için. Heyecanla en sevdiği filmlerden birini anlatırken, kadınlar kendilerinden geçmiş parlayan gözlerle eşlik

ediyordu. Gözlerinin kıyısından su vermek için ayaklanan Vural'a baktı.

"Teyzeciğim!" diye konuya girdi Kayra kısık sesiyle. Heyecandan titriyordu. "Sizden bir şey rica edebilir miyim?"

Kadınlarda onun gibi başını yaklaştırınca, Kayra kaçamakça sahte kocasına baktı. Vural suyu dolduruyordu.

"Tabii kızım buyur." dedi yaşlı kadın merakla.

"Ben kaç..." Ve başından aşağıya dökülen suyla cırlayarak yerinden kalkarken, "Hay aksi, sakarlık işte." diyen Vural gayet net konuşuyordu. Arkasını döndü. Adamın yüzünde gördüğü ifade ve gözlerinde gördüğü ölüm soğukluğuyla, "Ö... önemli değil canım. N'olcak, altı üstü su." dedi titreyerek. Ama bu titreme sudan kaynaklı değildi, adam onu bakışlarıyla doğrar gibiydi. Vural bardağı sehpaye koyarak, "Size hayırlı akşamlar, hasta olmadan üzerini değiştirsek iyi olur." dedi, kızın buz tutan eline uzandı. Bu son sözlerle birlikte gelen soğuk tebessümün etkisiyle, Kayra korkuyla geriledi. Adam öfkeyle kendine çekti. Kız ürkekçe yaşlılara baktı. Omzuna kolunu dolayan adam, "Ne yapmaya çalıştığını biliyorum. Devam edeceksen, iki tane de ceset torbası ayarlamalıyız, malum arkaımızda delil bırakmıyoruz." dedi, aşk namesini fısıldar gibi gülerek tehdit etti.

Kız korkuyla kollarının altında titrerken, yaşlılar bu romantik sahneden etkilendi. Kızın aşktan titrediğini sanarak kızardılar. Ufak bir vedayla ateşli iki aşığı uğurladılar. Kayra adamın kolunun altında odasına yönelirken, adamın yüzünde gördüğü ifadeyle soluksuz kaldı. Denizden uzaklaşan yolculara mendil sallar gibi kadınlara nemli gözlerle veda ederken, Vural holde gördüğü iki adamla kızın eline asıldı. Kayra ne olduğunu anlamadan, kendini Vural'ın çekiştirmeleriyle asansörde buldu.

Kapı kapandığı an küfretmeye başladı. Vural ceketini çıkarmaya başladığında, "Soyun," diye emretti. Kız asansöre baktı, sonra korkuyla geriye giderek, "Manyak mısın, sana henüz çocuk için hazır olmadığını söyledim ya!" dediğinde, Vural kıza cidden üşütmüş havasında baktı.

"Kızım soyunsana."

"Bana bak, eğer ırzıma geçmeye kalkarsan..." diye işaret parmağını kaldırdığında, adam üzerindeki ceketini çıkarıp attı ve asansörün üstündeki kapağa uzanıp açarak, "Aklın fikrin orada mı senin, bu halde kaçmayı planlıyorsan sen bilirsin." diyerek tek zıplayışta asansörün üzerine tırmandı. Kayra adamın ayaklarına afallayarak bakarken, o asansör deliğinden çıkmış, eğilip ona elini uzatmıştı.

“Neden çıkıyorum oraya?”

“Adamlar asansöre bindiğini gördü, kapı açıldığı an bizi bekleyecek.” Asansörün inecekleri kata geldiğini görünce, “Acele et,” diye kızdı.

Kayra elini uzattı, tam yukarı çıktığı an asansör açıldı ve içeri giren iki adam, “Buraya girdiklerine eminim, bir kadın ve adamdı,” diye söylendi.

“Sen paranın sevdasına hayal görmeye başladın, salak,” diye kızan diğer adamın azarlamasıyla asansörden çıktılar. Kayra Vural’a baktı, bu adam bu kadar zeki olmayı nasıl başarıyordu. Onlar asansörden çıkınca tekrar asansöre geçtiler ve katlarına gittiler.

“Neden sürekli başımızı belaya sokmak için çabalıyorsun? Aklını kullansana biraz, yazık organcık içeride paslanacak...” diye kısık sesle hırladı Vural.

“Neden sen beni sürekli aşağılamak için itici bir güç kullanıyorsun?”

“Kızım rahat dur, yemin ediyorum en kısa zamanda seni evine yollayacağım. Meraklı değilim senin varlığını çekmeye.”

Kız ondan uzaklaşarak, “Kuzenim olmadan tuvalete bile gitmem ben, anlatamadım mı? Ne bileyim ona ne yapacağınızı? Kesecek misiniz? Satacak mısınız?” diye söylendi.

“Ben ibne miyim lan?” dedi Vural üzerine doğru sertçe yürürken, geriye kaçan Kayra dişlerini sıktı. “Ne bileyim nesin, kaç gündür tanıyorum. Yıllarca tanıdığım insanlardan yedim en büyük kazığı, iki günlük adamı mı güveneceğim. İhraç ürünü değil misin?”

Vural etrafına bakarak dişlerini sıktı. “Kızım sus, yoksa elimde kalacaksın.”

Yanlarından birileri geçince, Kayra öne atılarak, “Bakar mıs...”

Dudaklarına kapanan dudaklarla ve adamın bedenine çekilen bedeniyle, lafları ağzında donup kaldı. Cezalandırılan yüzü adamın iri elleri arasında sıkılırken, dudakları ısırılırcasına sömürülüyordu. Yanlarından geçenler iki aşığın sabırsızlığını hem ayıpladı hem de bıyık altından kıkırdarak görmezden geldi. Vural kapıyı açtı. Ayakları yerden kesilen kız içeri çekilirken, bilinçsizce inledi. Adam onu uçururcasına içeri sürüklerken, Kayra şaşkınca öpücüklerini hissetme derdine düşüyordu. Öfkeyle başlayan öpüşme bir anda farklı bir frekansa geçiş yapmıştı. Aksiyon adrenalini tetiklediğinde çok daha tehlikeli oluyordu. Duyduğu ihtiyacın sıcaklığı sel gibi akıp nefesini kesiyor, arzusunun yoğunluğu içini eritiyordu. Kayra ayakları yere bastığında odaya girdiğini fark etti, panikle ağızını açtı. Konuşmadan sesi kesildi. Vural bu sefer sertçe değil, nazikçe

öpüyordu. Kız savunmasız kaldı. Onun sıcacık dilinin, dişleri üzerinde gezindiğini hissedebiliyordu.

Bu tutkuya boyun eğen adam sitem ederken, dudaklarının arasına sıkışan aklı kaybolmuştu. Ürktüğü kaygılarından korkuları uyanırken, onun çok konuşan tatlı alt dudağını emip hafifçe ısırıldı. Kalbi yerinden sökülecek gibi çırpınan kızın aklı da daha önce onu hayaliyle karşılaştırma konusunda verdiği kararı da o saniye uçup gitti. Şu anda tek düşünebildiği şey onun şehvetli dudaklarıydı. Yeni acılara, yeni korkulara yelken açacağını bile bile, Vural onu saçlarından tutup başını arkaya eğdi. Genç kızın dudaklarını, dişlerini ve dilini arzulayan yanı raydan çıktı.

“Çok geç rastladım sana...” dedi garip bir ifadeyle.

“Düşlerim var benim.” dedi kız soluk soluğa.

Vural'ın dudaklarına teslim olması garipti ama bugüne kadar yaptığı en kolay şeydi. Ne zaman birbirine temas etse tenleri, yakınlaşmaları kaçınılmaz oluyordu. İkisi de bu çekime karşı koyamıyordu. Kayra bilinçsizce ona sokulurken, Vural saçlarının arasında gezinen elini yumuşak bir şekilde başında dolaştırdı. Kız içindeki savaştan yorgun düşünce, onun soluklarında dinlenmek için güç aradı. Vural elini belinden yukarıya taşıdı. Şimdi hızla kalkıp inen göğsü de adamın diğer elinin sıcaklığını tadıyordu. Avcunun sıcaklığı tenini kaplayan kumaştan geçerek cildine ulaşmakta, üstünden atmak için sarıldığı son direnç kırıntılarını da eritmekteydi.

Elini adamın koluna yaslayıp parmak ucunda yükseldi. Kokusundan çıldırırken, ona daha da yaklaşmak istiyordu. Tıpkı rüyalarında olduğu gibi... Heyecanlı, duygusal ve istekliydi. Vural onu belinden yakalayıp kendine çekerken, kalçasını arkasında duran şifonyere itti. Elleri arasına giren ve heyecandan titreyen bedenini, kendine yasladı. İri elleri belinden kalçalarına kaydı. Diri ve yumuşak kalçaları tek eline bile sığabiliyordu. Kızı hırsla kendine çekti.

Evet. Şimdi irkilen ve titreyen kız, onun sertliğini kendi yumuşaklığıyla buluştuğunu hissedebilmek için kıvranıyordu. Karnı kasılıyor, soluklarının sertliğini sırtında hissediyordu. Artık emindi, aklında hiçbir şüphe kalmamıştı. Bu adam... Bu adam onun hayallerine tebelleşen adam gibi tutkulu öpüyordu. Bilinmez maceralara yelken açarken duyguları, onu çekeştiriyor, içindeki kuşkulardan kurtulmak için savaşıyordu.

Hâlâ yeterli değildi. Gergin bir şekilde önü açık gömleğini omuzlarından aşağı itti. Tenini elinin altında hissetmek istiyordu. Onun sıcaklığını hissettiği gibi hissetmek istiyordu. Vural onu bırakmaksızın önce bir

kolunu, sonra da diğeriini gömlektan kurtardı.

Kayra ellerini aceleci bir halde tenine yasladı. Önce onun sert kol-larına ve göğsüne temas etti parmakları, sonra üzerinde sahiplenici bir edayla gezinerek omuzlarına çıktı. Bedeni kasılırken solukları sıklaşan, dişlerinin arasından hırlayan adam, ellerini bacaklarına indirip kalça-larından tutarak ayaklarını yerden kesti. Ne kadar yetenekliydi! Çünkü bir an sonra Kayra sırtüstü yatıyor, altındaki yatak gıcırđıyordu. Vural sonsuz bir sabırsızlıkla onun üzerine eğilirken, tek dizini bacaklarının arasına bastırarak aralanmasını sağladı. Onu mahrem şekilde hissetmek, içine girebilmek için uygun bir pozisyona getirdiğı bacaklarını biraz daha aralamayı garip bir sabırsızlıkla istiyordu. Kızın istekle karşılık vermesi ve garip bir şekilde ona sokulup -gözyaşları içinde- hiçbir korku duyma-ması, çok şaşırtıcıydı. Bu bir hayal değildi. Neden ağlıyordu bilmiyordu. Kaçmıyordu, geri çekilmiyordu ama öpüşürken dahi sessizce ağlıyordu. Bu kalbinin ritmini bozdu, üzölmesini istemiyordu.

“Ağlama.” dedi dudaklarından ufak öpücükler çalarken. Neden ağla-dığını bilmiyordu Kayra, mutluluktan mıydı bu eylemi yoksa korkusun-dan mıydı? Onu bulmuştu. Sonunda hayal ettiğı gövdeye bir yüz çizmişti. Hiç olmayan birine, hiç olmayacak şekilde yenilmişti. Duygularını çöze-medi. Onun ağlaması hoşuna gitmemişti adamın, bunu biliyordu. Kayra onun konuşmak için aralanan dudaklarına ürkek dudaklarını bastırđı-ğında, adamın sesi kesildi. İnce, titrek parmaklarını onun siyah saçlarının arasından geçirirken, dudakları titreyerek karşılık veriyordu. Zalim kader yine örerken ağlarını, bitsin istiyordu bu işkence.

Dudakları tutuşup dilleri birbirine yakıcı bir hazla dokunurken, genç kızın ona dair ihtiyacı da giderek artıyordu. Bırakmasın istiyordu. Ağla-dığını, titrediğini, sınımsıkı sarıldığını fark edemiyordu. Heyecanı adama başka çağrışımlar yaratıyordu. Kız onca sene aradığı adamı bulmanın se-vincinden kıvrandıkça, adam onu içine almak ister gibi kıvranan kızla iradesinin son demlerine yaklaşıyordu.

Kayra onun kollarından kopmasından korkarak tırnaklarını ensesi-ne geçirdi, başını kendine daha fazla çekti. Ne kadar yakınında olursa olsun, bir türlü yeterli gelmiyordu. Göğüslerini mincıklayan adam par-maklarının arasında hissettiğı tutkuyla inlerken, onun yumuşaklığında kaybolduğunu hissediyordu. Kayra itiraz etmeden altına uzanmış, sahip olduğı zenginliğı onunla paylaşmaktan korkmamıştı. Vural dudaklarını yanağına sürttü, burnunu yatağına yayılan ipek saçlara daldırarak, de-rin derin kokusunu içine çekti. Kayra kollarını sınımsıkı boynuna doladı.

Hıçkırdı. Ciğerleri onun kokusuyla, dudakları dudaklarıyla dolmuştu. Cildini tahriş etmesine inanamıyordu. Tıpkı rüyasındaki gibiydi her şey. Hatta fazlası vardı. Onca zaman aradığı dokunuş, sıcaklık, koku ona anı. Hayalindeki adam yanındaydı, kollarındaydı. Kalbi heyecanla çırpınıyordu. Adam dudaklarını kulağına değdirdi. Dilini kavisinde dolaştırınca, kız titrek bir nefesle gözlerini sımsıkı kapattı. Göğüslerini okşarken, çılgına dönmüşçesine onların tadına da bakmak istediğini belli eden Vural, kıyafetini parçalarcasına çekiştiriyordu.

“Vural...” dedi Kayra soluk soluğa.

“Kendini sevdirmek için zorla kanıma karışıyorsun.” dedi adam si-temle.

“Vural...”

“Her sözünle karakterimi yeniden yazdırıyorsun.”

“Vural...”

“Adımı söylemin hoşuma gidiyor...”

Artık şu raddeden sonra onu kimseye veremezdi Vural. Allah şahidi olsun veremezdi. Daha fazla dayanamayarak erkekliğini onun yumuşak uyluklarına bastırdı. Kızın itiraz etmek için çıkan sesini kesti. Elleriyle saçlarını yüzünden çekip, öpüşmekten şişen dudaklarını parmaklarının ucuyla okşadı.

Kayra kapalı gözleriyle adamın parmağının ucunu öpünce, Vural göğsünün derinlerinden gelen hırlamayla gözlerini kapatarak, ulur gibi bir ses çıkardı. Onun içinde olma isteğiyle kıvranıyordu. Şu dakikadan sonra dünya batsa, asla geriye çekilmezdi. Ona başında uzak durması için bir sürü iltimas geçmişti ama kız az evvel kızmak yerine, kendini cömertçe kollarına teslim etmişti. Kollarını ona sımsıkı dolamış, öpüşlerine tutkuyla karşılık vermişti. İçinde hiçbir rüzgâr esmediği halde kalbinin sınırlarına hisleri dağılıyordu. Omuzlarını okşuyor, yanaklarına dokunuyor, ufak, beceriksiz ve istekli öpücükleriyle altın da heyecanla kıvranıyordu. Öpüşürken onun çok fazla tecrübeli olmadığını anlamıştı. Öpüşleri ne kadar istekli olursa olsun, yönlendirmeye ihtiyaç duyuyordu.

“Vural...” dedi adamı omuzlarından ittirerek. “Lütfen...”

Vural üzerinde nazikçe hareket ederek bacaklarının arasına yerleşti. Onun itiraz etmesini istemiyordu. Kanına girmek, baştan çıkarmak istiyordu. Kaç gündür çektiği eziyet canına yetmişti, bunun cezasını çekmesi gerekiyordu. Kıyafetinin üzerinden dahi bacaklarının arasındaki sıcaklığı hissedebiliyor, narin teni kanını kaynatırken, erkekliği sızlayarak

buna karşılık veriyordu.

“Lütfen... Vural lütfen dur artık.”

Durmak mı? Bu kelime şu anda hiçbir şey ifade etmiyordu. Ona itiraz etmeyerek bu izni vermişti, Vural’da durma iznini vermiyordu! Bu düşüncesine rağmen kızın arzusuyla değil, dirençle kıvranmakta olduğunu fark etti. Hafifçe geri çekildi. Yüzü kıpkırmızı olan Kayra adamın gözlerine ürkekçe bakarken, soluk soluğa gözlerine bakan Vural yanağına dokundu. Kızın yüzü allak bullaktı, adam istenmediğini düşündü.

“Yani 3. Sınıf öpücüğümlle bu kadar çabuk baştan çıkıyorsan, seninle biraz oynasam neler olur görüyor musun Kayra?”

Kız nefes alamayarak ona bakarken, kaygıları yeniden uyanıyor ve onun yaşatmak istediği duygular gururunu ürkütüyordu. Bu sözlerin şaka olmasını istiyordu. Az evvel onunla sevişmişti, gözünü kapasa daha ileri de gidebilirdi. Hatta pişman olacağı kadar ileri gitmişti.

“İ...intikam mı aldın sen?” diye sordu. Sesi de bedeni gibi titriyordu.

“Sadece kiminle dans ettiğini bil istedim.”

Kız tokat yemiş gibi bakarken, o başlatmıştı oyunu, Kayra boyun eğerek kabullenmişti. Nasıl oynardı onunla! Yalnızlığının içinde kaybolup ona sığınan adam, kendi iradesizliğinin öcünü fena almıştı. Gerçeği görmeliydi, Vural için gelecek yoktu ve bu kız iki günlük gönül eğlencesi değildi. Ona kıyamazdı artık, ileride üzülmesine izin de veremezdi.

Adamın gözleri, sözleri mih gibi kalbine çakıldı. Acıttı. Kayra hayal aleminden çıkmalıydı. Vural onun hayali değildi. Öpüşmekte usta olduğu için kanmıştı, hepsi bu. Lanet olsun bir yanlış anlaşılma yüzünden kendini az daha adama verecek kadar ileri gitmişti. Pişmanlık tüm hücrelerini ele geçirirken, “Seni adi. Ben... Ben bir kere boş bulundum. Hem öpüşürken başkasını hayal ettim.” diye yalan söyledi. En savunmasız anında ona sığınmıştı ve adam onu acıların kollarına bırakmıştı. Adamın yüzü kıpkırmızı oldu. Kız damarına biraz daha bastı. “Sevgilimi hayal ettim, onun kollarında olduğumu... Onu ne kadar çok özlediğimi düşündüm.”

“Yalan söyleme.”

“Sana neden yalan söyleyeyim, bu konuda şaka yapılır mı? Kadınsal ihtiyaç, anlarsın ya!”

Adam kızın ıslak gözlerine baktı, onu öperken ağlamıştı. Pişmanlıktan mı ağlamıştı? Başka bir adamı mı hayal etmişti kollarında, belki de kıyaslamıştı.

“İyi o zaman, bu sefer de beni hayal et.”

Hırsla kızın üzerine abandı ve ağırlığıyla nefessiz bıraktığı kızın dudaklarını dudaklarıyla kapadı.

Dudaklarını acıtasiya öpen adamı omuzlarından geriye ittiren Kayra, adamın kiskacından kurtuldu. Ağladığını, üzüldüğünü, kırıldığını görmesin istedi. Hıçkırmadan evvel odanın kapısına koştu. Arkasından kuzeninin kapısında kendini buldu. Gözyaşları eşliğinde kapıyı yumruk-larken, arkasından gelen adam öfkeden kuduruyordu. Kızın sözleri kulağında çınlıyordu, başkasını hayal etmişti demek.

“Seni embesil! Sen bana nasıl sarılırsın...” Ateş saçan gözlerinde yıldırımlar çakarken, gözlerini kabaca kurularak arkasını döndü. Hırsından nefes alamıyordu.

“Odaya dön,” dedi adam dişlerini sıkarak emrederken. “Daha söyleyeceklerim bitmedi.”

“Sen az evvel çok güzel ifade ettin sözlerini.”

“Kayra...” diye hırladı uyararak.

“Ateşle oynama, yanarsın.” dedi Vural’a bakarak. “Yemin ediyorum yakarım seni. Bir daha bana sakın sarılma.”

Vural kasılmış çenesine eş, boynunda şiddetle atan morarmış nabızıyla, genç kızın üzerine doğru sinirli bir hareketle ilerleyerek, “Ben sana sarılmadım istakoz, sen kollarıma atladın.” diye haykırdı.

Kayra başa çıkılmaz bir öfkeyle elini kolunu sallayarak, hesap sordu. “Ne kadar dokunaklı! Çok mu üzüldün sen.”

“Ne üzüleceğim.”

“Rol kesme, üzüldün.”

“Ağzımda ekşi bir tat bırakıyorsun.” dedi adam.

“Bana sarıldığın an mayalanmış hamur gibiydin. Ayrıca ben izin vermesem, parmağının ucuyla bile dokunamazsın.”

Kayra kapı açıldığında içeri daldı. Vural kızın damarına basınca, gururu iyice kırılan Kayra çirkefleşti. Duyulmadık lafları küfür gibi sıraladı. Adam buna daha çok sinirlendi. Aklında hâlâ kızın söylediği sözler dönüyordu. Sevgilimi özledim. Birkaç dakika onun yerini aldın. Kayra doğru demişti, “Yaklaşma yanarsın!” Ateşle oynarken, elleri, dilleri ve yüreği yanmıştı. O kızdıkça, Kayra delirdi. Kimse onları ayırmadı, baktı olmayacak destek ihtiyacıyla kuzeninin yanına geldi. Kıpırmızı olmuş suratıyla genç kıza baktı.

“Bu salak bana sarıldı... Zorla öptü. Hatta izin versem...” diye

babasını çocuğuna şikâyet eder gibi haykırdı.

Vural iyice çileden çıkarak, “Ne öpmesi be,” diye itiraz etti. “Sen onu öpücükten mi sayıyorsun. Solucan gibi kızlarla işim olmaz, ben sadece yemledim, sen de oltaya geldin... Amacımı sen gayet iyi biliyordun.”

Bu boş anlamsız küçük oyunlardan geçen Rüya, donmuş hâlde Şahin’e bakarken onları duymuyordu. Şahin kaşlarını kaldırmıştı ve kız kuzeninin şeytani yüzünü izlediğini fark ediyordu. Kayra iki parmağını kuzeninin göz hizasında kaldırıp, şaklattı. “Kızım, uyan lan. Şeytan görmüş Şangay Rahibi gibi Nirvana’ya mı erdin? Transa mı geçtin, dön bana? Heh adam sırf egosunu parlatmak için harcayacaktı beni diyorum, duymuyor musun?” Rüya kıpırdamayınca, omzunu dürttü. “Geri dön durağında inen var! Huuu... Lan adam benim dudaklara yumuldu, namus elden gidiyordu diyorum... Sen bana tren görmüş öküz muamelesi çekiyorsun...”

“Kim öptü...” dedi Rüya sonunda gerçeğe dönerek.

“Bu salak öptü, kim öpecek, Tarkan değil ya...”

“Hah, seni öpen adamın dudaklarını s*keyim...” Kendine küfreden Vural huysuzlanırken, Rüya ses vermeyince Kayra panikledi. Bileğine asılıp, “Yürü gidiyoruz, bu ırz düşmanlarının elinde namusumuz tehlikedeyiz. Soyadımız değişmeden tüyelim... Ben sana demiştim iş ciddi.”

“Ne oldu?” dedi Rüya transtan uyanarak.

“Ne olacak, biraz daha burada durursak, ben kaşar, sen rokfor olacaksın...”

“Kayra sakinleş,” dedi Rüya üzgün halde.

“Ne sakinleşeceğim, gidip Özcan’la evleneceğim. Bu hıyardan bir cıcık olmaz. Onu yola getirebilirim.”

Özcan ismiyle sabır telleri titreyen Vural öfkeyle yanındaki koltuğa tekmeyle savurdu. Elini saçlarına gömdü. “Nereye gidiyorsan git, her defolu malın bir kör alıcısı vardır.” Dilinden dökülen ağır sözlerin farkında olmadan arkadaşına döndü. “Abi bu deli. Değil bir gece, artık bir saniye bile katlanamam... Bir hafta da ömrümü s*kti... Bu... Bu bana kafayı sıyrtacak...”

Şahin ona tepki vermeyince, Vural buna da bilahare sinirlenerek tam önüne geçti. Kollarını göğsünün altında hesap sorarak bağladı. “Lanet olsun... Kiminle konuşuyorum?”

Şahin kendine gelirken, “Ha... Ha...” yaptı.

“Şunun ağzını kapamanın bir yolunu bulmayı da unutma... Yoksa kığımızda kabaklarımız olacak...”

“Bir yolunu bulsaydım, şimdi pirelerimle horon tepiyor olurdu...”
Hırsıyla kıza baktı. “En son yapılacak olan, tek yol vardı, ben onu da denedim.”

“Sen beni susturmak için mi öptün?”

“Yok aşkımdan kudurdum, biraz kendimi tatmin edeyim dedim.”

“Laf sokma çabanı görüyorum, bazen takdir de ediyorum ama senin iğne batırdığın yere ben mızrak sokarım. Sabrımı delme!”

Kayra’ya doğru hiddetle ilerledi. “Hâlâ konuşuyor musun sen?” Vahşileşen gözleri tekinsizce parlıyordu.

“Bu salağı sağ salım getir Vural. Boğma.” dedi Şahin birden uzun bir adımla öne atılıp, Rüya’nın elini bileğinden yakalarken...

“O zaman en yakın durakta, beni gömmeye gelirsin usta. Bunu öldüremeyince kendi canıma kıyarım.” dedi Vural hırsından kudurarak.

“İyi o zaman.” dedi dişlerini sıkarak Kayra. “Ne şehit ne gazi, b*k yoluna gitti Niyazi deriz arkandan, merak etme.”

Şahin hiç bozuntuya vermeden resepsiyoncuya dönerek, “Biz çıkınca banyodaki genç adamı serbest bırak... Kimseye bizimle alakası olduğunu söyleme... Başı derde girerse, seni sorumlu tutarım...” diye emretti ve Rüya’yı sürükleyerek hole çıkardı.

“Bu da paran.” dedi Vural adama zarfı verip şaşkınca bakan Kayra’nın bileğine uzanırken. Titiz bakışlarını etrafta dolaştırırken, aklında tarttığı planı nasıl uygulayacağını düşünüyordu!

Kayra nefes nefese peşinden sürüklenirken, kimden ya da neden kaçtıklarını bilmiyordu. Sadece ona güveniyor ve peşinden kuyruğu gibi ilerliyordu.

“Rüya’larla gitmeliyiz?” dedi kuzenine bakarak.

Vural birden durdu. Gözlerini kızın korkudan beyazlayan yüzüne çevirdi ama Kayra kuzenine baktığı için tedirgince, adamın göğsüne gümlledi.

“Kayra...” dedi şu anın karmaşasına tezat bir yumuşama sağlayan sesiyle...

“Adımı ağzına besmeleyle alacaksın bundan sonra.” dedi kız yutkunarak. Bir adım geriledi. Az önceki çıktığı kapıya baktı korkuyla.

“Kayra...” dedi dişlerini sıkarak Vural tekrardan.

Yanaklarından yaşlar süzülen kız, "Ne var, adım mı ezberliyorsun." dedi titrek sesiyle.

Vural bedenlerini birbirine yaklaştırdı ve başını aşağıya eğerek, kaşlarının altında kalmış gözlerini genç kızın ıslak gözlerine kilitledi.

"Özür dilerim."

"Ne için, ırzıma sırf egon yüzünden geçmeye kalktığın için mi?"

"Ağlattığım için." Küstah dudakları garip bir beklentinin titreşimiyle kırışıyordu ve kız ona bunu vermiyordu.

"Affetmiyorum." dedi kırıncı. "Bir daha olmayacak."

"Olacak." dedi adam kendinden emince.

Kayra onun kibirli dudaklarının mutluluk gülümsemesini anlayamadı. Kırgınlıktan yanakları kızardı. "Hadi onlara yetişelim." Kuzenini çeğiştirerek koridorun sonuna yönelen ikiliye baktı.

"Arabayı sen al Vural." dedi Şahin gözden kaybolurken.

Vural asansörün önüne gelince, sağdaki boş olana girdi. Soldaki asansörün kapısı açıldı. Aşağıya inip otoparka dönerken, önlerine çıkan adamlar yüzünden durmak zorunda kaldı. Kendi gözlerinde öfkenin şimşekleri çakarken, kız şaşırtıcı bir zekâ parıltısı yayan gözlerle ona kirpiklerine kırpmadan bakıyordu. Vural gözlerini kıstı. Eğer bu asi şaşkın ona kafa tutmasaydı, bir erkeğin mantıkla anlaşılabileceği nadir dişilerden biri olabilirdi. Ama kız o güzel ağzının içinde bulunan ylandilini ne zaman açsa büyü bozuluyor ve kulaklarını patavatsız sesi dolduruyordu.

"Bak şimdi," dedi usul sesiyle uyararak. Biraz zorladı kendini sakin olmak için. "Bunu kolay ya da zor yoldan yapabiliriz Yer Fıstığı. İster bana uyarsın, buradan canımız yanmadan çıkarız, ya da o koca ağzını açarsın, ben arada kaynarım sen makarna süzgecine dönerek Karacaahmet'e ebedi bir yolculuğa çıkarsın..."

Kayra yumuşak bir homurtuyla başını yana çevirdi. Vural aklını karıştıran o dudaklarına yakışmayacak küfürleri kendine sıraladığına yemin edebilirdi. Onun son söylediği cdepsiz küfrü duyduğunda, ağırlığını sağ bacağından sola verdi. Kızın gururunun yaralandığını hissediyordu. Bunu anlaması, anlayış göstermesi gerektiğini göstermiyordu. Koskocaman bir departmanın başında, çaylakların öncüsü, çatışma sahalarının aranan kişisi, tehlikeli planların bulunmaz personeliydi. Bir sekseni aşan boyuyla, etkileyici duruşuyla ve soğukkanlı haliyle, herkes el pençe divan dururken, bu kısa boylu yer fıstığına tek bir sözünü, nasıl oluyordu da geçiremiyordu? Genellikle, çalışma arkadaşlarına attığı bir bakışla en ufak

bir itaatsizliğı bile bastırırken, bu kıza tek bir sözünü dinletemiyordu.

Görmezden gelinmeye alışkın değildi. Hele hele kadınlar tarafından...

“Dikkatle beni dinle,” derken genç kız umursamayınca, kızgınca kulağını kıvırdı ve sert sesini tehditkâr bir tona düşürdü. “Kendi iyiliğın için dediğimi yapsan, iyi olur Yer Fıstığı... Yoksa seni onlardan önce ben pataklayacağım.”

Kayra kulağındaki eli silkeleyerek dişlerini sıktı. “Ben senin emrindeki çaylak değilim Çeyrek Komiser. Eğer bir daha bana emir verirsen, değil kevgire döneceğimi, buradan tecavüze uğrayıp çıkacağımı bilsem de seni ele veririm... Şimdi... Bana adam gibi planımızı anlat, bende sana uygun görürsem onay veririm...”

“Uygun görürsen?”

“Evet öyle.”

Kollarını göğsünün altında bağlayıp başını dikleştiren kıza baktı.

Otoparka giren eli silahlı adamla Vural yollarını temizlemek için öne atılırken, Kayra korkuyla bir adım geriledi. Arkasında bir ses duydu ve her şey bir anda oldu. Onu saçlarından yakalayan adam, “Hişttt, bebeğim, ne acelen var.” diye kulağının dibine fısıldadı. Onu sürükleyerek götürürken, kız ağzına tıkanan eller yüzünden çığlıkları ağzında, gözyaşları kirpiklerinde donarak sürüklendi. Kızın kalbi korkuyla hızlı hızlı çarparken, kolları ve saçları adam tarafından ele geçirilmişti.

Vural peşlerindeki adamlardan birini pataklarken, Kayra’nın gözleri sisleniyor ve Vural her saniye biraz daha uzaklaşıyordu. Kayra bir minibusün önüne getirildiğinde, iri bir adamın önüne köteklendi.

“Birisini yakaladık.” dedi kaba sesiyle.

Kayra düştüğü yerden acı içinde sızlanarak ayaklanırken, bacağı kanamış, ayağından çıkan ayakkabısını giymeye çalışıyordu. Saçları yolunduğu için dağılmıştı. Korkuyla iki adama bakarken, “Bana ne yapacaksınız?” diye sordu.

Siyah giyimli kaba adam pis pis sırıttı. İşte bu gülüşte saklıydı hissettiği zulüm.

“Az sonra bayılacaksın ve biz sıraya girip sana tecavüz edeceğiz... Sonra resimlerini çekip şantaj yapacağız ve canımız ne zaman isterse çağırıp, yine tecavüz edeceğiz...”

“Ne?”

“Ha bir de arada seni zengin müşterilere satacağız... Korkma hiçbir şv hatırlamayacaksın... Bunu yaparken seni bayıltacağız. Onların yüzünü görmemen lazım, malum çoğu büyük adamlar...”

“Ne?” dedi Kayra yine korkuyla. Başı dönüyor, gözleri kararıyordu. Karşısındaki adam alayı bırakıp ona sert sert bakarken, “Götürün.” dedi. Kayra ona yaklaşan adamların gölgesini görerek kendini ayakta tutmaya çalıştı.

“Götürmeyin...”

“Tamam götürmeyin, işinizi burada bitirin.”

“Ne?”

“Neneni s*keyim lan, iki de bir ne ne diyip durma.” dedi adam sonunda.

“Ne?” diyen kızın bakışları yanında buharları çıkan bir şeye takıldı. Hiç düşünmeksizin o ateş gibi şeyi alarak karşısındaki adamlara fırlattı. Birden etrafı sis bulutu kapladı. O, sis bombası mıydı? Karşısındaki adam garip sesler çıkarıp, feryat figan merdivenlerden aşağıya uçtu. Hâlâ etrafını tam göremeyen kız, bu sefer yerinden fırlayan adamın üzerine kusarak geriye püskürttü. O anda eline nereden geçtiğini bilemediği bir şey aldı. Karşısındaki mafyalar ona gülerken, elindeki makete baktı. Kadın bacağını sallayarak, adamları önünden savuşturmaya çalıştı. Birisi düşürmüştü sanırım bacağı ve Allah sopa niyetine ona saklamıştı. Arkasını döndüğünde üzerine çullanan adamlarla, olduğu yerde donup kaldı. Sonrası bir adamın ona sarılması ve iğrenç nefesini yüzüne vererek, “Tuttum onu?” demesiydi. Yere sertçe düştü. Beyninin akacak gibi kafasının içinde yer değiştirmesini hissetti. Yanağı yere sertçe çarparken, biri de burnuna bez tutmaya çalışıyordu. Kız inatla buna izin vermeyince, adamlar güç kullanarak ağzını açtı, şişeyi ağzına dayadı.

“Seninle mi uğraşacağım be.”

Eterden bir miktar ağzına akıttı. Kayra yutmamak için ne kadar çabaladıysa da bir miktar genzine indi. Gözleri karardı ve teni karıncalanırken her yer karardı. O anda adamın koluna tekmesini savuran Vural’la, elindeki şişenin yere düşmesini sağladı. Kayra’nın solukları bozuldu. Kollarındaki kızın nöbet geçirdiğini anlayan kötü adam, korktu. Kızı yere atıp kaçtı. Vural diğer adamı haklamıştı. Yerde soluk almak için zorlanan kızın başına diz çöktü.

“Kayra...” dedi Vural korkuyla. Yüzünü tutup başını sarstı. Bayılmıştı. Bir süre başında kızı uyandırmak için uğraştı. Kayra gözlerini açtı bir

sorun vardı. Soluk alamıyordu. Beynine yükselen basınçla bedeni kasılıyor, kızarmış yüzüyle kıvranırken elleri boğazına gitmiş ıslak gözlerle ona yalvarıyordu. Vural panikleyerek ne yapacağını şaşırırken, Kayra elini zorla kalbine koydu. Vural sorunun kalbinde olduğunu anladı. Kayra elini ağzına sokarak midesini bulandırırken, Vural onu yan çevirdi. Kızın midesini boşaltmasına yardımcı oldu. Onu rahatlatmak için sırtını okşadı, kendine gelmesine yardım etti. Birkaç dakika sonra ter su içinde kalan Kayra, ölümden dönmüş halde adamın dizlerinde yatıyordu. Terden ıslanan saçlarını okşayan adam ürkek gözleriyle yüzüne bakıyordu. Vural titreyen parmaklarını kızın ipek saçlarında dolaştırırken, “İyi misin?” diye sordu. Yine mi aynı oluyordu, yine mi kader onu sınıyordu? Tam buldum derken kayıp mı ediyordu?

Kayra baygın gözlerini adama dikerek, “Kalbim acıyor.” dedi ağlamaklı bir sesle.

“Eter içirmeye çalıştılar. Alerjin var narkoza sanırım, kalp ritmin bozuldu.”

Yüzünü buruşturan kız, zorla soludu. Kısık sesiyle, “Ka... kalbim hasta.” dedi salakça ve zorla gülümsedi. “Onu aldılar benden, yenisini taktılar ama bu da çok kalmayacak sanırım.”

“Manyak mısın kızım, deli deli konuşma.” dedi Vural gözleri kararak, bu düşünce soluk almasını engellemiştir. Kız acıyla sırttı.

Vural yanağını okşarken şefkatle, “Kalp ameliyatı mı oldun?” diye sordu. Neden önce dememiştir ona, neden? Üstüne gitmezdi o kadar, susardı, yormazdı kalbini. Pişmanlıktan kıvrandı.

Kız başını salladı. Vural saçlarını okşarken, “Sana kalbin bile dayanamamış Yer Fıstığı, ben nasıl dayanacağım!” dedi gülerek. Yaşadığına dua ederek eğilip alnına alnını yasladı. Geriye çekilirken, “İyi misin?” diye sordu.

“Başım dönüyor.” dedi Kayra sarhoş gibi dili sürşerek.

“Bayılmayacaksın ama leyla yaptı seni. Ben diyorum sana, senin kafan hep güzel.” Vural Allah’a dua ederken, kısacık bir an gözlerini kapadı. Eterin öyle filmlerde dizilerde anlatıldığı gibi masum bir şey olmadığını biliyordu. Kızın kalp ritmini bozup öldürmediği için şükretti. Kayra bedenini toparlarken, “Gitmemiz lazım, kalkabilecek misin?” diye sordu.

Kayra başını salladı. “Ama başım dönüyor.” dedi üzgünce. Yüzüne bir masumluk, gözlerine bir ürkeklik çökmüştü. Vural ona destek olarak olduğu yerde doğrulmasını sağladı, sonra belinden tutarak kendine

vasıladı. “Elini yüzünü yıkayalım, kendine gelirsın. Kustuğun için çok fazla etkisi atına almaz merak etme ama kafan biraz leyla olur. İçki içtiğini say.”

Böyle bir şeyi hiç saymak istemiyordu çünkü ne zaman içse başına dert açıliyordu.

Kayra otoparkın gölgeli yerlerine geldiklerinde gözlerini kıstı. Ensesi ürperdi o anda, terleyen bedenine bir titreme yansıdı. Sonra eli kalktı, adamın yanağına dokundu şefkatle. “Teşekkürler.” Adam ona dönünce, yüzü gölgelerde kaldı. “Sen...” dedi kız nefes alamıyormuşçasına. Gözleri haygın bakıyordu artık, bedeni yel vurmuş gibi sallanıyordu. Sanırım artık ilacın etkisi altındaydı, leyla olmuştu. “Sen osun?”

“Kimim?” dedi Vural onu kuytu bir yere çekip, araçlarına ulaşana kadar sızmasına engel olarak.

“O... O yüzü olmayan adamsın.”

Vural durdu. Kızı sakın bir yere çekerek kendine gelmesini sağlarken, gözlerinin içine baktı. “İyi misin?”

Bedenini adama yaslayan Kayra, zor tuttuğu başını omzuna dayadı. “Seni çok aradım.” Gözleri dolu dolu oldu. “O kadar çok aradım ki?”

“Buldun artık bak.” dedi adam kızı biraz daha çekiştirip araca yaklaştıırken. Otoparkta birilerinin ayak seslerini duyunca, kızı da yanına alarak siyah bir minibüsün arkasına çekildi.

Adama sokulan Kayra, “Gitmeyeceksin değil mi?” diye sordu. “Bırakmayacaksın beni karanlıkta.”

Vural kızın sanrı gördüğünü ve sayıkladığını anladı ama kiminle konuştuğunu anlayamadı. Kafası leyla olunca sevgilisi mi sanmıştı acaba? Bu düşünce canını sıkısa da az evvel yaşadığı büyük olay aklına gelince, sabırlı oldu. “Vural...” dedi yayık sesiyle Kayra, adamın yüreği ağzına geldi. Kız uzandı ve yanağına dokundu dudaklarıyla, öyle içten, öyle şefkatle öptü ki. “Beni bırakmayacaksın değil mi?”

“Sevgilim olmayı mı teklif ediyorsun Yer Fıstığı, hem de en olmadık anda?” diye fısıldadı adam alayla.

“Hayır...” dedi Kayra kısık sesle. Vural yanlarındaki minibüsün alarının olmadığını anlayınca, cebinden çıkardığı çakıyı açtı. Kızı biraz geriye ittirerek kapısına doğru biraz yükseldi. İleriden sesler geliyordu. “Bu tarafta olmalılar.” Terden ıslanan alnında kolunu gezdirirken, kızın dikkatini kendine çekmeye çalıştı. “Ne o zaman?” diye sordu. Kapı klik sesinden sonra açıldı. Vural usulca kaydırırken kapıyı, bakışlarını karanlığa

çevirdi. Duymamışlardı. Kızı kucaklayarak içeri çekti. Kayra ona sarıldı. Vural kapıyı kapatırken kız yüzüne bakmaya çalıştı. "Vural." dedi kıkırdarak.

Vural elini ağzına kapadı kızın, "Şıştttt..." dedi. "Sessiz olalım."

Buna itaat eden kız, "Tamam." diye fısıldadı. Adamın bakışları ıslak dudaklarına kayınca "Beni yine öper misin?" diye sordu. Kurumuş dudaklarını yalıyordu.

Kızın parlayan gözlerine bakan adam, "Ciddi misin sen?" dedi afallayarak.

"Evet..." diye fısıldadı Kayra. "Benim deli olmadığımı kanıtla. Sürekli düşünmekten sıkıldım..." Ellerini adamın yüzüne dokundurdu ve parmaklarında hissettiği gerçekçilikle şok geçirdi. "Siktir..."

"Doğru konuş..."

"Sen..." dedi gözlerini kapatıp, tıpkı rüyasında ona dokunduğu gibi adamın yüzüne, gözlerinin çukuruna ve kaşlarına dokunarak. "Sen ona çok benziyorsun?"

"Kime?" diye fısıldadı adam. Bu sefer cidden merak etmişti. Minibüsün yanından geçen adamlar onları fark etmemişti. Uzaklaşmalarını izledi biraz ürkerek. Hiçbir şeyin farkında olmayan kız adamın dudaklarını kapaması ve sesini kısmasıyla kızdı.

"Lanet olsun onun gibi kokuyorsun."

"Kime benzetiyorsun beni sürekli?"

"Düşlerime... Düşlerimdeki Hayalet'e!"

Önce şaşırان Vural derin bir nefesle rahatladı. Kızın dengesiz haline yordu saçmalamasını. Adamların uzaklaşmasını kolladı.

"Ama kara... Çünkü yüzünü göremedim..." Kendi kendiyile konuşur gibiydi Kayra. Aman Yarabbi, ya rüyasında adam zenciye? Kız irkildi. Adam, ciddi ve sert bir bakış attı.

"İkimizin de daha büyük sorunları varken, böyle saçma bir şey üzerine tartışmak istiyor musun gerçekten? Kayra peşimizde adamlar var, bu konuyu sonraya bıraksak ve sen kendine gelmek için bir şey yapsan."

Trip atan kız, "Hayalim saçma değil..." diye kızdı. "Sonraya bırakmam, seni kaybetmek istemiyorum. Ben, ben onu tam..." Elini kaldırıp parmaklarını saymaya çalıştı ama yukarı kaldırdığı iki parmağı tam sekiz tane olmuştu.

"Vay canına!"

Adamın yüzünü turlayan bakışları kaygılı, biraz da acılıydı.

“Onun gibi kokuyorsun?”

“Hayalin gibi mi?”

“Hayalet gibi!” dediğinde adam irkildi. “Sen o musun?”

Bir yerden falan mı duymuştu bu kız lakabını? Kafası iyiyken dilinden mi dökülmüştü gerçekler?

“Hayır,” diye yanıtladı. Avucunu onun bileğine sardı. Aynı anda bakışlarını cama çevirip dikkatle dışarı baktı. Kayra elini çekiştirerek dikkatini kendine çekti. Tam da o anda geriye doğru yaslandı. Dengesini yeniden kazanmadan önce, kafasını yere çarptı. Minibüsün koltuklarının arasında, otoparkın loş ortamında duruyorlardı ve Kayra’nın kafası kıraktı. Ne yapacağı belli değildi.

“Soluk alamıyorum.” dedi Kayra bir an elini kalbine koyarak. “Bu acı ne zaman geçer?”

Adam kollarıyla sıkıca sararak kendine çekti. “Birazdan geçecek.”

Biraz zaman geçtikten sonra, “İyi misin?” diye sordu.

“Hı hı,” diyebildi Kayra başını sallayarak ve adamı kendine çekti. “Öpmeyecek misin?”

“Kayra bak...”

“Lütfen öp artık.”

İki elini de adamın yüzüne yaslayarak çekiştirdi. Adam yumuşaklığını yoğun bir şekilde hissederek inledi. Kızın yanağını okşadı. “Rahat dur.”

Kız onun ellerinin çok güçlü ve yetenekli olduğunu hatırladı. “Başım dönüyor.” Başını omzuna yasladı. “Tut beni düşüyorum.”

Adam kızın saçlarını geriye çekerken, kendini de biraz geriye çekti. “Geçti mi?”

“Hayır...” dedi kız. Adam, elleriyle onu desteklerken, oturması için yardım etti.

“Biraz sarhoş gibiyim değil mi?”

“Daha çok kafayı bulmuş gibisin, bana söylediklerinden sonra pişman olacaksın.”

“Sakın bu halimden yararlanma.”

“Bence yararlanmalıyım, kim bilir neler dökülürsün.”

“Uf Çeyrek Komiser! Sakın!”

Kayra bu konuda haklı olduğundan çok emindi. Boşta duran elini

adamın koyu renk tişörtünün üzerine götürdü. Parmak uçlarını onun göğsüne yasladı, sanki o şekilde varlığının kanıtlayabilecekmiş gibi. Ama aslında kesinlikle biliyordu ki, ona dokunmanın nasıl bir şey olduğunu deniyordu. Düşleri cidden gerçek mi oluyordu, yoksa yine o düşlerden mi görüyordu?

İkisi de sessiz ve hareketsizce durdular. Otoparktaki adamlar onları bulamayınca kaçtıklarını sanarak araçlarına yöneldi. Kayra adamın bakışlarını kendine çevirmek için yüzünü elleri arasına aldı. Sonra yine sislendi her yer... Yüzü olmayan hayali zihninde şekil aldı. Sonra yeniden yüzü belirdi. Onun gerçek olduğunu, sıcaklığından anladı. Hissettikçe kafası karıştı. Ama bir gerçek vardı ki kız ona dokunmaktan hem rüyasında hem gerçeğinde de hoşlanmıştı. Sadece parmak uçları değerken bile altındaki sert kasları hissedebiliyordu. Gözleri birkaç saniye kararıp açıldı. Kalbi daha hızlı ve sert atmaya başlamıştı. Ve aşağı doğru gizlice attığı bir bakışla, adamın üzerine yaslandığını fark etti.

“Biz ne yapıyoruz?” dedi paniklemiş sesiyle.

“Bilmiyorum,” diye fısıldadı adam, ağırbaşlıydı. Kız baygın bakışlarını adamın dudaklarına çevirdi. Yeniden gözleri buluşana dek derin derin soludu.

“Yıllar sürebilir seni bulmak, mutsuz da olabilirim ama seni hep diledim.” Elini kalbine koydu usulca. “Şuram hep diledi. Gitme olur mu bu sefer.”

“Kayra sen kime âşıksın bu kadar?”

“Sana.” dedi kız heyecanla. “Hep âşıktım! Senelerdir, yemin ederim. Başta korktum senden ama sonra alıştım. Her gece geldin.”

Bu kız şizofren miydi? Yoksa çocukken bir sıkıntı yaşamış, kendi hayal dünyasını mı yaratmıştı? Mantiğine uymuyordu sözleri. Bipolar olabilir miydi? Adam kızın deli saçmalıklarına bakarken, soluk soluğa birbirinin kollarındaydılar ve ikisi de fena halde bir diğerini öpmek istemiş gibi bakıyordu.

“Öpmeyecek misin beni?”

Bu sefer ikiletmedi onu. Ona doğru yavaşça eğildi ve dudaklarını çok nazik bir şekilde tenine değdirdi. Sanki o anda ozon delindi, dünya bir ışık geçidine kapıldı. Kelebek etkisi gerçekleşti. Adamın gözlerinden aksiyon, adrenalin silindi. Zaten kapana kısılmış gibilerdi. Minibüsün içinde olduklarını kimse akıl edemezdi. Üstelik adamlar araçlarını henüz hareket ettirmemişlerdi. O zaman neden direniyordu, neden kaçıyordu. Kıza

karşılık verdi. Kayra bu dokunuşu tanıyordu, bu hissi ve bu lanet kokuyu... Buna aç olan vücudunda zevk dalgalanırken, ufak bir soluk aldı. Adam ufacık bir temasla geri çekilerek soluklandı. O da şaşkındı ama onun şaşkınlığı farklıydı. Bakışları yeniden buluştuğunda, tepelerinden geçen bir aracın farı adamın kara gözlerini aldı. Göğsü hızla inip kalktı.

“Sen ne yapmaya çalışıyorsun Kayra?” diye fısıldadı.

“Seni baştan çıkarmaya çalışıyorum!” dedi kız şapşalca sırıtarak.

“Bunu neden yapıyorsun?”

“Artık aklımdaki lanet adamdan ve o geri zekâlıdan kurtulmak için.”

“Bunun için başkasına ihtiyacın mı var?”

“Kendimi suçlu hissetmeye ihtiyacım var.”

“Kollarımdayken böyle mi hissedeceksin?”

Kız başını salladı. “Bilmiyorum.” Adam onu yeniden kollarına aldı, hissedeceği kadar yakınına çekti. Ona, o zamana dek aldığı en güçlü öpücükü vermek için, dudaklarını onunkilere doğru indirdi. “O zaman, istediğini alacaksın...”

Bir şeyler tersti ama ikisi de bunu irdelemeyecek kadar kendinden geçmişti. Öpücük güçle dolu olsa da ardından gelenler şaşırtıcı bir şekilde sakin, kontrollü ve yetenekliydi. Adam kesinlikle bir kadını nasıl öpeceğini çok iyi biliyordu. Bir eli kızın kıvrımlarında gezinirken, diğeri kışkırtıcı bir şekilde göğüslerine doğru gidiyordu. Kız soluksuz kalıyordu. İçine işleyen bu zevk karşısında çaresizdi. Öpüşlerinde acele etmeyişi ve bunu kendinden emin bir şekilde yapışı, daha iyi bir sona ulaşmak için telaşlanmadığını gösteriyordu. O andan bütünüyle tat aldığını, rüyalarındaki gibi sadece dokunuşu değil, ıslaklığı ve lezzeti hissettiğini anladı Kayra ve aralarındaki tutkudan keyif aldığını gösteren bir inlemeyle, ona cevap verdi. Ona yaslanıyor, istekli uzantısını her hücrelerine kadar hissediyordu. Aslında, bu hareketi ona tuhaf gelmeliydi. Ama onun yerine, zevk verici, sade ve basitti.

“Eter yüzünden böyle?” dedi adam içinden, “Kendine gel.”

Belki de... Ama o, artık öyle olduğunu düşünmüyordu. Kayra kopmasından korkar gibi onu kendine çektikçe adam ateşsiz yanıyordu. “Kayra kendine geldiğinde beni geberteceksin.” diye soludu. Sanki kızın zihnini okumuştı. Öpüşmeye verdikleri ara, aralarında birkaç santimetrelik bir boşluk yarattı. Kız baygınca onun gözlerine bakarak, bir elini kaldırıp başparmağı ve işaret parmağıyla, “Pişman olursam vazgeçme olur mu?”

diye söylendi. Adamın erkeksi misk kokusunu alabiliyor, yeniden onu öpmek istiyordu.

“Seni istiyorum.” dedi Vural.

“Ben de...”

“Az evvelki söylediklerini duymasam inanırdım.”

“İnan o zaman.” dedi Kayra.

“Peki hayalindeki adam?”

“Onu da istiyorum.”

Adam dişlerini sıktı. “Benden başkası olmayacak...”

“İyi de o zaten sensin.”

Adamın kafası iyice çorbaya dönerken emin olduğu tek şey, bu kızın normal olmadığıydı.

Dudaklar tene kapandığında, dünyada tek istediği şey bu olmuştu. Öpmeyi ve öpülmeyi sürdürmek... Adam onu öpmeye kaldığı yerden devam etti. Kız düşünmeyi bir yana bırakıp, unutulmaya yüz tutmuş duyguların öne çıkmasına izin verdi. Her ne kadar kafası güzel olsa da düşünemediği anlamına gelmiyordu. Her saniyeyi içine çekiyor ve bir şeyler için endişelenmesine izin vermiyordu. Ve birden adam hiçbir şey söylemeden geri çekildi.

“Artık istesen bile bırakamam seni, bunu sen istedin.” dedi Vural keskin bir sesle.

“Bırakmanı istemiyorum ki.” dedi kız.

“Burada seni baştan çıkarmak istemiyorum, garip ama seni şimdi gerçekten istiyorum.”

“Niye fısıldıyoruz hala, adamlar gitti.”

“Hayır gitmedi, biz saklanıyoruz.” dedi adam.

“Biz öpüşüyoruz.” dedi kız kıkırdayarak. Gözlerini açmak istedi ama o kadar ağırlaşıyorlardı ki, gerisini düşünmek istemediği için kendini adamın bedenine yasladı, başını omzuna düşürdü.

“Uçur o zaman beni...”

Ah bu sözden sonra çok pişman olacaktı ama şu anda bu o kadar kötü bir fikir gibi gelmiyordu. Vural omzuna sızan kızı kucağını alarak etrafı kolaçan etti. Dikkatle araçtan indi. Ortalık sakinleşmişti. Hızla araçlarına yönelirken, yukarıdan bir el silah sesi geldi. Kayra'yı araca bindirdi, dikkatle emniyet kemerini bağlarken, birden irkilen kız, “Vural.” dedi aykırı bir sesle.

"Hişttt... korkma buradayım." dedi adam, kız şaşkınca yüzüne bakarken soluk alamıyordu. Ayılıyordu, ilacın etkisi geçiyordu. Narkoz alan hastalar gibiydi Kayra, ne sorsan cevap verir ama kavrayamazdı. Fırtınalar koparken başında, "Ne oldu?" dedi etrafına bakarak.

"Hatırlamıyor musun?"

"Neyi?"

"Az evvel bayıldın. Eter Kokladın."

Kayra gözlerini sıktı, bölük pörçük bir şeyler hatırlıyordu.

"Seni adi, beni geride bırakıp nasıl adamların arsına dalarsın?"

Adam şu hâlde bile keyifle gülerek, "Tamam, özümüze döndük." dedi içi rahatlayarak. Şoför koltuğuna geçip aracı çalıştırırken bir el daha silah sesi duyuldu. Otelin arka tarafına çıktıklarında, Şahin ve Rüya'yı bahçe-de saklanırken gördü. Kornaya bastı. Yanlarına koşan ikili araca binene kadar, Kayra'nın çenesi kapanmadı. İşte özüne dönmüştü. Son gaz giden araç rüzgârla yarışıyordu. Ne kadar gittiler kimse bilmiyordu ama arka-larındaki adamları geride bıraktıkları kesindi. Arabayı sota bir yere çekip peşlerindeki adamları atlattıkları için rahat bir nefes aldılar. Dinlenecekleri bir yer ayarlayıp, kafalarını toparlamaya çalıştılar.

Rüya ve Şahin ateşin başında sessizce konuşuyor, durumlarına bir hal çaresi bulmak için fikir çatışması yapıyordu. Saat çok geç olmuştu. Gece yarısına yakındı. Kaç gün sonra otelde rahat bir uykunun hayali de yalan olmuştu.

Kayra kedine gelmişti ama içindeki korkularıyla yüzleşmek canını sıkıyordu. Ne zaman yan yana gelseler ya kavga ediyorlardı diş dişe ya da dudak dudağa savaşıyorlardı. Burası korunaklı eski bir köşk kalıntısıydı ve onları koruyacak kadar güvenli bir yerdi. Kız biraz kafasını toparlamak için karanlığa saklandı, adam ondan uzak durarak kararlılığından yararlandı. İçi daralan Kayra biraz temiz hava almak için ayaklandı, ona merakla bakan gözlere, "Biraz dolaşacağım, uzaklaşmam." diye geri bildirim verdi. Biraz tek başına kalıp kafasının içindeki sesi dinledi.

Tıpkı onun gibi kafası karışan Vural, genç kızın kayalıklı tepeden dalgınca inişini izlerken, gözlerini bir saniye üzerinden çekemiyordu. Bunu fark ettikçe de kendine onun güvenliği için baktığını söylüyordu. Düşüncelerine yalan söylüyordu. Aslında genç kızın uzaklaşan figüründen, aşağı doğru attığı her adımıyla birlikte kıvrımlarının arsızca hoplamasından mest oluyor, saçlarının gölgesinde dinlenmek istiyordu. Kaç günde dağlanmıştı Vural, bu ufak kız onu kaç günde yerle yeksan etmişti? Yolu hiç

geçmezdi sevgiden ama bugün gülüşüne denk geldiği an, seneler sonra kalbinin attığını hissetmişti. Vural o kadar çok yorulmuştu ki, onun sine-sinde dinlendiği iki dakika, ona bir ömür gibi gelmişti.

Saçmalıkların arasına dağılan gururunu toplayamıyordu. Gözleri ne-reye baksa zihnini onun peşinde koşarken buluyordu. Ay ışığında kızın yüzü aydınlandı. Kayra bir taşın üstünden atlayınca, tüm hazinesi zıpladı. Adam yutkundu. Daha önce onun gibi birini görmemişti. O çok başkaydı, her şeyi çok farklı bir efsaneydi.

Akla hayale gelmeyecek bir ilk yaşıyordu!

Bu kız... Bu kız diliyle onu dünyadan soğutan, görünüşüyle aklını karıştıran, itici mi, çekici mi olduğuna karar vermediği aklını karıştırıp, hayallerini kuşatan kızdı... Bu kız onun zihninden hemen defolup gitmeliydi! Hatta gitmiyorsa kolundan tutulup kapı dışarı edilmeliydi.

Ama bu kız, Allah'ım aklının en ücra köşelerindeki kilitli kapıları zorlamaya nasıl cüret ediyordu? Güldüğünde inci dişleri, dudaklarının kıvrımlarında asılı kalmış hayalleri barındırıyordu. Evet masal gibiydi Cadı masalından fırlama bir büyücü... Hani şöyle tarif etmek gerekirse, her yurdum kızı gibi güzelliği, endamı tam, ama azıcık boydan kısa, dilden uzun halleriyle korkutucuydu. Allah onun boyundan almış, diline yama yapmıştı sanki. Gülümsedi, kız hopleya zıplaya yürürken başını tuhaf bir şekilde salladı. Çocuk dese değildi, kadın dese değildi. Kesin bu akşam o göğüslerin hayalini kuracaktı. Altında yumuşacık ve sıcacık bir halde kapana kısılmışken, nasıl hissettirdiğinin etkisi gitmeyecekti. Lanet olsun. Bugün hiç de planlandığı gibi gitmemiştir. Şu anda, bu kızı ardında bırakıp işinin başına dönmesi ve hayatını temize çekerken, yaşamaya kaldığı yerden devam etmesi gerekiyordu.

Onun yerine, tüm düşmanlarını unutmuş, tüm dertlerini bir kenara fırlatmış, onun gönüllü süvarisi ve koruyucu prensi oluvermişti. Sıkıntıyla bakışlarını elindeki dala çevirdi. Yeri eşleyip duruyordu. Ve daha da kötüsü, asla onun olmayacak bir kadını arzuluyordu. Vural güçlükle oturabiliyordu yerinde. Bakışını gittikçe uzaklaşan figürün son görüntülerini yakalamaya odaklamıştı. Saçları geriye savrulan, Kayra kollarını açarak rüzgârı hissetmek için başını geriye attı. Kendini karanlığa teslim etti. Henüz doğmaya başlayan güneş gibi olduğunun farkında değildi. Kız usulca karanlıkta yok olduğunda, Vural içinin daha soğuk olduğunu hissetti. Onu kaybettiği zaman da böyle mi hissedecekti? Usulca karanlığa karışmasına izin verecekti.

Ve o zaman, dikkatle yeni planı hakkında konuşan arkadaşına döndü.

“Buradan gitmemiz lazım Vural. Kızı da artık geride bırakamayız.”

Yaşananlar aklına gelen Vural, “Kalbinden rahatsızlık geçirmiş, durumunu bilmiyoruz. Bu onun için tehlikeli olabilir.” diye uyardı.

“Rüya kalbinin artık iyi olduğunu söyledi.” Şahin de bilmiyordu böyle bir şeyi ve açıkçası şaşırmıştı. Bilse onu zorlamazdı, vicdan azabı çekmişti.

“Nakil olmuş ve bugün iki kere onun kalbiyle savaşmasını izledim. Başına bela olmak istemiyorum. Vicdan azabım olsun istemiyorum, geride bir tane daha Havin bırakmak istemiyorum.”

Şahin geçmişi düşündü, kalbi buruldu. Elini dostunun omzuna koydu, teskin ederek sıktı. “Bu senin suçun değildi, o seçimini yapmıştı.”

“Ben de yapabilirdim. Yapmak zorundayım.”

“Yaptın zaten, sen vatan dedin, namus dedin, toprak dedin. Şimdi eğer böyle bir şansın varsa bir kerede Vural diyebilirsin. Kime zararı var bunun?”

“Ona. Bana. Biz bela paratoneri gibiyiz. Düşünsene birlikte dört duvarlı yerde yirmi dört saat geçirdiğimizi ya o ya ben ceset torbasıyla çıkarız o evden.”

“Öyle olsa ben çıkardım ilk gün...”

“Geleceğimiz yok, kelle koltuktayız.”

Vural bakışlarını karanlıkta kaybolan kıza çevirirken, Şahin harabenin en yakın duvarına doğru gitti ve tek omzundan destek alarak dizini dayadı. “Şahin bu senin her zamanki gibi inada bindirip biraz aksiyon biraz mecrayla geçirdiğin zamanlardan değil. Bunlar bizim her zaman elde ettiğimiz kadınlardan da değil.”

“Sanki bilmiyorum.” dedi Şahin dişlerini sıkarak. “Ben de kızı, nasıl başını belaya sokmadan bu işten sıyrırım onu düşünüyorum.”

Vural gülerek, “Bana Rüya’dan korktuğunu söyleme...” dedi, tepkisini merak ederek sataşmaya devam etti. “Onlar altı üstü kız demiştin...”

“Bunlar normal kız kuruları değiller. Onlar... onlar itaatsiz. Ve haddinden fazla dişiler. Asiler ve çekiciler...” Şahin illallah eder gibi yakasına dokundu.

“Böyle düşününce... Cidden korkutucu.” dedi Vural. “Sen ki Kara kediye direndin, ufacık bir serçeden mi korkacaksın!”

“Şimdi benimle alay et. Sadece bekle! Göreceksin, bu kızlar kendilerine has bir tür, onlardan başka yetişmediğine eminim. Virüs gibiler hem

zararlı hem de evrim geçirteninden. Hatırlasana benzinlikte ne olduğunu?”

Geçen gün peşlerindeki adamlardan ikisi marketteyken, onların arabasına binerek Kayra’yı rehin almışlardı. Vural’la Şahin fark edip panikle araca döndüklerinde ise, adamlar ayakları yanmış tazı gibi kaçmışlardı.

Vural korku içinde, “Kayra o adamların silahı vardı, arabadan indirmeyi nasıl başardın?” diye sorduğunda, Rüya’ya baktı. Eli burnunda kıpkırmızı halde duruyordu. Kayra ağzını açınca, gözleri iri iri açılan Vural, elini kaldırarak dehşet içinde “Söyleme, Allah aşkına söyleme.” dedi.

Şahin daha fazla kendini tutamadı kahkahayı basarken, Kayra umursamazca omzunu sarstı, Vural’ın önünden geçip aracına bindi. Kız kırıldı. Adama bak canını kurtarmıştı, şikâyet ediyordu. Ne yani gazını karnında tutup sancı mı çekseydi? Hiç! “Bu kızdakorkulur.” dedi Şahin ve ciddiydi. “Doğal afet derken ciddiydim...” dedi Vural gülmekle kızmak arasında kalırken. O gün arabayı havalandırmadan yola nasıl devam edeceklerdi. onu bir saat düşünmüşlerdi.

Geçmiş i aklına getirirken gülen ve gerçekte yüzleştiği an somurtan adam, mutsuzluğun gölgesini sırtında taşıyordu. Vural, “Kadınlar benim meselem değil.” dedi ciddiyetle. “Onları sadece tek bir amaç için düşünürüm ve o da bacaklarının arasından kalktığım an biter.” Bir daha acılı yangınların her yanını sarmasına izin vermeyecek, küllerinde boğulmayacaktı.

Cadaloz onu bırakacağından ne kadar şüphelenirse şüphelensin, kesinlikle yasak bölgeydi. Şahin asi ve cesur kadınlarla ilgili dilediği kadar küçümseyici yorum yapabilirdi. Vural akıllı kadınların her zaman en iyi âşıklar olduklarını ve bir o kadar da bela olduklarını biliyordu. Bunlar, bu ikisinin karışımıydı. Akıllı, zeki ve çılgın. Aman Allah’ım, dilleri kürek gibiydi, vurdu mu sersemliyordu. Vural moda ve alışveriş dışındaki dünyadan bir şeyler bilen bir kadını, özellikle takdir ederdi ama uzakta durduğu sürece. Ayakta bile alkışlardı, başkasının olduğu sürece. Ve bu asi kız her yönden uzakta duracağı, ayakta alkışlayacağı türdendi. Fazlasıyla özgür, kendine güvenli, tahrik edici, bir o kadarda kendine köle edici güce sahipti.

Uzaklaşacaktı ondan, ama nasıl? Onca olandan sonra nasıl başaracaktı bunu? Öpmüş, koklamış, mıncıklamış, yine aynı kaçınılmaz hatayı yapmıştı: Genç kızı çıplak hayal etmişti. Sohbet etmiş, güldürmüştü ve şimdi aklından bu görüntüleri silemiyordu. Işıldayan saçları ve inci gibi teniyle, kırışmış beyaz çarşaflara karışmış beden olarak onu asla

düşünmemeliydi!

“Onun güvenliğini ayarladığım an bırakacağım.” diye tekrarladı. “Sonra göreve nasıl dönerim onun için adımlar atacağım. Gökhan az kaldı, geri döneceksin dedi. Peşimdeki adamları atlatıp neler yaptığını öğrenmeliyim.”

Evet görevine dönmeliydi. Yapılacak iş olursa, şehvetli düşüncelere ve bu kıza kapılamazdı.

Gökyüzü maviden mora dönerken, harabe kalıntılarının üzerinde yıldız kümesi belirdi. Hafif bir meltem ateşin kıvılcımlarına sataşarak kavga etti. Şahin bakışlarını ateşin başında sessizce uzanan kıza çevirdi, bunu gören Vural dişlerini sıktı.

“Şahin, aklını başına al, sen o baş belası kızla uğraşmaktan eski hayatını unutmuşsun ama başımız belada. Ölebiliriz. Arkanda gözü yaşlı bir kadın daha mı bırakacaksın?”

“Ne?” dedi Şahin tükürükler saçarak. “Ölmek yok, intikamımı almadan ölmek yasak. İkimizi de temize çekeceğim ve o zaman onu belki bırakırım!”

Vural buna *inanayım mı*, der gibi baktı. Şahin omuz silkti. Ama Şahin uyanığın tekiydi. Nereye demir atsalar, ne yapıp edip kendine eğleneceği bir kadın bulurdu. Üstelik bu sefer şansı kucağına düşmüştü. Belki bu şaşkın kızdan cidden sıkılırdı, onunkisi de gelip geçici bir hevesti! Şahin de kendisi gibi hiçbir kadına tam olarak bağlanamıyordu. Onlar öyle romantik gönül işlerini beceremez, günü birlik ilişkilerle idare ederdi. Kızların peşinde koşmak, hiç onlara göre değildi. İki lakırdıya kandırdıkları kadınları sabahları yataklarından uğurlarken, bir daha görmeyeceklerini bilirlerdi. Aklına Kayra geldi. Bu kızla öyle bir şey yaşamış olsaydı sabahına yataktan ayrılmak isteyeceğini hiç sanmıyordu. Kayra onu tekme tokat yataktan düşürürdü. Güldü bu düşünceye.

“Şahin, bunların harbi malzemesinden çalınmış...”

“Neyi eksik lan,” dedi Şahin de onun gibi keyiflenerek. “İki eli, iki ayağı bir de kuyruk gibi dilleri var işte...”

Vural başını sallayarak, “Ben de onu diyorum işte, bunların kuyruk gibi dilleri var baksana. Hatta Kayra’nın dili halat gibi, çek çek bitmiyor.”

Şahin keyifle gülerken, Vural doğruldu. Ciddi bir sesle, “Geçer ömrün kimseyi sevmeden, umutsuz ve sessiz, istersen.” dedi. Şahin tek kaşını kaldırıncı omzunu sarstı. “Söz konusu... kadınlarla seks olduğunda; bana üstün gelmek için birkaç gün hırsıyla geçirdiğin gönül eğlencesi değil

bu iş. O kız masum, ya kendini temize çek mutlu et, ya da bırak mutlu olacağı birisini bulsun. Bu iş bittiğinde her şey normale dönecek ama bitmezse ikimizde öleceğiz.”

“Bana diyene bak.” dedi Şahin, Kayra’nın gittiği yere doğru yönelen arkadaşının arkasından bakarken.

“Aletini yerlerinde tut Hayalet, bu kız senin sonun olur... Görevimizi tamamlamamızın ve bu yerden gitmemizin tek yolu, iş birliği yapması ve o bizimle iş birliği yapacak gibi durmuyor.”

“Sen Serçenle ne yapacağına karar ver. Kuş kafesten uçmalı.”

“Biraz eğleniyorum sadece.” dedi Şahin. “Zamanı geldiğinde kafesin kapağını açarım.”

“Eğlenme.” dedi Vural sert bir bakış atarak. “Bu bir emirdir. O kızla eğlenme.”

Şahin kaşlarını çatarak, “Ne zamandan beri senden emir alıyorum?” diye sordu.

Vural başını ona çevirdi. Gülüyordu. “Bu işe girdiğimizden ve her şey kötüye gittiğinden, hatta kışını kurtarıp durduğumdan... bana arkadaş olduğundan ve seni sevdiğimden beri.”

“Sana silah çektiğimden beri demeyi unuttun...”

“Ah evet, beni dizimden vurduğundan beri...” dedi Vural eğlenerek.

Şahin yaslandığı duvardan doğruldu. Uzun adımlarla gölgelere doğru uzaklaştı. Serçe korkmadan yanına gidip sarılarak uyumak istiyordu. Tabi katır gibi tepmezse. Onun, kızın yanına gittiğini gören Vural, “Nereye gittiğini sanıyorsun?” diye seslendi.

“İşemeye gidiyorum. Merak etme onu tek başına yapabiliyorum hala, istersen gel izle... Yoksa aletimi onun için de mi yerinde tutmamı isterdin?” diye söylendi. Karanlıkta kayboldu.

Vural başını salladı küfretti. Asla onun gibi olmayacaktı. “Aşık salak!”

Kayra karanlıkta ona doğru gelen adamı gördü. Vural ona bakıp yönünü değiştirince, boşa heyecanlandığını anladı. Ne karmaşık ne garip adamdı. Nazik miydi kaba mıydı, çözemiyordu. Bir an ona değer verir gibi oluyordu, sonra aynı anda değerini Japon malına çeviriyordu. Önce ilgileniyor, sonra vazgeçiyordu. Tutkuyla sarılıyor, buz gibi uzaklaştırıyordu. Peşine gidip kışına tekme atsa mıydı? Uf, zaman ona sataşmayınca hiç geçmiyordu. Peşine düşmek istedi ama son anda aklına gelen şeyle durdu. Sanırım ihtiyaç gidermeye gidiyordu. Gidip adamın mahremiyetini

bombalamanın alemi yoktu.

Kayra omuzlarını düşürerek ateşin yanına gitmek için küçük adımlarını hızlandırdı. Düşünüyordu düşünüyordu ama yaşananları akli bir türlü almıyordu. Tüm mantığı etraflarını saran karanlık gibi içine saklanmış, onu başıboş kafayla yalnız bırakmıştı. Bu adamdan başka bir halt düşünemez olmuştu. Ateşin başına geçip bir süre onu bekledi. Zaman geçti ama Vural gelmedi. Sonra gelip ondan uzak kalacak şekilde yerini ayarladı ve sessizce yere uzandı.

“İyi geceler.” dediğinde, artık konuşamayacaklarını anlayan Kayra nasıl bir yol izleyeceğini bilemiyordu. Uyku tulumunun üzerine oturmuş, dakikalardır ona bakıyordu. Tek kelime etmedi. Uyumadığına emindi, fakat görmezden gelmekteydi.

Kendine uyku izni veremeyecek kadar endişeliydi ve korkuyordu. Etraf karanlıktı. İki de susuyordu. Rüya ve Şahin çoktan uyumuştı, tüm sesler gibi onlarda susmuştu. Bakışlarını yan yana uyuyan ikiliye çevirdi. Şahin inatla kuzeninin yanına yatmıştı, aralarında bir kişinin yatacağı kadar mesafe vardı ve Kayra sabaha, nedense onların sarmaş dolaş uyanacağı gibi bir hisse kapılmıştı. Önce gidip aralarına valizi yerleştirmekti amacı ama adam tuzak gibiydi, her an tetikte duruyordu. Bunu yaparken yakalanırsa kuzenini alıp başka yere geçebilirdi. Kamp ateşinin yanında bulunan adama bakmak için döndü. O da uyumuyordu ama konuşmuyordu da. Artık onun kim olduğunu biliyordu. Öpücükleri, dokunuşları ve yüreğindeki sızı ona kim olduğunu kanıtlıyordu. Vural mıydı yoksa hayali miydi kalbini çarptıran, anlayamamıştı!

Kollarını başının altına almış, sırtüstü yatmış, yakışıklı yüzü göğe dönmüştü. Üstelik taş gibi duran vücudu kaskatıydı. Koyu bir kuyuya dönen gözlerini karanlığa dikmişti. Simsiyahtı gözleri ve içinde sadece yıldızların cansız ışıkları titreşiyordu. Öylesine derin ve düşünceliydi ki, her ne düşünüyorsa çok uzaklarda gibiydi. Kız aklına parçalanmaya hazır narin bir kristali getirdi. Onun gibiydi çünkü kristal. Sert duran ama narin olan, kırılınca kesen, kırılmazsa haz veren, göz alan ama yere düştüğü an parçalara bölünen ve bir daha eski haline dönmeyen bir kristal...

Bütün gece neredeyse kimseyle konuşmamış, kendi içine, kendi öfkesine ve kederine kapanıp düşünüp durmuştu. Derinlere daldıkça suskunlaşmıştı. Her ne kadar buna saygı duyup onu rahat bıraksa da içi bir türlü rahat etmemişti. Delirecekti, böyle susmak ıstırap vericiydi.

Vural geldiklerinden beri çok sıkıntılı duruyordu, biraz konuşsa rahatlardı. Belki ona yardımı bile dokunabilirdi. Dediği gibi haksız bir

suçlamaya maruz kaldığına artık inanıyordu. Vural yardım istemez, bunu asla dile getirmezdi. Ne zannediordu ki? Bu uyuz buzdolabı kılıklı herif, birine veya bir şeye ihtiyacı olduğunu itiraf etmek yerine, kendini öldürürdü ve bu daha kolay olurdu. Bir anda verdiği kararla, uyku tulumunu kenara atıp ayağa kalktı. Ateşi harladı, etrafında dolaştı. Adamın dikkatini dağıtarak yanına oturdu. İzinsizce battaniyesini kaldırdı.

“Kaldır şu seksi kıçını da biraz kay.” dedi bezmiş sesiyle.

Vural çatık kaşlarıyla kıza bakarak, “Hayır.” dedi. Sesi buz gibiydi. “Git yerine uyu.”

Bu sefer ayrı uyumayacaktı, omzunu umursamazca sarsarak, “Yat,” demiş gibi yanına uzandı. Sert yer sırtını acıtsa bile seslenmedi.

“Yine yılan gibi çörekledin yanıma, git buradan...” dedi adam ona bakmadan. Kafasını toparlamak için mesafeye ihtiyacı vardı ve bu kız ona hiç mahremiyet vermiyordu. Ya aklındaydı ya yanında.

“Gitmiyorum... Kolaysa yolla...” Hırsla tulumu üzerine çekti. Ona dokunmadan yanına uzanmıştı ama sıcaklığını her hücrelerine kadar özümsemişti. Üstelik katılgını ve direncini hissedebiliyordu. Adam neden birden önlerine bariyerler çekmişti ki? Neden kendini ondan soyutlamıştı? Oysa bugün baya baya anlaşmaya başlamışlardı! Üstelik bir haftadan fazla zamandır birlikteydiler, az çok huylarını ve karakterlerini çözmüşlerdi.

Vural kenara kaydı, kızın sert yerde yatmasına razı gelememi yüreği. “Geleceğini biliyordum, iki dakika uzak durmuyorsun ki...” dedi sitemle. Kız onun sıcaklığına ve sert zemindeki ince tulumun üzerine sinerken, “Sanki senin bet sesine hayranım... İhtiyacımız olmasa gelmezdik değil mi?” dedi ukalaca.

“Benim sana ihtiyacım yok...” dedi adam dişlerini sıkarak.

“İhtiyacın olduğunu söylemedim.” Ani aldığı bir kararla kollarını gerilmiş vücuduna doladı. Başını kaldırıp sert göğsüne koyarak, bacaklarını bacaklarının arasına yerleştirdi. Masum bir kedi gibi sinesine pustu. Burası çok rahattı ve açıkçası çok da hoşuna gitmişti. Vural şaşkınca kızın cüretine ve cesaretine bakarken, Kayra ona küs küs homurdandı. “Sana ihtiyacı olan benim salak. Tek başıma kalmaktan çok korkuyorum ve içimden bir his beni sürekli uyarıyor.”

“Ne diyor?”

“Sana ne be ne meraklısın. Beni koru yeter.” *Yalan gel, kıvrır Kayra kimse duymadı.*

Üzerindeki gerginliği kalkan adam gülerek kızı kolları arasına aldı, gökyüzüne baktı. Az evvel karanlıktan başka bir şey görmediği gökyüzünde, şimdi yıldızları görüyordu, şaşılacak şeydi. Bunlar az evvelde orada var mıydı? Kayra sessiz ve sakince ona sokulup adamın derdini kederini hafifletirken, kendisi de sıkıntılarından arınıyordu. O kadar masumdu ki, şu anda olduğu tehlikenin farkında bile değildi. Çok fazla sessiz kalamadı.

“Ben her şeyi hatırlıyorum artık.” dedi utanç içinde.

Bir an sessiz kaldı ikisi de ve kızın yüzüne bakmadan, “Öyle mi?” diye sordu adam.

Kızın yanakları kızardı, bedeni ürperdi. “Otoparkta olanları. O minibusün içinde saklanırken...” Vural’a baktı çekinikçe, aradığı neydi, duygularını cesaretlendirecek bir bakış mı? “Çok korktum.” dedi çaresizce.

Vural kolunu kızın titreyen bedenine sararken, elini omzundan sırtına doğru usulca hareket ettirdi ve aynı anda Kayra’nın kasıldığını hissetti. “Yararlanmaya çalışmıyorum.” diye söylendi. Dürüsttü. “Sadece korkmanı istemiyorum.”

“Korkmuyorum, sen yanımdasın.” dedi Kayra başını sallayarak, bu gerçektir. Garipti ama o yanında olunca korkmuyordu. Adam bir an afalladı, bedeni kasıldı. Çünkü kendisi ona zarar gelmesinden ölesiye korkuyordu. Kız bunu hissedince çekinik elini göğsüne koydu. Usulca okşadı düz göğsünü, elinin içinde onun güçlü kalp atışlarını hissederken, kendi kalbi duracak gibi yavaşladı.

“Ama sen yine de bana sarılırsan çok iyi olur. O zaman kendimi bu kadar yalnız hissetmem ve güvende hissederim.” Otoparkta hissettiği gibi hissetmek isteyerek kokusunu içine çekti. Bu kez denemek istiyordu, gerçekten hissedecek miydi rüyasındaki adamı yine?

Vural şaşkınlığına yenilerini eklerken, bir an cevap vermedi ve sonra kollarını yavaşça ona doladı. Daha yakınına çekti, canına katar gibi sıkıca sarıldı. Varlığı bile rahatlama sebebiydi. “Yalnız değilsin,” dedi dudaklarını saçlarına dokundururken. “Yanımdayım.”

“Sen de yalnız değilsin Çeyrek Komiser, korkma yanında ben varım. Sana bir şey olmasına izin vermem.” diye fısıldadı Kayra. Ciddiydi. Adam gülmek istedi ama garip olan, ciddi bir cesaret vermişti içine. Rahatlamıştı. Oysa o gelene kadar, ne kadar da yalnızmış, şimdi anlamıştı. Kayra olunca yanında, kimseden korkmuyordu, ölüm dışında. Savaşma arzusu ve kazanma tutkusu kazandırmıştı. Hayatını yeniden düşünmesini sağlamıştı. Her zaman annesinin ve babasının onu yaşama döndürmek için çabaladığı bir hayatı vardı!

“Ne zaman istersen yanında olurum ihraç fazlası.”

“Öyle mi, çok mu korkmuş duruyorum?” dedi adam alaylı sesiyle, bu romantik andan kurtulmak istercesine boğazını temizledi. En son ne zaman bir kadın ona böyle şefkat göstermişti? Sanırım hiç. Bu kız ilki yaşıtıyordu ona, farkında olmadan güvenmeyi öğretiyordu.

“Titriyordun gördüm... Bana yalvarıyordun, söylediklerinin hepsini hatırlıyorum.”

Vural sırtını düzelterek biraz gerildi. Kasılmıştı şimdi, yüzündeki o hoş duruşta ortadan kalkmıştı. Sertleşmişti ve kaşlarını çatmıştı durduk yere.

“Merhamet.”

“Sevgi.” dedi kız. “Beni sevmeye başladın, inkâr etme. Sen beni ömrünce unutamayacaksın Vural Namlı, unutamazsın. Ve ben senin beni unutmama izin vermem artık.”

“Yine rüya mı görüyorsun?” diye huysuzlandı adam. Onu kollarından kovar gibi geriye çekildi ama kız buna izin vermeyerek daha çok sokuldu.

“Hayır, kâbus... Düşlerimden sonra uyanırken gördüğüm en berbat kâbus oldun sen ve ben de unutmayaacağım yaşadıklarımızı. Hep kalacak mazide.”

“Bu itirafı şimdi yapman gerektiğini hissetmen çok garip,” Adam bir şekilde kızın düşüncesine katılıyordu. Biliyordu, o da unutamayacaktı. Yerine başka kadınlar gelecekti belki, belki de son nefesini onu hatırlayarak verecekti ama unutamayacaktı. O şarkıyı ne zaman duysa onunla olan dansını hatırlayacaktı. Bağıra bağıra söylerken kahkaha atarak dans etmesini zihninden atamayacaktı. Ne zaman bir otele gitse, olanları tekrar yaşayacaktı. Kızdığı zaman lastiği kopan çenesini, üzülünce cesaretlenen yanını... Yaşlı insanları gördüğü zaman saçmalamasını, ne zaman otoparka girse öpüşmesini ve kalbini tutarak can çekmesini, cebinde sakladığı cümleleri de saklayamayacaktı. Boğazı kurduğunda aklında hep onun gözleri kalacaktı. Bir de şu sözleri mih gibi geleceğe çakılacaktı.

“Varlığı temelli olanın, yokluğu kayıp değildir.” Anlamamıştı ne demek istediğini, şimdi anlıyordu. O gitse bile, hayali asla gitmeyecekti. Bir hayale, binlerce hayal kuracaktı.

Gözlerini yıldızlardan adama çeviren kız, “Hayat ne garip, yaşarken elinden tutan yok, ölünce omuzunda taşıyan çok.” dedi üzgünce. Vural ona baktı. “Şimdi diyorum ölsek, elimizden tutmayanlar omuzlarına alıp vicdanını temizlemeye gelecek.”

Bu haklı sözlere ne diyebilirdi ki adam. "Bir keresinde, seni tanıdığımı bildiğini söylemiştin. Nereden bildin?" diye dikkatini kendine çekti kız. Gözü kapalı halde inanmak istiyordu onun söylediği her söze. O da cidden, yüreğinden hissediyor muydu bu tuhaf çekimi?

"Hissettim..." dedi Vural. Dürüsttü gerçekten, içinden, ta yüreğinden hissetmişti. Daha onu ilk gördüğü an ensesi gıdıklanmıştı, kokusunu duymuştu. Garipti ama varlığını görmeden hissediyordu.

"Sen de mi?" dedi Kayra garip bir şekilde. Merakla adamın yüzüne baktı ama adam durgunca gökyüzüne bakıyordu. Sert ifadesinden ne hissettiğini anlayamıyordu.

"Garip ama öyle... Sanırım beni gerçekten tanıyorsun."

"Seni tanımıyorum. Ama her şeyinle... Sadece düşlerimdeki adama çok benziyorsun."

"Kim senin düşlerindeki adam?" dedi Vural merakla, "Anlatsana her şeyi baştan."

Önce onu eleştireceğini sandı, çekindi ancak adam ciddiydi bu sefer, dinlemek istiyordu her şeyi. Kız hevesle anlatmaya başladı, onu ameliyat olmadan önce gördüğünü söyledi. Sonra kalp nakli geçirdiğinde, her gece hayalinde gördüğünü anlattı. Eğer Vural gerçekten hayaliyse, onun peşini asla bırakmayacağını da araya sıkıştırmış olabilirdi.

"Bence beni kandırmak için uyduruyorsun. Yoksa bana âşık mı oluyorsun?" dedi adam inanmayarak. Anlattığı şeyler deli saçmasıydı. Kim bir adamın hayalini kurar ve âşık olurdu ki? Her gece bir adamı nasıl hayal ederdi deli olmayan biri? İnanmak bile delilik olurdu.

"Ona çok benziyorsun." diye itiraz etti kız. "Belki de gerçekten sadece benziyorsun, o değilsin ama ben bu şansı elimden kaçırmak istemiyorum."

"Ben laboratuvar faresi değilim, benim üzerimde deney yapamazsın." dedi adam sessizce küfrederken. Bu tavrı ve düşüncesi hoşuna gitmemişti. Kimsenin alternatifi olmak istemiyordu. Kasılmıştı, onun önce yüz verip, sonra, "Sen o değilsin." diye kışına tekme vurmasından korkmuştu.

"O sana benziyor, bununla yetinebilirsin." dedi Kayra masumca. Adamın yüreğine kocaman bir boşluk koydu. Hah işte, düşündüğü gerçekleşiyordu. Bu kız hayaline bir yüz arıyordu ve bulamazsa başka bir yüze koşarken, Vural mal gibi ortada kalacaktı. Başkasının artığıyla mı yetinecekti, asla!

"Gölgesiyle mi?" dedi dişlerini sıkarak.

“Başka çarem yok. O zaman arayacağım onu, bir gün onu bulacağım ve...”

“Ve?” dedi adam hırsla. O adamın hayâlarından boks yastığı, derisinden de palto yapacaktı! Ve Karaca Ahmet mezarlığında son bulacaktı bu ve’nin sonu.

Adamın kasılmasına, öfkelenmesine sevinen kız keyifle gülümsedi. Doğrulup yanağından öperken, “Teşekkür ederim, beni onların eline bırakmadın.” dedi sevgiyle. Şımarıkça göz kırptı. Vural kalbi tekleyerek bakakalırken, “İyi geceler Çeyrek Komiser, kanunun kollarında uyumak harika bir güven veriyor.” dedi kız, keyifle dil çıkardı.

Yok, valla bu kız hem akla hem kalbe hem de tüm düşmanlarına zarardı. Düşmanlarına zarardı keza onun saçının teline zarar vereni yaşatmayacağını, artık gayet iyi biliyordu. Sımsıkı sarılmak istedi ona. Sevişmeden, sex olmadan sımsıkı sarılarak yatmak istediği ilk kadındı. İlk defa birini kollarına sevgiyle alıyordu. Saçlarını koklamayı da sevmiştii. Sıcak, narin varlığının kollarında olmasından mutluydu.

Bir insanın karakterini eğitmeden kapasitesini eğitmek topluma yapılacak en büyük zarardır. Vural bu zararı şimdi yapıyordu. Kızın üzerine özenle örterken, kendine küfrettiği gibi ona da kızıyordu. Demek o adama benzediği için ilgi gösteriyordu. Yer Fıstığı! Yoksa umurunda bile olmayacaktı. Bu düşünce adamı çileden çıkarıyordu.

“Lanet olsun, sana merhamet ettiğim için kendimi asla bağışlamayacağım...”

“Merhamet öyle bir dildir ki, sağır da duyar, dilsiz de... Üstelik ben merhametli adamları severim, gözünden sakınır emanet edileni.” dedi kız uyku mahmuru sesiyle. Adam onun uyurken bile cevap vermesine güldü.

“Senin merhametten anladığın ne?”

Kız yanağının altında atan kalbin hızlı vuruşunu dinlerken, yüreğini hızlandıran tok sesle huzura erdi. “Sen hastalandığında, ben de sana merhamet göstermedim mi? Tepene çöreklenip kırılan kemiklerinin üzerine oturdum mu Rüya’nın evinde?”

“Sen hasta mısın cidden? Şizofrensin bence de.” dedi adam kızın kanayan yarasına parmak bastığını bilmeden. “Kızım bela mısın, dua mısın anlayamadım. Yaptığın iyiliklerin şeceresini tutup, sonra hacze mi alıyorsun? Valla eğer annemin ettiği duaysan, her iyi yönden de b*ku yedim.”

Kolları ona dolanırken, annesinin bedduasını hatırladı. “Allah sana öyle bir kadın versin ki her sinirlendiğinde ‘Anam.’ de,” Ve dua ettiğinde, “Allah sana öyle bir eş versin ki, her saniye yüzünü görmek için saniye say.”

diye öperdi. Valla annelerin duası tutardı, bedduası değil!

“Şimdi çeneni kapat ve uyu.”

“Yorgun değilim.” dedi kız gözlerini kaparken. “Seni dinleyebilirim.”

“O zaman konuş benimle,” diyerek duraksadı adam. Evet konuşmalı ve dikkatini başka yöne kaydırmalıydı keza kız kollarında durdukça, üst kafasında duran aklı alt kafasına kayıyordu.

Kız bunu hissetmiş gibi, “Bak defolu komiser, kollarına geldim diye beyninle düşünmeyi unutmayacaksın. Oturduğun yerle başka zaman düşünebilirsin.” dedi.

“Düşlerine tebelleş olan o şerefsiz hakkında bir şeyler söyleyip uyku-mu kaçırdıktan sonra, öyle hemen uyuyamazsın.” diye buyurdu adam, kasklarına giren sızı ve gerginliği bertaraf etmek için sinirlerine sığındı.

Kayra onun vücudunu saran şok dalgasını hissetti ama umursamadı. Üstelik kalbi de hızlanmıştı, bedeni de ısınmıştı, kızmış mıydı? İyi de neden?

“Boyu senin gibi, kilosunu ve kokusu da.”

“Beni köpek gibi o yüzden mi koklayıp duruyordun?” Bu fikri sevmemişti. Kızla ne zaman karşılaşsalar onu koklayıp durması aklına geldi. Demek ciddiydi!

“Kokunu hissettiğimde seni ilk o sandım.” diye savundu kendini. “Nefes alamadım.” Ve birden durup adamın gözlerine bakmak için göğsünde yükseldi. “O gece otoparkta beni sen kurtardın değil mi? Yalan söyleme, senin kokundu işte.”

Adam gülümseyince Kayra’nın gözlerinde yıldızlar oynadı. Öyle güzeldi ki, adam nefes alamadı. “O gece kafayı üşüttüğümü sandım. Hayal ettiğimi sandım. Ne kadar korktum biliyor musun?”

“Başını belaya sokmakta uzmansın.” dedi adam dişlerini sıkarak. O günü hatırlayınca canı sıkılmıştı. Ya yetişemeseydi ya lobide konuşmalarına tanık olup başlarını belaya sokacaklarını anlayıp takip etmeseydi. Peki onların aradığı adamların eline düşmesi tesadüf müydü? Vural gözlerini kıstı. Aklına asansör geldi. Yok canım, bu kadarı da şaka olurdu. Eşek şakası! Cidden casus falan mıydı bu kız? O akşam asansörde tıklılıp kaldığı kız da bu cadıydı? Sesi, kokusu, öyle hissettiriyordu...

Vural da emin olmak için kızı kokladı ve hissettiği gerçeğe dişlerini sıkı. Kader onunla fena halde kafa buluyordu. Kayra asansördeki kişinin de kendisi olduğunu bir anlasaydı, sittin sene peşini bırakmazdı. Zaten takmıştı hayalindeki adama, belki de herkesi bilinçsizce o hayale

benzetiyordu. Bu düşünceyi de sevmedi. O akşam kızın uyuduğunu hissettiğinde, asansörün kapısı açılmayınca, tavanındaki havalandırmanın çıkarak gitmişti. Şimdi geçmişe dönmüş olsaydı, bir kibrit çakıp kızın yüzünü görmek gibi akıllı bir işlem gerçekleştirirdi. Peki ya oteledeki kadın? O Kayra değilse kimdi? Yani Kayra olsa kesin hatırlardı. Gerçi o geceye dair tek hatırladığı yatağa yattıkları andı. Sevişse unutmazdı sanırım. Ama bunu kıza bir ara sormayı, ya da ağzından lafı almayı başaracaktı. Zaten koca dillinin tekiydi. Azıcık kuyruğuna bastımı çakıl taşı gibi do külürdü.

Kayra başını tekrar yerine koydu. “İtiraf etmesen de o geceki polis sen olduğunu artık biliyorum. Demek ki kafayı sıyırmıyor muşum.”

“Devam et.” dedi adam dişlerini sıkarak.

“Sesi de aynı senin gibiydi, daha önce şüphelenmiştim ama şimdi eminim. Sana çok benziyor.”

“Daha ayrıntılı anlat.” dedi adam tok sesiyle emrederek.

“Daha kaç defa anlatacağım...” dedi kız huysuzca, anlattıkça kafası karışan adam gözlerini kıstı. “Ben bu adamı bir yerden tanıyor muşum gibi hissediyorum ama çıkaramıyorum, onu bir bulursam...”

“Bana haber vereceksin unutma...” dedi Kayra keyifle.

“Sülalesine haber salacağım ama selayla.” dedi, Allah onu eline düşürmesin, düştüğü an geriye sadece cenazesi çıkacaktı.

“Ya hayalse Vural? Ya öldüyse ve hayali geliyorsa rüyalarım?”

Kızın üzgün sesine inat onun tok sesi dua eder gibiydi. “Nerede o günler.”

“Ya rüyamdaki cidden sensen, bak sen geldiğinden beri yanıma rüyama girmedi.” Kayra kızarak adamın kollarından çıkmak için debelenirken, “Aşağılık pis, sana ne yaptı elin adamı?” diye söylendi.

Adam kızın kollarından kopmasını hazmedemeyeceğini anlayınca, onu iyice bedenine çekerek ellerinin arasına hapsetti. “Hayatımı kararttı seni karşıma salarak, daha ne yapsın...”

“Bu benim suçum değildi, o geldi önce rüyalarım.”

“Piç kurusu. Bir daha gelirse hemen uyanacaksın Kayra, elin adamıyla karanlıklarda tek başına kalma. Bak niyeti kötü falan olur. Sen hemen uyan. Hatta kov gitsin puştı.” Boğuk sesi ciddiydi, emri de kesindi. “Hem ne işi varmış genç bir kızın rüyalarında? İbneye bak, niyeti belli tabii.”

Kız gülmemek için dudaklarını ısırırken, adam öfkesinden homur homur ötüyordu. Düdüklü tencere gibiydi, havası alınmadan açıldığında,

patlayacağı kesindi. Kayra onun havasını almayı asla düşünmüyordu. Onun kıskançlıkla söylenmesi, hoşuna gitmişti. Daha sıkı sarıldı adam, kız başını kıpırdattı göğsünde. “Eğer değilsen bırakırım peşini. Bir gün... Onu bulacağımı biliyorum.”

“Ona doğru attığın ilk adımda ayaklarını eline veririm, hayalini bile kurarsan yürümesini unutursun.”

Kız sırtı huzurla. Duyguları ve tepkileri diğer insanlara göre her zaman daha güçlü, daha derin ve daha yoğun olmuştu. Ve bu suçluluk duygusunda aslında kendi payının olduğunu da fark etti. Kayra hayallerindeki adama âşıktı ve eğer o adam Vural Namlı ise, onu temize çıkarmak istiyordu. Bir şeyler yapmak zorundaydı. Bu çok kolay bir iş eğildi, ne yapabilirdi ki? Bu konuyu onunla tartışmak onu sadece daha inatçı hale getirecekti. O yüzden gizlice yardım etmeye karar verdi.

“Nasıl bu kadar inatçı olabiliyorsun? O sana ço...” dedi ve sustu. Şakaklarında sıcak ve ıslak bir şey hissetmişti. Vural dudaklarını şakağına bastırmış ve gözlerini kapatarak dişlerini sıkmıştı. “İyi geceler demiştin sanırım.”

O piç eğer gerçekten hayattaysa, onu öldürecekti Vural. Şanslı piç. Demek senelerdir rüyalarına girip onun yapamadıklarını yapıyordu. Daha sıkı sarıldı, bundan sonra rüyasında göreceği tek adam babasından sonra kendisi olacaktı. “Lanet olsun, senden nefret ediyorum Yer Fıstığı...” İçine ektiği bu duygulardan, daha fazla nefret ediyordu.

“Ben de senden nefret etmek istiyorum ama eskisi gibi edemiyorum Çeyrek Komiser.”

Esnedi, gözlerini kapadı. Kollarında huzura ulaşan ve ilk defa tepişmeden, kavga etmeden konuşan Kayra, artık gözlerini karanlığa serbest bırakabilirdi. Ona karşı son kalkanı da bu gece akan son gözyaşıyla birlikte yok olup gitmişti. Hayat korkmak için çok kısıydı, aşk riske atılmayacak kadar değerli bir hediye idi. Eğer hayali bu adamsa, savaşacaktı, değilse bir adamın kurtuluşuna yardım etmiş olacaktı. Bunu zaman gösterecekti.

“Ben kötü birisiyim.” dedi adam dişlerini sıkarak.

“Biliyorum.”

“Seni üzerim.”

“Biliyorum.” dedi Kayra yine.

“Geleceğim sayılı, kelle koltukta yaşıyorum.”

“Biliyorum.”

“Uzak durmalısın benden, canını acıtırım.”

“Biliyorum.”

“Bunca şeyi bilip neden hâlâ peşimde dolaşıyorsun? Sen geri zekâlı mısın?”

“Sensin geri zekâlı, olmasaydın Çeyrek Komiser olmazdın.”

“Haklısın...” dedi adam, tam bir geri zekâlıydı.

“Sana inanıyorum dedim ya ihraç fazlası...”

“Öyle mi?” dedi boğuk bir sesle adam, demek anlamıştı ne demek istediğini. Uzak durursa, adamda ondan uzak durabilirdi.

“Evet sen tam bir baş belasısın Çeyrek Komiser. Ben de senin başına bela oldum, ödeştik. Eğer o değilsen zaten giderim, daha onu arayacak milyonlarca adam var.”

Kızın bu sözleri adamın bedenini rahatsız etti. Derinlerde, adamın bile bilmediği bir yerdeki yaraya dokundu. Sanki içini acıtacaktı gidişi. Bir an için sessiz kalınca kız, adamın eli kendi yüreğine gitti. Garip ama o sızı geri gelmişti.

“İnsanın kalbi acır mı hiç?” dedi içinden gelen dilinden taşarken.

“Acımasa uğruna onca şarkı ve şiir nasıl yazılırdı Komiserim?” Kollarında kıpırdanıp duran kızı kendine çekti adam ve dudaklarını yanağına sürttü. Bu zayıflık anının çok uzun sürmeyeceğini biliyordu ama şiddetli bir şekilde, korumacı hissetmişti kendini. Onu kanatlarının altına almak ve bütün kötülüklerden uzak tutmak istiyordu. İlk kez, bu ufak kızın üzerindeki gerçek gücünü fark etmişti. Bu kız birkaç günde onu alt üst etmişti. Düşüncelerini kendinden ibaret etmişti. Artık eskisi gibi ruhsuz, suskun, soğuk ve umursamaz olamıyordu? Ölümü görmezden gelemiyordu.

“Yarın Rüya ve senin için bir yer bulacağım, gideceksin ve kısa bir süre sonra her şey daha iyi olacak. İyi olmak zorunda... Unutacağız bu saçma konuşmaları ve hayatımıza devam edeceğiz. Tüm bu olanları ileride gülerek anlatacaksın, söz.” dedi adam. Mantiğına sığınmalıydı. Yoksa sonu iyi olmayacaktı.

“Evet,” dedi kız keyifsizce. Adam kabullenmesine şaşırdı. “Çok daha güzel günlerimiz olacak, üzülme.” Gülerek anlatacaktı geçmişi. Kollarını sıkıca doladı. “İyi olacak, iyi olacağız ve bu lanet saçma hislerden kurtulacağız.”

“Ve sen gideceksin?” dedi adam.

“Ve sen beni görmeye geleceksin, her zaman.” dedi kız.

Ve gözler kapandı, dudaklar gülümsedi, kalpleri hızlandı.

10. BÖLÜM

Yaşamın boyunca her hikâyenin bir imtihan olduğunu anlayacaksın. Kimisi seni ağlatacak, kimisi kendini aldatacak, kimisi seni kullanacak, kimisi kullanıldıkça hayatı okumayı öğrenecek ama şu bir gerçek, her ânı hayatından pahalı bir tecrübe olarak geçecek.

Müjde Aklanoğlu

Yollar su gibi akıp giderken, Kayra yaşadıkları acayip yakınlaşmanın afallamasını hâlâ üzerinden atamıyordu. Şaşkındı. Onunla kavga etmeden de anlaşabiliyor olmak çok tuhaftı. Yanında sessizce oturan adam baktı. Bir haftan fazladır onunla nefes alıp, onunla yiyip içip gülüyordu. Ne değişmişti? Ne ara bu kadar sıkı fıkı forma gelmişlerdi? Bildiği tek şey artık peşini bırakmayacağıydı. Vural'ın nihai kararı ondan kaçmaksa, buyursundu, kovalamakta güzel olacaktı.

Yani bunu hissetmişti. Yüreğindeki bozgun yemiş gelgit duyguları ve benliğinin köhnelerine savrulduğunu sandığı arzulu sancılarıyla, çatışarak hissetmişti hem de... Allah aşkına, akli başında hangi insan, onun yaşadıklarını yaşayıp, akıyla-kalbini, duygularıyla-fikirlerini çatıştırmazdı ki? Zaten yarım akıllı olduğunu düşünürken, kalan yarısıyla nasıl alsın o yanındayken mantığına? Düşündüklerinin gerçekliği ucuz bir roman gibi benliğine serilirken, hayatının RTÜK'ün tedavülden kaldırdığı reyting zararlısı dizi olmasını istemiyordu. Duyguları onu hem pembe bulutların üstünde hem de cehennem misali lav saçan gerçeklerin altında gezdirmişti.

Onunla aynı odada, aynı yatakta, aynı banyo ve en nihayetinde kapana kısılmış fare gibi, kalbine hapsolmuştu. Çıkacağı yolculuğun dehşetini düşünmek istemiyordu. Dahası tartışırken tenleri alev alarak tutku girdabına sürükleniyor, yürekleri akıl almaz bir heyecana yenilip mantığını ekarte ediyordu. Ne zaman öfkeyle başlasa kelimeleri tutkuyla susturuyordu. Ne zaman romantik bir an yaşasalar sonu ateşli bir kavgayla son buluyordu. Üstelik o gece aklından çıkmıyordu. Gerçeğe dair her şeyi ateşe verdiğinde, nasıl ona yüreğinden geçenleri itiraf edebilmişti? Bunu nasıl yapmaya cesaret etmişti?

Az sonra saatleri ve karanlık yoldaki ıssız sokakları geride bıraktılar. Otoyola çıkan araçtaki sessizliği, Rüya'nın huysuzluğu bozdu.

“Lavaboya gitmem gerek.”

Şahin, kıza sinsi bir bakışla kısacık döndü. “Az önce gittik ya?”

Kızın gözleri çakıştı. “Çiş için de... senden izin alacak değilim yalancı herif...”

Yine başa dönmüşlerdi. Şahin isyanla, “Ben sana yalan söylemedim...” diye tısladı. Arkadaki ikili hafifçe kıpırdandı ama umursamadı! Arabayı benzinliğin arka tarafındaki ıssızlığa çeken Şahin, Rüya'nın peşinden lavabolara gitmiş, Vural, iki delinin gelmesini beklerken, yanında sessizce oturan kızın suratsızlığıyla nefes alamayarak araçtan kaçmıştı. Onun yanında böyle durgun halde kalması sinirlerini bozuyordu. Kayra inatla araçtan inmedi, düşünceli haline kaldığı yerden devam etti. Vural'da araca geçmedi, kızın pişmanlık sözlerini duymaktan korktu. İyi de neden korkuyordu ki, kendisi de o geceden pişman değil miydi? Mantiğı, “Evet,” diye bağırırken kalbi “Asla,” diye ayak diriyordu. En az onun kadar akli karışık olduğundan, önlerindeki belirsiz geleceğe akliselim bakamıyordu. Biraz zaman geçince kolundaki saate baktı. Şahin ve Rüya gideli epey olmuştu ve hâlâ gelmemişti. Bir şey olmuş olma ihtimali vardı! Arka kapıya yanaşıp camdan dışarı bakan kıza eğildi.

“Ben bizimkilere bakacağım, merak ettim.”

Kayra'da araçtan çıkarak hemen önünde belirdi. “Ben de geleceğim.”

“Sen olduğun yerde kal.”

“Geleceğim dedim.”

Kapıyı sertçe kapatıp adamdan evvel yola düştü. Henüz biraz ilerlemişlerdi ki, ani bir fren sesi duyuldu. Sonra karanlığı aydınlatan ışıklar geceyi yardı. Kayra ve Vural bir an donup kaldı. Arkalarından gelen silah sesiyle ikisi de afalladı. Hızlı bir aracın, onların aracına yaklaştığını ve taradığını görünce, Vural kızın eline atılarak, “Koş...” diye bağırdı.

Ya inatçı yanı tutmasaydı da araçta kalsaydı düşüncesi genzine yumru olup otururken, ayakları daha da hızlandı. Ortalığı inleyen silah sesleri, geceyi havai fişek gösterisi gibi aydınlatırken, Rüya şaşkınca gökyüzüne bakıyordu. Şahin'in koyulmuş gözleri endişeyle aydınlanırken, kumral tenine sert bir ifade çörekleniyordu. Dolgun dudakları kasılmış ve ince bir çizgi hâlinde kıvrılmıştı. Rüya nefes alamayan bir ifadeyle baktı Şahin'e. Sanki derdine tek derman ondaydı. Her şeyin çıkış noktası, onun elindeki ya da dilindeki anahtardaydı.

Birkaç silah sesi daha duyulunca, Şahin panikleyerek bakışlarını ileriye çevirdi. Sesler, arabayı park ettikleri ağaçlık bölgeden geliyordu. Şarjörden boşalan merminin bıraktığı ışık yansımaları, geceyi peş peşe çakan şimşekler gibi aydınlatıyordu.

“Kayra,” diye fısıldarken Rüya korkuyla,

“Vural,” demişti Şahin de aynı endişeyle.

“Kayra,” diye haykıran Rüya aracın olduğu tarafa koşmaya kalkınca, Şahin yakaladı onu belinden. Gitmesine izin vermedi. Soluksuz halde araçlarına bakarken, Vural’ın ve kızın o aracın içinde olmamasını dileyerek mantıklı olanı yaptı. Rüya’yı ateş hattından uzaklaştırmaya çalıştı. İstemeye istemeye, kızın ayaklarını yerden kesti. Rüya’nın canı için ters istikamete koşmaya başladı.

Ağlamaya bile fırsat bulamadan, bedeni iradesi dışında yine yönlendirilmeye başlanmıştı. Vural eline asılmıştı ama daha yerinden hareketlenmeden, adamların onları fark ettiğini görmüştü. Vural Kayra’yı sürükleyerek Şahin’in yanına koştu. Uzaktaydılar ama onların da aynı endişeyle korkuya kapıldıklarını görebiliyordu. Macera bir yere kadardı, bu can korkusuydu ve hiçbir şeye benzemiyordu. Her silah sesinde kalbi patlayacakmış gibi duran Kayra, kan ter içinde, korkudan irice açılmış gözleriyle bakarken, geceye hediye ettiği eşsiz küfürlerini ortalığa savuruyordu.

“Bıraksana elimi, ben daha hızlı koşarım, hızımı azaltıyorsun!” diye huysuzca bağırdı.

Sanki onun hızını azaltan Vural’mış gibi, arkalarından gelen silahlı adamlara ters bir bakış attı. Onların kendilerini görmemeleri için dua ederken, edepsizce bağıırıyordu. Adam onun sesinin silahları bastırdığını fark edince, “Bir de senin kıcını düşünmeyeyim. Kaldır koca kıcını da koş biraz...” diye bağırdı. Bu sözlerle Kayra hırslandı. “Benim kıcımdan sana ne ya, iki de bir küfrüne sahiplik ediyor...”

Nefesi kesilerek adamın elini silkeledi. Kızın gözlerindeki korkuyu görünce, dilini inat damarına bastırarak kışkırttı. Ona yakışmayan bir pratikle önüne düştü kız, panter hızıyla yanına geçerken, “Hadi,” diye bağırdı.

Vural şaşkın hâlde ondan uzağa giden, tazı gibi koşan kıza bakakaldı. Kuzenine bir şey olacağı düşüncesine dayanamayan kız ağlayarak, “Ben sağa, sen sola.” dedi birden. Adam onu takip etmeye devam edince, “Ya git kurtar kendini, aradıkları sensin bana ne yapabilirler ki.” diye bağırdı.

Garipsedi bu durumunu adam. Şu anda bile Vural'ı gülümsetmişti. Bir atlet gibi hızlı konuşan Kayra, arkasına baktı. "Ya adam kuyruğum olmayı seviyorsun biliyorum ama bugün sana izin, defol git işte." diye bağırdı.

Peşinden koşan Vural öfkelenerek, şu hâlde bile düşmanlarını bırakıp bu çene makinesini, pres gibi ayağının altına sıkıştırıp ezmek istedi. Sonra kollarına alıp sımsıkı sarılmaktı amacı. Kızın durmak bilmeyen konuşmasından sabrı taşınca, "Sus artık lanet kadın! Ebemin bağırsaklarından betersin." diye haykırdı.

Kayra etrafına bakış atarak, "Lan git, hoşt... Hoşttttt..." diye bağırdı. Artık dayanma gücünü yitiren Vural, hızla dibine kadar yaklaşarak, dişlerinin arasından, "Köpek sensin." diye hırladı.

Ancak yanındaki sığ hırlamayla, geceyi yırtan çığlıklar birbirine karışırken, "S*ktir..." diye küfretti.

Kayra'yı derhal kendine çekerek uyuz mu, kuduz mu olduğu belli olmayan itten kurtardı.

Köpek Kayra'ya oyun yapıp zıplarken, eli silahlı adamdan biri arkadan bağırdı. "Vural eğer teslim olursan vurmayacağız,"

İyice eline asıldı Vural. "Git işte adamların istediği sensin, ben hızını azaltıyorum." dedi ağlamaklı Kayra.

Adam kızı bir aracın etrafından dolandırırken, "Kapa o koca çeneni," diye hırladı.

Vural kendine küfrederek yönünü değiştirdi. Kulağının dibinden geçen mermiyle, ellerini kafasına siper eden Kayra heyecanlı bir çığlık attı. İlerideki karartılardan, Şahin ve Rüya'yı görmüş olacak ki, bu sefer ferahlayarak soluklarını ciğerine bastırdı. Vural yanında havlayarak koşan köpeğe tırsak bir bakış attı ve korkak bir tekmeye Kayra'dan uzaklaştırırken, "Lan git, peşimizde zaten sürüsüyle it var, havlayıp durma," diye küfretti. Köpekten korktuğu kesinlikle yalandı! Kocaman adam, neden korksun ki! Arkasındaki itlerden değil ama bu hayvandan cidden korkuyordu! Ya kızın o seksi kıcına gözlerini dikerse, çünkü öyle gözüküyordu.

Vural ayağını salladıkça, hayvan oyun oynadıklarını sanıyor olmalıydı ki, koşarken havlayarak bacalarına atlıyordu. Kayra'nın bacalarına patilerini yaslamaya çalıştı. Köpek tam kızın poposuna dişlerini hedef seçtiğinde, Vural Kayra'yı çığlıkları eşliğinde kendine çekti.

Şahin'i görünce, "Abi vur şu iti..." diye hırladı.

Köpek Şahin'e yaklaştı, "Hangisini, peşindeki zararlıları mı, yanındaki masumu mu?" diye sordu, şu hâlde bile eğleniyordu. Köpek de onlarla

koşmaya başladı. Şimdi koşan kişi sayısı beş, ikisi el ele birisi kuyruk gibi peşlerindeydi.

Rüya bileğinden çekiştirilerek koşarken, bir köpeğe bir Şahin'e bakıyor, bacaklarındaki derman çekilmesin diye dua ediyordu. Şahin arkadaşına bakarak, "Siz sağ tarafa gidin, adamları atlatınca kuzeyde buluşalım. Eğer buluşamazsak güzergâh belli, orada buluşuruz. Kız sana emanet." diye buyurdu.

Vural zaten kızı bırakmayacağını belirterek eline asılırken, "Bu kızıdan kurtulduğum gün kurban keseceğim." dedi gülerek. Şahin ikisinin anlayacağı bir bakış attı ona.

Kayra dişlerini sıkarak, "Deve de kessen egondan kurtulamadığın sürece işe yaramaz..." diye söylendi.

Vural kahkaha atarken, Şahin arkadaşına gülümsedi. Bakışlarındaki eminlik ve güven, her şeyden daha değerliydi. Vural'a her konuda güveniyordu.

"Dikkatli ol!" dedi ciddiyetle.

Vural başıyla onaylarken, Kayra kuzenine tam atılacaktı ki, Vural'ın bileğine asılmasıyla, genç adamın iri bedenine doğru cansız bir bebek gibi savruldu. Daha tenleri birleşmeden de peşinden boş bir çuval gibi sürüklenmeye başladı. Tabii itleri de yanlarında sürükleyerek...

Rüya kuzeninin arkasından korkuyla atılırken, buna izin vermeyen Şahin, "Merak etme, ona bir şey olmaz. Ben asıl arkadaşımdan korkuyorum. İnşallah, sağ salim bulurum onu." dedi ciddiyetle.

Rüya dişlerini sıktı. Kuzeniyle birlikte koşan kızgın adama baktı. Tam arkalarında, hopleya zıplaya giden kahverengi tüylü köpek de neşeyle havlıyordu ve galiba o köpek yüzünden ikili çetin bir şekilde kavga ediyorlardı!

Karanlık bir yola sapınca Vural, "Çeyrek Komiser, adamlar çok geride kaldı, ben saklanırım sen git," dedi. Köpek sonunda peşlerini bırakmıştı. Ama koşmaktan boğazları ve böbrekleri ağrıyordu. Her yer karanlıktı. Şehirden epey uzak oldukları için, tenhaydı. Tek tük sokak direğinden başka bir şey yoktu. Bir el daha silah ateşlenince, onların yerini gören adamın, yer bildirimi vermek için, diğer adamları çağırdığını anladılar. Havaya ateş ettikleri her kurşunla, Kayra'nın korku dolu çığlıkları artıyordu. Bir müddet sonra kız iyice bedeninin iradesini kaybetti.

Vural yorulan kızın titreyen bedenini fark edince, "Korkma," diye buyurdu.

“Ashında korkmuyorum, biraz spor iyi gelir dedim.” Ona göz kırpan kızla, adamın öfkesi biraz yatışmıştı. Ne değişik kızdı bu, korkarken dilli düdük, sakinken antidepresan gibiydi.

Kayra arkalarından koşan adamların, uzak siluetlerini gördü. “Bizi yakalayacaklar...”

Onu iyice kendine çeken Vural, “Seni kimseye vermem.” derken, bakışları iyice yaklaşan adamların gölgesine kaydı.

“Söz mü?” dedi Kayra gülümseyerek, “Yarın unutmayasın bu sözleri.”

“Söz,” dedi adam içtenlikle, kız soluk soluğa mutlulukla bakarken, adamın tüm gülüşü yüzünden silindi. “Seni yakalamalarına izin vermem Yer Fıstığı.” Kızın elini daha sıkı kavradı. Sanki canı onun ellerinin arasındaydı ve bırakmaması gerekiyordu. Bırakırsa... Ölürdü! Ama gurur işte, bunu kabullenemiyordu.

Bir yamaçtan indiler. Kayra ağlamaklı bir hâlde önüne baktı. Bir an sendeleyince, Vural onu tuttu. Etraf karanlıktı. Gözyaşlarının zorladığı gözleri etrafı sisli görüyordu. Bir de buna gırtlığını yakan solukları eklenince, genzi her saniye yırtılırcasına acıyordu. Karnında ve bacaklarının üst kısmında gergin bir acı vardı. Kasları yırtılacak gibiydi. Ayak bilekleri de ağrımaya başlamıştı koşmaktan.

“Sen beni bırak diyorum, ben başımın çaresine bakarım.” Kayra onu iyice yavaşlattığını düşünüyordu.

Vural yutkunarak baktı genç kıza. “Canımı almaları lazım sana yaklaşmaları için, biraz gayret Yer Fıstığım, lütfen. Bak şuarada ufak bir köy var.” Kız tekme yemiş gibi irkildi. Artık huysuz ve suratsız değil, ciddi anlamda endişeliydi. Az evvel ona, ‘Fıstığım mı?’ demişti. Onu sahiplenmişti. Sahiplenici bir cümle belirtmişti. Şimdi deposu dolan motor gibi gaza gelmişti. Karanlık köyün içine girdiler. Burada in cin top oynuyor gibiydi. Yol karanlıktı, evlerin içinden ışık sızıyordu ama dışarıda kını secikler yoktu. Küçük köy evlerinin bahçesinde bağlı olan birkaç köpek onları hissetmiş havlıyordu. Vural ileriden bir ses duyunca yavaşladı. Bir evin bahçesinde duran ikili hararetle bir tavırla konuşuyor, kadın korkuyla ağlıyordu. Arkalarından gelmekte olan adamları görünce Vural ani bir kararla kızın elini çekiştirerek o eve yöneldi.

“Hemşerim biz...”

“Nerede kaldınız hemşerim,” dedi kadın heyecanla.

“Biz siz...”

Vural'ın sözlerini ağzına tıkayan kadın, "Bir saattir sizi bekliyoruz," derken arkasına baktı. "Ambulans nerede?"

"Ne ambulansı?" dedi Kayra kaşlarını çatarak. Koştuğundan sebep nefes nefeseydi. Vural adamların ayak sesinin iyice yakınlaştığını görünce, "Bizi içeri alabilir misiniz?" diye sordu.

Kadın öne atılarak, "Buyurun, annem içeri de. Çok acı çekiyor." diye başladı anlatmaya.

O sırada köşeyi dönen iki iri adamın gölgesi görününce Vural derhal içeri daldı, kızı da kendisiyle birlikte çekti. Ev sahipleri de içeri girince kapıyı yavaşça kapadı. Burası kerpiçten yapılan eski bir evdi. Ayakkabılarını çıkardılar. İçeri girdiler... Vural ona merakla bakan adama derdini anlatırken, hasta bir kadın inleyip duruyordu. O sırada onları içeri alan yaşlı kadın, "Kızım tohtur yok mu? Tohturrrrr..." diye sordu.

"Ne doktoru teyze," dedi Kayra kaşlarını kaldırarak.

Vural cama yaklaştı, çaktırmadan dışarı baktı. Eli silahlı üç adam bahçenin köşesini döndü. "Arayın etrafı, burada olmalılar,"

Kayra ile bakiştılar, Kayra durumu anladı. O sırada kadın kızın koluna asılarak annesinin başucuna çekti. "Kızım cama değil anama bak, nesi var?" diye sordu.

"Haçen kadini bırakın rahat versin son nefesini da?" dedi başındaki adam sakince.

"Ramazan, poynun altuna gire." diye kızdı orta yaşlı kadın, "Yoksa tohtur diye bayta mı çığırdın?"

"Ben anamun eyüliğini düşünüyum karum." dedi adam gevrek gevrek.

"İtun enuği tamat, neyi düşeyusun, malların kirasini mi?" diye araya girdi hasta yatan yaşlı kadın. Vural ve Kayra şaşkın halde bu ailenin didişmesine maruz kalırken, kadın birden hırlamaya, öte tarafa gidip gelmeye başladı. Kızı endişelenerek dizlerini döverken, "Senin bu tamat baytar çağırılmış ana saga... Vay nere gidem..." demeye başladı. Kadın "Hıh," diye bir ses çıkardı ve birkaç saniye kimseden ses çıkmadı. Kayra korkuyla kapıya yaklaşıırken, dışarıdan sesleri gelen adamların endişesiyle kasılan Vural ne yapacağını bilemedi.

"Tohtur..." diye bağırان kadının sesinden ve görselinden, tırım tırım kaçmaya kalkan Kayra'yı ensesinden yakalayan Vural, "Doktor burada?" diye önüne attı. Kızı kedi eniği gibi ortalığa atıldığında şaşkınlıkla donup kaldı.

“Ne yapıyorsun?” diye hırladı Kayra.

“Onlara bir adet az kullanılmış sahibinden kiralık Tohtur veriyorum.”

“Mal mısın be adam, kadın ölüyor!”

“O kadın hepimizi gömer merak etme, doktorluğunu yap yeter.” diye dişlerini sıktı adam. Akli dışarıdaki adamlardaydı.

“Aptal mısın, veterinerlik okuyan Rüya, ben ne anlarım hastadan?” dedi Kayra yutkunarak.

“Kızım sen baytar değil misin?” diye sordu kadın.

“Baytarlarda tohturdur karım, bırak anaga baksın,” dedi yaşlı adam öne atılarak.

Kadın kocasına bir baktı, adam birazdan camdan uçacağını anladığı için geri adım attı.

Vural’ın elinden kurtulan Kayra öfkeyle yana kaydıığında, kolundan sımsıkı tutan orta yaşlı kadının pençesine düşmüştü. Kurtulmak için kıml kurdu gibi kıvrılrsa ne fayda, kadın itin enik taşıdığı gibi onu sürükleyerek annesinin yanına götürüyordu.

“Ana... Tohtur buldim da ölma... Hayvan tohtoru ama olsun, şimcik işe yarar.” dedi ağlayarak. Kayra’yı annesinin üzerine ittirdi. “Bah oğa, iyi bah...”

“Baktım.” dedi Kayra yutkunarak.

“Ne cördün?”

“Yaşlı bir kadın kıvranıyor.”

“Onu bende cördüm da sen daha ne cördün?”

“Azrail’i görmüş da... Kizu rahat pırakta izlesun. Anan son nefesunu rahat versun.” dedi yaşlı adam.

“Anaaaa...” dedi kadın korku içinde dizlerini dövüp bağırarak. “Çördün mi oni?”

“Çördüm.” dedi yaşlı kadın üzgün bir sesle, geçirmeye çalışarak midesini ve kalbini ovaladı.

“Nasul celdu sağa...” dedi kızı ağlayarak.

“Soldan soldan celdu da sıkayi...” Eli de midesini sıkıyordu.

“Allah eyilerden eylesun?” dediğinde Fatma Teyze, Kayra’yı çekiştirerek, “Bahtun mi?” diye sordu kaygıyla.

“Bah... aman... Baktım.” dediğinde Kayra korkuyla, Fatma Hanım

kızı üstüne biraz daha ittirdi. "Eyi bahtun mi?" Kızı dürttü. "Sor oğa..."

"Neyi?"

"Haçen onu da ben mı diyeyum." dedi Fatma Hanım endişeyle.

"Teyzeciğim nasılsın?" dedi Kayra ne diyeceğini bilmez halde.

"Çötüyüm da nefes alamayrum."

Kız apışıp kalınca başında, dibine gelen Vural, "Nasıl olduğunu anlat Doktor Hanım." dedi gülmemek için kendini tutarken. Babaannesi de sık sık böyle olurdu, Vural bu tür durumlara alıştı. O yüzden hiç yadırgamamıştı ama Kayra böyle bir durumla ilk defa tesadüf ettiği için şaşkındı. "Ona sor?" dedi Vural kulağına.

"Ne sorayım?"

"Geçmişin nasıl geçtiği?" diye kızdı Vural.

"Salak, kadın ölüyor," dedi Kayra dibinde biten Vural'a öfkeyle dirsek atarken.

"Olayın nasıl olduğunu sor." dedi Vural zaman kazanmaya çalışarak. Dışarıdaki adamlar gidene kadar burada kalmaları gerekiyordu.

İlk defa şaşkınlıktan konuşamayan Kayra soramadan kadının kızı "Haçen annem yedı, yedı, yedı, sonun da yıkıldı." diye girdi lafa.

Yaşlı kadın geçirir gibi hareket edince, bu hareket ona bir yerden tanıdık geldi. Aha hatırlamıştı Kayra. Hatay'daki Nemide nine gazmanlık edince yaşardı bu tür serüvenleri. Sevinerek eğildi. Kalbini ovan kadının gözlerine bakarak, "Teyzem, göğsün mü ağrıyor?" diye sordu.

"Kalbim şiçişiyor da..." dedi kadın ama onun sıkışıyor'u biraz şive alınca, kızın yüzü kızardı.

"Kayra, kalbi ne yapıyormuş?" diye sordu Vural kulağının dibinde.

"Kalbim şiçişiyor da. Kalbim şiçişiyor." diye bağırdı kadın öfkeyle ve renkten renge giren Kayra, adamı yine ittirdi dirseğiyle. Tövbe estağfurullah!

"Teyzem..." dedi tepe gibi olmuş karnına bakarken. "Gazın var mı?"

"Var da." dedi kadın heyecanla. "Gazumda var, elli çift badum da var, hatta cücüğüm bilen var."

Kayra şimdi kafayı yiyecekti. "Teyze gazın gazın..." dedi kıvranıp kızarak.

"Var deduk ya, gazım, ördeğüm, cücüm var."

Vural yaşlı kadının ellerini tutup doğrulttu, sırtının arkasına oturdu.

Kayra'nın ve ailenin şaşkın bakışları altında sırtına sert birkaç hareketle masaj yaptı ve yaşlı kadın hem alttan hem üstten içindeki havayı boşaltırken, Kayra kızarıyor, yaşlı kadın bebek gibi sevinliyordu.

Vural odanın camını açmaya giden kızına yaklaşıp, "Siz annenizle ilgilenin, ben açarım," diyerek perdeyi açtı, çaktırmadan dışarı baktı. Görünürde kimseler yoktu. Adamlar onları bulamayınca gitmiş gibiydiler. Tam o sırada ambulans sesi duyuldu.

Yaşlı adam huysuzlukla, "San ayağa kaldırma ortalığı ben baytar çağırdım demiştim." diye kızdı.

Karısı ona söylenirken Vural ve Kayra bakıştı, birazdan burası ana baba gününe dönerdi. İkili kapıya yönelerek izin isterken, onları bırakmak istemeyen ev sahiplerini ikna etmek biraz zaman almıştı. Neyse ki ambulans eve girerken onlar çıkmışlardı. Biraz uzaklaşmışlardı ki, eli silahlı adamların da merakla ambulansın olduğu eve geldiklerini görmüşlerdi, bir evin arkasına saklanırken, bir adamın, "Burada olmalılar, bakılmadık ev bırakmayın," diye bağırdığını işittiler.

Vural kızın elini tuttu, karanlık yollardan tepeye doğru yöneldi. İlerideki dar patikadan iki adamın gelmekte olduğunu görünce, etrafına bakındı. Ev yoktu, küçük bir camiden başka bir şey yoktu. O da kapalı olmalıydı, ama mukaddes yerler kapanmazdı.

Vural camiye doğru koşarken, adamlar etrafa bakınarak onları aramaya devam ediyordu. Neyse ki caminin kapısı kilitli değildi. Ayakkabılarını çıkarıp içeri girdiğinde, ayakkabılarını eline aldı. Kayra da içeri girdi. Adam bir çıkar yol arayarak etrafına bakınırken, Kayra başını kapayacak bir şeyler aranmaya başladı. Adetler ve öğretiler, ne durum da olursa olsun saygısı kendini göstermekteydi. Vural buranın başka bir kapısının olmadığını görüp kızın yanına yöneldiğinde, "Kayra ne yapıyorsun?" dedi kaşlarını şaşkınca kaldırmış halde bakarken.

"İmansız mısın be Müslüman, camiye giriyorum işte..." diye homurdandı kız, nereden bulduğunu bilmediği eski bir eşarby başına dolamış, yere çömelmişti.

"Onu demiyorum," dedi elini burnunun kıyısında dolaştıran Vural, "Şu anda ne yapıyorsun?" diye sordu muzırca.

"Teravih namazına hazırlanıyorum, görmüyor musun?" diye kızarken öfkeyle, "Ayakkabımı poşete koyuyorum."

"Onu görüyorum da ayakkabını neden poşete koyuyorsun?"

Kayra nereden bulduğunu söylemediği poşete ayakkabılarını

koyarken, "Ya buraya da gelirse hırsız, ayakkabısız mı kaçacağım."

"Hımm, milattan kalma ayakkabıların güvende o zaman." dedi ayakkabılarına bakıp sıritan Vural.

Kız suratını astı, "Onlar gidene kadar buradayız madem, kendimi garantiye almalıyım." diye söylendi.

Ne kadar beklerlerse beklesinler, adamlar gitmeyecek gibi duruyordu. Hatta, evleri tek tek aramaya başlamışlardı. Vural camiye gelmelerinin yakın olduğunu anlayınca, biraz kestiren kızı uyandırdı. Gizlice camiden çıktılar ve tarlaların olduğu bölgeye yöneldiler. Gözden kayboldular. Kimseye görünmediklerini sanıyorlardı ama yanılmışlardı. Evlerin etrafında dolaşan biri onları görmüştü ve sinsice peşlerine düşmüş, diğerlerine de çaktırmadan haber vermişti. İki dakika sonra ikili ayağı yanmış tazi gibi yeninden koşmaya başlamıştı.

Onlara yetişen adamlardan biri silahını ateşleyince, Vural kızı yana doğru itti ve tepeye doğru köteklenen kıza, "Koş." diye bağırdı.

"Sensiz gitmem." dedi kız ama Vural ona itiraz eden kızı kendinden geriye ittirince, Kayra tepeden aşağıya yumuşak bir düşüşle yuvarlandı. Çimlerin üzerinden bir tekerlek gibi geçerken, duyduğu silah sesleriyle titriyordu. Sonunda taşların çizdiği ve ara ara darbe aldığı bedeni durdu ama dehşet hissi durmadı. Düştüğü yerden acılar içinde ayaklandı. Titriyordu. "Vural..." diye fısıldayarak korkuyla tekrar tepeye çıkmaya çalıştı. Ama tepe hem dik hem de karanlık olduğundan zorluyordu.

"Vural..." Bağıırıyordu ama genç adamdan ses gelmiyordu.

Karanlıkta önünü göremiyordu, üstelik tepeyi tırmanması indiği kadar kolay değildi. Kayra zor da olsa tepeyi aşıp yukarı çıktığında, nefes nefese etrafına bakındı. Yaşlı gözleri hiçbir şey görmüyordu. Birkaç adım sonra bir adamın yerde yattığını gördü. Yaklaştı. Şükürler olsun o değildi ama nereydi bu adam? Geç bulup erken mi kaybetmişti! Korkuyla etrafa bakınırken, yanaklarından süzülen yaşlardan sebep etrafını göremiyordu.

Kayra bu seferde tepeden aşağı çılgınca koşmaya başladı. Rüya'ların tam aksi istikametinde, köyden dışarı doğru yolunu tuttururken, yeşil arazide ay ışığında önünü göremiyor, tökezledikçe düşme tehlikesi geçiriyordu. Bir sokak direğinin altında oyalanan birkaç köpeğin etrafından dolandı. Tüm uğursuz işaretlere rağmen tepeyi aştığında, karşısına çıkan manzara, nefesini kesti. Etraf alabildiğine karanlıktı. Yolun en aşağısında, çatallı yol duruyordu. Gözlerini kısınca, yolun etrafında dolanan figürleri çıkarabildi. Uzun, erkeksi figürler. Aralarında iri, yakışıklı, çenesi makine

olan Kahraman Polisi yoktu. Hepsi iri yarı ve acımasız, sadist ve soğukkanlı bir caniydi. Onları arıyorlardı, Vural yoksa vurulmuş muydu? O adamların yakınlarında bir yerde, kanlar içinde mi yatıyordu?

Havada uçuşan mermilere eş, barut kokulu hava üzerine bir perde gibi yağdı. Dehşetin yükü üzerinden kalktığında, durduğu yeri merak etti. Ayak izlerinden oluşan dar yoldan, tepeden aşağı doğru dikkatle indi. Uzaktaki erkek şekilleri hareket etmeyi bıraktı. Onu görmesinler diye saklanacak bir çalı arandı. İri bir çalının gölgesine sığındı. Adamlar bir araya toplandı. Kız korkuyla biraz eğildi. Ayağının altında kırılan dal-la, tüm gözler onun olduğu yere çevrildi.

Onu fark etmişlerdi!

Kalbi hızlandı, gözleri sislendi, bacakları olduğu yere çakılıp kaldı. Felç geçirmiş gibi oldu. Adamlar dağılarak sesin nedenini aramaya başladı.

Tek elini gözlerine siper edip, ne tarafa yöneldiklerine dikkatle baktı. Ama hava o kadar karanlık ve adamlar o kadar uzaktaydı ki, görmekte pek başarılı olamadı. İki iri yarı adam, bir tarafa yöneldi. Tepenin altından kısa boylu iki adamın gelmekte olduğunu gördü. Bunca sesi duyan ve etrafı kolaçan etmeye gelen köylü olabilir miydi bu adamlar? Yok olamazlardı. Köylü değillerdi, katil olmaları bir ihtimaldi. Sonra yan taraftan bir ses duydu. Bir adım korkuyla geriledi. Etrafı tarayan iki adam sesin geldiği yöne döndü, onu görmüştü. Kayra ona doğru yaklaşan adamlardan geri geri kaçarken, adamlar hızla üzerine yürümeye başladı.

“Dur...” dedi içlerinden birisi, silahını hizaladı. “Dur kaçma, ateş ederim.”

Korkusu kulağında rüzgâr gibi uğuldarken, pire gibi sekmeye başladı. Rüzgâr ona bağırışları taşıyordu ama Kayra hiçbir şey duymuyordu. Soluk soluğa, önünü görmeden koştu. Kaşlarını çatarak daha çok dikkat kesildi, kaçacak yer aradı.

“Kayra...” dedi bir ses ve sonra... Pat!

Ne olduğunu görmediği bir güç, ayaklarını yerden kesti ve genç kıızı yanlamasına yere sertçe düşürerek, yoldan tamamen çekti. Çalıların arasına çekilen ve yuvarlanarak bedeni taşların çizikleri ile acıyan kız, yüzüne vuran dallar yüzünden nefes alamadı. Aldığı ilk solukla da korkuyla çığlık atınca, ağzına bir el kapandı. Uzun çimlerin içine, omzunun üstüne sert bir iniş yaptı. Bir çukurun içinde olduklarını, sıkışan bedeninden anladı. Bir çeşit saldırgan canavar tarafından düşürülmüştü, ya da katillerden

birisi onu yakalamış olmalıydı. Kapana kısılmıştı. Bedeni acıyordu, kolunu vurduğu bir taş parçası etini fena sıyırmış olmalıydı. Soluk dahi almazken, acıdan ve korkudan fazlalaşan düşüncelerinin hızı şaşırttı.

Adam onu itti. Birlikte yokuş aşağı savrularak, dirsek ve dizlerinin üzerine düştüler. Kayra'nın dişleri birbirine şiddetle çarpınca, dilini ısırırdı. Gömleğinin kolu yırtıldı. Bedeni irili ufaklı taşlara çarptıkça, canı yandı. Dönerek durduklarında, genç kız kendini muazzam bir ağırlığın altında kapana kısılmış halde ezilirken buldu. Korkuyla başını geriye attığında, yüzüne vuran solukların sahibine baktı. Yoğun, endişeli, koyulmuş kahveler beynini delip geçti.

"S*ktir..." dedi soluk soluğa.

Ve sanki onun taklit ediyormuşçasına aynı tepkiyi verdi adam. "S*ktir!"

BAM!

İşte kızın gözlerinde yanan sorulara cevap bu ses oldu.

Vural kızı koruma içgüdüsüyle kollarını etrafına doladı. Usulca çalıların arasına çekti ve bedenlerini kamufle etti. Kayra başını eğdi, adamın korumasına sokuldu. Yakınlarına birkaç el silah daha atıldı. Kız korkuyla titredi, dua etmeye başladı. Adam ona kendini siper etti.

Vural'ın boynundaki künyenin soğuk metali yanağına değiyor, yüzü onun sert göğsü arasında ezilince, soluksuz kalıyordu. Toprak parçaları üstlerine yağarken, adamın iri cüssesi rahatlatıcı bir kalkan oluşturmuyordu. Onu tüm kötülüklerden ve mermilerin hedefinden bir bent gibi koruyordu. Adamlar yanlarından koşup üzerlerine döktükleri toz çekildikten sonra, Kayra alnındaki saçı kenara çekti. Islak kirpiklerini kırıştırdı. Vural ise ona dikkatlice bakarak, gözlerinde kafa karışıklığı ya da acı işareti aradı. Adamın bakışları tetikte ve zekâ doluydu. Hâlâ soluk soluğa olan Vural, "İyi misin?" diye sordu, panikti.

"Evet." dedi kız. Korkuyla titreyen sesi derin bir hırıltıyla kesildi. "Sen? Öldün sandım." Fısıltısını kendi bile zor duyuyordu. Gözlerini yaşlar doldururken, "Hayvan herif öldün sandım, neden beni bıraktın neden?" diye omuzlarına birkaç güçsüz yumruk savurdu.

"Sana git dedim, neden döndün?" diye fısıldadı adam, kızın elini bileğinden yakalayarak, ağzını kapadı. Az sonra elini çekti. Kayra durdu. Karanlıkta yüzlerini seçemiyorlardı ama solukları tenlerine vuruyordu. İnleyen kız, "Sana bir şey olacak sandım. Ölüyorum sandım." diye itiraf etti. Gözyaşları içinde adamı yumruklarken, Vural elini kızın ağzına

kapatarak alnını alnına yasladı. Derin derin soluyarak, “Şıştt! Şıştt! Buradayım.” dedi. Elinin altındaki dudaklar, “Öldün sandım,” dercesine homurdandı.

“Bu umurunda mı?” diye sordu keyifle. Onun için endişelendiğini görmüştü. Onun için geri dönmüştü, kaçma şansı varken geri dönmüştü Kayra! Hem de belanın göbeğine! Kız ağzına kapanan elden sebep konuşamayınca homurdandı, adam etrafı kolaçan ederek sakinlikten emin olunca elini ağzından çekti.

“Beni umursadın Kayra, itiraf et,” dedi ona sataşp korkusunu uzaklaştırmaya çalışarak.

“Maalesef ki bir insansın. Defolu ihraç bile olsan, Türk polisisin... Üstelik masumsun.” dedi Kayra misilleme yaparak. Adam kızın yüzündeki tozları elinin ucuyla nazıkçe silmeye çalıştı. Şakağının hemen üzerinden eline ıslaklık bulaşmıştı. Karanlıkta yarasını göremiyordu ama onun kan olduğuna emindi. Endişelenmişti.

“Bir yerin acıyor mu?” dedi ciddiyetle. Yokuş çimle kaplıydı ama bir taş ya da bir dal parçası onu yaralayabilirdi. Gözleri bedenini tarıyordu. Kayra başıyla onayladı. Adamın onu serbest bırakmasını bekledi fakat Vural onu salıvereceğine daha sıkı sardı. O sırada ay bulutlardan kurtuldu ve yüzlerini hafif bir meltemle aydınlattı. Gözlerine dikkatle bakarken adam, elleriyle bedenini araştırarak, “Neren acıyor?” diye sordu.

Kız adamın sert ve yoklayan dokunuşlarıyla dona kalırken, Vural sessiz kalmasına öfkeleni. Adam hiç kıpırdamayınca üstünden, genç kızın kafası karıştı.

“Sırtım... acıyor... Üstüme öküz oturdu sanırım...” dedi Kayra sonunda kaba bir homurdanmayla.

Vural kaşlarını kaldırdı. Ve kıpırdanınca acıyla inledi kız. Cidden sırtı taşa denk gelmiş acıyordu, üstelik sıkıştığı yer rahatsız ediciydi. Adam münasebetsizce üstüne tünemişti. Etraf sessizleşene kadar kızı kollarının arasında tuttu, millet gidene kadar sabretti.

“Gittiler sanırım.” dedi etrafa kulak kabartırken.

“Rüya’lar kurtulmuş mudur?” diye sordu Kayra korkuyla.

“Eğer yakalansaydılar, şimdi anlardık inan bana.” diye güvence verdi. Adamlar hâlâ arandıklarına göre, yakalanmamış olmaları ihtimaldi. Adamlardan birini bayılttıktan sonra telefonunu almıştı, polisi ve Jandarmayı aramıştı. Hangisi çabuk gelirse... Birazdan buralarda bulunan tüm adamlar, toz olurdu.

“Gittiler mi?” dedi kız korkuyla etrafa bakan adama.

“Sanırım.” dedi adam karanlığa bakarak.

“Üstümden kalkacak mısın, ben ittireyim mi o zaman? Çok ağır-sın...” dedi ciddi bir azarla.

Elbette bu imaya sataşma şansını kaçıramazdı adam. “Yerim rahat, pamuk gibi ama ben sert yerleri daha çok severim...” Acıyla yüzünü buruşturdu.

“Maşallah köy yanıyor, senin derdin rahmetli babaannem,” diye çıkışan kız “Vural...” dedi panikle. “Yaralandın mı?”

“Önemli değil...” dedi adam bacağından ki ve kafasındaki şiddetli ağrıyla, onu korkutmamak için belli etmemiştir.

Kayra anlamamıştı. Yüzündeki buruşmadan, içi çekilir gibi oldu. “Çok mu canın acıyor?” Titrek parmaklarıyla adamın saç çizginin kenarında, şakağındaki kırmızı şişkinliğe dokundu. Adamın hızlanmış nabzını hissetmek için elini boğazına dayadı. Nabzı buldu. Parmak uçlarının altında güçlü ve dengeli şekilde gümbürdüyordu. Üzerindeki bedeni kasılınca, kötü bir şey olduğunu sandı. Kalbi mi duruyordu yoksa?

“Kayra...” dedi Vural gülmek için kendini sıkarak. Dişlerini birbirine kenetledi hızla. “O sadece bir çizik, ölmeyeceğim...”

“O...” dedi Kayra elini hemen nabzından çekerek. “Ben zaten şaka-sına bakmıştım atıyor mu diye.” Kız bozuntuya vermemek adına, saçmalamıştı.

“Bu güzel. Yani hâlâ umurundayım.” dedi adam şu anda bile keyiflenerek.

Genç kızın yüzü sıcaklıkla alevlendi. “Çift görüyor musun Vural?” diye sordu ciddiyetle.

“Evet.” dedi Vural. “Sence ölecek miyim?”

“Nasıl görüyorsun beni?”

“Gölge kadar karanlık. Dur yoklayayım sen misin?” Önce kızın belini, sonra göğsünü avuçlayarak, “Bunlar iyi durumda.” dediğinde, Kayra donup kaldı.

“Seni adi...” dedi adamı üstünden hırsla ittirerek.

Vural garip bir acıyla kıkırdadı. Kayra gözlerini ona dikip baktı, hissediyordu işte bir terslik vardı. Vural nefes alamıyor gibi dişlerini sıkarak inlemişti. Kayra korkuyla atıldı. “Ölüyor musun be adam, söylesene? Nere-den vuruldun?”

“Kalbimden,” dedi bakışı gizli bir amaçla parlarken. “Hayat öpücügüne ihtiyacım olabilir, nefes alamıyorum.”

Kayra taş keserken, adam dudaklarını onunkilere bastırdı.

Bir öpücük. Adamın ağzı onunkine değiyordu. Sıcak ve gergindi. Geldiği hızla bitiverdi.

Yirmi küsur yıllık hayatında, ilk defa birisi onu susturmak için, iki de bir öpüyordu. Bu öpücüğü uzun ve hevesle beklerken, o bir kalp atımlık sürede bitiriveriyordu. Artık sadece bir anıydı, dudaklarındaki hafif sarhoşluk, bal tadında saklıydı. Sıcacıktı. Hâlâ adamın kavurucu, erkeksi sıcaklığını tadıyordu. Geç de olsa gözlerini yumdu.

“Bak işte,” diye mırıldandı adam. “Bunu neden yapıyorsun?”

“Bir şey yapmıyorum.”

“Yapıyorsun, bu tehlikeli anda bile beni baştan çıkarmaya çalışıyorsun.”

“İftira atma, sana dokunmadım bile.

“Gözlerini kapadın.” Omzuna yumruk vuran kız derince soluyunca, “Her şey daha iyi... Artık yaşayacağıma neredeyse eminim... Hayat öpücüğümü de aldım.” diye sataştı.

Daha iyi mi? Daha kötü mü? Gözlerini kapadı, kollarını adamın boynuna dolayıp dudaklarını öne uzattı. Göz kapaklarının ardındaki karanlıkta bir cevap yoktu, o yüzden gözlerini tekrar açtı. Öpmemişti uyuz. Oysa ona izin vermişti işte. Vural ona garip bir homurdanmayla sarıldı. Küfretmiyordu, kızmıyordu, sanki dua eder gibiydi. Karmaşıktı sözleri. Farklıydı. Bu garip, güçlü adam onu koruyucu bir kucaklamayla tutuyordu. Vural dudaklarını şakağına değdirerek, “Bir daha yapma, git dediğimde git.” diye homurdandı.

“Ölsen bile mi?” dedi Kayra ona sarılırken.

“Ölsem bile.” dedi Vural şakağından öperken. “Sen yaşmalısın.” Adamın öpücüğü, genç kızın kemiklerini tepeden yuvarlanmaktan daha fazla sarsmıştı. Ve şimdi farklı hissediyordu. Sarmalayan sıcaklığı ve ağırlığı, bir cevap gibiydi. Kayra’nın, bedeni sorduğunun farkına bile varmadığı bir sorunun cevabını verdi. Yani böyle mi oluyordu, bir adamın onu koruması, kollaması, gözünden sakınırken altında uzanması? İki beden arasındaki ısı artıyor, sınır kalkıyor; kalp atışları aynı davulun farklı ritminden gümbürdüyordu. Belki... sadece belki... bütün hayatı boyunca hissetmek için beklediği şey buydu. Bedeni yerden kesilmemiş, ruhu tepetlak olmuştu. Derin derin solurken canı yanan adam, yan tarafına

yıvarlanarak, genç kızın soluk almasına izin verdi.

“Nefes al Kayra, sadece ufacık bir öpücüktü, büyütme.”

“Alçak.” dedi Kayra hırçınca. “O zaman bir daha izinsiz öpme beni.”

“Tamam, bir daha izin alarak öpebilirim seni.”

“İzin alarak da öpme.”

“Nasıl öpeyim seni?”

“Asla.”

“Asla ne?”

“Asla öpme beni.”

“Az önce öptüm.”

“O... O panikten izin verilmiş bir şeydi.”

“Yani izin verdiğini kabul ediyorsun.”

“Vermedim.”

“Az önce kendin dedin, *verdim* diye.”

“Sen zorla öptün Çeyrek Komiser.”

“Zorla?” dedi adam sesi alaylı çıkarken.

“Yani zorla sayılır, şaşkınlığımdan yararlandın. Korkmuştum ve sen...” diye kıvırdı, mahcup olmuştu.

“Benim öpmemi istedin.”

“Hayır tabii ki...”

“Sarılmamı istedin Yer Fıstığı?”

“Ne münasebet.”

“Seni korumamı istedin?”

“Bunu ben de yapabilirim, gördün.”

Adam yana devrildi ve sırt üzeri uzandı. “Kayra...” dedi keyifle.

“Efendim.”

“Yanıma gel,” diye buyurdu, kolunu uzattı ve başını göğsüne koymasını bekledi. Kayra tepki veremedi. Şaşkınlıktan donup kaldı. Kalbi, “Başını yasla ihtiyacın var” derken, inadı, “Bu kadar kolay olamazsın,” diyordu.

“Senin ne istediğin belli değil. Senin için neyim ben, peşinde kuyruk mu?”

“Seni peşimden sürüklemedim, gitmen için zaman tanıdım az evvel.”

Doğru söylemişti, onu kendinden ve katillerden uzağa itmişti. Bu düşünce aklına gelince gözleri sulandı. “Senin için geri dönmedim bir kere, yolumu kaybettim,”

“Kayra...” dedi adam şarkı gibi melodik bir tınıyla. Kız ona bakarken merakla, “Sus güzelim... Konuştukça batıyorsun... Kabul edince rezil olmayacaksın.” dedi keyifle. Kızın üzerine yıkılıp tekrar kolları arasına aldı, saçlarına yüzünü gömdü. Öyle bir soludu ki, Kayra tüm dünyanın oksijenini tek solukla tükettiğini düşündü.

“Ben senden kaçıyordum,” dedi kız dudaklarını dişleyerek, gözlerini kaçırdı.

“Sen de benim gözüme batıyorsun...” dedi Vural ciddi bir tonda. Kayra kollarını adamın bedenine dolarken gülümsedi. Kıza sınımsıkı sarılarak varlığında dinlenen Vural, kısa bir an sonra onu serbest bıraktı. Güçlkle tek dirseğinin üzerine kalktı. Kızın içindeki bir yerlerde anlayışlı yanı umutsuzluğa karıştı. Tabii ki adam kafadan çatlaktı. Çatışmada kafayı yemiş o zavallı polislerden biriydi. Bilmesi gerekirdi. Yoksa aklı başında hiçbir erkek ona bu şekilde içi titreyerek bakmazdı. Hayal kırıklığını bir kenara bıraktı. En azından adam doğru zamanda gelmişti. Ve doğru zamanda üstüne düşmüştü. Kalbindeki korkuyu tedavi etmekte, bir çapkının kur yapmasından daha yetenekliydi. Parmak ucunu adamın moraran alnında gezdirdi. Sakin bir tonla, “Çok acıyor mu?” diye sordu Elini adamın yanağına koyup, cevap beklerken doğrudan gözlerine baktı

“Evet.” dedi Vural, şaşkınlığı bu yumuşak tavrı sayesinde dağıldı.

“Öyle mi?” dedi Kayra yüzünü acır gibi düşürerek. Vural onun büzülen dudaklarını ağzıyla açmayı ne kadar istese de “Öyle.” dedi. Kayra yaklaştı ve ılık soluklarını yüzüne vererek, “O zaman bu acının yakında esamisi kalmayacak.” dedi kendinden emince.

“Bunu nasıl yapacaksın? Öpecek misin?” diye sordu adam keyifle.

“Evet ateşe ateşle cevap vereceğim!” dedi Kayra.

“Nasıl?” dedi afallayan Vural dudaklarını uzatıp aşkla beklerken.

“Böyle,” dedi Kayra, yaralı bacağına tekmeyi atıp adamı acıyla uyuşturarak üzerinden itti. “Böylece bir daha beni terk etmemeyi öğrenirsin.” Ve işte romantik filmin sonuna gelmişlerdi. Katiller gitmiş, etraf sessizliğe kesmişti. Kız mantığına kavuşmuş, adam acılar içinde uyunmuştu.

Lanet olsun bu kız tam bir cadıydı. Aklını, hayalini, geleceğini hatta

Düşmanlarını bile alt eden bir tılsımdı. Büyüsüne kapılmıştı, resmen onun peşinde gezen ve koruması olan bir bodyguarda dönmüştü. Yırtılan göm-
leğine düğme olmak isteyecek kadar beyin felci geçirmişti. Ve hayatını
kurtaran adamın bacağına tekmeyi savurmuş, hiç vicdan azabı çekme-
den, bir an düşünmeden yola çıkmıştı. Düşmanlardan arınmış bir yola,
ışe yarayan bir bacağı ve alnını okşayan alımlı bir canavarın merhamet-
sizliğine sahipti. Ne diye şikâyetçi olacaktı ki? Kız deliydi. Ne sağı belliydi
ne solu. Çenesi taramalı tüfekten bile etkiliydi. Yaralı bir kedi gibiydi,
başını okşasa elini cırmalıyordu.

Sonra onun yürüyüşüne baktı. Karanlığa bakıyordu, ürkek ve çekin-
gendi. Titreyen elini kolunda gezdirmesine, bakışlarını her seste iç çe-
kerek sağa sola hızla çevirmesine ve her köpek havlamasında duraksa-
masına, üzülmemek elde değildi. Vural'ın içinde büyük dağlar yerinden
oynarken, bacağının acısını unutmuştu. Şimdi tek isteği onu kollarına
almak, "Geçti." demekti.

Doğruyu söylemek gerekirse, hâlâ aklını başına toplamaya çalışıyor-
du. Adamlar izlerini nasıl bu kadar çabuk bulmuştu? Oysa kuytularda ve
metruk yerlerde takılmışlardı. Çatışmayı takip eden o anlarda, kızı yolla-
dığı için rahatlamış, bencilce yaralanan dizini düşünmüştü. Fakat sonra
onu görmüştü. Öyle hedef tahtası gibi ortalıkta, saf saf onu arıyordu. O
anda yüreğine bir kurşun saplanmış ve sırtını parçalayıp çıkmış gibi sar-
sılmıştı. Sonra ona çevrilen namluyu görmüştü. Koşmaktan terleyen ve
kızaran adam gülümseyerek, tam başından hedef almıştı. Kayra farkında
bile değildi. Dünyanın durduğuna, seslerin sustuğuna, kalbinin atmadı-
ğına o anda şahit olmuştu Vural.

Sanki Azrail ruhunu bedeninden ayırmıştı. O hırpani kurtarma te-
sebbüsünün, tüm dirayetini kopardığına emindi. Bazen deli cesareti ge-
liyordu insana. Silahın önüne nasıl atladığını kestiremiyordu ve adamı
tek kurşunla yere yıkıp, kızı kimse görmeden bir çukura nasıl çektiğini
de bölük pörçük hatırlıyordu. Yakalanmasından dolayı paniklemeseydi,
onu yoldan daha zarif biçimde uzaklaştırabilirdi.

Karanlıkta ürkekçe gözlerini dolaştıran Kayra'nın bacağı acımış ol-
malıydı ki, arada sekerek yürüyordu. Güzel yüzünde ve kolunda oluşan
yüzülmeler, adamın daha çok canını yakmıştı. Vural tepenin aşağısın-
da beklemek yerine, yolun kenarında durduğu için Kayra çok şanslıydı.
Yoksa ona asla vaktinde yetişemezdi, ya da karanlıkta onu görmesi im-
kânsız olurdu. İnatçı deli, hangi akla hizmet onu aramaya çıkardı, hem de
silahlı adamlar ortalıkta cirit atarken. Hiç mi aklı yoktu? Başını çıkardığı

an deliğinden, adamlar onu yakalardı, Vural'da sittin sene vicdan azabı çekerdi.

Birkaç saniyelik durum değerlendirmesi ve bir iki gerilme hareketiyle, dizinin hâlâ sağlam olduğuna ikna oldu. Artık çok fazla acımadığına kanat getirdi. En azından yürüyecek derecedeydi ve birkaç saate normale bile dönerdi. Pantolonunun yırtığına ve kanayan dizine baktı. Yüzünde sinsi bir gülüş belirdi. Kayra yine korkuyla irkilince, canı yanmışçasına inledi.

“İsterse kopsun,” dedi kız ona dönüp bakmadan.

“Vicdansız,” dedi adam acı çekiyormuş gibi. Kız omuzlarını sarstı küs küs, hâlâ onu terk ettiği için kızgındı. Nasıl düşünmezdi dağ başında başına bir şey gelebileceğini, katiller yakalamasa bile bir sapığın, vahşi bir hayvanın eline düşebilirdi. Bunları nasıl düşünemezdi. Kayra hem kırgın hem de hayli kızgındı.

Vural'ın bakışları onun topallayan ayağına kaydı. “Neden aksıyor-sun?”

“Öküzün birisi ayağıma basmış olabilir.” dedi homur homur sesiyle.

“Getir bakayım ayağına,”

Kayra durdu küs bir ifadeyle ve ona döndü. “Gel bak, ayağına mı geleceğim bir de göstermeye,”

Başını sallayan adam yanına yaklaştı. Hiç beklemediği şekilde önünde diz çöktü. Kız şaşkınlık içinde soluğunu tutarken, adam nazikçe ayağını eline aldı ve evirip çevirerek durum tespiti yaptı. Yana biraz fazla çevirince, Kayra inledi. Vural huzursuzca ayağını yerine bırakıp doğruldu.

“Biraz incinmiş sadece, birkaç saate eski haline döner.” Kayra hâlâ adamın durgun yüzüne bakıyordu. Oysa Vural düşüncelerini tamamen kıza odaklamıştı. Biraz yürüdükten sonra durmak zorunda kaldı. Eli başındaki şişliğe gitti. Bir an gözleri karardı. Canı sandığından daha fazla yanıyordu. Kayra adım sesi duymayınca merakla arkasını döndü. Önce yüzünü ekşiten adama, ardından dizi yırtılmış bacağına baktı. Hırsla yola düşerken fark etmemişti bacağının kanadığını ama açık mavi kot pantolonu yırtılmıştı. Yüzü asılarak adama yaklaşıırken, “Çok mu canın acıyor?” diye sordu şefkatle. Onun sesindeki o masum tutumu adamın içini ısıttı. Yanına gelip önünde diz çöktü. Dikkatle yarayı incelemeye koyuldu. “Çok mu acıyor dedim?”

“Umurunda mı?”

“Umurumda olmasa sormazdım. Ne oldu?”

Vural kızın üzgün yüzüne baktı. “Katırın birisi tepene kadar acıdığını hissetmiyordum, sanırım o zaman yaralandım.”

“Hadi be oradan, benim yumruğum sana meltem gibi değer.”

“Hançer gibi olmasın o sözler,” Gözlerinde pişmanlık parladı kızın. Dudağının kıyısını ısırarak, “Özür dilerim, yaranın kanadığını bilmiyordum. Sen de damarıma basmasaydın.” dedi hırsla.

“Çok yoruludum.” dedi Vural haince.

Demek vicdan azabı çekiyordu Yer Fıstığı. O zaman kıvranmalıydı, madem yaralanmasına o vesile olmuştu, cezasını çekmeliydi. Üstelik uysalken ne kadar şirin olduğunun farkında olmadığına Vural kellesi üzerine bahse girerdi. Bir an onun vurulduğunu, yakalandığını düşündü, öfkeden gerilen bedeniyle, kaşları çatıldı.

“Sana gitmeni emrettim değil mi?”

Hayda bu nasıl bir haldi, yine başa dönmüşlerdi. Adamın değişken haline şaşkınca bakan kız, “Sen benim sahibim değilsin, canım isterse giderim, istemezse kalırım.” diye bağırırken, inatla yarasını üflemeyle devam etmekteydi. Vural yürümeye kalkınca, “Dur.” diye bağırdı. Bacağındaki yaraya elini koyan kız, “Ben yardım ederim sana.” dedi üzgünce.

Bir an cidden canı yanan Vural dişini sıkarak, “Buna, elini yaranın üzerinden çekerek başlayabilirsin.” diye tısladı.

Kayra derhal elini kaldırırken, özür dilemek yerine küfretti. Vural şaşkın kıza buz gibi ifadeyle bakarken, kızgınmış gibi kolunu kaldırdı. Kayra hiç sorgulamadan kanadının altına girdi. Adam kıza yükünü hafiften vererek sekerken, Kayra yürümeye başladı. Kuytu bir yere gelip, bir kayanın altına oturana kadar ne kız konuştu ne adam, zaten canı her adımda acımaya başlamıştı. Sanırım kemiğine denk gelmişti darbe, bu yüzden kısa bir süre sızısını çekecekti.

Vural onu dikkatle kayaya oturtan kıza baktı. Sanki adamın bacağı kopmuş gibi endişeli davranıyordu. Bu ilgi bir anlık gafletle yüreğine bıçak gibi saplandı. Bir bilseydi bu kadar kötü olmadığının durumun, diğer bacağına zevkle kırardı. Kayra yarasını temizlemek için eğilince, yakasından taşan göğüsleri adamın gözünün dibine sokuldu. Vural yutkundu. Şu anda tek istediği birazcık uykuydu. Aklını karıştırmasına izin veremezdi. Ama ayağını hafiften bükse, tam olmak istediği yerde olurdu. Nasıl da üzerine düşülecek mükemmel bir yerdi göğüsleri; sıcak ve bir o kadar yumuşaktı. Onun bu hain planlarından habersiz olan Kayra, bacağına nasıl yardımcı olabilirim diye bakıyor, tatlı tatlı sorular soruyor, o lezzetli

dudaklarını yalayıp duruyordu. Vural, bu kadar tatlı ve şefkatli şekilde okşayan birine nasıl hayır derdi.

"Burası acıyor mu?"

'Hayır' dercesine başına salladı ve derhal ne yaptığını fark ederek sanki acıyormuş gibi, "Ahhh evet orası fena." diye yalan söyledi. Panikleyen Kayra dudaklarını yalayarak büzdü ve sanki kendi canı yanıyormuş gibi kollarını kuş gibi çırparak, yarasını üflemeğe başladı.

Vural gülmemek için dudaklarını sıkarken, sert ifadesi içindeki o keyfi belli etmiyordu. O tatlı dudaklar konuşmak dışında bir işe de yarırıyordu. Susmak bilmeyen papağanı gerçekten öpmüş müydü? Hem de defalarca. Üstelik tadına doyamamıştı. Nasıl olmuştu bu? Ona daha fazlasını yapmadığı için şanslıydı. Altında yatarken ona ilgiyle seslendiğinde, tamamen büyülenmiş ve bir an tüm dirayetini kaybetmişti. Az daha adamlara yakalanacaklardı ve zevk sarhoşu halde öleceklerdi.

Bu kız aklına zarardı.

Kayra biraz daha dik oturdu. Üstü başı toz içindeydi. Yüzünde toprak lekesi vardı. Gevşeyen saçından çıkan tutamlar yüzüne dökülmüştü. Amazon kadını gibiydi. Ay ışığı koyu kumral saçlarında oynaşırken, Vural bunu kıskandı. Ayın bile özgürce dokunduğunu görüp, kendisinin ona dokunmamasını kıskandı. Elleri yanlarında yumruk olurken, ona dikkatle bakan kız, "Gitmişler midir sence?" diye sordu. Etrafı kolaçan etti.

"Gittiklerini sanıyorum, çok ses yaptılar ve silah sesleri duyuldu. Üstelik köylü jandarmayı haberdar etmiştir." Kayra pantolonuna kemer gibi taktığı fuları çözdü, Vural ne yaptığına bakarken, adamın bacağına ilgiyle sardı. Tam düğüm attığı sırada bir köpek havlayınca, Kayra korkuyla sıçrayarak çığlık attı. O anda yüzü iri ellerin esaretine kavuşarak, gözleri yana çevrilene kadar bekledi.

Vural kıza şefkatle ve dikkatle bakarken, "Kayra, korkma ben yanımdayım." dedi.

Kız bir an dirayetini kaybetti. "Ne korkacağım be. Bak senin hayatını kurtardım." Adama sırtıttı ama içindeki korkuyu bastırmak zordu, dudaklarının kıyısını ısırđı. "Bana can borçlusun Çeyrek Komiser."

"Eeee..." dedi adam onun tedirginliğini dağıtmak için.

"Yani ne istersem yapacaksın."

"Sadede gel, ne isteyeceksin?"

“Korkma, hemen evlenmeyi düşünmüyorum, önce nişanlanırsın. Bak okul tatile girdi, sevgili falan olamayız babam izin vermez.” Kayra’nın ifadesi ciddiydi ama adam onun alay ettiğini sanarak gülümsedi. Maytap geçtiğini sandı fakat kız ciddiydi. Uzanıp yüzüne dokundu. Alayla, “Gerçekten mi?” diyerek gözlerine baktığında, şeytan çarpmış gibi irkildi. Derhal kızın yüzünü bıraktı.

“Manyak mısın kızım, seninle neden sevgili olayım, neden evlenmeye kalkayım?”

“Biz öpüştük.” dedi kız dişlerini sıkarak, “Hem de defalarca. Üstelik öpüşmekten ileri gittik. Sence bu bizi sevgili yapmaz mı?”

“O zaman her yattığım kadını da karım yapar. Manyak mısın sen?” dedi adam korkuyla kızı iterken. Beklediği bir tepki değildi bu, kızın ortaya attığı düşündüğü bir eylem değildi.

Kayra suratını astı. “Ne sandın beni, iki dakikalık eğlence mi? Bana bak, fazla çalışan aletini eline veririm. Vural Namlı, hiç istemediğin bir namla anılırsın, germe beni.”

“Kızım bela mısın?”

“Bela ya da dua, sen seç. Ya sevgilim olursun isteyerek, ya da kocam!”

Adam gözlerini kıstı. “Kızım kafayı sert mi vurdun lan, ne dediğinin farkında mısın? Benim ben, seni kaçırın adamlardan biri.”

“Gözüme sokma bu gerçeği, babama nasıl anlatırım onu düşünüyorum.”

“Şaka?” dedi adam.

“Yoo, gayet ciddiyim. Yapacak bir şey yok, herkese Talih, bize Kör Salih. Biraz çirkin biraz odun birazda manyak olabilirsin. Üzülme bu kusurlarını kabullendim ben, sen benim kısmetimsin.”

Vural ağzının içinde homurdanırken, bocalayan yanını keyifle izliyordu ama onu çıldırtan disiplinini bozmuyordu. İlk defa Vural’ı bocalarken, ne diyeceğini bilmez halde kapana kısılmış gibi kıvrılırken görüyordu ve bu hali hayli tatlıydı. Bozuntuya vermedi. “Bizimkisi aşk evliliği olmayacak, benim senin gibi defolu birine âşık olmam imkânsız. Ama namusumu korumam lazım.” Vural resmen hortlak görmüş gibi bakıyordu ona. “Ne namusu be, iki kere öpüştük.”

“Sadece öpüşmedik, seviştik de.”

“Sen ona sevişmek mi diyorsun, seni çıplak görmedim bile.”

“Ben bilmem, beni almak zorundasın. Bunu babama açıklayamam.”

“Açıklayacak bir şey olmadı. Yani oldu, ben seni kaçırdım hepsi bu kadar.”

“Sadece kaçırmadın, okşadın, öptün.”

“Ellerim kırılıyordu.”

“Deme öyle, hoşuma gitti.”

“Dilim kopsaydı...”

“Bir daha küfredersen olabilir.”

“Kızım manyak mısın, benim ben. Katil Vural, kaçak Vural... Peşimizdeki Fanlarım değil, canilerim.”

“Sorun değil, elimi sallasam belaya çarpıyorum ben.”

Kız ikna olmayacak gibiydi, kafaya takmış duruyordu. Vural homurdanarak küfredince, Kayra kahkaha atmaya başladı. Vural gergin omuzlarını düşürerek, alnındaki teri sildi. “Kızım yapma şöyle şakalar, bir an gerçeksın sandım.” Evet gerçek sanıp yüreğine inerken, nedense asıl korkusunun evlenmek değil, onunla evlenememe ihtimali olduğunu kavrayamamıştı.

“Şaka yaptığımı kim söyledi, ben ifadene güldüm. Mutluluktan donup kaldın. Üzülme, ben seninim.” dedi Kayra ciddi bir sesle devam ederek.

Adam bununda şaka olduğunu sandı, başını sallayarak güldü ama Kayra ciddiydi. Kısa bir dönem birlikte olabilirlerdi ama onunla yaşadığını bir ömre yaysa bile sonuç değişmezdi. Vural Kayra’nın olacaktı! Bunu, onu gördüğü ilk gün kalbinde hissetmişti.

“İster zorla ister gönüllü, bu fikrim değişmeyecek. Seni beğendim, ölçtüm, tarttım, bana uygun bir aday olduğuna karar verdim. Evlensek sorun olmaz, en fazla cinnet geçirir seni doğrarım.” Şakasının ciddi olduğunu şimdilik bilmesine gerek yoktu. Öğrendiği gün ayaklarının dibine kendi düşecek, evlenmek için yalvaran Vural Namlı olacaktı. Bakışlarını geldikleri yola çevirdi. Aklına Rüya geldi. Kim bilir şimdi ne haldeydi? Boğazına bir düğüm oturdu. Şahin onu korurdu biliyordu ama ya Şahin’i kim koruyacaktı? Gergin bir halde nemlenen gözlerini kırıştırmaya başlayınca, onun üzüldüğünü anlayan Vural yaramaz bir bakış attı. “Nasil vurdun bana vicdansız.” Dizini oynattı acılı bir düzenbazlıkla.

“Burası acıyor mu?” dedi Kayra itinayla dizinin üstüne dokunarak.

“Sen dokunduğun zaman daha yukarısı acıyor.” dedi adam arsızca, biraz fazla cüretkardı. Kız hırçınca dişlerini sıkarak bacağına ciddi bir

tekme atınca, Vural bu sefer gerçekten acıyla uyundu. Resmen yıldızları saydırmıştı. Öyle ki gözlerini kapatıp acının geçmesini beklemek birkaç saniyesini aldı. “Kızım manyak mısın ciddi?”

“Sapık mısın ciddi?”

“Ben erkeğim.” dedi Vural dişlerini sıkarak.

“Ben de babamın kızıyım. Sulanma, çıkarım.”

“Sabahtan beri bana yürüyen sensin.”

“Yürüdüğümü kim söyledi,” dedi kız. Adam ağzını açacakken, “Ben sana koşuyordum en son, sen durdurdun.”

Bakışları adamın eline kaydı, kana bulanmıştı avuçları. Az evvelki sertliği anında balon gibi sönererek soluksuz kaldı. Elleri titreyen Kayra derhal eğildi. Vicdan azabıyla yanaklarına bir kızarıklık hücum ederken, pişmanlıkla kıvrandı.

“Acıttığın gibi iyi et.” dedi Vural hırsla. Çok çabuk bir tımarhaneye yerleştirilmesi gerektiğini düşünüyordu. Belki de pazar günleri kızın ziyaret günleri olurdu ve onu tımarhanede ziyaret ederdi. Çünkü bu kız onun aklının en mantıklı yanlarını bile, devreden çıkarıyordu. Kayra yarısını üflerken siniri de acısı gibi diniyordu.

“Aklımı kaçırıyor olmalıyım...” dedi Vural huysuzca.

“Buna ne şüphe...” dedi Kayra onun homurtusuna kulak kabartarak. “Akıl sağlığın konusunda ikna oldum, malum az önce, o anda bile erkek olduğunu kanıtlamaya çalıştın. Ya manyak mısın, onca adam elinde silahla tepemizde gösteri yaparken, niye havai fişek patlatıyorsun karnımda?”

“Öyle mi yapmışım.”

“Egoya gel. Neyi ispatlıyorsun bana?”

“Altımda yumuşacık, çekici bir kadın varken, mermer gibi durmam genetiğime ters.”

“Mermer kafalısın doğru tespit, hem ukala hem de mermer kadar erkeksin.”

Vural tek kaşını kaldırdı. “O konuda hiç şüphen olmasın. Sapına kadar erkeğim. Altımda dolgun iki meme varken, ne yapacaktım, dua mı edecektim?”

Kayra öfkeyle, “Dua et yaran vurdukça daha fazla kanıyor, sert adam pozundan çık.” diye hırladı.

“Sertliğime değil, serleştirene bak.”

“Kalas...” diye bacağına vurdu kız dayanamayarak ve acıyla uyunan adam, “Çok ahlaksız bir kızsın, sana sert dediğimde neden anlamını başka yöne çekiyorsun.” diyerek ona sataşmaya devam etti.

“Doğru mu söyledin ki eğri anlayayım. Sus yoksa elimde kalacaksın. Yakında namın Topal Vural diye anılacak.” Kayra üzgünce bacağındaki kanla kaplanmış fularına baktı. Yani az evvel derin değilse bile yarası, vura vura derinleştirmişti. Uzandı, adamın şakağındaki morluğa bakmaya başladı. Şakağındaki yaranın hafif ama bacağının kötü olduğunu anladı.

“Bana dokunmak için zaman kolluyorsun Kayra.” Kızın şakağını üflenerek yarayı temizlemesini izledi.

“Seni parçalamak için dakika bile tutarım.” dedi Kayra üzgünce.

“Yatakta mı?”

Cebinden çıkardığı peçeteyi şakağındaki yaraya sertçe bastıran Kayra'nın tek cevabı, kızarıklığının artmasıydı. Adamın cevabı ise acıyla inlemek oldu. Bir ses duyduğunda irkilen Kayra etrafına baktı. Nefesini tutuyordu. Titreyen ellerine bakan Vural, kızın dağılan saçlarını yaramaz bir ifadeyle kurcaladı. “Hadi ama biraz rahatla. Bak gittiler.” Ona doğru eğilen kıızı öfkelenendirme işine geri dönerek, “Hoşuna gitmemiş gibi mi davranacaksın?” diye devam etti edepsizliğine.

Genç kızın kaşları, okları fırlatmaya hazır ikiz yay şeklini alana dek havaya kalktı. “O kadar hoşuma gitti ki, ilk aklıma gelen şey senin hayâlarını tekmelemek oldu...” Göğsünü şişirdi. Vural refleks olarak yutkundu. Bütün rol yapmalar bir yana, aralarında yakınlaşma kaçınılmaz oluyordu. Bu çekim ne olursa olsun içindeki isteği hızla büyülenmeye itiyordu.

Şehvetli. Güçlü. Gerçek.

Belki genç adam inkâr etmeyi tercih etmişti ama aklından o tatlı, şehvetli ağzının hatırasını silemezdi.

“Rüya nasıl acaba?” dedi Kayra hüzünle geceye bakarken.

“Asıl arkadaşım nasıl? Çenesinden ölmese bari!” Kız ağlamaklı suratını astı, Vural yanağına savrulan bir tutam saç kenara çekti. Kayra ona bakınca, “Üzülme, kavuşacaksınız.” diye şefkatle fısıldadı. Kayra'nın yanağına yuvarlanan birkaç damla, adamın elinde duruldu. Vural Kayra'nın yüzüne düşen saçlarını kulağının arkasına koyarken, yanağını kuruladı. “Kızdın mı?” dedi ciddi bir sesle.

“Yok tebrik ettim ya tekmemle...” Elindeki kanlı peçeteyi attı. Yaranın temizlenmesi lazımdı ve üzerinde başka peçete yoktu.

“Kayra bana bak...” diye emretti adam. Sadece sesi ciddileştiği zaman adını sesleniyordu. Kayra dönüp öfkeli kahvelerini gözlerine dikti. Islak ve korkak bakışı adamın tam göğsünün ortasında bir baskı oluşturdu. Kalbini hareket ettirecek güçte değildi ama bir etki bırakmaya yeterdi.

“Seni kimseye vermem.”

“Tek bıraktın, arkana bakmadan gitmeye kalktın.”

“Kızdığını biliyorum ama böyle olmak zorundaydı. Eğer sen saklansaydın, ben onların dikkatini çekerken sen kaçacaktın. Üstelik benim peşimdeydiler, beni gözden kaçırmaya cesaret edemezdi. Ben onları oyalardım.”

“Sonrada vurulup ölürdün.” Bu düşünce nefesini kesmişti yine.

“Korkma artık, ölmezdim. Alışkınım ben bu tür durumlara...” Adam mesleğinden dem vurdu ve kız ikinci defa kalbinin acıdığını hissetti. Kellesi koltukta bir adama âşık olmuştu, hem de kör kütük.

Adam kızın yüzündeki değişimi görünce, hüznünü dağıtmak için damarına bastı. “Ölürsem seni nasıl öperdim, oysa ben daha doyamadım bile.” Sırf kılığından ayaklandı ve yaklaşıp sesini alçalttı. “Cidden, sadece küçük bir öpücüktü. Hayal kurma. Sevgili değiliz.”

“Ben senelerdir hayal kuruyorum ve biz artık sevgiliyiz.”

Garip ama bu adamın gururunu okşamıştı, onun sevgilisiydi. “Sen çok enteresan birisin, benim bildiğim erkekler kıza çıkma teklif eder.”

“Seni bekleyeyim de saçlarıma aklar mı insin? Kadın gibi nazlanıp duruyorsun. Üstelik ben bildiğin kızlardan değilim, hâlâ fark etmedin mi?”

“Fark etmez miyim?”

“Bir kere bulmuşum neden erteleyeyim duygularımı, o senin bildiğin kızlar bana benzemez.”

“Sen Kayra’sın.” dedi adam keyifle.

“Başımın tatlı belası, yüreğimin yeni ritmisin. En sevdiğim Yer Fıstığımsın!” Vural başını aşağı indirirken, çenesini tuttu. Güzel yüzü kaldırdı.

“Bir yerinin acımadığından emin misin?”

“Acıyor ama oraya senin bir şey yapabileceğini sanmıyorum.” Kızın yanağına iri bir damla salındı. Ağlamasına kıyamazdı, bu yanlış kelimeye pis bir sırtışıla sataştı. “Alçak, adi.” diye çıkıştı kız. “Ben kalbimden bahsediyorum.”

“Ben de kalbinden bahsediyorum Yer Fıstığım, sen nereyi sandın ki?”

Kayra kızarak dişlerini sıktı. “Bacağına tekme atmak istiyorum Çeyrek Komiser ama o bacaklar bana lazım.”

“Bir daha vurursan seni yere yatırırım ve bu sefer beni ölüm bile duramaz. Kayra seninle sevişmem için beni kışkırtma.” Bakışları önce kızın al al olan yanaklarında, sonra boynunda ve daha aşağıda gezindi. Kayra soluksuz bakarken gözlerine, adamın hırçın gözleri alev aldı. Bu gidişle kızın içine düşen ateş ikisini de yakacaktı. Yuvarlanırken en kötü darbeyi kız almıştı. Belki kalıcı hasar yoktu ama üstü başı perişandı. Tişörtü çim ve toprak lekesi olmuştu. Yakası ve omzu da yırtılmıştı. Kayra’nın bir iki düğmesi de kopmuştu ve sutyeninden firar etmiş göğüsleri, özgür kalmak üzere kumaşı geriyordu. Üstelik adam kızın bu müstehcen halini bilip bilmediğini merak ediyordu.

“Gözlerini üzerime düşürdün Komiser,” dedi Kayra, elini yakasını kapamak için sinsine koyarken.

“Gözlerim üzerinde... onlarla tanıştığım andan beri duruyor.”

“Ne kadar arsızsın.”

“Çok güzeller, bunu birinin dillendirmesi lazım.”

“Tekme atarım susmazsan.”

“Seninle sevişirim beni tekmelersen.”

Vural bakışlarını gözlerine çıkardı. Artık korkmuyordu Kayra. Gözlerini dikip bakarak iyilik yapmıyordu. Kızın dikkatini olmaması gereken yere çekiyordu. Kesinlikle. Gözleri bakması gereken ve düşmesi gereken yerdi adamın ve onun ürkek gözlerine bakmaya doyamıyordu.

“Bakma bana öyle.” dedi Kayra gözlerini kaçırarak.

“Bakmamak günah.” dedi adam samimiyetle.

Gözlerini kızın kızarmış yanaklarının üstünde boncuk gibi parlayan gözlerine dikmek, onun kanuni göreviydi. Vural Namlı asla sorumluluktan kaçan biri olmamıştı. Çünkü Vural polisti, o da koruması altındaki vatandaşıydı. Vural uzandı. Saçlarını kulağının arkasına koyarken, elinin tersiyle yanağını okşadı. Başparmağı öpüşür gibi dudaklarını ezdi.

“Öhö.”

Genç kız kollarını göğsünün altında bağlayarak kafa tutarken, adamın görevini yarıda kesti. “Nasıl, güzel mi manzara?” Nefes vererek alnına düşen saç tutamlarını uçurdu.

Gözleri birleştiğinde, “Buna inanamayacaksın ama senin gibi bir cadiya göre... Muhteşem...” Baştan ayağa arsızca süzdü. “Çok güzelsin ve

ızla deli.”

“Sevgilimde akıllı değil zaten.” dedi kız sataşarak.

Önce başka bir adamın iması olduğunu zannetti ancak gözlerine baktığı an gerçeği anladı.

“Deli deliyi görünce değneğini saklamış.”

Kızın kalbini sorumluluğuna aldı. Bu sefer sevgilim imasına kızmamıştı. Adamın bakışları göğüslerine kaymıştı, ağzı kurumuş gibi dudaklarını yaladı. Bakışları kesişti. Kayra titredi. Yakasını kapatarak, “Yaralarını temizlemeliyiz.” dedi kabalaşmış sesiyle. “Temiz bez ve su lazım.”

“Bak şaka bir yana benimle senin bir geleceğimiz olamaz. Ben bu işten başımı kurtarsam bile, hiçbir zaman sakın bir hayata sahip olmayacağım. Bir kadını ya da bir çocuğu gözü yaşlı halde arkamda bırakmayı da planlamıyorum.”

Kız tüm bu konuşma boyunca sessiz kaldı.

“Bana kızgın mısın?”

“Değilim, sonuçta ben kimim ki, bir rehine.”

Belli belirsiz bir şekilde güldü Vural, genç kızın ona gücendiğini anladı. Muhtemelen hak ediyordu. Ama kahrolsun ki kendini üzgün hissedemezdi. Eğer umut verirse, bu cadı onun peşini sittin sene bırakmazdı. Onun iyiliği için yapmıştı. Kelle koltukta bir adamın yolunu gözleyemezdi. Her akşam öldü mü kaldı mı diye düşünerek gününü berbat geçirmesini istemezdi. O yüzden yollamıştı onu ve itmişti çukura. Şakayı bir kenara koyup, ciddileşmeliydi.

Kayra yakasını kapamaya çalıştı ama yırtık büyük olunca zorlandı. Kızarması, bocalaması fazlasıyla çekiciydi. Kaşlarını çatarken, burnunu kıvırıyordu. Meydan okurcasına dimdik dururken, gözleri dolu dolu kayınıyordu. Ayaklandı. Etrafına bakınmaya başladı. Üzerine gölgesini düşüren kıza baktı adam. Bir kadın için çok normaldi ama bir altmış sekiz boyuyla yanında virgül ile nokta gibiydiler. Vural uzun kadınları severdi ama ne demişlerdi: Uzun kadın sokakta, kısa kadın yatakta makbuldü. Bu düşünceyi annesi bir duysaydı, onu kısa yerinden uzun iple asardı.

Ve bu düşünceye lanet etti.

Az sonra kavga etmeyerek bir ilki başaran Kayra, dizlerine yatırdığı adamın saçlarını okşarken başını göğesine dikmiş, karanlığı izlerken kuzenini düşünüyordu. Kızın dizlerinin üzerinde keyifle uzanan adam, sanki az evvel başını beladan kurtarmamış, polisin bastığı köyden uzaklaşmamış,

mafyalardan kaçmamış, yaralanmamış gibi keyifle gülümsedi. Kızın dalgın parmakları başındaki bir şişliğe dokununca, bakışlarını irkilen adamın yüzüne çevirdi. Vural'ın suratı bile değişmemişti.

Kumpasçı bir sesle, "Öpmeyecek misin?" dedi. "Sonuçta çok acıdı. Tüm kadınların acıları öpücükle iyi ettiğini, her erkek bilir. Sadece bir öpücük, inan."

Kayra sıkıntı içinde kıvranarak başını iki yana salladı. "Bu gecedен sonra, seninleyken 'sadece bir öpücük' diye bir şeyin olmadığını öğrendim. Şimdi sesini kes, bırak biraz düşünelim."

"Pekâlâ, bir öpücük sözü alana kadar düşünmene izin vermiyorum... Sonuçta biz sevgiliyiz değil mi?" Adamın kafasına vurdu. Vural inleyerek, "Beyin kanaması geçireceğim, dizim bitti şimdi de kafama mı göz diktin? Kan kaybından ölmüş bir adam pek işine yaramaz bilgin olsun. Sonra seni kim korur eli kanlı katillerden?"

"Beni senden kim koruyacak Vural Namlı!" dedi Kayra iç çekerek. "Kan kaybı mı?" Güldü. "Kedi şeyini görmüş yara sanmış."

"Çok terbiyesizsin."

"Sanki sen terbiye fakültesinden mezunsun."

Onun güzel gülüşünü izleyen Vural hayranlıkla donup kalırken, bir an için sessiz kaldı. Parmağını bastırınca yaraya, Vural gözlerini kapatıp dişlerini sıktı. Kız panikle hemen üflemeğe koyuldu. Şişlik sandıklarından büyüktü, beyin kanaması geçirmeseydi bari. Taş kafalı diye kızdığı adamın, taş kafası sonunda kırılmıştı. Adamın acıdan rengi çekilen yüzüne bakınca, vicdanı titredi ve yufka yüreği baklava olup tatlılığına kapıldı. Kabullenerek, "Tamam. Bir öpücük. Ama sen beni öpmeyeceksin! Sadece ben seni öpeceğim. Karşılık vermeyeceksin Vural, anlıyor musun?" diye buyurdu.

Ah, anlıyordu nasıl anlamazdı, hele bir başlasın, kesinlikle karşılık vermeyecekti keza buna onu kendisi zorlayacaktı. Bu, susuz kalmış bir insanın önüne bir bardak su koyup, "İçmeyeceksin." demek gibi bir şeydi. Kalbi için perhiz ederken, bu ufak egzersizinin zararı olmayacağını düşündü.

"Hadi..." dedi Vural heyecanla. Dudakları açlıkla aralanmış kuş yavrusu gibiydi.

"Kolay mı sanıyorsun?" dedi kız homurdanarak. Kalbi hızlanmış, yanakları kızarmış, karnı kasılmıştı.

"Öyle. Çok kolay, bak istersen gösterebilirim..."

“Hayır, sen gösterme, ben yaparım...” dedi kız korkuyla gözlerini açarak.

“Kolaysa yap o zaman, çok canım acıyor...” Adam yüzünü buruşturdu. Üçkâğıtçı!

Az önce acıdan inlerken, bu yeni motivasyon sayesinde enerjiyle dolmuştu, söz verdiği gibi yaptı. Canı acıdığı için soluğu gürültülü, acı çekercesine hırıltılı haldeydi.

“Şimdi,” dedi genç kıızı yüzünden tutup yanına çekerek, “Öp beni!”

Gözlerindeki tutku parlarken ikilinin, “Ağlarım takılmaktan korkmuyor musun Vural Namı? Eğer seni öpersem, asla bırakmam, benden kurtulamazsın.” diye sordu kız nazlıca.

“Hayaletler hiçbir şeyden korkmaz çünkü korkunun kaynağı asıl kendi karanlıklarıdır... Şimdi başlıyor musun, yoksa ben başlaman için sana yardım edeyim mi?” diye tehdit etti.

Kız eğildi, adam heyecanla beklerken, o başındaki şişliğe ufak bir buse koydu. Kayra geriye çekilip adamın afallayan yüzüne bakıp kahkaha atarken, sesi gecede dolaşan hafif bir meltem gibi yankılandı. Vural hızla doğruldu. Kız ona kaşlarını kaldırarak bakarken, elini belinin oyuntusundan, kıvrımlı kalçasının üstüne indirdi ve kalçasını edepsizce avuçlayarak kendisine çekti.

Bu hamleyi beklemeyen kız soluksuz kalarak, ıslık sesi çıkaran derin bir nefes aldı. Adamın arsız ellerinin değdiği yerde yangın çıkmıştı. Ay bir bulutun arkasından görünerek, geceyi gümüşü ışıyla aydınlattı. Öyle güzeldi ki. Gökyüzünden kazara yeryüzüne düşmüş peri kıızıydı, ya da iyilik için dünyaya yollanmış intikam zebanisiydi. Kayra çekingence eğildi. İki eliyle birden genç adamın yüzünü çevreledi. Yeni çıkmaya başlayan sakalları avucuna sürtünürken, yüreği ürperse bile aldırmadı. Adamın kalbi durdu heyecanla. Bu onun, kendi isteğiyle verdiği ilk öpücük olacaktı. Ergenler gibi kasılmış, terliyordu. O zarif, yine de bir o kadar becerikli olan elleriyle nazikçe yanaklarından çekti. Yüzünü kendisine yaklaştırdı. Vural kıza ayak uydurdu ve boynunu gererek sabırsızca yüzünü kaldırdı. Refleks olarak beklenti içinde dudaklarını ıslattı. Ve karına ağırlar saplanan Kayra, usulca onu öptü...

Tam alnından!

Kız dudaklarını alnına bastırdı ve şaşakalan adamın dudaklarını bir yoksunluğa daha teslim edip, şefkatin sıcaklığını tenine, aşkın busesini yüreğine, sevdasını kaderini sinesine mühürleyerek, dudaklarının

ıslaklığını alnına kazıdı. Adını ve kaderini yazdı. Bir duanın şıfası gibi acısına merhem olurken, ömrünü kutsayarak oyalandı dudakları şakağında.

Beklentiyle kıpırdanan dudaklarından öpseydi, bu kadar şereflendiremezdi adamın yüreğini. Bu şefkatli buse, tüm ateşli öpücüklerden bile daha keskin bir lezzete sahipti. Kayra onu sanki alnından değil de yüreğinden öpmüş gibi hissettirmişti. Bakıştılar, daha evvel hiç bakışmadıkları kadar derine saplandı. Yüreğe. Kayra adamın beyazlayan yanağını okşarken, dudaklarını dişledi.

“İnsanın tutamadığı tek organı yüreğidir, sımsıkı yapışır ama tutamaz, hiç beklemediği bir gün kayar avuçlarından. O gider, aklında birlikte gider.”

“Hayal misin?” dedi Vural kuruyan dudaklarının arasından sürüklenen pıtraklı sesiyle.

“Gerçeğim. Neden kendini yalnız hissediyorsun? Allah yarattığı kulumu hiç yalnız bırakır mı?”

“Bu saatten sonra umudun varlığına inanmam aptallık değil mi? Durumu mu görmüyor musun?”

“Kalbin ne kadar hızlı atıyor.” dedi elini adamın kalbinin üzerine koyarak.

“Sanırım ben de onu tutamıyorum.” diyemedi adam, soluk soluğa kaldı. “Fiziksel bir teori, bazı sesler kalp atışının dengesini bozar.”

“Benim sesim mi bozdu dengeni Çeyrek Komiser?”

“O da bir şey mi? Sen tüm dengelerimi alt üst ettin Yer Fıstığı. Artık Newton çıksa mezarından, bu dengeyi kuramaz.”

Kız gülümsedi, adamın elleri sinsice ensesine yol alırken, başı yükseldi. Kızın solukları adamın tenine vurdu. “Öpersen benimsin.” dedi Kayra soluk soluğa.

“Öpmezsem şerefsizim.” dedi adam kızı hırsla kendine çekip dudaklarını dudaklarıyla kaparken.

Kalp atışları hızlandı. Soluklar tutuldu. Dudakları iç içe geçtiği gibi, yürekleri de birbirinin ritmine karıştı.

Kızlar babaları için kutsaldı. Babasına söz vermişti, aşkından emin olmadığı bir adama umut bağlamayacaktı. Ama şimdi, kalbi aklından daha fazla zorluyordu hislerini, yönlendiriyordu eylemlerini, durduramıyordu kendini. Kayra'nın yanağından aşağı hüznü bir damla süzüldü.

Üzgünüm baba, seni aldattım. Senden sonra başka bir adamın

vüregine yaslandım. Senin dokunmaya kıyamadığın gülüşlerimi, ona başladım.

Artık ikisinin de değiştiremeyeceği şeyler vardı. Büyük dağlar yerinden oynamıştı. Ne Vural bundan sonrası için mantığının dışına çıkardı, ne Kayra bundan sonra asla onun peşini bırakamazdı. O gece sabaha kadar elleri hiç kopmadı, avare avare yürüdüler. Sonunda dağların o ıssız vamaçlarından çıkıp, evlerin olduğu ufak bir kasabaya geldiler. Vural ufak bir evin bahçesinde aslı olan kıyafetlerden araklamış, çamaşır ipine de cebindeki son parayı ilâştirip, bir taşla düz bir kayaya, “Özür dilerim.” yazmıştı. Üzerini değiştiren Kayra, bol penyeye ve belini iple sıkıca bağladığı erkek pantolonuna bakarken, gülüyordu.

“Çok yakıştı.” dedi Vural kızın köydeki erkek çocuklarına dönen haline bakarken.

Vural liseye kadar Çorum’un Sungurlu köyünde büyüdüğü için, bu tür görüntülere alışıkta ama Hatay’da askeri bir disiplinle büyüyen Kayra, buna pek alışık olamaz sanmıştı. Kız her zamanki gibi nazlıca omuzlarını sarsıp gülünce, onun kanaatkârlığı hoşuna gitti. Şikâyet etmiyordu, yanında olduğu sürece tek kelime şikâyet etmeden kavga ediyor ama asla onun kalbini kıracak, güvenini sarsacak bir harekette bulunmuyordu. Ve bu Vural’ın gözünden kaçmıyordu.

Artık nerede olduklarını bilmiyordu Kayra. Vural’ı bir adama soru sorarken gördüğünde, onun hedefinin neresi olduğundan emin olduğunu anladı. Ceplerinde paraları olmadığı, yiyecek bir şeyler alamadıkları için, ağzı dili kurmaya başladı. Nefsini açlıkla terbiye ediyordu.

“Biraz daha sabret, yakınlarda bir yer bulacağım.”

Vural üzgünce kıza bakarken, Kayra gülümseyerek, “Hiç oruç tutmadın mı? Ne kadar dayanıksızsın.” diye sataştı. “Bir de erkek olacaksın, sürekli şikâyet ediyorsun.”

Öne geçerken adımlarını hızlandırdı ama cidden artık midesi sırtına yapışmış, kurulu saat gibi gıdaklayıp duruyordu. Vural onun güçlü görünmeye çalışan haliyle daha fazla eziliyor, kendi yüzünden bu ıstırabı çekmesine katlanamıyordu. Bakışları bir ara gökyüzüne kaydı. Yağmur yağacak gibi duruyordu. Yarım saate kalmadan açlıklarına bir de sırılsıklam ıslanmak eklenecekti. Altıncı ayın yarısına gelmişlerdi ve hâlâ yaz tam anlamıyla gelmemişti. Vural önlerinden geçmekte oldukları bir aracı gözüne kestirdi. Yol kenarında park edilmişti. Etrafa bakındı. Birileri mi vardı bu dağ başında? Sevinçle yanına gittiğinde, aracın boş olduğunu gördü.

“Hırsızlık mı yapacağız?” diyen kızın sesiyle bir an duraksadı. Önce kapıyı zorladı, açılmayınca cebinden çıkardığı çok işlevli çakıyla, kapının yanına çömelip camıyla oynamaya başladı. İki dakika sonra kapı açılmıştı. Vural içeri geçtiğinde, ilk işi kısa devre yaparak aracı çalıştırmaktı ama gördüğü ibreyle elini sertçe direksiyona vurdu.

“Benzini bittiği için bırakmışlar.” dedi kızgınca.

“Yiyecek bir şey vardır belki.” dedi Kayra üzgünce. Aracın içinde bir şey bulamayan Vural bagajı açtı, boştu. Yedek lastik, bir top, ip ve şemsiyeler vardı. Şemsiyeleri alıp kapısını kapatarak, “İleride bir yerde duracağız, merak etme yemek yiyeceğiz.” dediğinde, Kayra omuzlarını silkti.

“Zaten çok acıkmadım.”

Adam dişlerini sıkarak yanına geldi, kızın etrafa bakan yüzünü ellerinin arasına aldı. “Sen şans mısın bela mısın?” dedi garip bir sesle.

“Sokak arasında bir duvarda okumuştum bu sözü, sadece okumuştum şimdi anlıyorum. Mutluluğu herkesle paylaşabilirsin ama acıyı paylaştığın insanlar özeldir.” dedi Kayra.

Vural gülümseyerek onu kollarına çekerken, “Gel buraya tatlı belam.” dedi. Kızın yorgun başını göğsüne koyup, kirden ve tozdan mısır püskülüne dönen saçlarını okşadı. Çenesini başına yaslayıp “Allah’ım, sen benim belamı verme, ben bizzat arayıp buldum onu zaten.” dediğinde kız kıkırdadı ve dirseğini midesine gömdü. “Ayağını denk almalısın Çeyrek Komiser, Allah bile kuluna acır ben asla.”

“Bundan eminim.”

“Beni bırakma Vural Namlı, ellerimi bıraktığın an bir daha asla tutamazsın.”

Önce şaşırdı kızın sözlerine, sonra kaşlarını kaldırdı. Vural şu anda bile kahkaha atacak huzuru içinde bulabiliyordu. Bir keresinde annesine sormuştu: *‘Anne fakirlikten sıkılmadın mı, yorulmadın mı? Sürekli yok diyen babamdan bıkmadın mı?’* diye. Çilekeş annesi gülmüştü ona, *‘Sofraya koyacak bir tas aş olması önemli elbet oğul, ama o sofranın başındaki insanları birlik ve huzur içinde tutmak daha önemli. Oğlum, saraylarda yaşarsın, kimsenin göremeyeceği ziyafetleri çekersin ama teksindir, zevk alamazsın. Bir tas çorbaya kaşık sallarsın, kaşıklar birine tokuştukça gülersin, eğlenerek sohbet edersin, mutlusundur çünkü sevdiklerin yanındadır. Yani bir tas aşla, bir ziyafetin zevkini bir tutamazsın. Birisinde gözün aç kalır, diğerinde gönlün.’*

Şimdi anlıyordu annesinin o sabrını, babasının ne olursa olsun, ‘Anan

benim ömrüm oğlum, ben bile çekemezken kendimi, o kadın gık demeden çekiyor ya beni, başımın üstünde taşısam hakkımı ödeyemem.' derdi.

Vural sımsıkı sarıldı Kayra'ya. Hayat sürprizlerle doluydu. Daha birkaç ay evvel onları camda izlerken ne kadar havai ne kadar boşlar dediği zamanlar olmuştu. Onların sıkıntı çekemeyeceğini, dara düşünce isyan edip depresyona gireceğini bile düşünmüştü. Vural orta Karadenizliydi. Çocukluğu yoksullukla geçmiş, meslek sahibi olduğunda bolluk nedir görmüştü. Belki bir memur maşıydı onunkisi ama çocukluğundan sonra fazlasıyla tatmin etmekteydi. Ve bu kızı, yeni nesil sürümlerden sanmıştı. Sonuçta bir şehir kızıyla, köylü kadını kıyaslamak imkânsızdı. Biri ayağından nasır alınca ağlar, diğeri yüreğinden nasır alınca sertleşirdi. Belki de Vural bu yüzden hep yalnız kalmıştı. Her şey bahanesi mi olmuştu, yoksa annesi gibi bir kadını mı aramıştı hep, onun gibi içten ve yürekten bir kadın... İçi ve dışı bir kadın...

Vural onu kollarından salıp yüzünü okşarken, etrafa bakındı. Kayra çekinik bakışlarını gözlerine çevirdi. "Başın belada."

"Bela bizim soyadımız olmalı." dedi adam gülerek, eline uzandı. Kayra minik ellerini avucuna alan iri ele bakarken, tuhaf bir tamamlanma hissetti. Vural onu nazıkçe çekiştirmeye başladı.

"Elimi tutmak için izin alman gerekmez mi?"

"Sarılmak için aldım mı?" dedi adam keyifle.

"Onun içinde alman gerekli bence." dedi Kayra sataşarak.

"O zaman neden sevgili olduk." dedi adam gülerek.

"Olduk mu?" dedi kız şaşkınca, "Sanırım hâlâ muallaktayız!"

Vural elini kaldırdı kanıt gösterir gibi, "Sanırım, deliller ortada." diye belirtti.

"Bana çıkma teklif etmedin." dedi Kayra huysuzca.

"Sen de bana etmedin ve hatırlıyorsan sevgili olmaya sen karar verdin."

"Olsun, sen yine de bana çıkma teklif et." Vural kolunu omzuna atarak onun minik bedenini yakına çekti. Kayra onun keyifli yüzüne baktı. "Ama şimdi etme, romantik bir yerde et." Adam ona kaşlarını çatarak baktı. Kayra hayal kurdu. "Mesela bir otobüste edebilirsin, herkes şahit olsun."

"Çok romantiksin." dedi Vural keyifle gülerek.

"Öyle deme, herkes görür." dedi Kaya masumca.

“Neyi?” dedi adam merakla.

“Bana ait olduğunu, malum bizim en çok kullandığımız yer otobüsler, yanılıp yenilip birisi sana bakmaz böylece.”

“Ya kızım senin kafan nasıl çalışıyor?”

“Kurmalı saat gibi derdi babam.”

Artık ikisi de gülüyordu, ama açlık bu gülücükleri yüzlerinden çabuk çalıyordu. Yarım saate kalmadan yağmur başlamıştı. Kayra kollarını bedenine sararak soğuktan korunmaya çalışırken, korunmak için sığındıkları ağaçta artık onları korumamaya başlamıştı. Ayakları acıyordu, üşüyordu ve açtı. Vural kolları arasında titreyen kızı bırakarak yerdeki şemsiyelere eğildi.

“Kendimize sığınacak bir yer bulmalıyız ama yağmur hayli fazla.” Şemsiyeyi açıp, kızın başına tuttu. Kayra gülümseyerek bakarken, Vural kızın eline şemsiyeyi verdi. Sonra kendi şemsiyesini açmak için bir adım geriledi. Şemsiyesini açarak yola koyuldu. Kız dudaklarını bükerek elinde şemsiyeyle arkasında durdu. Bu hiç hoşuna gitmemişti. Önden yürüyen adamın arkasından öfkeyle bakarken, şemsiyesini yere atarak hırsla yürümeye başladı. Yağmur üzerinden geçerken saçları ıslanıyor, yüzündeki kirle ıslanan kirpikleri kırpıyordu. Vural şaşkınca önden giden kıza bakarken, hızla yanına gidip şemsiyesini üzerine tuttu.

“Manyak mısın sen, niye attın şemsiyeni yere?”

Kayra ona ters ters bakarak, “Mal!” dediğinde, Vural dişlerini sıktı. Kayra kızgınca öne atıldı ama adam onu kolundan yakalayıp kendine çekerek, şemsiyesiyle hem onu hem kendini korumaya aldı.

“Ne tuhaf kızsın sen?” dedi kolunu omzuna atıp kendine çekerken. Islandığı için üşüyordu titrek bedeni. Ona küs küs bakan Kayra ıslak saçlarını yüzünden çekerken, adam gülümseyerek eğildi, ıslak burnunun üzerinden öptü. Kayra kolunu adamın beline doladı. Şımarıkça, “Böylesi daha romantik.” dedi. “Bir daha sakın ayrı şemsiye açma, o şemsiyeyi alır senin...” Adam kaşlarını kaldırıncı, “Başında paralarım.” diye geri vites yaptı. Başını sarsan Vural şu hallerinde bile gülümsedi.

Yağmur çok sürmeden durdu, yaz yağmuruydu zaten ne bekleniyordu ki. Akşamın serinliği çökerken üşümeye başlayan Kayra’nın yürüyecek hali kalmadı. Bir an başı dönünce yer ayaklarının altından kaydı. Vural onu tam zamanında yakalamıştı. Bedenini bedenine yaslarırken, “İyi misin?” sorusunu sormasına gerek yoktu. İkisi de iyi değildi.

“İyiyim ben.” dedi Kayra kısıp sesiyle, dudakları kuruduğu için

çatlamış, sesi güçsüzleşmiş, bayılacak gibi duruyordu.

“Değilsin.” dedi Vural kızın şaşkın bakışları altında kolundan çekerek, sırtına aldı. Kayra ufak bir çığlıkla adamın sırtına yaslanıp, bacaklarını beline koyduğunda, Vural onun bedenini baldırlarından tutarak düşmesini engelledi. Kayra gülümseyerek yanağını başına yasladı, kollarını boynuna doladı.

“Buna alışabilirim.” dedi keyifle.

“Ben alışamam.” dedi adam huysuzca.

“Huysuzlanma Vural, sana beni taşıma şerefini verdim.”

“Kızım sen kafayı mı sıyırdın? Ben seni kaçırdım be, neden korkmuyorsun benden. Rüya Şahin’den it gibi tırsıyor, ama sen de tık yok.”

“Neden korkayım, sen hayallerimin prensisin. Üstelik biz sevgili olduk.”

“Valla çatlaksın Kayra, unutma seni yolladığımda doktordan randevu isteteyim.”

Kız diklenince düşme tehlikesi atlattı ama durmadı. “Nereye yolladığında?” diye sinirle sordu.

“Hep benimle kalacak halin yok.”

Kız daha sıkı sardı kollarını boynuna. “Hep seninle kalacağım ihraç fazlası.” dedi ciddiyetle.

“Neden?”

“Gözüme kestirdim seni. Başını beladan kurtarınca seninle evlenmeyi düşünüyorum.”

Vural bir an sendeledi. “Manyak mısın?”

“Yo ciddiyim, başını beladan çabuk kurtar. Sonra beni yemeğe çıkar ama gelirken çiçek almayı unutma. Ha bir de güzel giyin ama takım falan giyinme, ben sevmem öyle resmiyeti. Saat yedi gibi gelersin. Belki sinemaya bile gideriz.”

“Kayra açlık başına mı vurdu?”

“Ya sussana hayal kurmak serbest!”

“Sen benim karım olsaydın, fazla yaşamazdın.” dedi adam.

“Sen de öyle.” dedi kız kıkırdayarak, “Yaşadığın kadarı da yeterdi. Hayat sevince güzel.”

Bir saat sonra bile yürümeye devam eden ve artık canı eskisi gibi acımayan Vural dikkatliydi. Güneş tepelerinden çekilerek akşamın habercisi

olduğunda, yol tabelası takıldı gözüne. Yürüyerek yollar biter miydi, bitmezdi elbette. Birilerine yakalanma korkusuyla ıssız yolları tercih ederken, geçtikleri köy yolundan bir Allah'ın kulu geçmemişti. Tabanlara kuvvet diye saatlerce yürüyen ikili hem açlıktan hem susuzluktan -üstüne bir de yorgunluktan- bitkin düşmüştü. Vural Kayra'yı bir ağacın gölgesinde uyurken bırakarak, hızla yollara düştü.

Kayra yarım saat sonra yüzüne vuran ay ışığıyla huysuzca uyandığında, yanında Vural'ı bulamayınca korkuyla ayaklandı. Kurumuş dudakları, acıyan ayakları ve kırılmış gibi sızlayan kemikleriyle bir sağa, bir sola giderek, panikle etrafa bakındı. Etraf çok karanlıktı, üstelik ıssızlık onu ürkütüyordu. Çaresizce bakınıp durdu. Hava kararmıştı, dağ başında, kurtların, ırz düşmanlarının elinde savunmasızdı. Gerçi yolda kimseyle karşılaşmamışlardı ama konu kendisi olunca, belanın ona buluşmak için özel bir çabası olduğunu bilirdi.

Etrafa baktıkça korkusu arttı. İnsan, en çok korktuğu zaman ağlardı. Yanaklarını kurularken, "Vural!" diye sesledi ama ne duyan ne de gelen vardı. Etraf ürkütesiydi, in cin top oynuyordu. Bulundukları dağlık alandaki ağaçların boyu daha büyüdü, doğanın sesi daha da yükseldi. Dağlar daha mı ıssızlaşmıştı? Her yer korku filmi gibiydi. Sanırım ihtiyaç gidermeye gitmişti, yoksa onu tek bırakmazdı. Nasıl bildiğini bilmiyordu ama hissediyordu. Onu böyle sap gibi tehlikeli bir yerde tek bırakıp gitmezdi.

Ağacın dibine oturup gözyaşları içinde beklerken, bir panter gibi sessizce önüne gelen ayaklarla bir an afalladı. Korkuyla başını kaldırdığında, ona gülümseyerek bakan adam, "Özledin beni değil mi, hadi itiraf et." diye sordu.

"Hiç de bile." dedi kız burnundan kıl aldırılmaz vaziyette. Yanağındaki yaşlar bu sefer korkudan değil mutluluktan akıyordu. İyice alt üst olmuştu. Geri gelmişti, onu bırakmamıştı. "Ne özleyeceğim seni be, dönerse senindir lafını dinledim ben."

"Dönerse senin mi?"

"Döndün işte." dedi kız ve dudaklarını büzdü. "Ama korktum."

Vural gülümseyerek elindeki poşeti kıza gösterdi. Kayra çocukça bir sevinçle yerinden kalkarken küslüğü bir kenara savurmuştu. "Onlar sandığım şey olamaz değil mi?" diye sordu heyecanla. İnsan bir lokma ekmeğin sevinciyle, bir damla suyun hasretiyle ağlamak ister miydi? Allah'ım sen kimseyi açlıkla sınama? Az evvel ona tekme tokat atacak gücü bulamazken, sevinince adrenalini patlaması olmuştu içinde.

“Ne sandığını bilmiyorum ama bugün benim en çok hayalini kurduğum şey.” diyen adam ağacın altına geçerken, biraz huzurluydu. Kız uyurunca etrafı kolaçan etmiş ve ikisinin sevineceği bir şey yapmıştı. Kayra poşeti yırtarcasına açıp, “Neren buldun bunları?” diyerek ekmek arasına, milyar bulmuşçasına sarıldı.

“İleride bir dağ evi var, sahibinden rica ettim.” diyemedi adam çünkü kız onu duymayacak halde transa geçmişti. Senelerdir ekmek yememiş gibi aç gözlerle ekmeğe saldırırken, bir anda aslan kükremesi gibi bir ses duyuldu. Bakışlarını korkuyla etrafta dolaştırırken, lokması ağzında donmuş kalmıştı. “O ses nereden geliyor?” dedi titreyerek.

Lokmasını yutkunan adam, “Karnımdan...” dediğinde kızın gözleri irildi ama içi rahatlamış şekilde yemeğine daldı. Tekrar bir ses geldiğinde, artık onun karın sesi olmadığını anlayacak kadar akli hâlâ başındaydı.

“Vu-Vural...” dedi titreyerek, lokmaları boğazına dizilmeye başlamıştı. “Se...senin karnın ne zamandan beri kükrüyor?”

“Sanırım sen korktuğundan beri...” diye söylendi adam.

Ve ses bir daha geldi. Hayır uluyordu işte, bu karın sesi değildi. “Bu ses vahşi bir... bir...”

“Senden sonra vahşi olan bir yırtıcının sesi...” dedi adam kocaman bir lokma daha alırken.

“Uyuz...” dedi kız dişlerini sıkarak. Ürkekçe etrafına bakıp korkuyla adama sokuldu, “Vural...” dedi sanki *aşkım* dermiş gibi. “Beni korursun değil mi?”

“Korumaz mıyım?” dedi adam elini omzuna atıp kızın ilgisini dağıtarken ve bir anda geriye itti. “Beni senden kim koruyacak peki... Hadi yemeğini ye, midenin sesini dinletme bana.”

“Nikâh memuru...” dedi kız sırtarak.

“Ne?” dedi adam kaşlarını çatarak.

“Evet, ancak başkasıyla evli olduğunda senden vazgeçerim...” Kocaman bir lokma daha ısırdı Kayra.

“Ya ben evliysem, sordun mu hiç?” diye laf attı araya.

Lokması kursağına dizilen kız önce korkuyla baktı yüzüne ama adam umursamazca yemeğini yemeye devam edince, onunla dalga geçtiğini anladı. “Belki ben evlenirim bu iş bitince,” dedi damarına basarak.

Yan bir bakış attı Vural, “Evlenmeyi düşünüyor musun? Yani benden başka birisiyle...” diye sordu.

“Sen beni terk edersen evet,” dedi kız ve ilk defa ekmek arası peynir domatesin ne kadar lezzetli olduğunu düşündü. Son lokmasını da ağzına atan Kayra, suyunu da içince, mesutça başını Vural’ın dizlerine koydu. Bakışlarını yıldızların dizildiği gökyüzüne çevirirken, adam sırtını ağaca yaslamış, kızın saçlarında parmaklarını gezdiriyordu. Kayra huzurluydu, karnı toktu, suyunu içmişti ve Vural hâlâ onunlaydı. “Sanki hepsi birbirine aşık bir çift gibiler.” dedi iç çekerek.

“Ne?” dedi adam kızın saçmalayan yüzüne bakarak.

Kayra berrak gökyüzüne bakarak, işaret parmağıyla yıldızları gösterdi. “Bak şunlar dans ediyor mesela.” Vural gökyüzüne baktı, Kayra adamın şaşkın yüzüne. “Sen hiç hayal kurmadın mı Vural Namlı?”

Vural en son ne zaman hayal kurduğunu hatırlayamadı. Ah sabah yemek hayali kurmuştu sanırım. Tok bir karınla, huzurlu bir ifadeyle çimlerin üzerine yatıp gökyüzüne bakarken, güneş ona göz kırptıyordu ve karnı guruldayınca hayali bozulmuştu.

Kayra adamın dizlerinden başını kaldırıp, karnının üzerine koydu. Vural bir an kasıldı, ama sonra elleri kızın saçlarına dadanınca, aklına gelen tek şey huzur oldu. Kayra kafasını oynatarak, “Bak yıldız kayıyor.” dedi heyecanla. Derhal gözlerini kapadı. “Hadi dilek turalım.”

Vural gülümseyince, kız karnına vurarak sataştı. Vural kızın saçlarını dağıtarak karnındaki başını ittirince, Kayra doğrulup adamın yanaklarını mıncıkladı. “Ne tuttun söyle?”

“Senden kurtulmayı.” dedi adam huysuzca. Sözlerinin aksine gözleri gülüyordu. Kızın yüzüne düşen saçlarını şefkatle okşadı. Kayra yüzünü astı üzgünce, Vural işaret parmağıyla burnuna vurdu. “Sen ne diledin?” Ona küs küs bakan Kayra omuzlarını sarstı. “Söyle merak ettim.”

Kayra başını geriye çekip dişlerini sıktı. “Sekiz baklavası olan, kaslı, iri ve uzun boylu bir adamı diledim.” Gözleri intikam, sözleri öfkeyle parlıyordu.

Vural dişlerini sıkarak, bir anda hareketlendi. Kayra sırtı yere sertçe vururken çığlık atmıştı ama adam bunu umursamadı. Kızı altına hapsederken, gözleri ateş saçıyordu.

“Kim o adam?”

“Söylemem, dilek bu yoksa gerçekleşmez.”

“Kim o şerefsiz Kayra? Hani hayallerin bendim?”

“Yanılmış olabilirim, sonuçta hayal bu.”

“Yanılmadın.” dedi adam dişlerini sıkarak. “Hem sen adamın bakla-
rılarını nereden biliyorsun?”

“Gördüm.”

“Yani o şerefsizi tanıyorsun?” Kız başını salladı gülerek. “Adı ne dedi?” dedi dişlerini sıkarak. Kız kaşlarını kaldırdı. Adam öfkeyle omuz-
larını sarak, “Kim o şerefsiz.” diye kükrediğinde, Kayra kahkaha attı.
“Söylemem, gerçekleşmez.”

Vural eğildi ve dudaklarını ısırıcasına öptü. Ellerini beline koyarak
gıdıklamaya başladığında, kızın kendini kasmaına rağmen gülüşleri du-
daklarından firar etmeye başladı. Vural dişlerini sıkarak “Kim?” dediğin-
de, bu işkenceye sadece bir dakika dayanan Kayra, kollarını adamın boy-
nuna doladı. Başını kendine çekerek, “Şapşal mısın?” dedi soluk soluğa.

İkisinin de gözleri arzuyla yanıyor, bedenleri ısınıyordu. Vural kızın
saçlarını yüzünden çekti, Kayra bir an gözlerini kaparak yanağına sürten
elin dokunuşunun tadını çıkardı. Vural dudaklarını kulağına sürterek,
“Kim o adam?” diye sordu ılık nefesiyle, onu baştan çıkardı. Kayra soluk-
suz halde kollarının arasında taş keserken, gece gözlerinde yıldızlar kaydı.

“İnsan kendine hiç öyle der mi?”

“Ne der mi?”

“Şerefsiz der mi?” dedi kız gülerek. Adam şakağından öperken kızı,
Kayra gözlerini kapayarak boynuna sımsıkı sarıldı. “Yıldızlar dileklerimi
gerçekleştiremezdi, o yüzden ben hep Allah’tan diledim. Şimdi gerçeksın.
Tek hayalim, sensin.”

Deliksiz bir uyku! Hem de dışarı da hem de ayı kadar rahat olan bir
adamın kollarında, hem de üşüdüğünü umursamadan, her titremede bi-
raz daha sokularak kaldığı yerden devam ederken... Hayır, kız bunların
rüya olmasından korkuyordu. Vural ona gülümseyerek bakınca, kalbi
yerinden oynadı. Gün ışığının altında parlayan ifadeye bakarken, nefes
alamıyordu.

“Çok çekici,” dedi uyku mahmuru sesiyle.

“Sağ ol, güne böyle başlamak güzelmiş,” dedi keyifli bir tonda adam.

Onu geriye itip ayaklanan Kayra heyecanlandı, “Vay be, nasıl güzel-
sin...” dedi ağzının suyunu akıtarak. “Taş gibi mübarek.”

Ayaklanan Vural kaslı kollarına baktı. Cidden taş gibiydi be, gerçi
son zamanlarda biraz zayıflamıştı ama olsun, başındaki belalar gidince
yeniden kas yapardı.

Kayra gözleri ıslıl ıslıl halde, “Dokunabilir miyim?” dedi ağzı kuruyarak.

Vural egoyla göğsünü şişirirken, “Bir seferliğine izin verebilirim...” kolunu kaldırıp, küstahça pazısını gösterdi. Kayra’nın yüzü bayram yerine döndü. Gözlerini tek bir noktaya kilitlemiş, kıpırdanmıyordu. Hevesle öne atıldı. Titreyen parmaklarını motorun kaportasına gömdü.

“Göründüğünden daha muhteşemmiş!”

Arkasında apışıp kalan Vural, ağzı bir karış açık, kolu havada kalmıştı. Ellerini saçlarına gömerken, çaktırmadan boğazını temizledi. Bozuntuya vermeden, “Cidden harika.” dedi.

“Nereden buldun bu filintayı?”

Vural etrafa bakıyordu, dudaklarında bir ışıltı eksikti.

“Kanun adamları kanunsuz işler yapmaz Çeyrek Komiser...” Tekrar motora baktı. Allah’ım sonunda yürümekten kurtulmuşlardı. “Ama bu seferlik şikâyet etmeyeceğim, üzülme. Ne ara buldun?” derken aklına gelen gerçekle dişlerini sıkarak adama okkalı bir yumruk çaktı. Demek gece onu yine tek bırakıp ortadan tüymüştü. Bu adamda, bu durum huy haline gelmeye başlamıştı ve kızın hiç hoşuna gitmemişti. Etrafa bakarken aklına gelen şeyle hüznünlendi.

Vural yanına yaklaştığında, “Bir de Rüya’dan haber alsaydım.” dedi üzgün sesiyle.

Vural saçlarına yine öpücükten taç taktı. “Olacak merak etme. İlk fırsatta arayacaktır.”

Kayra başını göğsüne gömdüğü adamdan biraz geriye çekildi. Vural motosikletin üzerinde duran kaskı kızın başına takarken, Kayra şaşırıldı. “Ama senin yok.”

Vural aldırmadı. Kaşlarını çatarak, “Ben pembe rengi sevmem, erkek adamı bozar.” dedi huysuzlukla. “Bence sen takmalısın, sana daha çok gerekiyor.”

“Ama senin yok,”

“Benim kafam kalın, kırılmaz merak etme.”

Adam kaskın klipsini taktı. Güneşin altında parlayan kasklı kıza bakarak gülümsedi ve onun gülümsemesiyle motora geçti. Arkasına oturan Kayra kollarını genç adamın beline doladı, başını da iki kürek kemiğinin arasına gömdü.

Az sonra Vural’ın kısa saçları rüzgârda dağılırken, yollar akıp gitmeye

başladı. Dağlık alandan indiklerinde, hâlâ nerede olduklarını bilmiyordu Kayra. Sonra tabelaları gördü. Urla yazıyordu. Sahil boyunca ilerlediler ve bir ara telefon etmek için durmak zorunda kaldılar. Vural motorundan indirdiği kızı deniz kenarındaki bankın yanına bırakıp giderken, Kayra çekinik gözlerini denize dikmiş sessizce duruyordu. Etrafta henüz pek kimse yoktu ama tanınmaktan korktuğu için tedirgindi. İki dakika sonra Vural geldi yanına ve banka oturdu. Elindeki iki sandviçten birini ve meyve suyunu kıza uzattı.

“Nereye daldın?” dedi kolunu bankın arkasına uzatarak.

Sandviçin paketini açan Kayra ona doğru kayarak, başını omzuna yasladı. Rüzgârın kavga ettiği saçlarını yüzünden çekerken, “Deniz ne kadar temiz burada? Dibindeki taşlar sayılıyor.” diye söylendi.

“Evet, yüzmekte çok keyiflidir. Tatil için gelip yüzmelisin.” dedi adam özlemle, yüzmeyi özlediği belliydi.

Kayra yüzünü buruşturdu. “Ben yüzmeye bilmiyorum.”

Vural bakışlarını yüzüne çevirdi. Kayra hâlâ özlemle denize bakıyordu.

“Şaka yapıyor olmalısın?”

“Yok ciddiyim.” dedi Kayra sandviçini yanına koyarak. Elini adamın göğsüne koydu, çenesini de eline yaslayıp denize bakmaya devam etti. “Çocukken kalp hastayım diye annem sakınırdı. Genç kız olana kadar ne koştum ne yüzdüm ne de gözlerinin önünden bir dakika ayrılmadım. Bir fanusta gibi yaşadım. Nakil yapıldıktan sonra özgürdüm, o kadar çok şey birikmişti ki yapmam gereken, yüzmeye vaktim olmadı. Öğrenemedim. Okul ve hayat zaten yoruyor.” Adamın şaşkın yüzüne dönerek yanağına dokundu. Parmağını yumuşak sakallarının arasına daldırarak gezdirirken, “Bana sen öğretir misin yüzmeyi?” diye sordu içtenlikle.

Vural kolunu silkeleyerek uzaklaştırırken kızı, “Hadi sandviçini ye,” dedi kendi sandviçine uzanarak. Kayra ondaki bu ani değişimden rahatsız oldu, ama üstüne gitmedi. Nereye gitmişti, içinden bir ses sandviç almaya gitmediğini bağıırıyordu. Bu bahanesiydi. Vural ilk tanıdığı günkü gibi sert bir ifadeyle sandviçini yerken, kızın lokmaları tuhaf bir şekilde boğazına diziliyordu. Son lokmasını da alınca, sabırla bekleyen adam ayaklandı.

“Hadi gidiyoruz.”

Eline uzanıp çekiştirirken, kızın yüzündeki gülücük soldu. Son kez sahile bakarak adamın çalıştırdığı motora binip, kollarını beline doladı.

Yanağını sırtına koyunca, garip bir tamamlanmayla denizi izleyerek yola devam ettiler. Vural yol boyu bir daha konuşmadı. Kayra ondaki değişimi hissediyordu. Dünden beri yaktığı duvarlarını tekrar örüyor gibiydi. Biri ile mi görüşmüştü kaşla göz arasında. Kiminle konuşmuştu ki? Şahin'le olmadığını biliyordu ama iyi bir konuşma olmadığını anlayacak kadar da onu tanıyordu. Üstüne gitmedi. Vural yavaşladı. Yol kenarında peş peşe 2 beyaz araç durmaktaydı. Onların peşlerindeki adam olma ihtimalinden ürkmüştü, tedbir mi alacaktı. Vural araçlara yanaşmadan etrafı kolaçan etti. Sonra motorunu durdurdu.

“Peşimizdeki adamlar mı?” diye sordu Kayra korkuyla.

“Polisler,” dedi Vural buz gibi sesle.

Onun geldiğini gören adamlar araçtan indi. Kayra merakla onlara baktı. Biri uzun boylu genç ve yakışıklı bir adamdı, diğeri iri yapılı ama biraz kilolu bir adamdı.

Genç olan samimiyetle, “Nerede kaldın?” diye söylendi.

Kayra başını yana çevirerek, uzun boylu yakışıklı adama baktı. Güneş gözlüklerini çıkarması bir artist edasıydı ve kızın bile dikkati yüzüne kayacak kadar çekiciydi. Vural motordan inen kızın kolundan tutarak, adama doğru yürüdü. Kayra arkasından çekiştirilince, “Yavaşla canımı yakıyorsun,” diye homurdandı. Vural dinlemedi hem sert hem de kabaydı.

Yaklaştıklarında yanlarındaki adam öne çıkarak, “Seni tanıyorum.” dedi heyecanla. Önünü ilikleyip saygı duruşuna geçerek, “Sen şu 7kârhanenin ünlü pezevengi değil misin?”

Karnına tekme, yüzüne kezzap atmış kadar acı hisseden Vural soluğuyla boğulurken, onu durdurmak için işe giren Gökhan arkadaşının omzundan sıkıca tutarak yanına sabitledi. Bu sözün Türk erkeği üzerindeki menfi tesirini azaltmak için, “Siz de hangi kârhanenin pezevengisiniz?” diye sordu Vural.

“Sizin kârhaneniz kadar büyük olmasa da bizimkisi de dişe dokunur derecede iş yapıyor.” diyen adam üstüne uçan kızla afalladı.

“Lan...” dedi Kayra adamı yakasından topladığı gibi kendine çekerek. “Şerefsiz, sen kimin sevdiğine pezevenk diyorsun?”

“Kayra...” dedi Vural dişlerini sıkarak.

“Sen sus.” dedi diğer adamı kaşlarıyla döverek. “Sen de az pezevenk değilmişsin, iki dakikada arkadaşını sattın.”

7 Pezevenk Kelimesinin Azeri Türkçesinde İş Adamı Anlamına gelir, Karhane ise iş yeri anlamındadır.

Vural kızın boynunu kırmadan evvel kolundan çekip, kulağına uzanırken, daha fazla konuşmasın diye ağzını kapadı. “Aklını kullansana kınm, yazık organcık içeride paslanacak...”

Kendini toparlamaya çalışan iş adamının şaşkın bakışları altında, iki küfür bir uyarıyla ayar çekip geriye çekildi. Vural ona sert sert baktı. Sanki dilinde ejderha dans ediyor, aklında yangın alarmı çalıyordu. Ama Kayra kulağına söylenenleri çok net anlamıştı. Ağzı ayrılacak şekilde gülererek, “Selam pezevenk kardeş.” derken, nereden bilsin Azarbeycan’da iş adamına pezevenk, şirkete ise Karhane dendiğini. Üstelik Vural’ın bu adamla görüşmesinin sebebinin paçasını kurtarmak için gerçekleştiğini.

“Sizden istediğim şey biraz zor biliyorum ama eğer tedarik ederseniz sizi ihya ederim.” dedi Vural orta yaşlı adama.

“Hallederim, bu ülkede sınırlar benden sorulur. Şeref sözü!” diyen şerefsiz adam gururla kendini övdü ve kazanacağı paranın hayaliyle yanlarından ayrılırken, Kayra orta da dönen dolaptan hiçbir halt anlamamıştı.

Gökhan uzaklaşan aracın arkasından bakarken, “Bu adam istediklerimizi yapamazsa, başkası asla yapamaz,” dedi. “Tüm yer altı dünyasının yolu ona düşüyor mutlaka çünkü gümrük ondan sorumlu.”

Vural, “İnşallah,” diyerek dua etti. Gökhan sonunda rahatlatarak ona döndü. “Başına bir şey geldiğini sandım? İki gündür aramanı bekliyordum.” diye azarladı. Bakışlarını arkadaşının yanındaki kıza çevirdi. Üzerinde eski bir erkek pantolonu ve eski bir gömlek vardı. Üstelik uzun süredir banyo görmeyen saçları mısır püskülüne dönmüştü. Yüzü temiz ve duruydu, makyajsız haliyle bile öylesine saf bir güzelliği vardı ki, kısa bir an gözlerini yüzünden alamamıştı. Kayra başındaki küçük kaskın kenarından saçlarını kaşırken, Gökhan Vural’a baktı.

“Felaketten çıkmış gibisiniz,” dedi merakla.

“Felaketle kanka oldum,” dedi adam huysuzca.

“Sensin felaket.” dedi Kayra kaskını çekiştirirken.

“Bak kendini nasıl tanıyor.” dedi Vural arkadaşına sarılıp az da olsa keyiflenirken.

Kayra yine kaşınınca, “Bitlendin mi?” diye sordu Gökhan gülererek.

Kayra kaskını çıkarıp saçlarını düzeltirken, Gökhan ona baktı kaşlarını kaldırarak. “Sokak kedisine benziyor.”

“Emin ol farkı yok.” dedi Vural kıza göz kırparak.

“Sensin pis!” dedi Kayra suratını asarak. Ve iki adamda gülümsedi.

Gökhan, “Siz sevgili misiniz?” diye sordu merakla.

“Nereden çıktı bu?”

“Geçen hafta, siz Şahin’le otele gittiğinizi söylediğiniz gün sosyal medyadan bildirim geldi. Baktım senin ilişki durumun değişmişti.”

Vural gözlerini kıstı, Kayra etrafında sinek uçuyormuş gibi sağa sola bakmaya başladı. O gün arabada gördüğü o tuşlu telefonla bu haltı nasıl becermişti? Üstelik şifresini nasıl değiştirmişti.

“Nasıl bir hıyarlık etmişsem bu ilişki için, hatırlamıyorum.” dedi Vural dişlerini sıkarak.

“Nasıl?” demeye kalmadan Gökhan, kız, “Ne demek ilişkimiz için nasıl bir hıyarlık yaptım? Şapşal olma! Her şeyi ben yaptım, sen oturup sadece okeyledin.” diye açıkladı.

“Ben de onu soruyorum. Nasıl yaptım bu salaklığı?”

Kayra hince gülümsedi. “Önce senin Twittir’ını bulup oradan Instagram’ını buldum ve çakma isimle kullandığın Hayalet Nickli Facebook bağlantısına ulaştım... Bir daha e-posta adresini öyle ulu orta arkadaşlarına verme, şifresini kırmak kolay oluyor. Her neyse, zaten orada Aktif değildin. Takipçilerinden Şahin’i buldum. Beraber çekildiğiniz resmini S.S aldım. Seni kırpıp kendime ekran resmi yapıp üstüne Rezerve yazısını yazdım ve ilişki durumumuzu güncelledim.”

“Ne yazıyor durumumuzda şimdi?”

“Kayra31 ile İlişkisi başladı elbette...”

“31?” dedi Gökhan.

“Hataylıyım da ben.” dedi kız. Vural afallamış halde bakarken, “Şimdi bana ilişkimiz için ne yaptın deme... Kimse benim kadar çok uğraşmazdı.” dedi.

“Kızım sen cidden şizofrensin. İnsan kaçırıldığı adama neden yapar bunu?” Adam ağzının içinde söylendi.

“Küfretme ağzı bozuk herif.” Oysa Kayra pek bir edepli duruyordu. “Heh, iyi ki açtın asıl konuyu. Gelelim sadede. Ben ileride çocuklarıma babanız sosyal medyada kızların resimlerini beğeniyordu, her gördüğü kıza koşuyordu diyemem. Gördüm, tüm millerin bikinili gacılarına like üstüne like atmışsın. Bir daha kimseyi beğenme...”

“Çocuk mu?” dedi Gökhan. Yüzüne yumruk yemiş gibiydi.

Ve ikisi birden, “Sen bunları ne zaman yaptın?” diye sorduklarında kıza, Kayra gülümseyerek dişlerini gösterdi. “Bir ara birinden bir telefon

araklamış olabilirim, o zaman kendi adıma bir iyilik etmiş olmam doğal değil mi?”

“İyi de o telefonu neden kurtulmak için kullanmadın.”

“Kullandım işte, tüm kadın ırkından kurtuldum.” dedi Kayra sevinçle.

Vural ağzının içinde küfrederek kıza kafa göz dalmak istedi. Bunu nasıl yapardı, şimdi adamlar onunla olan bağlantısını öğrenecekti. Üstelik neden onları bu kadar çabuk bulduklarının cevabı da ortaya çıkmıştı. Lokasyonu vermişti. Bu kız en son nerede aktif ettiyse sosyal medyayı tarayıcılardan onları bulmalarını kolaylaştırmıştı.

Gökhan’a baktı manidar manidar, tüm sosyal medyadan ikisini de yok etmesi gerekecekti.

Gökhan saatlerdir gelmelerini bekleyen bacaklarını esnetti. “Hazır mıyız?”

Vural Kayra’ya baktı, kız masumca gözlerini kırptırdı.

“Hazırız.” dedi keyfi eksik gülümsemesiyle.

Sanki içinden bir şey kopuyormuş gibi göğsü şişmişti. Elleri yanında yumruk olmuştu, dişlerini sıktığını yanak kaslarının dalgalanmasından anlıyordu kız. Karnına ağrı saplandı, gözlerine bir sis bulutu oturdu. Biliyordu, düşüncesini açık kitap gibi okuyordu.

Vural etrafına baktı ama meraktan değildi bu sefer. Gözlerini kaçırıyordu. Ona bakan kızın güzel gözlerine bakmaktan, korkuyordu! Sonra her ne düşündüyse, birden başını sarstı. Burnunun direği sızlarken, “Ona iyi bak Gökhan, dikkatli olun.” dedi ve tek kelime etmeden arkasını döndü.

“Ben Komiser Gökhan, sizi güvenli bir yere yerleştireceğim. Merak etmeyin sosyal medyadan takip falan eden de olmayacak!”

Onu duymuyordu Kayra, kalbine bir bıçak saplanırken, sanki beli ortadan ikiye ayrılıyordu. Dünya durmuş, kulaklarında adamın sesi uğuldamaya başlamıştı. ‘Ona iyi bak!’

Vural onu umursamadan motoruna gidiyordu, Kayra’nın solukları da onunla gidiyordu. Nasıl bırakırdı onu elin komiserlerine? Nasıl tek bir söz etmeden, geride bırakırdı onca yaşananı? Gözleri nemlenirken, titreyen sesiyle; “Bekle!” diye seslendi.

Vural durmadan yürümeye devam edince, etrafına bakındı ama ona atacak bir şey bulamadı. Onu terk ediyordu. Tek bir açıklama yapmadan, geleceğim demeden, umut vermeden, kendine dikkat et demeden, ya da

“Beni unutma.” demeden gidiyordu. Kızın elindeki kaskı aldı Gökhan, niyetini anlamıştı. Kayra çekiştirdi kaskı ama genç adam vermedi.

“Kayra, bırak gitsin. Böylesi ikiniz için daha iyi.”

Onu dinlemeyen Kayra, “Sana diyorum, bekle.” diye titrek sesiyle bağırdı. Gökhan kızın büyük dudaklarına, çatılan kaşlarına ve ıslanan gözlerine bakarak koluna dokununca, kız kolunu silkeleyerek onu uzaklaştırdı.

“Çeyrek Komiser!” diye bağırdı. “Gidersen seni asla affetmem.”

Bir an duracak gibi olan adam yine durmayınca, o da ayağındaki ayakkabıyı çıkarıp kafasına fırlattı. Ayakkabı Vural’ın tam önüne düştü. “Dur diyorum sana. Beni terk edemezsin.” Vural başını sarsarak yola devam edince, Kayra küplere bindi. Tek ayağının üzerinde sekerek peşine takıldı.

“Ya dursana.”

Ağlıyordu, hem de değmeyecek bir adam için. Onu terk eden, bir damla umut vermeden giden bir adam için. Burnunu çeke çeke, seke seke arkasından yürüdü. Bu hıyar adam onu umursamamıştı. Her zamanki gibi odunluğuna sığınıp, kulak ardı etmişti.

“Öküzün yürüyen hali, dursana. “

Adam ya sabır çekerek uzun adımlarla ilerliyordu. Bilinçli sataştığını biliyordu. Araları biraz daha açılırsa, Kayra’nın onu yakalaması mümkün olmayacaktı. Motoruna binip hayatından tamamen çıkacaktı. Bir insan nasıl bu kadar deli olabiliyordu? Gökhan denen adam onu koruyamazdı. Onu kimse koruyamazdı. Bir tek Vural, bir tek o gözü gibi bakardı. Lanet olsun, burada saldırıya uğrayabilirdi. Bunu da mı düşünmüyordu? Onu, o eli silahlı adamlardan Vural’dan başkası koruyamazdı.

“Kayra gel.” dedi Gökhan kızın arkasından giderek.

Kayra aldırmadı. Onu sadece Çeyrek Komiser koruyabilirdi. Başkasına neydi. Onu kaybetme korkusuyla paniğe kapıldı. Peşinden koşmaya başladı. Ama bunu yaparken pamuklu pantolonun solmuş paçalarının arasından giren soğuk hava bacaklarını gıdıklıyor, üzerindeki ince gömlek hava balonu gibi şişerek tenini iğneliyordu. Üstelik ayağının altından kayarak canını acıtan şey bir cam parçasıydı. Aldırmadı, bu acıyı umursamadan yürümek zordu fakat, bu acıya rağmen söverek hızla ilerlemeye başladı.

“Lütfen! Gitme!”

Vural öfkeli bir solumayla dişlerini sıktağında, arkasından belli belirsiz homurdanmasından kızdığını hissediliyordu ama bu Kayra'yı durdurmaya yetmedi.

“Can suyu görmemiş kalas!”

Kayra ağlamaklı gözlerini etrafta dolaştırdı. Taş yok muydu taş, şu fosilinin kafasını yarmalıydı. Onca şeyden sonra buna asla izin vermezdi. Gidemezdi. Ölüme gidemezdi. O karanlığın onu yutacağını bile bile, bir orduyla tek başına savaşamayacağını bile bile gidemezdi. Kayra'nın içini korku kapladı, adımları hızlanmaya başladı. Dilini tutsa ne olacaktı, gözleri çoktan su koyuvermişti. Titreyen sesini kontrol edemeyerek, “Beni bekle!” diye fısıldadı.

Ona kızan Vural bir an olsun arkasına bakmadı, onu umursamıyordu.

Çaresizliğin güçlendirdiği öfkeyle tüm kasları seğirirken, dehşet bir ağlama isteğini bastırarak kuyruğunu dikleştirdi. İçi alev alev yanarken, “Lanet olsun beni duymuyor musun? Sakın o geçmişin içinde kaybolayım deme! Karanlıkta kaybolursan, seni bir daha bulamam.” diye haykırdı.

Sanki adam ayağından halatlarla yakalanmış gibi olduğu yerde durdu. Emanet ceketinin kaba kumaşının altındaki geniş omuzları düştü. Kayra kaşlarını çatarken, burnunu çekerek gülümsedi.

“Aferin! Laf dinle.”

Öfkeyle kaşlarını çatarak arkasını döndü ve kendine doğru sekerek yaklaşan kıza azarlayarak baktı. Kayra yanına geldiğinde yutkunarak, acılı bir soluk aldı.

“Ne istiyorsun? Git hayatını yaşa işte. Benim yolum sana göre değil. Belki açlıktan, belki bir kurşun mermisiyle öleceğim.”

“Ben de seninle geliyorum.” dedi kız onu duymuyormuş gibi.

“Gelmeyeceksin, bu benim davam ve yola bundan sonra tek başıma devam edeceğim. Gökhan sana iyi bakar. Bir süre sonra normal hayatına dönersin.”

“Anlasana Çeyrek Komiser! Bana senden başkası iyi bakamaz.”

Vural bir an ağzı açık kalınca, yanağındaki yaşı kabaca silen kız ne dediğini fark etti. “Ya peşime düşerlerse ya arayıp bulurlarsa beni?”

“Bulamazlar, Gökhan halletti o meseleyi. Hem bulsalar bile Gökhan hep yanında olur. Korur seni.”

“Ben de geliyorum dedim, konu kapandı.”

“Neden, hakaretlerini kaldığın yerden tamamlamak için mi?”

“Hayır, artık sana hakaret etmeyeceğim!” Öyle masumdu ki, üstelik gözlerinde oynayan yaşlar adamın canını, sözlerden daha fazla acıtırıyordu.

“Lütfedeceksin yani...”

“Bir süre...”

“Kayra...”

“Vural Lütfen, seninle geleceğim.” dedi kız ağlamaklı sesiyle.

“Öyle mi? Bunu neden yapayım?”

“Yapmak zorundasın, çünkü... Çünkü...” diye bocalayan Kayra bir çıkış yolu aradı. Sonra başını dikleştirerek, “Çünkü ben sana emanetim...” dedi.

“Kim tarafından?”

“Allah tarafından.” diyen kız bocaladı. “Ya sen şuursuz musun? Tabii ki... Adalet tarafından... Ben tanıgım ve bildiğim kadarıyla... tanık koruma prosedürüne göre beni korumalısın. Şimdi bunu talep ediyorum...”

“Demek talep ediyorsun?”

“Öyle...” dedi Kayra kararsız bir kibirle.

“O zaman bende bu karara reddetme hakkımı kullanıyorum... Git Gökhan koruyacak seni işte.”

Önce reddetmeyi düşünen kız, sonra gözleri şeytanca parlayarak, “Gideyim o zaman.” dedi itaatle. Adam başını salladı. “Zaten yakışıklı biri, beni korurken ben de ona âşık olurum. Filmler hep böyle başlar.” Adam dişlerini sıkarak işaret parmağını kaldırdı ama dudağı kasılırken tehdit etmeden tekrar indirdi. “Çekici bir adam, kasları ve uzun bir boyu var.”

“Ona âşık olmayacaksın.” dedi gıcırdayan dişlerinin arasından.

Kız omuzlarını sarstı. “Senin bu konuda yetkin yok...”

“Öyle! Tıpkı tanık koruma konusunda senin ve benim yetkimin olmadığı gibi. Şimdi Gökhan seni nereye götürecekse oraya gideceksin ve onu bir daha görmeyeceksin. Götürdüğü yerde kuzenini bekleyeceksin.”

Vural arkasını dönünce, “Ona âşık olacağım, hatta ilk fırsatta onu kendime âşık edeceğim. Belki öpüşeceğim, hatta daha ileri de gidebilirim. Duruma ve oluşacak koşullara bağlı her şey.” dedi adamın damarına basarak. Vural durunca, bakışları yanlarında yumruk olan ellerine ve küfreden dudaklarına kaydı. İtaatkâr bir biçimde adamın koluna atılarak,

“Lütfen.” diye neredeyse yakardı. “Söz senden başkasına âşık olmayacağım.”

Vural gülse mi ağlasa mı bilemedi. Usulca arkasını döndü. İçinden ona sınıksıkı sarılmak geliyordu, yüzünün her santimini öpmek ve “Bekle.” demek ama bu hem ona hem de kendisine haksızlık olurdu. Yarının olacağından bile emin değilken, ona nasıl umut olurdu. Vural usulca dönünce, kızın içi bir nebze rahatladı. Sonunda yola gelmişti. “Beni de götürmek zorundasın.” dedi adamın karanlık gözlerine bakarak.

Vural onun hâlâ kuyruğunu dik tutup küstah olması karşısında solumlarını savurdu, “Hiçbir şey yapmak zorunda değilim,” diye hırladı. “Seni yanımda götürmeye mecbur değilim.”

“Mecbursun. Beni korumaya mecbursun.”

“Seni bıraktığım yere dön, orada güvende olacaksın...”

“Hayır olmayacağım...” dedi ve bir adım daha yaklaşarak. “Ben, ben...” *‘korkuyorum, sen yanımda olmayınca, dehşete kapılıyorum. Sana bir şey olacak diye aklım çıkıyor.’* demek yerine, “Beni sana Şahin emanet etti, sen emanetine böyle mi bakıyorsun?” diye burnunu havalandırdı.

“Benimle gelersen canın yanar, git işte sana o şansı tanıyorum. Sen git, ben de arkadaşımın arkasını kollayabileyim. Delil ararken aklım sağlam olur. Sen beni yavaşlatıyorsun.”

Doğruydu ama bu neyi değiştirirdi. Giderse bir daha asla onu göremeyecekti, hissediyordu.

“Ben hızlı koşarım.”

“Kayra!”

“Valla mızımızlanmam.”

“Kayra!”

“Acıkmam bile, yemin ederim.”

“Kayra!” dedi dişlerini sıkarak.

“Küfredersen dilim şişsin!”

“Nerede o günler!”

Gözleri sulanan Kayra, “Vural lütfen!” derken titreyen dudaklarını dişledi. Yanağına yaşlar sıralanırken, “Bırak yanında kalayım, söz veriyorum dilimi yutmuş kadar sessiz olacağım...” diye hıçkırdı. Onu bu şekilde ikna edemeyeceğini an itibari ile anladı. Adamın kaba yüzünden bir an için ufak bir şefkat parıltısı geçti. “Söz mü?”

Kız başını salladı hevesle, ağlarken gülüyordu.

“Ağzını açarsan, seni ilk bulduğum durakta bırakırım...”

Kız yine başını salladı. Burnunu çekerek yanağını kabaca koluna sildi.

“Söz verebilirsin...” dedi Vural gülme istediğini öteleyerek. Kız yine başını sallayınca, “Lanet olsun söz verdikten sonra sus...” diye bağırdı çünkü sesini daha şimdiden özlemişti. Sıcaklığını özlediği gibi, kızı kollarına alıp sarmalama istediğini bastırarak, beklemeden yoluna koyuldu.

Kayra yüzünde güller açarak peşine düştü. Yolda bıraktığı ayakkabısını ayağına giydi. Gökhan omuzların sarsarak, “Siz arabayı alın, motor bende kalsın. Arkanızdan geliyorum.” dedi garip ikiliye bakarak. Hadi Şahin kadın konusunda uzmandı ama Vural... Vural aşkla işi hiç birbiri-ne karıştırmazdı. Şaşırdı.

Vural araca geçerken, Kayra hevesle ön koltuğa atıldı.

“Nereye gidiyoruz?” dedi keyiflenerek kemerini takarken.

“Bir yer ayarlamış Gökhan, oraya?” dedi Vural suratsız bir ifadeyle. Burnunu çeken kız ıslak gözleriyle gülümsedi. Çocuktan daha, okulunu bile bitirmemiş, dünyanın kötülüklerini görmemiş bir çocuk. İçi ezildi masum kıza.

Direksiyonu sınıksız kavrarken, “Başını derde soktuğunun farkında değil misin oğlum?” diye kızıyordu kendine. Otuz yaşına gelmiş, hayatı en kötüsünden görmüş geçirmiş, pisliğin dibine vurmuş bir adamın daha akıllıca davranması gerekirdi. Kadınlara karşı kaba saba birisi hiç olmamıştı ama romantik, uysal birisi de değildi. Anlaşılan içindeki şeytan dürtüyordu yine, peki ya karnındaki o uçuşma hissi? Kurşunlarla hız yarışı oynayarak hayatını tehlikeye atardı, türlü tehlikelerle karşılaşırda da aldırmazdı. Kız iki haftadır yanındaydı ve neredeyse bir deri bir kemik kalmış, rahat bir uykuya hasretti. Üstelik belki de bitlenmişti. Artık camdan izlediği uçarı kızla uzaktan yakından alakası kalmamıştı.

Mantıklı bir şekilde düşündüğü zaman, en az onun kendisinden hoşlanmadığı kadar hoşlanıyordu ama sonra çekilirken buluyordu kendini yine. Onun her zaman takındığı o kendinden emin ve ne yapacağını bilen çılgın tavırlarından hoşlanmıyordu! Masumluğunu gizleyerek, üstüne görünmez bir şal gibi sardığı dişiliğinden hoşlanmıyordu! En çok da bu...

Deli kızı bu kadar çok istemesinden hoşlanmıyordu. Ne zaman ona yaklaşırsa, kollarının arasına alıp sevişmek için sonsuz bir istek duyuyordu. Ne zaman konuşsa, susturmadığı zaman dudakları karıncalanıyordu. Ne zaman ona sarılsa, dünya duruyor, her yanı cennet gibi korkuyordu.

Şorunu bu şekilde çözmeyi çok kolay sanmıştı. Ona yaklaşılmazdı, arkasını dönerdi, o da giderdi. Bu iş böylece biter sanmıştı. Kayra ondan vazgeçmedikçe bunu yapamıyordu! Tehlikeli bir mıknaş gibi çekiyordu. Ona gülümseyerek bakan mutlu kızın yüzündeki o samimi ifade, kaçamayacağı bir meydan okumaydı.

“Rüya’dan haber aldın mı?”

“İyilermiş, güvende oldukların bil.” dedi sert bir tonda. Gözlerini yoldan çekmemişti.

“Nereye yolculuk?” İşte sesindeki bu meraklı ve maceraperest tonu da sevmiyordu adam!

“Söz vermiştin.” dedi yan gözle bakarak. Kayra onun gözlerindeki sertliği gördüğünde, dudaklarını dişleyerek utandı. Korkarak önüne döndü. Sustu. Kayra ve susmak, yanından kalmayı bu kadar çok mu istiyordu? Bir sürü dalavereyle yanında oturmuş, emniyet kemerini sıkı sıkıya bağlamış, ellerini de kucağına kenetlemişti. Konuşmadığı için parmaklarını o kadar sıkıyordu ki, eklem yerleri bembeyaz kesilmişti. Belli ki biraz tedirgindi. Kolay değildi, hangi akıllı kendi isteğiyle bir kanun kaçağının yanında kalmak isterdi ki? Yollar su olup akarken, Vural yapacağı işe odaklanamıyordu. Katılması ve gövde gösterisi yapması gereken bir resepsiyon vardı. Siyasetçilerin ve tüm büyüklerin olduğu bir resepsiyon da kendini açık hedef edecek, ölmedim yaşıyorum diyecekti. Katiller peşine düştüğü an asıl hedefin peşine düşecek veya ölecek ya da öldürecekti.

“Beni kaçırıyor musun?” dedi neşeli çıkmasına gayret ettiği bir sesle Kayra.

“Bunu yapmam için üstüne para bile teklif edersin sen Kayra, benden hoşlanıyorsun.” dedi adam daldığı kuyudan çıkarken.

“Senden değil, üzerimde bıraktığın etkiden hoşlanıyorum Çeyrek Komiser.”

“Sana sahip olabilirim, bende bu takıntını kullanıp seni bir kenara çekebilirim.” Tek kaşını kaldırarak kıza baktı.

“Olabilir, ama o zaman eline ne geçecek?” dedi Kayra omzunu geriye yaslayarak.

“Hiç.” dedi adam, doğru söylüyordu, bir hiçti onların geleceği.

“Neden yanımdasın?”

“Kuzenimle olan tek bağımsın, sonuçta onları kaybettim değil mi?” Bahane uydurdu Kayra.

Tamam, asıl niyetinde Rüya da vardı ama garip olan, bu olayı biraz da kendi çıkarı için kullanmış olabilirdi.

“Kuzenin iyi ama sen benim yanımda iyi olmayabilirsin. Beni susturmaya çalışıyorlar, önümüzdeki yirmi dört saat daha tehlikeli olacak. Ben onlar için pimi çekilmiş bombayım, bu riski göze alamazlar. Bunu cidden neden yapıyorsun?”

Kayra bu sorunun cevabını ciddi bir şekilde düşünüyormuş gibi yaptıktan sonra, sessizce başını iki yana salladı. Suratı asıldı.

“Karnın aç mı? Az ileride nefis yemekler satan bir dükkân var.” Kız elini karnına koydu, midesinden gelen sesle adam güldü.

“Sabah ziyafetten kalktık ya, ne açlığı.” dedi Kayra huysuzca, yediği ufak sandviçi düşündü, gerçi onu da boğazına dizmişti. Sanki bilmiyordu aç olduğunu ve anladığı gerçekle dişlerini sıktı. “Beni azıtıp kaçmayacaksın değil mi?”

“Sen köpek misin de azıtayım seni?” dedi Vural.

“Sensin köpek.” dedi kızgınca, onun bu öfkeli çıkışlarını da sevmiyordu Vural. Dağınıklığını, dik başlılığını, ona sürekli kızmasını ve öfkelerini gizlemek için en ufak bir gayret sarf etmeyişi de...

“Gözlerini düşürdün üzerime.” dedi Kayra yine sataşarak.

“Düşürdüğüm kişinin hoşuna gidiyor, sana ne.” dedi adam bugün ilk defa gülerek.

“Bana bir şey değil elbette...” dedi kız keyifle yola bakmaya devam ederek. “Ama yüzüme öyle kremalı dondurma gibi bakmaktan vazgeç, bu dikkat çekiyor.”

“Baklava.”

“Ne?” dedi ona dönen Kayra.

“Baklavaya benziyorsun, çıtır çıtırsın ama iki dilimden fazlasını yedirmiyorsun. Tıkıyorsun. Ya da şeker komasına sokuyorsun.”

“Sen şeker hastası değilsin merak etme, komaya falan girmezsin. Üstelik çok romantiksin. İnsan çiçeğe, kuşa falan benzetir, ayı mısın sen? Aklın fikrin yemekte.” Adam ona kibirle gülünce, huysuzlandı. “Yüzündeki o ifadeyi derhal silmeni istiyorum Vural Namlı! Çok ciddi duruyorsun!”

“Bu nasıl?” dedi ifadesine bir de sırttan yüz ekleyen adam. “Sen yanımda olduğunda ciddiyetimi kaybediyorum, bu düşmanlarımdan üzerimde bırakacağım etki için iyi değil. Bence sen yanımda olmamalısın.” dedi

Vural. "O zaman sert oluyorum, sen varken ehli."

Bu itirafı beklemeyen Kayra, "Ne içtin sen?" dedi şaşkınca.

"Sen varken içkiye gerek yok ki, çeneni çeken herkes sarhoş oluyor." Genç adamın sesi alaylıydı ama gözleri ciddiydi.

Kayra o güzel gözlerini öfkeyle ona dikti. "İki dakika normal olalım dedik, saniye tuttun. Neden beni hep kızdırmaya çalışıyorsun?" Sesi o kadar sakindi ki, genç adam duygularını bu kadar ustalıkla gizlemeyi başarabildiği için onu kutladı.

"Sinirlendiğinde çekici olan hiçbir kadını tanımamıştım." dedi kıza göz kırparak. "Kızdığında her zamanki sükûnetini kaybediyor ve bana mesafeli bakmaktan vazgeçiyorsun. Aynı zamanda kaçıp kovalandığımı zı unutuyor, bana normal bir insanmışım gibi, sanki bir gece seni dışarı çıkaran erkek arkadaşınmışım gibi doğal davranıyorsun."

"Görende çıkıyoruz sanır, sen beni kaçırdın." dedi kız kollarını göğsünün altında bağlayarak.

"Sende bundan pek pişman değilsin artık. Evlenme teklif etsem yarın kendimi doğumhane koridorunda bebek beklerken bulurmuşum gibi hissettiriyorsun."

"Korkma seninle evlenmeyi erteledim." dedi kız.

"Ne büyük kayıp!" dedi adam alayla. "Bak şimdi ince derde tutulurum. Sebep ne peki?"

"Kuzenim elinizde." Genç kızın sesi birden sertleşti. Bahaneleri artık tükenmeye başlamıştı. "Ayrıca sana hep normal davrandım."

"Sürekli gözün üstümde, bunun sebebini henüz bulamadım. Acaba çocukken en büyük hayalin polis olmaktı da başaramadığın için beni kıskanıyor musun? Ondan mı peşime takıldın. Amacın macera kovalamak mı? Hadi Kayra, oyunu bırakalım. Tamam birbirimize çekici geldiğimiz zamanlar var, ama senin bana yaklaşma niyetin başka. Neyin peşinde-sin?"

"Hakkımda bir halt bildiğin yok." Kayra uzun uzun baktı yüzüne. Bir şeyler düşünüyor gibiydi. Sonra yavaşça arkasına yaslanıp gözlerini önüne dikti.

"Rüya'yla görüşebilecek miyim?"

Genç adam hiçbir şey söylemedi. Ne söyleyeceğini bilmiyordu. Genç kızın sesindeki acı o kadar tazeydi ki, yarasının hâlâ kanadığı belliydi. Uzun uzun dalgın yüzüne baktı. Kayra gözlerini açıp başını ona çevirdi.

“Gözlerini üzerime düşürdün Çeyrek Komiser!” Tekrar gözlerini kapadı.

Genç adam, aynı Uyuyan Güzeldeki prens gibi eğilip onu dudaklarından öpmek istedi. Gözlerini sadece öpücüğüyle açsın istedi. Ve şimdi daha fazla öpmek istedi. Çıldıırıyordu galiba!

“Geldik.” dedi gözlerini dinlendiren kıza.

Kayra uyuma yolunda ilerken, Vural arabadan inip yavaşça kapıyı kapadı. Eğer birazcık aklı varsa, onu hemen evine götürüp bırakması gerekirdi. Bu cadı, büyük bir dikkatle yaptığı planları altüst edebilirdi. Eğer gerçekten büyük bir budala değilse, çok geç olmadan bu ilişkiye bir son vermeliydi. Ama onu eve götürmek yerine, yine yanına almıştı!

“Gökhan nerede?” dedi Kayra merakla aracın arkasına bakarak.

“Çok mu merak ettin?” dedi Vural dişlerini sıkarak.

“Çok yakışıklı değil mi?” dedi kız damarına basarak.

Vural kızın elini tutup sertçe kendine çekti. “Önüne bak, düşme.”

Dişleri mi gıcırdamıştı!

Her biri diğerinden farklı türlerde dört asker arkadaşıydı Vural’lar. Şahin biraz uçar, Gökhan olgun, Vural disiplinliydi. Ve dördüncü üyeleri Ali ne yazık ki onlarla olmayı reddetmişti. Bu da onun seçimiydi, kızamıyordu ama kırıldığı gerçeğini hiçbir şey değiştirmiyordu. Ama böyle kaçarken birlikte çalışabileceklerini hiç kimse tahmin edemeyeceği için, planları son derece başarıyla yürüyeceklerdi. Ali onların kilit noktalarıydı. Laz meşesi!

Yine de böyle bir ekibin başında olmak zordu. İnsani zayıflıklarını bir an bile unutmaması gerekiyordu. Ve bu kız karşısına çıktığı andan beri, sıkıcı iş disiplininin bozulduğunu hissediyordu. Doğabilecek pürüzleri önceden görmesi ve önlem alması şarttı. Bu işin arkasındaki gerçek dehayı hiç kimsenin öğrenemeyecek olması, gerçekten talihsizlikti. Herkes sadece Şahin Atmaca adını düşünecek, diğerlerini önemsemeyecekti. Bir tek ona kilitlenirken, kuyusunu kazanları o çukura gömecekti. Kimse bir şey bilemeyecekti.

Vural bu işi canı pahasına halledecek, şehitlerinin kanını yerde bırakmayacaktı.

On dakika sonra Kayra eski bir ev kalıntısının üst katında beklerken, “Benim burada ne işim var?” diye düşündü. Yola çıktıklarında saate bakmayı unutmuştu ama herhalde ögle olmuştu. Belki de bu muhteşem doğanın havası yaratıyordu bu umursamazlığı. Biraz yiyecek olsa hiç fena

almazdı. Sonuçta aç ayı oynamıyordu. Karnı ağrıyordu yine açlıktan. Baş belada olan bir kız nasıl bu kadar sakin kalabilirdi. Bazen kendine çaşıyordu.

Vural hemen yanına geleceğini söylemişti giderken. Bütün bu süre zarfında Kayra koridorda durdu, pencereden dışarıyı görmeye çalıştı. Vural merdivenlerde durmuş, gözlerini dört açarak dikkatle koridora bakıyordu. Kazanamayacağını bildiği halde neden bu oyunu oynamakta ısrar ediyordu sanki. Bu kız onun sonu olacaktı! Ya da başlangıcı!

Kayra hafif bir çıtırdama sesi duyunca, hızla arkasını döndü.

Vural'ı salonunun kapısında elinde su, yüzünde her zamanki sert ifadesiyle görünce, sevinci kursağına dizildi. Ağır adımlarla ona yaklaştı. Genç adam ona elindekileri gösterdi. "Hadi bir şeyler yiyelim."

Kayra onun elini görmemezlikten gelerek, köşedeki kırık kasaya uzandı. Ama arkasını döndüğünde Vural'ı yere bir battaniye sererken buldu. Kızın şaşkın bakışları altında paketteki yiyecekleri çıkarmaya başladı.

"Bu battaniyeyi nereden buldun?" diye sordu merakla.

"Gökhan arabaya koymuş".

"O gelmeyecek mi yemeye?" dedi Kayra iki dizinin üzerinde yere otururken.

"Hayır, onun biraz işi var, sonra katılacak bize."

Bir harabedeydiler, ortalıktaki döküntülerin üzerine bir battaniye atmış, üzerinde piknik yapıyorlardı. Tuhaftı. Su şişesine uzandı.

"İçine ilaç koydum." dedi Vural suyu kaşıyla işaret ederek.

Kız kapağını açarken, "Eğer sana güvenseydim kapağının açılıp açılmadığını kontrol etmezdim." dedi dürüstçe.

Genç adam onun yanı başına oturup diğer şişeyi aldı.

"Bana cidden güveniyor musun Yer Fıstığı?"

"Yanımdayım değil mi? Hayli güvendeyim."

"Ya değilsen?"

"Sorun değil, kanunun yanımdayım." dedi Kayra hüzünle.

"Defolu kanunun." dedi adam onun yarım sözlerini tamamlarken, paketleri açtı.

"Gökhan'la seni duydum. Geri dönmen an meselesiymiş." dedi Kayra üzüm tabağına uzanıp ağzına bir tane atarken. Karnı guruldadı, midesine

inen o bir tane üzüm, onu dünyanın en mutlu kadını yaptı.

“Çok merak kediye öldürür.” dedi Vural elmaya uzanırken.

Karnını iyice doyuran Kayra, bacaklarını uzatıp, battaniyenin üstünde sırtüstü yattı. Çok şükür, bugün de doymuştu. Garip, bir öğün için bile dua eder olmuştu ama kendini kötü hissetmiyordu. Dudaklarının kenarında mutlu bir gülümseme belirdi. Sanki büyülmüş bir dünyaya girmiş gibi parladı gözleri. Durduk yere gülmeye başladı. Kahkahalarını bir türlü tutamıyor, sesi duvarları yıkık salonun içinde çınlıyordu. Onun bu şahane haline şaşkınca bakan adama döndü. Göz kırptı.

“Doktora götürsem içeri atar seni.”

“Öyle,” dedi kız kahkahalar arasından.

“Senin kadar arızalı bir kadın görmedim.”

“Evet sen daha Çınar’la tanışmadın.”

Ah Çınar ah! Ömre ziyan, hayatına neşeydi. Vural onun değişken ruh halini fark edince sataşmaya devam etti, Kayra’nın gülmekten gözlerinden yaş geldi. Kafayı mı yiyordu sonunda, adam ne diyeceğini ya da nasıl davranacağını bilemedi.

“Tek kafayı sıyıran sen değilsin.” diye mırıldandı sonunda.

Az sonra ikisi de uzandı battaniyenin üzerine ve yüz yüze gelecek şekilde birbirine döndüler.

“Bana hayalindeki adamı anlat.” dedi Vural merakla.

“Ondan bahsetmek istemiyorum.” dedi Kayra. “Rüya’yı merak ediyorum. Keşke görebilseydim.” Duraksadı. “Sanırım kuzenim arkadaşına âşık oldu.”

“Şahin iyi çocuktur, üzmez onu. Ne kadar çapkın olsa da kadınları ağlatmayı sevmez.”

“Sen...” dedi merakla.

“Ben...” dedi adam. “Çok kadın tanımadım senin sandığının aksine çok usluymdur. Polisle gezmek güzel, ama yaşamak zordur.” Dürüsttü. “Üniformanın çekici havası, kadınlar kırmızı tabuta sarıldığı an bitiyor.”

“Eğer gerçekten sevdiysen, bir saniye birlikte olmak bile tüm ömre bedel. Önemli olan âni yaşamak... onunla yaşamak değil ki?”

“Belki sevgilim var.” dedi adam ciddiyetle.

“Olmadığını söylemiştin.”

“Yalan söylemiş olabilirim.”

“Sorun değil, yedekte Gökhan var...” dedi Kayra zoraki bir şirinlikle. “Onun sevgilisi var mı?”

“Senin sevgilin benim.” dedi Vural doğrudan.

“Az evvel olmadığını iddia etmiştin... yeniden.” dedi Kayra iğneleyerek.

Yavaşça eğilip genç kızın dudaklarına solurken, “Bu kez ciddiylim. Eğer ölmezsem, seninle ben evleneceğim.” dedi Vural. Kızın aralanan dudaklarını, dudaklarıyla örttü. “Seni bir tek ben öpebilirim Yer Fıstığı, yaşadığım sürece bu dudaklar sadece benim.”

Bundan daha iyi bir zaman seçemezdi doğrusu. Kaskatı kalan ve onu omuzlarından ittiren kıza fırsat vermeden, istediğini almıştı. Şaşkın kızın aklında sorular çalarken, iyice gevşemiş, belki yorgunluğun da etkisiyle yumuşamıştı. Kayra istekle kollarını onun boynuna doladı. Sorgulamayı unuttu. Dudaklarını aşkla araladı. Ama birden aklı başına geldi.

“Hayır!” Korkuyla itip battaniyenin ucuna kaçtı. Onu, bugün az daha geride bırakacaktı, daha bunun hesabını soramamıştı. Öyle hemen yelkenleri suya indiremezdi.

Genç adam hiç sesini çıkarmadan battaniyenin üstüne uzandı. “Sen de beni işte böyle korkutuyorsun.” dedi. “Bu kadar tepki göstermene hiç gerek yok, şaka yaptım, seni bıraktığım yoktu. Yani en azından sevişmeden bırakmayacağım.”

“Şaka mı?”

“Evet.”

Eşek şakası... Bu sözler hiç de inandırıcı değildi ama nazik bir erkek gibi davranıp sessiz kaldı. Gözlerinde kuşkulu bir ifadeyle ayaklandı kız. Ondan uzak durmaya gayret ederek battaniyenin ucuna oturdu.

Vural ona bakarken, gözlerini kıstı. “Hani beni bu kadar çok istiyorsun ya...” dedi garip bir sesle. “Doğum kontrolü için gerekli önlemleri almayı da unutmamışsındır herhalde.”

“Bir öpüşmeyle hamile kalmazsın.” dedi Kayra dişlerini sıkarak.

“O kadarla kalacak mıyız? Seni yanımda süs diye gezdireceğimi düşünmüyorsun her halde?”

Kız yutkundu, bu adama ne olmuştu birden. Sonunda kayışı koparmış, balataları sıyırmıştı.

Genç adam sıcak bakışlarını onun yüzüne dikti. Kayra yutkundu. Çok çekici bir erkek olduğunu istemese de kabul etmek zorundaydı ama

ilerisini artık istemiyordu. Aşkını almadan istemiyordu. Hayır, birkaç öpüşmenin ilerisini istemiyordu. Özellikle ay ışığında... Ya da mum ışığında... Ya da kör karanlıkta... Ya da güneş altında... Kahretsin!

Kayra gözlerini kıstı. Yoksa bu adam onu kendinden uzaklaştırmaya mı çalışıyordu? Bilinçli olarak mı saçmalıyordu? Neden ayarlarıyla oynuyordu? Deli damarı kabardı, ateşe ateşle gitmeye karar verdi.

“Peki ya daha fazlasını istersem?” diye sordu. Mutlaka çıldırmış olmalıydı. Böylesi azmış bir adama, böyle sorular sorabildiğine göre, aklı başından hepten gitmişti.

Genç adam gülümsedi. “İsteklerini seve seve yerine getiririm. Biliyorsun, centilmen erkekler böyle davranır.”

“O zaman benimle evlenir misin?” dedi kız tek kaşını kaldırarak.

Vural yutkundu. “İlk erkeğin olduğumu sanmıyorum. Diğerleriyle evlenmediğine göre...”

Bu düşünce sinirlerine otururken, onun cevabını bekledi. İlk erkeği kimdi? Ya da erkekleri?

Öfkeden kuduran kız sakın durmaya zorladı kendini. “Liste tutmadım.” Vural oturur vaziyete geldi, su şişesine uzandı. “Ben bir barmaidım.” dedi Kayra, “Tanıdığım çok erkek var.”

Adam öyle bir yutkundu ki, ağzına aldığı suyu dışarı fışkırtacaktı. Elinin tersiyle ağzını sildi. Hangi cümlesi daha çok şaşırmıştı onu, barmaid olması mı, daha fazla erkek tanınması mı? Kayra cümlesini tamamlar tamamlamaz pişman olmuştu ama çok geç kalmıştı. Ne yapsın, o da damarına basmasaydı. Sanki kendi ilki olacakmış gibi ondan böyle bir zorunluluk beklemesi saçmalıktı. Namus bacak arasında değil kalpte olmalıydı ama her gördüğü adamın kollarına da kendini atacak kadar ucuz bir kadın hiç olmamıştı! Özcan Hariç! Bir de oteldeki adam hariç! Bir de Vural hariç! Kayra iç sesini susturdu. Bu sayının sonu hiç iyi yere gitmiyordu.

“Her öpüştüğüm adamla evlenme hayali kursaydım, haremim olurdu.”

Yanakları kıpkırmızı olmuştu. Genç adamın dudaklarının temasını hâlâ hissediyor, dizleri titriyordu. Onu gerçekten öpen ikinci erkek kendisiydi, acemiliğinden bunu anlayamamış mıydı? Öfkeyle yanından uzaklaşmak istedi. Tam kapının yanına gelmişti ki, genç adamın ellerini omuzlarında hissetti. Nazik ama kararlı bir hareketle onu kendisine doğru çevirdi Vural, kıza tepeden baktı. “Benden korkma Yer Fıstığı.” dedi yumuşak bir sesle. “Seni asla yargılamam.”

Kayra bir mıknatısa tutulmuş gibi ona doğru çekildiğini hissediyordu. "Korkuyorum. Ya âşık olursam sana."

"Ya ben sana âşık olursam?" dedi adam ilk itirafını yaparak, onu yavaşça kendine doğru çekti.

"O senin derdin." dedi kız şımarıkça.

"Bu bizim derdimiz olur." dedi adam eğilerek.

Kayra o sıcak dudakları dudaklarının üstünde hissettiği anda, bütün direnme gücünü ve düşünme yeteneğini kaybetti. Kollarını beline dolayıp, dudaklarını istekle araladı. Dizleri titriyor, başı dönüyordu. İkisi de engellenmesi mümkün olmayan bir arzuyla titremeye başladı. Tam dudaklar aralanmıştı ki...

"Öhö öhö! Abi meşgulsen başka zaman gelirim, gelmek için yanlış bir an seçmişiz." dedi Gökhan.

"Bence çizgi film öpücüğü gibi..." dedi ikisini ayıran başka bir ses.

Mevsim Duysal'ın soğuk ve alaycı sesi bir kova buzlu su etkisi yaptı adamın üzerinde. Kayra korkuyla geri çekilmeye çalıştı ama Vural ona izin vermedi. Kollarından sıkıca tutarak bedenini kendine yasladı. Kayra kızaran yüzüyle kapının girişine baktı.

"Onu neden getirdin?" dedi Vural sert bir bakışla arkadaşına.

"Bu işte yer almak istedi." dedi Gökhan son derece sakın bir sesle. Sonra Vural'ın sert bakışlarından kaçarcasına, "Arabadan silahları getireyim." diyerek ortadan yok oldu.

Kadın Kayra'ya küçümseyen bir havayla baktı. O kimdi ki? Kayra utanç içinde yanan gözlerini kaldırdı. Vural neden kızmıştı şimdi? Bu kadın kimdi? Kayra karşısında gördüğü kıızı baştan aşağı incelerken, hayranlıkla soluğunu yuttu. Uzun boylu, zayıf ve hayli güzel bir kumraldı. Vural ve bu kadın iki ezeli rakip gibi düşmanca bakışmıştı. Kız saçlarıyla, yüzündeki hafif makyajı ve çekici hatlarıyla manken gibiydi. Üstelik polis olduğu askılı silah kılıfından belliydi. Yakalanmıştı. Rezil olmuştu. Böyle olur olmadık yerde kendini verirse, birisinin görmesi normaldi. İyice edepsiz olmuştu, layığını bulmuştu. İçi garip bir korku ve suçluluk duygusuna kapıldı. Kayra sakinleşmek için derin bir nefes aldı. Vural onun kollarını yavaşça okşadıktan sonra serbest bıraktı.

"Biz de görev tutkusuyla yandığını sanıyorduk Komiserim, bilmiyordum başka tutkuların ateşine geçiş yaptığını." Hokka burnunu hafifçe kaldırdı, alaycı bir kahkaha attı. "Yoksa bu kediciğin üzerinde de hâlâ eski numaralarını mı sürdürüyorsun? Ama bu sefer hata yapmış gibisin,

dikkat et yüzük ipin ucunda sallanıyor... Bu ufak kız benim kadar olgun olmadığı için, senin gerçekten ciddi olduğunu sanabilir.”

“Belki de bu sefer ciddiymindir Mevsim, olamaz mı?” dedi Vural başını kaldırarak. “Buraya hesap sormaya mı geldin?”

“Oh Vural yapma! Her zaman böyle hissettirirsin.” dedi Mevsim yalancı bir gülüşle. Bir kahkaha daha attı. “Eğer zavallı kıza acımıyorsan, mesleğini düşün. İnsanların duygularıyla böyle kolay oynamamalısın. Kendine göre birini seçmeyi neden düşünmüyorsun ki?”

“Bu hatayı daha evvel yaptım.” dedi Vural, *seni başıma sardım* der gibi.

Bu sözlerin anlamı çok açıktı. Kayra kendini daha fazla tutamayıp, ikilinin arasındaki söz düellosundan anladığı gerçekle, biraz geriye çekildi. Vural ona bakmadı bile, hatta yanından uzaklaştığını bile anlamadı. Gözlerini güzel kumrala dikmiş, resmen ateşli gözlerle savaşıyordu. Laf düellosu çok samimiydi. Onlar sevgiliydi. Bunu anlamamak için salak olması gerekirdi. Kalbi hızlandı, nefesi daraldı. Bu polisle sevgiliydi. Kıskaçlıktan gözü dönerek kadına esaslı bir tekme indirmeyi düşündüğü sırada, onların aslında birlikte olduklarını anlayarak, asıl tekmeyi yüreğine yemişti.

“Neden geldin?” dedi Vural dişlerini sıkarak.

“Yalnız kalınca yanlış yola saptığını anladım, seni doğru yola çekmeye geldim.”

“Seni yanımda istemiyorum.” dedi Vural açık ve net bir şekilde.

“Kızgınlığın geçince isteyeceksin.” Mevsim, dışarıdan elinde poşetlerle gelen Gökhan’ın gergin sesini duydu.

“Mevsim istersen ileri gitme, sonu pekiyi görünmüyor konuşmanın.”

Gökhan kapıda durdu ve utançtan kıpkırmızı kesilmiş bir yüzle onlara bakan Kayra’ya göz kıptı. Onun bu samimi hali, Kayra’nın kendisini daha da kötü hissetmesine neden oldu. Ama Mevsim denen kıskanç kızın altında kalmaya da niyetli değildi.

“Vural bir baksana.” dedi Gökhan elindeki bir şeyi uzatırken. Vural gözlerini Mevsim’den Kayra’ya çevirdi. Kayra ona dik dik bakıyordu. Vural Gökhan’ın uzattığı şeyi alırken, Mevsim Kayra’ya yaklaştı. Boyu uzun olduğu için ona tepeden bakıyordu.

“Güzelim yanlış yerde yüzüyorsun, çık bu sulardan, boğulursun.” Kulağına eğilerek bir şeyler fısıldadı. Kayra’yı taş kestiren şeyler!

“Boğulmaktan korksaydım, suya atlamazdım.” dedi sakın bir sesle Kayra.

Vural yanlarına geldi, kolunu Kayra’nın kasılan bedenine sararak yanına çekmek istedi ama kız inatla kıpırdamadı. Bunu fark eden Mevsim mutluca gülümsedi, “Ne kadar hoş bir kız, diğeri gibi bu da tam bir çene makinasıymış. Kedi görünümlü...” dedi aslında Sıçan der gibi.

Diğeri kimdi? Kaç tane eski kırığı vardı bu adamın? Vural Kayra’yı zorla kendine çekip bedenini sabitlerken, gözlerini sert sert arkadaşlarına dikti. “Siz ikiniz burada ne yapıyorsunuz? Yarın sabahı bekleyemeyecek kadar acil ne işiniz var, merak ettim?”

“Gitmemizi mi isterdin?”

“Öyle,” dedi Gökhan’a bakarak.

“Sonunda profesyonel olmayı akıl edebildin.” dedi Mevsim. Gözleri şimşekler halinde Kayra’ya döndü, küçümseyici bir bakış attı. “Üniversite bebesisin demek.”

“Hâlâ soruma cevap vermedin Mevsim! Neden buradasın, sanırım sen bana inanmamayı seçmiştin.”

Vural’ın öfkeli yüzüne baktı utançla. “Ben aslında böyle...” diye kıvrıldı.

“Sadede gel.” dedi umursamayarak.

Kız üzgünce yüzünü yana çevirdi ve sislenmiş gözlerini gizledi. “Özür dilemeye gelmiştim ve yardım etmeyi teklif edecektim.”

“Nasıl güveneceğim sana.”

“Herkes hata yapabilir değil mi? Çok kızgındım sana, beni bu işe dahil etmediğiniz için destek vermedim. Anlasana öfkeliydim.”

“Yine öfkelenip vazgeçmeyeceğini nereden bileceğim!”

“Beni tanımıyor musun?”

“Bir şartım olacak,” dedi adam.

“Ne istersen, söz.”

“Kabul edildi, her ele ihtiyacım var sahada.” Kız derin bir solukla göğsünü şişirdi. Rahatlamıştı. Her zaman profesyonel olan Vural’ın mesleğine olan aşkını bilmeyen yoktu. Kayra kasılıp kalınca, adam ona ters ters baktı. “İşimize dönelim.” Sesi gibi sertleşen gözlerini Mevsim’in yüzüne dikti. “Destek kısmını anladım, ben sadece bugün buraya geliş nedenini öğrenmek istiyorum.”

Kızın az önce kıpkırmızı olan yüzü iyice değişti. Kayra şaşkınlıkla ona bakarken, “Ben konuşmak için...” dediğinde, Vural kızın kolundan tutarak kenara çekti. Dişlerini sıkarak onu sürükler şekilde salondan çıkardı. Kayra arkalarından bakarken, onun “Vural lütfen sen haklısın.” dediğini duydu. Ve arkasını dönüp göz kırptı. Kayra’ya bakarken dudakları sinsı bir gülümsemeyle büküldü.

Onlar gözden kaybolunca, Gökhan daha fazla dayanamayacağını anladı. “Yemek yedin mi?”

“Biz...” dedi Kayra üzgünce. “Yedik.”

Kayra nefes alamıyordu. Önce kırıma sesleri geldi yukarıdan, sonra sesler durdu. “Bir... Biraz hava alabilir miyim?” dedi Gökhan’a bakmadan. Gözlerini kaçırarak genç kıza Gökhan, “Tabii.” dedi. Poşetten çıkardığı teçhizatı örtünün üzerine dağıttı.

Hiç kıpırdamadan dururken, o kızın kulağına yaklaşıp gülümseyerek eğildiği an aklına geldi. “*Belki bilmiyorsun ama biz onunla iki yıldır sevgiliyiz. Sen oyun parkında dolaşmaya devam etmekte karalıysan, bil istedim. Yani tekrar eve dönmesi uzun sürmeyecek.*” demişti.

İç i daralan Kayra yumruğunu sıktı. O yumruğu suratına patlatabilmek için hayatının beş yılını seve seve verirdi ama yapamamıştı. Çünkü o sırada sırtında turlayan güçlü elin daha hızlı hareket edeceğini ve onu durduracağını biliyordu. İntikamını daha sonra mutlaka almaya karar vererek, başını hafifçe yukarı kaldırdı. Harabeden dışarı çıktı. Biraz temiz havaya ihtiyacı vardı, etrafa bakınarak biraz yürüdü. Burası bir gol kenarında, eski bir konak harabesiydi. Yeşilliğin içinde saklanmaktaydı. Öfkeyle harabeye bakmak için döndü, dalgınca etrafa bakındı. Kim bilir ne sırlar ne masallar ne acılar yaşanmıştı zamanında bu evde, şimdi kimsenin hatırası saklı kalmamıştı. Yıkılmıştı. Büyük ağacın üzerindeki renkli kuş kafeslerine baktı, eski ve kırık. Ama çok güzellerdi. Birkaç kuş soluklanmak için konmuştu üzerine. Bir ses duyunca bakışlarını yana çevirdi, son nefesini alıyormuş gibi soluk soluğa kaldı.

Mevsim denen kız bacaklarını Vural’ın beline dolamıştı ve Vural hırsıyla kızın üzerindeki elbiseleri parçalıyordu. Bir an sendeledi, boşlukta kalan eli tutunacak yer arandı. Kadının saçını geriye kabaca çekişini ve boynunu özele öpüşünü daha fazla izlemeye midesi el vermedi. Yan tarafındaki çalıların içine midesindekileri boşaltırken, yanağından akan yaşların farkında değildi. Kayra bunu yapabileceğinden emin değildi.

Arkasına bakmadan kaçmak istiyordu ama gözleri yanlış görmüş gibi, gördüğünü kanıtlamak ister gibi teyit bekliyordu. Vural kızın gömleğini parçalarcasına açtı ve dudaklarını göğüslerine eğdiğinde, artık tozpembe hayallerinin, toz olduğunu gören Kayra arkasını döndü.

“Biz evlenmeyi planlıyorduk.”

Ve Vural’ın onu gördüğü anda yüzünde beliren o sertliği, gözlerinde gördüğü hayal kırıklığına uğramış, asık yüzünü hatırlıyordu. Yürümeye başladı. Harabe kalıntılarının arasından hızla bahçeye yürürken, yanından sildiği yaşlara isyan etti. Önce koşmaktı amacı, sonra birden mantığının sesini duydu. Şimdi tereddüde kapılmanın sırası değildi. Nereye kaçıyordu? Rüya ortalıkta yokken nereye gidecekti? Kuzenini bulmalıydı. Şahin zorbasını tanıyordu, az çok ne yapacağını da tahmin ediyordu. Palaraları bittiğinde göre, illa bir yerde buluşacaklardı. Vural’la eskisi gibi olmayacaktı ama peşinden de ayrılmayacaktı. Ona çaktırmadan iz sürmeye devam ederdi. Gidemezdi. Hayır kuzenine kavuşmadan gidemezdi. Bahçede daha fazla oyalanmadı. Ortam o kadar sessizdi ki, kendi düzensiz nefesini duyabiliyordu. Batmaya başlayan şafağın kızıl ışıkları harabeye süzölmeye başlamıştı.

En azından artık Kayra’nın onun için endişelenmesi gerekmeyecekti. Vural meselesi sona ermişti. Hâlâ kadının etkisi altında olduğundan emindi. Zihninden o görseli silemeyecekti. Bundan sonra hayaller ve gerçekler ayrılacaktı. Omuzları çöktü. Harabeye yöneldi. O anda Vural’ı bir daha asla eski saf hayaliyle göremeyeceğini fark etti. Ona inanırken, iç sesi defalarca, “Ben ne yaptım?” dedi. “Ne yaptım?”

Tam harabenin kırık penceresinden içeri girecekti ki, güçlü bir patırtıyla irkilerek yerinde sıçradı. Etraf toza karışırken, ona bağırarak adama bakmaya cesaret edemedi. Vural elini sallayarak camdan sarkmış bağırıyordu.

“Kaç...”

Ve silahı üzerine doğrulttuğunda, Kayra nefes alamadı. Adam gözlerinin içine bakarak ateşledi silahı, Kayra bir an donup kaldı. Sesler kesilirken, yan tarafına bir şey devrildi. Ölmüş adam yere serildi. Vural arkasından yaklaşan bir adamı vurmuştu. Ve ayak sesleri duydu, yüzü maskeli bir adam hızla üzerine doğru koşmaya başladı.

Bunu gören Vural, “Kayra kaç...” diye bağırırken, maskeli adam sinirli bir tavırla genç kızı diğer adamlarına işaret etti.

Kayra ne duraksamaya ne de düşünmeye cesaret edebildi. Sadece maskeli adamın kendi yüzünden öldürülmemiş olmasını diledi. Yakalanmamak için koşarken, ortalıkta başka kimseyi göremedi. Açık alanda koşarken onu gören olduysa bile, peşine düşen yoktu. Böyle bir şeyi beklemiyordu. Kayra etrafından dolaşarak kalın ağaçları geride bıraktı. Dış duvardaki bir kapıdan aceleyle geçti. Otlar bacaklarına takılıp düşürmek için zaman kollarken, taş basamaklardan indi, dar bir koridoru aştı ve başka bir kapıdan dışarıya fırladı. Artık bakımsız bahçe duvarlarının dışında, iskeleyle açılan yolun başındaydı. Başarmıştı. Peki, neden muzaffer hissetmiyordu? Arkasındaki adamın ayak sesi artık gelmiyordu. Nereye gitmişti?

Korkuyla arkasına baktı. Kimse yoktu. Adam onun peşini bırakmış olmalıydı. O da anlamıştı gerçeği kesin, varlığı tehdit içermiyordu. Vural kurtulabilmiş miydi? Silahı vardı, onlar üç polisti ve yine de Kayra onun için endişelendiği kadar, kendisi için endişelenmiyordu.

Orada durup, bir kayık ya da onu kurtaracak bir şeye bakınırken, arkasından gelen ayak sesiyle irkildi. O sırada eski, küçük bir kayığın iskeleyle bağlı olduğunu gördü. Denizin üzerinde sallanan tahta parçasına bakarken, kalp atışları hızlandı. Gitmek istiyorsa, bunu şimdi yapmak zorundaydı. İskelenin kenarında dururken, vermesi gereken kararın büyüklüğüyle titriyordu. Ya suya düşerse, kurtulamazdı. Yüzme bilmiyordu. Ama geri de dönemezdi, başka çıkış yolu yoktu. Onu arkasında bırakabilecek miydi? Ya başına bir şey geldiyse? Kesin olarak verdiğini sandığı bir kararın içinde bocaladı. Hani onu umursamayacaktı?

Yumruklarını sıkarak iskelenin kenarına yaklaşırken, onun kurtulması için dua ediyordu. Vural'ın yüzü gözünün önünden gitmiyordu ve sonra aklına ikisinin ateşli şekilde sevişen görüntüleri geliyordu. Aniden, kalma fikrinden nefret etti. İki haftalık bir süreçte, hayatının merkezi haline gelmişti. Ağlamaya başladı. Önce farkında değildi fakat sonra yanaklarındaki yaşlar ipi kopan tesbih boncuğu gibi etrafa saçılmaya başladı.

Herhangi bir ses çıkarıp onu arayan adamların dikkatini çekmemek için yumruğunu ağzına bastırdı. Hıçkırıkları durmayınca, yüzünü ellerine gömdü. Kayık çok gerideydi ve Kayra yüzme bilmiyordu. Ona bine-meyecekti.

Arkasına dönmeye korktu. Fakat farkında olmadığı şey tehlikenin çok yakınında olmasıydı. Arkasından gizlice yaklaşan adam onun

yüzemeyeceğini anlayınca, pis pis sırtarak adımlarını yavaşlattı. Kız gözle bakarken artık kaçamayacağını, evine dönemeyeceğini sarsıcı bir şekilde anlamıştı. Bir daha asla evine dönemeyecekti.

Acıyla kasılmış halde olduğundan, arkasından yaklaşan adamı fark edemedi. Güneş ufuk çizgisi üzerinde alçalırken, birinin elini omzunda hissetti. Bir an onun Vural olduğunu, onu takip ettiğini ve şimdi de yardıma geldiğini düşündü. Heyecanla arkasını döndü ve maskeli bir adamın ellerini göğsüne koyduğunu fark etti. Nefes dahi alamadan, onu şiddetle geriye ittiğini hissetti.

Göğsünün hemen üstüne güçlü bir darbe alan Kayra, çığlık atarak geriye savrulurken, saçları tepesinden yüzüne savruluyordu. Rüzgâr onu kucaklarken zaman durmuştu, solukları kesilmişti. Sinekler bile kanatlarını ağır çekimde hareket ettirirken, onlar gibi havada asılı kalmıştı. Artık bir daha Rüya'yı görmeyeceğini, ailesinin sesini duyamayacağını ve Vural'ı asla affetmeyeceğini bilerek boğulacağını anladı. Ona umut verirken neden sevgilisi aklına gelmemişti. Ondan intikam almak için Kayra'yı mı kullanmıştı, ya da unutmak için? Ve tüm sorular geriye giderken, gözlerinin önüne annesinin yaşlı yüzü geldi, burnunun direğini sızlatan babasının losyon kokusu zihninde belirdi. İşte o anda yanağından süzülen bir damla kulağına girdi.

Şiddetli bir şekilde suya çarpan bedeni bir ok gibi dibe savruldu. Ciğerlerine dolan havanın son nefesi olduğunun bilincindeydi. Ayağındaki ayakkabısının su yüzüne çıkışını izlerken, nefesini tutmak için mücadele verdi. Basınç çok fazlaydı, hareket edemedi. Zaten yüzmeyi de bilmiyordu. Biraz çırpındı, bu daha fazla derine çekilmesine sebep oldu. Yaz olmasına rağmen su hâlâ buz gibiydi ve onu sersemletmişti. Nefesini tutmanın etkilerini hissetmeye başladığında, paniğe kapılıp çırpınmaya başladı. Çırpındıkça giysilerine daha çok dolandı ve daha da dibe çekildi.

Korku kanına yayılırken, ağzından baloncuklar kaçtı. Çırpındı, kulaç atmak istedi ama başaramadı. Sonunda solukları tükendi. Şiddetli bir basınç beynine hücum ederken, dudakları gevşedi. Artık ağzının içine giren tuzlu suyu, burnunun direğini acıtan etkisini hissediyordu. Ciğerlerinin bir balon gibi suyla dolduğunu ve bu ağırlığın onu aşağıya çektiğini hissetti. Güçlü bir hayatta kalma dürtüsü, sersemliğinden sıyrıldı, yukarı uzanmak istedi. Ama gücü çekildiği için kıpırdıyamadı. Gözleri suyun bulanık ışığını görürken, basınç azaldı, acı hafifledi. Artık göğsü ve beyni

acıımıyordu. Bedeni hareket etmiyordu. Uyuşukluk hissi kıpırdamasına izin vermeden, onu karanlık dibe çekiyordu.

Bilemedi Kayra, ölümün olduğu şu hayatta aslında hiçbir şeyin ciddi olmadığını. Bunu anlaması, son nefesinde takılı kalmasıyla başlamıştı. Oysa bir sürü planı vardı, sürüsüyle hayalleri. Şimdi sevdiklerini bir daha göremeyecekti. Nerede öldüğünü kimse bilemeden, belki aylar sonra bir ağa takılacak, belki de balıklara yem olacaktı. Sevdiklerine veda bile edememişti.

Yüzleri gözünün önünden geçiyordu; annesi, kuzeni, amcası, yengesi, Türkan ablası ve kızlar... Kızlar ona küs kalacaktı bir ömür, içi pişmanlıkla doldu. Ve Vural, böylesine açıkken ona duyguları, her şeyi bildirirken... ona olan savunmasızlığını kullanarak ağır şekilde ihanet eden adamın da Özcan'dan arda kalır yanı yoktu, onu asla affetmeyecekti.

Kayra ölmek istemiyordu. Suyun yüzünde güneşin son demlerini görürken, karanlık sarmaya başlıyordu denizin dibini. Yosunlar ve çöplerle dolu dibe çekilirken, bu şekilde ölmek için henüz çok gençti. Daha yaşamamıştı ki. Bedeni artık hareket edemez haldeydi. Öksürme hissi gitmişti. Basınç yüzünden vücudu son bir çabayla titredi. Beynine ışık huzmeleri süzüldü ve ardından kirpikleri ağırca kapanırken, karanlığa gömülmeden önce son hissettiği yüreğini acıtan o histi.

Onun başlangıcı olduğu gibi sonu olan sızı, son anda bile bir tek onu hissederek ölecekti.

Ve her şey karanlığa gömülürken, yaşamak için artık çok geç olduğunu fark etmeyecekti!

11. BÖLÜM

Sen ağlıyorsun diye kimse sana omzunu uzatmayacak, sen gü-lüyorsun diye kimse seninle mutlu olmayacak, hayatına çok kişi gi-recek, sadece birkaçı kalacak. Daha iyi olanlar değil, seni daha çok düşünenlerle ömrün tamamlanacak.

Müjde Aklanoğlu

AYRILIK

İnsan hayal eder: Geleceği hayal eder, olacakları hayal eder, evlerini, eş-yalarını, arabalarını, kaç çocuğu olacağını hatta evleneceği kişinin fiziki özelliğini bile hayal eder ama kader, tüm o hayallerle alay eder. İnsanlar geleceği için yatırım yaparken hayallerine, bir şeyi hep inkâr eder. Ömür! Sen ne kadar hayal kurarsan kur, hayallerin kadar değil, yazıldığın kadar-sın. Kayra da sonunda kaderini kabullenmiş, yazgısına boyun eğmişti.

Hangisi daha fazla kırmıştı yüreğini, hangi acı daha baskın gelmiş-ti? Suyun içinde boğulurken ki halinden daha fazla boğuyordu Vural'ın yaptığı bu vurdumduymazlık. Evet, Kayra kurtulmuştu, o suyun içinden çekip alınmış, yarı baygın bir hastane sedyesinde terk edilmişti. Kayra gözlerini araladığında başına dikilen hemşire, serumuna iğne enjekte et-mekteydi.

"İyi misin?" diye sordu güzel yüzlü genç hemşire. Kırmızı rujlu du-dakları kıpırdıyor ama Kayra algıları kapalı olduğu için ne dediğini anla-mıyordu. Gözlerini kıstı, yorgun gözlerini ayık tutmaya çalışırken ağzını açamadan tekrar karanlık etrafını sardı. Aradan ne kadar zaman geçti bil-miyordu ama gözlerini tekrar araladığında akşam olmuştu. Baş ağrısından çatlıyordu ve serumu da bitmiş olmalıydı ki, kolundan çıkarılmıştı.

"İyi misin?" dedi yanındaki ses dikkatini kendine çekerek.

Kayra başını sallayarak yana baktığında, Gökhan'ı sandalyede otu-rurken gördü. Elini çenesine koymuş, düşünceli halde genç kıza bakıyor-du.

Kayra elini şakağında dolaştırarak, "Neredeyim?" diye sordu.

"Hastanedesin," dedi genç adam yorgun bir sesle.

Onu görüyordu? “Ne oldu bana?”

“Biri seni boğmak istedi,”

O kadarını hatırlıyordu Kayra, bir anda etraftan silah sesleri gelmeye başlamış ve gölün kenarında dururken biri onu suya itmişti. Bakışlarını etrafta gezdirdi. “Vural nerede?” dedi merakla. Kalbi duracak gibi oldu Düşündüğü şeyle, eli yüreğine giderken yataktan doğrulmaya kalktı.

“Nerede o?”

“Sakin ol,” dedi Gökhan kızın doğrulmasına yardım ederken. Kayra yataktan kalmak için hamle yaptı. Omzuna dokunup onu olduğu yere mıhlayan adam, “Sakin olur musun? Çok fazla oksijensiz kalmışsın, doktor baş dönmelerinin olacağından bahsetti,” diye uyardı.

Gözleri dolan Kayra, “Lanet olsun Vural nerede?” diye bağıırken, onun iyi olup olmadığını deli gibi merak ediyordu. Allah’ım başına bir şey gelmemiştir inşallah. O adamlar ona zarar vermemiştir. Yanağına iki damla süzülürken, Gökhan, “Kayra sakin ol, Vural iyi.” dedi daha baskın bir sesle.

“Beni oyalıyorsun,” dedi kız sırtını yatağın başlığına yaslarırken. Gökhan onun oturmasına yardım edip üzerini örttü. “Doğruyu söylüyorum sana. Vural iyi, seni o kurtardı.” Kız inanamaz halde gözlerini devirince, “Yemin ederim.” dedi daha sakın bir sesle ama kızın ona inanacağı yok gibiydi. Kayra yanağındaki yaşı silerek, “Beni oyalıyorsun,” derken, ağzının içinde bir şey söylenen adam telefonunu cebinden çıkardı ve kızın önüne ekranını tuttu.

“Sana telefon açamaz bu tehlikeli ama...” derken, “Allah’ım söylediği kadar inatçıymışsın, bana inanmayacağını söylemişti.” dedi telefonu eli ne tutuştururken.

“Gökhan’la kavga etmeye başladığına göre sandığımdan daha iyi durumdasın Yer Fıstığı, beni merak etme iyiyim. Gökhan seni hastaneden çıkarıp evine götürecektir, ben yokken başını belaya sokma olur mu?” Bir sessizlik oldu, arkasından biraz utangaç biraz çekingen sesle “Öldün sandım...” dedi adam derin bir sessizliğin arkasından. “Ölüyorum sandım.” diyerek telefon ses kaydını bitirmişti.

Kayra hıçkırarak ağlarken, Gökhan başını okşayarak onu sakinleştirmeye çalıştı.

Biraz sakinleştiğinde gözlerini kuruladı. “Durumu iyi mi?” diye sordu.

“İyi, sadece sana bir şey olacak diye çok korktu. Hastaneye gelene

kadar ayılmayınca, delirdi. Kendini tehlikeye atıp senden iyi haber gele-
ne kadar başında bekledi, doktor durumunun stabil olduğunu belirtince
de gitmek zorunda kaldı.” Kayra bakışlarını cama çevirdi, ölüme dokun-
muştu ama şu anda ölmekten daha fazla canını yakan gerçek, beyninde
yankılanan görselin kalbini acıtan yanıydı.

“Şimdi nerede?” diye sordu.

“Peşinde olduğu kanıt için ter döküyor,”

Dudaklarının kıyısını dişledi Kayra, “O... Yani Mevsim, o da mı ya-
nında?”

“Birkaç gün birlikte takılacaklar, sonra Mevsim tekrar görevine
dönecek.” Gökhan gözlerini kıstı “Bir sıkıntı yok değil mi?” Kız başını
olumsuz anlamda salladı.

“Ne zaman çıkarım buradan?”

Gökhan cebinden bir uçak bileti çıkarıp eline verdi. “Yarın öğleye
doğru uçağın var, ailenin yanına alındı. Seni merak etmiş olmalılar.” Ak-
lına gelen şeyle Kayra hızla başını çevirdi ve iri gözlerle Gökhan’a bakar-
ken adam göz kırptı.

“Korkma haberleri yok burada olduğundan, yarın sabah arar uçağa
binmeden haber verirsin. İçleri rahatlar. Baban neredeyse karakolda ya-
tup kalkıyormuş, bence artık onları üzmemelisin.” İşte biri gerçeğe vurgu
yapmıştı. Kim bilir ne kadar korkmuştu ailesi ne kadar endişelenmişti? O
salak âşık olup ölümün kollarında dolaşırken, onlara yaşattığı acıyı çok
zaman unutmuştu. Ne vicdansız bir evlattı, insan ailesine böyle zulmeder
miydi?

Gökhan, gitmesi için yapılan tüm ısrarlarına rağmen yanında kaldı.
Ertesi gün uçağa binene kadar da yanından bir an olsun ayrılmadı. Hatay
semalarında salınan uçağın camından sessizce bakarken, kalbinin acısına
ağlıyordu kız. Akli, “Unut artık onu,” derken, kalbi, “Allah’ım onu koru,”
diye dualar ediyordu. Nefret etmesi gerekmez miydi? Gördüklerinden
sonra beddualarını sıralaması lazımdı ama nedense kalbi onun canını ya-
kacak en ufak bir kötü fikre dahi izin vermiyordu. Dudaklarını birbirine
bastırdı. Elini cama yaslarken gözlerinin önüne gelen suret ona çapkın-
ca gülümseyen, bazen çatışıp bazen öfkelenmek için damarına basan,
küstah adamın ifadesiydi.

Bir kitapta okumuştı, kahraman demişti ki sevdiği kadına, “Ben hep
seni hayal etmekle geçireceğim ömrümü... Üstelik kızıyorum da tüm şar-
kılara ve şiirlere... Tüm şairler sana mı âşıktı ki, okuduğum tüm şiirler

sana yazılmış, tüm sanatçılar seni mi tanıyordu ki hepsi birden sadece seni anlatıyordu sözlerinde...” Şimdi bu dizlerin her satırı yankılanıyordu kalbinde. “Ben hep seni hayal etmekle geçireceğim ömrümü Vural Namlı!”

İKİ AY SONRA

Her şey normal sürecine dönmüş, başlarda sürekli küstüklerini başına vuran kızlarda kırgınlıklarını usul usul unutmaya başlamıştı. Kayra ailesinin ve kızların yanında, Rüya’dan gelecek hayırlı haberleri beklerken, aklı ve kalbi sürekli çatışma halinde olmaktan vazgeçmiyordu.

“Hâlâ bir haber yok mu, Rüya aramadı mı seni?” diye sordu Çınar üzgün bir sesle.

Başını olumsuz anlamda salladı Kayra, arasa şimdi burada mı olurdu?

“Çok korkuyorum onun için, başına bir şey gelmesinden korkuyorum. Bu kadar uzun süre habersiz koyması bizi normal mi? Kafayı yiyeceğim, iyi olduğunu bilseydik bari.”

“Yakında haber gelir Kayra biliyorsun.”

“İnşallah.”

Arkada bir hareketlenme oldu. Çınar çekine çekine yanına gelince, Kayra anladı tabii bir şey olduğunu. Böyle kuyruğunu bacakları arasına sıkıştırmışsa, durum ciddiye.

“Yine ne kırdın?” dedi öfkeyle.

“Valla bir şey kırmadım, bu sefer duygularım masum.”

Heyecanlanan Kayra kaşlarını kaldırdı. “Yoksa doktoru kafalamayı başardın mı?”

“Yok ya nerede, adam tüm sinirlerini aldırmış gibi. Düşünsene bana tahammül ediyor, benim gibi bir kıza.”

“İnanılacak şey değil,” dedi Sevil abartılı bir sesle. “Psikoloji okuduğundan olmasın. Hani sizi ancak onlar zapt ediyor.”

Çınar dişlerini sıkarak bu hakaretin altında kalmayacağını belirtmek istediğinde, bir ses duyuldu. Biri kapıyı tıklamıştı. Sonra da işi garantiye alıp zil çalınca, Çınar heyecanla yerinde zıpladı. “Geldi geldi...”

“Kim geldi?” diye sordu Kayra merakla. Yoksa Doktor Bey mi gelmişti? Yok canım, o adamın zeki olduğu tescilliydi, üniversitede hocalık yapmaktaydı. Bu deliyle ne işi olurdu! Bu ikili birkaç gündür birlikte ortadan yok olmaktaydı. Kayra gözlerini kısarak hedefine çevirdi. Behiye

kıvrınarak dudağını ısırınca, Sevil çaktı köfteyi. Yerinden öfkeyle ayaklandı. “Yapmadınız değil mi? Siz iki salak böyle bir ahmaklık yapmadınız?”

“Ben yapmadım valla...” dedi Behiye korkuyla. Suç batırdı ve her zamanki gibi hemen kendini temize çekti. “Çınar ayarlamış. Her şey onun suçu.”

“Neyi ayarlamış?” diye sordu artık iyice başı dönen Kayra. “Biri bana burada ne olduğunu anlatabilir mi?”

“Ne olacak, belaya merhaba diyeceğiz.” dedi Sevil öfkeyle kollarını göğsünün altında bağlayarak. Sevil kollarını göğsünün altında bağlıyor, bir de ayağını ritmik olarak yere vuruyorsa, gelecek bela büyüktü.

“Saçmalama Sevil, o kadar uzun boylu değil.” dedi Behiye ve Sevil ona kaşlarını çatınca soluğunda boğuldu.

“Sevil anlat yoksa meraktan delireceğim, kim geldi.” dedi Kayra

O sırada kapı açıldı ve içeri giren kısa boylu, zayıf, gözlüklü bir adam, “Bismillah! Bismillah!” demeye başladı. Mahallenin imamını getirmişlerdi eve? Bu adam kimdi? Adam dikkatli evi süzerek her köşenin haritasını çıkarırken, Kayra ve Sevil’de adamın haritasını çıkarıyordu. Elinde bir tesbih, üzerinde cüppe, altında şalvar... kirli sakalını kurcalayarak etrafa bakarken, ağzının içinde mırıl mırıl konuşuyordu.

Kayra kaşlarını kaldırarak Sevil’e yaklaştı. “Kızım kim bu adam? Sadaka toplamaya mı geldi?”

“Estağfurullah!” diye sesini yükselttiğinde adam, Sevil içini çekerek. “Kim olacak, mahallenin cincisi.” diye açıkladı gerçeği.

Adam Sevil’den hiç hoşlanmamıştı belli ki, ters ters bakarak, “Estağfurullah!” dedi yeniden.

Çınar ürkmüş bir halde, “Kızım şöyle dik dik konuşma çarpılacaksın.” diye çimdik attı.

“Ben sana bir çarpacağım, hayata baktığın pencereden aşağı düşeceksin.”

“Ya sen bana kaderin bir odunusun Sevil, biraz imanlı ol be.” dedi hocanın önünde saygıyla ellerini önünde bağlayarak. Behiye koşarak terlik getirdi hocaya ve ayağının ucuna koydu. Hoca terliği giyerken Kayra’ya bakarak bir şeyler söyledi. Kız şaşkınlığını üzerinden atamadan, “Bu kızı cin çarpmış!” diye başladı sözlerine.

“Ben sana bir çarparsam, musallayı öpersin,” dedi Kayra dişlerini

sıkarak. “Sensin cin!” Çınar’a döndü. “Al götür bu adamı dışarı, Allah yarattı demem çarparım. Delirtme beni.”

“Gördünüz mü hoca efendi? İşte hep böyle agresif, yanına gitmeye korkuyoruz artık.”

“Gördüm... Gördüm. Cinlerin tesiri altında,”

“Lan ne cini,”

“Okunması lazım.”

“Ben seni bir okurum kendini kutupta yüzerken bulursun. Eğer okunacaksam düzgünce bir hocaya gider suya okutur içerim.”

“Kızın düşünmesine izin vermiyorlar, durum ciddi.”

“Ne yapmalıyız?” dedi Kayra alayla.

“Cinin dilini bağlamalıyız, kör kuyuya atmalıyız.”

“Kızım adam bile anladı senin cin gibi olduğunu,” dedi Sevil ağzının içinden.

Hoca konuşmasına devam ederek, “Size bir muska yazacağım, onu suya koyup içeceksiniz.” dedi.

O anda başında ampuller yanan Kayra, “Lannnn...” diye bağırınca, hoca da dahil odadaki herkes korkuyla sıçradı. “Yoksa bir haftadır bana içirdiğin mavi meyve suyu bu adamın...” Behiye Sevil’in arkasına saklanarak. “Senin iyiliğin içindi, Vural da Vural... Başka bir şey bilmiyorsun. Seni kurtarmaya çalıştım.” dedi. Kayra kusmak istedi, ona ne zaman sorarsa yeni bir bitki çayı tarifi diye kakalamıştı muskalı çayları.

Adam gerilen ortamı yatıştırmak için, “Üzülmeyin, ben şimdi okur iyi ederim onu. Üzülmeyin.” dedi başını sallayarak, okumaya başladı. Kayra tam adamı kolundan tutup kapı dışarı atacaktı ki, Behiye korkarak önüne geçti.

“Hatırım için okusun seni. Sürekli başına bela açıyorsun? Göz var sen de göz...”

“Bunu yirmi üç sene sonra görmek ürkütüyor beni Behiye,” dedi kız gözlerini kısarak. Behiye korkuyla dudaklarını dişledi.

Kayra hâlâ Sevil’in arkasında saklanan kıza bakarak, “o zaman belayı çıkarmalısınız hayatımdan...” dedi hırslayarak.

“Biz de bunu yapıyoruz.” dedi Behiye hevesle.

“Çınar hâlâ burada, çıkmamış ki hayatımda duruyor.” dediğinde, bu sözlerine kırılan Çınar suratını astı. Kayra huysuzlansa bile Behiye

ve Çınar'ın yalvarmasına dayanamayınca, hocanın kendisine okumasına izin verdi. Hoca bu deli kızıdan tırtığı için işini kısa kesti. Sevil'e döndüğünde sarı kaşının birinin kalktığını gördü ve yutkunarak derhal geri adım attı. "Bu kızda sorun yok," dedi. "Bu kız taş gibi maşallah."

"Hocam bitti mi?" diye sordu Kayra.

"Bitti." dedi adam.

Çınar derhal öne çıkarak, "O zaman benim meseleye de bir bak-sak..." diye atıldı.

"Olur... olur."

"Benim odam burası," dedi kız adama yol gösterip kendi odasına alırken. Hoca efendi kızın odasına girerken, Çınar biraz tırsak halde kızlara baktı. "Kızlar kapıyı açık bırakacağım korkmayın,"

Kayra ve Sevil şaşkınca bakarken birbirine, ilk defa ondan zeki bir hareket geldiğini düşünüyorlardı ki, kızın sözleriyle bu ihtimali akıllarından elediler.

"Dua evin her yanına dağılsın ki, Doktorcuğum buraya geldiğinde, her adımda bu havayı solusun."

Kayra Sevil'e gözüyle '*git bak şuna*' bakışı atarken, Kayra Behiye'yi sorguya çekmek için yolunu kapamıştı. Elindeki para kesesini hocanın önüne koyan Çınar, hocanın karşısına oturdu. Onun ağzının içinde gevelediği kelimelerin tükenmesini sabırla bekledi. Hoca kızı eliyle yanına çağırды. Çınar dizleri üzerinde yanına gitti. Hoca yüzünü yaklaştırdı, yüzünün her yanına üfledi. "Maşallah, maşallah."

Çınar heyecanla beklerken, "Bekâr mısın?" diye sordu. Kız biraz geriye çekilerek araya bir metrelik mesafe açtı. Hocanın yakınlığından rahatsız olmuştu ama bozuntuya vermedi.

"İnşallah yakında olmayacağım, sayenizde."

Kızı baştan uca süzdü. "Burada tek mi yaşıyorsunuz?"

"Evet."

"Kiminiz kimseniz yok mu?"

"Var, biz okumak için geldik buraya."

"İyi... Pek güzel." Neydi ki güzel olan!

"Hocam, adı kaderimde yazılı mı?"

"Yazılı, yazılı."

Çınar'ın heyecandan eli ayağı boşaldı. Hoca kıza tartan bir bakış attı,

her santimini ayrı ayrı inceledi. “Maşallah,” İçini çekerek, omuzlarını kaldırınca, “Gördünüz mü?” diye sordu yine merakla.

“Gördüm.” dedi adam. “Seni çok mutlu edeceğini gördüm.”

“Yaaa,”

“Yaaa,” dedi Hoca da onun gibi kelimeleri uzatarak.

“Tam sana göre, esmer, filinta gibi...”

“Ben sarışın olduğuna eminim...” dedi kız suratını asarak. “Bence biraz netleşene kadar bekleyelim görüntü, su bulanık olabilir.”

“Esmer güzeli,” dedi hoca inatla. “Kara kaşlı, kara gözlü, filinta gibi bir adam. Boyu biraz kısa ama sana deli gibi aşık.” Kıza baktı yine baştan uca. “At gibi kızsın, seni almayacakta kimi alacak. Üstelik ona evet dediğin an, seni el üstünde tutacak.”

Kız düşündü, etrafında böyle bir adam yoktu, yoksa gelecekteki kocası bu esmer adam mı olacaktı? Yok istemiyordu. O sarışına kafayı takmıştı. Doktor olmalıydı geleceğinde, başkasına ne gerek vardı. Bu düşünce hoşuna gitmedi. “Yok Hoca Efendi, sen yanlış görüyor olmalısın. Daha iyi bak, sarışın, uzun boylu, renkli gözlü, beyaz önlüklü, Selanik göçmeni, akıcı yabancı dili olan biri olmalı.”

“Hayır efendim, kısa boylu, esmer, kara kaşlı kara gözlü, siyah cüppeli biri.”

Kız yine düşündü. Allah, Allah siyah cüppeli mi? Yoksa mezuniyet töreninde mi evlenme teklifi edecekti? Tam kepler atılırken. Yok ya, onlar hep beyaz giiyorlardı. Başını kaldırdı, adam ona gülümseyerek bakarken, bacaklarını, göğüslerini süzüyordu. Saçlarının telini bile sayar gibiydi. Çınar ırkıldı! Esmer, kısa boylu, cüppeli... Yerinden kalktı. Kaşları çatıldı, gözleri kısıldı. Sırtı diklendi.

“Bana bak hoca, sen ne yapmaya çalışıyorsun?”

“Sana derdimi açıkça anlatıyorum, daha ne yapabilirim.”

“Ben seni buraya sevdiğim adama büyü yapman için çağırdım, sen yanlış anladın sanırım.” derken hocadan biraz çekiniyor biraz çekinmiyordu.

“Büyü yaptın zaten, senden başkasını gözü görmez oldu. Günlerdir gözüne uyku girmiyor.”

“Bana bak, sen bana mı yürüyorsun?”

“Şükürler olsun, sonunda anladın. Kaç gecedir aklımdan çıkmıyorsun. Yüzünün güzelliği, endamının zarıflığıyla tam bana göresin.”

Çınar ağzı açık kaldı. “Sen hocasın...” diye bocaladı. “Hocalar böyle yapmaz.”

Adamı alınmış halde yerinden kalktı, cüppesini düzeltirken, “Niye, hocaların çükü yok mu? Biz bekâr mı kalmalıyız?” diye çıkıştı.

Kayra korkuyla kekelerken, “Derhal git buradan,” diye çıkıştı.

“Eğer bana evet demeersen, sana cinlerimi yollarım.” Kızı korkutmaya kalkınca, cinleri tepesine gelen Çınar, “Ben sana şimdi cin gibi çarpma-
dan yıkıl karşımdan seni şarlatan.” diye bağırdı. Onun sesini duyan kızlar korkuyla odaya daldı.

“Ne oldu?” diye sordu Sevil.

“Ne olacak,” dedi dişlerini sıkarak. “Hoca bana sarktı,”

Kayra öne atıldı. “Lan ben senin şimdi...” Behiye kızı tam Sahte Hocanın üzerine atlayacakken yakaladı. Hoca korkak bir adımla gerilerken, “Çık git lan, yoksa elimde kalacaksın.” diye bağırdı.

Hoca hâlâ medet umarak Çınar’a bakıyordu. “Buna pişman olacaksın. Sana cinlerin başını musallat edeceğim, gün yüzü görmeyeceksin.”

“Ben sana ayağımın yüzünü gösterirsem, bir ömür bastonla gezersin, şimdi çek git evimizden. Bir daha da bu sokağın kaldırımlarında ayak izini göreyim, seni içeri tıktırana kadar tüm yasayı ezberlerim.” dedi Sevil. Adamı kolundan tutup dışarı attı. Kapı dışarı edilen hoca şaşkınca yüzüne kapanan kapıya bakarken, ellerini beline koyan Sevil ve Kayra gözlerini Çınar’a dikmişti.

“Valla niyetim kötü değildi?” dedi kız ürkerek.

“Büyü yaptırıyorsun, hayli iyi niyetli olmalısın.”

“Bak Kayra durum sandığın gibi değil...”

Ve Çınar odasına koşarken ayağındaki terliği çıkarıp arkasından fırlatan Sevil’i belinden yakalayan Behiye, “Valla benim bir suçum yok Sevil, ben korkumun kurbanıyım. Çınar beni tehdit etti, eğer hocayı çağırdığını size söylersem, sınıfın en aptal çocuğuna beni âşık edecek büyüünün parasını kendisinin vereceğine yemin etti.”

Bu kızın oldum olası dine karşı zaafı vardı. Ataerkildi, hacıya hocaya inanır, onlardan medet dilenirdi. Sevil ağlayan Behiye’yi sakinleştirirken, Kayra çoktan öne atılmış ve yüzüne çarpan kapıyla kış üstü yeri boylamıştı.

O gün evden kavga ve özür sesleri hiç eksik olmadı. Mahalleli isyan etti, iki kere yönetici uyarıya geldi ama kızların sesini hiçbir tehdit

engelleyemedi. Sonraki günler öyle hızlı geçmişti ki, iki ay daha Kayra ne kendi derdine yanmaya fırsat bulabilmiş ne de kalbindeki acıya yoğunlaşabilmişti. İki ay boyunca Rüya'dan haber almak için kıvranmışlar, tek bir haber alamamışlardı. Defalarca başlarını belaya sokmuşlar, karakolların kapısında kuyruk olmuşlardı.

Amcasının durumu günden güne kötüye gitmekte, yengesini sık sık hastaneye kaldırmaktaydılar. Kayra kendi ailesinden ziyade günlerini neredeyse onların yanında geçiriyor, ikisinin de başına bir hal gelmesinden ölesiye korkuyordu. Amcası ve babası her gün karakola gidiyor, saatlerce orada durup, sanki bir yararı varmış gibi haber bekliyordu. Ve bir gün haber geldi, Şahin ve Vural tutuklanmış, mahkemeye çıkarılmak üzere İstanbul'a getirilmişti.

Tam her şey yoluna girdi Rüya'ya kavuşacaklarını sanırken, asıl kötü haberi o zaman duymuşlardı. Vural ve Şahin hapse atılmıştı ama Rüya ortalarda yoktu. Kimse nerede olduğunu bilmiyordu. Başına bir şey mi gelmişti, ölmüş müydü, birinin elinde esir miydi? Türkan Teyzesi aramıştı bugün, zavalılık hâlâ kendini suçlu tutuyor, sahip çıkamadığı için pişmanlıktan kıvranıyordu.

Sık sık Gökhan'ı arayıp kuzeni hakkında bilgi almaya çalışan Kayra, genç adam konuyu ne zaman Vural'a getirse telefonu suratına kapatıyordu. Hayal kırıklığına uğramıştı, kuzeni haricinde tek kelime duymaya katlanamıyordu. Okullar açılmaya yakın babasını zor da olsa öğrenci evlerine dönmeye ikna ettiler. Yaşlı adam onları tek bırakmayıp yanlarında kalmayı teklif ettiğinde ise, amcasının durumundan dem vuran Kayra son anda kurtulmuştu bu durumdan.

Kayra da eskisi gibi şen şakrak toy kız değildi. Ailesinin okulu dondurmasını belirten tüm ısrarlarına rağmen Hatay'a dönmemiş, itirazlarına aldırmadan kızların yanında yaşamaya devam etmişti. Okul süreci devreye girdiği zamanda hayat normale dönmüş, bir yanı eksik olsa bile son senesi olan kız için hedef sadece mesleği olmuştu.

Şimdi ailesini memlekete uğurlarken yine, aklına deli kuzeni geldi. Kim bilir kimin elinde, ne sıkıntılar içindeydi. Keşke elinden onun için bir şey gelseydi. Kayra aşk defterini kapamış olabilirdi ama kuzeni için Gökhan ile görüşmeye devam etmekteydi. İstanbul'a geldiğinden beri okul çıkışlarında bazen şubeye yanına uğrayıp bilgi almaya çalışıyor, bazen arayıp ilerlemeyi soruyordu. Yine öyle şubeye uğradığı bir gün, memur arkadaşlar onun departmanda olmadığını söylemişti ama geleceğe kadar ofisinde bekleyebileceğini belirtmişti. Kayra buraya gide gele

neredeysede departmandaki herkes onu, o da hepsini tanır hale gelmişti. Sıkıntıyla Mevliş ablanın getirdiği çayı içerken, yanına gelen Gökhan'ın yardımcısı halini hatırlarını sordu.

"Çok sürer mi Gökhan'ın gelmesi?" diye sordu kız çayını yudumlar-ken.

"Hiç belli olmaz, sizin şu mesele için araştırma yapmaya çıktı," Elindeki dosyaları masaya bırakıp ofisten çıkmıştı. Yaklaşık yarım saat onu sessizce bekleyen kız, tam kalkamaya karar verdiğinde onun sesini duydu girişte. Bakışlarını çevirdiğinde, onun telefonla konuştuğunu işitti.

"Emin misin Vural," diyordu endişeli bir halde.

Kızın kalbi yerinden oynarken, onun hapiste yatmakta olan Vural'la konuştuğunu bilmek kalbini acıtıyordu. "Tamam gider bir bakarım, sen merak etme haber veririm." diyerek telefonu kapatan Gökhan, birkaç memura bir şeyler sordu, sonra ofisine geldi. Kızı orada görünce, "Hoş geldin Kayra, çok beklettin mi?" diye sordu.

"Biraz oldu, ben de kalkıyordum. Kuzenimden haber var mı?" diye sordu ritüele gelmiş şekilde ve Gökhan'da aynı cevabı vermekten bıkmaz şekilde, "Maalesef," demişti.

Kayra ayaklanınca bir işi olduğunu belirten Gökhan onu durağa kadar bırakabileceğini söyledi. Kabul etti genç kız ve adam durakta indirdiği an arkasından bir taksi çevirip, peşine düştü. Polis gözlemini bildiği ve Gökhan'ı az çok tanıdığı için, mesafeyi koruyup yakalanmamaya çalıştı. Gökhan bir iş hanının önünde aracından inince, ona çaktırmadan taksi-den indi. Beş dakika sonra Gökhan handan çıktı ve telefonla konuşarak aracına binip gitti.

Durum analizi yapan Kayra kızları arayarak bir ipucu bulabileceğini söyledi. Kızlar da ona destek olmak için bir taksiye atlayıp derhal yanına geldi. Ama tüm planı yaparken unuttuğu şey, onlar bela protoneriydi ve ne zaman yan ayan gelseler, başları derde illa girerdi. Hele yanlarında Çınar varsa!

Üst kattaki bir ofise girmişti Gökhan, Kayra'da kızlarla ofise girdi. Kısa boylu, göbekli, takım elbise giyen, kırklı yaşların sonunda bir adam karşılamıştı onları. Kızlar çaktırmadan soruşturma yapalım derken, bir çuval inciri hışır etmişlerdi ve adam telefonuna uzanıp birilerini çağırdığında ise kızların o adamın eline geçmesi uzun sürmemişti. Yaklaşık iki saattir bir odanın içinde, sessiz bir şekilde bekletiliyorlardı. En son ortamı yoklamak için çare ürüten Kayra, lavaboya gitmeyi bahane ederek,

kurtulmak için sebepler aramış ama başarılı olamayacaklarını an itibariyle anlamıştı. Şüphelenen adamlar onları göz hapsine almıştı. Telefonları da ellerinden alındığı için Gökhan'a da haber vermemişti. Üstelik adamın ağzından Rüya'yı kurtaracak tek kelime öğrenememişlerdi. Kıvrandıkça kıvranıyordu genç kız. Elini ayağını nereye koyacağını, gözlerini nereye çevireceğini bilmiyordu.

“Çınar, kızım çıkmamız lazım buradan, ben çok pis tırstım...” dedi Sevil, burnu pis kokuyu alırken.

“Neden kızım ne oldu ki? Ne güzel adamlar bize özel ihtimam yapıyor. Birazdan birini yanımıza çeker merak ettiklerimizi sorarız işte.” dedi Çınar önlerine konan çaya uzanırken.

“Ben sana bir ihtimam yapacağım, süzme salak olarak parmaklarımdan geçeceksin.” dedi Kayra hâlâ durumunu anlamayan kıza kafa göz dalmak isteyerek.

“Kayra, adam bize çay bile söyledi, neden korktun bu kadar?” dedi çayını yudumlarken.

Kayra dişlerini sıktı, gözlerini kapatarak kendine sövdü. Onu hangi akla hizmet yanına almıştı. “Şimdi ben ne dersem onu yapacaksın?” dedi yanındaki Çınar'a sokularak.

“Bu sefer doğuruyormuş numarası yapabilirim ama sakın...”

“Kız hamile halin mi var da inansınlar.”

“Ah valla kusacağım...” dedi Sevil yakasını çekiştirip kendini serinletirken.

“Sevil menopoza mı giriyorsun ne, sabahtan beri kendini yelliyor-sun?” dedi üzgün halde.

“Allah'ım bana sabır ver, şuna da bir gram akıl.” dedi Sevil hırlayan bir sesle.

“Ben saf değilim tamam mı?” dedi alınganlığı tutan Çınar. “Sadece biraz geç anlıyorum.”

“Yok kuzum... Değilsin. Saf olan bendim ki seni buraya getirdim.” dedi Kayra.

Başlarında biten adam sert ve tok sesiyle, “Ne fısıldaşıyorsunuz?” diye sordu.

“Arkadaşımın lavaboya gitmesi lazım?” dedi Çınar herkesten önce lafa girerek.

Takım elbiseli adam Çınar'a bakarak, “Birazdan Talat Abi gelsin de

öyle,” diye söylendi.

“Hadi kızlar biz kalkalım,” dediğinde Sevil, ayaklandığı anda takım elbiseli adam elini beline attı, tam silahını çıkarıyordu ki içeri giren Gökhan, “Sevgilim burada ne arıyorsun?” diye sordu Sevil’e. Çünkü önde o duruyordu.

Kayra sevinçle ayaklanırken, Çınar onu dürterek, “Altı üstü birkaç kere görüştüler. Bunlar ne ara sevgili oldu, aşk olsun benden de sakladınız,” diye küs küs hırladı. Sevil dişlerini sıkarak ayaklandı. Ona doğru eğilen Gökhan’a yaklaşıp, “Valla kötü niyetim yoktu sevgilim, sadece kıskandım.” dedi zeki bir tepkiyle.

“Ne?” dedi Çınar araya girerek, “Siz ikiniz için mi buradayız biz yoksa, bende Rüy...”

Ve Kayra Çınar’ın etini çimdirek sustururken, Gökhan öfkeli bir sesle, “Seni aldattığımı nasıl düşünürsün,” diye çıkıştı.

“Valla bayılacağım ben, bu haberi nasıl kaçırmışım. Adamlar mercimeği fırına vermiş, hatta yakıyor ben görememişim.” Çınar’ın gaflarına daha fazla dayanamayan Behiye ayağına bastı. Çınar öfkeyle kıza dönüp, “Ne basıyorsun nasırıma be,” dediğinde, Behiye dişlerini sıkarak, “Kaza oldu canım kardeşim. Biz dışarı çıkalım, bırakalım iki sevgili kozlarını paylaşsın. Onlarda nasılsa arkamızdan gelir,” derken kızı ateş hattından kaçırmıştı.

“Ben de gidip Çınar’a bakayım, sizin barışmanızı hazmedemedi yazık, yine kıskançlık krizine girdi,” diyerek arkalarından fırladı. Sevil ve Gökhan ortada kalırken, az evvel kızları zorla alı koyan adam, “Abi kızlar seninle miydi? Bilmiyorduk,” diyerek Sevil’e saygıyla döndü.

“Pardon yenge, kusurumuza bakma biz yanlış anlamışız sizi.” Ortadan yok olurken adam, Sevil kapıya yöneldi. Gökhan’ın ayağına ayakkabısının topuğuyla basarak, “Şakası bile iğrenç, sevgilim,” diyerek dişlerinin arasından tısladı. Adamın öfkeli bakışları altında yanından salındı.

Dışarı da Sevil ve Gökhan’ı beklerken Behiye, Çınar’a derdini anlatmaya çalışıyor, ona inanmayan Çınar, anasından emdiği sütü kızın ağzından burnundan getiriyordu. Neyse ki uzun sürmemişti bu davranışı, Sevil ve Gökhan handan çıktı. Sevil saçlarını savurarak öfkeyle gelirken, Gökhan neredeyse topallıyordu. Sevil Kayra’nın yanına geldiğinde, “Alacağın olsun, beni bu salağa mı layık gördün?” diye kızgınca çıkıştı.

“Ben masumum, planı Komiser yaptı, ben sadece uydum. Ama kabul et, durum tespiti muazzam. Bir bakışta halimizi analiz edip bizi kurtardı.”

Sevil tam ona tıslayacaktı ki, Kayra'nın gözüne Gökhan'ın sert bakışları takıldı. Telefonuyla konuşuyordu. Adamın az evvelki sempatik gülüşü yerini sert bir duruşa bırakmıştı. O sırada kapattığı telefonu yeniden açtı. Kısa ve öz cevaplar verdi. "Tamam ben Vural'ı haberdar ederim," dediğinde, Kayra soluksuz halde yanına atıldı.

"Rüya'dan haber mi var?" diye sordu.

"Bak he..."

"Gökhan kurban olurum söyle, kardeşimden bir haber mi var?" diye nemli gözlerle sorunca Kayra, adam önce sessiz kaldı ama sonra iç geçirerek, "Bir iz bulmuş bizimkiler, şimdi hapishaneye gideceğim Vural'la konuşmaya. Onun tanıdığı birkaç kişinin adı gerekli," diye açıkladı.

"Ben de geleyim,"

"Oraya seni sokamam, hem Vural seni oraya götürdüğümü görünce benim ağzıma..." demişti ki Sevil öne atıldı. "Tamam, ben avukatı olarak girebilirim, seninle geliyorum."

Kayra ona minnetle baktı. Gökhan itiraz etmek isteyince, Sevil mavi gözlerini kedi gibi kıstı ve adamın kabul etmekten başka çaresi kalmadı. Onlarla geleceğini belirtti Kayra, cezaevinin dışında onları beklerken, bakışları eli silahlı askerlerin nöbet tuttuğu telli örgülere takıldı. Onun suçlu olduğuna hiç inanmamıştı, bir an bile. Suçsuz bir insanın özgürlüğünün elinden alınması ne kadar acı ne kadar çaresiz bir durumdu.

Yanakları ıslanan kız elini ağrıyan kalbinin üstüne koydu ve yüreğinin yarısının o tel örgülerin arkasında olduğunu bilerek, dakikalarca ağladı. Bir saat sonra Sevil ve Gökhan konuşarak içeriden çıktı. Kayra merakla iyi haberi bekledi. Gökhan sırtarak, "Bizimkinin sana selamı," dediğinde, Kayra onu umursamadı.

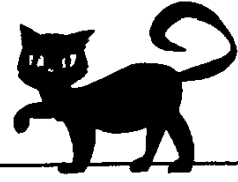
"Ne yaptınız, bir işe yarayacak mı İhraç Fazlasının bilgisi?" diye sordu. Sevil başını iki yana sallarken, Gökhan araca bindi. "Hadi yolda konuşuruz,"

Kayra araca binerken, "Cidden bir faydası olmadı mı?" diye sordugunda, Sevil ona bir adamdan bahsetti. "Sanırım bir baskın olacakmış bugün, belki bir şey çıkar diye konuştular."

Kayra'nın zihninde çanlar çalmaya başladı.

Tehlike çanları!

12. BÖLÜM

Kendime not: Güzel konuşan değil güzel davranan birine itimat et. Güzel gülen değil ağlayınca seni teskin eden kişilerle yan yana kal. Çok hayal eden değil hayallerine kavuşmak için yola çıkanlarla yoluna devam et.

Müjde Aklanoğlu

Vural Namlı o gece orada değildi -ya da en azından olmaması gerekiyordu. Yine Hayalet kimliğine bürünmüş, ülkeye yasa dışı yollardan sokulan silahları görüntülemek için bu gece hangarda el değiştireceğinden haberdar edilmişti. Hayır, asıl haber bu değildi, asıl haber silahlarla birlikte bir kadının da burada rehin tutulduğuna dair verilen bilgiydi. Onun bu göreve illegal yollardan gelişini kimse bilmemekteydi. Eğer düşündüğü şey doğru ise, Şahin'e bugün güzel bir haberle geri dönebilirdi.

Bu görevin kendi payına düşen kısmını yerine getirmişti fakat içine sinmeyen bir şeyler vardı. Etraf olduğundan daha sessizdi ve bu midesindeki kasılmayı arttırıyordu. Sansar'ın adamları, en fazla elli metre ötede ağaçların arasına gizlenmiş, araçların gelmesini bekliyorlardı. Herkes tetikteydi ve etrafta uçan kuşa bile tepki verilebilirdi. Vural'ın burada bulunmasına gerek yoktu. Aslında olmamalıydı da! Kimliğini gizlemesi çok önemliydi. İki yılı aşkın süredir Kara Kedi denen adamın peşindeydi ve sanki onlarla iş birliği yapıyormuş gibi, sadık bir it rolü yapmıştı. Onca kişi boşa feda edilmemiş, onca cefa hiç uğruna çekilmemişti. Ama bu gece burada olmaması demek, Vural'ın Hayal olduğunu kabul etmesi ve tüm planın suya düşmesi demekti. İçinde, "kötü bir his" uyandı diye işleri riske atamayacak kadar kendinden ödün veremezdi.

Eğer Sansar'ın adamları onu orada görürlerse, onun tam da dışarıdan ne gibi görünüyorsa, öyle olduğunu düşüneceklerdi: Düşman! Hâlâ bazıları onun maşa olduğuna inanmaktaydı, bu güvenlerini yıkamazdı. Fakat Şahin'e de sözü vardı, Rüya'yı ona sağ salim getirecekti. Yok yok planı bozulmayacaktı.

Vural Namlı'nın esasen kime sadık olduğunu yalnızca bir avuç insan biliyordu. Çünkü o normalde satılmış bir it olarak anılan Vural Namlı'yı oynuyor, hapiste volta atan ihraç fazlası memuru yönetiyor, gerçekte

Hayalet olup gırtlaklarına çöküyordu. Eğer bir açık verirse arkadaşlarının canı yanabilirdi ve herkesin hayatta kalması buna bağlıydı. Fakat gel gör ki, bir şeylerin ters gideceğine dair içine doğan bu kötü histen, bir türlü kurtulamıyordu. Bu hislere öyle uzun zamandır bel bağlamıştı ki, sezgilerini şimdi bir anda hiçe sayamazdı.

İleriden araç sesleri duyulunca, etrafını saran mezar gibi karanlık bir anda paramparça oluverdi. Artık zamanı gelmişti. Vural adamların hangara yaklaştığına dair en ufak bir işarete karşı dikkat kesilmiş halde, hiç kıpırdamadan bekledi. Arazide önceden bir kez keşif yaptığı için, Sansar'ın adamlarını, hangara giden yol boyunca dizili ağaçların arasında konuşturduğunu keşfetmişti. O yüzden en sota ve köhne yere mevzilenirken, görüş açısının her yere hâkim olmasına özellikle dikkat etmişti. Bulundukları yer çok elverişli olmasa da görüş alanı açıktı. Şayet saldırıyı fark ederse, oradan çabucak tüyebilmelerine olanak sağlayacak bir uzaklıktaydı.

Vural Namlı, Kara Kedi'nin bu gece işleri teftiş etmek için buraya geleceğini öğrenmişti öğrenmesine, ama bir müdahalede bulunamayacağı için sadece resim çekmekle yetinecekti. Eğer söylentiler doğruysa, Rüya içeride tutsak edilmekteydi ama bunun bir söylenti olma ihtimali de yüksekti. Bunu içeriyi gözlemlediğinde anlayacaktı. Eğer değilse de kaybı yoktu, Kara Kedi denen adamı izleyerek ona ulaşma ihtimali yüksekti.

Eğer buradan elinde delillerle dönerse, yapacağı şey onları içeri atırmak olmasa bile, kimliklerini ortaya çıkarmak olacaktı. Elindeki delil düşmanın huzurunu kaçıracaktı. Büyükbaşlarla aralarındaki iletişimi sekteye uğratacak, sayıca çok olmalarının ve arkalarını kollayan devlet adamlarının sağladığı avantajı yok edecekti. En önemlisi de yüreklerine korku salmanın tek yoluydu. Ansızın gerçekleştirilen şiddetli baskınlardı bunlar. Diğer bir deyişle; Vural da onlar gibi sinsice savaştığını keşfediyordu. Herkes onu içeride volta atıyor sanırken, o yukarıdan aldığı özel bir izinle burada göreve katılım sağlıyordu ama yakalanırsa kaçak olarak gösterilecekti.

Vural aniden dikkat kesildi. Etrafta herhangi bir ses duyulmasa da birinin yaklaştığını sezmişti. Bakışlarını yola kaydırıp, gözleriyle karanlığın içini bir ileri bir geri taradı. Hiçbir şey görünmüyordu. Araçların ya da etrafı kolaçan eden adamların yaklaştığına dair en ufak bir işaret bile yoktu. Ama ensesindeki tüyler diken diken olmuştu ve bütün duyuları onu tam aksi yönde uyarıyordu.

Hemen sonra bir ses duyuldu. Üzerine bastıkça ezilen yaprakların, arkadan gelen hafif ama kuşku götürmez hisirtisi kulağına çalınıyordu.

Lanet olsun! Arkalarını kollamalıydı.

Vural edepsiz bir küfür savurdu. Adamlar hangara uzanan yoldan geçil, denize uzanan patikadan geliyor olmalıydılar. Onları görebileceklerini düşünerek mevzilerini değiştirmeyi düşündü ama bu sefer varlıklarının kanıtını ellerine vermiş olacaktı.

Adamlar beklenmeyene karşı hazırlıklı olmak üzere eğitilmişlerdi, ancak onlara zarar gelmesinden korkuyordu. İçinden deli gibi, “Bir karp daha olmasın Allah’ım,” diye dua ediyordu. En son istediği şey bir memurun daha kırmızı damatlık giydiğini görmektir. Vicdanı zaten yeterince ağır basıyordu.

Kulaklarını daha da açarak dinledi. Adımlar zayıf birine aitti. Sansar gelse adamsız gezmeyecek kadar tırsaktı. Kara Kedi gelse, bir orduyla gezdiğini duymuştu. Hangara geldiklerini birinin öğrenmesi mümkün değildi. Kulak kabarttı iyice. Bir adım daha katıldı diğer adıma. Adımlarının ağırlıklarını hesaplamaya çalıştı. Birininki hafif, diğerininki sertti. Art arda yerdeki ince dalların çıtırtısı duyuldu. Yaklaşıyorlardı. Bunlar birden fazla kişiydi. Kalp atışı hızlandı, silahlı olma ihtimalleri yüksekti. Elini kaldırdı, işaret parmağını yukarı kaldırıp girdap oluşturdu. Adamlar bir anda hareketlenerek ağaçların etrafını dolaştı, B planı koordinatlarına uydu.

Bir an sonra, iki gölgeli siluetten ilki, ağaçların arasında göründü. Patikadan yukarı çıkıyordu. Uzun boylu, ince bir adamla, dolambaçlı patikayı ürkek ve yavaş adımlarla tırmanıyor; kısa olan çalılırları iteleyerek peşinden gelen adama yolu açıyordu. Vural, zayıf adam önünden yürüyüp geçtiği sırada, onun Sansarın adamı olup olmadığını düşündü.

Kısa siluet yaklaştı. İlkinden daha kısa boylu ve ince yapıydı. Neredeyse ikisi de aynı ebatlardaydı. Vural kısa olanı önemsiz bir tehdit olarak belleyip, dikkatini öndeki uzun boylu adama veriyordu ki, aniden durdu. Bakışları arkadaki adamın üzerinde yoğunlaştı. Karanlıktan ve uzun adamın cüssesinden sebep ince ayrıntılar seçilemese de bir şeylerin ters gittiğine dair içinde uyanan hissi, bir türlü bastıramadı. Adamlar adeta önünde uzanan patikada süzülüyor gibiydi. Üstelik dikkatsizlerdi, iki kere tökezleyip düşme tehlikesi geçirmişlerdi.

Sansar bu kadar sakar adamları nereden temin etmişti?

Bakışlarını adamlarının saklandığı noktaya çevirdi. Artık çok yakınlarındaydılar. İçlerinden birinin görünme fikriyle yüreği yerinden fırlayacak gibi oldu. Sezgileri Vural’ın yüzünü kara çıkarmamıştı. Kötü bir şeyler olacaktı...

Öndeki kısa boylu adam yürüdükçe ardında hafif bir çiçek kokusu

bıraktı. Vural gerildiğini hissetti. Tüm bedeninin karıncalandığını ve ayak parmaklarından, saç diplerine kadar her yanında o tuhaf böceklerden gezindiğini sandı. Bunların Sansar Selim'in adamları olmadıkları açıktı. İkisi de beceriksiz ve dikkatsizdi. Üstelik saklanarak ilerlediklerine göre, bir şeyin peşindeydiler. Farkında olmadan açık bir alana yöneldiler. Tüm operasyonu mahvedeceklerdi.

“Lanet olsun daha ileri gitmeden dönün...” diye haykırdı içindeki ses. O anda garip bir şey oldu ve kısa boylu adam sanki bunu duymuş gibi duraksayıp başını onun olduğu yöne doğru çevirdi. Bir an sessiz yakarışını duyduğunu sandı. Ancak kulak asmayıp ölümcül bir tuzağın tam ortasına doğru yoluna devam etti.

Kahretsin, ya onları ele verecek tüm ekibi tehlikeye atacaktı, ya da kendi canlarından olacaktı salaklar. Burada ne arıyorlardı? İkili kısa bir an durdu... Kavgamı ediyorlardı? İkisi de birini çekiştirip küfreder gibi konuşmaya başlamıştı. Şaka mıydı bunlar?

Vural operasyonu az önce, cehennemin dibini boylamıştı.

Daha başından Gökhan'ın lafını dinleyip bu işe bulaşmaması gerekiyordu. Kim olduğunun açığa çıkmasını göze alamazdı. Geri planda kalması gerekiyordu. Görevlerini pasif şekilde getirmesi gerekiyordu. Hayalet olmalıydı. Olan bitenin içinde yer almamalıydı. Kimliğini gizlemek için ne gerekiyorsa yapmalıydı.

Baba Komser ona güveniyordu. Kartal Timi olarak bilinen seçkin polislerin gizli gücünde yer almasını sağlayan plan kurma ve savunma becerileri, şimdi hiç olmadığı kadar şapa oturmuştu. Hem de iki salak yüzünden, harika! Geri planda durup düşman hattının derinlerine sızarak, fiki birliğinde gibi düşmanın dirayeti ve konumuyla ilgili istihbarat toplama kabiliyeti, çatışma stratejisinin ayırıcı özelliği olan şaşırtma taktikleri, artık bir halta yaramayacaktı. İkiliden uzun olan adam öfkelenince, kisanın kafasına vurdu ve kısa adamın başındaki şapka düştü. Lanet olsun, ay ışığının altında ipekten bir şelale gibi parlayan saçların, omuzlarından aşağı su misali aktığını gördü.

Bu kadar delirmiş, bu kadar gözü kara olmasına lanet etti! Bu riski nasıl göze alırdı.

Burada olmaması gerekiyordu. Kahretsin!

Tam öne adım attığında omzuna dokunan Gökhan başını iki yana sallayarak, “Bekle... Görünmez belki...” diye fısıldadı. Kalbi göğsünü yumruklarcasına atıyordu ikilinin. Maskenin altında alnı boncuk boncuk terlemişti. Göz açıp kapayınca kadar karar vermesi gerekiyordu.

“Kahretsin! “

Ağaçların gerisinden çıktı. Öylece durup hiçbir şey yapmadan, ma-
sum arkadaşlarının ölümüne yürümesine ve salak kızların başını derde sok-
masına seyirci kalamazdı. Belki ikisi birden adamlarının görüş alanına
girmeden, onları durdurabilirdi.

Belki...

Ama adamların tam olarak nereye konuşlandığına emin olamıyordu.

Gölgelerin içinde gizlice hareket ederek kızın arkasından yaklaştı.
Gökhan da aynı anda uzun boylu kıza yaklaşıyordu. İkili onları hissettiğin-
de, kemerlerine taktıkları meyve bıçaklarına uznamaya fırsat bulamadan,
bir tek hamlede ağızları ellerle kapandı. Vural gibi Gökhan'da kolunu kı-
zın belinin etrafında kanca gibi dolayarak, sertçe kendine doğru çekti ve
bir ağacın dibine çekildi.

Vural hissettiği gerçekte okkalı bir küfrü dudaklarının arasından sı-
vırdı. Biraz fazla sertçe çekmişti kızı. Kendi bedenine mihladiğı vücudu-
nun her bir kadınsı kıvrımını hissedebiliyordu -özellikle de kasıklarına
yasladığı o hoş, yuvarlak kalçasını. Debelenip duran Kayra kurtulmaya
çalışırken, elinin altındaki ağızından tuhaf sesler çıkıyordu.

Vural çenesini başına yaslayarak ayaklarını yerden kesti, bir ağacın
gölgesine sindi. Çiçek kokusu yine burnuna dolmuştu. Bu sefer daha yo-
ğundu. Tuhaf bir biçimde başını döndürüyordu. Özlem nasıl bir şeydi,
aylardır hayal ettiği koku hiç beklemediği anda şimdi ciğerlerini doldu-
ruyordu. İstemsizce derin bir nefes aldı ve başka bir şeyin daha kokusunu
hissetti. Ona geçmişi hatırlatan bir şeyin kokusunu... toprağın kokusu-
nu. Ölümün kokusunu! Kayra'nın kollarında kıvranmaya başlamasıyla
kendine geldi.

“Benim, güzelim sakın ol! Korkma!” diye fısıldadı kulağına.

Ancak bedeninin, vücuduna verdiği tepki, bu dediğiyle ters düşer ni-
telikteydi. Kendi ondan daha fazla korkuyordu. Burada ne işi vardı, ya
başına bir şey gelseydi? Az evvel biri onu görebilirdi. Kızın her bir ha-
reketiyle, durdurulamayan bir yangın gibi, her yanını korku basıyordu.
Onu gafil avlayan şiddetli bir farkındalık hissi, içine dalga dalga yayılıyor-
du. Çok zayıflamıştı, beli normalden daha inceydi. Oysa onu tanıdığında
etine dolgundu. Vural oldukça iri ve fazlasıyla dolgun göğüslerin baskısı-
nı kolunda hissedebiliyordu. Kayra ağızındaki eli ısırmaya çalışarak kıp-
raşırken, poposunu hareketlendirdi. Kasıklarına bir sıcaklık üşüşüverdi.
Burada mı? Bu halde hem de! Nasıl bir kız onun iradesini ve tutkularını
en olmadık anlarda bile alt üst edebilirdi ki? Bu kıza ne zaman dokunsa,

tek düşündüğü onu kollarına alıp, bir kuytuya götürerek adını unutturup yıldızları seyrettirmektir. Şimdi bunu düşünmenin de tam sırasıydı!

Yanındaki adam kılıklı kadın da, şu platin saçlı mavi gözlü arkadaş-şıydı. Adı Sevil olan, görüldüğüne göre Gökhan onu sakinleştirmeyi başarmıştı. En azından bu deliden mantıklı duruyordu. İleriden bir koruma ya ses duymuş ya da onları görmüş halde, oldukları tarafa yönelirken, bir panik dalgasıyla sarsıldı.

“Şşş...” diye onu uyardı Vural, alçak sesle, “Sakin ol!” Hem duyulmak için hem de sesinden kim olduğu anlaşılmasın diye usulca konuştu. Ağzını kapatan elini hafifçe gevşetti. “Şimdi seni serbest bırakacağım, ama sakın çılgılık atma. Yoksa hepsi başımıza üşüşür. Anladın mı beni?”

Kayra başını sallayınca, Vural yavaşça onu serbest bıraktı. Kayra ona doğru dönüp yüzüne baktı. Ağaçların gölge yaptığı ay ışığında, Vural’ın tek görebildiği, koyu saçların arasından ona bakan bir çift iri, yuvarlak, ürkek gözdü. Onu bir ağacın gölgesine sakladı, önüne de kendini siper etti.

“Buraya nasıl geldin?” dedi yanaklarını okşarken. Kızın tatlı, yumuşak sesi duyulmayacak kadar alçak çıkıyordu. Ya da en azından Vural öyle umuyordu. Kayra bakışlarıyla onu şöyle bir süzdü. Nasıl özlemişti. Şimdi kollarına almak ve kokusunu içine çeke çeke yüzünün her karesini öpmek istiyordu.

“Ağlama,” dedi yanaklarını kurulayan Vural.

Dudaklarını büken kız, “Ne ağlaması. Bugün benim gözlerimin yas günü.” dedi huysuz bir fısıltıyla. Yüzündeki maskeye rağmen tanımıştı onu çünkü kokusu herkesten başkaydı.

Vural, gülme isteğine karşı koymaya çalıştı. Kız onu geriye itmek için çırpınmaya devam etti. Bu salak sırf kaba kuvvetten ibaretti ve ancak bir duba kadar çevik hareket ediyordu. Ama Vural içinde bulundukları durumun bilincinde olduğundan, kavga etmekle zaman kaybetmek istemiyordu. Onları buradan mümkün olduğunca çabuk ve sessiz biçimde uzaklaştırmalıydı. Bilincinin derinlerinde hissettiği huzursuzluk ve havada sezindiği değişiklik yüzünden tedirgin oldu.

“Çek ellerini üzerimden,” dedi kız yüzündeki elleri düşürürken. “Seni mikroskobik parçalara ayırmadan uzaklaş benden.”

“Gözlerime bak,” dedi adam kısıp bir ısrarla.

“Sana devlet baksın,” dedi kız ondan bir adım uzaklaşarak.

Vural kızı tekrar yakaladı. “Gözlerime bak...”

“Gözlerini sevmiyorum. Aslında ben seni de sevmiyorum Hayalet. Bırak gideyim...”

“Gözlerime bak...”

“Lanet olasıca gözlerine bakmayı sevmediğimi daha kaç kere söyleyeceğim...”

“Neden?”

“Ne neden?” dedi Kayra dişlerini sıkarak sıkıntıyla. Burnunun direğini sızlayan acıyı ve gözlerinin tabakasını sislendiren ıslaklığı bertaraf etmeye çalışırken, yutkunamıyordu bile. Ve çenesini, naziklikten eseri olmayan sert bir tutuş yukarı kaldırdı.

“Sana neden yalan söylediğini soruyorum kahrolası? Neden gözlerime bakıp da devam etmiyorsun yalanına... Yüzüme neden bakmıyorsun?”

“Eğer zerrece umurumda olsaydın ziyaretine geliirdim.”

“Neden gelmedin?”

“Neden geleyim?”

“Kayra yüzüme bakar mısın?”

“Yüzüne tükürsem kesin boşa gider, hangi yüzünü kullandığını ne kadar hesaplasam da bulamıyorum.” dedi Kayra. Onu terk eden, karakteri olmayan adamı Allah’a havale etti.

O anda Vural dikkat kesildi. Sansarın adamları geliyor olmalıydı. Bu sefer gelenler gerçekten onlardı. Görülmüşlerdi. Vural içinden sövdü. Vaziyet hiç iyi değildi. Kızı kıbarca ikna etmeye zaman yoktu. “Derhal buradan gitmeniz gerek,” dedi; sesinde hiçbir itiraza yer bırakmayan çelik gibi bir tını vardı.

“Kuzenimi almadan hiçbir yere gitmeyeceğim,”

“Kuzenin yok burada.”

“Yalan söyleme, gerçeği biliyorum.” dedi Kayra inatla. Gözlerinde alevlenen telaşı gördü. O da tehlikeyi sezmiş olmalıydı.

Ama artık çok geçti...

Havayı delip geçen kurşunların vızıltısı duyulmadan hemen önce, Vural bir hışımla kızı yana doğru savurarak en yakındaki ağacın arkasına itti. Kızı hedef alan kurşun, onu koruyan ağaca zınk diye saplandı. Vural köşeden çıkan adamı gördü, öne atıldı. Bu kurşun, hedefini vurmuştu. Kızdan bir inilti kopuverdi. Mükemmel bir açıyla atılan kurşun, adamın çelik gömleğini delip içine saplanmıştı. Tepki vermeye zamanı bile olmadı Vural’ın. Bir tane daha atılınca, yan döndü ve kalbini hedef

alan kurşun, omzuna isabet etti. Bir an elini omzuna koyan Vural, sonra hemen çekerek kendini toparlamaya çalıştı.

Sansarın adamları her yandaydı. Kız tüm dengesi gibi, planını da alt üst etmişti. Böyle bir yanılgıya düşmeleri anlaşılabilirdi, ancak bu durum onu tam bir çıkmazın içine sürüklemişti. Ya düşmanına karşı savaşılarak kendini savunacaktı ya da teslim olup gerçek kimliğini ifşa edecekti.

Daha bu düşünceyi tam sindiremeden, kıyamet koptu.

Sansarın adamları saldırıya geçmiş, cehennemden gelen zebaniler gibi karanlığın içinden adeta fışkırıyorlardı. Göğsünden vurulan korumalardan biri sendeledi. Sonra da dev bir meşe ağacı gibi küt diye yere devrildi. Vural hemen arkasından bir çığlık duydu. Bunu takiben gelecek tepkiyi önceden tahmin ederek, kızın korkuyla sağa doğru koşmasına fırsat vermeden yolunu kesti. Sansarın adamlarından biri kızın önüne atılmıştı.

Vural tamamen içgüdüleriyle hareket ediyordu. O kadar hızlı hamle yaptı ki, önündeki adamın boynu koluna kısıldı ve Kayra'nın bakışları altında yana doğru boynu kırıldı. Başka türlü hareket etmiş olması imkânsızdı. Bunu görmesini istemezdi, bir ömür gözlerinden silemeyeceğini de biliyordu bu vahşetin fakat yapacak bir şey toktu.

Bir mermi ağacın dibine pusan kızı hedef alarak havayı deldi geçti. Vural düşünmedi bile, yalnızca davrandı. Ve kendini önüne siper etti. Arkasından kızın korku içinde nefesinin kesildiğini duyumsadı, ancak gözlerini kendisine doğru hücum eden korumalardan bir an bile ayırmadı. Kayra ellerini kulaklarına kapamış, oturduğu yerde ağlıyor, etrafına bakarak, "Sevil," diye bağıyordu.

"Geç şu ağacın arkasına," diye bağırdı Vural. Sağından gelen bir hamlenin önünü kesmek için yana kaydı. Kayra üstüne doğru gelen iri bir adam gördü. Küfrederek, bir adamı daha savuşturdu Vural ve kızın üzerine koşan adamı bacaklarından vurdu. Ne halt edecekti şimdi? Onu zarar görmeden ateş hattından nasıl çıkaracaktı? Normal zamanda bu gibi risklere hep hazır olurlardı, buradan savaşılarak kurtulabilirdi, ama bir de kızı düşünmesi gerekiyordu. Dikkat etmeliydi. Hamellerini iki kere düşünmeliydi.

Bir an sonra ise, bu kararı vermek artık onun elinde değildi.

Ağaçların arasından bir kadın sesi duyuldu: "Kayra!"

"Sevil," diye bağırdı Kayra korku içinde. "İyiym ben saklan."

"Bende iyiym, kendine dikkat et," dedi Sevil.

"Bıçağın yanında mı?" diye sordu Kayra.

Vural bir an afallamış gibi göründü, ama hemen kendini toparladı.

“Kayra geç yerine...”

“Akıl vermeyi bırakıp biraz huzur versen. Görmüyor musun arkadaşlarımın ikisi de ne halde...”

Saniyeler sonra, gölgelerin içinden tanıdık bir silüet belirdi. Vural partnerini gördüğüne, şükretsün mi, etmesin mi bilemiyordu. Sevil’in bileğini tutup çekiştiren Gökhan ona gülümseyip göz kırptıyordu.

On dakika sonra hangara giren Vural ve Gökhan operasyonu layıkıyla bitirmiş, ama ihbarın asılsız olduğu ortaya çıkmıştı. Yani kısmen. Kara Kedi belki yoktu hangarda ama içeride kasalarla silah bulunmuş, birçok kişinin canının yanmasının önüne geçilmişti.

Sonunda çatışma bitmiş, yerdeki yaralı adamlar kelepçelenmeye başlanmıştı. Sevil saklandığı yerden çıkarak Kayra’ya koştu. İkili uzun dalları olan kalın bir ağacın altına birleşip birbirine sarılarak hıçkırarak ağlarken, Gökhan ve Vural bu anın keyfini çıkarıyordu. İşte o saatlerde gelmişti güzel haber. Rüya kaçırıldığı yerden kurtulmuştu. Hem de kendi başına. Kayra kendi canını unuttu, bu haberin sevinciyle deli gibi gülerken aynı anda ağlayarak Sevil’e sarılıyor, şükrederek bu badireyi de atlattıklarına inanamıyordu.

Ortam sakinleşince yanına gelen Vural, “Burada ne işin vardı?” diye sordu. Öfkesi burnundan tütüyor, kasılan bedeni bir beton gibi yanında duruyordu. Onu duymamış gibi davranan Kayra Gökhan’a yaklaşıp beklenmeyecek bir şey yaptı. Genç adama sarılarak başını göğsüne koydu ve teşekkür etti. Eğer o olmasaydı Sevil şimdi onun yüzünden ölmüş olabilirdi.

“Lanet olsun,” dedi Vural kız onu umursamayıp duymuyormuş gibi yapınca.

Gökhan boğazını temizleyerek, “Nasıl geldiniz burada?” diye sordu.

Kayra dudağının kıyısını dişleyerek, “Seni takip etmiş olabiliriz,” dedi kaşlarının altından bakarak.

“Peki, nasıl haber aldınız baskın yapacağımızı?” dediğinde, Sevil dudaklarını dişlemeye başladı.

Gökhan gözlerini kısıtı ama Sevil mesajlarını okuyup peşlerine takıldıklarını itiraf etmeyecekti. Hem mesajlarını okurken bir sürü kızla yapılmış görüşmelerde gözünden kaçmamıştı. Tam da düşündüğü gibi biriydi işte. Bu adamla işi olmazdı.

“Abi seni bıraksın bizimkiler,” dedi Gökhan Vural’a bakarak.

Başını sallayan Vural uzandı, Kayra’nın koluna dokundu. Kız onu

kendinden silkeleyerek, “Biz arabayla geldik,” dedi Gökhan’a. “Patikanın girişine park ettik. Geldiğimiz gibi kendimiz gideriz.”

“Ormandaki ıssız yolu yürüyerek mi geçtiniz?” diye kükreyen Vural’a aldırmadı. Öne doğru adım atınca, kolundan tutulup ormanın içine doğru çekiştirilmesi bir oldu. Vural öfkeden deliriyordu. Kızı bir ağacın gövdesine savurarak, ellerini iki yanına koyup onu kollarının arasına hapsetti. Bir elini sadece maskesini çıkarmak için çektiğinde, kız kaçmak istedi ama adam çevik bir hamle ile buna izin vermedi.

Yüzüne bakmayan kızın özellikle gözlerini kaçırdığını anlayınca, kaba duruşuna uymayan yumuşak bir tutuşla çenesini kendine çevirdi.

“Beni neden ziyarete gelmedin?”

Yüzü ter içindeydi, saçlarındaki damlacıklar kızın üstüne yağıyor, teninden buhar çıkıyordu. Kız inatla gözlerine bakmamak için direniyordu. Vural onun öfkeli olmasını anlıyordu. Onu bıraktığı için kızgın olduğunu anlıyordu ama kahrolası kadının aylarca yüzünü mahrum etmesini anlamıyordu. Onca defa aramıştı, hiçbir görüşmeyi kabul etmemişti. Öyle özlemişti ki, şu anda sımsıkı sarılmak varken karşılıklı durmuş tartışıyorlardı.

“Çekil yolumdan,” dedi kız dişlerini sıkarak. “Arkadaşımın yanına gideceğim.”

“Bana neden ziyaretime gelmediğini söylemeden olmaz.”

Kayra ağlama isteğini bastırıp çenesini havalandırarak, onu görmezden gelmeye devam etti. “Gözlerini beden neden kaçırıyorsun, önceden gözlerime bakmak için bahane arardın.”

“Stockholm Sendromuydu, geçti.” dedi kız sesinin titrememesine dikkat ederek.

Adam şaşırmış halde kaşlarını çatarken, kız kolunu ittirerek yolundan çekmeye çalıştı ama başaramadı. “Ne yapmaya çalışıyorsun?”

“Gitmeye çalışıyorum, kuzenim bulunmuş duymadın mı?”

“Duydum. Konuşmadan...”

“Lanet olsun konuşacak bir şey yok. Kaçırıldım, psikolojim iyi değildi. Bir hayale kaptırdım kendimi ve gerçek sandım. Değilmişsin. Ne sen benim hayalimdeki adamsın ne de ben senin gerçeğin olabilirim. Geçti. Bitti.”

“Yalan söylüyorsun. Bir şey olmuş, söylemiyorsun.”

Gökhan belirdi arkasında. “Abi bölüyorum ama burada işimiz bitti, olay yeri yolda.” dedi uyararak. “Birileri seni fark etmeden götürmeliyiz.

Çocuklar kızları eve bıraksın ben seni...”

“Ben götürürüm onları.”

“Abi saçmalama sen...”

“Gökhan, ben götürürüm.” dediğinde itiraz eden Gökhan, “O zaman hadi birlikte gidelim vakit kaybetmeyelim.” diye uyardı.

“Takip edersiniz siz,” derken kızı kolundan tutup sürükleyerek ormana daldı. “Araban ne tarafta?” diye sordu.

“Benim değil, kiraladık,” dedi Kayra kolunu kurtarmaya çalışarak.

“Aferin, baskına kiralık arabayla geliyorsun, sen çok film izledin sanırım. Çipini de söktün mü aracın?”

“Bıraksana kolumu,” dedi kız ama adamın kolunu bırakmaya niyeti yoktu. Araca bindiler, yol boyu tek kelime etmedi kız. Hiçbir sorusuna cevap vermedi. Yüzüne bakmadı, dokunmasına müsaade etmedi. Hatta konuşmasına müsaade etmedi. Onun inatçı haliyle ilk defa karşılaşmıyordu Vural ama ilk defa küs hali onu korkutuyordu. Aracın camından dışarı baktı, adamın bakışlarından da soruları gibi kaçtı. O kadar dalgın ki, adama evin adresini nereden bildiğini soramamıştı bile. Mahalleye geldiklerinde Vural aracı evin önüne park etti ve kapıları kilitledi. Kız kapının koluna asıldığı halde inatla açmadı. Sonunda pes eden Kayra, dişlerini sıkarak kapıyı zorlamayı bıraktı. Aracın içindeki sessizlik ikisinin de öfkesini tetiklemekteydi.

“Dinliyorum,” dedi dişlerini sıkarak.

“Anlatacak bir şey yok,”

“Biri mi var hayatında?” diye sordu adam, kalbi sıkışmıştı.

“Bu seni ilgilendirmez.”

“Biri dolaşıyormuş çevrende, asalağın biri. Aklını o mu karıştırdı?”

Kız onun kimden bahsettiğini düşünmeye gerek duymadı ama bunu nasıl öğrendiğini merak etti fakat sorarsa adamın onu konuşturmak için attığı oltaya geleceğini belli ederdi. “Ben genç bir kıyım,” dedi bakışlarını camdan dışarı çevirerek.

“Sen sevgilisi olan bir kızsın, bunu aklından çıkarmazsan iyi olur ve neye kırıldıysan söyle, telafi edeyim.”

Telafi edecekmiş, böyle bir şey mümkün müydü? Yaptığı hatanın telafisi yoktu. Sevil ve Gökhan'ın aracı gelince, Kayra kapının koluna uzandı ve bu sefer zorlanmadan açıldı. Aynı anda Vural'da indi. Anahtarları uzatırken, Kayra başını yana çevirip gözlerine dolan yaşları savuşturmak için dudağının kenarını ısırmaya başladı. Belki de bir daha onu

hiç görmeyecekti. Vural anahtarı kaldırdı, kız elini açtı. Anahtar avucuna düşerken adam kızın boynuna kolunu kanca gibi sardı ve kendine çekti. Kayra ne olduğunu anlayamadığı anda, yüzü adamın göğsünde şekil aldı ve hıçkırarak ağlamaya başladı. Artık sinirleri kaldırmıyor, yaşadıkları ağır geliyordu. Vural ona sımsıkı sarılırken soluğunu tutmuş, saçlarına yüzünü gömmüş, sakinleşmesini bekliyordu. Kayra omuzları sarsılarak, sesini kontrol edemediği kadar hasretle ağlıyordu.

“Çok özledim seni,” dedi kulağının dibine. “Orası bir tek sana kavuşmanın gerçeğiyle çekiliyor Yer Fıstığım,” Dudaklarını saçlarına dokundurup öptü. Kokusunu derin derin içine soludu. Kız bir anda kollarından kayarak yanağını kuruladı. Tek kelime etmeden apartmanın girişine yöneldi, koşar adım gözden kayboldu. Vural içeri giren kızın arkasından bakarken, elleri iki yanında yumruk oldu. Dişlerini sıkarak bakışlarını yanına gelen Sevil’e çevirdi. Sevil omuzlarını kaldırarak üzgün gözlerle adama bakıp az evvel arkadaşının kaybolduğu kapıya yöneldi.

Gökhan arkadaşının omzuna dokunarak teselli ederken, “Hadi,” dedi sakın bir tonda.

Vural son defa kızın dairesine bakarak arkadaşıyla aracına geçti ve onun kalbini kıran şeyin ne olduğunu düşünmeye başladı ama aklına tek bir şey gelmedi. Onu terk etmesinden başka! Ama bunun, onun iyiliği için olduğunu nasıl göremezdi. O gece Kayra telefon başında ağlayarak bekledi. Vural için ağladı, kuzeni kurtulduğu için ağladı. Ne için ağladığını kendi bile anlayamadan içi boşalana kadar ağladı.

Sonra telefon geldi, apar topar evden çıktı ve kuzenini görmek için otobüs bileti almaya otogara gitti. Ancak gördüğü manzara içler acısıydı. Rüya artık eski Rüya değildi. Kaçırılmış, iki aya yakın Şahin’den sonra kötü adamların elinde kilitli kalmıştı. Neler yaşamıştı, ona nasıl işkence etmişlerdi hiç ağzını açmamıştı. Sürekli ağlıyor, çaresiz halde eriyip giderken bir kez olsun ağzını açmıyordu. Onun yaşadıkları tüm aileyi kat ve kat sıkıntıya sokmuş, genç kızı nasıl toparlayacaklarını bilememişlerdi. Oysa Rüya’nın bulunduğu, o gün evlerinde düğün bayram coşkusu kuruldu fakat bu mutluluğu öğrendikleri bir gerçek yerle bir etti. Amcası kızına resti çekti, küstü. Onun için aylardır gece gündüz uyumayan adam, ilk hatası yüzünden, evladını tek kalemde silip attığını ilan etti.

Kayra da eskisi gibi şen şakrak toy bir kız değildi. Ailesinin tüm ısrarlarına rağmen Hatay’a dönmemiş, itirazlarına aldırmadan kızların yanında yaşamaya devam etmişti. Okul süreci devreye girdiği zamanda, hayatı normale dönmüş, son senesi olan kız için hedef sadece mesleği olmuştu. Vural’ı düşünmemek için daha fazla çalışıyor, aklına geldiği an kendine

Yeni işler icat ediyordu. Fakat kendisi de Rüya gibi günden güne eriyordu. Kendi yarasına ilaç olamamıştı ama kuzeninininkine olmak için onunla tehlikeli maceralara atılıyordu. Birkaç defa başlarını ciddi anlamda belaya sokmuşlardı. Neyse ki bu aksiyonlu hikâyenin sonu güzel bitmişti, amaçlarına ulaşmışlardı. Şahin'i kurtarmışlardı.

Şimdi ailesini uğurlarken memleketine, aklına deli kuzeni geldi. Rüya artık anne adayıydı ve Şahin ile olan kişisel sorunlarını çözmeye mecbur kalmıştı. Yani ailesi yüzünden buna katlanmıştı! Ve evlenmeyi kabul etmişti, hem de Trabzon da. Aile arasında yapılan şirin bir köy düğünü gerçekleştirmişti.

Kayra uzun zaman sonra ilk defa o gün görmüştü Vural'ı, düğünde. Hapisten çıktıktan sonra birkaç defa onu görmeye gelmişti eve fakat Kayra onunla görüşmek istemediğini belirterek, yanına gitmemişti. O da anlayışlı davranıp sakinleşmesi için zaman tanımıştı. Üstelik davası hâlâ devam ettiği için, kendi derdine düşmüştü. Neyse ki bu süreç uzun sürmemişti. Şahin hapisten çıkınca o da suçlarından arınmış, üzerindeki çamurları temizleyerek sicilini kurtarmış, mesleğine kavuşmuştu. Herkes onu kahraman ilan etmiş, gazeteler günlerce onun derin planını ve adaletin gücünü yazmıştı. Onun adına sevinmişti, adının temize çıkması mutlu etmişti ama bu onu affetmesini sağlamamıştı.

Düğünde onunla konuşmak için birkaç hamle yaptığında ise, genç kız evi su bastığı yalanıyla arkadaşlarını alıp düğün bittiği an, İstanbul'a dönmüştü. Böylece konuşmasına ve görüşmesine olanak vermemişti. Ne gözlerinden ne de zihninden o son sahne silinmiyordu. Mevsim denen kadın aklından çıkmıyordu. Hal böyle olunca, Vural'a olan öfkesi katlanıyordu.

Zaman su gibi akıyor, herkes kendi düzenini kurmaya başlıyordu. Düğünde iki düşman olarak bıraktığı kuzeninin son günlerde yüzü gülüyordu. Her görüşmelerinde daha güzel haberler alıyordu. Rüya artık mutluydu, eşinin dizleri bibinde huzurla bebeğini kollarına alacağı günün hayalini kuruyordu. Kayra ise aşk defterini kapamış, aynı azimle ona mesaj atmaya devam eden Özcan dangalağıyla uğraşmaya devam ediyordu. Kaçırıldığını öğrendiğinden beri sürekli peşine düşüyor, sağlığını merak ediyor, neredeyse her gün evine gelip psikolojik baskı yapıyordu. Adamda müthiş bir inat vardı ne mesajlarına aralık veriyor ne de karşısına çıkmaktan vazgeçiyordu. Neredeyse her gün karşısına çıkıp, evlenmeleri için gün saydığını dile vurmaya devam ediyordu. Ama Kayra artık ona verdiği saçma sözü de onu da umursamıyordu.

Bugün hafta sonuydu ve kızlarla evde film gecesi yapmaya karar

vermişti ancak Özcan eve çiçek gönderince, gündemleri haliyle değişmişti. Kayra güzelim çiçekleri çöpe atarken, öfkeden delirmiş halde adama mesaj yazıp parasını boşa harcamamasını tembihlemişti.

Asla annesinin istediği gibi hanım hanımcık bir kız, babasının beklentisini karşılayacağı zeki bir yanı olmayacaktı. Kayra şu anda tam da çuvalladığı anda hayal kırıklıklarını yüreğine salamura yatırıp, acılarının başına dönmüştü. Kimse bilmeseydi ağzının bozukluğu koruma içgüdüsünden, sert kabuğunun kırılmaması, kalbini asla bir zalime kaptırmamaktandı. Ama o ne yapmıştı? Sırf âşık olmak nasıl bir şey, insanın sevgilisi olunca ne oluyor diye merak ederek, kendini geri zekâlı Özcan'ın kollarına atarak, bu bedeli en ağır şekilde ödemiş, bir daha erkek milletine asla güvenmem derken belanın ayaklısına koşmuştu. Ne Vural'ın gözü karalığından ne de Özcan'ın yılışıklığından kurtulamıyordu.

Şimdi oturduğu yerde, elinde kalem, dilinde bekârların listesiyle kendine bir çıkar yol arıyordu. Artık hoca ve koca defteri kapandığına göre, kendine görücü usulü bir aşk bulmalıydı. Görünce göresi, görmeyince ölesi gelmeliydi annesi gibi. Böylece iki adamı da hayatından silip atacağına inanmaktaydı.

“Kızım saçmalama lan, salağın birisiyle iddiaya girdin diye, bir başka öküz seni boynuzladı diye, evlenmekte neyin nesi?”

“Sağ ol Sevil ya unuttuklarımı listeler halinde önüme serdin yine.”

“Listeni unutma ki, içine yeni isimler eklenmesin.”

“O salak her gün sayım yapan mesajlarıyla beni şad ederken, aklımdaki adamın içime ektiği pişmanlıktan kurtulamazken, annem ve babamın evlen baskısı artarken, evlenmemek asıl aptallık olur. Beni onlardan ancak resmi bir evrak korur. Özcan her gün biraz daha deliriyor. Bir gün şirazesini kayar aileme durumu açarsa diye korkuyla yaşayamam. Ama onunla da evlenemem. Şayet böyle kurtulacaksam iki manyaktan, kel, göbekli, elinden kumandası düşmeyen yaşlı bir adamın karısı da olmaya razıyım ben.”

“Seçenekler bu kadar kötü öyle mi?” dedi Sevil üzgün bir halde.

“Bugün babama söylemekle tehdit etti beni, elinden telefonu zor aldım. Babamın sesini duyunca telefonda, altıma yapacaktım. Biliyorum bu gidişle kalbime indirecek. Rüya'dan sonra bir de benden darbe yerse ailem, bir daha toparlanamaz. Düşünsene, babamın kırdığım cevizleri duyduğunu, namus meselesi der elini kana bular. Hani askerden kalma beylik tabancası var ya, işte o paslanmaktan kurtulur.”

“Saçmalama, hangi devirdeyiz,” diyen Sevil dudaklarını dişledi.

Babası eski asker olunca, bir kız için devirler hiç fark etmez, onun için işleyiş aynı ilerlerdi.

“Aslında olaya iyi yönünden bakarsan, birkaç tane elediğim iyi me-
ziyetli adam var. Üstelik hepsi de beni istemeye meyilli. Eee okul da biti-
yor, belki biri ile mantık evliliği yaparım. Yaşım da geldi, neden olmasın.”
dedi Kayra ciddiyetle. “Nişanlanırım, eğer anlaşırsak evlenirim, olmaz-
sa anlaşamadık der ayrılırım. Amacım Özcan’ı ve o Öküzü çevremden
uzaklaştırmak.”

“Amacın yüreğine yara bandı bulmaksa, bu işler öyle olmaz.” diyen
Çınar uzandı ve kızın elindekileri kaptı. “Bakayım şu listeye, elle tutu-
lur yanı var mı?” Elindeki dosyaları çekerek alırken ters ters bakmayı da
ihmal etmedi. Kim aşk yarasına çare bulmamıştı ki. Yaranın ilacı, başka
bir yara açmak değildi. Aşk yarası öldürmezdi ama sevgisiz bir adamın
ömrüne ekdiği zülüm, öldürebilirdi. Kayra burnunun ucuna düşürdüğü
gözlerini geriye yıkarak, kaleminin arkasını ağzına aldı. Çınar sesli şekil-
de listeyi okumaya başladı.

“Adı: Kahraman Yaban

Yaşı: 40

Boyu: 1.64

Fiziksel özellikleri: Kel, (ama keller seksi olur)

*Ufak bir bira göbeği var (her erkek evlendikten sonra zaten bir tane
göbek ediniyor)*

Boyu kısa (ben de çok uzun sayılmam topuklu giyinmem olur biter)

*İki tane çocuğu var. (Benimkisi arada kaynar, kardeş kardeş büyür-
ler...)*

*Olumsuz özellikleri: Cimri, sabah evde, akşam evde, yemek yer ve her
yemekten sonra sofraya dökülmüş ekmek kırıntılarını çocuklarına par-
maklarıyla toplattırır. Elektrik parası çok gelmesin diye televizyon açıkken
ışık yakmaz, kitap okutmaz, beleşe film izle der, eve misafir gelmesine kat-
lanamaz, içtiğin suyun bile litre hesabını tutar.*

Adı: Mehmet Kurt

Yaşı: 28

Boyu: 1.86

*Fiziksel özellikleri: kaslı, sekiz tane baklavası var, saçları henüz dökül-
memiş, yakışıklı, çekici, etkileyici, mavi gözlü, nazik, kibar, tam bir salon
erkeği...*

Olumsuz özellikleri: Kumar, içki, karı...

“Lan...” dedi Çınar elindeki kâğıtları aşağıya indirerek. “Senin uygun dediğin çiftlerin yanında Vural melek, Özcan da çırağı kalıyor be... Bence sen hiç vakit kaybetmeden Vural’ın teklifini kabul et böylece en azından sana yaptıklarının intikamını burnundan fitil fitil getirmiş olursun...”

“Olmaz...”

“Ne yapacaksın? Özcan ile mi şansını deneyeceksin?”

“Hayır.”

“Bu listeden birisiyle evleneceğine intihar et, en azından arkadan bir kere ağlarız.” Kaşlarını çatı. “Yoksa kafanda biri mi var?” Kayra başını salladı. “O zaman kiminle evleneceksin?”

Kayra elindeki son dosyayı uzattı Çınar’a ve kızın okurken bile gözleri boncuk gibi yere saçıldı.

“Adı: Selim Uysal

Yaşı: Henüz otuzların başlarında

Boy 184 cm

Gözler açık kahve, banka memuru ve annemin gözdesi. Evden işe işten eve.”

Okumaktan vazgeçti bu dosyayı çünkü gözüne bir şey takılmıştı. Çınar gözlerini Sevil’e çevirdi, Sevil gözlerini kısarak Kayran’ın yanında buruşturulmuş duran kâğıda uzandı. Kayra panikle öne atıldı ama geç kalmıştı. Sevil yırtmadan açtı kâğıdı. Çınar da merakla yanına yaklaştı. Sesli şekilde okumaya başladı.

“Adı Vural Namı

Yaşı: 32

Boy: 187

Karakteri: Şerefsizin önde gideni.

Karakter özelliği: Yalancı, düzenbaz, çapkın, uyuz ve... Vs.

Fiziksel özellikleri: geniş omuzlu, atletik yapılı... Sekiz baklavası, sayısız adonisleri var... Yunan tanrısı gibi öküz herif! Dayanıklı ve güçlü, balyozla saldırsam yerinden kıpırdatamıyorum. Çevik, refleksleri iyi, ne zaman güreş tutsak yenilen pehlivan moduna giriyorum. Milli Taekwondocu. Kirpikleri uzun, hayallerimi çok güzel sallandırıyor. Bakışları etkileyici, beynimi delip mermi gibi kafamın içinde uçuşuyor ve sonra soluk boruma saplanıp nefeslerimi kesiyor. Gülüşü... Lanet olasıca nadir şekilde gösterdiği gülüşü, her zaman çok içten, tatlı ve baştan çıkarıcı oluyor... Sonra vücudunda dövmelemleri var ve onları bizzat elledim... Hain bir şeytanın

ışkence aleti gibi yüzünde taşıdığı, çenesinde ve yanaklarında derin çukurlar oluşturan gamzeleri, insanın kalbini iflas ettiriyor. Tam bir Koç burcu erkeği. Öküzlük desen var, hıyarlık desen var, birazda taş kafa ama Allah onu her anlamda taş gibi yaratmış... Liderlik özelliği var hıyarın, bana ne zaman bağırırsa ona itaat ediyordum. Aniden parlayıp sönebiliyor, ateş höceği gibi ışık saçıyor. İnatçı, kibirli, ego budalası ve bir Hayalet kadar sessizce insanın ömrüne süzülüyor ve bir görünüyor bir kayboluyor...”

“Kayra...” dedi Çınar elinde uzun yazıların doldurduğu dosyaya kaşlarını kaldırarak.

“Hımmm.” dedi Kayra masumca.

“Hepsi bu kadar mı tatlım? Sadece bir dosyacık mı Vural Namlı? Adamın ne zaman öleceğini de yazsaydın ya sevabına...”

“Can sıkıntısı işte, öylesine karaladım.” dedi kaçamak şekilde.

“Bu salak hâlâ onu düşünüyor, bal gibi aşık.” dedi Sevil burnunu kıvrarak.

Yerinden fırlayan Kayra panikle, “Haşa, valla o bana olacaktı engel oldum...” diye kıvrandı.

Çınar çenesini kaldırdığı anda kapı açıldı ve Behiye gülerek içeriye girdi. Kayra yerinden fırlamış yay gibi girişe atılarak, “Ah benim canım gelmiş... Nereden gelmişler? Hoş gelmiş.” diye başladı yalakalık yapmaya.

Behiye Sevil’in koluna çimdiği basarak cırlak sesini dinlerken, “Birisi bana rüya gördüğümü söylesin...” diye mırıldandı. Sevil ona çakacak gibi bakarken, “Git kendini çimdir o zaman...” diye çıkıştı. Kayra’ya yaklaşmış elinin tersiyle alnına bakıyordu. “Kuzum, ateşin başına mı vurdu, ne saçmalıyorsun?” dediğinde, kızların hepsi pis pis sırtmaya başladı.

“Hiç de umurumda değilsiniz... O salak hele asla umurumda değil...” dedi Kayra ağlayarak.

“Hangi salak? Özcan mı?” dedi Behiye konuyu anlamaya çalışarak.

“Ne Özcan’ı be, Vural denen hıyar...” dedi Kayra öfkeyle.

“Ya...” dedi kızlar.

“Bir o umurumda değil zaten...” dedi Kayra üzgün bir hale.

“Belli...” dedi kızlar hep bir ağızdan, başlarını inanmayarak salladılar. Kayra buna daha fazla ayar oldu.

“Çinliler gibi başlamayın yine, size aynı fikirde olmak yakışmıyor.” İçindeki şeytan karnını gıdıkladı. “Behiye, biliyor musun?” dediğinde bakışlarını Çınar’a çevirdi. “Senin şu arayıp da bulamadığın bronz inciler

nerede?” Çınar arkasını döndü, kaçacaktı ki Kayra ensesinden bir kedi gibi yakaladı. “Bak burada ne varmış, bir adet hırsız...”

Behiye şirretlikle öne atılırken, Çınar ensesindeki eli silkeledi. “Bunu yanına koymam Kayra...” Hızla içeri koştu. O anda ona kaşlarını kaldırarak ve elini beline koyarak bakan Sevil, açıklama bekliyordu. Kayra ağzını burnunu tatlı cadı gibi kıvrarak elini göğsüne koydu. “Ah?” dediğinde, Sevil hemen panikle, “Ne odu?” diye soludu.

“İçeride senin yeni aldığın iç çamaşırlarına bakıyordum, yatağın üstünde unuttum. Hem de Çınar’ın yatağının üstünde.”

Sevil’in yerinden bir fırlaması vardı ki, Kayra bir an fukara sümüğü gibi duvara çakılmıştı. Bir an Sevil’in kanatlarının olduğunu sandı. Ve kızlar ufacık odanın içinde saç başa girerken, usulca deri ceketini giydi. Biraz hava almak için dışarı çıktı. Binanın önüne adımını attığı an, bidon gibi sert bir şeye çarptı. “Pardon bilader,” diyerek tam başını kaldırıp özür dilemeyi düşünüyordu ki, gördüğü yüzle, tüm dünya omuzlarına yüklenmiş gibi ufaldı. Adamın gölgesinde kendini karınca gibi küçük hissetti.

“Nereye gidiyorsun?”

“Burada ne işin var?”

“Yoldan geçerken uğradım.” diye alay eden adam, “Seni merak ettim, nasılsın?” diye sordu ciddiyetle.

“Gördün, şimdi git...” dedi kız huzursuz halde.

“Hâlâ küs müyüz? Yakında evlenecek birileri için bu kadar ayrı kalmak iyi değildir. Araya soğukluk girer diye korkuyorum.”

“Yakında evlenecek birisi için, yanımda senin olmanda çenene iyi gelmez.”

Kaşlarını çattı Özcan. “Seninle evlendiğimde, çeneme mi vurmayı düşünüyorsun?”

“Yok, bunu benim yerime kocam yapacak...”

“Anlamadım...” dedi genç adam. Cidden anlamamıştı.

Kız da anlamamıştı ne dediğini ama bir kere yalanları sıralamıştı. “Anlamayacak bir şey yok...” Adamın burnuna sokar gibi elini uzatarak, “Yakında evleneceğimi belirtiyorum.” dedi. Parmağındaki yüzük ucuz bir bijuteri envanteriydi ama bunu o nereden bilecekti?

Özcan dişlerini sıkarak tek bir adımda önünde bitti. “Yalan söylüyorsun?”

“Neden yapayım bunu? Biliyor musun iyi bir şeye vesile oldun. Eğer seninle iddiaya girmeseydim, onunla evlenmeyi hayatta düşünmezdim.”

Bu sefer ciddi den doğruyu söylüyordu. Özcan önce kaşlarını çatı, sonra inanmayarak, “Hayali müstakbel kocan kim peki?” dedi kollarını göğsünün altında bağlayarak.

“Bu seni ilgilendirmez...” diye bocaladı Kayra çünkü hâlâ öyle biri ortalıkta yoktu. Bu gidişle olmayacaktı da.

“Yoksa öyle biri hâlâ yok mu?” dedi adam inanmayarak.

“Sana neden yalan söyleyeyim...” Özcan uzandı ve elini tutup yüzük parmağına baktı. “Bu tel parçasını sen almışsın. Gerçekten söylendiysen, yüzüğün nerede o zaman?”

Kayra bunu tahmin etmiyordu, kıvırdı. “Henüz takmadık. Aile arasında takacağız.”

“Kayra...” dedi dişlerini sıkarak. “Bana palavra sıkma... Yeter artık akıllan. Kaçırıldın, bir sürü tehlike atlattın diye sabrettim. Seni kaybetmekten ne kadar korktuğumu görmüyor musun? Eğer direnmeye devam edersen, babanla konuşmak için senin iznini beklemeyeceğim. Biliyorsun babanın kimin tarafında olacağını. Ya güzellikle yola gel ya da...”

“Ya da ne ha, ne?”

“Bana palavra sıkılmaktan vazgeç.”

“Sana kuşun sıkılmayı çok istedim de hukuk tuttu hayallerimden. Hem neden yalan söyleyeyim...”

“Evlenmeyi geciktirmek için. Bir haftan diyorum, son bir hafta. Sonuçta söz verdin ve istesen de istemesen de benimle evleneceksin. Kaçırılman bu kararımı değıştirmede, hâlâ seni beklemekteyim.” dediğinde uzandı, genç kıızı kollarının arasına hapsetti. “Ben seni çok özledim.”

“Ben özlemedim...” dedi kollarında debelenen Kayra, kurtulmaya çalıştı ama adam öyle sıkıyordu ki bedenini kurtulamadı. “Çek kollarını bedenimden.”

“Affetmen için daha ne yapmalıyım?”

“Gerek yok, affettim seni?” diye yalan söyledi Kayra.

“O zaman hemen evlen benimle, şu aptal inadı bırak.”

“Ben zaten evleneceğim ama başkasıyla, şimdi bırak beni.”

“Beni kandırmaktan vazgeç Kayra, öyle birisi yok.”

“Var...” dedi kuyruklu bir yalanla kıvranan Kayra, adamın kollarından geriye çekti kendini.

“Adı ne?”

Kayra nefes alamadı bir an ve sıkıntıyla bocaladı. Ve hiç düşünmeden

söylediği isimle, adamdan önce kendisi apışıp kaldı. “Vural...” Derin bir nefes aldı. “Adı Vural Namlı... O bir Baş Komiser, kocamanda silahı var!”

Özcan şaşkınca kıza baktı. Dudakları aralanmış ama ne diyeceğini bilemez şekilde bocalamıştı. Eli saçlarına gitti hırsıyla, “Bana kızdığın için başkasıyla evlenmeyeceksin her halde...” diye kükredi.

“Başta öyleydi. Sırf inadımdan evlenecektim ama sonra anladım ki, ben ona sırlıslıkla âşık olmuşum. Ondan vazgeçmeyi düşünmüyorum, evlenmeyi de iddia için değil, isteyerek yapıyorum.”

Özcan dişlerini sıktı. Kızı kolundan yakalayarak kendine çekti, “Sana bir hafta müddet dedim Kayra... Eğer aklını başına almazsan, ben alman için elimden geleni yaparım...” Arkasını döndü ve geldiği gibi sessizce gitti.

Adamın arkasından bakan Kayra lanet olasıca dilini ısırды. Ne demişti. Evleneceği adamın adının Vural Namlı olduğunu mu söylemişti! İşte şimdi b*ku yemişti. Eğer onun karşısına kanlı canlı bir nişanlı çıkarmazsa, bu adam saçmalayarak onun hayatını mahvedecekti. Aparmanın giriş merdivenlerine çöktü.

Serin hava ateşten bir yel gibi içini yaktı, kapüşonunun başlığını indirirken gördüğü şeyle önce donup kaldı, sonra gerçek olup olmadığını anlamak için gözlerini kıstı. Evet oydu işte, hayal falan gördüğü yoktu. Vural Namlı, az evvel indiği taksiden valizini sürükleyerek tam karşı apartmana girmişti. Onu görmemişti ama Kayra gördüğü kişinin Vural olduğuna emindi. Olduğu yerde soluksuz dururken, onun hangi daireye girdiğini merak ederek başını kaldırdı. Tam onların karşısındaki dairenin ışığı yandı. Akli yere akıyormuş gibi cama bakarken, Vural camı açtı. Onların dairesine bakarken kız onun yeni mi taşındığını yoksa eskiden beri orada mı oturduğunu düşündü ve uzun zamandır ortalarda olmayan huysuzun o olup olmadığını merak etti. Bir süre öylece cama bakakaldı.

Eve döndüğünde şaşkınlık yüzünden okunuyordu. Suratının kireç gibi olduğunu gören Sevil, “İyi misin, ne oldu?” diye sordu.

“İyiyim,” dedi ama iyi değildi. Hızla salona gidip lambayı kapadı. Tülü kenara çekti, camın kenarından karşı daireye baktı. Perdeleri çekili evin ışıkları yanıyordu ama içerisi gözükmiyordu. Çınar arkasından yaklaşarak tülü şak diye açınca, Kayra donup kaldı.

“Gelmiş mi huzursuz herif,” diye söylendi.

Kayra hızla yere çökerek camın görselinden silerken kendini, karşı daireye bakan kızlar onun bu şaibeli halini kavrayamamıştı. “Yine şikâyetlere başlar yöneticiye,” dedi Sevil mutsuzlukla dibine sokularak.

Kayra yana geçince, “Kızım neyin var senin, bu yüzünün hali ne?” dedi, aklına gelenle panikleyen Sevil, “Yoksa Özcan salağımı geldi yine?” diye sordu.

“Evet, az evvel o da geldi ama...”

“Ama ne?” dedi Çınar merakla. Çünkü rengi kireç gibiydi Kayra’nın. “Olum söylesene ne oldu, hayalet mi gördün bu ne hal?”

Evet, Hayalet görmüştü, hem de kanlı canlı karşısındaydı. Şimdi kızlarda cama bakıyordu merakla ama onun neye böyle dikkat kesildiğini bilmiyorlardı. Tam o anda Vural’ın tülleri kıpırdanınca, Kayra panikle geriye çekilerek; camı kapadı.

“Ne oluyor Kayra,” dedi Sevil korkmuş bir suratla.

“Cama çıktı,” dedi Kayra soluk soluğa.

“Kim?” dedi ürken Çınar.

“Vural,”

Kızlar merakla cama atılınca, onları durdurmaya çalıştı Kayra ama başaramadı.

“Nasıl cama çıktı?” dedi Sevil.

“Karşı dairemize... ya yeni yerleşti ya da senin huysuz var ya işte o Vural Namlı,” dedi kız üzgün bir halde.

Herkes karşı dairenin camına baktı ama ortalarda kimsecikler yoktu. “Bence sen kafayı yedin, sanrı görüyorsun. Seni doktora götürmek lazım.” diye azarladı Sevil.

“Yok, valla onu gördüm gerçekte.”

“Hayal görmüş işte bal gibi, şapşal aşık.” dedi Behiye.

Kayra kızları ikna edemedi. Camda saatlerce beklediler ama kimse cama çıkmadı. İki gün boyunca cama baktılar, görünürde hiç kimse yoktu ama cam açılıp kapanarak evde hayat olduğunu göstermekteydi. Derhal evdeki malzemelerle bir kek yaptılar, iki dilim bir tabağa koyup yola düştüler. Çınar ve Kayra kavga ederek karşı dairenin yolunu tutarken, ona inanmayan Behiye ve Sevil camdan onları dikizliyordu. Çınar geniş demir kapıyı açarken, “Eğer evdeki kişi Vural’sa kafasına fırlatırız, değilse *komşu hakkı kek getirdik* deriz tüyeriz.”

“Kızım gördüm işte oydu,” dedi Kayra inatla.

Çınarla birlikte asansöre binip dairenin kapısına geldiler, ancak Kayra zile dokunmaya cesaret edemedi. Çınar zili çaldı, merakla açılmasını bekledi. Şu meşhur Vural Namlı’yı bir de kendi gözleriyle görmek istemişti. Birkaç çift sözü, birkaç da yumruğu vardı sakladığı, teslim etmeden

dönmek istemiyordu. Kapı açıldı, orta boylu, biraz topalak bir kadın kapıyı açtı. Kızları baştan ayağı süzerek merakla kaşlarını kaldırdı. “Buyurun kızlar,” dedi kinayeli kinayeli. “Birine mi bakmıştınız?”

“Biz o şeref...”

Koluyla dürtünce Kayra, “Biz kek getirmiştik,” dedi Çınar, tabağı kadının burnuna soktu.

Kadın, “Siz kimsiniz?” diye sordu.

“Biz karşı komşunuz,” dedi Kayra Çınar’ı hırkasından çekerek gitmek için uyarırken. Belli ki cidden hayal görmüştü. Zaten son zamanlarda her yerde onu görür olmuştu. Kafayı sıyrıyor olmalıydı. Bu kadar hayal ederse olacağı buydu. Yaşlı başlı kadıncağız oturuyordu. Kadın bir şey demek için ağzını açtı, tam o anda “Eyvah, kek,” dedi heyecanla.

“Evet kek,” dedi Çınar elindeki keki uzatırken ve kadın kızları koluyla ortadan ikiye ayırdı. Onların şaşkın bakışları altında, “Kek yandı evladım,” diyerek koşturarak asansöre yöneldi. Şaşkın bakışları altında asansöre binip gözden kayboldu. Çınar ve Kayra aralık kapının girişinde dikilip kalınca, ne yapacaklarını bilemediler. Çınar omuzlarını sarsıp dönmek isterken, aralık duran kapıdan içeri bakan Kayra merakına yenildi.

“Ben içeri bakmadan hayatta gitmem,” Kapıyı eliyle hafiften itip içeri girdi.

“Kayra,” diye uyardı Çınar, dişlerini gıcırdattı. “Kızım elin evine böyle girilmez. İçerideki azman bize bir şey yapabilir.”

Kayra çoktan salona girmişti. Burası kendi salonlarından oldukça küçüktü. Bir tane koltuk, bir televizyon sehпасının olduğu kullanışlı bir yerdi. Her yer sade ve neredeyse her an taşınılacak gibi derli topluydu. Büyük ve eski tarz bir pencere odaya ferahlık katıyordu. Çınar sesini alçaltarak, “Kızım çıkalım evden ben korkuyorum. Bak bir şey falan kaybolur üzerimize kalır.” diye uyardı. “Geldik, baktık ve yok, gördük gidelim.”

Kayra etrafa bakınmaya başladı. Bir resim ya da burada oturan kişinin şahsi bir eşyası olup olmadığını araştırdı. O sırada içeriden su sesi geliyordu. Biri duşta olmalıydı. Bu iyiydi, içeriyi iyice araştırabilirdi. Yatak odasına gitmek için yöneldiğinde, onu tutmak için öne atılan Çınar geç kalmıştı. Yatak odası da ufaktı. Bir yatak, iki kapılı bir dolap ve iki komodinden oluşan odayı rahatlatan tek detay bir cephesini kaplayan Fransız camıydı. Komodinin üzerinde bir sürahi ve bardak vardı ve arkasında bir çerçeve mevcuttu. Kayra çerçeveyi eline aldığı anda gördüğü resimle bir an kalbi acıdı. Eli göğsüne gitti, hızla atmaya başladı. Soluk alamazken

çerçevenin camı ortadan ikiye çatladı.

“İyi misin?” diye fısıldadı Çınar.

Kayra çerçevedeki kıza sonmuş halde bakarken diğer eliyle de acıyan kalbini ovuyordu. Çınar çerçeveyi elinden dikkatle aldı, resimdeki kıza dikkatle baktı. Kumral, gamzeli, kahve rengi gözlü güzelce bir kızdı. Cam etrafa dağılmadan çerçeveyi yerine kayarken, “İyi misin?” diye bir daha sordu.

Kayra son defa göğsünü ovarak, “Bilmiyorum... sanki çok yakından tanıyor gibiyim ama onu daha evvel görmediğime de eminim.” dedi, gözlerini resimden alamıyordu.

Sesler gelmeye başlayınca kaygılanan Çınar, “Kayra gidelim,” diye fısıldadı. İlk defa mantıklı davranmıştı.

Kayra aldırmadı, etrafa bakınmaya devam etti. Tam o anda suyun sesi kesildi, iki kız da ne yapacağını bilemez halde dondu kaldı.

“Abla çaya baksana, taşmasın,” dedi banyodan gelen boğuk erkek sesi, ama Kayra bu sesi nerede olsa tanırdı. Bu ses Vural’a aitti. İşte gerçekten burası onun eviydi. Peki o kız kimdi? Baş ucunda duran resim kime aitti? Yeni sevgilisi miydi? Kız kardeşi olamazdı, ona benzeyen hiçbir yanı yoktu, kuzenini resmini başucuna koyacak kadar akraba canlısı olacağını da sanmıyordu. Banyonun kapısı açılacakken, adam bir şeyleri devirdi ve onları toplarken kızlar bakıştı. Kayra onun banyodan çıktığındaki görselini hatırlamak istemeyerek dehşete kapıldı. Üstelik bu görsele arkadaşıyla tanık olmak istemiyordu. Bir de benzerlik olayı vardı? Ses sese benzerdi, ya o Vural değilse? Bornozlu bir adamın karşısında ellerinde kekle durmak akıl kârı değildi. İkili nereye gideceğini bilemedi, paniklemişlerdi. Odanın kapısı banyonun önünden geçmekteydi. Çınar etrafa bakındı, “Cam,” dedi endişeyle.

“Saçmalama,” dedi Kayra korkuyla.

“Kızım sen cama geç, ben onu oyalarken gidersin işte. Görmez seni. Hem ne kadar yüksek olabilir ki?”

“Hee, öyle desene.” dedi Kayra. Camı açtı, perdenin arkasına geçtiği sırada kapı açıldı ve bornozuyla kapıda beliren adam, karşısında gördüğü kişiyle donup kaldı. Nemli saçları, saçlarını kurularken elinde donmuş havlusu ve iki çatık kaşıyla ona bakmaktaydı. Önce gözlerini kıstı, sonra zihnini yoklayarak kızın kim olduğunu anladı. Ne diyeceğini bilemedi? Çınar utangaç gözlerini yana çevirdi. Ona bakmamaya özen gösterirken kek tabağını yukarı kaldırıp ikram eder gibi uzattı. O da Çınar’ın sandığı gibi bağırıp çağırmamıştı, ya da eve nereden girdiğini sormamıştı. Elinde

kek tabağıyla camın önünde dururken, “Senin ne işin var burada?” diye soran adam sakindi ama kız yine de korkuyla yutkundu.

Titreyen ellerini yukarı kaldırarak tekrar, “Kek,” dedi ürkerek. Hâlâ yüzüne bakmıyordu.

“Seni kim içeri aldı?”

“Bir abla vardı, o aldı ama kendisi hemen gitti.” Vural ne diyeceğini bilmez halde dikiliyordu. Onun kendisini görmesinden korkan Kayra endişeden titriyor, Fransız camın korkuluklarından aşağı bakarken, atlayacak yer aranıyordu. Fakat ne branda vardı camın altında ne de onun inmesi için bir kolaylık. Gözleri karşı cama kaydı, Behiye ve Sevil merakla camdan ona bakıyor, el işaretiyle neler olduğunu soruyordu. Şimdi buradan sessiz şekilde, “Tezeği yedim,” sözlerini nasıl anlatacaktı, işaret dili de bilmiyordu.

Gözleri kuşkuyla parlayan Vural adım adım Çınar’ın üzerine yürümeye başladı. Korkan kız geriye doğru titrek adımlar atarken, son bir kez aşağı bakmak için korkuluklardan sarkmış olan Kayra’nın poposuna, poposunu yaslandı. “Düşeceğim,” dercesine onu uyarmayı düşünen Kayra tam başını kaldırıyordu ki, “Ne işin var senin burada?” diye gürleyen Vural Namlı’nın sesi yüzünden korkarak sıçrayan Çınar, geriye doğru bir adım attı. Elindeki tabak havaya fırlarken, kıcıyla ittirdiği Kayra parmaklıklara tutunamadı ve tiz çığlığı tabağın kırılma sesine karışırken, aşağı doğru kaydı.

Bir çığlık duyan Vural, “Neydi o?” diye sordu. Gözlerini cama çevirmişti.

“Kedi canım ne olacak,” dedi titreyen sesi içine kaçarken Çınar. *İnşallah ölmemiştir* diye içinden geçirirken, düdük gibi bir sesle gülümsedi. “Çay,” dedi sadece. Titriyor muydu? Bakışları yere saçılan keke kaydı.

Vural gözlerini cama dikmişti, ses işittiğine yemin edebilirdi. Üstelik onun bornozuyla olduğunu gördüğü halde karşısında durmaya devam eden kız da hayli şüpheli durmaktaydı. Adam kızı yolundan çekerek cama yaklaştı. Perdeyi çekerek arkasına baktı, ardından karanlık sokağı şöyle bir süzdü. Görünürde kimse yoktu. Bakışlarını yeniden Çınar’a çevirdi

“Ne işin var burada?”

Kız masumca omuzlarını sarstı. Yere düşürdüğü kek tabağına uzanırken, “Çay.” dedi yeniden.

“Çay?” dedi adam.

Evet bu kelimeyi söylediğine hiç bu kadar pişman olmamıştı Vural, Çınar onun anasından emdiği sütü burnundan getirircesine gülümsemişti.

“Ya çay.”

13. BÖLÜM

Birgün herkes sevdiğine kavuşacak dediler, başladık mahşeri beklemeye.

Müjde Aklanoğlu

“Ayrılmalıyız...”

Dile ne kadar kolay alınan bir sözcüktü bu. Uzatmadan, duygusuzca, öyle adalede bir söz gibi kestirip atılacak kısacık bir konuşma. Kız adamın duygudan yoksun gözlerine bakarak, masanın üzerindeki eline uzandı. Titriyordu elleri, parmaklarındaki o naifliğin, ürkekliğin izlerini adamın tenine çizmek için çırpınıyordu yüreği. Ama olmadı. Daha dokunduğu an çekti ellerini ellerinden ruhsuz bakan adam. Yüzü yine o sertlik maskesini takmış, ifadesinden milim sır vermiyordu.

“Vural...” dedi ince yaralı sesi. “Lütfen, kalbim çok acıyor.”

“Havin...” dedi Vural dişlerini sıkarak, ellerini biraz geriye çekip, parmaklarının arasına silahı sıkıştırdı. “Yapma...”

“Sen bana kendimi suçlu hissettirmeye bayılıyorsun. Vural; anlamıyor musun, bu oyun değildi. Kalbim çok acıyor.” Sonra yüzü değişti Havin’in, sureti Kayra’ya döndü. Kızın ellerinden kan damlıyordu ve avucunda bir şey tutuyordu. Vural yutkunarak baktığında, elindekinin atan bir kalp olduğunu gördü. “Acıyor,” dedi Kayra kandan gözyaşlarını tenine dökerken. “Yardım et, ya al onu ben den... Ya da...”

“Ya da?” diye sordu Vural soluk soluğa.

“Ya da yaşat beni, acıyor.” O ses kulağında çınlamaya başladı. “Vural... Yardım et kurtar beni.”

Ve genç adam derin uykusundan, soluk soluğa uyandı. Ter su içinde kalmıştı. Uzun zaman sonra ilk defa görmüştü Havin’i rüyasında ve ilk defa kalbi yerinden sökülecek gibi acımamıştı. Suçluluk duygusu, vicdan azabı kendini eski bir anıya teslim etmişti. Komodinden aldığı sürahinden bardağa su doldurdu ve içti. Bardağı yerine koyarken, camı kırılan çerçeveye gözleri takıldı. Resmi eline alıp bakarken, “Ne anlatmaya çalışıyorsun bana? Ne saklıyorsun yine?” diye sordu. Kaçtır farklı şekillerde,

farklı acılarda yanına gelmişti ama bu sefer gelişi çok değışikti. Biraz kendine gelince yatağından kalkıp salona geçti, perdeyi tek hamlede çekerek açtı. Kayra'ların dairesine baktı. Işıkları yanıyordu, üstelik perdesi de çekili değildi. Tüllerin arasından evin içi tamamen görünmekteydi.

Dün gece geldi aklına, şaşkın Çınar ile tanışmıştı. Kız elinde bir tabak kekle yatak odasına girmişti. Ona komşu hakkı diye kek getirdiğini, kapıyı açık görünce bir sorun olup olmadığını merak edip içeri girdiğini belirmiş, kek tabağını eline tutuşturduktan sonra da saçma sapan bir konuşmanın arkasına saklanarak koşarcasına evine girmişti. Vural bu işten hiçbir şey anlamamıştı. Elinde bir tabak kekle arkasından bakakalmıştı.

Gülümseyerek başını salladı, bu kızların bir tanesi normal olamaz mıydı?

Üzerinden pis kokular yükselen Kayra o gece eve pis bir sokak kedisini gibi dönmüştü. Canım altındaki konteyner olmasaydı, kesin çanağı çömleğı kırmıştı. Sevil onu üç kere yıkamak zorunda kalmıştı, Çınar ise banyonun kapısını turlarken, yaşadıklarını on defa bıkmadan anlatmıştı. Neyse ki kazasız belasız öküzün evinden çıkmıştı, üstelik orada olduğunu da anlamamıştı. O gece onun varlığının orada olduğunu bilip uyumak hiç cazip gelmedi. Kızlar uyuyunca tırnağını yiyerek salonda volta atmaya başladı. O resimdeki kız kimdi? Mevsim bitmiş şimdi de bu kızın kâbusu mu uykularına tebelleş olmuştu. Ama nedense bu kızdaki Mevsim'den nefret ettiği gibi bir etki almamıştı. Onun yüzünü hatırlayınca eli bilinçsizce yine kalbine gitti.

Vural kızın sıkıntılı bir halde sağa sola gidip geldiğini izlerken, meraklandı. Bir sıkıntısı mı vardı? Neden sürekli kalbini ovaladığını anlamaya çalıştı. Hasta mıydı? Belli ki onu da uyku tutmamıştı. Sonra nefes alamıyormuş gibi cama yaklaşp temiz havayı derin derin solamaya başlaması merakını tetiklemişti. Üstelik gözlerini onun dairesine dikmesi normal değildi. Orada olduğunu bilircesine uzun uzun bakmıştı. Her şeye rağmen, Kayra'nın babasıyla konuşmuştu Vural, bazen halini hatırlamak için arıyor, bazen de Kayra'dan haber almak için bahane arıyordu. Yaşlı adam Kayra'nın artık evine döneceğini söylemişti. Neden aniden böyle bir karar almıştı ki Kayra? Daha okulu bile bitmemişti. Gitmesini istemiyordu Vural, ondan uzaklarda olmasını da istemiyordu. Belki yanında değildi ama gözünün önündeydi. Şimdi yine camın önündeydi ve yine Kayra salonda sıkıntıyla dolaşmaktaydı.

Vural komodinin üzerindeki telefona uzandı ve resimdeki kadınla göz göze gelince onu eline aldı. "Biliyorum çok daha uzun zaman önce

vedalaşmalıydık seninle ama bir türlü yapamamıştım. Bugün mezarına gittiğimde, garip ama ilk defa vicdan azabı çekmedim. Bunun kanını yerde bırakmamalar alakası yoktu, Havin ben seni azat etmiştim.” Bakışları cama kaydı tekrar, “Onu bana hediye ettiğin için teşekkür ederim. Bu ikimizin sırrı olarak kalacak ve ben sana hep minnet duyacağım.” Vural resmi çekmeceye koyarken, geçen gün tesadüfen öğrendiği şeyle şaşkınlığı perçinlenmişti. Havin’in dosyasını kapatıp arşivlerken, tesadüfen onun organ bağışı dosyası eline geçmiş, öylesine bakarken gördüğü isimle nefesi kesilmişti. Bunun bir tesadüf mü yoksa takdiri ilahi mi olduğunu çözememişti ama bildiği tek bir şey vardı, o da Havin kendini pislikten kurtarıırken kalbiyle genç bir kıza da hayat vermişti. Eğer yaşaydı sağ kalma şansı zaten olmayacaktı, şans eseri yaşasaydı da müebbet yediği adalet sarayından bir daha özgürlüğüne dönmek üzere dört duvarlı bir kafese kapanacaktı. Kulağında kalbinin sesi duyulurken, göğsünü ovan kıza uzun uzun baktı. Onun bunu öğrenmesine şu anda izin vermeyecekti, kafasının karışmasına, onu kalbi için mi yoksa kendisi için mi sevdiğini sorgulamasına müsaade etmeyecekti. Her şeyin zamanı vardı, elbet bir gün açıklayacaktı ama o gün yakınlarda bir zaman olmayacaktı. Elinde duran telefona bakarken, omuzlarındaki yükün canını yakacağını biliyordu ama inandığı bir şey daha vardı, Kayra sevgisine inandığı gün onu sorgulamayı aklının ucuna bile getirmeyecekti. İlahi kaderi kabul edecekti. Hızla mesaj yazmaya başladı. Yolladıktan sonra mesajı, dikkatini kıza verdi. Derin derin temiz havayı içine soluyan Kayra, telefona gelen mesajla camdan çekildi. Sehpaya yönelip eline aldı. Okuduğu mesajdan sonra başını kaldırıp, allak bullak olmuş yüzünü hızla cama çevirdi.

“Şimdi hırçınlaşan varlığın, her geçen dakika biraz daha daralan dikenli, gizli bir çember örüyor etrafımıza. Her geçen gün biraz daha uzaklaşıyor, biraz daha kanıksıyorsun karanlığını...”

O peşini bırakmayan yaralı geçmişin, aramıza korku duvarları ören çaresizliğin, ikimizi de bir tarafa savurarak ayırıyor görmüyor musun?

Uzaklaştıkça, düşman oluyorsun umuda. Küsüyorsun aşka ve tüketiyorsun bahar tutmuş yarını.

Ağrıyan yaralarına ilaç, kanayan yanına derman olmak isterken, çıkarıyorsun beni hayatından.

Oysa ben, tüm kalbimle sana dair her şeyi kucakladığımı hissettiğim anda, ansızın yüzünde beliren o eski kaygılarınla alıp seni benden, çok uzaklara, derinlere, uçurumlara, yalnızlık kuyularına sürüklüyorsun. En

sevdiğim yemişim, Yer Fıstığım, ben ne yaptım ki sana, sen beni yalnızlığına bile almayacak kadar bencilleşiyorsun?

Arkanı dönüp, bir kere bakmadan yıktığın harabeye, yeni isimlere, yeni şehirlere, başka yüzlere kaçış planları yapıyorsun... Ama unuttuğun bir şey var, nereye gidersen git, beni de içinde götürüyorsun.

Gece yarısı ansızın uyandıran korkuların, uykularını bölen pişmanlıkların da bizi boğuyorsun.

Seni sıcağından alıp yatağın ucuna kadar götüren, uykunu bölüp ayağa kaldıran ve bana hep o aynı soruyu sorduran bu korkularla; beni baş başa bırakıp... nereye gitmeye niyetleniyorsun?"

Kalbi acılar içinde kıvranırken, yanaklarından süzülen yaşlar, ruhunu boğuyordu kızın. Dudaklarına hücum eden hıçkırıklar o kadar fazlaydı ki, boğazındaki yumrular canını yakıyordu. Neden şimdi durduk yere böyle bir şey yazmıştı? Neden çaresizlik kokan satırlarıyla huzurunu kaçırmıştı? Böyle bir hata nasıl affedilirdi? Peki, böyle bir hatayı yapan adam, nasıl hiçbir şey olmamış gibi yola devam etmek isterdi? İyice kalbi ile aklı arasında kalan kız, telefonu bir böcek gibi kanepenin üzerine attı. Başını kaldırıp karşı cama baktı. Işıkları yanmıyordu adamın ama biliyordu, oradaydı. Onu izliyordu.

Burnunun dibinde oturduğunu nasıl anlamamış, aylarca bir kere bile nasıl karşılaşmamışlardı? Ya da en başından beri hep farkındaydı Vural, bilmiyordu. Bunu bilip ondan saklamıştı. Kız camı kapadı ve tülü çekerek ışıklarını söndürdü. Vural o gece saatlerce bekledi camın önünde, gözünü kırpmadan bekledi, tıpkı tüllerin arkasından onu izleyen Kayra gibi.

Camın önünde sabaha kadar pinekleyince, gece vakti gittiği işte da kika başı esnemeye başladı. Ortalık bir tenhalaşsa, kovulma korkusuna bakmadan bar tezgâhının altında iki dakika kestirecekti. Kayra esneyen ağzını kaparken, "Telefonun çalışıyor," dedi Neslihan, insanların isteklerini birkaç saniye umursamayarak telefonunu getirdi. Kayra ekrana baktığında, babasının adını gördü. Neslihan'a iki dakika idare edip edemeyeceğini sordu. Kız başını sallayınca, koşturarak dışarı çıktı. Otoparka açılan arka kapıda durarak, sestten uzaklaşıp babasını aradı.

"Alo baba, beni aramışsın yetişemedim," dedi kız soluk soluğa.

"Neredesin sen?" diye azarladı adam öfkeyle.

Kıvranarak, "Tuvaletteydim baba, nerede olacağım," diye geçiştirmeye çalıştı. O sırada iki sarhoş çift aracına doğru yürümeye başlayınca, seslerini duymasından korkarak, koşar adım bir aracın yanına geçti. "Bir

şey yok değil mi, bu saatte aradığına göre.”

“Sen ne zaman taşınıyorsun?”

“Sana söyledim ya baba, okulum bitmeden gelmem. Üstelik kızları burada tek bırakamam,”

“Tek degiller, Türkan orada.”

“Bana lütfen inat etme, az kaldı okulun bitmesine sabret işte. Söz verdiğim gibi geleceğim bu sefer. Senin yeniden bu mesele için aradığını sanmıyorum, daha akşam konuşmuş ve kapamıştık konuyu. Bana doğruyu söyle, bir şey mi oldu?”

“Aslında,” dedi yaşlı adam kıvranan bir şekilde.

“Bir sorun mu var baba?” dedi kız babasının kabız olmuş gibi ıkınan sesini duyup, zorlandığı bir mesele olduğunu anlayarak. Yoksa Özcan denen dallama babasını mı aramıştı gerçekten? Hayatını karartmak için böyle bir girişime bulaşmış mıydı? Korku tüm hücrelerini sardı.

“Kızım sana bir şey danışacaktım ama...”

Soluğunu tutan kız, “Buyur baba...” dedi endişeyle. Danışacağım diye konuya girip farklı bir zorlamayla sohbeti bitirmesinden korkuyordu. Babası ona bir şey danışacaktı! Cama koşup güneşin batıdan doğduğuna şahit olmalıydı.

“Hani bizim Şahin var ya,” dedi yaşlı adam.

Kız, “Eee,” dedi merakla.

“İşte onun arkadaşı var ya,” Kayra yutkundu. Heh, zurnanın zırt dediği yere gelmişti sonunda konu. Elma büyüklüğünde yumruyla boğazına tıkanı. Yoksa bir şeyler mi duymuştu? Sessiz kaldı, açıkçası sormaya da cesaret edemiyordu.

“Buradaymış bugün de yanıma uğramış,”

Ne ara gitmişti devletin öküzü Hatay’a? Şaşırdı kız. Hadi gitti, babasının yanında ne işi vardı? Kim bilir neyin peşindeydi yine? İyide kuzeninin olayından beri babası ona mesafeliydi, üstelik onu rehin aldığını bildiği için ne zaman görse öldürecek gibi bakmaktaydı. Yaşlı adam bo-calayarak, “Oturduk, sohbet ettik biraz. Seni kaçırmalarının asıl sebebini daha detaylı anlattı. Zaten düğünde de anlatmıştı da şimdi birkaç delil gösterdi. Aslında ona bir teşekkür borçlu olduğumu anladım. Çocuğu ba-şından beri yanlış anlamışım. İyi çocuk bizim Vural,”

“Bi...bizim Vural mı?” dedi kız şaşkınca. Adam duymazlıktan geldi.

“Neyse işte...” dedi ve daha fazla kıvranmadan telefonu annesine

vererek, “Al Hanım ben beceremeyeceğim, kendin hallet.” diyerek ortadan yok oldu.

“Anne babam iyi mi, ne oldu?” diye sordu Kayra.

“İyi kızım, bir sorun yok. Mesele şu ki bugün buraya Vural Komiser geldi. Babana demiş ki,” Tam o sırada önce zil çaldı, sonra arkadan sesler gelmeye başladı. Annesi susup bir süre birileriyle konuştu. Hoş geldinler, boş gittinler yaparken, “Kızım Fevziye teyzenler geldi, sonra konuşalım mı? Ayıp olmasın, hem böyle ayaküstü konuşulmaz.” diyerek konuyu kapadı.

“Anne ne dedi?”

“Sonra annem olmaz böyle ayaküstü,” diyerek kızın sorusuna cevap vermeden telefonu suratına kapadı.

Etekleri tutuştu kızın. Ne yapacağını düşündü. Çeyrek Komiseri arayıp durumu sormak geldi aklına ama sonra vazgeçti. Onun kışını kaldırmanın âlemi yoktu. Ama lanet olsun bu adam neden onlara gitmişti? Niye babasıyla konuşmuştu? Kayra hemen Rüya’yı arayıp Şahin’in ağzını aramasını tembihledi ve annesini tekrar aradığında telefon açılmadı. Kafayı yiyecekti, bu adam ne halılar karıştırıyordu. Üstelik düğün dışında Vural ve babası hiç yan yana gelmemişti. Ne ara bu kadar samimi olmuş da sohbet edecek kıvama gelmişlerdi. Zaten Vural itine uyuz olmuştu düğünde, iki de bir babasının yanına otururken, onunla sohbet ederken görmüştü. Çeyrek Komiser, aba altından su yürütmeye mi çalışıyordu? Kayra tekrar işinin başına geçtiğinde, dalgındı. Üstelik uykusu da hayli açılmıştı. Bakışlarını dikkatle içeride gezdirirken, bara iki tane buzlu bira koydu. Ona dikkatle bakan kısa boylu, hafif göbekli, amcası yaşındaki adamlara dikkat çekmemek için cilveli bir ifadeyle gülümsedi. Adam bunu yanlış anladı.

“Buradan çıkışta neyle gidiyorsun tatlım?”

“Ayaklarımla...”

“Ben kucakta taşımak gibi üstün bir meziyete sahibim, istersen bir dene.”

“Ben de katır gibi hayâları tepmekte üstün bir beceriye sahibim, istersen deneyeyim hisset sen de.”

“Dişliyiz öyle mi?”

“Maalesef, iki yaşından beri...”

“Laf cambazlığını sevdim. Eğlendiriyorsun...”

“Eğlence arıyorsan sirke git babalık. Burada bulacağın tek şey, bela...”

Adamın akli başından gitmeye başlarken, sarhoş arkadaşı onu dirseğiyle dürttü. “Tek lokma mı bilmiyorum ama çetin ceviz çıktı seninkisi.” Kayra taş olup kafalarına yağmamak için sabır dilendi. Moruklar yine kaçak et kesme derdindeydi.

Yaşı hayli olan adam gülümseyerek, “Teklifim hâlâ geçerli...” diye söylendi.

“Benim söylediğim sözlerde hâlâ geçerli.”

Bar taburesinden zıplayarak inen tıknaz adamın birasını elinden alarak “Yok ol,” diye emretti. Kalabalığın arasından kahkaha atarak kaybolmadan hemen önce, “Çok güzel bir gün kaybettin tatlım...” diyerek kendini beğenmiş ifadesiyle pantolonunun kemerini çekiştirdi. Bu adam daha donuna sahip çıkamıyordu, bir de bardan kadın kaldırma derdindeydi.

Yanındaki ayyaş adam bardağını sertçe tezgâha vurdu. “Bir tane da...” Geçirdi. “Daha.”

Kayra ofladı ve müşterinin isteğini yerine getirdi.

Bu işi ilk bulduğunda sevindiği güne bir kez daha lanet etti. Ama kazancı iyiydi. Hem ailesine yük olmadan okuyor hem de borçlarını öderken kimseye minnet etmiyordu. Bu akşamki bahşişler henüz sayılmasa da birkaç güne kalmadan rahatlıkla kiranın yarısını karşılayabilirdi ve bu demek oluyordu ki, kızlarda yarısını tamamlarsa bu ay kirayı dert etmelerine gerek kalmayacaktı. İstanbul’un öyle her yerinde bar ve gece kulüpleri yoktu. Eğlence yerlerinin mekânları da yerleri de belliydi. Ama Kayra, pek çok bar ve gece kulübünün bulunduğu sokağın biraz daha elit, yani zengin züppelerinin takıldığı bir bölgesinde çalışıyordu. O yüzden burada adamlar eğlenmeye gelen kızlara asıldığı için, başı pek fazla derde girmiyordu. Mekânın her yerinde dönen lazerler, duvarlarda ve müşterilerin yüzünde raks ederken, bangır bangır müziğin çaldığı iki katı da her gece neredeyse dolup taşıyordu.

Bir gün bu işi bırakacak, denetlemeye yükselecekti ama şimdi değildi. Zaten herkesin gözü üstündeydi, becerilerini test etmek için onu insan trafiğinin hiç azalmadığı giriş kapısına en yakınına yerleştirmişlerdi. Şimdi hem işinde iyiydi hem de arkasını kollayan birileri olduğu için burada korkmadan çalışması daha kolaydı. Herkesin korktuğu barmaidlik işinden keyif almasa bile, hayli memnun olduğu zamanlar bahşişe boğulduğu anlardı.

Yine yeni şarkılar çalındı, bardaklar dolup boşalırken, paralar su olup akmaya başladı. Soğutulmuş bardaklara ustalıkla koyduğu biralardan kafasını kaldırıp, kendisine doğru gelen Ebru Hanım'a gülümsedi. Kadın yine güvenlik şefini yanına almış, içeriyi teftiş ederek, odasına yöneliyordu. Böylesine güzel bir kadının, neden soğuk bir maskeyle gece kulübü işlettiğini hâlâ anlamış değildi.

Kendinden geçmiş, saçma bir konuya kahkaha atan kızların grubu dikkatini çekti. Onlara bakarken, kızlar aklına geldi, gülümsedi. Çınar'ı piste koyduğunu düşündü ve sesli şekilde güldü. Boşalan bardaklarını tazeleyip önlerine peçeteleri, sonra da buzlu cinleri koydu.

“Kayra...”

Duyması için, “Söyle Nesli!” diye bağırdı. Müşterinin son bardağını da koyunca masaya, arkadaşına döndü. Neslihan yanına yaklaşırken, “Benim bölümümde senin ona servis yapmanı isteyen bir hayranın var. Barda senin tarafında yer yokmuş, bakar mısın?” diye sordu.

Bu gibi isteklere alışık olan Kayra, kaşlarını çatarak Neslihan'ın arkasına bakmaya çalıştı ama şu anda biraz daha yoğun bir şarkı çaldığı için, lazerler ona göre ayarlanmıştı ve bu sebepten karanlık barın diğer ucundaki yüzleri net göremiyordu.

“Bir süre benim tarafımla ilgilenebilir misin, ben bakayım kimmiş?”

“Tabii ki.” Neslihan ona laf atan adama bir şeyler söyledi. Her zamanki hafif kişiliğine bürünerek enfes bir kahkaha atarken, kıza göz kırptı. Yaklaştığında ise, “Bu sefer yerinde olsam onu masumluğumla kutsardım.” diye arsızca poposuna şaplak attı.

“Bu seferki ayyaşı içki şişesiyle kutsayacağıma emin olabilirsin Nesli...”

“Hiç sanmıyorum bebeğim... Bence bu sefer tüm o sert duvarlarını çatırdatan bir balyoza denk geleceksin. Adam kesinlikle bu dünyadan değil. Çok seksi ve çekici. Üstelik ne yaptıysam dikkatini çekemedim. Dikkat et, gözlerin yuvalarından, aklın başından gitmesin!”

“O kadar diyorsun yani.”

“O kadar mı gözlerinle gör!”

Kayra bu muhabbetin hafifliğine güldü, uzun barın diğer ucuna gitti ve önlerinden geçmekte olduğu müşterilerin içkilerinin ne durumda olduğunu kontrol etmekten de kendini alamadı. Hatta birisini el çabukluğuyla yenilemeyi de ihmal etmemişti. Bir iki soruya cevap verdikten sonra, barın sonuna ulaştı ve bakışlarını çevirdiği noktayla dona kaldı.

İnsan zamanı durdurup, geçmişin paslı bir anısına saplanıp kalır mıydı? Onca sesin, insan kalabalığının içinde yalnız kalır mıydı? Güçsüz, savunmasız olmak istemedi. Kahretsin! Onun ne işi vardı burada? Babası daha yarım saat önce onun Hatay'da olduğunu söylememiş miydi? Vural Namli, adının namını verir şekilde karşısında oturuyordu. Gözleri hasret, yüzü merak doluyordu.

Onu özlüyordu Kayra, geceleri rüyalarını, gündüzleri hayalini süsleyen imkânsızını özlüyordu. Onlar için ayrılık zordu, kavuşmak ise imkânsızdı. Ne vazgeçmek mümkündü ne birleşmek söz konusu olabilirdi. Kayra ne o anıyı gözlerinden silecek ne de bir daha ona güvenebilecekti. Adam başını kaldırdı, gözlerini kalbine dikti.

Bir an çocuklaşıp eli ayağı birbirine dolanırken, ne yapması gerektiğini unuttu. Ayakları yere kenetlendi. Vural elini tezgâhta ritmik olarak kıpırdatırken, derin bakışları adeta içine işledi. Usul susul hareket eden koyu gözleri, yüzünden sonra bedenine kaydı. Kayra ensesine saplanan ürpertiyle titredi. Adam resmen ayaküstü onunla hasret gideriyor, durduğu yerde kendini çıplak hissetmesine neden oluyordu. Sessiz, kendinden emin oturuşu, etrafındaki hareketliliğin arasından seçilmesine sebep olan çekiciliğiyle bir bütünlük oluşturuyor, tüm kadınların dikkatini yoğun bir etkiyle kendine çekiyordu.

Nefes alamıyormuşçasına derin bir soluk aldığı anda, bedeninde hafif bir sıcaklık duydu. Bacakları karıncalanırken, kollarındaki tüyler diken diken oluvermişti. Onunla göz göze geldiği o kısacık anda, müziğin sesinin alçaldığını, kalbinin ritminin yoğunlaşarak yükseldiğini hissetti. Tekrar o yolculukta olduklarını hayal etti. Eskisi gibi bakıyordu. Duyguları perdesiz, hisleri girdap kadar hızlıydı. Raydan çıkan azılı düşünceleri derhal aklından uzaklaştırmak için, kafasını salladı. Gözlerini onunkilerden ayırıp, etrafına bakındı. Fakat lanet olsun çekiciliği ve kendisine bakmasını sağlayan etkileyici görünüşüyle, aklını karıştırıyordu.

Geniş göğsüne oturan siyah tişörtü, sağ omzunun altındaki dövmenin bir kısmını gösterecek kadar kısaydı. Tıraş olmuş cildi, lazer efektinin altında ılık ılık parlıyordu. Yanaklarındaki gamzeleri çökük durmuyordu ama çenesindeki gamze belirginleşmişti. Yanaklarına dokunma arzusuyla elleri karıncalandı. Düz bir çizgi gibi duran burnu, keskin hatlara sahip ağzıyla... Lanet olsun tam bir aşk tanrısıydı, ikna edici ve büyüleyici duruyordu.

Tehlikeli ve seksiydi. Hayal kırıklığı ve umut kokuyordu. Hangisine sarılacaktı, acıya mı gurursuzluğa mı, seçemiyordu?

Kaşlarının çatılmasına bakılırsa, kızgın görünüyordu. Üstelik asıl kızgın olması gereken kişi kendisi olması gerekirken, nasıl oluyordu da bu adam kendisine böyle bakma hakkını uygun buluyordu. Ona hafif bir kadın gibi davranmış ve eğer bir şekilde adım atması gerekirse, bunun sadece tensel bir adım olacağını belli etmişti. Defalarca reddedilmişti. Sonunda da sebebini göstermişti. Neden ısrar ediyordu, neden sürekli karşısına çıkıyordu? Neden vazgeçen oyken, suçlu olan Kayra'yımış gibi davranıyordu? Bu düşünceleri aklından atacak ve sadece bir müşteri gibi ilgilenecekti, onun kendisini sindirmesine izin vermeyecekti.

Öfkeyle cam raftan bir bardak aldı ve sahip oldukları en iyi votkadan iki parmak kadar koydu. "Karabatak gibisin," dedi bardağı önüne koyarken.

"Bizim meslek böyle, kendine ayıracak vaktin yok denecek kadar az."

"O zaman git kendine ayır vaktini, neden buradasın?"

"Ben de öyle yaptım," dedi adam ciddiyetle.

"Benim çalıştığım barda olman tesadüf mü?"

"Ben tesadüfleri sevmem."

'Artık ben de sevmiyorum,' diye düşündü kız. Ellerinin titremesini engelleyemedi, birkaç defa içkileri taşırdı ya da beceriksizlik ederek yere döktü. Kendine gelmek için önce gözlerini kapadı, sonra içinden yirmiye kadar saydı. Arkasını döndüğünde onun hâlâ kendini baktığını gördü. "Bir daha görüşmeyeceğimizi düşünüyordum." Biten bardağı tazeleyip tekrar önüne sertçe koydu.

"Burada çalıştığını biliyorum." dedi adam bardağa uzanırken.

Kız onu umursamayarak etrafına bakındı. Birkaç kişi bardaklarını tazelemesini isteyince, hemen bunu gerçekleştirdi. Vural onu çalışırken izledi, hayli dalgındı, norma de olduğundan da sakardı. Kayra ise bu dalgınlığı görmeyecek kadar kızgındı.

"Seni merak ettim."

Kızın gözleri, adamın bardağının üzerinde dolaştırdığı parmağına kaydı. Ne kadar basit bir cümleydi ancak bir o kadar ağırdı hissettirdiği. "Merak edilecek bir durum yok ortada, gördüğün gibi yaşıyorum ve çalışıyorum."

"O gün seni kırmak istememiştim."

"İki sözle kırılacak yaşı çoktan geçtim."

Vural gözlerinin içine bakarak bardağı kaldırdı, koca bir yudum aldı.

“Farkındayım...” Ağzını tuhaf bir şekilde hareket ettirerek, sert içkiyi yutkundu. Boğazındaki kasların hareket edişini, âdemelmasının ağır ağır inip kalkışını ve sonra da bardağı geri koyuşunu izlerken, nefessiz kaldı. Bir an yer ayaklarının altından çekildi.

“Buraya neden geldin Komiser?”

“İyi olduğunu görmeye.”

“Gördüğüne göre gidebilirsin.”

“Önce konuşmalıyız, sana olan tüm adımlarımın önünü tıkıyorsun.”

“Konuşulacak neyimiz kaldı, sen hep son noktayı koyan taraf olmadın mı?”

“Beni bu kadar çabuk gözden çıkardığına inanmıyorum.” Kız tek kaşını alayla kaldırdı, adam buna fena halde bozuldu. “Üstelik işlerimin yoğunluğundan sebep benden uzaklaşırken, ben bir şey yapamıyorum. Kayra konuşmak için neyi bekliyorsun?”

“Ben konuştum, sen de defalarca reddettin. Şimdi sen neden ısrar ediyorsun?”

“Çünkü seni kaybetmek istemiyorum, çünkü bize bir şans vermişken, bu şansın elimizden uçup gitmesini istemiyorum.”

“Bunu ben sağlamadım.”

“Lanet olsun o zaman ben sağladım! Madem ben sağladım, nasıl sağladım bari onu söyle. Seni benden bir anda koparan ve uzanamayacağım kadar uzağa savuran sebep ne?”

“Bu önemli mi?”

Ellerini serçe masaya yaslayan adam, kendini kontrol altına almaya çalıştı. “Önemli.” Onun bu sözleri kızın irkilmesine ve zihnindeki tehlike sinyallerin çalmasına sebep oldu. “Canını sıkan bir şey mi var Kayra?”

“Evet... Sen canımı sıkıyorsun. Gitmelisin.”

“Neden senin canını sıkayım! Görüşmüyoruz bile...”

“İşte canımı sıkanda bu sanırım.” dedi ağzının içinde homurdanarak ve sözler yüksek sesli müziğe karışıp kayboldu. Adam ağzının içinde homurdandığı cevabı istiyordu.

“Biz... en zor zamanda bulduk birbirimizi. Sen bana iyi gelen her şeysin.” Uzandı ve tezgâhın üzerinde duran elini yakalayıp gözlerinin içine bakarak, ondan kaçmak için kıpırdanıp duran kızı durdurdu. “Eğer senin ile soluklarım arasında bir seçim yapılısaydı, son nefesimde adını haykırırdım.”

Bu sözler üzerine kız elini öyle hızlı çekti ki, adam ne diyeceğini bilemedi. Şaşkınca irileşen gözleriyle bir adım geriledi Kayra. Doğru duyduğuna inanamıyordu, kirpiklerini kırpıştırarak ondan teyit bekledi. Az evvel ona neyi ilan ettiğinin bilincinde olup olmadığını gözlemledi.

“Kaçta çıkıyorsun?”

“Sabaha karşı dönüyorum.”

“Ben götürürüm seni.”

“Teklifin için teşekkürler Komiserim ama toplu taşıma araçları o saatte mesaiye başlamış oluyor. Ben kendim gidebilirim...”

Vural kaşlarını kaldırarak bardağının içindeki akışkan sıvıyı çalkaladı. Tuhaf bir dudak büküşle, “Konuşmayacak kadar mı nefret ediyorsun benden?” diye sordu. Kafayı yiyecekti, bir de zihnindeki soruya cevap bulabilseydi. Kayra ondan neden kaçıyor, neden uzak duruyordu? Bir sebebi olmalıydı. Onun için her şeyi göze alan kız bir kere olsun ağzını açmamış, hapiste ziyaretine gelmemiş, onu hayatından çıkarmıştı. Ne düğünde ne de sonrasında konuşmasına izin vermemişti. Attığı her adımın yolunu tıkamış, yan yana gelmemek için her yolu denemişti.

“Senden nefret edecek kadar değer vermiyorken, sana bunu nasıl anlatırım daha başka?

“O zaman benimle yalnız kalmaya dayanamıyorsun artık!”

Bunun düşüneceği en son şey bile olmayacağını bilseydi, kesin alay ederdi onunla. Kahretsin!

“Biraz öyle, seninle görüşmeyi düşünmüyorum.”

“Ama görüşmeliyiz artık. Bak bugün son kişileri de yakaladık, artık hayatımızı zora sokacak kimse kalmadı. Artık kaçmak yok, kovalanmak yok... yani şimdilik.” Müziğin sesini bastırmak için biraz daha yüksek sesle konuşmaya çalıştı. “Tamam, suçluyum, hapisten çıkınca senin karşına çıkıp bir şeyler için çabalayamadım ama anlamıyor musun? Hâlâ birileri ortalıktayken seni riske atmaya korktum. Üstelik görevim bitmeden karşına çıkmak istemedim. Şimdi bir araya gelip senin şu kaçmaktan bıkmadığın ve benim kovalamadan bıkmayacağım meseleyi konuşalım.”

“Öyle bir mesele yok.”

“Var, bizim oturup ciddi bir şekilde konuşmamız lazım.”

“Nedenmiş o?”

“Çünkü ben sevgilimin, beni neden terk etmek istediğini bilmek istiyorum.”

Tokat atsa ancak bu kadar çabuk tepki alırdı. “Ben senin sevgilin de-
ğilim Vural Namlı.”

“Evet,” dedi adam. Kız şaşkınca kaşlarını kaldırdığında, “ünkü sen benim her şeyimsin.” diye tamamladı sözlerini. Hain, kalbinin ritmini bozmanın bir yolunu buluyordu. Her şey için çok geken neyin ısrarını yaşıyordu?

“Ne belli,”

“Belli,” dedi adam gülümseyerek. Kalbini işaret parmağıyla dürttü. “Burası öyle diyor.”

“İyiym ben, peşimde deliler ya da katiller yok madem... Gidebilirsin.”

“Gidemem.” dedi Vural içkisini yudumlarken.

“Neden?”

“Eve dönerken iyi olduğunu bilmek isteyebilirim. Buradan sapsağlam çıktığını görmediğimde uyuyamıyorum.”

“Sanki her gece arkamı sen kolluyordun.” Adam onun arkasını kol-lamanın bir yolunu bulduğunu söylese haline gülerdi. “Eve birlikte dönebiliriz. Sonuçta biz karşılıklı apartmanda oturuyoruz, komşuyuz.” Kızın gözlerine bakarak bu gereğı daha ne kadar saklamaya çalışacağını tarttı. Ama Kayra istediğini vermedi ona.

“Her komşum çalıştığım yere sohbet etmeye gelmiyor.”

“Ben ilk oldum desene.”

Kayra bu oyundan sıkılarak tezgâha abandı. “Neyin peşindesin Vu-ral, derdin ne?”

“Senin peşindeyim Kayra, tek derdim sensin. Daha açık konuşmak gerekirse, ölüyorum sensizlikten.” ‘*Sensiz nefes alamıyorum,*’ diyemedi. ‘*Derdin ne,*’ diyemedi. ‘*Neden benden soğudun, yüz çevirdin?*’ diyemedi.

Yine damarına basıyordu ve biliyordu ki ne zaman zıtlas-sa, inadın-dan bir şeyleri yapardı. Kayra her zaman akıllı bir kız olduğunu iddia ederdi ama birisi damarına basınca, aklı başından gider, geriye sadece inadı kalırdı. Maalesef ki Vural Namlı onun bu yönünü çok iyi bildiğinden, nasıl etkileyeceğini biliyordu!

Adamın ciddi yüzüne bakarken anılar zihnine yağıyordu. ‘*Yıldızların arasında dolaşırken, son gördüğün şeyin sadece gözlerim olmasını istiyorum. Seni yarınımda istiyorum...*’ Bu sözleri ile kandırmıştı işte, bir daha asla tekrarlamasına izin vermeyecekti.

“Seninle gelmeyi düşünmüyorum, eğer içkin bittiyse gidebilirsin, beklemene gerek yok.”

Adamın henüz dokunmadığı bardağına uzanıp almaya çalışırken, Vural seri bir hamleyle bardağını kendine çekti. “Bekleyeceğim.”

“Sen bilirsin.” Kayra, onun gözlerinde bir kıvılcım gördüğüne yemin edebilirdi. Kızgın mıydı yoksa istekli mi anlayamadı ama koyu gözleri parlamıştı.

Her zamanki iş disipliniyle kalabalığın arasına daldı ve bir daha onun olduğu tarafa geçmemeye özen gösterdi. Bazen görmezden gelmek yetmiyordu varlığını hissetmek çok büyük işkence oluyordu. Ha bir adım ötede ha kilometrelerce uzaklıkta olsun nefes aldığını bilmek en büyük işkence oluyordu. Saatlerin, ecel terleri içinde akıp gitmesini bekledi. Her zamanki gibi bazı erkekler onunla flörte çalışmış bazıları ne dediğini bilmez halde isteklerini sıralarken, bazı kadınlar eline yapışıp aldatıldıkları adamı anlatmaya devam etmişti.

Yüreği ne zaman hızlansa, onun kendisine baktığını hissediyor, ensesinden ayak parmaklarına doğru bir akım damalarına süzülüyordu. Sonunda bitmek bilmeyen saatler işkence olup üzerine yağmaktan vazgeçti, içerisi yavaş yavaş boşalmaya başladı. Günün yorgunluğu ve gerginliği kırıldı Vural’ın piste bakmak yerine ona odaklanmasıyla, ateşli bakışları altında tutuşacakmış gibi kızardı. Teninin her yanını karıncalandıran o garip arzu ondan vazgeçmesine rağmen damarlarında süzülmekten vazgeçmiyordu. Hissetmemeye kendini şartlandırdı.

Bahşişlerini toparlayarak kutuya doldurdu. Arkadaşının yanına gidip hakkaniyetli bir paydayla bölüştü. Vural’a bakmadan, ya da işaret vermeden çantasını kaptı. Bir şey demeden park alanına acılan kapıyı yöneldi. O da peşinden geliyordu. Elleri cebinde, gözleri üzerindeydi.

Vural hiç konuşmadan asık bir suratla, rengini değiştirdiği motoruna yürüdü. Yanına geldiklerinde, yedek kaskı eline aldı ve kızın ona yaklaşmasını bekledi. Kayra ona dik dik bakan adama kaşlarını kaldırdı. İstedığı gibi sorun çıkarmadan onunla gidiyordu işte daha ne istiyordu.

“Yine ne oldu?” dedi adamın ters ifadesini süzerek.

“Daha usturuplu kıyafetlerle de çalışılıyordur eminim.”

Kızın altında saten mini bir şort, üzerinde askılı ve tüm vücut hatlarını sergileyen bir spor krop vardı. Ve lanet olsun, o eğilip doğrulurken sürekli beli açılmış, güzel göbeği ve sırtı gözler önüne serilmişti. Ne zaman masaya eğilse memeleri insanların gözlerine görsel şov yapmıştı.

Eğer Vural'ın ne kadar sabırlı ve görmezden gelerek durduğunu bilseydi boynuna atlar, sorun çıkarmadığı için ona teşekkür ederdi. Bardaklara her uzanışında gerilen kollarıyla şortu yukarı kıvrılarak kalçalarının o akıl sağlığını tehdit eden kıvrımlarının ortaya çıkışı ve sırtında açılan derin mesafenin nefes kesen yapısı akıllara zarardı. Vural hayatında ilk defa ona bakan ne kadar adam varsa sırayla alınlarından vurup, onu bardan dışarıya çıkararak bulduğu ilk duvara yaslamak ve böyle giyinmemesi için aklının almayacağı kadar sert bir ceza vermek istemişti.

Kayra Vural'ın elinden kaskı çekti. "Şimdi ne oldunuz, komiserlikten ahlak bekçiliğine mi terfi aldınız?"

Vural kızın elinden kaptığı kaskı sertçe başına geçirerek, "Çok konuşuyorsun." diye uyardı. Klipsini hızla taktı.

"Buraya konuşmak için geldiğini söylemiştin." dedi Kayra laf dalaşına girerek, "bunu yapıyorum."

Onatepeden bakarken özlemini dizginlemeye çalışan ve bu kadar yakinken kollarına alamadığına öfkelenen Vural, ağzının içinde küfretti. "Bir kerede verecek cevabın olmasın." Motorunun üzerine binip, destekliği ayağının ucuyla kaldırarak, direksiyonunu tuttu. Onun binmesi için sabit durdu. Kayra motora binmek için hiçbir hamle yapmadı. Sabırlı olacaktı, buraya gelirken binlerce kez kendine bunu tembihlemişti, ona karşı sabırlı olup derdini anlatmasını sağlayacaktı. Neden ondan uzak durduğunu ve sabrını zorladığını çözecekti.

"Sabahın ilk ışıklarına kadar, orada dikilecek misin?"

"Senden bir açıklama almadan binmeyi düşünmüyorum."

Yana döndü, yorgun gözlerini kızın kırgın yüzüne devirdi. Biri öfkeli diğeri özlem doluydu. Her an ikisi de patlayabilirdi. "Kayra görevden çıkıp geldim, yorgunum ve başım fena halde ağrıyor."

"Oradan nöbetçi eczane gibi mi duruyorum! O zaman git ilaç al."

"Biraz anlayış en iyi ilaç olacaktır."

"Anlayış hak edene verilir. Senin derdin ne? Neden etrafımdasın? İstemiyordun bitti, olmaz diyordun vazgeçtim işte. Şimdi neyin kafası bu? İstenmeme egosu mu, biraz vakit geçirecek bir kadının telaşı mı? Neyim ben çanta da keklik mi?"

"Bitti mi?"

"Hayır."

"O zaman bin, devamını yolda edersin."

“Git ilacını almaya bir eczane bul, hatta bir de ateşini söndürecek...”

Onun bu vurdum duymaz hallerine öfkelenen kız susup bir adım gerileyince Vural mortodan inerek omuzlarından kavradı. Gözlerinin içine bakarak sertçe sarstı. “Lanet ilaçlar fayda etseydi gelmezdim yanına. Canıma okuyor sensizlik kör müsün? Sabah kalkıyorum sen, akşam yatıyorum sen, işe gidiyorum sen, yemek yiyorum sen, adam vuruyorum sen, tutukluyorum sen, sorguluyorum sen, sohbet ediyorum sen, susuyorum sen. Sadece sen aklındasın. O çok sevdiğim, uğruna tüm hayatımı gözden çıkardığım işe bile uyum sağlayamaz oldum. Şerefsizler mesleğimden edemedi beni ama sen tek bir gülüşünle hayatımın içine ettin.” Omuzları tutuşundaki baskıdan acıyan ve gözlerindeki öfkeyle ilk defa tanışmayan ama o gözlerdeki kırgınlıkla selamlaşan Kayra ne diyeceğini bilmez halde yutkundu. “Lan ben suçsuz yere hapse atıldım, hainlikle suçlandım, ailemi üzdüm, arkadaşlarımın güveniyle sınandım, hiçbiri senin gidişin kadar koymadı bana ama senin yokluğun var ya... İşte beynime sıkılan mermi gibi. Gülüşün, bakışın aklımdan çıkmıyor.” diye fısıldadı. Sonunda demişti işte, onsuz nefes alamıyordu.

Şaşkınlıktan nefes alamayan ve bu kadar itirafı ondan duymayı beklemeyen kızın aklı çorbaya döndü. Neyin pişmanlığıydı bu, kaybetme öfkesi mi? “Vural, senin oyunlarından sıkıldım. Ben senin pinpon topun değilim, duvara fırlattığında asla geri dönüş yapmam.”

“Yer Fıstığım, hadi eve gidip konuşalım. Söz veriyorum her neyse sorun çözeceğimize eminim. Şimdi lütfen şu motora bin.”

“Hayır şimdi...”

“Sana şu lanet olasıca motora bin dedim kahrolası!” Zıvanadan çıkıp kükrediğinde, boş olan otoparkın içinde yankılanan haşın sesi kızı yerinde zıplattı. Şaşkın bakışlarını motora çevirdiğinde, adam omuzlarını daha nazik bir tutuşla okşamaya başladı. “Lütfen Yer Fıstığım...”

Adamın sağı solu belirsizdi, severken döven babalar gibiydi. Bir an azarlarken diğer an göğsüne saklayacak gibiydi. Gözleri bir ilgiyle bir öfkeyle tutuşuyordu. Neyse sorun istemiyordu, bu ricaya uyacaktı. Yüzünü asarak motora tırmanırken, “Eve bırakınca bu sohbet bitecek.” diye huy-suzlandı.

Vural garip bir biçimde gülümseyerek motora bindiğinde, elleri direksiyonda bekledi. Kayra ellerini arkasına koyarak motorun koltuğundan tutundu. “Sarılmayacak mısın?” dedi özlem duyduğu tek şeyi belirterek.

“Hayır.” dedi kız içi giderken, gözleri özlemle sırtına kaydı. *Hayır!*

Vural dişlerini sıkarak motoru sertçe yerinden kaldırdı. Kaya ufak bir sarsıntıyla soluğunu tuttu ama yine de ona sarılmadı. Saçları havada uçarak kendini motorun koltuğuna sabitledi. Vural motoru bilinçli olarak sarssa bile sarılmamak için elinden geleni yaptı. İnadını kıramadı Vural. Motor su olup sessizleşen caddelerde akarken, yolculuğun ilk yarısında ikisi de sessiz kaldı. Kayra genç adamın yaydığı, gittikçe yoğunlaşan gerginliği hissedebiliyordu ve kızın kırgınlığına kafa yormaktan başı şiddetli bir ağrıyla acıyan adam hâlâ sorularına sevap alamamıştı.

“O kadar lanet iş varken neden ille de Barmaidlik yaparsın ki?”

Konu neden sürekli buraya geliyordu. Dişlerini sıktı. “Taş kafalının biri sorsun diye yapıyorum.”

Vural direksiyonu sağa kırdı, memnuniyetsizce homurdandı. “Bu işte çalışmana ailen ne diyor?”

Kız manzaraya bakarak, “Bundan sana ne?” diye hırladı.

“Anladım, bilgileri yok. Baban duysa nasıl da panikler değil mi?”

“Duymayacağına göre.”

“Belki bir kuş kulağına ıslık çalar...”

“O kuş gagasını sıkı kapatmazsa, gördüğü son görüntü bir kızın yumruğu olur.”

“Ya... Nerede olacak bu?”

“Cehennemnin tek gidişli uçağında.”

Az önce öfkelenen Vural, şimdi sırtıyordu. Ona sataşmak her zaman eğlenceli olmuştu. Şimdi şirin suratını astığına ve dudaklarını öfkeyle büzdüğüne emindi. O güzel yüzünü sırtına yaslasın istedi, motoru yana kırarak bir virajı derin bir eğimle döndü ama kız yine de ona sarılmadı.

“Neden geldin Vural Namlı, konuşacağın konu ne?”

“Bir kahve içsek!”

“Senin evine hayatta gelmem.”

“Evime gelmek mi istiyorsun?”

“İstemediğimi söylüyorum işte.”

“Tamam evime gel. Hem kahvenin içine ilaç koymam. Tabii sen benimkine tuz koymak istersen o ayrı.”

Kalbi yerinden fırlayacak gibi çarpan kızın eli kısa bir an koltuktan sıyrıldı ve düşmemek için tekrar koltuğa sımsıkı sarıldı. Ağzı kururken,

“Ha ha ha ha... Nasıl güldüm anlatamam.” diye alay etti sözlerinin etkisi başının üzerinde şimşekler çaktırmıştı. Derhal kendini bu duygu karmaşasından sıyırdı. Tuz koyacakmış, dua etsin siyanür koymuyordu.

“Hadi bana göster!” dedi Vural direksiyonu yana kırıp geniş bir virajı alırken.

“Bana bulaşma, kahve falan istemiyorum.”

“Çay içeriz o zaman.”

“Senin evine gelmeyeceğim Vural Namlı...”

“Ben senin evine gelebilirim ama değil mi? Kızların rahatsız olmayacağından neredeyse eminim. Behiye hariç kızlarla da tanıştım nasılsa, beni sevmiş gibiler. Belki baldızlarım bana kahve ikram eder.”

Kayra dudağının kıyısını dişledi masum bir heyecanla sonra hayal kurduğu için kendine kızarak kaşlarını çattı. “Kızlardan uzak dur Vural, onlar senin baldızın falan da değil. Şimdi söyle ne istiyorsun?”

“Seninle yatmak!”

Kayra şok içinde kısa bir an ellerini bıraktı ve düşmemek için kollarını Vural’ın bedenine doladı. Kasılan kollarının arasında sımsıcak duran adam kahkaha atan sesiyle istediğini alırken, “Seninle ağlamak... seninle gülmek.... seninle doymak... seninle uyanmak... seninle uyumak... seninle hayal kurmak... bir tek seninle ömrümü tüketmek istiyorum.” dedi Kolları kasılan kızdan ses gelmedi. “Bu işe bu kadar sevineceğini tahmin etmezdim Kayra, dilin mi tutuldu?”

“Lanet olsun Vural Namlı, bu motordan beni derhal indiriyorsun.”

Kızın soluk soluğa verdiği tek tepki öfkeyle ona emretmesi olmuştu. Adam durmak yerine hızlandı. “Bu teklifi ilk sen yapmıştın, hatırlatırım, ben de şimdi kabul ediyorum.”

“Seni aşağılık piç, indir beni hemen.”

Sesi havada dağılırken, minik bedeninin arkasında titrediğini hissedebiliyordu. Ya paniklemişti ya da öfkelenmişti, sonuç ne olursa olsun istediğine ona vermeyecekti. “Ağzını bozma Kayra, eve gidene kadar indirmeyeceğim.”

Vural gözlerini yoldan ayırmadı ama onun uzaklaşmasıyla dişlerini sıktı. Motorunu usulca binanın önündeki boş yerine park etti. Kayra motordan düşercesine aşağıya atladığında, hemen kendi evine girmek ve son sözü söyleyen olmanın tadını çıkartmak istedi. Merdivenlerden çıkıp sessiz koridordan dairesinin kapısına doğru ilerledi. Onun arkasından

geldiğini hissettiği halde umursamaz davranması adamı çileden çıkarırken, çantasından çıkardığı anahtarı elinde sallayarak giriş anahtarını ayarladı. Kilide yerleştirmek için uzandığında, birdenbire anahtarlar elinden alındı. Arkasını dönünce, Vural'ın onu konuşmadan vermeyeceğini anladı.

Apartman boşluğuna çınlayan sesi, "Ne hakla?" diyordu.

"Sessiz ol Kayra, herkesi uyandırmak mı amacın? Saat sabahın 5'ini geçiyor."

Kayra dişlerini sıkarak bakışlarını etrafta dolaştırdı. Kısık sesiyle, "Anahtarlarımı geri ver..." diye tısladı.

"Birazdan geri alabilirsin. Ama önce kahve içeceğiz. Bana mı gidelim, sende mi devam edelim?"

Puslu ses tonu başka şeyleri, mesela yanaklarının hafif kızarıklığını, nefes nefese kalışını, sert bedeninin etkileyici yakınlığını öne çıkartıyordu. Sırtını baston yutmuş gibi dikleştiren, inatçı çenesini havalandıran kız derhal bu baştan çıkarıcı etkiden kurtulmayı denedi. Kızlar uyuyordu, onların huzurunu bozmaya niyeti yoktu. Üstelik uyandıklarında saç saça görmekte vardı bu adamlar, alt üste görmekte!

Başını sallayarak aklındaki düşüncelerini kovdu.

Onun farkında olmadan yaptığı bu hareketle, Vural tek kaşını havalandırdı. Kayra derin bir soluk alıp sıkıntıyla etrafına bakınca, onun bu bilinçsiz hareketiyle adamın dikkatinin aşağıya... göğüslerini birleştiren derin vadiye kaymasını sağladı. Kayra, onun gözlerinde gördüğü sarhoş edici patlamayla geriye doğru bir adım attı. Vural gözlerini kırpmadan ona doğru bir adım daha yaklaştığında, yutkundu. Adam uzun boynunu eğdiğinde ise, ağzı kurudu.

"Ne...Ne yapıyorsun?"

"Hiç... özledim kokunu!" dedi burnunu saçlarına daldırıp; o mis, asi, hırçın, yaşamak için onu hayata bağlayan soluk haline gelmiş tılsımla sarhoş olurken. "Ya unuttuysam kokunu?"

Nefes alamıyordu Kayra. Buz gibi olmuş yorgun kollarını beline sımsıkı sarmak istercesine, göğsünün altında kaskatı kenetlendi. Sırtı acıyor, aşık göğsündeki kramplar yüzünden iki büklüm olmamak için çabalıyordu. Onun için sadece sıcak bir beden miydi? Hırslandığı, hevesini alamadığı bir et parçası. Tek değer verdiği şey cinsellik miydi? Baştan çıkaracak, bacaklarının arasında iki dakika ömrünün üzerinde sonsuzluk yaşayacaktı. Neden hayatına giren tüm erkekler onu iki meme ve bir popodan

ibaret görüyordu? Duyguları olduğunu, hayalleri olduğunu neden kimse umursamıyordu?

“Eğer anahtarımı vermezsen, çılgılık atarım...” Hayır ağlamayacaktı. Suratını astı çocuk gibi, gözlerinin içine dolan yaşları savuşturmak için kirpiklerini sık sık kırıştırdı.

“At istersen... İlk duyanlardan birisi muhakkak ya Türkan Hanım ya Baban olacak... Ne acı bir gerçek...”

Onu herkese rezil ettiğinde mecbur edeceğini mi sanıyordu. Yine tehdit ediyordu! Evet ya, unuttuğu konuya sadedi getirmesi iyi olmuştu.

“Babamla ne konuştun?”

“Sana ne, baba oğul arasındaki sohbet söylenmez,”

Ne zaman baba oğul olmuşlardı? Hem babası Rüya'nın düğününde elinden gelse boğazlayacaktı Vural'ı, ne ara kuzu sarması kıvamına gelmişti? Dişlerini sıkarak, “Babamdan uzak dur.” diye hırladı.

Adam başını iki yana salladı. “Artık istesem de duramam, sevdim onu.”

“Ben hiç sevmedim bu işi,” diyen kız, “Beni sıkıştırmakla eline hiçbir şey geçmeyecek.” diye çıkıştı. Son bir adımla kapıyla olan mesafesini kapattı, tam zile basacaktı ki sert bir tutuşla sırtı kapıya dayandı. Sinsice gülen Vural eğildi. Kocaman ellerini kafasının iki tarafına koydu. Onu kolları arasına hapsetti. Dudaklarına sadece birkaç milim kala durdu.

“Sana sadece bir kahve içeceğimizi söylüyorum, sen, seninle sevişmek istediğimi düşünerek panikliyorsun. Hani niyetin buysa, bana uyar ama önce konuşmak daha münasip olur. İkimizde bir açıklamayı hak ediyoruz.”

Onun kolları arasında olduğu zaman değil konuşması mantıklı tek bir düşünce kurması kolay mı sanıyordu. Derin derin soludu, “Alçaklık yapma. Bel altı vurarak beni geri püskürteceğini mi sanıyorsun? Ne seninle sevişmek ne de o tatsız tuzsuz iğrenç kahveni içmek istemiyorum.”

“Ama ben senin *tatsız, tuzlu* kahveni içmek için deliriyorum.”

Yine aynı konuya gelmiş ona umut veriyordu. “Zıkkım iç,”

“Senin elinden olacaksa, zevkle.” Keyiflenerek eğildi, gözlerini kaçırarak kızın yüzünde ne istediğini bilerek dolaştı bakışları. “Nefeslerin bozuldu Kayra.”

“Panikten sadece nefesim bozuldu, birine yakalanırsak tüm edebim bozulacak haberin olsun. Şimdi ver anahtarlarımı, burası aile apartmanı.

Rezil olmadan gider misin?”

“Ben seninle ciddiym, evlenmek istiyorum.”

Bu kelimeler böyle ulu orta, öyle aniden söylenir miydi? Bacakları gücünü yitiren kızın sırtı kapıya yaslanmasaydı kendini yerde bulması an meselesiydi. Bir an kalp spazmı geçirecekti. Neyse ki çabuk toparlandı. Şaşkınlık zamanı değildi. “Baban seni bana verdi, haftaya gel ailen istesin bu işi uzatmayalım dedi.”

Yok yok bu adam kesinlikle canına kastediyordu. Ayaklarının altından yer çekiliyor, başı dönüyor, bu anın bir kâbus olduğunu varsaymak istiyordu. Bir an sendeleyince, omuzlarından tutan adam onu olduğu yere sabitledi.

“Ba... Babam öyle bir şey demez.”

“Tam olarak: Haftaya gelin, kimse duymadan bu işi bitirelim dedi.”

Yüzüne baktı. Şaka yapmıyordu, ciddiye. Soluk alamadı. Demek anesi ile babası ondan kıvranmıştı bugün. Hem babası olumsuz bir söz söyleseydi, kimseyi dinlemez telefonda ana avrat düz giderdi. Ona kızmamıştı, onu eve çağırılmamıştı. Sesi titremeye, korkudan terlemeye başladı. “Babam bana sormadan kimseye vermez beni, ödünç ekmek değilim.”

“Babana aramızda bir yakınlaşma olduğunu söylemiş olabilirim.”

Kayra adamın bacak arasına dirsek atmak istedi, tabii başaramadı. Bunu yaptıysa öldürürdü onu. “Yapmadın değil mi?” Korkudan soluk alamıyordu.

“Tabii ki yapmadım. Ona gerçeği söyledim. Sana karşı duygularımın olduğunu anlattım ve geleceğimiz hakkında ciddi düşündüğümü belirttim. Hadi aç kapıyı içeride konuşalım.”

Şimdi kafa göz en safından dalacaktı. “Bu ne cüret!”

“Nişanlın olmam cüreti.”

“Sana inanamıyorum, beni kandırıyorsun.”

“İster inan ister inanma... Nişanlanıyoruz. Seni ister öperim ister kahve içiririm ister gezmeye çıkarırım.”

“Hangi hakla?”

“Müstakbel kocan olma hakkıyla dedik ya, sağır mısın?”

“Sen... nefret ediyordun. Öyle söylemiştin. Başının belası olduğumu haykırmıştın. Sonra sonra o Me...” Dudaklarını ısırmasaydı devam edecekti. Gözleri dolu dolu olunca yüzünü eğdi.

“Şimdi de öyle düşünüyorum.” dedi adam sözlerini tamamlamasını bekleyerek ama o sustu. “Sen benim hayatımın amacısın artık. Görmüyor musun Kayra, onca orduya karşı koyarken, bir tek sana esir düştüm.”

Bu sözler karşısında kalbindeki nefret, öfke erimeye başlıyordu. Meğer ne kadar güçsüzmüş ona karşı. Meğer savunmasını zayıflatması tek bir sözle başlayıp, bir gülücükle bitiyormuş. İradesini yerle bir etmesi ne kadar basitmiş. “Ciddileş, neden geldin çalıştığım yere?”

“Artık orada çalışmanı istemediğimi söylemeye ve çocukluğu bırakman gerektiğini anlatmaya.”

“Asla olmayacak beklentin.”

“Kayra sıktın artık, bozuk plak gibisin.”

“Beni istemiyorsun bile...”

“Kim demiş, ne zaman duydun ağzımdan. Ben sana hep dürüst oldum, evlenmeyi düşünmüyorum demiştim, o da sen hayatıma girene kadmış. Ömrümde delicesine istediğim tek kızsın. Hayır, seni istiyorum. Seni şu dünyadaki her şeyden daha çok istiyorum.”

“Beni sadece cinsel tatmin için istiyorsun.”

“Her halde onun için istiyorum başka ne olabilir. Sana âşık olacak halim yok ya...” dediğinde oyunbazca, kız suratını astı. Adam kakhaha attı. “Kayra çocuk musun? Onu istesem dışarıda bir sürü kadın bulurum, bedenini elbette ki istiyorum ama ondan daha çok ruhunu, kalbini istiyorum. Bana eskisi gibi sımsıcak gülümsemeni istiyorum, sımsıkı sarılmanı istiyorum, ağız dolusu dalaşmanı ve sonunda kakhaha atarak barışmanı istiyorum.”

İşte bu sözler genç kızın tüm soluklarını keskin bir jilet gibi doğradı. “Benimle uğraşma Vural Namlı, Eğer babamdan söz aldıysan... Yani beni kandırmıyorsan, en kısa zamanda bu sözü bozacağım. Babamla konuşunca anlar beni, seni istemediğimi belirtirim.”

“Geç kaldın.”

“Ne konuştun?”

“Bana haftaya isteme olunca, geç kalmadan düğünü ay sonuna yapmak istediğini söyledi.” Bu kocaman bir yalandı, asıl kendisi ısrarla ay sonu diye direktmişti. Mesleğini bahane ederek yıllık izninin o zamana denk geldiğini öne sürmüş süreyi uzatmamak için her hinliği denemişti. Babası da şaşırıp yakasına yapışmış, kızına elini sürüp sürmediğini sorarak tehdit etmişti. İkna etmesi de zor olmuştu ama dürüst davranmıştı.

Ona şerefi ve mesleği üzerine yemin edip, onu görevi üzerine teslim aldığı gibi bıraktığına ikna etmişti.

“Hayır...” dedi Kayra panikle. “Babam bana sormadan böyle mühim bir meseleyle karar vermez.”

“Seni bana verirken de öyle demiştin ama sana sormadı, verdim gitti dedi? O da anladı seni ancak benim yola getirebileceğimi.” Kayra’nın çenesini iki parmağıyla kaldırdı. “Şimdi müstakbel kocana ufacık bir öpücük vermeyecek misin?”

“Hayır...”

Vural eğildi. “Öyle olsun.” Dudaklarını çenesiyle boynu arasına değdirdi. “Parfümünü neden değiştirdin?” Kızı titretip hesap soran başını apansız kaldırıp kaşlarını çatı. “O kokuya alışmıştım, çiçek bahçesi gibiydi.” Dudaklarını çenesine sürttü. “Yarın o kokuyu sürmen lazım... Tenine çok yakışıyor...”

O koku parfüm değildi ki, kendi ten kokusuydu. Şimdi ömrü boyunca kullandığı tek parfümü sıkmıştı ve Vural bu kokuya değil onun öz kokusuna özlem göstermişti. Onun dudaklarının yakıcı teması kızın bedeninin ürpermesine neden oldu. Tanıştıklarından beri ne zaman bir araya gelseler, cinsel enerji yüklü karşılaşmaları olmuştu ama şu an, ona ilk dokunduğu anki gibi heyecanlandırıyordu. Etkisi direkt soluklarını kesiyor, beynine hükmediyordu. İlaç gibiydi. Soluk soluğa kalan Kayra, ne direnebiliyor ne de onu üzerinden geriye itebiliyordu. Tüm düşüncelerinin aksine, kafasını geriye atarak, onun o hassas noktayı tekrar öpmesine olanak sunuyordu. Bu itaatkâr tavrıyla Vural biden durdu. Kayra kafasını kaldırdı ve yüzüne baktı. “Sana âşık değilim Vural Namlı, hiçbir zaman da olmayacağım.”

“Sesin titriyor.”

“Korkuyorum.”

“Dudakların kuru ve onlarda titriyor.”

“Sana kızdığım için.”

“Derin derin soluyorsun.”

“Bana soluk alacak alan vermiyorsun. Çekil üstümden.”

“Henüz o aşamaya geçemedik... Ama inşallah yakında olacak.”

“Buna asla müsaade etmeyeceğim.”

“Bir  m r keyifli zaman geçireceğiz.”

“Birisiyle sadece özgürce seks yapmak için evlenmeyeceğim. Bunu istediğimde zaten yapabilirim.”

“Yapamazsın.” dedi adam dişlerini sıkarak. Kaşları çatılmış yüzü sertleşmişti.

“ yle bir adamla karşılaşırsam, elbette ki yapacağım.”

“Onu vururum.”

“Bir Komiser için hayli illegal sözler.”

“Başkısıyla olmayacaksın, çok istiyorsan ben seni tatmin ederim.”

“Bunu yapabileceğini sanmıyorum. Bana artık çekici gelmiyorsun.”

“ yle mi?” dedi adam tek kaşını kaldırarak.

“Hayır sabaha karşı...” dedi kız ergence bir espriyle ve yana dönerken yakalanıp susturulması bir oldu. Adamın dudakları onunkilerle tutkuyla ve a bir şekilde buluştu. İlk temas öylesine çarpıcıydı ki, ikisi de titrek bir nefes almak için durmak zorunda kaldılar. Kayra dudaklarını büzerek her ne kadar ondan kurtulmaya çalışsa da bu çabası hain elleri tarafından bertaraf edildi. Nasıl olduğunu kavrayamadan ellerini onun omuzlarına koyarak, ceza verircesine tırnaklarını tenine batırdı. Bu işkenceci adamı geri iteeğine kamçıladı ve inleyip onu kapıya yaslayarak kaldırdı.

Kayra daha da yakınlaşmak için yanıp tutuştuğundan, bacaklarını istekle beline doladı. Vural kendini öne doğru itip poposunu güçlü elle riyle olduğu yerde sabit tuttu, kız inledi. Dudaklarını onun dudaklarından ayırdı. Mini şortuna baskı yapan sertliği karşısında, nefesi kesildi. Ne yaptığını idrak ettiği an panikledi. Onu kendinden uzaklaştırarak ayaklarını yere bastı. Adam huzursuzca kıpırdandı.

“Neden durdun,” dedi kızın dudaklarına fısıldayarak.

“Tokat atacaktım.”

“Niye atmadın?” dedi Vural küstahça.

“Unuttum.” dedi kız aynı saffetle.

“Hımmm...  perek beynini uyuşturuyorum yani.”

“Yok, ayağıma basarak bedenimi... ek ayağını ayağımdan, nefes alamıyorum. Nasırım var...”

Vural şaşkın feryatla ayağını minik ayağın üzerinden çekti. “Hâlâ reddediyor musun?”

“Elbette...” dedi kız nefes nefese.

Vural tek elini poposundan çekti ve belinden göğüs kafesine doğru götürdü. Soran gözleri gözlerine odaklanırken, tam göğsünün altında turlayan parmaklar durdu. Kız yutkunarak bekledi, adam yan bir gülüşle elini göğsüne kapatıp nazikçe sıktı, göz kapakları duyduğu yoğun hisle titrerken, bedenini eline yasladı. Onun kendisini izlediğini, baş parmağını sert meme ucuna sürterken verdiği her tepkiyi ölçtüğünü hissedebiliyordu. Az evvel öpüşürken tahrik olmuştu ama o his şimdi katlanmıştı. Dudaklarından bir inilti koptu. Bacaklarının arasında keskin sızı iradesini zorladı. Onunla daha evvel neredeyse sevişmişlerdi ve verdiği hissi zevki unutmamıştı.

“Sana bir soru sordum. Hâlâ aynı fikirde misin?”

“Evet.”

“Sesindeki kibirli tonu duyuyor musun Kayra? Buz gibi kundaklara sarıyor bizi.”

“Baş ağrısı gibisin Komiser, apansız devreye gidiyorsun?”

Bu titrek sözlerini yalanlayan bacaklarının arasındaki sızıyı, acı verici seviyelere taşıdı adam. O anda tek istediği şortunu çıkarıp kapıya yaslayarak, ona sertçe ve hızlıca sahip olmak gibi duruyordu. Dudaklarını yaladı.

“Bırak beni.”

“Yalancı.”

“Bırak beni Vural.”

Adamın gözlerinde kıvılcımlar çaktı. “Bırakırsam düşersin.”

“Her düştüğümde kalkmaya alıştım ben.”

Vural dudaklarını boynuna sürttü, kulağının altındaki hassas bölgeyi emerken, onun konuşmasını bekliyordu. Hünerli dudakları köprücük kemiğine inip tekrar yukarı çıktı. O hassas bölgeyi boğuk bir sesle homurdanarak ısırdı. “Sence onca olaydan sonra, biraz rahatlamayı hak etmedik mi?”

Soluklarını yanaklarında hissederek Kayra onun dudaklarının boynuna geri dönmesi için yalvarırcasına kafasını yana cevirdi. Vural poposunu kavrayan eliyle hiç durmadan masaj yaptı ve onu sertliğine yaslamaya devam etti. Kalçalarını birazcık kıpırdatmasına izin verirse, üstünde şortu olsa bile oracıkta sahip olabilirdi ama Vural onun her hareketini kontrol ediyordu.

Kayra gözlerini sımsıkı kaparken, huzursuz sesler çıkarttı. Adamın kesik kesik nefesi kulağını okşadı. Onu kapıya daha da yapıştırmak için

öne doğru yaptığı her hamle, nefes seslerini bölen tek şeydi. Kendisinin de onu bu kadar yoğun bir şekilde etkilediğini bilmek, başını döndürdü.

Vural'ın dudakları bir kez daha dudaklarıyla buluştuğunda, Kayra alt dudağını ısırды. Şehvet dolu bir öfkeyle gözlerine baktı. Vural yüksek sesle inleyerek bedeni bedenine temas ettirirken, cezası hayli zevkli olmuştu. Kıvrana kadar onun dilini emip ağzının tadına vardı. Bu planlı işkenceye aniden bir son verdiğinde, Kayra bir kez daha onun dudaklarını arayarak mızızlandı. Vural ona karşı koydu, onu baştan çıkarırken rezil bir duruma düşüremezdi. Aklını başına almalıydı. Biri görebilirdi. Birazdan erken mesai yapan biri onları basabilir ve kızın onurunu lekeleyebilirdi.

Onu kapıya dayalı bir halde bırakarak, hünerli parmaklarını üst bacaklarından aşağı indirip dizlerinin altından tuttu ve neredeyse omuzlarına gelecek şekilde yükseltti. Kendini yukarı doğru iterek onun tam da ihtiyaç duyduğu bölgeyi birleştirdi. Haz dolu bir ürperme bedenini sararken, Kayra kafasını geriye yasladı.

“Lütfen!” diye inledi. Bu lütfen hangisi içindi, gitmek için mi devamı için mi?

“Bana cevap ver.”

“Ne sorduğunu unuttum.” diye gerçeği ifşa etti Kayra.

“Bana neden öfkeliisin? Kalbini kıracak bir şey mi söyledim?” Bu işkence çok fazlaydı. Kız biraz daha bu sürtünmeye maruz kalırsa, zevkten bayılan ilk insan olacaktı. Nefesi dudaklarından aceleyle çıkıyordu. Haz son bir adım ötesinde duruyordu.

“Hayır!”

“Yanlış anlayacağın bir şey mi yaptım?” Başı dönen kız sustu. Tırnaklarını omuzuna batırdı.

“O zaman sana her gün işkence ederim?”

Soluk soluğa kalan Kayra, “Bende her gün soğuk duş alırım.” dedi.

“Bana aşkınsın,”

“Aşk er kişiye yakışır,” dedi kız dişlerini sıkarak.

“Düzgün konuşmayı bilmez misin sen?”

“Yapında bozukluk varsa benden mimarlık bekleme.” Tırnaklarını adamın omzuna geçirdi, lanet olsun biraz daha böyle kıvrandırırca sona yaklaşacak, tene temas etmeden rahatlayacaktı. “Şimdi bırak beni, aynı lisanı konuşmuyoruz...”

“Kaç lisan bilersen bil Kayra, ayrılığı tercüme edemezsin ama ben

sana sensiz yaşamanın nasıl bir acı yaşattığını tercüme edebilirim. Dört duvarın nasıl üstüme yıkıldığını, adaletin değil ama asıl sensiz olmanın beni çaresiz bıraktığını, sürekli seni merak etmenin ve seni koruyamamamın, görememenin kaygısını anlatabilirim.”

“Birazdan bana âşık olduğunu da söylersin sen, yalan söylemeyi huy edinmişsin.”

“Senin kafan neden bozuk?” dedi adam öfkeyle. Biraz duraksamıştı eylemleri.

“Çok şükür benim kafam bozuk, bazıları gibi kanım bozuk değil.” dedi kız ve intikam almak isteyen adam öyle bir şey yaptı ki minik bir çığlık attı. Temas ettiği yer yıldızları saydırmıştı. Hayır orası olmazdı, orayı okşayamazdı ve Kayra soluk soluğa kalırken, dişlerini çıglık atmamak için adamın omzuna geçirdi.

“Anladım,” dedi Vural kızı iyice kıvrınma kıvamına getirirken. “Sen kıskandın... Ama neyi? Seni kıskandıracak ne yaptım, üzecek ne yaptım?”

Kız sinir ve haz arasına sıkışınca sinirden kahkaha attı, bir de alay ediyordu ne yaptım diye. Alt katta sevgilisini bırakıp üst katta eski sevgilisini düzmeye kalkmıştı. Biraz duruldu Vural, kız nefes aldı. Deli gibi gülmeye başladı.

“Ne gülüyorsun?” dedi saçlarını geriye çeken adam keyiflenerek. Onun yüzündeki keyfi beğenmeyen kız, “Güldüğüme bakma, ben şebek görünce dayanamıyorum...” dedi yanağına yaş sıralanırken.

Yanağındaki yaşı silen adam, “Kimi kıskandın?” diye sordu.

“Düğün ne zaman?” diye sordu Kayra.

Vural kaşlarını çattı. “Ne düğünü?”

“Böyle mi kandırıyorsun, şaşkın numarası yaparak mı sıyrılıyorsun?”

“Kimseyi kandırdığım yok.”

“Tabii tabii. Gözüne toz kaçmıştı, onu mu çıkarıyordun? Dilinde ağzına kaçmıştı, laf arıyordu değil mi?”

İşte şimdi taşlar yerli yerine oturmuştu. Aklına gelen şeyle Vural dişlerini sıktı. Mevsim onu kandırmıştı. Takıntılı manyak. Ona kaç defa bu işin olmayacağını söylemişti, daha kaç defa sertçe uyaracaktı. “O benim sevgilim değil, hiç olmadı.”

“Kesinlikle inanıyorum, sevişirken de oyun oynuyordunuz. Ağzından laf almaya çalışıyordun!”

“Öyle bir şey yapmadım, evet sadece ağzından laf almak için bana yaklaşmasını sağladım ama o salak...” Sonunda geri çekildi ve genç kızın bacaklarını yere indirerek bedeninden kaymasına izin verdi. İkisi de bu temas karşısında inlediler. Bir adım gerileyen adam elini saçlarına saklayarak, kızın kaçırdığı yüzüne baktı. “Lanet olsun, onca zamanın azabı bir aptal yüzünden miydi?”

“Neyse ne bana ne ki zaten,” dedi kız kendine çeki düzen vermeye çalışarak. Burnunun direği ağlama hissiyle doluyordu. Az evvel ne olmuştu ne zaman bu hale gelmişlerdi? Az daha kapının eşiğinde işini bitirecekti! “Git sevgilinle ilgilen, etrafımda dolanmaktan da vazgeç. Zaten yarın başka ev bakacağım, aynı mahallede oturmak uygun değilmiş anladım.”

Onun bu masum ve samimi cevabı adamı biraz sakinleştirdi. Kayra huzursuzluktan ağlamak istedi, hatta ağlayacaktı da ama sonra. Durumun gerçekliği onu yoğun bir şekilde sarstı. Bu adamı istiyordu ve lanet olsun, ona güvenmiyordu. Asla!

“Sadece birkaç gün birlikte takıldık. Hiç sevgilim olmadı. O sadece meslek arkadaşım olarak kaldı. Zaten tayini çıkıp gitmişti.” Kız inanmayan nazarlarla baktı. “Ben seni çok sevdim, yemin ederim.” Ve gerçek tokat gibi yüzüne çaktı. Lanet olsun, sevdiği kadındı evet. Kayra ilk olmasa bile, son sevdiği kadındı. Az daha onu, halka acık bir koridorda düzmesine iki saniye kalmıştı. Böylesine düşüncesiz davranışlar onun tarzı olmasa da bu ürkütücü olsa da kendini kaybetmişti. İlk defa kontrolünü kaybetmişti. Bedenini keskin bir öfke ve utanç sardı. Kız göğsünden iterek öfkesini tam anlamıyla görmesini sağladı. O anda anlık sakinliği buhar olup uçtu. Genç kızı bir kez daha kapıya yaslayıp çenesini tuttu.

“Sana düşünmen için zaman veriyorum.”

“Hayır.”

“Cevap vermen için değil, düşünmen için...” Alaylı bir ifadeyle gülerrek koca ellerinden birini onun bacaklarının arasına götürdü ve bacaklarının açıkta kalan kısmında, parmaklarının tersini gezdirdi. Kayra soluğunu tuttuğu an, gülümsedi. Hem de aklını başından alacak biçimde. Kız ağzı açık ona bakarken, adam şortunun katlanan kumaşını indirdi. Mahrem bölgesini sakladı. Sonra da eline anahtarını tutuşturup, göz kırparak çekip gitti. Kayra dakikalarca baktı arkasından, omuzları düşmüş halde eve girdi. Kanepeye oturdu, saatlerce tek bir noktaya baktı. Yorgunluktan sızıp uyuduğunda ise neredeyse kızlar ayaklanmıştı. Yine yorgun işe gitti, yine bir öcü gibi ortalıkta gezdi. Neyse ki eve döndüğü vakit yorgunluktan sızıp kalacağının bilincinde olarak kendini iyice yormuştu.

Tam uykuya yenildiği an kapısının tıkırdamasıyla uyandı genç kız. Kızlar okuldayken biraz dinlenmek için uyku ilacı almıştı ve kapının tıkırtısına uyandığında, içeri hırsız girdiğini sanmıştı. Eline terliğini alarak kapıya yöneldiğinde, açık kapıda gördüğü kişilerle donup kaldı. Vural ona kaşlarını çatarak bakıyordu. Yanında da bir adam vardı ve sanırım o çilingirdi, kapısının anahtar yuvasını yerine takıyordu. Kapının girişinde duran ve ona öldürücü bir hırsla bakan adam çilingiri yollarken, öfkeden delirmiş gibiydi. Sakin kalmak için resmen kendisiyle savaşıyordu. Bu sefer neye kızmıştı acaba? Gerçi onun kızması için bir sebebe gerek yoktu. Üstelik evine bir hırsız gibi girme gereği nedendi?

“Bir saattir arıyorum seni, kapıya vuruyorum neden açmıyorsun? Aklımı kaçıracaktım, bir şey oldu sandım.” Kız ona hesap soran adama bakarken, Vural’ın arkasından biri kıpırdandı. Kayra adamın yanındaki kadına bakarak, dişlerini sıktı. Yataktan uyandığı için üzerinde penye şort takımı vardı ve saçları başı dağılmıştı. Üstelik bu sahneye katlanacak sabra sahip değildi.

“Misafir ağırlayacak durumda değilim.”

Vural Mevsim’i kolundan tutarak önüne attı. “Anlat ona gerçekleri,” diye hırladı.

Kız dudaklarını dişleyerek, “Ben... Lanet olsun bu bacaksız kadar değerim yokmuş, şu hale bak ya. İnanmasaydı o da. Seven insan güvenir, onun sana güveni yokmuş işte.” diye söylendi.

Vural dişlerini sıkınca, “Oyun oynadım, sen gör diye yaptım bacaksız. Peşini bırak diye, bilerek öptüm onu. O beni itmek istedikçe daha fazla öptüm.” dedi. Kayra ağzı açık kadına bakıyordu.

Hırsından deliren Mevsim söyleyecekleri bittiğinde, Vural’ın bacağına sert bir tekme attı. Hırsla küfrederek çekip gitti. Kayra’nın ağzı açıldı ve savunmak için eline geçirdiği terlik parmaklarının arasından kayarak yere düşmüştü.

Adam hâlâ öfkeli duruyordu. Az evvel kesin Rüya görmüştü. O kız hayaldi, hep hayal ettiği şeydi. Kayra gözlerini kapatıp tekrar açtı. Evet Vural hâlâ kapının girişinde duruyordu ve ona öldürecek gibi öfkeyle bakıyordu.

Onu fazla merak ettirmeyen adam, “Kapıyı neden kilitlemedin?” diye gürledi. Çilingir hiç zorlanmadan açmıştı. Bu azarla afyonu patlayan kız ayıldı. “Lanet kapılar kilitlenmek için vardır.” Evi titrettiği gibi kızı da titretmişti. “Etrafta düşmanlarımız cirit atarken, hırsızlar volta atarken,

herhangi birinin içeri girebileceği ve kilitlenmeyen kapının ne kadar tehlikeli olabileceği hiç aklına gelmiyor mu? Uyumadan önce neden kilitlemedin. Salak mısın sen?”

“Benim yerime akıl ettiğine göre, sorun kalmadı. Hem hiçbir hırsız dibinde polis olan eve girecek kadar salak değildir.”

“Elinde kredi kartı olan her salak bu fırsatı kullanırdı.”

“Salaklara kredi kartı vermiyorlar üzülme, bunun için akıl sağlığına bakıyorlar.”

Kapıyı arkasından sertçe kapatan adam, ağır adımlarla genç kıza yaklaştı.

Omuzlarını sarsan kız kendine geldi. Evine zorla girmiş, bir de bu yetmez gibi hayal mi gerçek mi olduğunu kavrayamadığı bir anda Mevsim denen kadını önüne atmıştı. Az evvel gördüğü şey rüya olabilir miydi? Kafası karıştı, aldığı ilaçlar hâlâ algısını toparlamasına izin vermemekteydi.

“Ne istiyorsun yine? Gösterin bitti, gidebilirsin.”

“Kızım mal mısın sen, görmüyor musun salağın oyununa gelmişsin. Onca zaman boşa acı çektirdin ikimize.”

“Ben ne gördüğümü biliyorum.” Kayra arkasını dönüp içeri yöneldi. Dağınık saçlarını eliyle düzelterek kendine çeki düzen verdi. Vural ayakkabısını çıkararak yanına yaklaştı. Etrafa bakınınca, onun niyetini anlayan Kayra, “Evde kimse yok gördüğün gibi.” dedi.

“Biliyorum.” dedi adam sırttan bir ifadeyle. “Onları okula giderken gördüm.”

Demek evini dikizliyordu. Sapık. “Uyuyacağım gidersen, gece işe gideceğim.”

“İş falan yok, gitmeni istemiyorum.” dedi Vural. Bu konuda netti.

“Sana soracak değilim.” diyen kız adamın elinde eğreti duran kutuya baktı merakla. Gözlerini kısarak, “İçinde yılan falan saklamıyorsun değil mi?” diye sordu.

“İçine sığar mısın?”

Kız ona öfkeyle soluyunca, genç adam bakışlarını kaçırdı ve sanki ilk defa görüyormuş gibi elindeki kutuyu izledi. Sonra önemsiz bir şeymiş gibi sallayarak, “Senin için bir armağan.” dedi, sesi hayli çekinikti.

Kapıda bulmuş olamazdı değil mi? Özcan salağı eve çiçek göndermeyi

bırakıp hediye almaya kalkmazdı her halde. Merakla, “Kimden?” diye sordu.

Ona sert bir bakış atan adam, biraz mahcup biraz ciddi halde, “Tabii ki benden, başka adamlar sana hediye alacak kadar canına susamamıştır.” diye çıkıştı.

“Başka erkekler tek bir göz kırpışına...” dediğinde adamın her an kafa göz dalacak halini görünce, sustu. Adam da bu ateşkese uyarak, “Bir öpücüğü hak etmişimdir artık.” diye kıvırdı.

“Tekmeye ne dersin, en popolusundan. Evime zorla girdin, bu da yetmedi o kadını evime getirme cüreti gösterdin.”

“Bana başka bir yol bırakmışsın gibi konuşma,” Kızın gönlünü almayacağını anlayınca, paketi Kayra’nın eline tutuşturdu. “Aç bakalım beğenecek misin?”

Paketi heyecanla havada yakalayan kızın gözleri kuşkuyla kısıldı. “Ne aldın?”

Kayra hiç kıpırdamadan elindeki pakete bakıyordu. Kanepeye oturunca yanına gelen adam sayesinde ayaklarını toplamak zorunda kaldı. Ne yapacağını bilemiyordu. Paketi yavaşça salladı. “İçinden yumruk atan el çıkarsa, seni apartmandan kovdururum, bir daha bu semte ayak basamazsın.”

“Yaparsın sen, inanırım.” dedi.

Kayra paketin şeridini çözerken, elinin titremesini engellemeye çalıştı. Renkli ambalaj kâğıdını açınca içinden karton bir kutu çıktı. Kalbi ağzında atan kız, soru dolu bakışlarını tekrar ona çevirdi. İçinden çıkacak şey korkutuyor muydu, yoksa heyecanlandırıyor muydu bilemedi.

“Açsana,”

Ve açtı. Kutunun içinden bir çift kelepçe çıktı.

“Bu ne?” dedi kız kelepçeyi eline alırken. Anlaşılan sapık herif fantezi işine kafayı fena takmıştı.

Oysa başka fantezilerin peşindeydi adam, hem de en safının.

“Özgürlük içinde yoksa, her yer mahpustur.” dedi kıza bakarak. Kayra soluksuz halde dururken, “Benim gibi polislerin kuyumcuya uğrayacak vakti çok olmuyor, mesai bittiğinde ise onlar kapanıyor. Sana en değerlisinden yüzük almak istedim, başıma gelmeyen kalmadı. Ne suçlu bıraktı peşimi ne senin hayalin. Ne zaman bir kuyumcunun kapısına yaklaşısam bir anons sesi uzaklaştırdı bizi.” Omuzlarını sarstı. “Biliyorum, böyle

hayal etmedin. Ben de önünde diz çöküp yoluna güller serecek adamlardan değilim. Kalbimi serdim işte ömrüne, dilersen kelepçelersin.”

Soluksuz hale bakarken kız, Vural kaşlarını kaldırdı. Mahcup halde cevap bekledi. Daha ne olduğunu anlayamadan, üzerine zıplayan kızla, kanepeye sırt üzeri düştü. Ani bir tepki beklemekteydi ama bu kadar güzelini hayal edememişti. Dudaklarına ağlayarak kapanan Kayra’nın, bir an soluğu kesildi. Kollarını ince beline dolayıp onu kendine çekti, mutluluktan başı dönmekteydi.

“Bu, ne demek oluyor şimdi?” diye sordu.

“Aptal,” dedi Kayra hıçkırıktan sesini bulamayarak.

“Bir daha aptal dersin bana dilini koparırım.” dedi adam mutlulukla, yüzüne yapışan saçlarını geriye çekip yanaklarını kururlarken Kayra hıçkırarak güldü. “Yer Fıstığı,” dedi adam heyecanla, “Bu ne demek?”

“Yalan dediğin her şeye ben deli gibi bağlandım...” dedi kız burnunu çekerek, eğer konuşabilseydi ona derdi ki: “Gerçekten tanışmadan daha, hayallerime dokundun. Kazayla ya da bilerek, annenden sonra yüreğime doğdun... Ürkekliğim, ağlamam, hırçınlığım ya da korkaklığım, sana gözümü kırpmadan bağlanmamdan kaynaklanıyor. Ellerinin altındayım, bir nefes ötende.” Dedi ama onun yerine sadece başını sallayarak hıçkırıyor.

“Oynamıyorsun benimle değil mi? Bak Yer Fıstığı, oynama artık benimle.”

“Oyun bitti.” dedi çocukça bir sevinçle burnunu koluna silerek. “Görsene artık, omzuma değil ama yüreğime dokundun. Oyun bitti, kaçmıyorum.”

“Kabul ediyorsun demek mi oluyor bu?” Kız omzunu sarstı. “Şimdi ne demem gerekiyor?” diye sordu adam.

“Onu da ben mi öğreteceğim?”

“Öğreteceksin,” dedi adam gülerek, “Sevmeyi öğrettiğin gibi sevilmeyi de öğreteceksin.”

“Öğretirim.”

“Bir daha bırakmak yok.”

“Bırakmam.” dedi Kayra.

Vural onu tutkunun en zirvesine, aşkın en muhteşemine taşırken, kulağına en güzel sözleri nakşediyordu. Kayra soluk soluğa dudaklarını ayırdığında, ona gülümseyen Vural, “Bu evet demek mi oluyor cidden? Sonra kafa buldum demeyeceksin değil mi?” diye sordu inanamayarak.

Kız bir daha öptü onu.

“Bu da evet demek mi oluyor?”

Onun şaşkın haline kahkaha atan kız, “Hayır seni ökü,” dedi. “Canım çekti demek oluyor.”

“Benim gibi bir adamı çeker misin? Gecem gündüzüm yok, sonra şikâyet etme.”

“Ciddi misin sen?” dedi kız kahkaha atarak.

“Evet... Benim deli olmadığımı kanıtla. Sürekli seni düşünmekten sıkıldım, birazda sen beni düşün. İşten geliş saatimi, işe gidiş saatimi, kiminle görüştüğümü...”

Ellerini adamın yüzüne dokundurdu. Parmaklarında hissettiği gerçeklikle şok geçirdi. “S*ktir...”

“Doğru konuş...”

“Sen...” dedi gözlerini kapatıp, tıpkı rüyasında ona dokunduğu gibi adamın yüzüne, gözlerinin çukuruna ve kaşlarına dokunarak. “Sen ona çok benziyorsun?”

Adam yine başa dönmekten korkarak, kalbini susturdu. “Kime?”

“Evleneceğim erkeğe,”

Bu kız manyaktı. Rahatlayınca derin bir kahkaha attı. Kısa bir an kendine gelmeye çalıştı. Rüyada gibiydi ve inanması zaman alıyordu. Sonunda konuştu. Sesi bu kez sakın ama iğneleyiciydi. “Düğün için fazla bekleyemem.”

“Okulum bitmedi daha.”

“Evlenip bitiren çok var,”

“Ciddisin,” Adam başını sallarken, Kayra gülmemek için dudaklarını dişledi. “Bana yüzük almadın mı cidden?”

“İkimizin de daha büyük sorunları varken, böyle saçma bir şey üzerine tartışmak istiyor musun gerçekten?”

Neredeyse kızın kafayı üşütüp üşütmediğini sormak istiyordu çünkü onun gibi nezaketten yoksun, kelle koltukta bir adamı kocası olarak istiyordu. Yarını olmayan bir adamı çocuklarına baba olarak seçiyordu. Ne şanslıydı. Omuzlarından dökülen saçlarını okşarken, tüm düşünceleri aklından uçup gitti. “Barıştık mı?” diye sordu.

“Sanırım,”

“Sanırım,” diye yanıtladı adam, avucunu bileğine sardı. Aynı anda

bakışlarını çevirip dikkatle baktı ve gözleri başka bir yere kaydı. Kız göğüslerini ona yaslanmış, derin vadiyi gözlerine sokmuştu. Adamın saçları na dokunuşu biraz daha aşağı kaydı. Vural yutkundu. Üzerinden kalkan Kayra, tam da o anda geriye doğru sendeledi ve dengesini yeniden kazanmadan önce, arkasındaki sehpaye çarptı. Ayaklanan adam kollarıyla kızı sıkıca yakaladı, artık tutulmaya ihtiyacı olmamasına karşın biraz bekledi:

“İyi misin?”

“Hı hı, sadece ayaklarımı yerden kestir.” diyebildi Kayra, kahkahayla başını salladı. Onu sıkı sıkı tutarak kendine çekti. “Geçti mi?”

“Hayır...” dedi kız. “Hâlâ başım dönüyor, dizlerim tutmuyor.” Adam, elleriyle desteklemekteydi. “Aşk insanı içmeden sarhoş ediyor muş.” dedi Kayra.

Boşta duran elini adamın koyu renk tişörtünün üzerine götürdü. Parmak uçlarını göğsüne yasladı, sanki o şekilde dengesini sağlayabilecekmiş gibi bekledi. İkisi de sessiz ve hareketsiz durdular. Kız onun gerçek olduğunu, hâlâ rüya görmediğini kendine kanıtlamak istiyordu. Her şey bir anda rüya gibi olmuştu. Sıcaklığını hissettikçe, kafası karıştı. Ama bir gerçek vardı ki, ona dokunmaktan hem rüyasında hem gerçeğinde asla vazgeçemeyecekti. Kalbi daha hızlı ve sert atmaya başlamıştı. Ve aşağı doğru gizlice bir bakış attığında dekoltesinden sergilenen göğüs uçlarını gördü.

“Biz ne yapıyoruz?” dedi paniklemiş sesiyle.

“Bilmiyorum,” diye fısıldadı adam, ağırbaşlı ama yine de istekli bir şekilde.

Kız baygın bakışlarını adama çevirdi. Gözleri buluştu. Soluk soluğa birbirinin kollarındaydılar ve ikisi de fena halde bir diğerinin onu öpmesini istiyordu. Sonunda daha fazla sabredemeyen adam oldu. Ona doğru yavaşça eğildi, dudaklarını çok nazik bir şekilde dudaklarına değdirdi. Sanki o anda ozon delindi, dünya bir ışık geçidine kapıldı ve kelebek etkisi gerçekleşti. Kayra bu dokunuşu tanıyordu, bu hissi ve bu lanet kokuyu, hafızasını kaybetse bile unutmayacağı tek şey oydu. Ona aç olan vücudunda zevk dalgalanırken, aklını toparlamaya çalıştı. Adam ufacak bir temasla dahi dağıldığını anladığı an daha fazla ileri gitmeden kendini frenledi. O da şaşkıncı ama onun şaşkınlığı kendisinininkisinden farklıydı. Bakışları yeniden buluştuğunda, gözlerinin ne denli karardığını gördü. Göğsü inip kalktı.

“Sen ne yapmaya çalışıyorsun Çeyrek Komiser?”

“Seni baştan çıkarmaya çalışıyorum, başarılı oluyor muyum?”

Kız gülümseyerek başını salladı. Adam onu yeniden kollarına aldı, pantolonundaki kabarıklığı hissedeceği kadar yakınına çekti. Ona, o zamana dek aldığı en güçlü öpücüğü vermek için, dudaklarını onunkilere doğru indirdi. “Bu birkaç hafta zor geçecek,”

Bir şeyler tersti ama ikisi de bunu irdelemeyecek kadar kendinden geçmişti. Öpücük güçle dolu olsa da ardından gelenler şaşırtıcı bir şekilde sakin, kontrollü ve yetenekliydi. Adam kesinlikle bir kadını nasıl öpeceğini çok iyi biliyordu. Bir elini kızın vücudunun kıvrımlarında gezinirken, diğeri kışkırtıcı bir şekilde göğüslerine doğru yol alıyordu. Kız soluksuz kalıyordu, içine işleyen bu zevk karşısında çaresizleşiyordu. Öpüşlerinde acele etmeyişi ve bunu kendinden emin bir şekilde yapışı, daha iyi bir sona ulaşmak için telaşlanmadığını gösteriyordu. O andan bütünüyle tat aldığını, rüyalarındaki gibi sadece dokunuşu değil, ıslaklığı ve lezzeti de hissettiğini fark etti. Aralarındaki tutkudan keyif aldığını gösteren bir inlemeyle, ona cevap verdi. Vücudunun yönetimini ele alıp, adamın aşına olduğu vücudunun karşısında hareket ederken, ne kadar rahat olduğunu fark etti. Ona kimseye güvenmediği kadar çok güvenmekteydi. Göğüsleri, adamın göğüslerinin üzerinde istekle kıpırdıyor, parmakları onun kalın ve dağınık saçlarında dolaşıyordu.

Adam’ın elleri, şimdi de kalçasında hareket ediyordu. Ona yaslanıyor, istekli uzantısını her hücrelerine kadar hissetmesini sağlıyordu. Aslında, tuhaf gelmeliydi bu hareket ona. Ama onun yerine, sadece... zevk verici ve basitti.

“Ne kadar ilaç aldın?” diye sordu adam, sanki kızın zihnini okurmuş gibi.

“Aşkın böyle kafa yaptığını bilmezdim,” dedi kız dürüstçe.

Öpüşmeye verdikleri ara, aralarında birkaç santimetrelilik bir boşluk yarattı. Kız baygınca onun gözlerine bakarak, “Cidden babamla konuştun mu?” diye sordu.

Adam başını salladı gülerek, “Annen eve ilk aldığı anda, adeta beni öldürecekti ama sonra dinledikçe, yumuşadı. Baban yakamı toplayıp yumruklamaya çalıştı neyse ki annen araya girdi.”

O sahneyi gözlerinde canlandırdığında sırtından aşağı bir korku damlacığı süzüldü arkasından onu bu hallere düşürdüğü için keyiflendi. Onun için babası gibi bir adamı karşısına almış, ölüm pahasına evlerine gitmişti. Bu gururunu okşadı, erkeksi misk kokusunu alabilmek için yükseldi, yeniden onu öpmek istiyordu.

“Seni tehdit etti mi?”

Adam başını salladı. “Biricik kızını emanet ediyor, etmezse şaşırırdım. Kayra,” dedi adam boğuk sesiyle. “...evlenene kadar sabredemeyebilirim.”

Dudaklar tenine kapandığında, dünyada tek istediği buydu... Öpmeyi ve öpülmeyi sürdürmek... Adam onu öpmeyi kaldığı yerden sürdürdü. Kız düşünmeyi bir yana bırakıp, unutulmaya yüz tutmuş duyguların öne çıkmasına izin verdi. Her saniye mantığını susturuyor ve bir şeyler için endişelenmesine izin vermiyordu. Vural hiçbir şey söylemeden geri çekilince, heyecanlandı.

“Ne oldu?” diye sordu.

“Hangi oda senin?”

Kayra arkasındaki kapıya baktığında, cevap veremeden ayakları yerden kesildi. İtiraz edemeden sırtı yatağına yaslanmıştı. Gözlerini açmak istedi ama o kadar ağırlaşıyorlardı ki, gerisini düşünmek istemediği için kendini adamın bedenine yasladı, başını geriye düşürdü.

“Hazır değilim,” dedi sadece, ne bedenen ne de ruhen hazır değildi ama ondan kopmaya da hazır değildi.

“Ben de” dedi adam dürüstçe. “Kopmaya hazır değilim.”

“O zaman, akışına bırakalım.”

Bu sözden sonra çok pişman olacaktı, emindi ama şu anda bu o kadar kötü bir fikir gibi gelmiyordu. Kontrollerini kaybettiler. Ve işin en güzel tarafı da buydu ne ona ne de yaşattıklarına ne kontrollü ne de hazır olmayacaktı. Ve pişman da olmayacaktı.

Ah şu açlık, sanki ne kadar öpüşürse öpüşsün doymayacak ne kadar dokunursa dokunsun bununla tatmin olmayacaktı. Duyduğu ihtiyacın sıcaklığı sel gibi akıp nefesini kesiyor, karnının altında toparlanan isteğinin yoğunluğu, içini eritiyordu. Dudakları aralıktı, tıpkı adamın tutkuyla soluduğu dudakları gibi. Vural aceleyle onu soyarken, Kayra beceriksizce adamın tişörtüne asılıyor, ama dudaklarını da dudaklarından çekemiyordu. Onun sıcacık dilinin dişleri üzerinde gezindiğini hissedebiliyordu.

Vural alt dudağını emip hafifçe ısırduğunda, kızın aklı da tüm ahlaki sorumlulukları da uçup gitti. Şu anda tek düşünebildiği şey, onun şehvetli dudaklarıydı. Vural üzerindeki tişörtten kurtulunca onu saçlarından yakalayıp başını arkaya eğdi, genç kızın dudaklarını, dilini, arzuyla kızaran boynunu ortaya çıkardı. Dudaklarına teslim olmak bugüne kadar yaptığı en kolay şeydi. Saçlarının arasında gezinen eli şefkatliydi, yumuşak bir

şekilde dolaşan bukleleri açmaya başladı. Gözleri birbirine kenetlendiğinde, kızın açıkta kalan göğsü elinin sıcaklığını tadıyordu. Avcunun sıcaklığı cildine ulaşmakta, son direnç kırıntılarını da eritmekteydi.

Kolunu yastığa yaslayıp üzerinde yükseldi. Ona daha da yaklaşmak istiyordu. Yavaş yavaş soydu, her santimini öpücüklere boğarak, merhametle yatıştırıp, tutkuyla ısıtarak, kendine doğru çekti. Üzerinde yükselip, bacaklarının arasına geçmesini sessizce kabullendi Kayra, aklı başından gitmiş gibiydi. Sertliğini pantolonun kalın yapısından bile hissediyor, kendi yumuşaklığıyla buluşturabilmek için kıvranıyordu. Hâlâ yeterli değildi. Gergin bir şekilde adamın kemerine uzandı. Titreyen parmaklarını yakalayan Vural, kendinden uzaklaştırdı. Bu işi kendi devraldı. Tek hamlede kemerden ve düğmelerden kurtuldu.

Elleri adamın üzerinde sahiplenici bir edayla geziniyordu. Onun sert kollarını ve göğsünü okşuyor, her girintiyi ezberliyordu. Göğsünde parmaklarını gezdirirken, adam üzerinde kalan son çamaşırlardan da kurtuldu.

Bir an sonra sırtüstü yatırıldığı yatak hışırdıyordu. Vural onun üzerine eğilirken, tek dizini de bacaklarının arasına bastırmaktaydı. Onu orada hissetmek tuhaftı, bacaklarını biraz daha aralaması için baskı uyandı- rıyordu.

Geleceğe dair hiçbir korku duymaması çok şaşırtıcıydı. Parmakla- rını onun kısa saçlarının arasından geçirirken, dudaklarını dudaklarına bastırdı. Dilleri birbiriyle dans ederken, ona dair ihtiyacı da giderek ar- tıyordu. Ne kadar yakınında olursa olsun bir türlü yeterli gelmiyordu. Vural eğildi, onun yumuşaklığında kaybolduğunu hissediyordu. Dağınık yatağın içinde huri gibiydi. Onun altına uzanmış, sahip olduğu zengin- liği paylaşmaktaydı. Ciğerleri onun kokusuyla, dudakları dudaklarıyla dolmuştu. Cildinin ipeksi yumuşaklığına inanamıyordu. Kayra ona aitti, artık tamamen onundu. Ruhu ve bedeniyle. Kalbi heyecanla çarpıyordu. Göğüslerini okşarken, boynunu öperken, çılgına dönmüşçesine en çok neresinden öpmesi gerektiğini bilmiyor, tüm bedeninin tadına bakmak istiyordu. Oyunlara ara verildi, ikisi de kendinden geçmişti. Dayanama- yarak tüm baskısını ona verdi ve yumuşak uyluklarına kasıklarını bas- tırdı. İçinde olma isteğiyle kıvranıyordu. Aynı şeyler için çıldıran kız da kendini cömertçe ona teslim etmiş, kollarını sımsıkı boynuna dolamış, tutkulu birleşmenin gelmesini bekliyordu.

“Bir saniye sonra çok geç olacak,” dedi adam, son bir defa durdurma- sı için şans verdi. Ama Kayra itiraz eden bir homurdanmayla onu omuz- larından kendine çekti. Sadece, “Çok konuşuyorsun Çeyrek Komiser,”

diyerek, dudaklarını dudaklarına kapadı. Vural üzerinde hareket ederek onun bacaklarının arasına yerleşti. Tenleri birleştiği an, bacaklarının arasındaki nemi, sıcaklığı hissedebiliyor, erkekliği sızlayarak buna karşılık veriyordu. Gözlerini kızın yüzüne dikerek içine girerken, Kayra gözlerini kapayarak başını geriye attı. Çok merak ettiği o birleşmenin keyfini yaşadı. Sadece bir an yüzünü buruşturmuş, dişlerinin arasından acıyla inlemişti.

Vural o an durdu, kızın saçlarını okşayarak bu yeni saldırıya kadınlığının alışmasını bekledi. Heyecandan titrerken biraz geriye çekilmek hayli güçtü. Ama başardı. Onu yatıştırmak için biraz hareketsiz kaldı. “İlk olduğumu düşünmemiştim. Söyleseydin daha nazik olurdum.”

Kayra mutlulukla dudaklarını dişlerken, yanağından iri bir damla aktı. Bunu kendisi de bilmiyordu ki, bilse de ne değiştirdi. Adam canının yandığını sanarak onu sakinleştirmeye çalışırken kız mutluluktan kavruluyordu. İlkini Vural olacağını düşünmemişti. O salak Özcan onu kandırmıştı. Yattıklarını söyleyerek, aylarca kendini ona köle yapmıştı. Demek o gece otel odasında da bir şey olmamıştı, haftalarca vicdan azabıyla sebepsiz yere kıvranmıştı. Vural hareketlenirken aklındaki tüm düşünceler kayboldu. Sabahyıldızlarını gördü. Güneş yüzünde dans ederken, adamın kısık inlemeleri arasında yükseldi, yükseldi ve sonunda, sonsuz bir aydınlıkta asılı kaldı.

Aşk buydu işte, saniyelik ya da ebedi olarak, iki bedenin tek bir bedene dönüşüp, sonsuz ezgilerle aynı ritimde hareket etmesiydi.

Vural dediği gibi, bir hafta içinde nişan, ay sonuna da düğün hazırlıklarına başladı. Göz açıp kapayana kadar, ev tutuldu, dayandı döşendi, nikah için gün alındı ve o gün geldi kapılarını çaldı.

“Bu aptal şeyi giymek zorunda değilim,” dedi adam hiddetli bakışlarıyla genç kadını olduğu yere mıhlayarak. Yüzünün solgunluğunu ve hafif yorgunluğunu gözlemledi Kayra, görevden gelmişti ve uykusuz halde onu buraya sürüklemişlerdi. Şefkatle uzandı. Bir saattir uğraştığı papyonu takmak için parmaklarını yakasına indirdi. Vural başını havalandırdı, tavana kaldırdığı çenesini sıkarken, duruşu bakışlarının korkutucu etkisini bir miktar azaltıyordu.

Kayra hızla papyonunu bağlarken, gururla gülümsedi. “Polis üniformasıyla olmanı tercih ederdim, annemi dinlememeliydin.”

“Bu kıyafetin içinde normalden daha yakışıklı duruyorum itiraf et,”

dedi tatlılıkla sataşarak.

“Sorma,” derken *penguen* gibisin demeyi geçiştirdi. “Yine de üniformanla hayal etmiştim seni.”

Vural tavana doğru yüzünü buruşturdu. “Annene tek bir söz verdim, damatlığı o alacaktı.”

“Allah aşkına, anneme böyle bir söz verirken aklın neredeydi?” diye çıkıştı kız.

Adam çapkınca sırıttı, “Gelin kabininde olan sendeydi. Tam o anda gelinliği nasıl çıkaracağımı düşünüyordum. Ah!” Kızın çimdiğiyle keyifle bir kakhaha attı.

Vural ona sataştı, kız çocuk gibi söz dalaşını devam ettirdi.

Şaka bir yana, Vural Namlı muhteşem görünüyordu. Soluğunu tuttu, annesine öfkelen-di. Damadını diğer genç kızların gözüne sokmaya neden inat ettiğini anlayamadı.

Siyah kaliteli ceketinin altında slim fit çift manşet, ata yaka kar beyazı gömleğiyle, belindeki kuşağıyla, şimdiye kadar gördüğü en yakışıklı erkekti. Katalog resmine hazırdı. Soluksuz halde ona bakarken, hayranlıkla başını salladı. Tuhaf şekilde gözleri nemlendi, kirpiklerini kırpıştırarak sıkışan göğsü için derin derin soludu. “Şu ana kadar gördüğüm en yakışıklı adamsın Çeyrek Komiser.”

Vural başını eğdi, gelin makyajıyla yüzü porselen bebeklere benzeyen ve hayatında gördüğü en güzel kadın olan canına gülümsedi. Yanağını parmaklarının tersiyle okşarken, kalbinin durduğunu sandı. Yutkundu. “Herkes sevebilir ama herkes özverili olamaz. Vefa öyle bir ağırlıktır ki, her yürek onu kaldıramaz. Sen yüreği büyük bir kadınsın, benim kadınımsın.”

Kız ağlamamak için geriye çekilip eliyle yüzünü yelpazelerken, adam manşetlerini düzelterek coşkuyla ona baktı. Kayra bir an sessiz kaldı, neşesi kaybolmuştu. “Bayılacak gibiyim,”

Vural’ın gözleri şefkatle parladı. “Ben yanıdayım,”

“Biliyorum ama bu heyecanımı dindirmiyor,”

“Sen bayılmadan, ben beceriksizler gibi elim ayağıma dolaşmadan şu iş bitseydi,” Gülümsedi. Kızı ellerinden tutup kendine çekti, başını göğsüne yasladı.

Kapı tıkladı ve arkasından direktif verilmeden açıldı. Şahin içeri girerek, “Herkes sizin kırıştırmanızı bekleyemez, misafirler geldi,” diye şikâyet etti.

“Ben senin düğününde böyle huysuzluk etmemiştim,” dedi Vural.

“Benim kaynanam melek gibiydi bir kere, seninkisi kukla gibi hepimizi yönetmek istiyor,” Özür içeren bakışları Kayra’ya kaydı. “Kusura bakma, yalan konuşamam.”

“Görende seni hacı sanır, dürüstlüğün bana mı tuttu.” diye şikâyet etti Vural. Müstakbel karısının yanından ayrılırken, “Beş dakikaya gelirim,” diye gülümsedi. Arkadaşlarının yanına gitmek için Şahin’le tartışarak odadan çıktı. Kayra gülümseyerek aynaya döndü, duvağını düzeltirken kapı açılıp kapandı. “Bensiz kalamıyorsun değil mi?” diye sataştığında, arkasından gelen sesle irkildi.

“Çok güzel olmuşsun!”

Ve Kayra korkuyla arkasını döndüğünde, onu gördü: Özcan sırtarak ona bakıyordu. “Ve evet sensiz kalamıyorum. Doğru söylüyorsun.”

Afallaması üzerinden kalkan kız, derhal kendini koruma ihtiyacıyla etrafa bakındı. Bir şey bulamayınca, “Burada ne arıyorsun?” dedi korkuyla.

“Seni arıyorum sevgilim,” dedi adam arsız bir sırıtışla.

“Çık buradan, yoksa senin için kötü olacak,” Korkudan eli ayağına dolaşmıştı. Ya Vural bu salağı burada görürse, ya yanlış anlarsa, ne yapardı. Hadi her şeyi geçmişti de öfkelenip onu döverek elini kana bulayabilirdi. Düğün gününde kocasını her iki türlü de kaybetmek istemezdi. Kayra ona bağırarak için ağzını açtığında, bileğine asılan adamla titredi.

“Yürü gidiyoruz,” dedi Özcan gözü dönmüş halde.

“Bırak beni,” diye bağırdı kız.

“Bırakmam, sen benimle geliyorsun, benimsin.”

“Yalan... Ben senin hiç olmadım. Onca zaman beni kandırdın.” Adam durdu bir anda ve kıza döndü öfkeyle, şaşkınlıktan yüzü morarmıştı. “Onunla yattın mı?”

“Beni kandırdın.” dedi Kayra bileğini geri çekerek.

“Bu neyi değiştirir, sevdim seni.” dedi adam gözü dönmüş halde. “Onunla nasıl yaparsın?” Öfkeli sesi kıızı korkuyla titretti ve adam bunu görünce derhal sakinleşti. “Yakında aklın başına gelir ama o salakla asla evlendirmem seni.”

Kız korkuyla ağzını açtı ama tek kelime edemedi adam onu kapıya doğru sürüklemeye başladı. Tam o anda kapı açıldı. Özcan daha arkasını dönmeden, kafasına aldığı süpürge sapıyla önce sendeledi, sonra tepesinde yıldızları sayarak gelinliğinin eteklerine yıkıldı.

“Kayra iyi misin?” dedi Çınar elinde süpürge sapıyla titrerken.

Sevil ve Behiye de en az onun kadar korkmuş durumda, kapının girişine bayılan adama bakıyordu.

Çınar, “Öldü mü? Öldü mü?” diye sordu Sevil’e.

“Ne bileyim ben, doktor olan sensin.” dedi Sevil yere eğilip adamın nabzına bakarken.

“Kızım senin elinin ayarı yok mu, adamı bayıltacaktın öldürmeyecektin,” dedi Behiye elinden süpürgeyi alırken. “Neyse polis sorarsa ben yaptığımı söylerim.”

“Ne bileyim ben, heyecanlanınca elimin ayarı kaçtı,” dedi Çınar yutkunarak.

“Ameliyatta heyecanlanma olur mu Çınar,” diye söylendi Sevil. “Neyse bayılmış korkmayın.”

“Nasıl anladınız?” dedi Kayra şaşkınca adamın etrafına saçılmış kızlara bakarken.

“Sana bakmaya geliyorduk, onu odaya gizlice girerken gördük,” dedi Sevil.

Kayra derin bir nefes aldı. “Birazdan Vural burada olur, onu buradan götürelim,” dediğinde, Sevil adamın ellerinden, Çınar kollarından tutarak sürükler şekilde kapıdan çıkarmaya başladılar. Behiye çıkmadan evvel, “Yüzündeki şu şapşal görüntüyü sil, yoksa burada taş üstünde taş kalmaz.” diye söylendi.

“Ne yapacaksınız ona?” diye sordu Kayra.

“Siz gidene kadar kitleriz bir yere, merak etme bu düğünü sen bile mahvedemezsin.” dedikten sonra da ekledi. “Akı başına gelene kadar kalsa daha iyi olur ama neyse,” diyerek gelin odasından çıktı. Kayra elini kalbinin üstüne koydu, az daha salak herif onu kaçıracaktı. Neyse ki kızlar vardı, ya zamanında gelmeselerdi ne yapardı.

Az sonra Vural heyecanla yanına gelerek onu aldı. Düğün salonları çok özel bir yerdi. Genç kız hayatında bu denli sanatsal ve estetik bir zarafet görmemişti. Kocasının kolunda beyazlar içinde, uzun kadife halıdan nikâh masasına yürüyerek geçmişler ve çoktan tören için toplanmış olan kalabalığın karşısında durmaya başlamışlardı. Bu kadar heyecanlı olacaklarını ikisi de düşünememişti. Ellerini, ayaklarını nereye koyacaklarını bilmiyorlardı. Nikâh eğlenceli geçmişti. En eğlenceli kısmı da Vural namı memurun sorusuna, “Evet,” diye gürledikten sonra, heyecanlanıp kendini alkışlamasıyla tamamlanmıştı. Şaşkın damada bakan kalabalığın

arasında fısıldaşmalar olmuştu ama kendine gelen adam başını dik tutmaya devam ediyordu. Kayra'nın ise tek hissettiği duygu; gururdu.

Nikâh sonrasında takı merasimi için kenara alınan çifte, takı takmak için yarışan millet, gelin ve damadın yerine iki genç kızı karşısında bulunca şaşırmişti. Kırmızı ve beyaz şeritleri boyunlarına asan Behiye ve Çınar, yanlarında iğne kutusu tutan Sevil hallerinden hiç mutlu durmuyordu. İnsanlar şaşkınca kızlara baktığında ise, "Takıları buraya takacaksınız. Evet baylar bayanlar, takıları takmayı unutmayın. Az çok demeyin gençlerden desteği eksik etmeyin." diye söyleniyordu.

Şaşkın kalabalık takılarını gelin ve damat yerine iki genç kızın boyundaki şeritlere iğnelerken, gelinin annesi babası kadar, damadın annesi babası da çok şaşkındı. Herkes gelinle damadın nerede olduğunu düşünürken, ikili çoktan balayı için yola koyulmuştu.

Yollardan bir su gibi akıp giderken, üstü açık araba güneşin battığı ufukta nokta gibi görünmekteydi. Kayra başını sevdiği adamın omzuna koymuş, güneşin son demlerinin yüzünde oynaşmasına izin veriyordu. Artık kocası olan adam, kolunu kaldırıp sevdiği kadının başını göğsüne çekti, dudaklarını kısa bir an şakağına dokundurup, gözlerini tekrar yola odakladı.

"Bize çok kızacaklar," dedi Kayra kıkırdarken.

"Bu kıyafeti giyinmem, orada Noel ağacı gibi durup üzerime bir şeyler takmalarına izin vereceğim anlamına gelmiyor," dediğinde Vural, Kayra kahkaha attı.

"Nereye gidiyoruz?" diye sordu kız merakla, hâlâ balayına nereye gideceklerini söylememişti.

"Bizi kimsenin rahatsız etmeyeceği bir yere," dedi Vural sinsî bir sırıışla.

"Kutup iyi bir seçim duruyor."

Adam gülerken kalbi sıkıştı. Nasıl da güzeldi, onun böyle klasik bir gelinlik giyeceğini hiç düşünmemişti. Annesini bu gelinliğe nasıl ikna ettiğini soracaktı. Şimdi tek istediği onu hissetmektir. "Senden önce hayata neden geldiğimi, amacımın ne olduğunu bulmaya çalışıyordum ve şimdi anlıyorum, dünyaya geliş sebebim sensin ve rüyalarından bana uyanış sebebin de bendim."

"Acı dibe vurunca, zirve yaparmış aşk." dedi kız.

İkisi de gülümsedi.

FİNAL

3 SENE SONRA

İnsanlar evlendikleri zaman durulur, sakinleşir, hatta ehlileşirdi. Bu çiftler evlendikten sonra durulacağına deli deli akmayı öğrenmişti. Onların her günü bir başka maceranın habercisiydi. Vural ve Kayra, Şahin ve Rüya'nın yanına gitmek için yola çıkmış, tüm belalarda onların yoluna dizilmişti. Geldiklerinden beri başlarına gelmeyen kalmamıştı. İşte belanın diğer adı olan laz meşesi Şahin kapıdan içeriye girdiği an, elindeki dondurma poşetiyle bir an duraladı. Yüzü kireç kesti, gözleri fal taşı gibi afalladı. Rüya ter su içinde kapının girişini siliyordu.

“Serçe, iyi misin meleşim, bu ne hal?” diye sorduğunda, kızın gözleri resmen altın madeni bulmuş dilenci gibi aydınlanarak kocaman adamı korkutacak bir hızla ayağa kalktı.

“Lan...” dedi bir adım geriye kaçan Şahin. İçine cin mi kaçmıştı karısının.

Rüya kocasının koluna asılarak, “Nerede kaldın? Çok bekledim. Niye geciktin?” diye sayıkladı. Onun bu manyak halinden korkan Şahin kolundaki eli ittirirken, “Kızım, ne içtin sen?” diye sordu.

“Süt!” dedi Rüya açlıkla dudaklarını yalayıp her an adamın üzerine atlayacak gibi bakarken. Bu kız resmen, olmuştu. Hâlâ terliyordu, üstelik gözlerinde gördüğü şehvet, adamı mum gibi eritiyordu. Şeytan istiyordu bir göz, Allah veriyordu iki göz. Şahin hevesle, “Sevgilim, barıştık mı? Güzel karım, nasıl da beklermiş yolları mı?” diye sırnaşırken, karısı cevap veremeden arkadan garip bir ses geldi. Şahin'in bakışları arkaya döndü. Ve gördüğü sahneyle... yutkunmayı unuttu:

Hatice Hanım pencereye tünemiş, kan ter içinde bastıra bastıra hızlıca cam siliyor, Rıza dede geçmiş yaşına aldırmadan elindeki bastonuyla, “Yüz altı, yüz yedi.” diye aşağı yukarı kaldırıp spor yapıyordu. Ve gözleri merdivendeki kavga sesine takıldı.

Daha önce hiç böyle azgın teke gibi görmediği Vural hepten azıtmış, zorla Kayra'yı merdivenlerden çekiştirerek odalarına çıkarmaya çalışıyor, kızın utanan itirazlarına aldırmiyordu. Bu evde neler oluyordu? İyi saatte olsunlar evi mi basmıştı, yoksa biri yemeklerine o malum ilaçlardan mı katmıştı?

Kadın bezi biraz daha bastırırsa cama, camla birlikte kendi de aşağı uçacaktı. “Ana, gece gece ne yapıyorsun?” dedi şaşkınca.

“Halay çekiyorum oğlum, görmüyor musun temizlik yapıyorum.” dediğinde, soluk soluğa işine devam etti.

Şahin bakışlarını dedesine çevirdi. “Sen ne yapıyorsun dede? Seferberlik mi ilan edildi ben dışarıdayken?” Yaşlı adam bastonunu yukarı kaldırıp, “Haçen içimdeki kurtlari geberteyum da. Deyuslar beni günaha sokayi yoksa. Fur fur bitmeyi...” dediğinde yutkunan Şahin bakışlarını merdivene çevirdi. Kocasının çekiştirdiği eline vurarak homurdanan Kayra içlerinde en masumu gibiydi.

“Kayra, sanırım tek sağlam sensin?” dediğinde, dişlerini gıcırdatmasıyla gürlemesi bir oldu. “Neler oldu burada?”

“Valla bu sefer bir şey yapmadım enişte, Emriye Teyze süt getirmişti, ben de tazecik diye ısıttım ikram ettim.” Vural karısına sert bakışlarıyla yukarı çıkmasını emrediyor, Kayra utançla omzunu sarsarak homurdanıyordu. Vural'ı geriye iten ve araya giren Şahin'in rengi iyice attı. Kayra'ya yaklaştı, “İçine de seker koydun, değil mi akıllı baldızım?” diye sordu.

Vural'ın çekiştirmesine kızan Kayra, başını iki yana sallayarak, “Yok valla, dolaptaki baldan azıcık damlattım tat versin diye, başka da bir şey koymadım.” dedi ve kolundan çekiştirilerek yukarı çıkarılması bir oldu.

Her an üzerine atlayacakmış gibi duran Rüya kocasına yaklaştı. Kulağının dibine sokularak işveli işveli, “Şahin, o balda ne vardı ki?” dediğinde, kocası ona ters bir bakış attı.

“Elinin körü vardı?”

“Bana ne kıızıyorsun be? Sanki eve hormon ilacı attım.” dediğinde kare jetonu dank etti. “Şahin...” dedi dişlerini sıkarak. “Seni Laz Meşesi, ne haltlar karıştırıyorsun?”

“Tüm bunlar senin suçun Arap Katırı?” diye tısladı Şahin.

“Benim mi?” dedi Rüya şaşkınca.

“Senin tabii. Lan seni Trabzon’un en lüks yerinde, manzaraya karşı yemeğe çıkardım, yine suçlu ben oldum, bir aydır sahalardan uzaklaştırılma cezası aldım. Sana iyilik yapsan kabahat, yapmasan hata.” dedi homurdanarak.

Rüya öfkeyle, “Beni belediye çadırında iftar yemeğine çıkardın, ne yemeği?” diye hırladı.

“O yemek değil miydi, ot muydu? Mis gibi etli yemekti işte, manzara müthişti! Sana romantiklik yapanda suç.” dediğinde adam bacağına yediği tekme can yaktı.

“Sende romantik olamadım, öküz olayım da karımın hormonlarını bozup üzerine atlayayım dedin öyle mi?”

Adam omuzlarını sarstı kabullenerek. “Ne yapayım canım çekti dediğim an nazlanıyorsun...”

Onlar aşağıda ateşli bir kavgayla odunu harlarken, üst kata çıkan Vural üzerindeki kıyafetleri parçalar gibi çıkarmaya başlamıştı. Yanıyordu, bedeni ateş kesiyor, belinin altına toplanan güç canını acıtıyordu. Kendi soyununca karısına atıldı. Şaşkın kızın üzerini yırtarcasına çıkarmaya başladı. Pantolonunun fermuarını zorlarken, “Vural olmaz ayıp olur, daha kimse yatmadı.” diye azarladı ama kocasının taktığı yoktu. Kayışı koparmıştı.

“Neden olmazmış, bence zamanı geldi. Bir çocuğumuz olmalı,”

“Buna öyle aniden karar veremezsin. Ben henüz hazır değilim.” dedi Kayra doğum yapmaktan korktuğunu kendine saklayarak.

“Veririm,” dedi adam kızın pantolonunu çekiştirerek. Kızın itirazlarının hiçbir sonucu olmadı. Şahin’in karısı için aldığı bal, onların çocuk planlarını alt üst etmişti. Bundan tam bir ay sonra güzel haber gelmiş, sekiz aydır da Vural’ın burnundan gelmişti. O gece tatlı tatlı yediği hurmalar zehir olmuştu. Henüz anne olmaya hazır olmayan ve hamileliğinin her anını burnundan getiren kızın, son kavgası yine yersiz ve zamansız gelmişti.

Babası gibi aşırı hareketli, annesi gibi çılgın bir kadına sahip olunca, son ayını doldurmadan gelmeye karar veren bebek de yer olarak sahili seçmişti. Ve sahildeki kavgalarında resti çekmişti. Vural karısıyla hiç değmeyecek bir konuda tartışırken, Kayra ona öfkelenmiş ve olanlar olmuştu. Deniz kenarında, açık havada, insanların ortasında dünyaya gelmeye

karar veren bebek, annesi ile babasının tartışmasını sona erdirmişti.

Vural karısının elini tutup ona yardımcı olurken, yanlarında duran doktor, “Derin derin nefes alın,” diye söylendi. Vural derin derin nefes alıp verirken, Kayra çığlık atarak, “Bir doğurayım seni boşamazsam,” diye bağırdı.

Vural elindeki bezle karısının alnını silerken, derin derin soluk alıyor, “Çocuk yaptığı için kocasını boşamak isteyen kadına hak vermez hâkim, ben adalete güveniyorum.” diye sataşmaya devam ediyordu.

Kayra acı bir çığlıkla kocasının yakasını yakalayarak, yüzünü kendine çekti. Dişlerini sıkarak, “Çok acıyor lan, çok acıyor,” diye ağlamaya başladı. Vural derin derin soluyarak, çığlık atan karısının yüzüne çaresizlikle bakarken, yutkundu. Pişmanlığın resmi böyle bir şey olmaktaydı, anladı.

Korkuyla doktora bakarak, “Ne zaman biter bu işkence,” diye sordu.

“Eğer siz eşinizi konuşturmayıp ıkınmasını sağlarsanız, iki dakikaya,” dedi doktor ve işine odaklandı. Elindeki çarşafı arkadaşının etrafına dolayarak mahremiyet sağlayan Behiye, “Dayan Kayra, hadi hep birlikte, alıyoruz veriyoruz... Alıyoruz, veriyoruz...” diye başladığında, ter su içinde kalan kız, “Biri şunun gırtlığını sıksın da sustursun,” diye bağırdı.

“Kayra bir çocuk doğuracaksın, herkesi maymun ettin,” diyen Sevil’e, “Lan sen doğururken çekirdek çitleyip film izlemezsem, bana da Kayra demesinler.” diye küfretti.

Çınar ağlayarak, “Canım az kaldı, sık dışını, ben bebeğe bakarken sen bunları gebertebilirsin,” diyerek nabza göre şerbet verdi.

“Kes lan yalakalığı, senin yediğin bo*ku... Uf uf, bu doğum unutturamaz bana. Bizden habersiz sevgilinle tatile çıkmanın hesabını vere.... Ah!” diye bağırdı acı içinde. “Hani beni sen doğurtacaktın? Yalancı Doktor, hain arkadaş.”

“Hanımlar hastayı konuşturmayın,” diye azarladı doktor kızları. Az sonra ortalığı inleyen çığlık sesleri sıklaştı, kızlar bu acı tablonun geçmesini ve doğumun bir an evvel bitmesi için dua ediyordu. Sonunda çığlık atan kadının sesine bir ses daha karıştı, öyle güzel, öyle nazlı ve ciğerleri patlayasıya kuvvetli ağlamıştı ki, bu ses herkesi mutlu etmişti. Doktor bebeği sarıp annesinin göğsüne yatırırken, “Kızınızın ciğerlerinin maşallahı var,” diye şakalaştı.

Vural yanağına bir damla süzülürken çaktırmadan sildi. Soluksuz

halde pembe, buruş buruş minik bebeğe bakarken, “Tıpkı annesi gibi, amma da yaygaracı.” diye takıldı. Karısı ona bakınca, “Bu bizim mi?” diye sordu.

Kayra ona gülerek, “Yok canım, az önce biri hayrına bağışladı.” diye alay etti.

Vural kızını kucağına alırken, doktor ve Çınar Kayra ile ilgileniyordu. Genç adam ömründe ilk defa var olmanın ne demek olduğunu karısıyla öğrenirken, şimdi de kızıyla korumanın kollamanın nasıl bir şey olduğunu keşfetmekteydi.

“Senin adın Deniz olsun mu?” dedi ciğerlerine mis gibi deniz havasını çekerken. Kızı yüksek sesle ağladı. Bu ismi sevmişti. Karısı hasta sedyesine alınmış, ambulans için hazırlanıyordu. Bebeği Kayra’nın göğsüne yatırırken, eğildi. Karısının şakağından öperken, nefes nefese şükretti.

“Sen bana hayal kurmak için, hayat kurmanın gerektiğini öğrettin.”

“Üzölme Çeyrek Komiser, en azından herkese hayal kurulmaması gerektiğini öğrendin.”

SON